

tiểu thuyết / Dã Vương Tầm Địch

PHI THIÊN ĐẠ TƯỢNG

TRUYỆN HÀNH SAO ★

NHÀ XUẤT BẢN
THANH NIÊN

CAMRONG

Trợ lý hạng sao

Tác giả: Phi Thiên Dạ Tường

Dịch giả: Oải Hương Tím

Đơn vị phát hành: CamPhong

NXB liên kết: NXB Thanh Niên

Số tập: 2 tập (816 trang)

Kích thước: 14.5x20.5cm

Ngày phát hành: 11/1/2017

Giá bìa: 198.000đ

Đóng eBook: Ebook ngôn tình miễn phí

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://fb.com/ebookngontinhmienphi)

★ Giới thiệu:

Tiêu Nghị vẫn luôn cho rằng nam thần trong lòng mình là một đóa sen trắng vừa anh tuấn lại vừa dịu dàng, có thể hạ gục trái tim của hàng nghìn hàng triệu nam thanh nữ tú già trẻ gái trai...

Cho đến một ngày cậu trở thành trợ lý riêng của nam thần, ngoài niềm vui sướng khôn cùng ra thì...

Ế? Hình như có gì đó sai sai...

★ Đôi nét về tác giả:

Phi Thiên Dạ Tường, một trong những tác giả nổi tiếng của trang web văn học Tấn Giang, được độc giả yêu mến đặt biệt danh là “Gà mái” hay “Phi Điền” (Ruộng màu mỡ). Văn phong phóng khoáng nhưng cũng không kém phần tinh tế.

Mục lục

Chương 1	★	Chương 2
Chương 3	★	Chương 4
Chương 5	★	Chương 6
Chương 7	★	Chương 8
Chương 9	★	Chương 10
Chương 11	★	Chương 12
Chương 13	★	Chương 14
Chương 15	★	Chương 16
Chương 17	★	Chương 18
Chương 19	★	Chương 20
Chương 21	★	Chương 22
Chương 23	★	Chương 24
Chương 25	★	Chương 26
Chương 27	★	Chương 28
Chương 29	★	Chương 30
Chương 31	★	Chương 32
Chương 33	★	Chương 34
Chương 35	★	Chương 36
Chương 37	★	Chương 38
Chương 39	★	Chương 40
Chương 41	★	Chương 42
Chương 43	★	Chương 44
Chương 45	★	Chương 46
Chương 47	★	Chương 48
Ngoại truyện		

Chương 1

Tháng Mười một, Bắc Kinh.

“Trước đây anh đã hứa với tôi những gì? Máy năm mua được nhà? Máy năm mua được xe? Mẹ già tôi cũng không cần, theo anh đến cái chốn quỷ quái này, anh nhìn bạn bè của anh thế nào, nhìn lại anh đi! Anh làm được cái gì rồi? Rốt cuộc anh có phải là đàn ông không?!”

Rời khỏi buổi họp lớp, Tiêu Nghị im lặng chịu đựng căn nhắc, hai tay đút túi quần, ngậm thuốc lá vùi đầu đi. Cô bạn gái ở sau lưng đã dừng lại, cậu cũng không phát hiện, cứ cắm mặt bước về phía trước...

“Xin lỗi em.” Tiêu Nghị ném điều thuốc xuống, bất đắc dĩ nói, “Bà xã, anh cũng muốn kiếm sống mà, anh đã thực sự cố gắng rồi, em cho anh thêm một chút thời gian...”

Tiêu Nghị xoay người lại, sau lưng trống trơn, không một bóng người.

Một cơn gió thu thổi qua, điện thoại vang lên, “Bà xã” gửi tin nhắn.

“Tiêu Nghị, chúng ta chia tay đi.”

Chuông lại vang lên.

Tiêu Nghị nhắc máy, lần này là điện thoại từ nhà gọi tới.

“Tiêu Nghị.” Mẹ của cậu ở đầu dây bên kia nói, “Sao con không nghe điện thoại thế? Bao giờ thì về nhà?”

“Con...” Tiêu Nghị mệt mỏi hỏi, “Sao vậy mẹ? Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Ba con vừa mới xem xong bản tin thời sự, nếu mua nhà để cưới thì trả lần đầu tám mươi ngàn tệ đủ không?”

“Ba mẹ không cần cho con tiền đâu, con phải lên tàu điện ngầm bây giờ đây, mai con sẽ gọi lại cho mẹ. Mẹ đi ngủ sớm một chút, đừng cho ba con đi vay tiền.”

* * *

Mười hai giờ đêm, Tiêu Nghị uống đến say mềm. Về tới phòng trọ, cậu giơ chân đá tung cửa, ngã vào ghế sa lông thờ đốc.

“Đồ vô dụng, vô dụng... Vô dụng...” Tiêu Nghị mệt mỏi, “Chẳng thà chết đi còn hơn.”

Tiêu Nghị lão đảo đi ra ban công, nhìn cảnh đêm dưới mười tám tầng lầu, bò lên lan can rồi lại bò xuống, bò lên lại bò xuống, lặp đi lặp lại đến chục lần như vậy, cuối cùng quỳ gối trên ban công, khóc ầm lên.

“Mẹ ơi...”

“Khóc cái con khi!” Hàng xóm cách vách mở cửa sổ ra, điên tiết hét lên, “Biết mấy giờ rồi không?! Còn say xỉn lắm nhằm tôi gọi cảnh sát bây giờ!”

Cái xã hội tàn nhẫn ham giàu chê nghèo này, đến khóc cũng không cho người ta khóc. Gió lạnh ù u, Tiêu Nghị lại bò vào phòng, cố gắng lết đến bếp, mở van ga ra. Điện thoại réo vang, Tiêu Nghị nhìn thì thấy là một trong những người bạn tham gia buổi họp lớp hôm nay.

Tiêu Nghị nhìn cái bếp, nghĩ bụng thôi thì nấu bát mì ăn trước đã rồi hẵng tính đến chuyện tự sát.

Tiêu Nghị vừa xì xụp húp mì gói vừa gọi điện cho bạn gái, bên kia tắt máy. Ăn xong bát mì cậu nằm vật xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tiền thuê nhà hai ngàn tệ, tiền điện nước bốn trăm, đi ăn ở siêu thị với đưa bạn gái đi dạo phố một ngàn tệ, thẻ tín dụng nợ hai ngàn, tiền đi lại bốn trăm... Lương tháng sau thuế là năm ngàn, tháng nào cũng phải dựa vào thẻ tín dụng sống qua ngày, tháng nào trong thẻ cũng có dư nợ... Giá nhà ở đây là tám mươi ngàn tệ một mét vuông, ở khu Thông Châu cũng phải hai mươi lăm ngàn đến ba mươi ngàn...

Không ăn không uống, ba trăm năm mới mua được nhà để kết hôn ư?

Tiêu Nghị đã mấy lần nghĩ đến chuyện về quê, nhưng giá nhà ở các thành phố vành đai cũng phải mười hai ngàn tệ một mét vuông, tìm một việc làm lương ba ngàn tệ một tháng, cũng chỉ có nước chết đói ven đường thôi.

Cậu mệt mỏi với tay tắt đèn, điện thoại lại có cuộc gọi đến, màn hình nhấp nháy liên tục.

Sáng hôm sau, bảy cuộc gọi nhỡ, Tiêu Nghị uể oải gọi lại, đầu bên kia hiển nhiên cũng say rượu chưa tỉnh, mơ mơ màng màng hỏi, “Ai thế?”

“Tôi.” Tiêu Nghị đáp, “Ông làm gì thế? Nửa đêm nửa hôm gọi cho tôi đến mấy lần.”

Người gọi điện là bạn cùng phòng hồi đại học của Tiêu Nghị, Đỗ Mã. Hồi đó hai người ngủ giường trên giường dưới, để tán gái cậu ta đã không ít lần tìm Tiêu Nghị vay tiền, đêm qua trong đám ché giũ Tiêu Nghị, cũng là

cậu ta hăng hái nhất. Sau khi tốt nghiệp, Đỗ Mã chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã đứng vững được ở Bắc Kinh, trở thành một người đàn ông với thu nhập trên chục ngàn tệ, khiêm tốn lái con Lexus tới dự họp lớp. Khi Đỗ Mã gặp lại Tiêu Nghị, cả hai đều cảm thấy ngạc nhiên.

Tiêu Nghị và Đỗ Mã chế giễu nhau quen rồi, bao nhiêu năm cứ giễu qua giễu lại, bây giờ Đỗ Mã vẻ vang như vậy, Tiêu Nghị chỉ thật lòng thấy mừng cho bạn mình.

“Đêm qua...” Đỗ Mã nói, “Tôi lại đi uống rượu với cô tôi và mấy vị minh tinh nữa, già rồi, không còn như trước được... Ông hôm qua không bị say quá chứ? Gọi điện hỏi xem ông thế nào rồi.”

Tiêu Nghị tới qua về nhà chỉ có mì ăn liền lấp bụng, đáp, “Không sao.”

Đỗ Mã cười nói, “Bị bà xã phạt quỳ lên ván giặt quần áo à?”

“Không.” Tiêu Nghị cười đáp, “Sao dám chứ?”

Đầu dây bên kia vọng đến tiếng nước chảy, hiển nhiên Đỗ Mã đã rời khỏi giường, đeo tai nghe Bluetooth, nói với Tiêu Nghị, “Tôi đã nói với cô tôi rồi, bà ấy kêu cậu hôm nay đến trung tâm Hoa Mậu ở đường Đại Vọng một chuyến.”

“???” Tiêu Nghị chệnh choạng đứng dậy, đầu còn va một cái vào cửa.

Tiêu Nghị, “Đến đường Đại Vọng làm gì?”

Đỗ Mã khó hiểu đáp, “Không phải ông muốn nhảy việc sao? Uống đến ngu người rồi à?!”

Tiêu Nghị, “!!!”

Tiêu Nghị nhớ ra, đêm qua lúc uống rượu hình như có đề cập tới chuyện này. Tiện tay nhét bàn chải đánh răng vào miệng, cậu lúng búng nói, “Được, nếu thành công thì tôi mời ông đi ăn đồ nướng.”

“Tôi gửi địa chỉ cho ông, tới nơi gọi điện thoại cho cô tôi là được.” Đỗ Mã cúp điện thoại.

Tiêu Nghị rất cảm kích, đêm qua Đỗ Mã gọi cho cậu mấy lần, có lẽ là lúc cùng với cô cậu ta đi ăn khuya, muốn gọi Tiêu Nghị ra cùng.

* * *

Tám giờ sáng, Tiêu Nghị bị kẹp trong đám người, hai chân như treo lơ lửng bước vào tàu điện ngầm, đến trạm cũng gần như lơ lửng bị dòng người đẩy ra, đến địa chỉ mà Đỗ Mã nhắn, cả đường đi đầu óc cứ ong ong u u, vào đến thang máy là cả người đầy mồ hôi lạnh.

Đây là nơi tập trung nhiều công ty quản lý nhất Bắc Kinh, nói không chừng có thể gặp được đại minh tinh.

Tiêu Nghị lên đến đúng tầng, trước tiên tìm toilet chỉnh đốn lại quần áo một chút, trong lòng thầm nghĩ, đi vội quá, chẳng kịp chuẩn bị gì. Hiện tại đứng trước gương, chỉnh lại đầu tóc một chút, hơi vuốt mái tóc về phía sau, lộ rõ vành tai, trông cậu gầy hơn trước rất nhiều, mắt lại có quầng thâm nữa.

Già rồi... Tiêu Nghị thầm nghĩ.

Năm đó đi học cũng là hotboy của khoa, vừa biết đàn guitar vừa có thể soạn nhạc, không ngờ ra đời lại biến thành như vậy. Tiêu Nghị ảo não, vào trong đi vệ sinh.

Một lát sau, có tiếng bước chân vang lên, bên cạnh xuất hiện một người đàn ông thân hình cao lớn, mắt đeo kính râm.

Anh ta bước nhanh vào toilet, kéo khóa xuống, xả một hơi, khí thể ào ào, Tiêu Nghị liếc qua, ánh mắt hơi nhìn lên trên, người đàn ông kia thoáng nghiêng đầu, hai người mắt đối mắt.

Tiêu Nghị, “!!!”

Cậu lập tức xoay người lại, “Anh anh anh... Anh là...”

“Làm cái gì thế?!” Người nọ gào lên, tránh đi nhanh như cắt, Tiêu Nghị suýt nữa thì xì lên giày người ta, vội vàng xin lỗi không ngừng, luống cuống quay lại, kéo khóa quần lên, xấu hổ đến muốn chui xuống đất cho rồi.

Một phút sau, người đàn ông nọ phần nộ đứng trước gương rửa tay.

Người này cao 1m80, mái tóc cắt ngắn gọn ghẽ, khuôn mặt cương nghị anh tuấn, trên người mặc một bộ đồ rộng rãi thoải mái.

Tiêu Nghị không ngờ có ngày mình lại cùng vào WC với nam thân. Cậu tròn mắt há mồm, lắp bắp nói, “Nam... nam thân!”

Người đàn ông phẩy phẩy tay, Tiêu Nghị lôi giấy bút từ trong túi ra, “Có thể cho bạn gái... bạn gái tôi xin chữ ký không? Cô ấy rất thích anh.”

Anh ta hít sâu một hơi, làm như không nghe thấy gì, nhanh chóng rửa tay rồi lau khô, hận không thể rời khỏi chỗ này nhanh hơn.

“Lư... Lư...” Tiêu Nghị nói, “Anh là Lư Châu, phải không? Bạn gái tôi là fan cuồng của anh, anh có thể cho tôi xin chữ ký không?”

Tiêu Nghị cầm giấy bút, tim đập loạn, Lư Châu hoàn toàn không thèm nhìn cậu, xoay người bỏ đi.

Tiêu Nghị theo sát phía sau nài nỉ, “Nam thần, bạn gái tôi mới vừa mất, đòi chia tay...”

“Người đâu?!” Lư Châu lao ra khỏi toilet, giận dữ hét.

Có người từ hành lang đi ra, Tiêu Nghị theo bản năng lùi lại phía sau, thầm nghĩ, thôi bỏ đi. Bảo vệ tiến lại, Lư Châu như ăn phải thuốc nổ, lớn tiếng quát, “Người này vào bằng cách nào! Sao loại người nào cũng cho vào thế? Mau lôi ra ngoài!”

Bảo vệ vội vàng xách Tiêu Nghị lôi đi, Lư Châu nhân cơ hội chạy mất. Đang trong lúc hỗn loạn, cửa phòng làm việc mở ra, một giọng nữ hỏi, “Là Tiêu Nghị sao?”

“Vâng ạ.” Tiêu Nghị cuối cùng cũng tìm được cứu tinh, người trong phòng lại nói, “Vào đi.”

Tiêu Nghị được giải vây, vào ngồi ở trong phòng làm việc, thở phào một cái.

“Tầng dưới vừa mới gọi lên.” Người phụ nữ kia mặc bộ vest ngắn, tuy đã hơn bốn mươi nhưng da dẻ được chăm sóc rất tốt, bà tự giới thiệu, “Tôi là cô của Đỗ Mã, gọi tôi là dì Đỗ là được.”

Tiêu Nghị vội mỉm cười, cậu biết tên của bà là Đỗ Mai, thấy bà đích thân rót nước cho mình, vội nói, “Đề tôi tự làm.”

“Tự giới thiệu một chút đi.” Người đàn ông ngồi bên cạnh Đỗ Mai lên tiếng.

“Chào mọi người, tôi là Tiêu Nghị.” Tiêu Nghị cầm ly nước ngồi xuống, nghiêm túc nói, “Chuyên ngành biên tập và chế tác âm nhạc, ở Bắc Kinh đã được bốn năm, năm nay hai mươi lăm tuổi, đi học sớm một năm.”

Tiêu Nghị chìa hồ sơ của mình ra, nói tiếp, “Chưa lập gia đình, cha mẹ không ở Bắc Kinh, mơ ước là trở thành một nhà chế tác âm nhạc. Trước khi Đỗ Mã giới thiệu đến đây, tôi phụ trách công tác biên tập chỉnh sửa video cho một trang web của Sina.”

Đỗ Mai tiện tay lật lật sơ yếu lý lịch của Tiêu Nghị, đưa cho trợ lý, hai người xem qua một lượt. Tiêu Nghị tiếp, “Tôi từng đạt một số giải thưởng nhỏ về âm nhạc trong nước, cá nhân tôi thì thiên về âm nhạc truyền thống của Trung Quốc hơn, và cả nhạc cổ lời mới nữa, trước đây cũng nghe khá nhiều, trên mạng...”

“Có thích nam tài tử nào không?” Đỗ Mai lại hỏi.

“Có ạ.” Tiêu Nghị cười nói, “Tom Cruise, ảnh đế Lê Trường Chinh, Lư Châu, còn có... chú Đạo Minh, những người có phong cách nam tính tôi đều rất thích. Tôi là fan của Lư Châu, bạn gái tôi cũng bị tôi ảnh hưởng mà thích anh ấy luôn, có điều... Haizz.”

Tiêu Nghị nhớ tới chuyện đụng mặt với nam thần trong phòng vệ sinh ban nãy, nhất định là đã để lại ấn tượng không tốt cho người ta rồi.

“Biết nấu cơm không?” Phó giám đốc bên cạnh hỏi.

“Hả?”

“Cứ nói chuyện thoải mái đi.” Đỗ Mai cười, “Không cần căng thẳng.”

Tiêu Nghị gật đầu, “Biết một chút, đồ ăn Hồ Bắc.”

“Các món Tứ Xuyên và Quảng Đông thì sao?” Đỗ Mai lại hỏi.

Tiêu Nghị, “Có... một chút, nhưng đều dùng nồi cơm điện làm.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, hỏi nấu cơm làm cái gì? Cậu dự cảm mơ hồ rằng có điềm xấu. Đỗ Mai lại hỏi, “Ngoại trừ âm nhạc, bình thường còn có sở thích gì khác không?”

“Chạy bộ.” Tiêu Nghị trả lời, “Lên mạng, nghe nhạc, đọc sách... xem phim.”

“Có bạn gái không?” Phó giám đốc hỏi.

Tiêu Nghị gật gật đầu, “Vừa mới... chia tay.”

Đỗ Mai cười hỏi, “Nguyên nhân từ ai vậy?”

“Là do tôi.” Tiêu Nghị đáp.

Cậu hơi xấu hổ, có điều nghĩ lại, đối phương đều là bậc trưởng bối, có nói cũng không sao.

Đỗ Mai hỏi, “Biết lái xe không?”

Tiêu Nghị, “Biết.”

“Cậu nhóc đẹp trai đây.” Phó giám đốc nói, “Mắt có quầng thâm, chắc thức đêm không ít nhỉ.”

“Dạ, là do làm việc và nghỉ ngơi không điều độ.” Tiêu Nghị nói, “Tôi sẽ chú ý, cảm ơn.”

Đỗ Mai nhận xét, “Rất kiên nhẫn, tính tình cũng ôn hòa...” Đỗ Mai liếc trợ lý một cái, trợ lý không nói gì, lại lật lật tư liệu của Tiêu Nghị.

“Nói thật nhé.” Đỗ Mai giải thích, “Chúng tôi muốn tìm một trợ lý chăm sóc sinh hoạt cho nghệ sĩ của công ty, còn lại chỉ là xem cậu thể nào thôi.”

Tiêu Nghị, “...”

“Nghệ sĩ nào ạ?” Cậu hỏi.

Đỗ Mai cười nói, “Hiện tại đương nhiên không thể cho cậu biết được, trước tiên phải ký hợp đồng cam kết giữ bí mật, có kiên nhẫn, còn phải đồng ý đảm nhiệm công việc này lâu dài, như thế thì chúng tôi mới chấp nhận thuê cậu được. Bao ăn ở, lương tháng trước thuế tám ngàn, có bảo hiểm đầy đủ theo quy định.”

Tiêu Nghị, “!!!”

“Công việc sẽ rất nặng nề.” Phó giám đốc nói, “Nghệ sĩ tới đoàn phim quay phim, nhận quảng cáo, thậm chí cả sinh hoạt hằng ngày, cậu đều phải ở cạnh anh ta. Sống cùng một nhà, thỉnh thoảng ra ngoài phải lái xe cho anh ta vì tài xế có việc bận, đôi khi nửa đêm còn phải ra ngoài mua đồ...”

“Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, đều phải biết chừng mực, cố gắng nói ít làm nhiều, hơn nữa bất luận nghệ sĩ có làm gì hay nói gì đi nữa cũng không được nói ra ngoài, càng không được phát tán trên mạng, cho dù là với cha mẹ hay người nhà cũng không được nói, tóm lại không được để lộ công việc của cậu với bất kỳ ai, cậu hãy suy nghĩ thật kỹ nhé.”

Tiêu Nghị biết công việc này có thể tiếp xúc gần gũi với minh tinh, là vị trí mà biết bao nhiêu người có cầu cũng không được, có điều nghề này thường không tùy tiện mời người ngoài, bắt buộc phải ký hợp đồng giữ bí mật, còn liên quan đến cả việc bồi thường nữa, vì thế vị trí này thường do một người thích hợp được người thân hoặc bạn bè tin cậy đề cử đảm nhận.

Phần lớn nghệ sĩ sẽ để bạn bè hoặc người thân trông cậy được làm trợ lý sinh hoạt, công ty mời thì chỉ có hai khả năng: Một là danh tiếng của nghệ sĩ không lớn, hai là nghệ sĩ đó rất khó hầu hạ... Nhìn kiểu gì cũng thấy công việc này không đảm bảo chút nào.

Nhưng là bao ăn bao ở, bản thân chẳng tốn đồng nào, tiền lương có thể để dành, trừ phụ giúp ba mẹ thì một năm còn có thể mua được một mét vuông nhà, nếu giá cả không tăng, chăm chỉ cần cù làm việc thì khoảng một trăm năm có thể mua được nhà ở Bắc Kinh. Thỉnh thoảng còn có thể đi theo minh tinh tiếp xúc với xã hội thượng lưu trong truyền thuyết...

Tiêu Nghị đi ra ngoài, đứng dưới hiên rút một điếu thuốc, gọi điện thoại cho bạn gái, vẫn tắt máy.

“Tôi đã suy nghĩ xong rồi.” Tiêu Nghị trở lại phòng làm việc, “Chị Đỗ, tôi đồng ý thử.”

Đỗ Mai ừ một tiếng, “Tiểu Mã nói cậu tính tình rất tốt, với ai cũng rất nhiệt tình, chưa bao giờ nổi giận với người khác... Trước mắt cứ thử một thời gian đi.”

Tiêu Nghị cười khỏ, gật gật đầu, Đỗ Mai liền chuẩn bị hợp đồng, Tiêu Nghị dè dặt hỏi, “Là vị minh tinh nào ạ?”

“À.” Phó giám đốc bước lại đặt hợp đồng lên bàn, “Lư Châu, cậu ta ở ngay phòng bên thôi.”

Tiêu Nghị, “...”

Chương 2

Nói tới Lư Châu, chuyện từ khi người này bắt đầu vào nghề thì có thể kể liên tục đến ba ngày ba đêm, vị đại minh tinh vừa có thực lực vừa có ngoại hình này trong vài năm gần đây đã càn quét tất cả các diễn đàn truyền thông như Tianya, Weibo, Netease...¹ Từ bộ phim đầu tay cực kỳ ăn khách năm hai mươi lăm tuổi, Lư Châu đã trở thành người đàn ông được ngàn vạn thiếu nữ ưu ái.

¹ Tên các diễn đàn và mạng xã hội lớn của Trung Quốc. (Tất cả chú thích trong cuốn sách đều của dịch giả.)

Các phim truyền hình mà Lư Châu tham gia không bao giờ có chuyện thất thu, hơn nữa còn một mình tạo kỳ tích trong bối cảnh ảm đạm chung của ngành phim truyền, cứu một đài truyền hình đang bên bờ vực thẳm với tỷ suất người xem là 2,3%, thổi một làn gió mới vào thị trường phim ảnh Trung Quốc cũng giống như “Vô gian đạo”. Chuyện tình ngọt ngào giữa Lư Châu và bạn gái Trương Hân Nhiên cũng khiến cả hai được coi như một đôi kim đồng ngọc nữ trong làng giải trí, thành công trong cả sự nghiệp lẫn đời tư. Chính vì tuổi đời còn trẻ mà đã gặt hái được những thành tựu xuất sắc như vậy, Lư Châu khiến rất nhiều người ghen tỵ, thường xuyên công kích hấn trên mạng, ám chỉ hấn lúc mới vào nghề đã bị nhà sản xuất áp dụng “quy tắc ngầm”, sau lại dựa hơi Trương Hân Nhiên, nhận được vai chính trong không ít bộ phim.

Đương nhiên, hai chữ “dựa hơi” tuyệt đối không được nói ra. Không chỉ hai chữ đó, mà cả những từ liên quan như “ăn bám”, “bám” hay “dựa”, đại loại là những từ ngữ ám chỉ đàn ông dựa vào phụ nữ để thăng tiến, bao

gồm cả “nuôi”, “quy tắc ngầm”..., tất cả đều không được nói. Ngoài ra những từ có liên quan đến nội dung nhạy cảm thô tục ví như “chơi” hay “bị chơi” cũng thế.

“Tôi hiểu rồi ạ.” Tiêu Nghị nghiêm túc gật đầu.

Phó giám đốc Lâm tay ôm vô lăng, miệng vẫn dặn dò Tiêu Nghị, “Lư Châu rất chú ý đến vệ sinh cá nhân, hơn nữa ở trước mặt anh ta, cậu không được phản bác bất cứ điều gì cậu ta nói, nhất là không được dạy dỗ cậu ta, hiểu không?”

“Rõ.” Tiêu Nghị nói.

“Có phải cậu thường xuyên bị bạn gái...” Phó giám đốc Lâm liếc Tiêu Nghị.

“Kê ra thì thật thảm.” Tiêu Nghị bắt đắc dĩ nói, “Tôi thường xuyên bị mắng, nhưng không sao, tôi sẽ không phản kháng đâu.”

Phó giám đốc Lâm vỗ vai cậu, “Cậu có thể đảm đương được công việc này, tôi thấy cậu làm được.”

Tiêu Nghị hỏi, “Lư Châu đã đuổi rất nhiều trợ lý rồi ư?”

Phó giám đốc Lâm tiếc nuối nhìn Tiêu Nghị một cái, Tiêu Nghị vốn dĩ định tìm Lư Châu xin chữ ký, hoặc giả nếu bạn gái cậu biết cậu làm trợ lý cho Lư Châu, bọn họ không chừng sẽ có cơ hội quay lại với nhau. Nhưng hiện tại xem ra là không được rồi, chữ ký... để sau này xem vận may thế nào vậy.

Phó giám đốc Lâm dừng xe trước một căn biệt thự, khu này được bảo vệ rất nghiêm, anh ta nói, “Lát nữa tôi sẽ làm cho cậu cái thẻ ra vào, giờ thì đưa cậu vào nhà Lư Châu trước đã.”

“Nếu cậu ta có phát biểu điều gì về bất cứ nghệ sĩ nào...” Phó giám đốc Lâm kéo cửa kính xe xuống, lái xe vào, dặn dò, “Cậu tốt nhất đừng thể hiện rằng mình thích người đó, nhất là không được khen đối thủ cạnh tranh của cậu ta. Thích minh tinh nào cũng không được biểu hiện ra mặt, cho dù đó có là bạn bè của cậu ta đi nữa, hiểu không?”

“Hiểu.” Tiêu Nghị đáp.

Phó giám đốc Lâm dừng xe trong ga ra, mở cửa dắt Tiêu Nghị vào, cậu đứng trong phòng há hốc mồm kinh ngạc.

“Mỗi ngày đều có người tới quét dọn.” Phó giám đốc Lâm nói, “Những việc này cậu không cần phải bận tâm.”

Giày của Tiêu Nghị toàn là bụi, cậu cẩn thận cởi ra, đứng trên sàn nhà bằng gỗ, phó giám đốc Lâm lại dặn tiếp, “Lư Châu bảo cậu làm cái gì thì cậu làm cái đó, nếu cậu ta không gọi thì không cần tỏ ra ân cần quá, chỉ cần đảm bảo lúc cậu ta gọi cậu nhanh chóng có mặt là được.”

“Dạ.” Tiêu Nghị đáp.

“Nếu lỡ không có mặt ngay được...” Phó giám đốc Lâm nói, “Thì cũng đừng nói mấy câu kiêu như ‘em không nghe thấy’, cứ ra vẻ đáng thương, bảo cậu vừa ngã sấp mặt xuống sàn là được, cậu ta sẽ không trách cậu.”

Tiêu Nghị gật đầu.

Nhà Lư Châu có ba tầng, tầng thứ nhất là phòng khách, phòng bếp, nhà ăn cùng với vườn hoa lớn bên ngoài, tầng hai là một dãy phòng, tầng ba cũng là một dãy phòng.

Ngoài ra còn có một tầng hầm rất rộng.

Trên bàn ăn có một bức bản đồ chưa hoàn thành, phó giám đốc Lâm hiển nhiên có chút lo lắng Tiêu Nghị khó lòng đảm đương được công việc khó khăn này. Tiêu Nghị lại dường như đã hạ quyết tâm, nói, “Tôi sẽ làm thật tốt.”

“Không cần căng thẳng.” Phó giám đốc Lâm nói, “Tôi nay giám đốc Đỗ sẽ giới thiệu cậu với Lư Châu, lát nữa tôi đưa cậu đi mua quần áo, công ty sẽ chi trả cho cậu.”

Tiêu Nghị thở phào, đi tắm rửa và thay quần áo. Vóc người cậu vốn khá cao, 1m78, nhưng vừa khéo thấp hơn Lư Châu một chút; khuôn mặt cậu cũng điển trai, lại vừa khéo không được sắc nét nổi bật như Lư Châu, không lo sẽ át mất vẻ đẹp của hắn.

Tóm lại, Tiêu Nghị soi gương là biết tại sao Đỗ Mai đồng ý để cậu đảm nhiệm công việc này, bất luận là ngoại hình hay tính cách, cậu đều vô cùng thích hợp. Bây giờ cậu tràn ngập tự tin, sẵn sàng chịu nắng, đưa bước chân đầu tiên vào cuộc sống mới.

* * *

Buổi tối, Đỗ Mai sắp xếp cho Tiêu Nghị và Lư Châu gặp mặt, Tiêu Nghị hỏi hộp đến mức dạ dày còn cào, không kìm nổi chỉ muốn vào nhà vệ sinh.

Đỗ Mai lơ đễnh lau màn hình điện thoại, thuận miệng nói, “Đừng sợ, con người Lư Châu khẩu xà tâm phật, tính tình thực ra rất tốt, chỉ cần cậu hiểu được cậu ta thì sẽ rất dễ chung sống. Tất cả mọi người đều thích cậu ấy mà.”

Tiêu Nghị không dám nói ra chuyện mình đã gặp nam thần một lần trong nhà vệ sinh, còn dọa cho nam thần suýt tè ra quần, bản thân cũng bị

người ta dọa đến xì nước, chỉ gặt đầu, thâm nghĩ: Định lừa ai chứ, chắc chắn là đã đuổi hết trợ lý này đến trợ lý kia, bây giờ không còn ai mới tới phiên mình.

Lư Châu đến, Tiêu Nghị lập tức phản xạ có điều kiện ngồi thẳng lưng, định đứng dậy nhưng Đỗ Mai lấy tay giữ cậu lại, nói với Lư Châu, “Sao lại đến muộn thế? Đã nói bao nhiêu lần rồi.”

“Tắc đường chứ sao... Tôi cũng không muốn mà.” Lư Châu hầm hầm ngồi xuống, tháo kính râm ra, “Tôi tưởng chị đang ở công ty... Sao lại là cậu?”

Tiêu Nghị đột nhiên mắt đối mắt với Lư Châu.

Cho dù cậu có tướng tượng thế nào đi nữa thì cũng sẽ không ngờ được chỉ trong một ngày ngắn ngủi, số mệnh của mình đã xảy ra một sự thay đổi long trời lở đất, mới giây trước còn là một kẻ nghèo kiết xác thiếu chút nữa thì ngòm trong phòng trọ, giờ phút này đã ngồi cùng bàn ăn cơm với nam thần của hàng ngàn hàng vạn thiếu nam thiếu nữ, thậm chí là các cô các chú.

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu, không thể không thừa nhận hấn quả thực đẹp trai không kém gì so với trên phim, lại còn rất ngầu, rất thu hút nữa.

“Xin chào.” Tiêu Nghị lấy hết dũng khí nói, “Anh Lư, tôi là trợ lý sinh hoạt của anh, công ty mời tôi tới.”

Đỗ Mai nói, “Đây là Tiêu Nghị, còn đây là Lư Châu, hai người sao lại như đã biết nhau thế? Đã từng gặp ở đâu à?”

Lư Châu không nói gì, chỉ hậm hừ trong mũi, tiện tay với lấy thực đơn, Tiêu Nghị lập tức đứng dậy, đi ra ngoài kêu nhân viên phục vụ, Đỗ Mai lại

nói, “Đã gọi món rồi, Tiêu Nghị, cậu gọi cậu ấy là anh Châu là được.”

“Gọi gan ngỗng dầm tương chưa?” Lư Châu hỏi.

“Rồi.” Đỗ Mai đáp, “Hôm nay đạo diễn Vương gọi cho tôi, công ty Vĩnh Ngô đề cử cậu với ông ấy, ông ấy bèn gọi điện hỏi tôi. Sang năm An Huy có một dự án, là phim cổ trang do tỉnh đầu tư, nói về Tôn Quyền, bốn mươi tập.”

“Cái quái quỷ gì thế.” Lư Châu nói, “Không có hứng thú, bị kiểm duyệt chặt như vậy mà còn làm cổ trang? Phim về đề tài cuộc sống lần trước nói thì sao?”

“Phim đó tôi từ chối hộ cậu rồi.” Đỗ Mai thuận miệng đáp.

Lư Châu liếc Đỗ Mai một cái, lúc này nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, ba người không nói chuyện với nhau nữa, Lư Châu bắt chéo chân, nhịp nhịp, một tay khoát lên lưng ghế, đánh giá Tiêu Nghị.

“Tiêu Nghị trước kia sáng tác nhạc.” Đỗ Mai nói, “Công ty sắp xếp cậu ấy đi theo cậu cũng là muốn cậu dẫn dắt cậu ấy.”

Tiêu Nghị mỉm cười.

“Âm nhạc à.” Khóe miệng Lư Châu giật giật, không nói gì, ăn qua quýt mấy miếng rồi nói, “Tôi về ngủ đây.”

Tiêu Nghị nhìn Đỗ Mai một cái, Đỗ Mai liền gật đầu, Tiêu Nghị hiểu như vậy coi như là đã làm quen rồi. Lư Châu mới vừa đứng dậy, Tiêu Nghị đã cầm lấy áo khoác của hắn bước qua giúp hắn mặc vào, Lư Châu đeo kính râm đi đằng trước, Tiêu Nghị theo phía sau, không dám nói câu nào.

Cậu biết mấy người có tiền đa số đều không thích nói chuyện với kẻ dưới, có thể coi họ như vô hình đã là tốt lắm rồi.

Trước kia cậu không chỉ một lần cười nhạo mấy kẻ có tiền mang theo tay sai, không ngờ mới chỉ chớp mắt, thời gian trôi vụt qua, vô số người đã được định trước sẽ trở thành kẻ có tiền, còn bản thân thì bị số phận đưa đẩy trở thành tay sai của họ... Ôi cái thế giới bi thương này.

Lư Châu hoàn toàn coi Tiêu Nghị như không khí, đứng trước cửa xe, nhìn Tiêu Nghị một cái khó hiểu, cậu lập tức tỉnh ngộ, tiến lên giúp hần mở cửa xe, Lư Châu nhanh chóng chui vào.

“Lần sau không được tái phạm sai lầm này nữa.” Lư Châu giờ ngón trỏ chỉ Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị không dám nói lời nào, gật gật đầu, trong lòng như có mìn nổ.

Suốt dọc đường đi cả hai đều không nói gì, tài xế lái xe tới nơi, đưa Lư Châu và Tiêu Nghị về đến nhà, Tiêu Nghị xuống xe nói với tài xế, “Cảm ơn chú, đã vất vả rồi.”

Tài xế nhìn cậu bằng ánh mắt tội nghiệp, “Nhóc con, cố mà làm cho tốt vào.”

Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười, xem ra tính tình của Lư Châu rất nổi tiếng trong cả công ty.

Lư Châu vừa vào trong nhà, Tiêu Nghị lập tức bật tất cả đèn lên.

Lư Châu về đến nhà là đeo tai nghe vào, tranh thủ khoảnh khắc tai nghe còn chưa chạm vào tai, Tiêu Nghị hỏi, “Bây giờ đi tắm nhé? Để tôi chuẩn bị nước ấm.”

Lư Châu hoàn toàn không thèm để ý gì đến Tiêu Nghị, Tiêu Nghị nghĩ một lát rồi vào phòng tắm chuẩn bị nước ấm, một lát sau, cậu thấy Lư Châu ở trong phòng khách đi tới đi lui, miệng lầm bầm gì đó không rõ, đi như mộng du vào trong phòng tắm.

“Ê!” Lư Châu ở trong gào lên.

Tiêu Nghị lập tức ôm quần áo chạy vào.

“Sao nước lại nóng thế này?!” Lư Châu tức giận nói, “Muốn bỏng chết tôi sao?!”

Tiêu Nghị, “...”

Mới ngày làm việc đầu tiên cậu đã bị nam thần làm cho choáng váng mấy lần, định mở thêm nước lạnh vào thì Lư Châu lại khoát tay nói, “Không cần!”

Bóng dáng cao lớn của Lư Châu hiện lên sau lớp kính mờ, tỉ lệ cơ thể đúng chuẩn cân đối, chân tay rất dài, Tiêu Nghị buông quần áo xuống, biết điều lui ra ngoài.

Tiêu Nghị được phó giám đốc Lâm giao cho lịch trình ngày hôm sau, nghe thấy Lư Châu ở trong phòng tắm ngâm nga. Khó khăn lắm mới đợi được hần tắm xong, đi dép lê lên lầu trở về phòng, Tiêu Nghị thở phào, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi. Đang định hưởng thụ cái bồn tắm có chế độ mát xa một chút, vừa mới cởi quần áo ra đứng trước gương dụi mắt thì cậu đã nghe thấy tiếng Lư Châu gọi trên lầu, “Ê!”

“...”

Cậu vội vàng mặc lại quần áo đi lên, thấy Lư Châu vẫn quần khăn tắm nằm trên giường.

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, “Gọi mấy lần rồi, không nghe thấy à?”

Tiêu Nghị đáp, “Xin lỗi anh, lúc đi lên em va phải cầu thang...”

“Thôi bỏ đi.” Lư Châu nói.

Lời nhắc nhở của phó giám đốc Lâm quả nhiên rất có tác dụng, Lư Châu thậm chí còn chẳng buồn động đậy, hỏi, “Nước đâu?”

Tiêu Nghị đi xuống rót cho Lư Châu ly nước, Lư Châu lại hỏi, “Tại sao không có đá?!”

Cậu xoay người lao như gió xuống lấy đá, chỉ muốn đập luôn cái ly xuống đất, thầm nghĩ: Công việc này mà chỉ được có tám ngàn?! Lại còn là trước thuế?! Thời buổi này đi trát cốt sắt cũng được hai mươi ngàn tệ rồi biết chưa!

Thôi bỏ đi, vì chữ ký và bạn gái, đành phải nhịn vậy.

Tiêu Nghị đổi lại vẻ mặt tươi cười, mặc dù mệt muốn chết nhưng vẫn cố gắng xóc lại tinh thần, nói, “Xin lỗi anh Châu, em mới tới nên chưa biết thói quen sinh hoạt của anh, sau này em nhất định sẽ nhớ kỹ.”

“Ồ.” Lư Châu thuận miệng nói, “Lần sau phải nhớ cho kỹ, tắm xong nhất định phải có nước đá.”

Tiêu Nghị đứng chờ Lư Châu sai bảo tiếp, hy vọng hẳn ta sẽ không đột nhiên nghĩ ra ý tưởng kỳ cục nào đó, có thể tha cho cậu đi chỗ khác. Lư Châu chỉ vào chiếc iPad trên tủ đầu giường.

“Xem xem Weibo của tôi có bình luận gì không.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị, “...”

Hóa ra đại minh tinh cũng theo dõi bình luận trên Weibo của mình sao? Tiêu Nghị quả thật phải thay đổi cách nhìn đối với Lư Châu. Mở iPad, đăng nhập Weibo, hơn 3000 lượt chia sẻ, 7000 bình luận, bài trên là hình chụp Lư Châu cùng với bạn gái và chó.

Con chó kia thuộc giống Chihuahua, là chó mà bạn gái Lư Châu - Trương Hân Nhiên nuôi.

Bên dưới là một đồng bình luận, Tiêu Nghị lần đầu tiên nhìn thấy một lượng bình luận khủng khiếp như vậy trên Weibo, so với sự nổi tiếng của Lư Châu, Weibo của cậu quả thực có thể coi là vô hình, khó khăn lắm mới có được mấy người follow, nhưng lại là để quảng cáo bán hàng.

“Đọc đi.” Lư Châu ra lệnh.

“Liếm màn hình...” Tiêu Nghị dè dặt đọc, “Nam thần anh quá đẹp trai... Liếm liếm...”

“Châu của em để kiểu đầu nào cũng đẹp...”

“Nam thần một vạn năm...”

“Bên cạnh là người bạn nhỏ của anh sao, a ha ha...”

“Châu Chinh là vương đạo...”

“???”

Tiêu Nghị nhất thời không kịp phản ứng, lần lượt đọc, “Dựa theo...”

Cậu chợt nhận ra có gì đó sai sai, đổi thành, “... Đẹp trai quá!”

“Cái gì?” Lư Châu nghe ra sự do dự trong giọng đọc của Tiêu Nghị, bèn nói, “Đưa đây xem nào?”

Tiêu Nghị đột nhiên có dự cảm không lành, xong đời rồi, bình luận đó là:

@Tiểu Mỹ Tử: Dựa theo khuôn mặt như người ngoài hành tinh của con chó kia mà phẫu thuật thẩm mỹ đúng không? Cả hai vợ chồng cùng làm à? Oa ha ha ha, cười đến đau cả bụng rồi...

Lư Châu cầm iPad, hít sâu một hơi, Tiêu Nghị thầm nghĩ toi rồi, nam thần định cho cái nhà này nổ tanh bành sao? Vậy mà kỳ tích đã xuất hiện, không ngờ Lư Châu lại kiểm chế được, ném cái iPad lại, thiếu chút nữa thì trúng Tiêu Nghị. Cậu nhặt lên định đọc tiếp mấy câu ca ngợi để xoa dịu tâm trạng của Lư Châu thì hấn bảo, “Xóa đi.”

Tiêu Nghị vâng dạ xóa thẳng, Lư Châu lại nói, “Đăng ký một cái nick khác, vào Weibo của tên này, chửi chết hấn.”

Tiêu Nghị, “...”

Không cần phải đến mức đấy chứ! Tiêu Nghị quả thực đã bị hấn làm cho choáng váng, Lư Châu lại tiếp, “Trong máy có hơn hai chục nick đấy, lần lượt vào mấy bài đăng gần đây của hấn trên Weibo, xỉ vả vài câu.”

Tiêu Nghị đành nhắm mắt nhắm mũi, vào phần nội chỉ trích mấy câu kiểu như, “Sao bạn lại có thể nói như vậy?”, “Châu của tôi căn bản không hề phẫu thuật...”, “Bạn nói như vậy là không đúng”... Trong lòng thì thấy đúng là cạn lời.

Lư Châu lại cầm lấy iPad vào xem bình luận Tiêu Nghị vừa viết, có vẻ không được hài lòng lắm, nhưng cũng không nói gì.

“Lên Taobao².” Lư Châu nói.

² Trang web mua sắm lớn của Trung Quốc.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị mở Taobao ra, không hiểu phải làm gì, Lư Châu bảo, “Vào trang đầu đi!”

Tiêu Nghị lập tức mở trang đầu ra, Lư Châu nhìn thoáng qua rồi hất tay ra hiệu, Tiêu Nghị hoàn toàn chẳng hiểu gì cả, Lư Châu mất kiên nhẫn nói, “Lật sang trang khác! Sao mà ngốc thế?!”

Tiêu Nghị trong lòng điên cuồng xỉ vả: Vênh gì mà vênh, có lên Taobao thôi mà cũng cần người hầu hạ, bạn gái của anh có biết không?!

Tiêu Nghị kéo qua trang khác, lại cầm cái iPad lên để Lư Châu nhìn, sợ Lư Châu không nhìn rõ bèn ngồi gần lại, Lư Châu nhăn nhăn mũi, giọng đầy vẻ chê bai, “Ngồi gần thế để làm gì?”

Tiêu Nghị lại xích ra một chút, lật trang. Nhìn thấy hộp đựng giấy ăn, Lư Châu có vẻ rất có hứng thú, bảo, “Xem đi.”

Tiêu Nghị ấn vào, Lư Châu lại nói, “Tìm kiếm”.

Dường như đã bắt kịp tiết tấu của Lư Châu, cậu gõ “hộp đựng giấy ăn” vào ô “Tìm kiếm”, thế là một loạt các thể loại hộp đựng giấy ăn hiện lên, đủ các chất liệu bằng gỗ, bằng nhựa... Sau đó Lư Châu chốt, “Bỏ hết vào trong giỏ hàng đi.”

“...”

Bốn mươi bốn hộp đựng giấy ăn, tất cả bỏ vào giỏ hàng, Lư Châu lại tùy tiện chỉ ngón tay, đến nhắc bàn tay thôi cũng lười. Tiêu Nghị phối hợp với hẳn suốt hành trình lướt Taobao, kết quả Lư Châu lại ưng một chậu hoa thủy tinh mini, mua đến hơn ba mươi cái.

Sau đó lại mua hai mươi hộp bánh bích quy handmade.

Cuối cùng khi Tiêu Nghị chuẩn bị mở giỏ hàng ra để Lư Châu chọn lại lần nữa thì hắn nói, “Thanh toán tất cả đồ trong giỏ hàng đi.”

“...”

Hắn đưa cho Tiêu Nghị số tài khoản và mật mã của một thẻ ngân hàng, để cậu dùng chiếc thẻ đó mua đồ.

Lư Châu có vẻ đã mệt, Tiêu Nghị hỏi, “Anh buồn ngủ à?”

“Ồ.” Lư Châu đáp, “Nhìn xem tên kia có trả lời không.”

Tiêu Nghị mở iPad ra, “Không thấy online cũng không trả lời bình luận.”

Lư Châu nói, “Chửi thêm mấy câu nữa.”

Tiêu Nghị lại gồng mình, vào Weibo, thăm nghĩ: Thảo nào phải ký hợp đồng giữ bí mật, tin giật gân nhiều thế này cơ mà. Cậu nghĩ một lúc, cuối cùng lại xóa mấy câu đi.

“Mở phim đi.” Lư Châu nói.

“Anh muốn xem phim gì?” Tiêu Nghị ngồi xôm cạnh tường, mở đầu đĩa blu-ray.

“Gì cũng được, tiết tấu chậm một chút.”

Tiêu Nghị chọn một bộ phim câm, ánh sáng trên màn hình dao động, Lư Châu tựa vào thành giường xem phim, nói, “Phải đăng ký kiểm soát tín dụng cho cậu mới được.”

Tiêu Nghị mặt không đổi sắc, thâm nghĩ: Còn muốn đeo lên cổ tôi cái xích chó nữa à? Đợi lừa được chữ ký của anh là tôi bỏ việc luôn.

Tiêu Nghị thấy Lu Châu không nói gì bèn lặng lẽ đi ra, tắm rửa xong, vào phòng thì thấy hắn đã ngủ, cậu nhón chân qua tắt phim. Lu Châu trở mình, Tiêu Nghị lập tức đứng thẳng dậy theo phản xạ, chuẩn bị nghe mắng, rất may là Lu Châu vẫn đang ngáy ngủ.

Thế là Tiêu Nghị trở về phòng mình, tắt đèn, lên giường. Căn phòng rộng ngoài sức tưởng tượng, từ nhỏ đến lớn cậu chưa được ở trong một căn hộ cao cấp bao giờ, nhún nhún mấy cái trên giường, mở Weibo của mình ra, phát hiện vẫn chỉ có mấy thông báo nhảm chán của Sina. Cậu vào Weibo của bạn gái, nhấn tin giải thích với cô ấy và báo rằng đã tìm được một công việc mới, đặt đồng hồ báo thức, tắt đèn đi ngủ.

Chương 3

Cho dù là người quản lý hay nghệ sĩ thì công việc mỗi ngày phải làm có ít nhất bảy phần là tạo quan hệ, hai phần là quảng bá với fan, thời gian còn lại mới là đóng phim.

Làm một quản lý rất vất vả, nghệ sĩ gây chuyện phải giải quyết, giải quyết không tốt còn bị cư dân mạng công kích, lúc nào cũng phải để ý đến nhóm phụ trách PR, biết quảng bá, định hướng dư luận, rồi bàn hợp đồng, bàn thù lao, liên lạc với bên chế tác và nhà đầu tư, thăm dò tin tức và chiến lược của đối thủ cạnh tranh, nghĩ biện pháp bôi nhọ đối thủ, bồi dưỡng nghệ sĩ trong tay... Bắt đầu từ giây phút đi theo Lu Châu, Tiêu Nghị đã lĩnh ngộ sâu sắc điều này.

Đương nhiên, công ty sắp xếp cậu làm trợ lý sinh hoạt cho Lu Châu, không phải để cậu làm trợ lý cả đời. Cấp tiếp theo của trợ lý là quản lý, tiếp nữa là tự mở công ty quản lý, ngoài ra còn có các công việc khác đằng sau màn ảnh, ví dụ như chế tác. Một quản lý thành công trong nghề thường là người dẫn dắt nghệ sĩ của mình trở thành minh tinh, sau khi nghệ sĩ trở thành minh tinh, dùng tiếng tăm và quan hệ của mình để kéo trợ lý, trợ lý sau khi đã quen thuộc với môi trường sẽ lại nâng cấp thành quản lý. Tiêu Nghị đối với tiền đồ của mình, tổng thể mà nói vẫn là rất lạc quan.

Một kẻ lông bông như Tiêu Nghị, sau vài ngày làm việc, thỉnh thoảng cũng có chút mơ mộng ảo tưởng không thực tế, thí dụ như trở thành quản lý của các diễn viên, có trong tay những nghệ sĩ mới để mặc sức chỉ đạo, đợi khi bọn họ nổi tiếng rồi là có thể hô phong hoán vũ, lấy 80% cát sê, một tay

che trời, không có gì là không làm được, đi siêu xe, ở nhà xịn... Chỉ cần nói một câu là đại minh tinh cũng phải run rẩy, trai xinh gái đẹp quây thành đàn, ông chủ Tiêu ngồi trên khối tài sản trị giá hàng tỉ đồng, đương nhiên sự nghiệp sẽ thật mỹ mãn... Có điều hiện tại thì việc chọn Chương Tử Di hay là Trương Mạn Ngọc, rõ ràng còn chưa tới lượt cậu quan tâm.

Trước khi thành công, trước hết phải đảm bảo được vấn đề sinh tồn đã. Phải nói là Tiêu Nghị rất phục Đỗ Mai, có thể nắm được tính tình của Lư Châu rõ đến thế, còn gợi ý cho cậu đi theo hướng cần thiết.

“Cuối tuần phải đi Hoàn Kiếm.” Đỗ Mai lật tập tư liệu trong tay, thờ ơ nói, “Hôm nay đi ăn cùng Hân Nhiên đi, sáng nay quản lý bên đó còn gọi điện qua đây.”

“Không đi.” Lư Châu nói.

“Sao thế? Lại dối nhau à?” Đỗ Mai hỏi.

“Không muốn đi.” Lư Châu tựa vào ghế xoay chơi điện tử, Đỗ Mai buông tập tư liệu xuống, vẻ mặt bất lực, “Cậu tới sớm một chút thì tốt, kịp sắp xếp cho hai người đi ăn trưa, ngủ trễ như vậy, chỉ có thể sắp xếp vào buổi tối thôi.”

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Mai liếc nhìn Tiêu Nghị một cái, Tiêu Nghị đang ngồi ở trên ghế sa lông, dùng ánh mắt thăm dò ý kiến nhìn Đỗ Mai. Đỗ Mai nói, “Tiêu Nghị, cậu giúp tôi đi xuống mua đồ ăn, cậu thích ăn gì thì cũng tự mua luôn đi.”

“Không ăn đồ cay.” Lư Châu đang chơi game ngẩng đầu lên, nói với Tiêu Nghị, “Bao tử vệt thái mỏng chút, rưới thêm ít nước sốt nữa.”

Tiêu Nghị ừm một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài. Đóng cửa phòng lại, Đỗ Mai bước tới giật lấy cái máy trên tay Lư Châu, Lư Châu mặt đầy vẻ khó chịu, ngồi xuống.

“Tiêu Nghị thế nào?” Đỗ Mai hỏi.

“Cũng tạm được.” Lư Châu nói, “Dù sao cũng chỉ đến thế thôi, so với mấy tay trợ lý trước kia thì khá hơn một chút.”

“Cậu tử tế với người ta chút đi.” Đỗ Mai nói, “Tôi còn muốn bồi dưỡng cậu ấy trở thành quản lý đấy.”

“Cậu ta?!” Lư Châu như đang nghe chuyện hài, “Cà vạt cũng không biết thắt, hai mươi mấy tuổi mà cứ như học sinh mới tốt nghiệp, nói năng cũng không ra hồn, như thế mà đòi làm quản lý?”

“Dù sao thì...” Đỗ Mai nói, “Có thể làm bạn bè cũng tốt, cậu nhóc đó rất thật thà chất phác.”

Lư Châu ừm một tiếng cho có lệ, Đỗ Mai cười nói với hắn, “Tôi cảm thấy cậu rất thích Tiêu Nghị, dù sao đây cũng là trợ lý duy nhất không bị đuổi vào ngày hôm sau.”

“Tôi khó tính như vậy sao? Nói ít thôi, làm việc nhiều vào, đương nhiên sẽ không bị đuổi.” Lư Châu nói.

“Cậu hãy biết quý trọng một chút, bây giờ muốn tìm một người nghiêm túc thật thà lại trầm tính không xóc nổi như thế chẳng dễ đâu.”

“Biết rồi.” Lư Châu vươn tay với lấy máy PSV³, Đỗ Mai lại tiếp, “Giá trị của bộ phim truyền hình lần này thế nào trong lòng cậu biết rõ, đừng ra vẻ ngôi sao, tuy rằng cậu đúng là minh tinh nổi tiếng, nhưng trước mặt đạo diễn Lý thì nên khiêm tốn một chút, ông ta sẽ càng thích cậu.”

³ PSV (viết tắt của PlayStation VITA): Tên một dòng máy chơi game cầm tay của Sony.

“Rồi rồi.”

“Cậu càng hòa nhã với người mới thì bọn họ sẽ càng thật lòng yêu quý và kính phục cậu. Đợi mấy hôm nữa tôi sẽ tới đoàn làm phim thăm cậu.”

“Nói thật,” Lư Châu lên tiếng, “tôi thật sự không muốn nhận bộ phim này, chỉ vì nể mặt chị với đạo diễn Lý...”

Đỗ Mai nói, “Cát sẽ bốn trăm năm mươi ngàn tệ một tập, cậu phải biết thời buổi này rất nhiều người muốn mà không được đấy. Năm nay mặt bằng chung thù lao xuống quá thấp, công ty Lợi Tinh muốn cậu dẫn dắt người mới của họ nên mới trả giá cao như vậy. Cậu diễn nghiêm túc vào, đừng có xem thường người khác, như vậy tôi cũng khó xử.”

“Biết rồi.” Lư Châu cúi kính, “Lần sau đừng để tôi đóng thể loại này nữa đây.”

Đỗ Mai liếc Lư Châu một cái, lôi từ trong ngăn kéo ra một tập tài liệu.

“Phân tập cùng kịch bản tất cả đều ở trong này.” Đỗ Mai nói, “Cậu bớt chút thời gian xem qua đi.”

Lư Châu vẫn ôm máy PSV chứ không cầm kịch bản, âm ừ cho qua, tiếp tục vui đùa chăm chú chơi game.

“Trong thời gian quay phim và giai đoạn quảng bá, công ty chuẩn bị cho cậu có scandal cùng Ninh Á Tĩnh.”

“Ồ.”

“Cho nên hôm nay hãy đi ăn với Hân Nhiên một bữa đi, cô ấy và quản lý rất nhớ cậu.”

Lư Châu rùng mình một cái, Đỗ Mai nói tiếp, “Gần đây chúng ta đang thương lượng với Thanh Hòa một bộ phim điện ảnh, hiệu ứng hình ảnh do Hollywood đảm nhiệm, đầu tư 1 tỷ 70 triệu, nếu kí được hợp đồng thì cũng muốn cậu dắt người mới của họ.”

“Bao nhiêu?”

Tiêu Nghị gõ cửa bên ngoài, Đỗ Mai liền bảo, “Vào đi.”

Khi cậu đi vào, Đỗ Mai nói, “4 triệu.”

Tiêu Nghị, “...”

“Có từng ấy thôi á?!” Lư Châu không thể tin nổi.

Tiêu Nghị, “...”

Đỗ Mai, “Cậu mấy năm nay không đóng phim điện ảnh rồi, hơn nữa thời gian quay phim cũng không dài, chưa đến một tháng, hai mươi ngày thôi.”

“Nam chính mà thù lao chỉ có bốn triệu?”

“Nam thứ.”

Lư Châu ném luôn cái máy chơi game đi, giận dữ hét lên, “Kêu tôi đóng nam thứ?!”

Tiêu Nghị nhìn Đỗ Mai đầy tội nghiệp, Đỗ Mai ngược lại rất bình tĩnh, “Cậu không biết nam chính chỉ để cho có cốt truyện, nam thứ mới là để yêu thương à?”

Lư Châu hít sâu một hơi như muốn nổi điên nhưng lại không tìm được chỗ phát tiết, Đỗ Mai lại nói, “Ăn cơm trước đi, còn chưa chắc chắn đâu

mà. Phụ trách sản xuất của Thanh Hòa nói nghe cũng hoành tráng lắm, chò
tôi có được kịch bản sẽ yêu cầu tăng giá.”

* * *

Chiều hôm đó, Lư Châu hai ba miếng đã và sạch cơm, cả người hằm
hằm, Đỗ Mai lại cho Lư Châu xem một vài trailer, đều là tác phẩm trước kia
của những nghệ sĩ mà hắn sắp cùng hợp tác. Tiêu Nghị sùng bái xem hồi
lâu, Đỗ Mai lại nói, “Thứ hai Lâm Nghiêu sẽ cùng đi với các cậu, những
chuyện khác cậu không cần phải lo... Tiêu Nghị?”

“Vâng, tôi đây ạ!” Tiêu Nghị lập tức đứng dậy.

“Cậu ta không cần theo.” Lư Châu mặt đen sì, lật tới lật lui tập kịch
bản như có thâm thù đại hận với nó, không thèm ngẩng đầu lên, nói, “Kêu
Lâm Nghiêu cho thêm mấy tay trợ lý là được.”

Tiêu Nghị từ đầu đến chân đều cảm thấy bị ghét bỏ, Đỗ Mai nói,
“Cùng đi để học một số thứ, cậu chăm sóc Lư Châu cho tốt, có gì không
hiểu thì gọi cho tôi. Tiêu Nghị, cậu nhớ nhắc Lư Châu cuối tuần này đọc
kịch bản kỹ một chút.”

“Vâng.” Tiêu Nghị gật đầu.

Xế chiều hôm đó, Đỗ Mai lại dặn dò thêm một số thứ, chủ yếu là
chuyện đối nhân xử thế, Lư Châu chẳng thèm nói câu nào, lôi Tiêu Nghị rời
đi.

Hôm nay Tiêu Nghị lái xe của Lư Châu, Đỗ Mai đoán chắc Lư Châu
không muốn đi gặp Trương Hân Nhiên nên ngầm ra chỉ thị cho Tiêu Nghị,
bất luận Lư Châu nói gì, hôm nay nhất định phải đi gặp mặt.

* * *

Năm rưỡi chiều, trời chạng vạng tối, xe đi như ốc sên bò, bầu trời bên ngoài là một màu xám tro. Tiêu Nghị chắc mắt Lư Châu nhất định đã bị giẫm phải đuôi, tâm trạng không tốt, bản thân cậu bị ghét bỏ nên cũng hơi buồn, muốn hóa giải bầu không khí gượng gạo này, nghĩ một lúc rồi nói, “Tới đoàn phim rồi anh có muốn lên Taobao mua đồ không?”

“Quay ngoại cảnh ở vùng núi, đến sóng điện thoại còn không có, Taobao cái con khỉ!” Lư Châu gào lên.

“...”

Tiêu Nghị thầm nghĩ: Chẳng phải tôi chỉ là muốn anh được vui vẻ chút sao?! Không phải anh là vua Taobao à! Mợ nó! Không phải vì chữ ký ai thèm đi theo anh chứ!!!

“Lúc không quay ngoại cảnh thì có thể lên chứ?” Tiêu Nghị nói, “Hoặc là mang cái gì đó theo để giải trí? Đọc sách có được không?”

Lư Châu cúi bản, “Không quay ngoại cảnh thì phải nghe đạo diễn giảng về kịch bản, chẳng đi đâu được hết! Cái gì cũng không được làm! Di động cũng không được dùng! Tôi ngồi xỏm trong nhà giam, cậu phải đứng ở một bên, cứ đi rồi cậu sẽ biết! Đến lúc đó đừng có mà khóc!”

Có phải huấn luyện quân sự đâu, không đến mức kinh dị vậy chứ? Tiêu Nghị nghĩ thầm, không kìm được có chút giật mình, không cho cậu đi theo là muốn cậu được thoải mái một chút sao? Lư Châu hình như rất tốt với cậu.

“Đi nào.” Xuống xe, Lư Châu nhìn Tiêu Nghị khó hiểu.

“Anh... anh Châu, anh cùng chị Hân Nhiên ăn cơm phải không?” Tiêu Nghị đứng bên cạnh xe nói, “Em cũng cần đi theo sao?”

Lư Châu chẳng thềm nói gì, không chút kiên nhẫn đi thẳng, Tiêu Nghị vội đuổi theo, vào tới bên trong nhà hàng, Lư Châu hít sâu một hơi, gọi điện. Chỗ này bài trí rất trang nhã, ở chiếc bàn được ngăn riêng sau tấm bình phong đã có một nam một nữ đợi sẵn.

“Hân Nhiên.” Lư Châu mỉm cười.

Tiêu Nghị, “...”

“Xin lỗi đã tới trễ.” Lư Châu nói.

Trương Hân Nhiên lười nhác cầm di động ngồi trên ghế, bên cạnh là một người đàn ông mập mạp, anh ta vỗ tay một cái, ra vẻ ngây ngô đáng yêu, “Ai da, rốt cục cũng chờ được cậu, vị này là...”

“Trợ lý của tôi.” Lư Châu nói.

“Tôi tên Tiêu Nghị.” Cậu lập tức tự giới thiệu.

“Lại đây lại đây, chúng ta làm quen nào.” Tên mập dẹt dàng nói, “Hân Nhiên, hai người từ từ nói chuyện nha, OK?”

“Ừm.” Trương Hân Nhiên cũng chẳng thềm nhìn Lư Châu, đảo mắt.

“Sao bây giờ mới tới?” Trương Hân Nhiên hỏi.

Lư Châu cười cười, “Kẹt xe.”

Sắc mặt Trương Hân Nhiên rõ ràng cũng không tốt lắm, Lư Châu nhỏ giọng, “Đã gọi món chưa? Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Trương Hân Nhiên nói, “Hôm nay vừa quay xong quảng cáo, mệt chết đi được, nhanh nhanh còn về tắm rửa đi ngủ. Ăn bữa chút gì đi.”

“Sao thế?” Lư Châu vừa cầm thực đơn vừa cười hỏi Trương Hân Nhiên, “Ai bắt nạt em à?”

“Không...” Trương Hân Nhiên nói vẻ chán chường, “Ăn nhanh đi.”

Tiêu Nghị ngồi cùng quản lý của Trương Hân Nhiên, anh ta tên Tề Toàn, lúc cười cả người rung bần bật.

“Hân Nhiên nhà chúng tôi...”

“Thật xinh đẹp.” Tiêu Nghị tán thưởng, “Giống hệt trên phim!”

Tề Toàn nói, “Ai da, bây giờ còn chưa phải là trạng thái tốt nhất đâu. Tôi kể cho mà nghe, cô ấy nếu nghỉ ngơi tốt, da mặt vô cùng mịn màng, cho dù không trang điểm tí nào cũng không nhìn ra là mặt mộc đâu! Chỉ là gần đây, đồ chết giẫm Thiên Sát... À, lịch trình thật sự xếp quá sát, ngày nào cũng thức đêm... Châu Châu nhà cậu thì sao? Đạo này thế nào?”

“Anh ấy... cuối tuần chúng tôi tới Hoành Điếm.” Tiêu Nghị nhớ Đỗ Mai đã nhắc nhở nhiều lần, nếu chẳng may gặp quản lý của Trương Hân Nhiên, ngàn vạn lần không được tỏ ra quá mức kinh ngạc, cách dùng từ và tiết lộ thông tin phải thật chừng mực... Tóm lại cứ ra sức khen nghệ sĩ của đối phương xinh đẹp, thầy Tề rất giỏi... chắc chắn sẽ không sai.

Tề Toàn khuấy chiếc thìa nhỏ trong ly trà sữa, tao nhã bắt chéo chân, “Tôi biết bộ phim kia, ‘Thiết mã băng hà nhập mộng lai’, nói về Liêu thái tổ, cổ trang chính sử, đương nhiên là hoành tráng. Hân Nhiên nhà chúng tôi vốn cũng muốn nhận nhưng đã lỡ tham gia ‘Lạc lồi ở châu Âu’, không bỏ được.”

“Đúng vậy.” Tiêu Nghị nói, “Giám đốc của chúng tôi cũng nói đóng phim điện ảnh thì tốt hơn, năm nay chị Hân Nhiên nhất định sẽ đại phá

phòng vé.”

“Haizz.” Tề Toàn lại được đà, “Đôi khi cũng khó nói lắm, giống như người nọ lần trước ấy, cả người nọ nọ, còn cả người nọ nọ nọ nữa, không phải cũng dốt sức sao, có dựa vào khoe da thịt cũng không được đâu, may là Hân Nhiên nhà chúng tôi có thể gánh được phòng vé...”

Trong lòng Tiêu Nghị cuộn lên hàng ngàn câu phi nhủ, Tề Toàn lại thân thiết nói, “Bạn Tiểu Tiêu đây cũng rất đẹp trai, có hứng thú phát triển trong làng giải trí không?”

Tiêu Nghị giật mình, câu này là đang đùa mình sao? Chắc là đùa rồi, Tiêu Nghị lập tức cười đáp, “Nam thần của tôi chính là anh Châu, có thể đi theo anh ấy tôi đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Hơn nữa tôi chỉ có khuôn mặt thôi, khí chất thì không được điểm nào.”

Từ trong đáy lòng Tiêu Nghị thật sự cảm thấy như vậy. Nếu nói diện mạo, Trương Hân Nhiên tuy rất xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp ấy và vẻ đẹp thường thấy ngoài đời hoàn toàn khác nhau, giống như Lư Châu, cho dù không cần làm gì, chỉ ngồi một chỗ thì khí chất cũng sẽ khiến người ta cảm thấy hẳn là một minh tinh.

Trước kia sáng tác nhạc, Tiêu Nghị cũng hiểu sơ một chút về hoạt động của ca sĩ trong công ty giải trí, loại khí chất này bẩm sinh không có, mà phải thông qua huấn luyện hình thể kết hợp với việc được tung hô đánh bóng tên tuổi mới hình thành nên được.

“Khí chất hay diễn xuất đều có thể rèn luyện.” Tề Toàn rung đùi đắc ý, “Chất giọng của cậu khá tốt, có thể làm ca sĩ được đấy, chương trình đang nổi gần đây cậu có xem không?”

“‘Xem ai khóc thảm nhất’ à?”

“Đúng rồi.” Tề Toàn đáp, “Chính là ‘Xem ai khóc thảm nhất’, chỉ cần chi tiền ra là có thể lên, đương nhiên, nếu bản thân không có tố chất thì cũng không qua được.”

Nói xong Tề Toàn ném cho Tiêu Nghị ánh mắt dụ dỗ, sóng lưng cậu lập tức lạnh toát.

Quay sang bàn bên cạnh, Lư Châu quả thực biến thành một con người khác hẳn, dịu dàng đến mức khiến Tiêu Nghị hoàn toàn không nhận ra, hòa nhã thân thiện như một làn gió xuân, mình mặc Âu phục, mái tóc ngắn tràn đầy sức sống, đôi mắt sáng kiên nghị, bàn tay to với những ngón tay rất đẹp cầm ly nước, trên cổ tay là chiếc đồng hồ nổi tiếng, giống hệt trong những bộ phim thần tượng, khiến người ta nhìn thấy mà xốn xang.

Lư Châu nói nhiều hơn hẳn so với ngày thường, tao nhã, lịch sự, dịu dàng. Trương Hân Nhiên thì chỉ ăn một chút rồi lười biếng dựa người vào ghế, lạnh lùng lướt điện thoại.

“Tianya lại bình luận về anh rồi.” Trương Hân Nhiên nói, “Fan của anh cũng thật hung tàn, suốt ngày đập nhà người khác để đi lên.”

“Anh cũng chẳng có cách nào, một fan còn rắc rối gấp mười lần anti, haizz.” Lư Châu lấy làm tiếc nói, “Anh cũng thường xuyên đau đầu vì họ, lần này họ không nói gì em chứ.”

“Có nói thì tôi cũng chỉ có thể chịu đựng thôi mà.” Trương Hân Nhiên tỏ vẻ không quan tâm, “Thần thiếp nào dám giành sự nổi bật với nam thân của họ chứ?”

“...”

Yên lặng một lúc, Lư Châu lại lên tiếng, “Hân Nhiên, lúc anh ở Hoàn Điểm, em sẽ đến chứ?”

Trương Hân Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn Lư Châu, nói, “Không biết, để xem đã.”

Lư Châu hiển nhiên đã sắp hết kiên nhẫn, tức ách càn hông mà vẫn phải dần xuống. Nhìn đồng hồ, hắn cố gắng nặn ra một nụ cười, nói, “Cũng không còn sớm nữa, anh đưa em về nhé?”

Trương Hân Nhiên giống như rút cuộc cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, thở dài đứng dậy. Lư Châu lấy áo khoác, giúp cô mặc vào. Lúc vào tới hầm để xe, Tề Toàn nghe điện thoại, nói, “Cung ơi, anh phải đi đây, đạo diễn Hoàng hẹn gặp anh nói chuyện.”

“Anh đi rồi thì em phải làm sao!” Trương Hân Nhiên nói.

“Để anh đưa em về.” Lư Châu nói, “Ê, lái xe.”

Trương Hân Nhiên miễn cưỡng lên xe Lư Châu, trong hầm xe vang lên tiếng thét chói tai, Tiêu Nghị giật bản mình, nhất thời liên tưởng đến án giết người. Lư Châu gào lên, “Mau lái xe đi! Đi đi! Còn chờ cái gì nữa? Cậu bị thiếu năng à?!”

“Anh gắt với cậu ấy làm gì!” Trương Hân Nhiên nói, “Hung dữ cho ai nhìn!”

“Không không.” Lư Châu trong lúc vô ý lộ ra bộ mặt thật, lập tức thu lại vẻ nóng giận, khôi phục vẻ mặt hiền hòa, nói với Trương Hân Nhiên, “Bọn anh là bạn tốt... Cái này, cái này...”

“Tôi tên Tiêu Nghị!” Tiêu Nghị lập tức tiếp lời.

Lư Châu nói, “A ha ha đúng vậy, cậu ấy đã theo chị Đỗ mấy năm rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tiêu Nghị giải thích, “Chúng tôi thường xuyên đùa nhau, đúng không, anh Châu ngốc ha ha ha.”

Sắc mặt Lư Châu trầm xuống, nhưng trong nháy mắt đã biến thành khuôn mặt tươi rói, cười ha ha.

“Đi mau thôi.” Hấn nói bằng giọng đùa cợt, “Đợi fan đuổi tới là đi không dễ đâu.”

“Lư Châu, Lư Châu!!!”

“Lư Châu!!!”

Tiếng thét bám theo, Tiêu Nghị vội vàng phóng xe đi, hai cô bé hấn là đã đợi trong hầm xe rất lâu, giơ banner vẫy vẫy gọi với theo. Tiêu Nghị quay đầu, không thấy mặt họ, chỉ thấy banner, trên đó là hình chibi của Lư Châu.

Cậu đột nhiên có cảm giác xót xa trong lòng.

Trương Hân Nhiên cả đường đi đều không nói câu nào, Tiêu Nghị dùng GPS đưa cô về đến nhà. Nhà của Trương Hân Nhiên còn xa hơn nhà Lư Châu, ba tầng, bên ngoài còn có bể bơi.

“Vào nhà uống nước.” Trương Hân Nhiên nói.

Ga ra nhà Trương Hân Nhiên là loại đóng kín, Tiêu Nghị có muốn ở trong xe cũng không được, đành phải theo vào nhà. Cậu đứng trong phòng bếp trông trái, không dám vào phòng khách. Người giúp việc rót ly nước cho cậu, Tiêu Nghị gọi điện cho Tề Toàn báo đã đến nơi, trong phòng khách

vọng đến giọng nói thân mật của Lư Châu và giọng trả lời có lệ của Trương Hân Nhiên.

“Chị Đỗ đã nói chuyện với giám đốc Vương.” Lư Châu nói, “Đến lúc đó sẽ sắp xếp một scandal nhỏ, nhưng em tuyệt đối đừng đề ý nhé, anh chờ em đến.”

Chó của Trương Hân Nhiên bắt đầu sủa Lư Châu, nó há miệng nhe nanh, hiển nhiên là vô cùng ghét hẳn.

“Chào Tiểu Linh.” Lư Châu cười, sờ đầu nó, “Dạo này mày thế nào?”

Trương Hân Nhiên đi lấy rượu, Lư Châu từ phía sau lưng ôm lấy cô, nói, “Bảo bối, em có nhớ anh không?”

“Làm gì thế?!” Trương Hân Nhiên khó chịu nói, “Tránh ra tránh ra!”

Lư Châu không chịu buông, “Sao mà cẩu gắt thế?!”

Con Chihuahua từ trên ghế sa lông nhảy lên bàn trà, sủa Lư Châu, đến Tiêu Nghị cũng cảm thấy không ổn, cậu vẫy tay với con chó, muốn gọi nó qua, nhưng con chó căn bản không thèm để ý đến Tiêu Nghị.

Trương Hân Nhiên đẩy Lư Châu ra, “Anh rốt cuộc muốn làm gì hả? Ôm với chẳng áp? Chỗ này không có phóng viên đâu, anh ôm cho ai nhìn thế! Lư phát tài!”

Tiêu Nghị thiếu chút nữa thì phun ngụm nước trong miệng ra. Lư Châu nói, “Đừng như vậy, anh đã bớt thời giờ đến thăm em...”

“Anh tốt nhất đừng đến!” Trương Hân Nhiên nói, “Yêu đương với anh lâu như vậy, bà đây sắp bực đến chết rồi, sao anh không tìm đám hậu cung kia đi!”

“Em như thế là không công bằng với anh!” Lư Châu nói, “Fan của anh như vậy anh biết làm sao? Chẳng lẽ muốn anh phải chịu trách nhiệm? Bọn họ chửi em trên Tianya, chị Đỗ đã bảo sẽ mời người...”

Trương Hân Nhiên ngắt lời, “Bạn muốn chết, ai rảnh mà quan tâm fan nói cái gì! Còn anh thì thử nói xem hai chúng ta yêu đương mà làm được cái gì rồi?! Tuyên truyền giả bộ đủ chưa? Lúc phỏng vấn anh nói cái gì?! Ai muốn sinh con làm việc nhà cho anh? Phỉ báng tôi không mất tiền đúng không? Anh rớt cuộc có phải đàn ông không hả?!”

“Em...” Lư Châu nói.

“Gâu!!!” Chihuahua nổi giận gầm lên một tiếng, Lư Châu quát, “Tiểu Lĩnh! Đừng có ồn!”

“Sự kiên nhẫn của anh có giới hạn... Á!” Lư Châu vừa định cảnh cáo Trương Hân Nhiên thì nháy mắt đã gào lên.

Trương Hân Nhiên hét to, “Anh buông nó ra!”

Lư Châu giận dữ hét, “Nó cắn anh! Mẹ kiếp! Tưởng ông đây không dám động thủ sao!”

“Anh tưởng anh là ai?” Trương Hân Nhiên hét, “Đồ xuất tinh sớm! Đồ liệt dương! Fan của anh có biết anh bị bệnh liệt dương không? Há?”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị lập tức chạy tới, ôm lấy Chihuahua, con chó ra sức giãy giụa, Trương Hân Nhiên quát, “Anh cút ra ngoài cho tôi!”

“Khốn kiếp!” Lư Châu điên tiết, dù sao cũng đã đắc tội với Trương Hân Nhiên, đã thế không thêm vờ vịt nữa, giận dữ hét lên, “Mẹ kiếp, ông

đây... ông đây... Khôn kiếp! Ông đây chịu ở cạnh là cô là nể mặt mũi lắm rồi! Cô xem cô phẫu thuật ra khuôn mặt như người ngoài hành tinh này, bơm botox cho lắm vào rồi không nói được chứ gì? Đừng có mà kéo ông đây chết chum!”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu định ném đồ, Trương Hân Nhiên nói, “Anh đập đi! Bốn trăm ngàn tệ đấy!”

Lư Châu đặt lại con ngựa pha lê xuống, hít một hơi thật sâu nói, “Không muốn chơi với nhau nữa đúng không?”

Trương Hân Nhiên nói, “Ai muốn chơi với anh chứ?! Anh thử hỏi xem trợ lý của anh có chịu được anh không?”

“Con mẹ nó cô đừng có tới tìm tôi đấy!” Lư Châu giận dữ hét, “Kết thúc đi!”

“Tôi sớm đã không muốn tìm anh nữa rồi, đây là anh nói đấy nhé.” Trương Hân Nhiên nói, “Không phải vì nể mặt giám đốc Đổ, ai thềm mất thời gian với anh chứ!”

Lư Châu bước ra cửa, dừng lại, quay đầu gằn giọng, “Được, được lắm, Trương Hân Nhiên, cô đừng có hối hận.”

“Cút!”

* * *

Lúc lái xe, Tiêu Nghị có cảm giác cuộc đời mình chưa từng gặp một chuyện chấn động đến thế bao giờ. Trương Hân Nhiên xỉ vả Lư Châu bằng hai từ, quả thực so với việc Đội tuyển quốc gia giành được cúp Thế giới và

Phùng Tiểu Cương được Oscar còn chấn động hơn, thậm chí còn làm cậu quên mất liệt dương và xuất tinh sớm là hai chuyện không thể cùng tồn tại. Giả sử một người nếu liệt dương thì sẽ không thể xuất chứ đừng nói đến xuất sớm, mà xuất sớm thì không thể coi là liệt dương... Trừ phi người đó có lúc liệt dương có lúc lại xuất sớm... Nhưng đàn ông đồng thời xuất hiện hai loại tình huống này là rất ít... Được rồi, đây không phải là vấn đề quan trọng.

Mặt Lu Châu mặt quả thực đen đến không thể đen hơn, sau khi về đến nhà, hấn đập một phát vào cái bàn trà, đồ đạc văng ra đầy đất...

Chương 4

Vừa về đến nhà, Đỗ Mai đã gọi trực tiếp vào điện thoại của Tiêu Nghị.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Đỗ Mai hỏi.

“Ai cho cậu nói?!” Lư Châu bật dậy từ trên ghế sa lông, gào lên, túm lấy áo Tiêu Nghị, giận dữ hét, “Ai cho cậu nói hả?!”

“Không phải em!” Tiêu Nghị thanh minh, “Suốt đường về em lái xe đâu có gọi điện thoại... Giám đốc Đỗ... Anh Châu!”

“Mở loa ngoài đi!” Đỗ Mai nói.

Tiêu Nghị nhấn loa ngoài, Đỗ Mai nói, “Lư Châu, tâm trạng Trương Hân Nhiên hôm nay không được tốt, Tề Toàn bảo tôi chuyển lời xin lỗi tới cậu, việc này ngày mai nói sau, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Đỗ Mai cúp máy.

Lư Châu điên tiết mà không có chỗ nào để xả, trong đầu Tiêu Nghị thì vẫn vang vọng mấy từ mà Trương Hân Nhiên đã dốc toàn lực hét, “xuất tinh sớm” và “liệt dương”, đúng là sét đánh ngang tai. Thêm vào đó là khuôn mặt dữ tợn của Trương Hân Nhiên và Lư Châu, hình tượng kim đồng ngọc nữ kinh điển trong nháy mắt tan thành mây khói.

Lư Châu nhìn xung quanh, vớ mấy cái gói quăng đi, ngồi xuống ghế sa lông thở dốc, lại cầm lấy ly rượu, ngửa đầu tu ừng ực.

“Bạn gái em cũng hay mắng em như vậy.” Tiêu Nghị an ủi, “Không sao đâu, nguôi giận là xong.”

Lư Châu không màng tới cậu, Tiêu Nghị chợt nhớ ra Lư Châu vừa bị chó cắn, đi lấy thuốc sát trùng và băng băng lại, hỏi, “Có chảy máu không?”

Lư Châu khó chịu hất tay Tiêu Nghị ra, máu từ vết thương trên cổ tay đã nhuộm đỏ phần trong cổ tay áo, Tiêu Nghị hốt hoảng kêu lên, “Phải đi tiêm ngay!”

“Không tiêm.” Lư Châu lập tức nhảy dựng lên, ngòai né ra một chút, tức giận nói, “Đùa cái gì thế?!”

“Phải tiêm vắc xin phòng bệnh dại!” Tiêu Nghị nói, “Nếu không nhớ đâu bị bệnh thì sao?!”

“Nhìn tôi có giống bị bệnh dại không?!”

“...”

Tiêu Nghị trong bụng nghĩ “anh đang bị đấy”, ngoài miệng thì nói, “Là con chó kia cơ, nhớ nó mang mầm bệnh dại thì rất phiền toái, dù thế nào cũng nhất định phải tiêm.”

“Đừng có đùa!” Lư Châu giận dữ gào lên, “Nửa đêm thế này đi tiêm?! Cậu muốn bị phóng viên tóm được sao?”

Tiêu Nghị nhớ ra mình có người bạn làm bác sĩ, bèn nói, “Anh chờ một chút.”

Cậu vào trong gọi điện, Lư Châu lại hỏi, “Cậu gọi điện cho ai thế?”

Tiêu Nghị nói, “Anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nói với chị Đỗ đầu, là gọi cho bạn em, cậu ấy biết phải làm thế nào.”

“Bạn bè cũng không được! Cậu đã ký hợp đồng giữ bí mật rồi, không muốn làm nữa đúng không?”

Tiêu Nghị đứng nhìn Lư Châu, thiếu chút nữa thì không nhịn được vặc lại hấn, ngẫm một lúc lại dẫn xuống, “Em là trợ lý của anh, bảo vệ anh là quan trọng nhất, nếu anh cảm thấy em làm không tốt, có thể bảo chị Đỗ đuổi em là được, nhưng anh đã bị chó cắn thì nhất định phải tiêm, đề phòng...”

Lư Châu trừng mắt nhìn Tiêu Nghị, cuối cùng không nói gì nữa.

* * *

Một tiếng sau, một chiếc ô tô đỗ trong hầm để xe.

Tiêu Nghị đưa bạn của mình tới, “Anh ấy không muốn người khác nhìn thấy mặt...”

Cửa sổ xe kéo xuống một chút, Lư Châu ở trong xe cúi đầu thật thấp, đưa cánh tay ra ngoài cửa sổ.

Bạn của Tiêu Nghị, “...”

“Cứ như vậy đi.” Tiêu Nghị nói, “Nhờ cậu cả đấy. Minh mời cậu ăn cơm để cảm ơn nhé.”

Người bạn dở khóc dở cười, đành phải đứng ngoài xe sát cõn lên cánh tay trắng kiện, tiêm vặc xin vào. Trong xe có tiếng gào lên, Tiêu Nghị lập tức ôm lấy tay Lư Châu, khổ sở dỗ dành, “Cố gắng một chút, cố gắng một chút... Xong ngay đây rồi.”

Người bạn nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ đắt giá trên tay Lư Châu, hê hê cười, vỗ vai Tiêu Nghị, không nói gì.

Tiêm vắc xin xong, Tiêu Nghị nói, “Còn hai lần nữa, mang về nhà tiêm.”

Cơn giận của Lư Châu đã qua, về đến nhà cũng không tắm rửa, mặc mỗi áo sơ mi với quần lót nằm vật lên giường, Tiêu Nghị hỏi, “Lượn Taobao không?”

Lư Châu không đáp, Tiêu Nghị liền tắt đèn, đi ra ngoài, nghe thấy Lư Châu thở dài trong bóng tối.

Điện thoại lại đổ chuông, lần này là Đỗ Mai.

“Tình hình thế nào rồi?” Đỗ Mai hỏi.

“Tốt ạ.” Tiêu Nghị nói.

Đỗ Mai lại hỏi, “Nửa đêm nửa hôm chạy tới trung tâm tiêm phòng làm cái gì?”

“...”

“Xe các cậu bị chụp, đám thợ săn ảnh đã bám theo suốt đường đi, định tung tin vào ngày mai nhưng bị tôi ngăn lại, cậu nói xem đến đó làm gì?”

Tiêu Nghị đành phải nhỏ giọng giải thích, luôn mồm xin lỗi... Đỗ Mai nói, “Sao cứ suốt ngày để người ta phải lo lắng như vậy? Nhỡ đâu trên mạng lại đồn là bị nhiễm HIV thì sao, cư dân mạng nói gì chẳng được, lúc đó cậu làm thế nào?”

Tiêu Nghị không ngờ chỉ dựa vào biển số xe cũng có thể bại lộ, may mà Đỗ Mai cũng hiểu cậu chỉ có ý tốt nên bảo, “Lần sau cẩn thận một chút, đừng để ý Lư Châu nói gì, những chuyện thế này cứ gọi thẳng cho tôi, tôi cho người đưa xe tới đón.”

“Vâng vâng.” Tim Tiêu Nghị đập bình bình, trên trán túa đầy mồ hôi lạnh. Đỗ Mai lại an ủi, “Vất vả rồi, thẳng nhóc kia đúng là khiến người ta không bớt lo được.”

“Chị cũng vất vả rồi.” Tiêu Nghị dè dặt nói.

Tiêu Nghị thật sự đã mệt chết đi được, cảm giác mới làm trợ lý hai ngày mà lượng công việc thì dường như của mười người.

Cậu vào phòng tắm tắm rửa, hôm nay rớt cuộc cũng có thể dùng trộm bồn tắm vĩ đại của Lư Châu rồi. Cậu xả nước ào ào, đang tắm sung sướng thì Lư Châu đi xuống cầu thang.

“Hôm qua cái tên anti kia có nói thêm gì không?” Lư Châu hỏi.

Tiêu Nghị căn bản không nghe thấy.

Lư Châu rót ly nước, nhìn thấy di động của Tiêu Nghị sáng lên, màn hình hiển thị “Bà xã”.

“...”

Hắn tiếp điện thoại của Tiêu Nghị.

“Anh đang làm cái gì thế hả!” Một giọng nữ không chút khách khí vang lên.

Máu nóng của Lư Châu nổi lên, hẳn nhớ Tiêu Nghị có nói qua, bạn gái cậu ta là fan cuồng của hắn, vốn định cho cô ta một niềm vui bất ngờ, nhưng bây giờ thì cả bụng tức đang không xả đi đâu được, hình ảnh bạn gái của Tiêu Nghị nháy mắt hòa vào trùng khớp với hình ảnh của Trương Hân Nhiên.

“Xin chào, tiểu thư.” Lư Châu lịch sự nói, “Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Anh là ai?” Bạn gái của Tiêu Nghị kinh ngạc hỏi, “Anh không phải Tiêu Nghị? Anh ta đâu rồi?”

“Cậu ấy đang tắm.” Lư Châu nói, “Có cần tôi nhắn gì không?”

Người bạn gái nói, “Anh nói cho anh ta biết, tôi đã về quê rồi, các cô các bác hay tập thể dục ở quảng trường gần nhà đã giới thiệu đối tượng cho tôi, chúng tôi rất hợp nhau, tháng sau là kết hôn rồi, bảo anh ta đừng gọi điện đến nữa, hãy quên tôi đi.”

“Không sao, tôi sẽ phụ trách an ủi tâm hồn bị tổn thương của cậu ấy.”

“...”

“Rốt cuộc anh là ai?” Cô ta phát hiện ra có gì đó không đúng.

Lư Châu tỉnh bơ nói, vẻ vô cùng nghiêm túc, “Tôi là bạn trai cậu ấy, có vấn đề gì không?”

“...”

Bạn gái Tiêu Nghị đột nhiên ré lên, “Hóa ra từ trước tới giờ hắn vẫn luôn lừa dối tôi! Được lắm, đồ gian phu dâm phu...”

“Ừ hử? Cô biết tôi là ai không?”

“Anh tên là gì? Có phải là Đỗ Mã không?”

“Đỗ Mã?” Lư Châu hỏi, “Đỗ Mã là ai? À? Hóa ra cậu ấy còn có nhân tình sao?”

Đầu bên kia cúp máy.

Lư Châu lẩm bẩm, “Không có chữ ký cho cô đâu.” Hắn tiện tay cho số điện thoại của cô ta vào black list. Lại xem di động của Tiêu Nghị, thấy Douban⁴ của cậu ta dừng ở bài đăng về quan hệ của hắn với Trương Hân Nhiên, đột nhiên như phát hiện ra điều gì đó. Nghi ngờ Tiêu Nghị tung tin mật của mình lên mạng, Lư Châu bèn kiểm tra lịch sử bình luận của cậu.

⁴ *Diễn đàn chuyên review sách truyện, phim ảnh lớn nhất Trung Quốc.*

Đó là một ID đã được lập từ lâu, rất cố gắng chứng minh rằng không có chuyện Lư Châu dựa hơi Trương Hân Nhiên, đồng thời còn phân tích phim của hắn hay đến thế nào, vẻ đẹp của hắn hợp với gu thẩm mỹ phương Đông ra sao... Thời gian đăng bài là trước khi Tiêu Nghị nhận lời mời làm trợ lý của hắn, bài đăng thể hiện sự ngưỡng mộ đối với hắn đã là từ lúc hắn mới vào nghề.

Lư Châu bất mãn ném di động sang một bên, ngồi trên ghế sa lông lật lật kịch bản, căn bản không tĩnh tâm mà xem được, nhin không nổi lại với lấy điện thoại của Tiêu Nghị. Lư Châu vào nghề bằng một phim điện ảnh, lúc ấy Tiêu Nghị vẫn còn là sinh viên, bài bình luận của cậu tràn ngập những từ ngữ khen ngợi.

Lư Châu kéo tới kéo lui, đọc lại không biết bao nhiêu lần bài bình luận khen ngợi bộ phim điện ảnh đó của mình, cuối cùng không đợi được nữa,

đặt điện thoại vào đúng chỗ cũ, gọi vọng lên, “Ê!”

Trong phòng tắm vang lên một tiếng bịch, Tiêu Nghị bị trượt chân.

Cậu cuống cuống đi ra, dùng trộm phòng tắm của người ta vốn đã hơi hẹp lắm rồi, giờ lại còn bị bắt tại trận, không biết sẽ bị mắng như thế nào. Lư Châu cúi kính, “Không phải đã bảo là đợi tôi tắm xong cậu mới được tắm à?!”

“Xin lỗi xin lỗi.” Tiêu Nghị tóc còn ướt sũng chưa kịp lau, khoác cái áo tắm màu trắng, chân trần bước ra, luôn miệng xin lỗi, “Anh Châu, em tưởng anh... đã ngủ nên... Em sẽ đi chuẩn bị nước cho anh ngay bây giờ.”

“Bắt tôi tắm nước của cậu đã tắm qua sao?!” Lư Châu mặt đầy phẫn nộ.

Tiêu Nghị không biết nên làm thế nào cho phải, tóc còn ướt, cổ áo tắm trễ xuống để lộ xương quai xanh trắng ngần, Lư Châu nói, “Thôi bỏ đi.”

Tiêu Nghị nghĩ một lát, đi vào xả sạch lại bồn tắm rồi nói, “Được rồi ạ.”

Lư Châu mặt đầy bất mãn. Lúc tắm xong bước ra, trên bàn đặt một ly Whiskey, Lư Châu thở dài, tóc cũng chẳng thèm lau, cứ để cái đầu như lông nhím uống rượu.

Tiêu Nghị cũng rót một ly, an ủi, “Đều như nhau cả, em cũng thường xuyên bị mắng, quen rồi là không sao.”

“Bạn gái của cậu cũng chửi như vậy?” Lư Châu nói, “Cậu rớt cuộc có phải đàn ông không? Hà?”

“...”

Tiêu Nghị nghe được nhiều nhất chính là câu này, cậu nghĩ rồi nói, “Thật ra không phải như vậy...”

“Cô ta giúp cậu được cái gì? Đã dụ dỗ từ tế với cậu bao giờ chưa? Sao cứ phải nhún nhường tự hạ thấp mình làm gì? Vì cái gì chứ?”

Tiêu Nghị đáp, “Cô ấy yêu em.”

“Ồ, chí ít cô ta còn yêu cậu, Trương Hân Nhiên thì không yêu tôi.”

“Không thể nói như thế được... Nếu cô ấy không yêu anh, anh ở bên cô ấy làm gì? Thực ra em vẫn còn rất... yêu bạn gái em.”

Tiêu Nghị có chút buồn, mỉm cười nhìn Lư Châu, “Em tin rằng chờ cô ấy hết giận thì sẽ tha thứ cho em, bọn em đã hứa với nhau, chờ em kiếm đủ tiền, bọn em sẽ kết hôn ở Bắc Kinh.”

Tiêu Nghị còn không biết bạn gái mình đã thành Odysseus viễn chinh thành Troy, một đi không trở lại, vẫn chờ cô ta hồi tâm chuyển ý. Đương nhiên, cô bạn gái bị đưa vào black list sẽ không quay lại và cũng không thể quay lại, vậy mà Tiêu Nghị còn lạc quan an ủi Lư Châu. Lư Châu lại phán một câu chua như giấm, “Kết thúc coi như xong, ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ, biết không hả?”

Tiêu Nghị cười cười, cắt điện thoại đi, Lư Châu nói, “Dù sao tôi cũng sẽ không tiếp tục để Trương Hân Nhiên coi như con chó con mèo thế nữa đâu. Mẹ kiếp, đúng là không phải người, ngay từ đầu đã chà đạp lòng tự trọng của tôi.”

Tiêu Nghị nói, “Em không tin cô ấy không thích anh.”

“Cậu không hiểu đâu.” Lư Châu đáp, “Giới giải trí, người ngoài nhìn vào thì rất lộng lẫy đẹp đẽ, thực ra toàn là cá lớn bắt nạt cá bé, có một sự

thật trần trụi là, kẻ nào nổi tiếng, kẻ nào có quyền lực, kẻ đó có thể nghênh ngang.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, chẳng phải anh cũng thế sao? Có tốt đẹp hơn chỗ nào đâu?

Lư Châu yên lặng cầm cái ly trong tay, hai người mặc áo tắm, ngồi ở hai bên bàn. Tiêu Nghị nhìn xung quanh, ánh đèn nhiều màu chiếu xuống căn phòng trống trơn, khiến khung cảnh càng trở nên cô đơn tịch mịch.

Cậu rất hiểu cái cảm giác này, mỗi ngày về đến nhà, bật đèn lên, trong phòng chỉ có một mình. Một ngày hai ngày có lẽ không sao, nhưng ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác... thì sẽ rất cô đơn. Đối mặt với bốn bức tường lạnh như băng, muốn tìm một người nói chuyện cũng không có, cả căn nhà lớn như vậy, cho dù có tiền có lẽ cũng sẽ thấy rất lẻ loi.

“Sao không gọi ba mẹ tới chăm sóc cho anh?” Tiêu Nghị hỏi.

“Ly hôn rồi.” Lư Châu đáp, “Đều ở nước ngoài cả, cậu không biết sao? Trước kia lúc trả lời phỏng vấn tạp chí tôi có nói qua.”

Tiêu Nghị nhớ mang máng hình như có chuyện như vậy.

“Ba mẹ cậu đâu?” Lư Châu hỏi.

“Ở quê em, trước kia các cụ là giáo viên ở nông thôn, giờ đã chuyển lên thị trấn rồi, ở với em trai em.”

Cậu nghĩ rồi lại thở dài, cười nói, “Anh có tiền, có nhà, sự nghiệp lại thành công, còn gì mà phải phiền não chứ? Anh nhìn em này.” Tiêu Nghị chỉ vào mình, “Toàn bộ tiền để dành của em cũng chẳng đủ để mua một mét vuông nhà, ba em cả đời tích góp được tám mươi ngàn, còn bảo dồn tiền

cho em mua nhà, ba đời nhà em tích cóp cũng không mua nổi một mét vuông...”

“...”

“Tôi làm sao so với cậu được?” Mãi một lúc sau, Lư Châu mới bật ra một câu.

Tiêu Nghị trầm nghĩ, ừm, nói cũng đúng, người giỏi giang như anh sao có thể so sánh với loại lông bông như tôi được, thật là...

“Làm việc cho tốt vào!” Lư Châu đứng dậy, lên đến nửa cầu thang nói vọng xuống dưới, “Nhà rồi sẽ có! Có điều nếu tôi là cậu, tôi sẽ ngay lập tức về quê, để lỡ mất thời gian sống cùng với cha mẹ là sẽ không có lại được đâu!”

“...”

Tiêu Nghị không ngờ Lư Châu lại nói câu này, nghe cũng giống tiếng người ra phết.

Chương 5

Tối đó Lư Châu ngủ rất sớm, Tiêu Nghị cũng không giục hẳn xem kịch bản, dù sao thì trong vòng một tuần kể từ ngày mai không cần đến công ty, thế nên cậu cũng lên giường luôn. Rót cuộc cũng có thể ngủ một mạch đến khi tự tỉnh giấc rồi... Thực ra cuộc sống của một trợ lý cũng rất tuyệt vời.

Hai giờ rưỡi, Đỗ Mai lại gọi đến, Tiêu Nghị nói Lư Châu nhìn có vẻ ổn rồi, Đỗ Mai đáp không sao là tốt, tiện thể bảo cậu ngày mai đến công ty một chuyến. Tiêu Nghị nằm trên giường lướt Tianya, mở bài post về chuyện tình giữa Trương Hân Nhiên và Lư Châu, kéo xuống phía dưới, một đám fan đang ào ào chửi mắng Trương Hân Nhiên, nói cô ta không xứng với Lư Châu.

Fan của Trương Hân Nhiên cũng đáp trả vài câu, nhưng đều bị quây vào chửi đanh phải bỏ chạy, khoe miệng Tiêu Nghị giật giật, bỏ điện thoại xuống đi ngủ.

* * *

Hôm sau, trên công ty.

“Chắc cậu ta vẫn còn đang ngủ, chưa tới trưa thì sẽ không dậy đâu.”
Đỗ Mai nói, “Cậu ăn cơm xong rồi về, tiện thể mang quà của fan về cho Lư Châu luôn.”

Tiêu Nghị nhìn đống đồ ở góc phòng. Cậu đã báo lại chuyện tối qua, Đỗ Mai chắc hẳn rất đau đầu, Tiêu Nghị vì thế cũng không dám ngắt lời, chỉ yên lặng ngồi nghe.

“Cậu ta có nói gì về tình cảm của mình với Hân Nhiên không?” Đỗ Mai hỏi, “Sau đó còn nói gì cô ấy nữa không?”

“Anh ấy nói...” Tiêu Nghị hồi tưởng lại một chút, “Lúc bọn họ cãi nhau, anh Châu nói chị sẽ mời thủy quân⁵... à không phải, là công ty truyền thông, để định hướng dư luận.”

⁵ Thủy quân: Tiếng lóng dùng để chỉ những người được các công ty truyền thông mạng thuê để bình luận tạo thanh thế cho khách hàng của họ.

“Thực ra chuyện này cũng có thể đưa ra làm đề tài cho công chúng.” Đỗ Mai nói, “Chúng tôi cũng không muốn đâu, nhưng quả thật có thể tạo đề tài cho cư dân mạng bình luận... Cái thằng bé này, sao chẳng biết đỡ dành người ta gì cả?”

Tiêu Nghị ồ một tiếng, thầm nghĩ ra là thế hả? Thật ra mấy người chỉ muốn lợi dụng Trương Hân Nhiên để nổi tiếng thôi, vậy thì Trương Hân Nhiên nổi điên cũng chẳng sai. Có lẽ Đỗ Mai chơi bài mất nhắm mắt mở, để các fan trên diễn đàn thịnh thoảng nói Trương Hân Nhiên nâng đỡ Lư Châu, hai bên đấu đá qua lại mới có thể tạo được đề tài lâu dài, sau đó thì để Lư Châu đi đổ Trương Hân Nhiên... Có điều lần này hình như hơi quá đà rồi.

Tiêu Nghị còn chưa kịp ăn trưa, Lư Châu đã gọi điện đến, giận dữ hét, “Cậu chạy đi đâu thế?! Có phải muốn thôi việc rồi không!”

Tiêu Nghị vội nói, “Em đến giúp fan dọn công ty của anh... À không! Em đến công ty, mang quà fan tặng về cho anh, sẽ về ngay đây ạ.”

“Thần kinh.” Lư Châu cúp máy. Đỗ Mai chỉ chỉ, ý bảo Tiêu Nghị mau về đi, còn nhắc cậu nhớ giục Lư Châu xem kịch bản ngay, Tiêu Nghị vừa

vội vội vàng vàng tha đông quà lớn lên xe, vừa lảm bảm trong bụng: Anh mới thần kinh anh mới thần kinh anh mới...

Về đến nhà, ba người giúp việc đang quét dọn, nấu cơm, Tiêu Nghị ngồi bóc quà trong phòng khách, Lư Châu vẫn chưa hết bực, vừa thấy cậu đã cau mày, “Không phải đã bảo đừng có đem mấy thứ này về nhà rồi sao?”

“Fan của anh tặng mà.” Tiêu Nghị nói, “Đều là tấm lòng của họ, sao lại... sao lại...” Tiêu Nghị vốn định nói sao anh lại như thế, nhưng lời ra khỏi miệng lại đổi thành, “Em từ chối thế nào cũng không được, các fan đuổi đến tận cửa công ty luôn đó, đành phải cho hết lên xe, gần nhà mình cũng không có thùng rác.”

“Trong ga ra có một cái, ném hết đi, chiếm chỗ quá!” Lư Châu không chút khách khí.

“Dạ vâng.” Tiêu Nghị ngoài miệng nói vậy, nhưng thấy Lư Châu đi rồi thì không đem vứt, mà tiếp tục mở quà, mở đến nhũn cả tay, trong số đó có rất nhiều album ảnh và sổ tay do fan điện ảnh và phim truyền hình tự tay làm, còn có cả thư nữa. Tiêu Nghị mở một lá thư ra đọc lướt qua, là thư của một cô bé học sinh trung học gửi Lư Châu, không khỏi mỉm cười.

Lá thư được gấp rất cẩn thận, trang giấy màu hồng còn phảng phất hương thơm, từng câu từng chữ đều tràn ngập sự thấp thỏm, hồi hộp... Giống hệt như lúc cậu mới gặp Lư Châu lần đầu, cả người chỉ muốn chui xuống đất, sau đó mọc lên mấy bông hoa dễ thương thu hút thần tượng của mình...

Đáng tiếc đều bị cái tên mắc bệnh chó dại này vứt bỏ hết!

Tiêu Nghị vừa điên cuồng xỉ vả Lư Châu không tôn trọng tình cảm của người khác, vừa thở dài xếp gọn hơn hai chục lá thư vào một cái hộp.

“Tôi đã bảo cậu ném hết đi rồi cơ mà?!” Lư Châu lại xuất hiện trên cầu thang, giận dữ quát.

“Em...” Tiêu Nghị thanh minh, “Mấy thứ chiếm chỗ em ném hết rồi! Còn đồng này là hộp đựng giấy ăn lần trước anh mua trên Taobao mà!”

“Hộp đựng giấy ăn?” Lư Châu đầu tiên ngẩn ra sững sốt, sau đó mới định thần lại, “Bỏ đi bỏ đi, đồng đó cũng không cần thiết, mau dọn bàn cho sạch sẽ đi, ăn cơm thôi.”

Chuông điện thoại vang, Lư Châu đi khuất, Tiêu Nghị thầm cảm ơn trời đất, nghĩ bụng sao anh không ném cái thân mình đi luôn đi? Trong căn phòng này thứ thừa thãi nhất chính là anh đấy...

Chocolate, kẹo handmade, thú nhồi bông, đèn màu hình nấm, bình hoa, còn có cả thiệp lưu niệm, đặc sản ở quê... Tiêu Nghị thật sự muốn gào lên: Mợ nó, “ném hết đi”, anh biết cách phí phạm thật đấy!

Tiêu Nghị quyết định cứ giữ lại trước đã, cậu bóc hơn bốn mươi gói quà, chẳng có thứ nào là nở vứt đi cả, thế là lén lén lút lút cũng một con búp bê nhồi bông to cỡ người lớn, miệng ngậm một chồng thư, rón rén lên tầng hai hết như một tên trộm. Thấy Lư Châu quay lưng về phía hành lang nghe điện thoại, bèn “viu” một cái phi qua, chui vào phòng, giấu hết đồ đi, làm “kiến chuyển nhà” như vậy mấy lần thì mang được hết đồng đồ lên.

Khi xuống dưới nhà lần nữa, đến đồng hộp quà cũng bị các dì giúp việc quét dọn sạch sẽ, Lư Châu sau khi kết thúc cuộc điện thoại dài cũng đã trở lại phòng ăn, dì giúp việc dọn cơm lên, hai người bắt đầu ăn trưa.

“Chị Đỗ nói gì vậy?” Lư Châu cảnh giác hỏi.

“Nói chuyện hôm qua.” Tiêu Nghị nhớ lại lời Đỗ Mai dạy, “Hôm nay Trương Hân Nhiên không nhìn được, gọi điện đến công ty mấy lần...”

“Cô ta gọi điện đến công ty?!” Lư Châu nói, “Đùa cái gì thế! Đêm qua cô ta đi chơi với bạn vui vẻ lắm mà! Không biết đã ngoắc được tay đạo diễn nào rồi mà điện thoại của người khác cứ liên tục gọi cho tôi!”

“Là dì Đỗ... chị Đỗ nói.” Tiêu Nghị đáp, “Em cũng không biết.”

Lư Châu không nói gì, ăn xong nằm ườn trên ghế đọc truyện tranh.

Tiêu Nghị cầm kịch bản đến, dè dặt nói, “Anh Châu.”

“Bây giờ không xem.” Lư Châu đáp, “Đừng có nói nhiều.”

Ba giờ chiều, Lư Châu vừa chạy bộ vừa nghe nhạc trong phòng tập thể thao ở dưới tầng hầm.

Tiêu Nghị cầm kịch bản tới, Lư Châu lau mồ hôi, vẫn không thèm nói gì.

Lư Châu mệt nhoài, cởi áo phông ra, người đầy mồ hôi, thở hồng hộc giật cửa phòng tắm, nước đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tắm xong, Lư Châu nằm trên ghế, ra lệnh, “Đọc.”

“???”

“Đọc kịch bản đi!” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị đành đi lấy kịch bản, thầm nghĩ chắc chắn là anh không biết chữ, Lư Châu anh cũng bá tướng bá đạo quá đấy.

“Cảnh 1: Ban ngày, thảo nguyên, cảnh bao quát...”

“Bỏ qua đi.” Lư Châu sốt ruột, “Cái này thì có liên quan gì đến tôi đâu.”

Tiêu Nghị lại nhìn xuống, đọc tiếp, “Cảnh 2: Ban ngày, sông Tây Lạp Mộc Luân, người, Thuật Luật Bình, vai nữ thứ 3...”

“Thảo nguyên mệnh mông bát ngát, sương khói lượn lờ, Thuật Luật Bình xuống tắm, một thiếu niên rình trộm...”

“...” Cậu trầm nghĩ, mợ nó chứ, đây là thể loại phim nhảm nhí gì vậy?

“Đọc phần của tôi ấy!”

“Anh... anh Châu, anh đóng vai nào?”

“...”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, đáp, “Gia Luật A Bảo Cơ⁶.”

⁶ *Gia Luật A Bảo Cơ: Tên thật của Liêu Thái Tổ, vị vua đầu tiên của nhà Liêu.*

Vì là sinh viên nghệ thuật nên Tiêu Nghị hoàn toàn không biết Gia Luật A Bảo Cơ là ai, Lư Châu tiếp, “Thái tổ lập quốc của nhà Liêu, cậu học lịch sử cái kiểu gì thế hả?!”

“Vậy Thuật Luật Bình là ai?”

Lư Châu tức giận, “Vợ hấn, cũng là em họ hấn, hai tộc Gia Luật và Thuật Luật có thể kết hôn với nhau.”

Tiêu Nghị vâng vâng dạ dạ, “Người thiếu niên rình trộm Thuật Luật Bình tắm hình như là Gia Luật A Bảo Cơ...”

Tiêu Nghị nhớ ra hình như trong sách lịch sử có nói qua, hóa ra đây là chính kịch lịch sử! Xem ra sẽ có đủ các cảnh hoành tráng xa hoa dữ dội đây,

lại nhìn xuống, đọc tiếp, “Có đoạn của anh, cảnh thứ hai là một thiếu niên đang nhìn trộm thiếu nữ tắm, sau đó... Bạn của cậu ta từ xa chạy tới, cầm cung tên trong tay, la lớn.”

“A Bảo Cơ! A Bảo Cơ!”

Lư Châu choáng váng, giật kịch bản đọc lướt qua, giận dữ hét, “Phim cầu huyết giật gân chắc! Thái tổ nước Liêu vừa mở màn chưa gì đã đi rình em họ Thuật Luật Bình tắm?!”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “...”

Lư Châu, “Không xem nữa.”

“Để em đọc cho anh nghe tiếp, chị Đỗ nói... Ờm...” Tiêu Nghị tiếp, “Gia Luật A Bảo Cơ chạy vào lều, quỳ gối trước mặt tổ mẫu.”

“Thiếu niên A Bảo Cơ vô cùng tủi thân và đau lòng, kêu lên: Tại sao bạn bè ai cũng được ra ngoài chơi, ra ngoài săn thú! Tại sao hài nhi lại không được đi?! Tại sao? Tại sao? Tại sao?!”

“Tổ mẫu mở ngoặc đơn khuyên nhủ thâm thía đóng ngoặc đơn: A Bảo Cơ à, người Hán có câu, hễ trời định phó thác trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước hết sẽ bắt người ấy phải lao tâm khổ trí, khó nhọc vất vả để rèn luyện...”

Lư Châu không chịu nổi, uể oải xua tay, ý bảo Tiêu Nghị đừng đọc nữa. Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên, Tiêu Nghị đứng dậy bắt máy, có người gọi đến thì chỉ có tìm Lư Châu, thế là Lư Châu bắt đầu buôn chuyện trên trời dưới đất, vừa nấu cháo điện thoại vừa ra hiệu bảo Tiêu Nghị đưa kịch bản cho hắn, lơ đãng lật lật.

Tiêu Nghị nhào người lên bàn lướt di động, nghe Lư Châu nói đến chuyện đầu tư một trang trại làm rượu nho, có lẽ một người bạn nào đó rủ hẳn góp vốn, trang trại này là một chuỗi hệ thống dịch vụ, có đầy đủ vườn nho, hầm ủ rượu và khu nhà nghỉ cho khách tham quan. Lúc nói đến tiền, vốn đầu tư cũng phải hơn mười triệu tệ. Tiêu Nghị thâm nghĩ: Lư Châu giàu thật, số tiền mà anh ta có là bao nhiêu nhỉ? Mà mấy người giàu thường có sở thích thật rất kỳ cục, vừa càn quét Taobao lại vừa đầu tư vào trang trại rượu.

Tiêu Nghị ít nhiều cũng có đôi chút tò mò về tài sản của Lư Châu, đương nhiên không có chuyện cậu mở miệng hỏi thẳng rồi, làm như vậy rất bất lịch sự, trong đời Tiêu Nghị, những con số đằng sau một triệu dường như đều là một khoảng trống trơn, một triệu hay hai triệu đối với cậu không khác nhau là mấy, thậm chí là năm triệu và mười triệu cũng chỉ khác nhau một con số không mà thôi.

Lư Châu thường xuyên đóng phim truyền hình, hẳn là kiếm không ít, chỉ riêng căn nhà này chắc cũng phải cả trăm triệu tệ? Tiêu Nghị nhìn xung quanh, nhận thấy trăm triệu có vẻ hơi nhiều, bèn chiết khấu, thôi thì năm mươi triệu vậy.

Chỉ cần con số lẻ trong khối tài sản của Lư Châu cũng đủ để cậu sống an nhàn dư dả ở Bắc Kinh rồi.

Có người sinh ra đã định sẵn xinh đẹp nổi tiếng, hô mưa gọi gió, có kẻ thì cả đời long đong lận đận, quả thật khiến người ta phải bó tay cảm thán. Tiêu Nghị hít sâu một hơi, ngẫm lại may là số mình cũng không tồi, khi nào rảnh phải đến cảm ơn Đỗ Mã đã cho cậu cơ hội này, không phải cả đời làm ếch ngồi đáy giếng.

Lư Châu trong lúc buồn điện thoại lật được ba trang kịch bản, cúp máy là vất thẳng lên ghế, mấy ngày sau cũng không thêm động đén, hôm sau Tiêu Nghị còn định đọc cho Lư Châu nghe, Lư Châu lại bảo đã xem qua rồi. Tiêu Nghị đọc rất vất vả vì không biết được nhiều mặt chữ, bèn đi tra cứu vài điển cố về Gia Luật A Bảo Cơ.

Đây là một bộ phim chính kịch lịch sử, tuy rằng xem qua thì có vẻ rất nhảm... Vai của Lư Châu là Gia Luật A Bảo Cơ, nữ chính Thuật Luật Bình là người mới mà Lợi Tinh đang lăng-xê, Thuật Luật Bình là em họ của Gia Luật A Bảo Cơ, đi đâu cũng thu ong hút bướm, mọi thiếu niên đều yêu Thuật Luật Bình, đúng kiểu hình tượng Mary Sue⁷ khổ vì tình.

⁷ *Mary Sue: Kiểu nhân vật nữ tài sắc vẹn toàn, thánh thiện hết mực, ai gặp cũng yêu.*

Tiêu Nghị thường chỉ xem phim Mỹ, lần đầu được “lĩnh giáo” ma lực của phim truyền hình trong nước, tỷ suất người xem của phim này chắc sẽ lại phần lớn nhờ vào sức hút của Lư Châu.

Đương nhiên dù có thế nào thì bộ phim cũng có những đoạn cầu huyết sến lụy rất hay ho. Tiêu Nghị tự đọc hết toàn bộ kịch bản, Lư Châu thì ngày ngày chăm chỉ tập thể hình, chơi game, thỉnh thoảng ra ngoài xã giao, khi Lư Châu hẹn đi hát karaoke với bạn bè, Tiêu Nghị chờ hẵn đi rồi ngồi trong xe đợi. Một tuần chớp mắt đã trôi qua, mãi đến sáng hôm sau, xe công ty đến đón rồi đưa thẳng bọn họ tới sân bay. Lâm Nghiêu đã đợi ở đó, nói, “Đã gọi năm trợ lý đến cho hai người. Hôm qua bọn họ đã lên máy bay đến Hoàn Kiếm rồi.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, năm... năm người? Chỉ một Lư Châu mà cần nhiều người hầu hạ vậy sao? Tối hôm qua Lư Châu mới ra ngoài uống rượu, vẫn còn lơ mơ chưa tỉnh, thuận miệng bảo, “Trên máy bay đừng gọi tôi ăn cơm.”

Tiêu Nghị lần đầu ngồi khoang hạng nhất, trong lòng vô cùng kích động nhưng phải làm bộ như không có gì,

Lâm Nghiêu đưa cho cậu xấp thời gian biểu hằng ngày và những thứ cần đặc biệt chú ý, cậu bèn cùng với trợ lý của Lâm Nghiêu thảo luận về chi tiết công việc sau khi đến Hoàn Kiếm.

Sắp xếp khách sạn, chỗ nghỉ, xe cộ, chi phí... Tiêu Nghị nhìn mà hoa mắt chóng mặt, nhận ra “thân phận” của mình thực chất chính là quản gia của Lư Châu, cũng là “mama tổng quản”. Hóa ra hầu hết diễn viên quay phim ở Hoàn Kiếm đều không thể chọn khách sạn, Hoàn Kiếm bố trí cho đoàn phim ở đâu thì ở đó, nhưng những minh tinh như Lư Châu hay Trương Hân Nhiên thì có thể lựa chọn.

Vì thế Lư Châu không chỉ yêu cầu công ty sắp xếp một khách sạn năm sao, mà còn tự bỏ tiền túi thuê khách sạn cho Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị đưa mắt nhìn Lư Châu, người mà lúc này đây đang ngoẹo đầu, ghéch miệng dựa vào ghế ngáy ngủ, kính râm hơi trượt xuống sống mũi.

Khi tiếp viên hàng không tiến đến hỏi xem hành khách có yêu cầu gì không thì nhìn thấy Lư Châu, chợt nhận ra anh, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc, “Nam thần!”

Tiêu Nghị vội đẩy kính râm lên cho Lư Châu, xua tay ra hiệu đừng quấy rầy hấn ngủ, Lâm Nghiêu gọi cơm, vừa ăn vừa dặn dò Tiêu Nghị.

“Đến đó rồi, vào đoàn quay phim, tôi không thể đi theo suốt được, lúc đó nhờ cậu vậy.” Lâm Nghiêu nói, “Ai lần đầu đến Hoàn Kiếm cũng lóng ngóng cả, không hiểu gì, cậu cứ hỏi Lư Châu.”

Tiêu Nghị vội gật đầu.

“Cố gắng kiềm chế không xin chữ ký ngôi sao nào hết.”

“Buổi tối ngoại trừ việc xã giao bắt buộc thì những thứ khác cậu cứ từ chối khéo, có người muốn gặp cậu ấy, cứ nói quay phim quá mệt, hãy hẹn lúc khác, có thời gian sẽ chủ động liên lạc. Còn về người hâm mộ đến thăm trường quay hay là bạn bè, phải biết ứng xử cho tốt, khi cần thiết phải biết ‘đuổi người’, nhưng không được vô lễ...”

Lâm Nghiêu nói một mạch, cuối cùng tổng kết, “Tôi không lo cậu sẽ nổi nóng không kiềm chế được, chỉ sợ cậu không từ chối được thôi.”

“Tôi sẽ nhớ kỹ.” Tiêu Nghị nói, “Phó giám đốc Lâm, anh có vẻ rất quen với công việc này.”

“Trước đây tôi cũng từng làm quản lý cho cậu ấy.” Lâm Nghiêu cười, “Chị Đỗ là quản lý của Lư Châu lúc cậu ấy mới vào nghề, chị ấy bận quá nên hầu hết công việc được giao qua cho tôi.”

Máy bay đáp tới Nghĩa Ô, Lư Châu sau khi bị đánh thức thì chui lên xe ngủ tiếp, đến thành phố điện ảnh Hoàn Điểm, quản lý tới đón, Tiêu Nghị còn chưa biết gì, ngược lại là Lư Châu bước tới cười chào quản lý đoàn phim, hỏi, “Đạo diễn Lý đâu?”

Quản lý đoàn phim là một cô gái, cười nói, “Đạo diễn Lý đang họp với mấy biên kịch, buổi tối định sáu giờ rưỡi ăn cơm chung. ‘Thiết mã băng hà’ quay trong hai tháng, phần của anh Lư là nhiều nhất và cũng nặng nhất, vất vả cho anh rồi, đây là lịch của tuần này. Còn lại vẫn chưa sắp xếp xong.”

“Kịch bản chưa xong?” Lư Châu khẽ nhíu mày, quản lý đáp, “Ngày mai làm lễ thả hương bái thần, cảnh đầu của anh vào ngày kia, có thể phải

quay nhảy cảnh.”

“Không phải chứ...” Lư Châu nói, “Gì vậy trời.”

Quản lý đoàn phim áy náy nói, “Thật sự là chạy không kịp, hiện giờ trên tay chúng tôi chỉ có phân cảnh, đến kịch bản cũng còn chưa xong.”

Tiêu Nghị, “...”

Lại còn thế nữa hả? Tiêu Nghị quả thực “cạn lời”. Lư Châu nói, “Thôi bỏ đi bỏ đi.”

Quản lý dẫn Lư Châu và Tiêu Nghị đi nhận phòng rồi tạm biệt, Tiêu Nghị cầm tờ lịch trình, trong đầu toàn là câu hỏi. Lư Châu ngồi lên sa lông, nói, “Trà.”

Tiêu Nghị đứng lên đi đun nước pha trà, Lư Châu vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, ngáp dài một cái, đi vào phòng tắm rửa mặt.

“Không hiểu thì hỏi.” Lư Châu cầm cẩu.

Tiêu Nghị rớt cục cũng được mở miệng.

“Kịch bản còn chưa xong thì quay thế nào?”

“Quay bừa thôi.” Lư Châu đáp, “Mấy bộ phim truyền hình bây giờ toàn thế thôi, còn có chuyện diễn viên sửa kịch bản lung tung nữa cơ.”

“Vậy... nhảy cảnh là cái gì?” Tiêu Nghị lại hỏi.

“Là quay phần sau trước, vừa vào là chết ngay hoặc nhảy vực hoặc khóc lóc gì đó.” Lư Châu rửa mặt xong thì cởi áo, để trần đi ra, “Quần lót đâu?”

Tiêu Nghị vội đi tìm quần lót cho hần, lại hỏi, “Anh không thích quay nhảy cảnh đung không?”

“Chẳng ai thích cả.” Lư Châu khó chịu, “Đến bạn diễn còn chưa quen, vừa vào đã bắt phải hôn, ai mà chịu nổi?”

Tiêu Nghị “Ồ”, Lư Châu vắn nước, ào ào tắm, Tiêu Nghị lại hỏi, “Ngày mai khởi quay có cần chuẩn bị gì không?”

“Không cần.” Lư Châu nói, “Đến lúc đó chú ý chặn fan là được. Đoàn phim có bảo vệ phụ trách, cậu chỉ cần chú ý đừng để fan xông tới thôi.”

“Vâng... Vâng.” Mặt Tiêu Nghị đen sì.

Chương 6

Tối đó, Tiêu Nghị nhận điện của Lâm Nghiêu đi lấy xe, thấy Lâm Nghiêu đến cùng năm trợ lý, bốn nam một nữ. Lâm Nghiêu nói với bọn họ, “Trong thời gian này, mọi người nhớ nghe lời Tiêu Nghị, cậu ấy bảo làm gì thì làm vậy.”

Nhóm trợ lý nhao nhao chào hỏi Tiêu Nghị, cậu chợt có cảm giác như cáo mượn oai hùm. Bây giờ mình đã là người phụ trách rồi sao? Nhưng mà mình đã quản lý ai bao giờ đâu? Phải làm thế nào nhỉ? Nhóm trợ lý đều là những người trẻ tuổi, rất nhanh đã hòa đồng được với Tiêu Nghị, nhưng cậu bẩm sinh đã có cảm giác bất an, không ngờ nhanh vậy mà đã phải làm lãnh đạo rồi.

Trước đó Lâm Nghiêu đã nói qua cho cậu biết, nhóm trợ lý này chỉ làm tạm thời, vị trí hoàn toàn khác với Tiêu Nghị, bọn họ mỗi tháng chỉ được lĩnh ba bốn ngàn, trong thời gian ở đây, tất cả phụ trách hỗ trợ cho Lư Châu, người thì chuẩn bị cơm, người thì phụ trách mát xa cho Lư Châu, người khác lại phụ trách chạy lấy đồ lặt vặt cho hắn, người phụ trách cầm ô che mưa che nắng, người lại chịu trách nhiệm xách đồ... Tóm lại là mọi việc đều có thể giao cho họ.

“Có bao cả việc đút cơm không?” Tiêu Nghị tò mò hỏi.

“Khi không có người ngoài thì có thể thử.” Lâm Nghiêu đáp, “Có điều tôi cho rằng Lư Châu chưa chắc đã chịu để cho người lạ đút, cậu có thể tự mình làm thử.”

Tiêu Nghị, “...”

* * *

Hôm đó, nhóm trợ lý đến ở khách sạn bên cạnh khách sạn của Lư Châu, Tiêu Nghị lưu lại số điện thoại của năm người bọn họ, đồng thời nhận được một con xe SUV, cậu phụ trách đưa đón Lư Châu trong suốt thời gian quay phim. Lâm Nghiêu đưa cho Tiêu Nghị một tấm thẻ tín dụng và hai mươi ngàn tệ tiền mặt, dặn cậu nếu không đủ thì báo với công ty.

Tối đó Tiêu Nghị bận đến quay mòng mòng, sau khi đưa Lư Châu đến nhà ăn, Lâm Nghiêu lại nhờ quản lý đoàn phim dẫn cậu đi làm quen với nơi này, nhất là mấy phòng hóa trang và phòng quay lớn lớn, để hôm sau khỏi vội vội vàng vàng mà nhầm đường. Trợ lý đạo diễn là người Hồng Kông, suốt ngày dùng thứ tiếng phổ thông chưa sôi, câu nào cũng khiến Tiêu Nghị phải nghĩ nửa ngày mới hiểu, đồng thời trong lòng còn đầy áp lực của vấn đề “ông nói gà bà nói vịt”.

Đi với trợ lý đạo diễn được nửa vòng thì điện thoại reo, lần này là Lư Châu gọi cậu về khách sạn, Lâm Nghiêu muốn giới thiệu vài người với cậu. Tiêu Nghị vội vàng quay lại, ngồi chờ ngoài phòng đã được bao, một lát sau Lâm Nghiêu gọi cậu vào, nữ chính, đạo diễn, người đại diện của nữ chính, giám chế, nhà sản xuất đều đang ở đó.

Lư Châu giới thiệu Tiêu Nghị là trợ lý riêng của mình, khi Tiêu Nghị nghe đến tên mấy diễn viên phụ, quả thực là sét đánh ngang tai, dè dặt gật đầu mỉm cười với họ, lúc nhìn lại Lư Châu, hình như hẳn có vẻ không hài lòng cho lắm.

“Xong rồi, cậu ra ngoài đi.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị lại ra ngoài chờ, nhân viên công tác của đoàn phim ngồi ở mấy bàn gần đó, có người bắt chuyện với cậu, “Ăn cơm chưa? Lại đây ăn chung đi.”

Tiêu Nghị khiêm tốn cười cười, lại ngồi xuống, cô gái quản lý đoàn phim từng gặp cậu nên nhiệt tình mời ngồi, giới thiệu với cậu đây là thư ký trường quay, kia là chuyên viên hóa trang, đây là chuyên viên làm tóc, thợ chụp ảnh và nhóm người học việc ngồi lại một bàn, nhân viên ánh sáng và đạo cụ ở một bàn... Tiêu Nghị quả thật là hoa mắt chóng mặt, không phân biệt nổi ai với ai.

“Anh là...”

“Hậu cần.” Chàng trai ngồi cạnh Tiêu Nghị cười nói.

Tiêu Nghị nói chuyện với họ một lúc, phát hiện bọn họ có vẻ như đều quen biết nhau, hơn nữa cũng vào đoàn phim sớm hơn cậu, quản lý đoàn phim cười nói, “Anh Lư không hề phách lối chút nào, tôi cũng thấy yên tâm hơn rất nhiều.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, như thế mà còn không phách lối sao... Tiêu chuẩn của các người thấp quá rồi đấy... Cậu cười ha ha nói, “Đúng vậy, anh Châu rất tốt với người dưới, đây là lần đầu tiên tôi tới đoàn phim, mong mọi người hãy giúp đỡ. Nếu có gì tôi làm không tốt, xin cứ nói thẳng.”

“Ồ...” Ánh mắt ra vẻ “rất hiểu” của mọi người cùng với tiếng “ồ” vang lên trong lòng lớn đến nỗi như ném thẳng vào đầu Tiêu Nghị... Nói lên rằng, người này nhất định là một bước lên trời, không phải là bò của Lư Châu đấy chứ, nhìn không ra khẩu vị của Lư Châu là thế này nha, rốt cuộc ai là công ai là thụ, cơ mà tên nhóc này mặt thụ lòi, ôi giờ thời buổi này muốn lên được thì chỉ có bán thân thôi bla bla bla...

Tiêu Nghị lại nói, “Bạn học đại học của tôi là cháu của giám đốc Đỗ.”

“Ồ ồ ồ...” Ánh mắt mọi người nhìn Tiêu Nghị lại thay đổi, quản lý đoàn phim nói, “Cậu đã gặp chị Hân Nhiên chưa?”

“Gặp rồi gặp rồi.” Tiêu Nghị đáp, “Chị ấy xinh lắm, cũng rất tốt bụng.”

Quản lý đoàn phim, “Tôi là fan của chị ấy, nếu có một ngày được hợp tác với chị ấy thì thật tuyệt.”

“Tôi cũng rất mong được thấy anh Lư và Hân Nhiên đóng chung một bộ phim.” Chuyên viên hóa trang cười nói, “Nhất định là rất có cảm xúc.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Tiêu Nghị cười.

“Đến đoàn phim, cảm giác giống như người một nhà vậy.” Quản lý thân thiện nói, “Rất nhiều người mới lúc đóng máy đều quyến luyến, thậm chí còn khóc nữa, tình cảm của đoàn chúng tôi rất tốt, cậu đi theo đoàn mấy lần rồi sẽ thấy thích bầu không khí này, không quen cũng không sao, từ từ rồi sẽ ổn.”

Tiêu Nghị thật ra cũng có chút chờ mong, cho dù là đoàn du lịch thì đi cùng nhau mười ngày nửa tháng cũng có thể trở thành bạn tốt, mà đoàn phim cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, đương nhiên sẽ nảy sinh tình cảm gắn bó.

Lúc này bên Lư Châu đã ăn uống xong, tất cả mọi người vừa định đứng dậy thì giám chế lại nói, “Mọi người cứ ăn từ từ, tôi cùng đạo diễn Lý nói chuyện riêng một lát.”

Người khác có thể từ từ ăn, còn Tiêu Nghị thì không, miếng thịt gà gấp vào bát còn chưa kịp ăn đã phải đứng lên đi theo Lư Châu, hần dẫn Tiêu Nghị ra ngoài, chào tạm biệt mọi người rồi lên xe về khách sạn.

Lâm Nghiêu cũng lên xe, Tiêu Nghị hỏi, “Giờ đi đâu ạ?”

“Về khách sạn.” Mặt Lư Châu đen sì.

Tiêu Nghị trầm nghĩ, thôi rồi, không biết lại bị cái gì chạm vào nọc rồi.

Lâm Nghiêu thấy vậy cười nói, “Cậu chấp nhận với một người mới làm gì?”

“Hừ.” Lư Châu lạnh lùng nói, “Cô ta muốn làm Ảnh hậu, tôi dám hợp tác với cô ta sao? Có ông cha nuôi chống trời cho rồi còn gì?”

“Rồi rồi, bớt giận đi.” Lâm Nghiêu xoa dịu.

Tiêu Nghị trầm đoán không biết nữ chính đã nói gì, có lẽ là không quỳ lết nói chuyện với Lư Châu nên mới khiến hắn khó chịu như vậy. Tiêu Nghị đang cười trầm thì Lư Châu đổi mục tiêu, vỗ cái bóp vào đầu cậu, suýt nữa chúi mặt vào tay lái, hấn mắng, “Cậu là người của tôi mà lại đi khom lưng uốn gối với bọn họ như thế à! Hại tôi mất hết cả mặt mũi!”

“Em em em... Em không biết.” Tiêu Nghị trong lòng trầm rửa, không ngờ anh còn biết thành ngữ khom lưng uốn gối cơ đấy, có văn hóa quá nhỉ, ngoài miệng vẫn nói, “Em không nghĩ đến chuyện này, xin lỗi anh, lần sau em nhất định sẽ sửa sai...”

“Cậu trút giận lên cậu ấy làm gì?” Lâm Nghiêu nói, “Biểu hiện của cậu ấy rất tốt, khiêm tốn cẩn trọng, là người mới như vậy là bình thường mà?”

“Thành thật xin lỗi.” Tiêu Nghị vội giải thích, “Trước kia em chỉ có thể nhìn họ qua tivi... Nhất thời không kịp phản ứng.”

“Trong phòng có nhiều người như vậy...” Khuôn mặt ngôi sao của Lư Châu vênh lên, “Có ai nổi tiếng hơn tôi? Cậu nói đi, có ai nổi tiếng hơn tôi

không?”

Tiêu Nghị, “...”

“Được rồi được rồi.” Lâm Nghiêu vỗ về, “Người mới chưa hiểu chuyện, cậu nhìn Hoàng Quân xem, chẳng phải cũng rất cung kính với cậu đấy còn gì?”

“Toàn là lũ bợ đít.” Lư Châu cười lạnh, “Còn nữa, cậu nhìn lại mình xem, ra ngoài ngồi với đám trợ lý trường quay để làm gì? Cậu định làm gì thế hả?”

“Dạ?” Tiêu Nghị không hiểu chuyện này thì đụng chạm gì đến hắn.

“Cậu không chú ý đến thân phận của mình một chút được à?” Lư Châu nói, “Ngồi với bọn họ như vậy để lôi tôi ra làm trò hề sao? Bao nhiêu tin đồn lan truyền ra ngoài đều từ nhân viên công tác mà ra đấy biết không?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm cẩn thận một chút là được rồi, nhưng cũng đừng xem thường những người phục vụ cho mình như thế chứ, ngoài miệng lại nói, “Lần sau em không ngồi với bọn họ nữa, nhất định sẽ chú ý.”

Lâm Nghiêu nói, “Giới giải trí rất phức tạp, hãy hạn chế tối đa việc bàn tán nói chuyện về Lư Châu với đoàn phim.”

Lư Châu lại hỏi, “Bọn họ nói tôi cái gì?”

“Không có gì.” Tiêu Nghị nghĩ thầm, cho dù có ý kiến gì với anh thì cũng chẳng thể nói ra với tôi đâu mà, thế nên nói thật, “Nói anh rất tốt, không ra vẻ ngôi sao, rất xứng đôi với chị Hân Nhiên.”

“Trừ lúc tôi không có ở đây, nếu không cậu cứ đi theo tôi là được, những người quản lý khác mời cậu ăn cơm thì cậu có thể đi, còn mấy người

như thư ký trường quay hay nhân viên ánh sáng gì đấy lôi kéo cậu thì liệu liệu mà ứng xử, đừng có ai gọi cũng thưa.”

“Vâng.”

Tối mai Lâm Nghiêu phải về Bắc Kinh, lúc đến khách sạn lại dặn, “Ngày mai khởi quay còn chưa cần phải lo lắng, ngày kia bắt đầu, nhớ cho kỹ, nhất định không được đến trễ, tuyệt đối không thể để mọi người chờ một người, đây là điều tối kỵ.”

“Vâng.” Tiêu Nghị toát mồ hôi lạnh, Lâm Nghiêu khích lệ cậu vài câu rồi đi.

Lư Châu vừa về đến nơi đã gọi điện thoại, Tiêu Nghị nán lại trong phòng tắm, sẵn sàng nghe sai bảo, phải chờ đến lúc Lư Châu ngủ mới được rời đi. Lư Châu nhận vài cuộc điện thoại, Tiêu Nghị thấy tạm thời không có việc gì làm bèn đi úp mì ăn.

Lư Châu quát, “Sao lại ăn mì ăn liền?! Mùi kinh quá!”

Tiêu Nghị suýt nữa thì đánh đổ bát mì, cậu ngậm nĩa, ôm bát định đến WC ăn, Lư Châu nói, “Quay lại đây! Cậu chưa ăn cơm sao?”

“Chưa ạ.” Tiêu Nghị đáp.

“Gọi cơm ngoài.” Lư Châu ném sang một tờ danh sách.

Tiêu Nghị vội nói, “Không cần đâu, với lại nửa đêm không nên làm phiền người khác, em thích ăn mì mà.”

“Kiếm được tiền ai mà lại ngại phiền chứ?” Lư Châu không thèm nhìn cậu, nói, “Đồ mì đi.”

Tiêu Nghị đành phải gọi đồ ăn ngoài, ngồi trên ghế sa lông ăn, Lư Châu vừa nghe điện thoại vừa nhìn Tiêu Nghị, quá bữa rồi nên Tiêu Nghị cũng không ăn được bao nhiêu, Lư Châu nghe điện thoại, ha ha hô hô cười nói với bạn bè, trong lúc bận rộn vẫn bớt thời gian mắng Tiêu Nghị, “Sao ăn có mỗi tẹo thế này!”

Bất kể Tiêu Nghị làm gì cũng bị mắng, đành phải mở hộp cơm ra cố gắng ăn tiếp, Lư Châu nói với đầu dây bên kia, “Tôi mắng trợ lý, vẫn còn là một đứa con nít. Trương Hân Nhiên... Đừng có nhắc đến cô ta với tôi nữa... Tôi chịu đủ rồi...”

Tiêu Nghị vừa nghe Lư Châu càu nhàu qua điện thoại, vừa dọn dẹp hộp cơm, lại đi lấy nước đá cho Lư Châu, may là hôm nay Lư Châu hơi mệt nên không hành hạ cậu nhiều, cúp máy xong là lên giường đi ngủ.

“Trang phục cho ngày mai khởi quay chuẩn bị xong chưa?” Lư Châu nhắc nhở.

“Ngày mai...” Tiêu Nghị nghĩ nghĩ, nói, “Mang chiếc khăn quàng này được không?”

Tiêu Nghị tay trái cầm một cái khăn, tay phải cầm một cái khác, cậu cho rằng Lư Châu nhất định sẽ chọn cái đắt hơn, nhưng hắn chỉ liếc một cái rồi nói, “Sao cũng được.”

“Bộ nào?” Tiêu Nghị bày ba bộ quần áo ra cho Lư Châu lựa, hắn chọn một bộ, vậy là xong, đi ngủ được rồi.

* * *

Hôm sau, Tiêu Nghị lái xe chở Lư Châu tới chỗ đoàn phim tập hợp, ở đó đã bày sẵn bàn thờ và heo quay, người đông như hội, truyền thông, fan

hâm mộ, đoàn phim, bảo vệ đều đã đến, chen chúc đến nỗi khiến Tiêu Nghị cảm thấy có khi cả mẹ mình cũng chẳng nhìn ra nữa. Máy ảnh liên tục hướng về phía Lư Châu tách tách, đèn chớp liên tục. Tiết trời lạnh lẽo ảm thấp, Lư Châu quàng khăn cổ, đeo kính râm, chiếc khăn của Lư Châu hôm nay rất nổi bật, là cái mà Tiêu Nghị chọn cho hắn.

Đó là quà thủ công do fan hâm mộ tặng Lư Châu, Tiêu Nghị lén giữ lại dùng, không ngờ Lư Châu lại hiểu được ý đồ của cậu, mặc dù không nói ra miệng.

Chiếc khăn quàng cổ chứa đầy tình yêu, mặt trên còn có hình chibi của Lư Châu và Trương Hân Nhiên. Không ít fan kích động đến phát khóc, điên cuồng kêu gào Lư Châu Lư Châu, bị đám phóng viên đẩy ra vòng ngoài.

Lư Châu và nữ chính đứng cạnh nhau thấp hương, rót rượu, mở máy quay.

“Hôm nay chọn khăn quàng được đấy, ai chuẩn bị cho cậu thế?” Lâm Nghiêu nhỏ giọng hỏi.

“Anh ấy tự chọn ạ.” Tiêu Nghị nhỏ giọng trả lời.

Lâm Nghiêu giơ ngón cái, Tiêu Nghị hỏi, “Sao khởi quay lại phải bái thần?”

Lâm Nghiêu đáp, “Không biết nữa... Lệ là như vậy, bái thần vào ngày khởi quay bộ phim không nhất định sẽ được thuận lợi, nhưng nếu không làm vậy, trong quá trình có gì không suôn sẻ sẽ nhất định bị đổ tại không bái thần.”

Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười, sau đó truyền thông bắt đầu phỏng vấn, Lư Châu đứng trước camera là thay đổi hẳn nét mặt, vui vẻ cười nói, thi thoảng

còn chủ động quan tâm Ninh Á Tình. Ninh Á Tình thì tỏ ra vô cùng bối rối, mấy lần nhắc đến chuyện được hợp tác với nam thần đúng như mong muốn, tâm trạng vô cùng căng thẳng.

Lư Châu gật đầu cười, đạo diễn để họ rời đi. Phỏng vấn xong một cái là Lư Châu chui ngay lên xe, vẻ mặt lập tức thay đổi, tức giận nói, “Mẹ nó, vừa rồi lúc đốt hương có kẻ giẫm tôi một cái... Ninh Á Tình còn cười sau lưng tôi!”

“Không... không phải chứ? Có người giẫm anh sao?” Tim Tiêu Nghị giật đánh thót một cái, đang thâm nhủ tiêu rồi thì Lâm Nghiêu nói, “Nhanh lên, sắp đi qua chỗ fan rồi, thể hiện một chút đi.”

Lư Châu trong nháy mắt nở ngay nụ cười thân thiết, tháo kính râm ra, hạ kính xe xuống, ló đầu hướng về phía nhóm fan đang náo động ném một cái hôn gió.

“TÔI YÊU CÁC BẠN!” Lư Châu nói to.

Tiếng hét bên ngoài nghe hệt như bị thầy ma cắn phải hoặc là bom nguyên tử phát nổ, Lư Châu kéo kính xe lên, nét mặt lại nhanh như chớp tối sầm, nói với Tiêu Nghị, “Sau này cậu chú ý một chút, để ý xem ai ở trong đoàn phim nói xấu sau lưng tôi.”

“Vâng.” Trên trán Tiêu Nghị hiện lên mấy cái vạch đen...

Chương 7

"Ngày mai tôi phải về Bắc Kinh rồi." Lâm Nghiêu dặn dò, "Có việc gì thì giao cho trợ lý, lái xe cũng có thể giao cho bọn họ, cố gắng giảm bớt lượng công việc của mình, nếu không sợ rằng sẽ rất bận đó."

Tiêu Nghị ý thức được đây là sự thật, nhưng năm người trợ lý kia hôm qua mới gặp một lần rồi không gọi bọn họ nữa, Lư Châu mở miệng nói, "Không có việc gì thì đừng gọi những người đó tới đây, phiền chết được."

Tiêu Nghị bị kẹt ở giữa, đành phải giả lả bảo biết rồi. Trở lại khách sạn, Lâm Nghiêu phải đi tiếp khách xã giao, trợ lý giám chế gọi điện thoại đến, mời Lư Châu đi ăn tiệc khởi công. Tiêu Nghị liền báo cho hai trợ lý tới, sắp xếp lại đồng quần áo, mở tủ cho Lư Châu chọn.

Lư Châu thay đồ, đứng trước gương chỉnh đốn, hai người trợ lý chỉnh quần áo cho hắn, Tiêu Nghị nhân tiện báo cơm trưa ai nấy tự lo, xong việc thì về khách sạn, ngày mai bắt đầu quay mới kêu bọn họ.

Buổi chiều hôm nay phải làm công tác xã giao liên tục, tiếp khách, nói chuyện, cười đùa, gặp người này, chào người kia, Tiêu Nghị vốn kém khoản nhớ mặt, sợ bị Lư Châu chê là khom lưng uốn gối, phần lớn thời gian đành không nói lời nào... Thịnh thoảng phải giả bộ lạnh lùng kiêu ngạo, lúc về quả thật mệt đến muốn gục xuống.

Ngày hôm sau, lúc Tiêu Nghị mở mắt ra đã là sáu giờ rưỡi.

Chết rồi! Tiêu Nghị nghĩ thầm, bảy giờ phải tới phòng hóa trang, cậu lập tức vọt tới phòng bên cạnh chuẩn bị nước ấm cho Lư Châu. Lư Châu

còn đang nằm sấp ngáy o o trên giường, Tiêu Nghị vội lôi hẳn dậy, nói, “Đã sáu rưỡi rồi! Nhanh dậy đi nào!”

Lư Châu đầy vẻ khó chịu, mặc mỗi cái quần lót, bị lật người lại bèn dang tay dang chân thành hình chữ “đại”⁸.

⁸ Chữ “đại” trong tiếng Trung viết là 大.

“...”

Tiêu Nghị đắp khăn nóng lên mắt cho Lư Châu, hẳn tỉnh dậy, không nổi nóng.

Cậu thầm nghĩ, nếu để fan nhìn thấy bộ dạng Lư Châu lúc mới tỉnh dậy vào buổi sáng, không biết có vô vào không. Cậu vừa tìm quần áo cho Lư Châu vừa nói, “Em đi đánh xe ra!”

“Vội cái gì.” Lư Châu cảm cẩu nói, “Mới có sáu rưỡi, tám giờ xuất phát cũng kịp.”

“Ngày đầu tiên phải thử trang phục, còn phải chụp ảnh nữa.” Tiêu Nghị nói, “Sợ không kịp đâu! Đến trễ là xong đó!”

Tiêu Nghị gọi điện thoại cho nhóm trợ lý, kêu trợ lý A đi mua hộp cơm, trợ lý B đi mua thức ăn, trợ lý C đem lò vi sóng tới phòng của mình, đưa thẻ mở cửa phòng cho cô ấy, kêu cô ấy chuẩn bị đồ ăn, trợ lý D đi theo bọn họ cùng tới trường quay.

Đến khi quay vào, thấy Lư Châu vẫn mặc độc một cái quần lót, ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, giống hệt đứa bé còn chưa tỉnh ngủ.

Tiêu Nghị, “...”

Đã sáu giờ bốn mươi lăm rồi.

Tiêu Nghị lôi hẳn vào phòng tắm đánh răng, thật là muốn khóc luôn cho rồi, thay quần áo ra được khỏi khách sạn là sáu giờ năm mươi lăm.

Lư Châu lên xe, dựa người vào ghế nói, “Đi thẳng đến chỗ hóa trang.”

Tiêu Nghị lao vù vù, đến được tới phòng hóa trang, may là mới chỉ muộn có mười phút, các diễn viên đều đã đến, nhóm nhân viên trang điểm lần lượt chào hỏi, đa số công việc đều do học trò phụ trách, nhân viên hóa trang hôm qua đã quen với Tiêu Nghị thậm chí còn hàn huyên với cậu vài câu. Lư Châu chẳng nói năng gì, đi thẳng đến chiếc ghế xoay ở giữa ngồi xuống.

Nhân viên trang điểm làm việc trước, chải đầu cho Lư Châu, đội tóc giả vào, quản lý trường quay lại phát cho mỗi người một tập kịch bản, có vài diễn viên còn đang ăn sáng bên ngoài. Trợ lý đem bữa sáng tới, Tiêu Nghị liền mở ra cho Lư Châu, hẳn ăn qua quýt một chút rồi không đụng đến nữa.

Tiếp theo là make-up, rồi trang phục, một trợ lý ôm quần áo, Tiêu Nghị đích thân theo vào, mặc trường bào Liêu quốc cho Lư Châu, nhân viên tạo hình và trang phục đứng một bên nhỏ giọng bàn bạc.

“Chật quá.” Lư Châu nói, “Lúc diễn cảnh đấm đá sợ là sẽ ảnh hưởng.”

“Chỉ tìm được bộ này thôi.” Nhân viên phụ trách tạo hình nói, “Chiều cao của anh Lư báo về đúng là không hề thêm thắt, bộ đồ này còn phải thuê lại của bên kịch nghệ đấy.”

Lư Châu mặc dù không hài lòng lắm về trang phục nhưng cũng đành phải chấp nhận, hỏi Tiêu Nghị, “Cậu thấy có giống thiếu niên không?”

Lư Châu thay đồ cổ trang vào, trong chóp mắt khí chất cũng khác hẳn, Tiêu Nghị đứng bên cạnh theo bản năng hai mắt hiện lên hình trái tim, nhìn dáng vẻ ngời ngời và khí chất tuyệt vời của Lư Châu lúc này, cậu quyết định tha thứ cho tất cả những hành vi hung ác và tàn bạo mà Lư Châu đối xử với mình.

“Quá... quá hợp.” Tiêu Nghị lẩm bẩm, “Rất có khí thế!”

Tiêu Nghị có chút không kiềm chế được, nhưng nhân viên tạo hình lại bật cười.

Lư Châu vẫn không vừa lòng lắm, “Mở đầu phim là lúc Gia Luật A Bảo Cơ còn là thiếu niên, ngay từ đầu nhìn đã nghiêm túc như thế này, thiếu mất cảm giác nông nổi trẻ trung của thiếu niên.”

Nhân viên tạo hình nói, “Anh Lư nói rất đúng.”

Lư Châu tuy rằng có chút bất mãn nhưng cũng không làm khó dễ, “Đến lúc đó để xem nét mặt và lời thoại có bù lại được điểm này không vậy, giờ cứ tạm thế này đã.”

Lư Châu đi ra gặp đạo diễn và giám chế, mọi người vừa thấy đã luôn miệng khen ngợi, Lư Châu đơn giản nêu ra một chút ý kiến, nói năng rất chừng mực, đạo diễn bèn bảo, “Đúng, còn phải bàn bạc với nhau xem nên chỉnh sửa thế nào.”

Vì thế Lư Châu lại quay về chỗ ngồi, để mặc cho nhân viên hóa trang mân mò, đổi nón khác, sửa lại mắt và môi một chút.

Tiêu Nghị nhờ thế đã học được không ít thứ, nhưng phần nhiều vẫn là cảm thấy Lư Châu quả thật không phải là hạng diễn viên bình hoa, hẳn rất có thực lực.

Nam chính hóa trang không đến bốn mươi phút, Lư Châu cảm thấy khá hài lòng về tổng thể, bèn đi chụp mấy tấm tạo hình, nhân viên chụp ảnh liên tục tán thưởng, lại đi lấy thêm đạo cụ, đưa cho Lư Châu cung và tên khoác vai, tay cầm trường thương, hoa chân múa tay làm vài tư thế võ nghệ.

Sau đó là chấp tay sau lưng, chụp nghiêng, quả là một trang hảo hán ngọc thụ lâm phong, các chị em trong đoàn làm phim thi nhau kéo tới xem, có không ít người lần đầu tiên được hợp tác với Lư Châu, nhỏ giọng kêu đẹp trai quá đẹp trai quá.

Tiêu Nghị đã hoàn toàn bị chết lặng bởi vẻ điển trai của Lư Châu, hần hỏi, “Thế nào?”

Tiêu Nghị lập tức vỗ tay, Lư Châu mặt biến sắc nói, “Khó coi thì cứ nói! Cái này sẽ up lên mạng đây! Chụp được chưa? Tôi xem nào.”

Tiêu Nghị quên không chụp, Lư Châu nói, “Thôi bỏ đi, cậu cảm thấy có vấn đề gì không?”

Tiêu Nghị nghĩ nghĩ, cảm thấy lỗ mũi của Lư Châu bị chụp hơi to, bèn hỏi, “Thật sự phải nói sao?”

“...”

Tiêu Nghị, “Đầu ngẩng hơi cao... Cái mũi có chút...”

Lư Châu nói, “Để hậu kỳ chỉnh là được, còn gì nữa không? Bộ này mặc nhìn có bị lùn không? Có ngốc không?”

“Không lùn không ngốc.” Tiêu Nghị vội lắc đầu đáp.

Lâm Nghiêu đi xem ảnh tạo hình, chuẩn bị hậu kỳ

photoshop chỉnh sửa rồi lên kế hoạch quảng bá, nhân tiện cung cấp hình ảnh cho các trang web. Đạo diễn thì nói với Lư Châu, “Bạn đọc kịch bản trước đi, lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện về vai diễn, tôi đi xem tạo hình của Ninh Á Tĩnh thế nào đã.”

Lư Châu hờ hững ừm một tiếng, ngồi nghịch điện thoại. Tiêu Nghị muốn đi theo xem họ làm thế nào, mới bước qua thì người trợ lý camera đang dùng laptop chỉnh sửa lại ảnh vôi vàng đứng lên, Tiêu Nghị giật mình tưởng rằng đó là việc cơ mật thì trợ lý nói, “Anh ngồi đi, ngồi đi.”

Lư Châu chẳng thèm nói lời nào, ngồi một bên dùng di động chơi game, Tiêu Nghị bèn ngồi xuống bên cạnh, xem người trợ lý kia chỉnh sửa, lúc được hỏi ý kiến, Tiêu Nghị liền nói, “Ừm... Cái ảnh chụp nghiêng kia có thể chỉnh sửa một chút không?”

Lư Châu liếc Tiêu Nghị một cái, Tiêu Nghị không biết mình có nói sai gì không, Lư Châu lại dùng ánh mắt ra hiệu cho cậu tiếp tục xem chỉnh sửa thế nào, Tiêu Nghị bèn tiếp tục nêu ý kiến, ví dụ như da mặt không cần chỉnh mịn quá lộ liễu, chỗ mắt phải chỉnh một chút...

Đến giữa trưa, công việc tạo hình cho các nhân vật mới kết thúc, tất cả mọi người lại lên xe đến trường quay, sáng mai đạo diễn còn phải vật lộn với vấn đề tạo hình nên quyết định chiều nay quay trước. Vào đến lều quay, mọi người chia nhau cơm hộp, ăn xong thì bộ phận ánh sáng, camera, đạo cụ bắt tay vào làm việc, lúc này Tiêu Nghị mới biết studio này hai tháng trước đã được bố trí xong, đợt bốn buổi quay này xong xuôi còn phải dỡ đi dựng cảnh khác.

“Cơm trưa đâu?” Lư Châu hỏi.

Tiêu Nghị, “...”

Cậu nhớ ra vội vàng gọi điện cho nhóm trợ lý, làm một phần cơm riêng cho Lư Châu thì giờ không kịp nữa rồi, Tiêu Nghị trầm nghĩ xong đời, nhưng Lư Châu lại không nổi nóng mà chỉ nói, “Thôi bỏ đi, ăn cơm hộp cũng được.”

Tiêu Nghị nói, “Chờ mười phút, mười phút là có! Em đi lấy!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Tất cả đang ăn cơm trưa, nữ chính không biết đã chạy đâu mất. Tiêu Nghị và Lư Châu đói đến mức bụng sôi ùng ục, sáng ra điếm tâm vốn chẳng ăn được bao nhiêu, máy quay đã chuẩn bị xong rồi, lúc này Tiêu Nghị chỉ còn biết cầu nguyện trợ lý đáng tin cậy một chút, tuyệt đối đừng để cơm còn chưa tới mà phim đã bắt đầu quay rồi, hoặc là mọi người phải chờ một mình Lư Châu ăn cơm.

Tiêu Nghị lao lên xe, cảm giác sắp khóc luôn được rồi, trầm nghĩ Lư Châu bây giờ chẳng nói gì, tối nay về là chết chắc.

May thay, cơm cũng đến kịp.

Tiêu Nghị mở hộp cơm ra, thịt sốt cà chua, cá kho, thịt gà xào dưa, một phần canh cà chua trứng gà. So với của mọi người trong đoàn thì cũng chẳng có gì khác lắm, chỉ là phân lượng nhiều hơn một chút.

“Của cậu đâu?” Lư Châu lại hỏi.

“Em ăn cơm hộp.” Tiêu Nghị đáp.

“Cơm hộp của cậu đâu?”

“...”

Chờ Tiêu Nghị đứng dậy đi lĩnh thì người phát cơm đã không còn ở đó, cơm hộp cũng không còn.

Lư Châu lúc này mới chìa tay đưa ra một phần cơm hộp cho cậu, Tiêu Nghị ngại ngần mỉm cười, may mà Lư Châu đã lĩnh cơm giúp cậu.

“Những người khác đều là trợ lý lĩnh cơm cho nghệ sĩ, ông đây lại phải đi lĩnh cơm cho cậu.” Lư Châu vừa chọn thức ăn vừa nói. Tiêu Nghị vừa cười vừa cảm ơn, bê sang một bên ngồi ăn.

Giám chế cười nói, “Ôi, Tiểu Lư lại có hộp cơm tình yêu đấy à?”

Lư Châu cười cười chào giám chế, “Thầy Vương.”

Không cần Lư Châu nhắc nhở Tiêu Nghị cũng biết người đàn ông trung niên chừng năm mươi tuổi này có địa vị rất cao tại đoàn phim, những người khác đều gọi Lư Châu là “anh Lư”, riêng ông gọi hắn là “Tiểu Lư”, mà Tiểu Lư bị gọi như vậy còn phải gọi ông là “thầy”.

Nắm vững nguyên tắc cao thấp trong giới giải trí, đây là lúc nên tỏ ra mình là người dưới, cúi đầu nịnh nọt rồi. Tiêu Nghị vội vàng chào ông, Lư Châu giới thiệu cậu, “Đây là Tiêu Nghị, trợ lý của em, cũng là người Hồ Bắc.”

“Chà!” Giám chế bắt tay với Tiêu Nghị, Lư Châu nói, “Đồ ăn không phải cậu ấy làm, ngày mai em sẽ bảo cậu ấy làm vài món Hồ Bắc mang đến.”

Lư Châu lại giới thiệu cho Tiêu Nghị, “Đây là giám chế Vương, thầy ấy là người Vũ Hán.”

“Vâng, nhất định rồi!” Tiêu Nghị cười nói.

Tiêu Nghị đã nghe Lâm Nghiêu nói qua, chức to nhất trong đoàn phim chính là giám chế, giám chế thậm chí còn to hơn đạo diễn, thường thì người ta sẽ mời người có thể áp chế được đạo diễn đảm nhiệm chức vị này, người này chuyên phụ trách mắng chửi, ngàn vạn lần không được đắc tội.

Đạo diễn, giám chế, biên kịch, đều phải xem đối phương có nổi tiếng không, nhìn thái độ của cả đoàn phim với người đó là có thể biết rồi.

Sau khi ăn cơm xong Lư Châu soi gương, chỉnh lại trang phục, đạo diễn đi tới nói chuẩn bị diễn.

“Cảnh này là Gia Luật A Bảo Cơ diễn với biểu muội Thuật Luật Bình, Gia Luật A Bảo Cơ vô cùng tức giận với nhà mẹ đẻ của Thuật Luật Bình, chỉ trích Thuật Luật Bình, sau đó hai vợ chồng làm lành với nhau...”

“Tình cảm thế nào, không cần tôi nhiều lời, cuối cùng Lư Châu, cậu phải ôm Á Tình vào lòng, trao đổi ánh mắt một chút...”

Lư Châu nghe xong mặt không chút cảm xúc. Đạo diễn còn nói, “Cậu dẫn dắt Á Tình diễn một chút, một lần không được thì làm lại vài lần, phần đầu cố gắng một chút là được.”

Lư Châu hờ hững ừm một tiếng, đi lên phía trước.

Tiêu Nghị nhanh chóng ăn xong, bước lên xem.

Studio được bài trí lộng lẫy, tiếng clapboard⁹ vang lên, máy quay đẩy lại gần, Lư Châu hát đờ hết đồng đờ trên bàn xuống đất.

⁹ Tấm bảng đen có ghi thứ tự của cảnh quay để phần hậu kỳ dễ xử lý. Khi bộ phận gõ của clapper-board đập xuống bảng thì tức là bắt đầu quay.

Tiêu Nghị, “!!!”

“Trẫm nhìn nàng quá lâu rồi.” Tiếng quát đầy uy nghiêm vang lên từ miệng Lư Châu, “Cha và anh nàng làm như vậy, trẫm đã nhìn rồi, nhưng nàng xem lại mình đi, nàng có điếm nào giống một hoàng hậu không?!”

Tất cả mọi người trong đoàn phim đều bị chân động, đạo diễn giơ ngón tay cái, ý bảo rất tốt.

“Khả Hãn...!” Hai đầu gối Ninh Á Tình mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Lư Châu, gào khan, “Thiếp quen biết Khả Hãn từ năm mười ba tuổi...”

Tiêu Nghị, “...”

Ninh Á Tình lết bằng đầu gối qua, mấy cây trâm trên đầu lắc qua lắc lại, Tiêu Nghị thiếu chút nữa thì bật cười thành tiếng.

Ninh Á Tình, “Trái tim của người có phải là sắt đá hay không, tại sao có thể cứng rắn như thế! Cho dù là sắt đá, thiếp cũng tin rằng mình có thể khiến nó mềm ra, người đã ba năm nay chưa từng đặt chân vào lãnh cung của thiếp...”

Tiêu Nghị mém chút nữa thì bị kịch bản làm cho shock nặng, không mở nổi mắt.

“Cát.” Đạo diễn nói.

Cơ mặt Lư Châu lập tức giật giật, vẻ buồn cười mà phải cố gắng nhịn, khom người nhặt đồng hồ vừa bị hát xuống lên. Tổ đạo cụ tiến lên đặt lại về vị trí ban đầu, đạo diễn nói với Ninh Á Tình, “Á Tình, lúc bò qua không cần quá nhanh, chỉ cần tượng trưng một chút là được...”

“Diễn xuất của Lư Châu thật sự rất tốt.” Thư ký trường quay nói nhỏ với Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị gật đầu, không dám nói gì khác, thư ký trường quay lại nói, “Mợ nó, kịch bản này làm tôi choáng chết mất.”

Quản lý cười nói, “Chỉ cần đủ câu huyết đủ hay là được, chỉ sợ shock mà không hay thôi.”

Tiêu Nghị không dám bình luận gì, tránh để lời nói lại lọt đến tai biên kịch. Một lát sau đạo diễn hô tiếp tục, Lư Châu lại hát đờ, đau xót nói, “Trẫm đã nhìn nàng quá lâu rồi!”

Lần này diễn còn tốt hơn, Tiêu Nghị phát hiện muốn đánh giá diễn xuất như thế nào, chỉ cần một câu là phân được cao thấp, quả nhiên là ngôi sao xuất thân từ màn ảnh rộng, câu thoại này cho dù có thu âm tại hiện trường cũng không thành vấn đề. Ninh Á Tình lại gào khan phục xuống, kêu to Khả Hãn Khả Hãn.

Vì thế hoàng hậu Đại Liêu Thuật Luật Bình đầu tiên là bị biên kịch chơi khăm một lượt, sau đó lại bị nữ chính bổ thêm một đao.

“Thần thiếp đều là vì Khả Hãn, người lại...!”

Lư Châu giữ nguyên ánh mắt trừng trừng nghe xong Ninh Á Tình tự thuật, Ninh Á Tình lại lấy tay áo che mặt, nhọc nhằn ho mấy tiếng, nghiêng người ngồi xuống đất.

Lư Châu chậm rãi bước lên phía trước, mắt đỏ quạch nhìn Ninh Á Tình.

“Nàng có biết rằng, trẫm và An Đôn là huynh đệ tốt nhất, vụ mưu phản lần này cũng là thê tử của hãn báo tin. Từ nhỏ trẫm đã hứa với hãn, cho dù

hắn có làm chuyện gì trăm cũng sẽ không trách hắn!”

“Nhưng...” Ninh Á Tình nói, “Khả Hãn có biết người ngoài nói gì hay không? Vì sao em dẫu lại tiết lộ việc này, chính là bởi vì có quan hệ bất chính với Khả Hãn... Quan hệ bất chính... Ôi, thần thiếp không thể nói tiếp được nữa, nếu Khả Hãn cảm thấy...”

“Cắt.” Đạo diễn nói, “Làm lại.”

Lư Châu ngoắc tay gọi Tiêu Nghị, cậu vội vàng chạy qua, Lư Châu quát, “Thuốc nhỏ mắt đâu!”

Ninh Á Tình giật mình, có chút sợ hãi nhìn Lư Châu. Tiêu Nghị vội lấy thuốc nhỏ mắt ra, ấn Lư Châu ngồi xuống, nhỏ thuốc cho hắn. Vừa rồi vì phải trừng mắt quá lâu nên hai mắt đỏ ngầu lên rồi. Lư Châu lại day day mắt, Tiêu Nghị đứng sau bóp vai cho hắn, đạo diễn hô diễn, Tiêu Nghị rời khỏi tầm nhìn của ống kính, tất cả lại bắt đầu.

* * *

Nửa tiếng sau.

Lư Châu âm một cái hất hết đồ vật trên bàn xuống.

“Trăm đã nhìn nàng quá lâu rồi.” Lư Châu gằn từng chữ.

Tiêu Nghị đến phải chịu thua bọn họ luôn, một cảnh mà phải quay đi quay lại nhiều lần như vậy, cậu quay sang nói với quản lý đoàn phim, “Chị An, như thế này liệu có đủ thời gian không?”

Quản lý đáp, “Xem tình hình đã, lúc mới đầu thường là thế này, trừ phi về sau phải chạy tiến độ, còn không nam nữ chính sau khi mất chút thời gian làm quen với nhau, tìm được cảm giác rồi thì sẽ nhanh thôi.”

Tiêu Nghị thâm nghĩ, thật vất vả, thảo nào Lư Châu nói vào đoàn làm phim rất mệt. Cứ quay đi quay lại mãi một cảnh như vậy, vừa nhàm chán, vừa mệt mỏi, giữa chừng đạo diễn cho nghỉ giải lao mười phút, Lư Châu bèn bước qua hỏi, “Có nên phân cảnh này ra làm hai không?”

Đạo diễn nói, “Được, tôi cũng đang định làm như vậy.”

Vì thế cảnh này bị tách ra, phần đầu là Lư Châu thể hiện long uy áp chế Ninh Á Tình, phần sau lại là Lư Châu ôm Ninh Á Tình.

Cứ thế đến tận chiều tối, cảnh đầu tiên mới được quay xong, đạo diễn không hài lòng lắm với Ninh Á Tình, trợ lý đoàn phim nhìn thời gian biểu, nói, “Sao bây giờ, chiều nay phải quay ba cảnh, còn hai cảnh nữa không kịp rồi, lát còn quay cảnh đêm nữa.”

“Cảnh thứ hai đi.” Đạo diễn nói, “Bốn mươi phút thôi, cảnh cuối là của Lư Châu diễn, cố gắng một lần qua, sáu giờ lên xe đến vườn ngự uyển Minh Thanh. Nào, vào chỗ!”

Chương 8

Cảnh thứ hai, Lư Châu dựa vào bàn, ôm Ninh Á Tình trong lòng, Ninh Á Tình dựa về tội nghiệp đáng thương, tựa đầu lên vai hắn.

Giây phút ấy, Tiêu Nghị dường như nghe được tiếng gào thét trong lòng fan: Mau buông nam thần của tôi ra!!!

Lư Châu mang trên mặt một vết thuốc nhỏ mắt, trầm giọng nói, “Bao nhiêu năm nay, trăm... Phi.”

Đạo diễn, “Cắt.”

Lư Châu không nhịn được cười, “Cô nhìn tôi như thế, tôi buồn cười lắm.”

Ninh Á Tình vội vàng xin lỗi, Lư Châu xua tay, giải thích với mọi người, lại tiếp tục.

“Những năm gần đây, trăm tự vấn lòng mình, trăm chưa từng bạc đãi họ, tình nghĩa huynh đệ chúng ta tựa như hai cánh chim điều hâu.”

“Điều này thần thiếp cũng biết.” Ninh Á Tình chậm rãi lắc đầu, mắt ngán lệ, “Nhưng Khả Hãn, bây giờ đã không giống như trước kia nữa, thần thiếp phải thay người xuống tay, cho dù người có chém thần thiếp ra làm trăm ngàn mảnh, thần thiếp cũng... cũng...”

“Cũng...”

“Cũng...”

Quên thoại.

“Cắt.”

Lư Châu buông Ninh Á Tình ra, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi anh Lư.” Ninh Á Tình vội xin lỗi.

Lư Châu xua tay ra hiệu không sao, an ủi, “Cô đã diễn rất tốt, cố lên.”

Ninh Á Tình vô cùng cảm động, Tiêu Nghị dường như cảm giác được đáy lòng Lư Châu nhất định là đang nước mắt giàn giụa, kêu gào rằng: Nếu không vì bốn trăm năm mươi ngàn tệ một tập thì ai thèm chơi với cô chứ.

* * *

Nửa tiếng sau.

Lư Châu đưa tay lên vén tóc Ninh Á Tình, tóc cô ta dính bết vào mặt, Lư Châu vén đến ba lần đều không vén lên được, thư ký trường quay và hậu cần cười đến sắp phát điên, cuối cùng Lư Châu vất vả lắm mới thành công, Tiêu Nghị lại tò mò nhỏ giọng hỏi, “Không cần quay lại sao?”

Thư ký trường quay khoát tay, thấp giọng đáp, “Giao cho biên tập xử lý.”

Lư Châu nâng cằm Ninh Á Tình, thấp giọng nói, “Ái thôi.”

Khoảnh khắc ấy, Tiêu Nghị thấy chấn động.

Ánh mắt của Lư Châu tràn đầy thâm tình và cảm giác áy náy, tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng động tác và biểu cảm lại dường như truyền đạt được hết nội tâm của hắn qua lời nói.

“Trẫm có lỗi với nàng, có lỗi với tất cả mọi người. Giờ phút này, trẫm chỉ muốn được yên tĩnh ở bên nàng, chỉ nguyện ở bên nàng...”

Tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng, chỉ sợ Ninh Á Tình bật cười hoặc là quên thoại, Ninh Á Tình nhìn Lư Châu, khẽ thốt, “Khả Hãn, thần thiếp vẫn luôn ở đây, cho dù người có ở nơi nào...”

“Cất.” Đạo diễn hô, “Cảnh tiếp theo.”

Tất cả mọi người đều như được đại xá, Ninh Á Tình xoa chân vì ngồi nghiêng trong một tư thế quá lâu, Lư Châu dìu cô ngồi xuống. Ninh Á Tình thấp thỏm định nói gì đó, nhưng Lư Châu đã xoay người bỏ đi.

Nhân viên trường quay lại chuẩn bị đạo cụ, nam thứ bên cạnh đã đợi cả buổi chiều, cuối cùng cũng được diễn, thị vệ vào chỗ. Lư Châu day day mắt, ngồi trên ghế phê duyệt tấu chương, nam thứ tiến lại gần. Nói là nam thứ nhưng người này cũng rất nổi tiếng, là một tiểu sinh rất đẹp trai mới nổi gần đây, người dân tộc thiểu số, tên Ô Hằng Cổ.

Ô Hằng Cổ đứng trước mặt Lư Châu, giữ nguyên tư thế cúi đầu, Lư Châu tiếp tục duyệt sớ.

Bắt đầu quay.

“Trẫm đã nói bao nhiêu lần rồi!” Lư Châu ném thẳng cuộn sớ vào mặt Ô Hằng Cổ, lạnh lùng quát, “Ai cho người đi lục soát nhà người ta?!”

Ô Hằng Cổ giật mình, đầu cúi gằm, có chút e sợ, ánh mắt liếc trái liếc phải, dáng vẻ đầy bất an.

Diễn xuất của hai người này đều rất tốt, quản lý đoàn phim nhỏ giọng nói, “Ô Hằng Cổ có thể diễn tay đôi với Lư Châu.”

Tiêu Nghị hỏi, “Ô Hằng Cổ cũng được đào tạo chính quy sao?”

Quản lý gật đầu, Tiêu Nghị đứng nhìn hai người, trước đây trong quan niệm của cậu, đã là diễn viên thì ai cũng có thể diễn, nhưng cậu dần dần phát hiện khác nghề như cách núi, đóng phim kỳ thực rất khó, những cái khác không nói, chỉ riêng để cậu đứng vào vị trí của Ô Hằng Cổ, cậu không chắc mình sẽ tự tin mà diễn được.

Lư Châu ngắn gọn nói mấy câu, trách mắng người em trai do Ô Hằng Cổ thủ vai, đạo diễn rất hài lòng về diễn xuất của cả hai, chỉ một lần là đã qua.

Năm giờ năm mươi, tất cả đều vội vàng thu dọn đồ đạc, phát com hộp, com chiều của Lư Châu cũng được đưa đến, có thể thấy rõ là chiều nay hơi mệt nên hẳn chỉ ăn vài miếng rồi dựa người vào ghế xe nghỉ ngơi. Tiêu Nghị đưa cho hẳn viên kẹo mát họng, một trợ lý khác mát xa, Lư Châu có vẻ không dễ chịu lắm, bèn gọi, “Tiêu Nghị tới đây.”

Tiêu Nghị bóp vai cho Lư Châu, biết hẳn mệt nên không nói chuyện làm phiền, một lát sau bên ngoài xe có người gọi báo cả đoàn di chuyển xuống lầu quay tiếp theo, Tiêu Nghị bèn đi lái xe.

Trời bắt đầu tối, nhân viên bối cảnh và ánh sáng đã chuẩn bị sẵn từ trước, phần dưới của một đoạn tường thành bị che lại, dựng đèn, chiếu sáng, Lư Châu thay phục trang trên xe xong bước xuống, ánh đèn chói lóa khiến người ta hoa mắt chóng mặt, hẳn ngồi xuống một bên cho nhân viên hóa trang chỉnh lại tạo hình.

Đầu tiên Lư Châu phải thay một bộ đồ dạ hành đen tuyền, khoanh tay đứng thảo luận về kịch bản với đạo diễn võ thuật, sau đó lại khoác thêm bộ

vương phục ra bên ngoài. Diễn viên quần chúng đi dọc theo hành lang gỗ
canh.

Trợ lý quay phim cúi rạp mình, đẩy camera chạy sát dưới đất.

Tiêu Nghị, “...”

Trước giờ cậu vẫn nghĩ rằng những cảnh ống kính di chuyển theo
người này thì sẽ có đường ray cho máy quay, không ngờ lại là do người quỳ
rạp trên đất đẩy máy... Thế nên cậu lần nữa choáng váng.

Nhân viên hậu cần giờ tâm phản quang chậm rãi di chuyển.

Lư Châu chấp hai tay sau lưng, đi phía trước, hai nam phụ đi theo phía
sau.

“Chuyện này, giao cho hai người các người làm...”

Tiêu Nghị đã hơi buồn ngủ, ôm quần áo của Lư Châu, tựa vào thành xe
ngồi chờ. Tiếp theo là một cảnh khác, nữ thứ và cung nữ đi qua, gặp phải
Thuật Luật Bình.

Cảnh này mất đến một tiếng rưỡi.

Kế tiếp lại là cảnh người đưa tin cưỡi ngựa phi qua.

Tiêu Nghị mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác đầu mình tựa lên vai
người nào đó, mở mắt ra thì thấy Lư Châu đang ngồi bên cạnh.

“Quay xong chưa?” Tiêu Nghị hỏi.

“Còn lâu.” Lư Châu đáp, “Tất cả đều mới là cảnh phụ, cảnh khó còn
chưa diễn cơ, buồn ngủ thì lên xe đi.”

Đương nhiên Tiêu Nghị không thể lên xe ngựa, một lát sau, có tiếng gầm giận dữ vang lên làm cậu giật bắn mình.

“Điệt Lạt!!!”

Nghe thấy âm thanh này, cậu biết là Lư Châu đã vào cảnh, Tiêu Nghị lập tức đứng lên nhìn.

“Điệt Lạt!” Lư Châu đuổi theo nam phụ diễn vai Diệt Lạt, dần dần dừng bước.

“Cắt!” Đạo diễn nói “Điệt Lạt chạy ra khỏi ống kính rồi, làm lại.”

Lư Châu, “...”

Tất cả làm lại.

“Điệt Lạt!!!”

“Điệt Lạt!” Lư Châu lại đuổi theo, rồi dừng bước.

Đạo diễn, “Cắt! Lư Châu chạy gần quá!”

Lư Châu thật sự thua họ luôn rồi, lần thứ ba đuổi theo, Diệt Lạt từ đầu đến cuối đều quay lưng về phía Lư Châu, hấn đau lòng nói, “Bây giờ đến cả người cũng muốn rời xa ta sao?!”

Tuy rằng Tiêu Nghị không biết đây là cảnh thứ bao nhiêu, nhưng đứng ở đây, quả thật có thể cảm nhận được sự bi thương của Lư Châu, Diệt Lạt ghen ngào, quay lưng về phía Lư Châu, run giọng nói, “Bệ hạ, An Đaoan đã chết, Thứ Cát bị tịch thu gia sản, bây giờ người đã không còn cần đến Diệt Lạt nữa, khẩn cầu bệ hạ, xin hãy cho thân một con đường sống!”

Điệt Lạt xoay người quỳ xuống, Lư Châu lập tức đỡ lấy, đạo diễn lại hô cắt.

“Đỡ chưa đúng, quỳ quá nhanh, câu cuối cùng thốt lên chưa đủ để khiến người ta xúc động, làm lại.”

Tiêu Nghị mỗi lần đang thấy cảm động như vậy đều bị hét cắt, hết như có cục gì ứ ở họng không thoát ra được, vô cùng khó chịu.

Lặp đi lặp lại như vậy, đến lúc cảm xúc của Tiêu Nghị bị bào mòn gần hết thì Lư Châu mới phát ra một tiếng kêu đau đớn.

“Điệt Lạt!!!”

Chất giọng của Lư Châu có sức bùng phát rất lớn, tất cả mọi người đều bị chấn động. Đạo diễn lập tức hô cắt, nói, “Diễn viên đóng thế chuẩn bị!”

Ngay lập tức một chiếc thang được dựng thẳng lên tới đỉnh tường thành, diễn viên đóng thế leo lên, “Điệt Lạt” bị thích khách ở xa bắn chết, ngã vào trong lòng Lư Châu. Tiêu Nghị nghĩ thầm, mỉa nó, mặc dù biên kịch hơi nhằm nhưng cũng có chút tài năng đấy chứ! Ai đã giết em Lư Châu... à không, em của A Bảo Cơ? Lại dám giết người ngay trước mặt hoàng đế?

Có phải Thuật Luật Bình không?! Tiêu Nghị nhanh chóng lật kịch bản, quả nhiên!

Lư Châu phát ra tiếng thét phẫn nộ và đau thương, Điệt Lạt nằm trong lòng Lư Châu. Quản lý trường quay, trợ lý đạo cụ, bộ phận camera và hậu cần đồng thời tặc lưỡi, cùng với việc Lư Châu run rẩy khom người ôm lấy thân thể của nam phụ Điệt Lạt, đám chị em gần như không thể nhìn thêm được nữa, ai nấy nhỏ giọng cảm thán, “Tình quá... Quá tình rồi...”

Tiêu Nghị lại dường như không nghe thấy gì, cậu đã hoàn toàn bị Lu Châu thuyết phục, thậm chí sống mũi còn cảm thấy cay cay, cách đến chục bước mà vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau khổ và xót xa của Lu Châu. Em mình bị tên độc bắn chết trước mặt, là con người ai mà chịu nổi chứ?

Cậu bỗng có cảm giác rất mong chờ bộ phim này, không biết biên tập sẽ cắt nối như thế nào, nhà đầu tư bỏ tiền vào thật sự là rất đáng.

Cảnh đã diễn xong, nhân viên đạo cụ thu dọn trường quay ngay sau đó. Lu Châu thở hắt hắt, mắt vẫn còn ngấn nước, bước lại nghỉ một lát, khom người ngồi xuống vẫn không ngừng thở dốc, cầm lấy chai nước từ tay Tiêu Nghị. Cậu hơi lo lắng, Lu Châu lại khoát tay, ý bảo không sao.

Tiếp theo là cảnh đặc tả Lu Châu, hấn cời bỏ hoàng bào để lộ ra trang phục màu đen, đứng trước ống kính, che mắt, sau đó bắt đầu guồng chân chạy, làm vài động tác múa võ dưới chân tường thành, chỉ đạo võ thuật chỉ cho hấn tư thế leo tường chính xác, phần còn lại giao cho hậu kỳ xử lý.

“Vô cùng hoàn hảo!” Đạo diễn nói, “Hôm nay tới đây thôi, kết thúc công việc!”

Mọi người vội vàng đi tẩy trang thay đồ, Tiêu Nghị nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rồi.

“Trở về nghỉ ngơi cho tốt, nhất là những người lần đầu vào đoàn, chú ý lịch trình, ngày mai đúng bảy giờ tập hợp ở phòng hóa trang.” Đạo diễn nói, “Buổi sáng còn phải chụp xong ảnh tạo hình.”

Tiêu Nghị mệt sắp chết, chờ Lu Châu thay quần áo xong, về thẳng khách sạn đã là mười hai giờ. Cậu hỏi, “Ăn khuya không?”

Lu Châu ngồi trên ghế sa lông, có chút cô đơn, không nói năng gì.

Tiêu Nghị lại hỏi lần nữa, Lư Châu mới định thân lại nói, “Không cần, tất cả lui hết đi.”

“...”

Lư Châu xua tay, “Còn chưa về được trạng thái bình thường, đi ngủ đi.”

Tiêu Nghị về phòng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Đóng phim thật là vất vả.

Tắm rửa dọn dẹp xong là một giờ rưỡi, sáu rưỡi phải dậy, còn có thể ngủ năm tiếng.

* * *

Chẳng hiểu ngủ kiểu gì mà vèo cái đã sáu giờ, Tiêu Nghị lại vội vội vàng vàng chuẩn bị cho Lư Châu đánh răng rửa mặt, đưa hắt lên xe tới lầu hóa trang. Hôm nay cậu đã khá quen với công việc của đoàn phim, biết lúc nào phải ở bên cạnh Lư Châu, lúc nào có thể tranh thủ rời đi.

Buổi sáng lúc Lư Châu chụp bộ ảnh tạo hình thứ hai thì Tiêu Nghị ở bên cạnh, nhìn nhân viên mỹ thuật photoshop xong thì đưa Lư Châu đến trường quay, để một trợ lý ở lại rồi lập tức lái xe đi chuẩn bị cơm trưa cơm chiều. Cậu liếc nhìn thời gian biểu, thấy có cảnh đêm, thế là lại chuẩn bị luôn cả đồ ăn khuya.

Chuẩn bị xong cơm trưa quay lại, Lư Châu cũng vừa vặn quay xong cảnh nghị sự, nghỉ giữa giờ đi ăn trưa. Hôm nay giám chế không có mặt, Tiêu Nghị hôm qua đã nhận lời làm cơm, thế nên bốn phần cơm, chỉ có mình Lư Châu ăn.

“Thêm đồ ăn làm gì?” Lư Châu ngạc nhiên hỏi.

“Em tưởng giám chế muốn ăn.” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu nói, “Haizz! Bọn họ đều là thuận miệng nói vậy thôi, không cần phải cho là thật đâu.”

Vậy sao? Thế mà cậu lại cứ tưởng thật. Lư Châu lại giáo huấn, “Cậu nghiêm túc như thế làm gì? Đi với bụt mặc cà sa, đi với ma mặc áo giấy, không hiểu à?”

Tiêu Nghị vội gật đầu, thức ăn hôm nay hình như hợp khẩu vị của Lư Châu, hẳn ăn rất nhiều, đúng lúc đó giám chế lại tới.

“Ngày nào cũng thấy hai người ăn mảnh.” Giám chế cười nói.

“Mời thầy lại đây, thầy Vương.” Lư Châu nói, “Tiêu Nghị đặc biệt chuẩn bị cho thầy đây, cùng ăn đi.”

“Ai da khách sáo quá.” Giám chế cười nói, lại kéo ghế dựa ngồi xuống, vỗ vỗ vai Tiêu Nghị, trêu, “Cậu nhóc thật thà, tốt lắm.”

Lư Châu nói, “Tiêu Nghị chăm chỉ, lại thật thà, thầy bảo cậu ấy một thì cậu ấy cho là một.”

Tiêu Nghị bẽn lẽn cười, giám chế khen không dứt miệng tay nghề nấu ăn của cậu, một lát sau còn bảo, “Ai da, ăn không một bữa cơm của cậu, thế này sao được nhỉ?”

Lư Châu nói, “Nếu thầy Vương thích thì ngày nào cũng đến ăn với bọn em.”

Giám chế nói, “Lần sau có phim gì thì phải để cậu lộ mặt trước ống kính mới được, ha ha!”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “Còn không mau cảm ơn thầy Vương đi?!”

Tiêu Nghị kinh ngạc nói, “Cảm ơn... thầy Vương!”

Giám chế khoát khoát tay, ăn cơm xong bèn đi tìm đạo diễn thảo luận, Tiêu Nghị nghĩ thầm, chuyện này là thật à? Có thể xuất hiện trước ông kính ư?

* * *

Xế chiều hôm đó lúc giải lao, Tiêu Nghị hỏi Lư Châu về việc này, khóc miệng hấn giật giật, “Cậu cứ nghe vậy đi, mấy hôm nữa người ta sẽ quên bống thôi.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, được lắm, các người nói năng chẳng có uy tín gì cả, hứa hẹn cứ dễ như uống nước vậy, hại tôi thiếu chút nữa thì tưởng thật.

Chương 9

Những ngày trong đoàn phim thật buồn tẻ và nhàm chán, ngày nào cũng lặp đi lặp lại quay phim, chạy show, đi ngủ, thỉnh thoảng có người tới thăm, đôi khi có fan đem đồ ăn cho Lư Châu, đôi khi là tặng quà, còn có bạn bè là nghệ sĩ của Lư Châu đến thăm nữa.

Đêm nào không có cảnh thì Lư Châu sẽ cùng bạn bè đi hát karaoke, lôi kéo quan hệ với giám chế, nhà sản xuất... Tiêu Nghị chờ ở bên ngoài, mỗi ngày chỉ có thể ngủ bốn tiếng, một ngày hai ngày thì không sao, cả tháng trời như vậy, người gầy đi thấy rõ.

Tất cả mọi người đều mệt mỏi và buồn chán, ngày nào cũng thiếu ngủ, bèn tranh thủ mọi lúc ở trên xe, trên trường quay... dựa vào tất cả những chỗ có thể dựa để chợp mắt, còn phải đề phòng fan đến thăm chụp trộm.

Tiêu Nghị lên Taobao mua một miếng che mắt, mỗi lần Lư Châu nghỉ ngơi lại đeo lên cho hắn.

Không ít nghệ sĩ cũng tìm Tiêu Nghị chơi, hơn nữa còn ăn hoa quả mà cậu mua cho Lư Châu. Rất nhanh, quan hệ của Tiêu Nghị với mọi người trong đoàn phim đã trở nên tốt đẹp. Cậu không bao giờ bình luận sau lưng ai điều gì, có nghe thấy người khác nói cũng chỉ cười cười, vì Tiêu Nghị là trợ lý riêng của Lư Châu nên cũng không ít người muốn nịnh bợ cậu.

“Anh bị táo bón thì ăn nhiều táo vào.” Tiêu Nghị nói.

“Cậu...” Lư Châu trừng mắt, “Không được nói thế! Tôi không táo bón!”

Tiêu Nghị nói, “Buổi sáng anh ngồi trong nhà vệ sinh lâu như vậy... Táo bón lâu ngày rất dễ bị cái kia... Ăn nhiều hoa quả chút đi.”

Lư Châu, “...”

Chẳng còn cách nào khác, có trợ lý riêng chính là như vậy, ăn uống ngủ nghỉ không có một chút riêng tư nào hết, Lư Châu cầm lấy quả táo, hậm hực nói, “Cậu còn lảm chuyện hơn cả mẹ tôi!”

Mặt Tiêu Nghị đầy vẻ thành khẩn, cố gắng hết sức để những câu xỉ vả trong lòng không bị Lư Châu nghe được.

“Ngày nào cậu cũng gọi điện cho ai thế?” Lư Châu cảnh giác hỏi.

“Bạn gái em.” Tiêu Nghị vừa gọt táo đưa cho Ninh Á Tình vừa nói.

Ninh Á Tình ngồi xuống, mỉm cười thân thiện với cậu. Tiêu Nghị không chỉ một lần bị Lư Châu nhắc nhở rằng, người khác nhìn nọt cậu, khách khí với cậu, chẳng qua là bởi vì cậu gần gũi với hắn. Ngày nào đó không còn thân phận này nữa, tất cả sẽ lập tức quay lưng lại ngay, vì thế đừng nên quá tốt với bất kỳ ai, nếu không sẽ rất dễ bị lợi dụng.

Tiêu Nghị thì cảm thấy, giữa người với người thực ra có nhiều khi không cần so đo tính toán như vậy, ở trong đoàn phim cũng chẳng khác gì ngồi tù, có thể vui vẻ hơn một chút thì sao lại không làm chứ?

“Cậu gọi điện cho cô ta làm gì.” Lư Châu giáo huấn, “Cậu không phải đàn ông à? Ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ, có biết hay không hả?!”

Tiêu Nghị nói, “Cô ấy tắt máy rồi, dù thế nào cũng nên nói cho rõ ràng chứ.”

Ninh Á Tình cười nói, “Tâm tư phụ nữ quả đúng là như vậy đấy.”

“Vậy sao?” Tiêu Nghị chờ mong hỏi.

Lư Châu hừ một tiếng, không nói gì thêm, Ninh Á Tình dạy Tiêu Nghị, “Cô ấy tắt di động thì cậu gọi điện thoại bàn cho cô ấy, QQ, Wechat¹⁰, tất cả những chỗ có thể tìm được. Nếu đã coi trọng cô ấy như vậy thì nên nghĩ cách liên lạc. Con gái nhiều khi không nói ra miệng, có rất nhiều chuyện cậu phải tự hiểu.”

¹⁰ QQ và Wechat là tên hai ứng dụng trò chuyện trên di động phổ biến nhất Trung Quốc.

Tiêu Nghị ngẫm nghĩ rồi nói, “Cảm ơn, tôi hiểu rồi.”

Ninh Á Tình mỉm cười, lại nhìn Lư Châu, “Anh Lư chắc là rất hiểu tâm lý phụ nữ, đàn ông con trai mà, nên chủ động một chút.” Nói xong lại nhìn Tiêu Nghị bảo, “Ý của anh ấy là cậu nên chủ động vào.”

Lư Châu ậm ừ trong miệng, Tiêu Nghị cười hỏi Ninh Á Tình, có phải lúc yêu cô cũng nghĩ như thế không, Ninh Á Tình đáp cho tới giờ vẫn chưa yêu lần nào.

Vừa đúng lúc đó, fan đến thăm hét vang từ phía xa, còn chụp ảnh nữa, mặt Lư Châu biến sắc, Tiêu Nghị lập tức đứng dậy, đi qua nói với họ, “Đừng chụp nữa, nào nào lại đây, tôi sẽ sắp xếp thời gian để mọi người chụp chung với Lư Châu một kiểu được không?”

“Chỉ có thể chụp chung.” Tiêu Nghị nói, “Không thể chụp riêng với từng người, nào, mọi người qua bên này đợi một lát, trước khi quay chúng ta sẽ chụp.”

Tiêu Nghị quay lại thì thấy Ninh Á Tình ngồi vào vị trí của mình, vui vẻ cười đùa nói chuyện với Lư Châu.

“Có thể chụp một tấm ảnh chứ?” Tiêu Nghị hỏi.

Điều này đã thống nhất từ trước khi vào đoàn phim, Đỗ Mai và Lâm Nghiêu đều đồng ý với Tiêu Nghị, cho cậu có một quyền hạn nhất định, có thể dựa vào tình huống mà cho phép fan chụp ảnh chung với Lư Châu, để làm tăng ấn tượng thân thiện. Lư Châu mặt đầy khó chịu đứng lên, Ninh Á Tình mỉm cười đi ra, mới vừa bước ra ngoài, Lư Châu đã lập tức thay đổi thái độ, trở nên thân thiện, ôn hòa.

“Trời lạnh thế này...” Lư Châu nói, “Mấy hôm tới mọi người đừng đến nữa, tôi sắp phải đi quay ngoại cảnh rồi.”

Fan oa một tiếng, anh ấy nói chuyện với chúng ta kìa! Sự xúc động khó có thể diễn tả bằng lời, người phụ trách đưa quà là một nam sinh, kích động đến lấp ba lấp bấp.

“Chúng em mang cho anh, cho anh... cho anh...” Cậu ta nói không nên lời.

“Nào, lại đây chúng ta cùng chụp chung nào.” Lư Châu nhẹ nhàng và thân thiện nói, “Á Tình em... Tiêu Nghị cậu đi đâu thế? Quay lại cho tôi!”

Tiêu Nghị định ra chỗ khác nhưng Lư Châu không cho cậu đi, bắt cậu đứng giữa hắn và Ninh Á Tình, fan đưa máy cho Tiêu Nghị, nhờ cậu chụp hộ. Tiêu Nghị nói, “Em giúp họ chụp một tấm.”

Thế là Lư Châu và Ninh Á Tình đứng giữa, tất cả đứng sang hai bên, máy ảnh chụp “tách” một tiếng.

* * *

Buổi tối hôm đó, Đỗ Mai gọi điện tới, Tiêu Nghị đang sắp xếp đóng túi chườm, khăn quàng, găng tay và đồ ăn vặt mà fan tặng cho Lư Châu. Hắn trả lời điện thoại giọng rất khó chịu, “Tôi sẽ không gọi điện cho cô ta đâu!”

Tiêu Nghị liếc nhìn Lư Châu một cái, Đỗ Mai lại nói với Lư Châu một hồi, Trương Hân Nhiên đến giờ còn chưa tới thăm hẳn, xem ra cũng có vẻ chán diển kịch với Lư Châu rồi, Đỗ Mai bảo Lư Châu gọi điện giải thích, Lư Châu càu nhàu mãi, cuối cùng ném cái điện thoại sang một bên.

Tiêu Nghị khuyên, “Anh Châu, dù sao hai người cũng yêu nhau, sao phải so đo chút chuyện vặt ấy làm gì?”

“Vấn đề là chúng tôi không yêu nhau!” Lư Châu oan uổng hét.

Tiêu Nghị cũng không biết nên nói gì, Lư Châu hậm hực ngồi xuống, Tiêu Nghị đưa cho hẳn túi chườm nhưng bị đẩy ra.

“Đừng có làm phiền tôi!” Lư Châu nói, “Bực mình quá, không biết kiếp trước tạo nghiệt gì mà kiếp này phải đi làm diễn viên.”

Tiêu Nghị bây giờ ít nhiều cũng đã nắm được phần nào tính cách của Lư Châu, chỉ cần người bên cạnh có thiện ý thì dù người đó nói sai hoặc làm sai, hẳn cùng lắm cũng chỉ giáo huấn vài câu, Lư Châu giận cũng nhanh mà quên cũng nhanh, hẳn mắng gì đừng để trong lòng là được.

Có điều nếu có thái độ coi thường hoặc nhạo báng hẳn, Lư Châu đều sẽ vô cùng tức giận, cho rằng đối phương không phục, không phục thì phải cãi đến cùng, nhất định phải phân ra ai đúng ai sai. Chính vì thế, Tiêu Nghị đành phải che giấu tất cả những suy nghĩ mỉa mai của mình ở sâu trong lòng.

Ngày mai quay ngoại cảnh ở ngọn núi phía bắc Hoàn Kiếm, quay trong vòng một tuần, điều kiện ăn ở chỗ đó không tốt, đến lúc đó sợ di động không có tín hiệu, Đỗ Mai bèn gọi điện trước, dặn Lư Châu mau chóng xin lỗi Trương Hân Nhiên, bởi vì sắp phải phối hợp với bên công ty của Ninh Á Tình, tạo scandal cho hai người họ rồi. Tình huống lý tưởng sẽ là công ty

Ninh Á Tình tung ra một vài tin thân mật mờ ám của hai người trong đoàn phim, sau khi đã tạo được đề tài cho dân tình bàn tán thì để Trương Hân Nhiên đến thăm Lư Châu, sắp xếp cho mấy fan chụp trộm được ảnh cả hai vẫn rất tình cảm, thế là lời đồn tự sụp đổ.

Đương nhiên đây mới chỉ là dự tính trong trường hợp thuận lợi nhất, còn bây giờ xem ra cả Lư Châu và Trương Hân Nhiên đều không có ý định quay lại, lắm lúc Tiêu Nghị cũng thấy sốt ruột thay cho bọn họ, thậm chí Đỗ Mai tính toán đẹp quá đây.

Di động của Tiêu Nghị có tin nhắn của Đỗ Mai, “Cậu thay Lư Châu gọi điện cho quản lý của Hân Nhiên.”

Tiêu Nghị liếc về phía Lư Châu, hấn vẫn còn đang cúi kính, không hiểu đang nghĩ gì, Tiêu Nghị bèn sờ vào di động của Lư Châu, hấn trừng mắt nhìn nhưng không có hành động hay lời nói gì ngăn cản, thế nên cậu chậm rãi gọi điện cho Tề Toàn.

“Hello~ Châu Châu à ~”

“Xin chào giám đốc Tề!” Tiêu Nghị cười nói, “Tôi là Tiêu Nghị.”

“Ai dô!” Tề Toàn cười nói, “Tôi còn đang nghĩ sao anh Châu lại có tâm trạng gọi điện cho Nhiên Nhiên nhà tôi chứ.”

“Anh ấy xấu hổ.” Tiêu Nghị cười nói, “Tôi gọi thay anh ấy.”

“Nào nào nào.” Tề Toàn hiển nhiên cũng biết nặng nhẹ, “Hân Nhiên ở ngay bên cạnh tôi này.”

Tiêu Nghị đưa điện thoại cho Lư Châu, Lư Châu hậm hực a lô một tiếng.

“Đừng giận nữa.” Giọng Lư Châu ép xuống thật thấp, vô cùng dễ nghe.

Tiêu Nghị bỗng chốc có cảm giác cực kỳ dễ chịu, rất dịu dàng, hơn nữa còn rất nho nhã.

Lư Châu lại nhẹ nhàng nói, “Anh sai rồi không được sao? Ở Hoàn Điểm mấy hôm nay, anh cũng hơi hận lắm, em muốn thế nào mới tha thứ cho anh?”

“Anh nói nhằm nhí gì vậy hả!” Giọng Trương Hân Nhiên sắc lẹm và rất có sức xuyên thấu, trong nháy mắt Tiêu Nghị tụt hết cả cảm xúc, Lư Châu trừng mắt nhìn cậu một cái, làm một động tác “đập” rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ nói chuyện điện thoại.

Tiêu Nghị kiểm tra lại đồ đạc mà nhóm trợ lý đã chuẩn bị, Lư Châu yêu cầu ngày mai quay ngoại cảnh không được mang một đám người theo, vì thế Tiêu Nghị cho bọn họ nghỉ mấy hôm, trở về đợi ở Hoàn Điểm là được.

Đồ đạc đại khái đều đã đầy đủ, quay ngoại cảnh càng vất vả, điều kiện của khách sạn trên núi không được tốt lắm, lại không có gì ăn, chỉ có thể dậy sớm ngủ sớm, mang nhiều đồ ăn vặt đi một chút, chỗ đồ ăn của fan tặng vừa hay có thể mang theo, Tiêu Nghị cảm thấy fan của Lư Châu thật chu đáo khiến người ta cảm động, mặc dù bản thân Lư Châu thì chẳng thèm đoái hoài tới.

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng hét.

“Cô cút đi cho tôi! Ai còn đến cúi đầu năn nỉ cô thì là con chó! Ông đây còn sợ không có phim để diễn sao?!”

Tiêu Nghị nháy mắt cứng đờ cả người.

“Được thôi, cô cứ nhớ đây!”

Ngay sau đó một tiếng rầm thật lớn, kéo theo tiếng đồ vật loảng xoảng.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị gõ cửa, đi vào, nhìn thấy Lư Châu nằm ở trên giường, điện thoại di động mắc trong chụp đèn, mảnh thủy tinh rơi đầy đất.

Buổi tối hôm đó đã trải qua thế nào, phải đèn tiền đèn cho khách sạn ra sao, gọi người đến dọn thế nào, làm sao dỗ Lư Châu đi ngủ... Tất cả xin đừng nhắc đến nữa, nói ra toàn là nước mắt. Sáng ngày hôm sau, di động của Lư Châu đã không thể dùng được nữa, Tiêu Nghị một bên kêu trợ lý đi mua điện thoại di động đưa tới, một bên thương lượng với Đỗ Mai xem phải làm thế nào.

Đỗ Mai cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể dặn người của bên Ninh Á Tình tung tin muộn một chút.

Lư Châu hết như ăn phải thuốc nổ, cả ngày chẳng nói chẳng rằng, lúc bốn giờ hơn Tiêu Nghị đi lái xe, theo đoàn lên đường cao tốc thẳng tiến về phía núi, sáu tiếng sau, sắp xếp xong khách sạn, Tiêu Nghị lắp SIM của Lư Châu vào điện thoại của mình rồi đưa cho hắn, Lư Châu cũng chẳng thèm nhìn.

“Chuẩn bị quay rồi.” Tiêu Nghị nói, “Anh có muốn ăn chút gì không?”

Tiêu Nghị đưa qua một hộp kẹo mềm, bị Lư Châu khó chịu đẩy ra.

“Đem kịch bản đến đây.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị nói, “Em tập cùng anh một lát nhé.”

Lư Châu nhìn kịch bản, Tiêu Nghị nghiêng người, nằm trên thảm trải sàn, điều kiện khách sạn ở chỗ này rõ ràng là rất tệ, vách tường toàn là ẩm mốc, Tiêu Nghị bày ra tư thế mỹ nhân, nói, “A Bảo Cơ...”

“Mẹ kiếp!” Lư Châu ném kịch bản đi hậm hực, “Cậu nói xem tôi có giống hạng ăn bám không?”

“Không không không!” Tiêu Nghị quỳ trên hai đầu gối tiến lại, “Bệ hạ! Xin hãy nhìn ánh mắt sùng bái xuất phát từ đáy lòng của thiếp, người là nam thần của thiếp!”

Phì một tiếng, Lư Châu rớt cuộc cũng không nhìn được cười, bắt lục đạp Tiêu Nghị một phát, Tiêu Nghị cũng chỉ là muốn trêu Lư Châu, ít nhất để hấn nguôi giận, dù sao công việc vẫn là quan trọng nhất. Cậu phui phui đầu gối, đứng dậy nói, “Anh Châu, tại sao anh lại yêu Trương Hân Nhiên?”

“Chẳng tại sao hết.” Lư Châu lạnh mặt nói, “Đề leo lên, đề tạo scandal, tôi thừa nhận tôi từng dựa hơi cô ta, nhưng cậu nhìn giới giải trí bây giờ đi, có ai chẳng có chút khả năng diễn xuất nào, chỉ dựa hơi bạn gái mà bò lên được không?”

“Không có.” Tiêu Nghị lắc đầu.

Lư Châu nói, “Thôi bỏ đi.”

“Thật sự là không mà.” Tiêu Nghị nghiêm túc nói, “Anh Châu, thực ra từ lần đầu tiên biết đến anh... Ý em không phải ở ngoài đời, mà là trong phim, lần đầu nhìn thấy anh trên màn ảnh lớn em đã cho rằng anh không giống với những người khác, anh nhất định sẽ nổi tiếng.”

“Có điều...” Tiêu Nghị ngại ngùng nói, “Fan của anh nhất định đều nghĩ như vậy, không phải chỉ mình em.” Nói xong Tiêu Nghị có chút hụt

hăng, ngồi xuống bên cạnh Lư Châu nói, “Em cho rằng lúc vào nghề anh không cần thiết phải cặp với Hân Nhiên để tạo scandal, anh nên tự tin hơn.”

“Tôi hiện tại đã nổi tiếng hơn cô ta rồi.” Lư Châu nói, “Giờ là cô ta dựa hơi tôi.”

“Vâng vâng vâng.” Tiêu Nghị vội gật đầu liên tục, “Nhưng mà cho dù thế nào...”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị nghĩ thầm, cho dù thế nào thì anh và Trương Hân Nhiên đã hợp tác với nhau lâu như vậy, nếu cả hai đều muốn thế thì cũng chẳng cần phải trở mặt thành thù thế này, tốt xấu gì cũng từng là người yêu một thời gian, không thể chia tay vui vẻ được à?

Nghĩ vậy nhưng cậu đành nuốt câu này trong lòng, vì biết nói ra chẳng khác nào giáo huấn Lư Châu, ít nhất bây giờ còn chưa làm thế được, đành phải lấp liếm.

“... Phim vẫn phải quay chứ đúng không?”

Lư Châu không nói gì, cầm kịch bản lật lật, Tiêu Nghị thấy hấn có vẻ đã khá hơn, bèn đi xuống dưới hỏi chiều nay ăn gì, chuẩn bị làm cho Lư Châu một phần riêng.

Mùa đông trời vừa ẩm thấp lại vừa âm u, tất cả mọi thứ đều ẩm xì xì, chần gỏi cũng vậy. Tổ quay phim tập trung trong nhà ăn, Tiêu Nghị xếp hàng lấy cơm cho Lư Châu, bê lên phòng cho hấn. Buổi chiều tất cả cùng xuất phát, đầu tiên là ngồi xe, sau đó đi bộ vào trong núi, các thiết bị camera và đèn đóm được đưa bằng đường ray được thiết kế từ trước, các diễn viên hóa trang ở trên xe, buổi quay phim bắt đầu giữa mênh mông sương mù.

Lư Châu trúng tên, nằm trong bụi cỏ.

Ninh Á Tình, “A Bảo Cơ!!!”

Ninh Á Tình mắt ầng ậng nước.

Cảnh đầu tiên của buổi chiều đã dữ dội như vậy, Tiêu Nghị thật sự nuốt không trôi. Lư Châu dựa vào một thân cây, ôm Ninh Á Tình vào lòng, một tay nâng khuôn mặt mềm mại của cô lên, “Nàng không sao... thì tốt...”

“Cắt!” Đạo diễn hô, “Lư Châu.”

Lư Châu đứng dậy, trên người vẫn cắm tên bước lại.

Đạo diễn nói gì đó với Lư Châu, mọi người đều hiểu cảnh này Lư Châu diễn không tốt, cuối cùng cũng đến lượt hắn quay hỏng.

Buổi chiều hôm nay Lư Châu hỏng hết lần này đến lần khác, đạo diễn lần nào cũng không hài lòng, Lư Châu ngược lại không nổi nóng mà vô cùng phối hợp.

“Anh ấy diễn cảnh hôn và cảnh tình cảm không tốt lắm.” Quản lý đoàn phim nói.

“Ừm, cứ diễn cảnh tình cảm là kẹt.” Một cô gái lạ mặt nói.

Tiêu Nghị nhìn cô ta một cái, quản lý đoàn phim chủ động giới thiệu, “Đây là chị Lâm, biên kịch.”

Tiêu Nghị cuối cùng cũng được gặp biên kịch trong truyền thuyết, lập tức bắt tay với cô, biên kịch Lâm gật đầu, Tiêu Nghị vắt óc muốn nói câu khen ngợi gì đó mà nhất thời chỉ biết hận mình vốn từ có hạn, không lời

được mấy thành ngữ ra đề ca ngợi, trong khi đó biên kịch lại chỉ chăm chú nhìn Lư Châu.

Quay đi quay lại nhiều lần, Lư Châu đã có chút cáu, Tiêu Nghị biết tâm trạng của hắn vốn không tốt, biên kịch đi nói với đạo diễn gì đó, đạo diễn bèn gọi hai người họ qua, sửa lại kịch bản tại chỗ.

Tiếp đó đổi thành Ninh Á Tình nước mắt đầm đìa nâng mặt của Lư Châu lên, Lư Châu mệt mỏi nhắm hai mắt lại, Ninh Á Tình ôm hắn vào lòng.

“Cắt! Tốt!” Đạo diễn nói, “Lư Châu có thể nghỉ ngơi được rồi, trở về chú ý điều chỉnh cảm xúc một chút.”

Biên kịch cười nói, “Anh Lư, những cảnh sau không thể sửa được, nhất định phải có đoạn nam chính chủ động, về việc diễn đạt cảm xúc của Gia Luật A Bảo Cơ, tôi tin rằng không còn ai nắm chắc hơn anh.”

Lư Châu mặt đầy vẻ bất lực, đi qua chào biên kịch, lịch sự nói cảm ơn, đám chị em nhìn hắn cười, mặt Lư Châu nặng trĩu, lúc ra ngoài bèn hỏi Tiêu Nghị, “Bọn họ nói gì sau lưng tôi?”

“Không có.” Tiêu Nghị nói, “Các cô ấy bảo anh không giỏi diễn cảnh tình cảm lắm.”

“Thì tôi đã yêu đương bao giờ đâu.” Lư Châu nói.

Vậy vậy vậy... vậy sao?! Tiêu Nghị giống như nghe được điều gì khủng khiếp lắm, đây thật sự là một tin giật gân, Lư Châu lập tức nhận ra mình nói hớ, cảnh cáo Tiêu Nghị, “Không được nói ra ngoài!”

Tiêu Nghị nói, “Nhưng mà em thấy mấy lần anh đống...”

Lư Châu mất kiên nhẫn nói, “Đóng phim thì sao tính được chứ?”

Tiêu Nghị kinh ngạc, “Cặp với Trương Hân Nhiên cũng không có cảm giác yêu đương sao?”

“Không, thôi được rồi được rồi, đừng nói nữa.” Lư Châu phẩy tay, “Xuống núi đi.”

Đoàn phim còn có vài cảnh nữa, nhưng đều là của vai phụ, có một cảnh là Thuật Luật Bình bị đuổi giết, An Đoan săn thú, còn phải nhóm lửa.

Tiêu Nghị đột nhiên nghe thấy một tiếng hét chói tai, giật mình nhìn lại, hóa ra là cảnh Ninh Á Tình bị đuổi giết.

Lư Châu vẫn còn đề bụng chuyện đóng cảnh yêu đương của mình, nói, “Cùng Trương Hân Nhiên cũng là diễn thôi, ngoài cô ta thì cũng chưa yêu ai khác, tôi biết làm sao được chứ?”

“Hả?” Tiêu Nghị định thần lại, không ngờ Lư Châu lại quay về đề tài này, Tiêu Nghị nghĩ nghĩ rồi nói, “Anh cứ coi cô ấy là người mình thích, dùng ánh mắt giao lưu một chút là được, không phải anh rất nhập vai sao?”

“Chính là cái này không nhập được!” Lư Châu nói, “Có cách nào chứ?”

Trời đã sắp tối, Tiêu Nghị đi đánh xe ra trước, Lư Châu đi thẳng về lầu hóa trang thay quần áo, ra đến nơi lên xe. Tiêu Nghị cẩn thận lái xuống núi, lại nói, “Anh Châu, anh đừng giận, em hỏi việc này nhé, anh đã từng thích cô gái nào chưa?”

Mặt Lư Châu đen sì, không nói gì.

Tiêu Nghị biết lúc này không thể nhắc tới Trương Hân Nhiên, bèn đánh sang hướng khác, “Mỗi tình đầu, người anh thích hồi cấp hai, cấp ba ấy... Anh cứ coi cô ấy là Ninh... là Thuật Luật Bình là được rồi.”

Lư Châu vênh vang khoác tay vào nhau, một chân đặt lên ghế, đáp, “Không có.”

Sao lại không có được chứ? Ai mà tin anh được! Tiêu Nghị lặng lẽ phi nhỏ trong lòng, có điều nếu Lư Châu đã nói vậy thì cũng không có cách nào trách hẳn không làm theo kịch bản được, đành phải bảo, “Cái cảm giác yêu thương, xót xa, muốn bảo vệ cô ấy...”

Đến Tiêu Nghị cũng cảm thấy sến súa, cánh tay nổi hết cả da gà, nghĩ một hồi lại nói, “Anh xem MV chưa?”

“Đó là cái quỷ gì hả?” Lư Châu cúi kính hỏi.

“Mấy cái MV biên tập, cắt ghép những đoạn kinh điển trong phim ý.” Tiêu Nghị lại nói, “Anh nhìn thấy một cô gái đẹp thì sẽ có hứng thú, có ham muốn...”

“Tôi không phải bị liệt dương sao?!” Lư Châu tức giận hét.

Tiêu Nghị phụt một cái, lạt tay lái, Lư Châu quát, “Cẩn thận! Cậu muốn chết à!”

Bạch bạch bạch bạch, một bên lốp của chiếc SUV bị kẹt trong bùn, không đi được nữa.

Mười lăm phút sau, Tiêu Nghị và Lư Châu đứng trong vũng bùn, sóng vai nhau dựa vào đuôi xe, nghiêng răng đẩy chân.

“Dùng sức...” Tiêu Nghị hô.

“Tôi...” Lư Châu quả thực đã bị Tiêu Nghị chọc cho tức điên, Tiêu Nghị lại ha ha cười, Lư Châu quát, “Cười cái gì!”

“Anh thật thú vị!” Tiêu Nghị cười đến muốn đứt hơi.

Lư Châu lộn hết cả tiết, “Cậu thần kinh hả?”

Tiêu Nghị khoát khoát tay, nhìn Lư Châu, bỗng nhiên có cảm giác rất thích con người này, tuy rằng làm trợ lý cho hắn vừa mệt vừa phiền não, nhưng công việc này tựa như đã mở ra một thế giới mới với Tiêu Nghị.

Chương 10

Một tháng trước, hằng ngày cậu còn đầu bù tóc rối, dáng vẻ bệ rạc ngồi trong nhà hay trong phòng làm việc, mỗi ngày đều giống như kẻ vô tích sự bị cấp trên mắng lên mắng xuống, vậy mà bây giờ đã cùng ở đây đẩy xe với nam thần của mình, cũng đều là bị mắng, nhưng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Mình yêu công việc này, Tiêu Nghị nghĩ thầm.

“Cảm ơn anh, anh Châu.” Tiêu Nghị nói, sau đó xoay người, đẩy thật mạnh, dốc hết sức lực ra đẩy xe, Lư Châu mặt như muốn phát điên, cũng dùng sức đẩy, cả hai cùng cố gắng, cuối cùng cũng đẩy được cái xe ra khỏi vũng bùn.

“Dừng dừng dừng!” Lư Châu vội vàng hét, “Đẩy nữa là xuống vực luôn bây giờ!”

Hai người lôi thôi lếch thếch mò từ bãi đỗ xe giữa sườn núi xuống dưới, Lư Châu đi tắm trước, Tiêu Nghị người đầy mồ hôi đi nấu cơm, nấu nướng xong mới về phòng tắm rửa.

Cả đoàn phim đã quay lại, Tiêu Nghị tóc chưa kịp lau còn ướt sũng, đi dép lê, tay lạnh tới đỏ lựng, ôm cặp lồng xếp hàng lấy cơm. Vừa rồi trong lúc cùng đẩy xe với Lư Châu, cậu đột nhiên nghĩ thông một việc, điều này khiến cậu cảm thấy công việc của mình tràn đầy niềm vui, tràn đầy phấn chấn.

Cậu bắt đầu hiểu ra tại sao công việc trước kia lại cứ giậm chân tại chỗ như thế, là bởi vì thấy tương lai thật mông lung... Không phải là không có hứng thú, cũng không phải là không yêu công việc, chỉ là tình yêu không đủ.

“Tiêu Nghị ngày nào cũng lạc quan như thế nhỉ.” Trợ lý make-up trêu ghẹo, “Rất nghiêm túc với công việc.”

“A?” Tiêu Nghị cười nói, “Quá khen quá khen.”

“Cậu ấy rất tốt tính.” Trợ lý sinh hoạt của Ninh Á Tình - một chị lớn tuổi cười nói, “Tôi thấy cậu chạy ngược chạy xuôi vì Lư Châu, lần đầu tiên tới đoàn mà đã chủ động như vậy, thật vất vả quá.”

“Tất cả mọi người đều vậy mà.” Tiêu Nghị nói, “Đều rất vất vả, nhưng cũng rất vui.”

Tiêu Nghị lấy cơm ra cửa ngời ăn, thu dọn bát đĩa rửa xong, lại dọn dẹp đồ ăn thừa của Lư Châu. Lư Châu nằm trên giường, Tiêu Nghị hỏi, “Anh có cần dùng di động không? Em bảo Tiểu Lâm mua xong đem thẳng đến đây.”

“Bảo cậu ta không cần đến đâu.” Lư Châu nói, “Về rồi tính sau, mấy hôm nay cũng chẳng có tâm trạng liên lạc với bên ngoài.”

Tiêu Nghị ừ một tiếng, lấy iPad ra, Lư Châu bỗng nhiên nói, “Tôi đóng cảnh yêu đương tệ vậy sao?”

“...”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, anh để ý cái này làm gì? Có điều nếu Lư Châu đã nói vậy, Tiêu Nghị bèn lấy iPad mở ra mấy MV mình từng biên tập, đưa cho Lư Châu xem.

Tiêu Nghị nói, “Anh Châu, trước kia em làm biên tập MV ca nhạc, thực ra em thấy mấy chuyện yêu đương này, chủ yếu là nhìn vào ánh mắt và động tác, tiếp đó là bầu không khí thể hiện ra sau khi được làm hậu kỳ xong.”

Lư Châu hồ hững liếc một cái, Tiêu Nghị bấm vào, đó là một MV về tình yêu, tất cả đều là cảnh nam nữ hôn môi, nhạc nền là bài “Mối tình mùa hạ” của Enya. Tiêu Nghị bảo, “Anh xem, ví dụ như cảnh này, rất kinh điển, là cảnh trong phim ‘Hồn ma’.”

“Cảm giác hai người ở bên nhau rất tâm đầu ý hợp, rất say đắm.” Cậu nói.

Lư Châu nhìn MV một cách kỳ quái, lại nhìn Tiêu Nghị hỏi, “Tôi và Ninh Á Tình chẳng phải cũng diễn như vậy sao? Có gì khác nhau à?”

“Ồ thì...” Tiêu Nghị nói, “Có một chút, em cảm thấy lúc anh đối diện với cô ấy có chút căng thẳng.”

Ngón tay của Tiêu Nghị kéo video lên một chút, cho Lư Châu xem một đoạn trong “The Love of Siam”, cảnh hai thiếu niên hôn nhau trong đó cũng có thể coi là kinh điển, Lư Châu phát hiện ra một điểm.

Lư Châu nói, “Tôi không thích nhìn thẳng vào mắt bạn diễn.”

“Ồ!” Tiêu Nghị cười nói, “Đúng rồi, cũng có một chút.”

Lư Châu đan mười ngón tay vào nhau, trên mình khoác áo tắm, chân đi dép lê, ngồi trên ghế sa lông, bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Tiêu Nghị hạ thấp nhiệt độ điều hòa, một lát sau Lư Châu đứng dậy đi tới đi lui trong phòng, Tiêu Nghị lại nói, “Thực ra em cho rằng có rất nhiều phương thức thể hiện

tình cảm, có người thích áp chặt lấy đối phương, có người thích thủ thủ bên tai đối phương... Em lấy một ví dụ nhé...”

Tiêu Nghị nắm cổ áo tắm của Lư Châu, đẩy hẳn ngã lên giường làm mẫu, cúi đầu xuống, lại đứng dậy, ngại ngùng nói, “Bạn gái em rất thích bị như vậy. Cái cảm giác... hồi hộp... Lúc cả hai nhìn vào mắt nhau, ánh mắt ấy khiến ta có thể quên đi tất cả mọi thứ trên đời này, thế giới thật là tuyệt đẹp...”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu đứng dậy, một tay ôm lấy eo Tiêu Nghị, đẩy cậu lên bàn, nhìn sâu vào mắt cậu, lông mày nhướng lên, hỏi, “Như thế này sao?”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, mẹ kiếp, sao hoàn toàn khác với cậu nghĩ, nhưng mà ánh mắt và vẻ mặt ấy của Lư Châu, đến đàn ông con trai cũng bị chìm đắm trong đó... Tiêu Nghị vội vàng đẩy Lư Châu ra nói, “Không... không giống lắm, có điều biểu cảm của anh thì rất ổn.”

Lư Châu suy nghĩ một hồi rồi nói, “Hết việc của cậu rồi.”

Tiêu Nghị vừa rồi bị Lư Châu áp sát tới, trái tim bỗng chốc đập điên cuồng, có cảm giác giống như đã rung động. Cậu trầm nghĩ, Lư Châu quả nhiên là sát cả gái lẫn trai, thật khiến người ta khó mà kìm lòng được. Lúc bị hẳn đẩy ra, cậu hoàn toàn không có ham muốn gì về thể xác, chỉ là theo bản năng cảm thấy cam tâm tình nguyện bị chinh phục.

Đây có lẽ chính là sức mạnh của thần tượng và cảm giác sùng bái, không liên quan đến dục vọng, chỉ là hoàn toàn bị chinh phục.

“Em... đi ngủ đây.” Tiêu Nghị nói, “Ngày mai phải dậy sớm đúng không?”

“Chờ một chút, cậu lại đây.”

“???”

“Ngồi.”

Tiêu Nghị ngồi xuống, Lư Châu kéo ghế tựa qua, ngồi xuống trước mặt, nắm lấy tay cậu nói, “Tôi thử xem, cậu đừng căng thẳng nhé.”

“!!!”

Tiêu Nghị, “Không không, nam thân à, tuy rằng em rất ngưỡng mộ anh... Anh Châu, tình cảm của em đối với anh đến chết cũng không thay đổi, nhưng mà chúng ta bây giờ không thích hợp...”

“Cậu gào cái gì?” Lư Châu quát, “Bảo diễn thì diễn, chẳng lẽ phải yêu thật sao?! Lúc đóng phim ông đây đến khi và chó cũng từng ôm qua, cho dù có bị sàm sỡ thì cũng là tôi bị sàm sỡ biết chưa hả!”

Tiêu Nghị đành phải ngồi im, Lư Châu nói, “Cậu phải có phản ứng một chút, tưởng tượng cậu là nữ chính đi.”

“Vâng... vâng.”

Lư Châu giống như đã động chân tình, nghiêm túc chăm chú nhìn Tiêu Nghị, tay nắm lấy tay Tiêu Nghị vuốt ve, Tiêu Nghị nổi hết cả da gà.

“Tập trung chút nào.” Lư Châu cảnh cáo, “Đừng tưởng là tôi không biết cậu đang nghĩ gì nhé.”

Phì... Tiêu Nghị không kìm được bật cười, mặt Lư Châu đầy vẻ bó tay bất lực, Tiêu Nghị hỏi, “Lẽ nào lúc diễn anh không bật cười bao giờ sao?”

Lư Châu nói, “Chỉ có kẻ vô dụng mới cười, suốt ngày cười cứ tưởng mình đáng yêu lắm ấy, người trong đoàn phim ghét mấy tên hay cười chết được. Nghiêm túc một chút đi!”

Vậy sao? Tiêu Nghị trầm nghĩ, hóa ra mọi người không thích mấy diễn viên hay bật cười lúc diễn, có điều đúng là diễn viên có thể cảm thấy rất buồn cười, nhưng nếu quay hỏng, cả cảnh đó lại phải quay lại, nhân viên đoàn phim chắc chắn chẳng thấy vui chút nào. Lư Châu hít sâu một hơi, Tiêu Nghị ý thức được hẳn rất nghiêm túc, bèn điều chỉnh tâm trạng, tưởng tượng mình là người yêu của Lư Châu.

Tuy rằng rất kỳ lạ, nhưng kỳ thực bản thân Tiêu Nghị cũng có một chút tình cảm ngưỡng mộ đối với Lư Châu nên không khó nhập vai lắm.

Lư Châu trầm mặc, cúi mắt, nhìn bàn tay Tiêu Nghị, nắm chặt lấy những ngón tay của cậu.

“Nắm tay nàng, cùng nàng già đi, Thuật Luật Bình...” Lư Châu cất giọng nói mang từ tính của mình, sau đó ngẩng lên nhìn vào mắt Tiêu Nghị, cậu xoay tay lại nắm lấy tay của hắn, Lư Châu ghé sát lại gần, hơi thở của hai người đan vào nhau.

Tiêu Nghị, “...”

Ánh mắt dịu dàng đầy nam tính đó của Lư Châu lại xuất hiện rồi, lần này thì Tiêu Nghị dường như ngừng thở luôn được, cậu đờ đẫn nhìn Lư Châu, ngay sau đó xảy ra một chuyện khiến Tiêu Nghị toàn thân chao đảo.

Bọn họ nắm tay nhau, hơi thở vắn vít, sau đó... chỗ đó của Tiêu Nghị cứng lên...

Tiêu Nghị căng thẳng đến đỏ hết cả mặt, phản ứng của cậu dữ dội như vậy còn hiểu được, cả Lư Châu cũng không biết tại sao lại bị ảnh hưởng, nhất thời mặt mũi cũng đỏ lựng, vội vàng buông tay Tiêu Nghị ra.

“Cậu...”

Tiêu Nghị xấu hổ muốn chết đi được, vội nói, “Em về phòng trước đây.” Nói xong liền đứng lên chạy biến.

Cậu trở về phòng, lúc tắm trong đầu cứ hiện lên mấy vạch đen sì, lần đầu tiên trong đời có cảm giác này, thật sự là quá kỳ quái! Lư Châu quả đúng là tà mị! Đến cả đàn ông cũng có phản ứng với hắn.

Tắm rửa xong, cậu đột nhiên nhớ ra còn chưa cầm điện thoại, bèn rón rén qua phòng Lư Châu, thấy cửa sổ đang mở, hắn ngồi trên giường ngẩn người, có chút run rẩy.

“Sao anh không đóng cửa sổ lại?” Tiêu Nghị nói, “Cẩn thận cảm lạnh.”

Tiêu Nghị tiến lên đóng cửa sổ, Lư Châu nhìn cậu một cái.

“Em đi ngủ đây, chúc anh ngủ ngon.” Tiêu Nghị nói, vẫn còn chút không tự nhiên.

“Ừ, đi ngủ sớm đi.” Lư Châu nói.

Ra ngoài rồi, Tiêu Nghị thở phào thầm nhủ không sao. Đêm đó, Tiêu Nghị lướt điện thoại, chỗ này tín hiệu rất không ổn định, load mãi không được hình, đang định tắt máy đi ngủ thì Đỗ Mai gọi đến.

“Tình hình các cậu bên đó thế nào rồi?” Đỗ Mai hỏi.

Tiêu Nghị báo cáo chi tiết tình hình đoàn phim, Đỗ Mai nói, “Ngày mai tôi đến Hoàn Điểm, tới lúc đó sẽ qua tìm hai cậu.”

Tiêu Nghị bỗng chốc có cảm giác tú bà đến thị sát, thâm nghĩ, tiêu rồi, bị thanh tra công tác rồi, làm sao bây giờ? Đỗ Mai lại hỏi, “Tề Toàn đã gọi điện cho cậu chưa?”

“Chưa ạ.” Tiêu Nghị nói, “Tôi có phải gọi điện xin lỗi không?”

“Cứ để đấy đã, nếu Tề Toàn gọi điện đến thì cậu nói chuyện với hắn cẩn thận vào, chủ yếu xin lỗi là chính, có điều cậu có xin lỗi cũng không có tác dụng gì đâu, trước tiên cứ như vậy đã.”

Tiêu Nghị cúp máy, ngày mai đã là thứ hai, lại một tuần trôi qua, tính thời gian thì tới Hoàn Điểm đã gần một tháng, còn chưa đến hai tháng nữa là Lư Châu sẽ quay xong bộ phim này.

Lần đi này cậu đã học được rất nhiều, về sau phải đi theo Lư Châu học nhiều hơn nữa... Tiêu Nghị vừa nghĩ vừa vờ tay tắt đèn, đi vào giấc mộng.

* * *

Tám giờ ngày hôm sau, sau khi đưa Lư Châu lên núi, quản lý đoàn phim khều khều Tiêu Nghị, “Tiểu Tiêu, di động của cậu còn pin không?”

Tiêu Nghị lấy ra nói, “Còn, cho chị mượn dùng sao?”

Quản lý thấp giọng nói, “Xem Weibo đi.”

“???”

Tiêu Nghị đang định lái xe xuống núi đi chợ mua gừng, sáng nay Lu Châu có hơi sổ mũi, mua chút gừng nấu canh có thể giúp cả đoàn chống lạnh, Tiêu Nghị vừa lướt Weibo vừa xuống núi, trong đầu bỗng nhiên “uỳnh” một tiếng...

Trang chủ của các báo giải trí trên mạng đều là hình Ninh Á Tĩnh nép vào cạnh Lu Châu trong tấm ảnh chụp chung!

Tiêu Nghị nhất thời không biết nên nói gì, không phải đã nói một thời gian nữa mới tung tin sao? Thế này là thế nào?!

Tiêu Nghị lập tức gọi điện cho Đỗ Mai, đầu bên đang có một cuộc gọi khác, một lát sau, Đỗ Mai nói, “Tôi đã đọc rồi, cậu giữ vững bên ấy, dù thế nào cũng không được để Lu Châu biết chuyện này, tôi đi tìm người phụ trách chuyên mục giải trí của các báo.”

Tiêu Nghị nói, “Vậy bên Trương Hân Nhiên thì...”

“Cứ tạm thời vậy đã.” Đỗ Mai nói.

Đỗ Mai hiển nhiên còn chưa kịp lên máy bay đã phải vội đi xử lý chuyện của Lu Châu. Tiêu Nghị như lọt vào trong sương mù, thầm nghĩ, bên Tianya chắc chắn sẽ loạn lên cho mà xem, thường ngày cậu xem tin về giới showbiz cũng chỉ để giải trí, bây giờ nhìn chuyện của Lu Châu thì có cảm giác như chuyện riêng của nhà mình bị rêu rao trên mạng, vừa giống như làm chuyện xấu bị bắt tại trận, lại vừa như nổi đau không muốn nhắc đến bị kẻ khác lôi ra nói, cảm giác này tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Đầu óc Tiêu Nghị rối như mớ bòng bong, vội vàng mua xong gừng, đến bữa trưa đội hậu cần đưa cơm tới, mỗi tay cầm một hộp, Lu Châu thấy vậy hỏi, “Không làm cơm à?”

Tiêu Nghị nói, “Em đi mua gừng nên trễ mắt.”

“Thôi bỏ đi.” Lư Châu nói, “Ăn cơm hộp cũng được.”

Lư Châu ho khan vài tiếng, lau nước mũi, chỉ ăn mấy miếng rồi thôi. Đoàn phim hôm nay yên tĩnh hiếm thấy, không ai nói chuyện, tất cả đều vừa ăn cơm vừa lướt điện thoại. Lư Châu cảm thấy có chút kỳ quái, nhìn một vòng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Buổi chiều mặt trời ló dạng, ánh nắng chiếu xuống mặt hồ long lanh rất đẹp. Lư Châu và Ninh Á Tình bắt đầu quay cảnh tình cảm giữa Gia Luật A Bảo Cơ cùng Thuật Luật Bình, một đôi nam thanh nữ tú đứng bên mặt hồ sóng sánh ánh nắng, mình mặc phục sức Liêu quốc, Lư Châu âu yếm nắm lấy tay Ninh Á Tình, mặt Ninh Á Tình ửng đỏ, hai mắt đánh sang chỗ khác.

“Nắm tay nàng, cùng nàng già đi.” Lư Châu trầm giọng nói, sau đó mũi cọ mũi với Ninh Á Tình, ánh mắt có chút bi thương.

“Cắt!” Đạo diễn hô, “NG¹¹, ánh mắt không đạt, Lư Châu.”

¹¹ No Good: Cảnh quay hỏng, không đạt chất lượng.

Cả người Lư Châu như muốn rũ ra, hấn sợ nhất là đóng cảnh này, càng bị nói lại càng không diễn tự nhiên được, những cảnh khác hẳn đều qua rất dễ dàng, nhưng cứ lúc nào đóng mấy cảnh nòng nài này là y như rằng, dù bầu không khí đã phù hợp, ánh mắt cũng đúng, nhưng nhìn thế nào cũng giống như đang làm theo đúng công thức.

Cho dù có đem Ninh Á Tình đổi thành một cái cây hoặc một khối vàng thỏi hay một cây kẹo que, ánh mắt Lư Châu cũng đều sẽ dịu dàng một cách rập khuôn như thế.

Lư Châu bưng cái mũi đang chảy nước lại vỗ đầu Tiêu Nghị nói, “Cậu làm cái gì thế? Khăn giấy!”

Tiêu Nghị lập tức rút ra một cuộn giấy, những người xung quanh cười đến đau cả bụng, Lư Châu khom người lau nước mũi, cảm nặng hơn rồi.

Lau xong tiện tay ném sang một bên, Tiêu Nghị vội vàng nhặt tờ giấy ăn lên, tiếp tục lướt di động.

Hôm nay trên trang chủ các báo đều là ảnh chụp của Ninh Á Tình và Lư Châu, chết dở hơn là đến trưa, Trương Hân Nhiên còn đăng lên Weibo:

@ Trương Hân Nhiên: Gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình, ai vui của người này.

Tiêu Nghị chỉ thấy trong đầu “đùng” một cái, sét đánh ầm ầm.

Tiêu Nghị, “...”

Mọi người, “...”

Tất cả đều đang lướt Weibo xem kịch vui, họ nhìn Tiêu Nghị với ánh mắt tội nghiệp, còn cách đó không xa, Lư Châu vẫn đang cố gắng dụ dàng âu yếm hôn Ninh Á Tình.

“Cắt!” Đạo diễn hô, “Nghỉ ngơi một chút, NG.”

Ninh Á Tình cũng có chút mệt mỏi, cả hai đứng bên hồ cả buổi chiều, Lư Châu bị cảm, đầu óc hơi choáng váng, đứng dưới tàng cây quạt nước mũi, thở hồng hộc như thổi bễ. Ninh Á Tình vừa bước lại là mọi người lập tức cắt điện thoại đi.

“Tôi xem mấy cảnh quay sau thế nào.” Đạo diễn nói.

Quản lý đoàn phim bước qua bàn bạc với đạo diễn, một lát sau quay lại, mặt trời đã sắp xuống núi. Cả buổi chiều nay đều quay đi quay lại cảnh này, quả nhiên là phong thủy luân chuyển, trước đây là Ninh Á Tình làm chậm tiến độ, giờ thì đến lượt Lư Châu. Hấn diễn hôn thể nào cũng thấy không đúng, cả người nặng trĩu, đứng đó cố gắng lấy lại tinh thần.

“Nắm tay nàng, cùng nàng già đi, Thuật Luật Bình...” Lư Châu chân thành tha thiết, “Ta không cần giang sơn, thiên hạ, nếu có thể cùng nàng suốt đời thế này...”

“A Bảo Cơ...” Ninh Á Tình dời ánh nhìn đi chỗ khác, trong mắt có chút bi thương.

Tiếp đó Lư Châu cúi đầu, nước mũi chảy xuống, rơi xuống mặt Ninh Á Tình.

Ninh Á Tình, “...”

Lư Châu, “...”

“Thực xin lỗi... Hắt xì!” Lư Châu che mặt, Ninh Á Tình bật cười đi lau mặt và dặm lại phấn, nhân viên hóa trang bước lên trang điểm lại cho Lư Châu, tất cả mọi người không còn lời gì để nói.

Chương 11

"Được rồi, lần cuối cùng này chúng ta quay một lần là qua nhé!" Đạo diễn nói, "Mặt trời xuống núi rồi, có muốn quay tiếp cũng không được!"

Lần cuối cùng, Tiêu Nghị đã chẳng còn tâm trạng nào mà xem nữa, trong lòng nơm nớp lo Lư Châu biết được hẳn là chủ đề bàn tán của ngày hôm nay, cũng may là ngày mai Đỗ Mai tới rồi, quay ngoại cảnh xong trở về là được.

Lư Châu vừa hất xì vừa lên xe, Tiêu Nghị lo lắng hỏi, "Sao lại nghiêm trọng như thế?"

"Tôi hôm qua ngủ không ngon." Lư Châu nói, "Có thuốc trị cảm không? Ngủ một giấc dậy là ổn thôi."

"Hôm nay rất xin lỗi mọi người!" Giọng Lư Châu ghenghệt, nói với cả đoàn.

"Không sao." Quản lý đoàn phim cười nói.

"Không sao!" Đạo diễn nói, "Diễn rất tốt!"

Lư Châu chui lên xe tẩy trang thay đồ, dựa người trên ghế. Khi họ về đến khách sạn thì sương xuống khiến cả vùng núi ẩm ướt, Tiêu Nghị bật điều hòa hút ẩm rồi đi xuống chuẩn bị cơm. Quản lý đoàn phim bảo cậu nấu một ít cháo gừng, trong đoàn cũng có vài người bị cảm. Mỗi người làm một bát xong, Tiêu Nghị bê một bát lên cho Lư Châu rồi về phòng gọi điện cho

Đỗ Mai, Đỗ Mai có lẽ đang trên máy bay nên tắt máy, gọi cho Lâm Nghiêu thì anh ta bảo cậu đừng lo, giám đốc đang trên đường qua đó rồi.

Lúc quay lại thấy Lư Châu ngồi ăn cháo, Tiêu Nghị hỏi, “Hôm nay không tắm sao?”

“Ừm.” Bộ dạng Lư Châu đầy vẻ mệt mỏi ồm yếu, hết như một con hổ không được phát uy, “Cậu đi ăn cơm đi.”

“Tối nay giám đốc Đỗ sẽ đến đây.” Tiêu Nghị nói.

“Biết rồi.” Lư Châu đáp.

Lư Châu ăn xong cháo, uống một viên thuốc cảm rồi lăn ra ngủ, Tiêu Nghị sợ hấn nửa đêm sốt nên dọn đến phòng hấn trải chăn ra sàn, rót cho hấn ly nước rồi nằm xuống nghỉ.

Khoảng hai, ba giờ đêm, cậu nghe thấy ngoài hành lang có tiếng nói, mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, mở mắt nhìn di động, đứng dậy sờ Lư Châu, không sốt, Tiêu Nghị lại chui vào chăn lướt điện thoại. Trên Tianya, trên Weibo... chỗ nào cũng xì và Lư Châu thậm tệ, mỗi khi có nghệ sĩ ngoại tình, chia tay, ly hôn, thì cộng đồng mạng lại dậy sóng.

“Hôm nay Ưông Phong lên trang nhất à?” Lư Châu thỉnh linh hỏi trong bóng tối.

Tiêu Nghị giật mình, không ngờ Lư Châu cũng tỉnh, bò dậy hỏi, “Có đỡ hơn chút nào không?”

Lư Châu bật đèn lên nói, “Vừa rồi ai ở bên ngoài lượn tới lượn lui thế?”

Tiêu Nghị đáp, “Không biết... Có thể là tổ ánh sáng.”

Lư Châu càu nhàu, “Ban ngày không quay cho cẩn thận, tối đến lại âm ỉ.”

Hắn nằm xuống, quán chặt lấy chăn, thò ra mỗi cái đầu xù như nhím, Tiêu Nghị hỏi, “Anh có muốn uống nước không?”

“Cậu chạy qua phòng tôi làm gì?” Lư Châu cảnh giác nhìn Tiêu Nghị, “Không phải định sàm sỡ tôi đấy chứ?”

“Sợ anh lên cơn sốt thôi.” Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười.

Lư Châu cuộn mình như cái kén, Tiêu Nghị thấy hắn nói chuyện tỉnh táo như vậy, chắc đã hồi phục rồi, bèn tắt đèn đi, lướt Weibo trong bóng tối.

“Đưa điện thoại đây tôi xem nào, hôm nay có gì mà ai cũng lướt thế?” Lư Châu cảnh giác hỏi.

“Hôm nay là thứ hai mà, tất cả các báo đều lên tít mới.” Tiêu Nghị nói, “Em đọc cho anh nghe nhé, có những nội dung sau đây hot này...”

“Hotboy tiệm tạp hóa nổi nhất Trung Quốc...”

“Câu chuyện cảm động về bảo mẫu...”

“Giảm trắng cho thêm chất phụ gia...”

Lư Châu, “Đọc tin giải trí.”

“Thăm đoàn làm phim ‘Thiết mã băng hà’.” Tiêu Nghị mở một tấm hình, thấp thỏm nói, “Anh rất đẹp trai, đây này.”

Nói xong Tiêu Nghị đứng lên, đưa di động cho Lư Châu nhìn, Lư Châu bán tín bán nghi cầm lấy, thấy mình trong trang phục hoàng đế Liêu quốc, nghiêng người nói chuyện với Tiêu Nghị, là ảnh fan chụp trộm.

Lư Châu muốn lật qua trang khác nhưng điện thoại đã bị Tiêu Nghị giành lấy.

“Xem xem bên anti-fan nói gì.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị trầm nghĩ, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì Lư Châu đọc được bình luận mắng hấn, thuận miệng nói, “Làm gì có nhiều anti-fan như vậy chứ, anh còn được yêu thích hơn cả nhân dân tệ nữa mà.”

Tiêu Nghị tập trung tinh thần kéo xuống, nhìn thấy một fan khen hấn, còn nói người bên cạnh cũng rất đẹp trai, trong lòng bỗng nhiên trăm hoa đua nở, hơn mười bình luận sau đó là đoán xem cậu là ai, Tiêu Nghị trầm nghĩ không thể nào, mình nổi tiếng rồi sao? Bọn họ khen mình đẹp trai kìa! Thế là cả người lâng lâng, ánh mắt sáng ngời, lướt xuống hơn một ngàn bình luận phía dưới để tìm nội dung nhắc đến mình.

Kết quả rất đáng tiếc, chẳng có mấy, gần như tất cả đều là mắng Lư Châu bắt cá hai tay.

Tiêu Nghị định nói gì đó nhưng lại nghe thấy tiếng Lư Châu ngáy o o, hấn đã ngủ mất tiêu rồi.

May quá, Tiêu Nghị chui vào trong chăn, ánh sáng từ màn hình điện thoại hắt lên mặt, lướt qua Tianya, Weibo, diễn đàn... Cả một đám người thi nhau mắng Lư Châu là thằng tòi, tin này giống như một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào hấn sẽ bùng nổ.

Tiêu Nghị đột nhiên cảm thấy vô cùng vô cùng đau lòng, cậu cho rằng Lư Châu thực ra rất đáng thương.

Có người thực sự không làm sai chuyện gì, nhưng cuộc sống suốt ngày chơi khăm hấn, có kẻ cả ngày vênh vang chẳng kiêng nể ai nhưng lại có thể

sung sướng, thoải mái.

Lại một ngày trôi qua, khối lượng công việc hôm nay rất nhiều. Trái qua một tháng làm việc cùng nhau, cho dù là diễn viên hay nhân viên đoàn phim đều đã quen với công việc, tinh thần Lư Châu đã khôi phục lại một chút, đầu tiên là đóng cảnh đánh nhau, cưỡi ngựa xuyên qua sơn đạo, sau đó đến cảnh mai phục, cảnh hành quân, cảnh giết người.

Lư Châu chậm rãi vung đao, diễn viên quần chúng kêu lên một tiếng đầy khoa trương, lăn tròn trên mặt đất, việc tăng tốc độ hành động thế nào là ở khâu hậu kỳ. Lư Châu một mình đánh năm sáu người, tất cả đều là động tác chậm khiến Tiêu Nghị cảm thấy rất buồn cười, một lát sau đao diễn cười cười nói nói với hậu cần rồi bảo, “Tiêu Nghị, cậu cũng lên đi.”

“Cái... cái gì?!” Tiêu Nghị kinh ngạc hỏi, “Tôi cũng có thể sao?”

“Lộ khuôn mặt ra trước ống kính thôi mà.” Đạo diễn nói, “Không việc gì đâu.”

Tiêu Nghị tròn mắt há mồm, cậu có thể lên tivi rồi sao?! Diễn viên đóng binh lính thay quần áo ở bên cạnh, Tiêu Nghị liền lập tức đi thay bộ đồ của Kim binh vào, sau lưng có chữ “Kim” thật lớn, Tiêu Nghị trong lòng thầm xỉ vả, mỉa nó, quân Kim.

Tiêu Nghị vô cùng mong chờ, Lư Châu thì dờ khóc dờ cười, Tiêu Nghị biết Lư Châu vừa rồi coi như đã tạo cơ hội cho cậu, cố ý đánh cậu thêm mấy cái, còn cố tình để mặt cậu hướng về phía ống kính, vô cùng cảm kích chạy theo hắn.

Hôm nay có cảnh quay đêm, tất cả các cảnh trên núi đều phải quay xong trong buổi chiều, cả đạo diễn cũng bắt đầu phải chạy tiến độ, đa số

cảnh đều chỉ quay một lần, chỗ nào không ổn thì giao cho biên tập, có điều diễn xuất của Ninh Á Tĩnh rõ ràng đã tiến bộ hơn lúc mới đầu rất nhiều.

Chỉ có phần diễn tình cảm giữa Lư Châu và Ninh Á Tĩnh vẫn không ổn, may mắn là buổi tối đốt lửa trại, đèn từ bốn phương tám hướng chiếu đến, tám phản quang chiếu mặt hai người, ánh sáng bóng tối nhập nhòa, vẻ mặt của Lư Châu ra sao đã không còn quá quan trọng nữa. Quay xong cảnh đêm, cả đoàn cùng xuống núi, ăn tối xong đã là bảy giờ, mọi người lại lái xe đêm về Hoàn Kiếm để kịp buổi quay sáng mai.

Trước khi lên xe, Tiêu Nghị liếc di động một lần nữa.

Chủ đề đang hot trên diễn đàn hiện nay là:

- Ác ma Lư Phát Tài chuyên ngược đãi dân FA.
- Không thể chấp nhận gã đàn ông tồi tệ ngoại tình.
- Lư Châu bá chủ phim nhảm.
- Bàn luận về phái dựa hơi trong giới nghệ sĩ, giáo chủ Lư Châu, tả hữu hộ pháp XX, XXX...

Ba ngày quay ngoại cảnh chấm dứt, tất cả lao như đánh giặc lên xe, rồi lại vội vội vàng vàng trở về, Tiêu Nghị lái xe, Lư Châu ở phía sau nói, “Đưa điện thoại đây.”

Tiêu Nghị giật thót trong lòng một cái, lập tức nói, “Hết lưu lượng 3G rồi.”

“Có game không?” Lư Châu lại hỏi.

Tiêu Nghị nói, “Không.”

Lư Châu đáp, “Đưa đây, lắp SIM của tôi vào.”

“SIM của anh ở trong ba lô cơ.” Tiêu Nghị nói.

“Đưa đây!” Lư Châu quát.

Tiêu Nghị đành phải đưa ví và điện thoại cho hắn, một tay tiếp tục lái xe, Lư Châu nói, “Chú ý lái xe vào.”

Tiêu Nghị nói, “Buổi tối không bật đèn, chơi di động không tốt cho mắt...”

Lư Châu không thèm để ý tới cậu, nhét SIM của mình vào, Tiêu Nghị thâm nghĩ thôi xong, quả này chết chắc rồi, không kìm được cầu nguyện, anh chơi game đi, chơi game thú vị hơn... Kết quả Lư Châu cầm di động bằng một tay, là động tác lướt Weibo.

Tiêu Nghị bắt đầu mặc niệm cho mình.

“Cậu...” Giọng của Lư Châu có chút khác thường.

“A?” Tiêu Nghị nói, “Anh Châu... Sao thế?”

“Không có gì.” Giọng Lư Châu nháy mắt lạnh băng, “Cậu lái xe đi.”

Lư Châu hít sâu một hơi, cả người Tiêu Nghị run bần bật nhưng không thể không lái xe, đi đường cao tốc rất nguy hiểm, trước đây cậu lại gần như không mấy khi lái xe, hướng hồ là lên cao tốc. Trong nội thành còn đỡ, bây giờ lại đường trơn mưa ướt thế này.

“Dừng xe, tôi lái.” Lư Châu nói.

“Không được.” Tiêu Nghị phản đối.

“Cậu dám phản kháng tôi?!” Lư Châu giận dữ hét.

Tiêu Nghị không nói lời nào, coi như không nghe thấy gì, đèn xe rọi hai luồng ánh sáng vàng trong bóng đêm, Lư Châu ném di động quất, “Dừng xe lại cho tôi!”

Tiêu Nghị nói, “Trên đường cao tốc dừng làm sao được?! Phải tìm trạm xăng mới dừng được chứ!”

Di động không biết đã bị Lư Châu ném đi đằng nào, Tiêu Nghị lo lắng nhìn Lư Châu qua kính chiếu hậu, từ ghế sau lại vang lên tiếng động, hiển nhiên là hấn lại đập phá một cái gì đó.

Tiêu Nghị run rẩy dừng xe tại chỗ đậu xe bên đường, Lư Châu xuống xe là lao lên kéo cửa ghế lái, Tiêu Nghị lập tức rút chìa khóa ra, chui ra ngoài từ phía ghế phụ. Lư Châu vòng qua đuổi theo, Tiêu Nghị theo bản năng nghĩ thâm xong rồi, bây giờ thế nào Lư Châu cũng sẽ lôi mình ra để trút giận.

“Chìa khóa đâu?” Lư Châu sầm mặt nói.

Ngoài trời mưa phùn, mưa mùa đông lạnh căm căm, gió thổi buốt thấu xương, Tiêu Nghị giấu chìa khóa đi, “Không thể để cho anh lái xe được, chỉ Đồ nói không cho anh lái xe, sợ anh quá kích động!”

“Đưa chìa khóa cho tôi!” Lư Châu giận dữ gào lên.

Lư Châu đẩy Tiêu Nghị một cái ngã xuống đất, hấn túm áo cậu quất, “Cậu đã biết từ sớm đúng không? Đồ khôn! Cả đoàn làm phim đều cười nhạo tôi!”

Chương 12

"Chị Đỗ bảo, chị Đỗ bảo em không được nói cho anh biết..." Tiêu Nghị phân trần, "Không muốn anh bị ảnh hưởng..."

Sự phần nộ của Lư Châu hiển nhiên là không thể khống chế, hấn kéo áo Tiêu Nghị, gí cậu vào cửa xe, gào lên, "Đưa chìa khóa cho tôi!"

Ngay sau đó, không biết Tiêu Nghị lôi đầu ra sức mạnh, bỗng nhiên cũng lên cơn, gào lên với Lư Châu, "Không đưa!"

Cậu biết lúc này nếu đưa chìa khóa cho Lư Châu, hấn nhất định sẽ lao bạt mạng trên đường cao tốc, trong lúc không kiềm chế được cảm xúc, nhờ đâu xảy ra chuyện gì thì rắc rối to. Lư Châu bị Tiêu Nghị quát, nhất thời ngẩn người ra. Tiêu Nghị đẩy mạnh hấn ra, ngay sau đó Lư Châu vung tay vả vào đầu Tiêu Nghị một cái, cậu chao đảo ngã ra trên đất.

"Cậu bị đuối việc!"

Tiêu Nghị không thềm nói gì, khó nhọc đứng lên, mở cửa lên xe, lái đi mất.

Chỉ còn lại Lư Châu đứng một mình dưới mưa.

Lư Châu, "..."

Lần đầu tiên trong đời Lư Châu bị người khác đối xử như vậy, hấn nhất thời thốt không nên lời, ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên có cảm giác thật là hoang đường.

“Được, được lắm!” Lư Châu gào về phía chiếc xe, “Cút đi cho tôi!”

Một lát sau, đèn ở đuôi xe sáng lên, chiếc SUV chậm chậm lùi lại.

Tiêu Nghị mở cửa bên ghế phụ ra, liếc Lư Châu một cái.

Mưa càng lúc càng lớn, cả hai nhìn nhau không nói gì.

“Lên xe đi.” Tiêu Nghị nói.

Cơn kích động của Lư Châu đã qua, sự phẫn nộ đã được bộc phát xong, thực chất chuyện này không liên quan đến Tiêu Nghị, chỉ là cậu xui xẻo nhất, trong lúc này bị mang ra làm nơi trút giận.

Lư Châu lên xe, động tác của Tiêu Nghị rất kỳ quái, lái xe mà người cứng đờ, thỉnh thoảng lại thở dốc, hắn liếc nhìn cậu một cái, thấy trên mặt cậu toàn là nước mắt.

“Cậu có phải đàn ông không vậy?” Lư Châu không thể tin nổi nói, “Có thể mà cũng khóc?”

“Anh xin lỗi đi.” Tiêu Nghị run rẩy vừa lái xe vừa nói, “Anh nói xin lỗi đi, em sẽ tha thứ cho anh...”

“Được rồi được rồi.” Lư Châu nói, “Là tôi không kiềm chế được, không nên trút giận lung tung lên cậu.”

Tiêu Nghị mặt đầy nước mắt, “Ừm.”

Lư Châu không nói nữa, quay đầu nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị cũng không ngờ rằng mình lại khóc như vậy, cảm giác bản thân đã lâu lắm rồi không khóc, những lần buồn bực gào khan không tính, cái lúc cậu khóc một trận rõ to xong, sau đó đã bốn năm năm không khóc rồi.

Thật là ngu ngốc... Tiêu Nghị nghĩ thầm, rõ ràng ông đây chẳng làm gì cả, tại sao lại bị đánh chứ? Mình là M sao... Thật ngốc.

Tiêu Nghị nắc mãi, cuối cùng cũng trấn tĩnh lại.

“Dừng xe phía trước đi.” Lư Châu nói.

Dây thần kinh căng thẳng suốt mấy ngày cuối cùng cũng đứt phụt, làm việc với cường độ cao, thiếu ngủ, áp lực, mệt mỏi... Tất cả dường như đã đạt tới đỉnh điểm và được bộc phát ra cùng với chuyện ban nãy, hiện tại, Tiêu Nghị lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

“Xin lỗi anh.” Tiêu Nghị dừng xe lần nữa, nói.

Lư Châu không nói gì, vẻ mặt có chút không tự nhiên, hai người đi vào một cửa hàng tiện lợi, Lư Châu nói, “Đi pha hai ly cà phê nóng.”

Hắn hiển nhiên cũng rất mệt mỏi, day day chân mày, điện thoại của Tiêu Nghị cũng không biết đã đi đâu. Cậu trả tiền, pha hai ly cà phê, Lư Châu đi toilet quay lại, cả hai bèn đứng bên ngoài cửa hàng, sau lưng là ánh đèn trắng, trước mặt là ánh đèn vàng của đường cao tốc, cả hai cùng sóng vai đứng trước mưa uông cà phê.

Tiêu Nghị cảm thấy mình lúc này quả thực xấu hổ chết được, không ngờ lại đi khóc lóc như vậy, đó nhất định là ảo giác, hãy quên nó đi.

“Phải làm sao bây giờ?” Tiêu Nghị thử đổi đề tài, dè dặt hỏi Lư Châu.

“Còn làm sao được nữa?” Lư Châu đáp.

“Giám đốc Đỗ đã tới Hoàn Kiếm rồi.” Tiêu Nghị nói, “Tôi nay tìm chị ấy, chị ấy nhất định có cách.”

“Tôi xem nào.” Lư Châu xoay mặt Tiêu Nghị qua, dùng ánh mắt xin lỗi nói, “Con người tôi chính là như vậy, lúc nóng giận lên là không kiểm soát được bản thân. Cậu...”

“Không sao hết.” Tiêu Nghị nói, “Được nam thần đánh cũng là vinh hạnh a ha ha.”

“Cậu là M à?!” Lư Châu dờ khóc dờ cười.

Hai người không nói gì nữa, uống xong cà phê, Lư Châu bóp nát chiếc ly giấy, ném vào thùng rác, nói, “Về thôi.”

Tiêu Nghị đột nhiên cảm thấy mệt nhoài, loại cảm giác mệt mỗi khi căng thẳng đã qua, cảm xúc bị dồn nén được giải tỏa xong dễ chịu hơn nhiều. Trên đường về vẫn là cậu lái xe, Lư Châu tìm được cái điện thoại bị vấp trên ghế, mặt đen sì tiếp tục đọc bình luận trên mạng.

“Đừng xem nữa.” Tiêu Nghị nói, “Càng xem càng khó chịu.”

Lư Châu cất điện thoại đi, im lặng nhìn ra cửa sổ, Tiêu Nghị lại nói, “Những lời người ta nói trên mạng không cần phải để ý nhiều làm gì, tổng biên tập trước kia của em nói, trên mạng loại người nào cũng có, bọn họ muốn khích anh, anh mà xem là thật thì coi như đã thua rồi.”

Lư Châu hít sâu một hơi, cảm xúc vẫn chưa được ổn định lắm, đáp, “Tôi không phải là mấy người trong nghề ấy, cùng lắm thì lời chuyện của Trương Hân Nhiên tung hô lên mạng, xem ai sợ ai.”

Tiêu Nghị không trả lời, chăm chú lái xe, qua trạm thu phí, cậu liếc Lư Châu một cái, nói, “Anh Châu, em nói câu này không dễ nghe, nể tình em vừa bị anh vả một cái, anh đừng giận nhé.”

“...”

Tiêu Nghị chỉ chỉ vào đầu mình nói, “Coi như đề báo đáp cú đánh của anh, em nói một câu thật lòng nhé. Tổng biên tập trước kia của em nói, những nghệ sĩ lợi dụng thứ gì đó để quảng bá cho mình thì không có quyền giải thích gì hết.”

Trạm thu phí đưa thẻ cho Tiêu Nghị, cậu trả tiền rồi nhân ga.

“Nếu như đã mượn chuyện cặp kè với Trương Hân Nhiên để tạo đề tài, vậy thì những hiệu ứng tiêu cực của việc này anh cũng chỉ có thể gánh chịu mà thôi.”

“Ai muốn cặp với cô ta chứ!” Lư Châu không kìm nổi nói, “Cậu thích thì tự đi mà cặp, đôi lại là cậu, cậu chịu không?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nghị nói, “Em biết chuyện này không phải lỗi của anh, mà là công ty sắp xếp, đúng không? Nhưng anh đã chọn nghề này thì đòi tư không còn là của một mình anh nữa, trừ phi anh có thể nổi tiếng đến mức không cần phải nghe theo sự chỉ đạo của công ty, muốn làm thế nào thì làm, như vậy mới có thể từ chối sự sắp xếp đó, đúng không?”

Lư Châu im lặng không nói gì nữa.

Tiêu Nghị lại nói, “Thế nên cứ đóng phim cho tốt vào, ha ha, anh là thần tượng của em, con đường của anh tắc trở và đầy ý chí như thế, sau này em là quản lý của anh, nhất định sẽ không bắt anh phải cặp với ai để tạo scandal hết.”

Lư Châu cười lạnh, “Đợi đến lúc làm quản lý thì cậu sẽ không nghĩ vậy nữa đâu.”

“Không đâu.” Tiêu Nghị khoát tay, thở phào trong lòng.

Cuối cùng cũng nói ra hết những suy nghĩ trong lòng, cậu cảm thấy chuyện này mặc dù rất phiền phức và khó chịu, nhưng nói cho cùng cũng vẫn phải chịu thôi. Anh có được những thứ mà danh lợi mang đến, cùng với Trương Hân Nhiên khoe khoang tình cảm, vậy thì phải chấp nhận những mặt tiêu cực mà nó mang lại. Làm gì có chuyện lúc yêu đương ngọt ngào thì lượng fan tăng vọt, đến lúc chia tay lại đòi mọi người im miệng không được nói? Sao thế được chứ?

“Lát nữa đừng cãi nhau với chị Đỗ.” Tiêu Nghị nói.

“Biết rồi.” Lư Châu cảm câu, “Tôi đã biết chị ấy mười năm rồi, theo chị ấy từ lúc mới vào nghề đến giờ. Cậu tưởng tôi giống cậu sao?”

Tiêu Nghị cười tự giễu, nói, “Đúng vậy, loại tôm tép như em mới bị đem ra làm nơi trút giận thôi.”

“Đã xin lỗi rồi cậu còn muốn gì nữa?” Lư Châu nói, “Có cần tôi khâu đầu không?”

Tiêu Nghị cười xoa tay, trong lòng có chút chua xót, Lư Châu không thể nổi nóng với Đỗ Mai, cũng không thể nổi nóng với Ninh Á Tình và quản lý của cô ấy, lại cũng không thể nổi giận với Trương Hân Nhiên, đành phải lòi một trợ lý nhỏ như cậu ra làm bao cát xả giận.

Trước kia Tiêu Nghị trong công ty cũng hay bị coi thường, suốt ngày bị mắng, hở ra một phát là bị tổng biên tập quát tháo, bảo không muốn làm thì biến. Bây giờ đã đổi một công việc khác, lương nhiều hơn nhưng vẫn bị mắng, hơn nữa còn đổi một vị sếp đã man hơn, ngoài mắng ra còn động thủ đánh người.

Cũng may là Lư Châu cũng không nhắm vào cậu, có người mắng xong sẽ tìm cách hành cậu, còn Lư Châu thì xin lỗi. Tiêu Nghị lạc quan nghĩ, chỉ

dựa vào điểm này, cậu thấy công việc này vẫn có thể làm.

Trở lại Hoàn Điểm đã là hai giờ đêm.

Đỗ Mai đang chờ trong khách sạn, thấy Lư Châu mặt mũi sầm sì quay lại bèn nói, “Ăn khuya trước đã, ăn xong rồi họp.”

Trán Tiêu Nghị hăng còn vết đỏ, lúc bê đồ vào, Đỗ Mai nhìn cậu một cái, lại nhìn Lư Châu, ánh mắt đầy trách cứ, Lư Châu cũng không nói gì, ngồi xuống ăn cơm hộp.

Trợ lý của Đỗ Mai đã ngủ, Tiêu Nghị cầm hộp cơm định về phòng mình ăn, Lư Châu lại bảo, “Đợi một chút, cậu ngồi đi.”

Đỗ Mai hỏi, “Cậu biết hết rồi à?”

“Biết rồi.” Lư Châu ăn qua loa vài miếng rồi buông hộp cơm xuống, tự mình đi mở hành lý, Tiêu Nghị nói, “Anh tìm gì? Để em lấy cho.”

Lư Châu, “Cậu cứ ăn đi.”

Đỗ Mai lên tiếng, “Là người đại diện của Ninh Á Tình tung tin, hôm nay tôi đã nói chuyện với Tề Toàn xem có thể cứu vãn gì không, nhưng thái độ anh ta có vẻ xa cách, tôi thấy anh ta cũng chỉ đáp cho có lệ thôi.”

“Chia tay thì chia tay, có sao đâu?” Lư Châu cố kìm lửa giận, “Tôi có thể làm những chuyện mình muốn làm được không?”

Đỗ Mai thở dài, một tay day day huyệt thái dương, “Phải cân nhắc đến hình tượng của cậu, tôi biết mấy năm nay cậu cũng rất cố gắng.”

“Chẳng lẽ không có cô ta tôi không nhận được phim để đóng nữa hay sao?” Lư Châu nói, “Tôi chịu đủ những người này rồi! Cho dù tôi có làm gì

họ cũng đều bảo là tôi dựa hơi phụ nữ mà bò lên! Là chị, chị Đỗ, chị nhin được sao?”

Vừa nói chuyện, Lư Châu vừa lấy ra một chai dầu gió, đổ một ít lên lòng bàn tay rồi áp lên trán Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị, “...”

Miếng thịt Tiêu Nghị mới ăn được một nửa xém chút nữa thì rơi xuống đất.

“Làm sao thế?” Đỗ Mai hỏi.

“Vừa rồi tôi không kìm chế được, lỡ tay đánh thẳng em.” Lư Châu lại day day mấy cái trên trán Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị, “...”

Anh vừa mới nói cái gì? Thằng em? Không phải chính là từ “thằng em” dùng để chỉ đàn em thân tín đấy chứ? Tiêu Nghị bỗng thấy trong lòng lâng lâng, vừa giật mình vì được quan tâm, vừa có chút cảm động.

Lư Châu bôi thuốc cho Tiêu Nghị xong, ngồi trên sô pha, hít sâu một hơi, mệt mỏi nói, “Thế nào cũng được, chị cứ liệu mà làm, đừng để tôi phải tìm Trương Hân Nhiên vẫy đuôi nữa là được, gặp gỡ vui vẻ, chia tay nhẹ nhàng, ai vui của người nấy, là chính cô ta nói vậy.”

Đỗ Mai nói, “Vậy thì phải giúp cậu nghĩ xem nên đáp trả thế nào, viết một bài tranh thủ tình cảm của mọi người, cứu vãn lại một chút còn kịp. Chờ ‘Thiết mã băng hà’ phát sóng chắc cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm, các bà các mẹ thích xem phim của cậu, sẽ chẳng ai để ý trên mạng nói gì đâu.”

Lư Châu nói, “Tôi không muốn làm mấy trò lôi kéo này nữa, Ninh Á Tình cũng thế, ai cũng vậy, đều là người cả, cứ đặt mình vào vị trí của người khác mà xem, tôi không muốn mượn scandal để nổi tiếng.”

Hắn lấy ngón tay day day mắt, bỗng kêu toáng lên, “Mẹ kiếp!”

Dầu gió dính vào mắt, hắn phi như bay vào phòng vệ sinh, Tiêu Nghị bật cười, đặt hộp cơm xuống, đi vào tìm khăn cho hắn rửa mặt.

Đỗ Mai hỏi, “Tiêu Nghị, cậu cảm thấy Ninh Á Tình là người thế nào?”

“Cậu ấy không hiểu đâu.” Lư Châu khó chịu nói.

“Ừm...” Tiêu Nghị nói, “Ý kiến của tôi không đáng tin cậy lắm... Chỉ bằng để cho đội PR bàn bạc xem...”

Đỗ Mai nói, “Các cậu chính là PR, công ty không có bộ phận phụ trách PR trên mạng, chỉ có bộ phận ngoại giao thôi.”

Tiêu Nghị suýt nữa thì trượt chân, “Vậy... vậy sao?”

Đỗ Mai nói, “Người chịu trách nhiệm PR đang ngủ ở phòng bên cạnh.”

Lư Châu nói, “Tôi đã bảo chị lập bộ phận PR từ lâu rồi, tại chị không nghe.”

“Loại chuyện này lắm người thì nhiều miệng.” Đỗ Mai cau mày, “Tính lưu động của nhân viên công tác lại rất cao, những tin được tung ra bên ngoài có mùi thì đến tám là do nhân viên PR hay trợ lý. Đây cũng là vì nghĩ cho cậu thôi.”

“Có thể bỏ chút tiền xóa các bài đăng trên Tianya đi không?” Tiêu Nghị hỏi, “Nếu không thì tìm thủy quân. Để tôi giới thiệu cho giám đốc một

nơi, không đất đâu, trước kia lúc ca sĩ ra bài mới cũng thường mời bọn họ.”

“Chúng ta có đôi tác cố định rồi.” Đỗ Mai nói, “Nói cho cậu biết cũng không sao, có điều cậu phải giữ bí mật, là nhóm chung công ty với bên Trương Hân Nhiên, bọn họ có quan hệ khá thân với bà bóng Tề Toàn.”

Tiêu Nghị bật cười, Đỗ Mai nói, “Tề Toàn đúng là tên bóng, hiện giờ trong giới đến trai thẳng cũng thích giả vờ bóng, hừ, làm sao có thể so với Châu Châu nhà chúng ta chứ, Châu Châu là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất...”

Tiêu Nghị cười đến đau cả bụng, ngã vật ra giường, không ngờ Đỗ Mai cũng dễ thương ra phết, Lư Châu mặt nổi gân đen ngồi trên ghế sa lông, Tiêu Nghị lại hỏi, “Tại sao trai thẳng lại thích giả bóng?”

“Do bà chủ, người quản lý, bộ phận tuyên truyền kế hoạch gì đó...” Đỗ Mai nói, “Đa số đều có thiện cảm với gay, cảm thấy có thể thân thiết được, hơn nữa giọng điệu khác một chút, chơi bời làm việc với nhau cũng thoải mái hơn.”

“Ồ...” Tiêu Nghị trầm nghĩ, hóa ra cứ lan hoa chi¹² là có thể xem như bạn tâm sự à.

¹² Động tác bàn tay có ngón út hơi nhếch lên, thường xuất hiện ở những người có khuynh hướng ái nam ái nữ.

Đỗ Mai lại nói, “Chờ phim được chiếu rồi còn phải tìm người để đẩy cặp đôi cho các fan gán ghép, cậu phải chuẩn bị tâm lý đây, Lư Châu.”

Lư Châu, “...”

Đỗ Mai còn nói, “Cái này không cần cậu quan tâm, đến lúc đó cậu không chế huyết áp một chút, coi như không thấy gì là được.”

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu tội nghiệp, hấn gắt, “Định bắt tôi hôn cái tên xuất thân từ chương trình ‘Got Talent’ ấy hả? Có thấy tởm không?!”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, chương trình đấy lại làm gì đắc tội với anh rồi, người tham gia “Got Talent” cũng có fan đấy biết không? Fan của người ta thích người ta như gì ấy, còn góp tiền xây nhà cho người ta nữa, nào như anh, đến fan của mình cũng không đỡ được, hôm nay tin vừa bung ra là một đám fan đã biến thành anti thi nhau ném đá rồi.

Đỗ Mai nói, “Ai bắt cậu hôn đâu... Sớm biết thế này đã không nói rồi.”

Đỗ Mai vẻ mặt bất đắc dĩ, Lư Châu nói, “Thôi bỏ đi, cứ như vậy đã, ngày mai còn phải quay phim nữa.”

Đỗ Mai, “Kịch bản đã xong rồi nhưng còn có chút vấn đề, giám chế kêu biên kịch sửa lại một chút, có thể nghỉ ngơi một ngày.”

Tiêu Nghị nghe thấy thế thì hết như kẻ khát gặp ốc đảo.

“Nghỉ nghỉ nghỉ... nghỉ một ngày?” Tiêu Nghị thậm chí nghi ngờ mình nghe lầm.

“Vất vả rồi.” Đỗ Mai nói, “Ngày mai nghỉ, bảo Lư Châu đưa cậu đi chơi.”

Tiêu Nghị bỗng chốc thấy trước mắt tối sầm, trước đây một tuần nghỉ một ngày cậu không biết quý trọng, còn chê ít! Giờ thì nghe thấy được nghỉ còn không cả dám tin vào tai mình.

Chương 13

Đêm nay có Đỗ Mai ở đây nên trấn an được Lư Châu, Tiêu Nghị đã không còn phải lo lắng nữa. Sáng hôm sau, cậu còn đang ngủ thì có tiếng đập cửa thô bạo vang lên.

Lư Châu mặc quần đùi áo ba lỗ đứng bên ngoài, vẻ mặt đầy nghiêm túc nhìn cậu.

“Ồ...” Tiêu Nghị mặc quần lót tam giác, mắt đảo vòng vòng.

Tiêu Nghị, @_@?

Lư Châu chỉ chỉ đồng hồ trên tay, Tiêu Nghị đã hơi tỉnh ngủ, thầm nghĩ mới sáng ngày ra rời giường sao vẫn nhớ đeo đồng hồ thế? Dậy rồi có ý đeo để đến đây dọa tôi sao?

Tiêu Nghị, “Làm gì thế?”

Lư Châu đứng giữa hành lang hét lên, “Mấy giờ rồi còn ngủ?! Có phải cậu muốn nghỉ việc rồi không?!”

Phòng cách đó không xa mở cửa, Lư Châu lập tức đẩy Tiêu Nghị vào trong, bản thân cũng né vào phòng.

Tiêu Nghị miệng chảy nước miếng, tựa trên ghế sa lông, vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mơ được làm đại minh tinh của mình, bởi vì đóng thi thể bị Lư Châu giết nên đã thể hiện được biểu cảm phong phú và thân thủ nhanh nhẹn trước ống kính, bạn nhỏ Tiêu Nghị được một nhà sản xuất có mắt nhìn người chú ý đến, mời cậu đóng một vai phụ, kết quả bộ phim đó

nổi như cồn, Tiêu Nghị nước dâng đến đầu thuyền lên đến đây, bắt đầu đảm nhiệm vai chính, cả một chặng đường gập ghềnh nhấp nhô, cuối cùng cũng có được vòng nguyệt quế của ảnh đế, tay nắm tượng vàng, một bên là Ninh Á Tình, một bên là Trương Hân Nhiên, đứng phát biểu cảm tưởng trong lễ trao giải Oscar...

“Cảm ơn trợ lý Lư Châu của tôi! Không có anh ấy, tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay...”

Từ từ, hình như có cái gì đó sai sai.

“Không phải hôm nay được nghỉ sao?” Tiêu Nghị cố gắng lấy lại tiêu cự cho hai mắt, Lư Châu trước mặt tay dài chân dài, bờ ngực rắn chắc, đứng khuỳnh chân, trên bắp chân còn có lông, chết lặng nhìn Tiêu Nghị.

“Người được nghỉ là tôi.” Lư Châu nói, “Tôi còn sống sờ sờ đây, cậu nghỉ cái gì?”

Tiêu Nghị, “...”

“Dạ.” Tiêu Nghị nói, “Bệ hạ có gì phân phó, để nô tài đi làm.”

Lư Châu cúi kính nói, “Nhanh đánh răng rửa mặt! Đến giờ ăn trưa rồi! Cậu đang nghĩ cái gì thế hả?!”

Mười hai giờ trưa, Lư Châu mặc đồ Âu, dáng người dong dong, từ trong khách sạn đi ra. Tiêu Nghị ngáp dài, đội mũ lưỡi trai, ngồi trên ghế lái lái xe cho Lư Châu. Đầu tiên là tới phố Vạn Thịnh ăn cơm, Tiêu Nghị nói, “Hôm nay muốn làm gì?”

“Trốn người.” Lư Châu đeo kính râm vào nói, “Nhân tiện đi thăm người.”

“Ồ?” Tiêu Nghị nghĩ thầm, không ngờ cũng có người anh muốn bỏ đỡ. Lư Châu lại lên tiếng, “Cậu phi nhờ tôi cái gì trong đầu thế?”

Tiêu Nghị, “Không có không có.”

Lư Châu dữ tợn nói, “Lư Châu lại định ôm đù ai đó?”

Tiêu Nghị lập tức làm động tác suyt, lo lắng giọng hẳn quá lớn để người xung quanh nghe được, Lư Châu ra lệnh, “Đi xếp hàng, mười hai cái bánh, mười cái gói vào, giữ lại hai cái mình ăn.”

Tiêu Nghị nghĩ thấy mùi thơm, bèn xếp hàng mua cho Lư Châu hai cái bánh cà rốt, Lư Châu lại không ăn, một cái khác cũng cho Tiêu Nghị ăn nốt, nói, “Trở về nhớ bảo với chị Đỗ là tôi đưa cậu đi chơi rồi đấy.”

“...”

Tiêu Nghị còn tưởng rằng hôm nay Lư Châu ít nhất cũng sẽ dẫn cậu tới phố Quảng Châu chơi hoặc là đi đâu đó ngắm nghía một chút, không ngờ thế này đã tính là đưa cậu đi chơi rồi. Có điều... dù sao thì ông chủ đưa nhân viên đi chơi, cũng không thể đòi hỏi quá được. Một lát sau hai người ăn cơm xong, Lư Châu lôi di động mới ra, là cái Đỗ Mai hôm qua đã mang tới cho hắn, lại thúc Tiêu Nghị đi lái xe.

Bọn họ đến Tàn Vương Cung, Lư Châu vừa gọi điện vừa tìm đoàn phim, bảo vệ cho họ vào, Tiêu Nghị đi theo phía sau, thầm nghĩ, anh định thăm ai thế? Kết quả sau khi đi vào thì gặp một nhóm người đang quay phim.

Tiêu Nghị, “!!!”

Lư Châu đến trường quay, chỉ trong nháy mắt những người xung quanh đều vây lại, hắn chào hỏi cười nói với họ, nhân tiện đưa bánh cho đạo diễn.

Tiêu Nghị tròn mắt, nhìn thấy trong trường quay một nam minh tinh đang duỗi tay, cười cười nói nói với nam phụ.

Ảnh đế?! Đó là ảnh đế sao?!

Tiêu Nghị trong khoảnh khắc muốn hét lên, là ảnh đế! Là người giành được giải thưởng Kim Mã và giải nam chính xuất sắc nhất trong liên hoan điện ảnh quốc tế Cannes, Lê Trường Chinh!

Trong đầu Tiêu Nghị toàn là a a a oa oa oa, Lư Châu nhỏ giọng ghé vào tai cậu nghiên răng nghiên lợi nói, “Cậu không muốn sống nữa à...”

Tiêu Nghị lập tức định thần lại, Lư Châu lại đổi thành gương mặt cười nói, “Đúng vậy, đây là trợ lý của tôi.”

Tiêu Nghị lập tức bắt tay với cô gái trước mặt, vài người cười bảo, “Còn tưởng là người mới của công ty cậu chứ.”

“Xin chào... Xin chào, xin chào.” Tiêu Nghị nói.

“Xin chào thủ trưởng.” Đạo diễn trêu ghẹo.

Mọi người cười nghiêng ngả, trên đầu Tiêu Nghị hiện lên ba vạch đen, cảm giác mặt Lư Châu đã nổi gân xanh, nếu không phải ở trường quay, Lư Châu nhất định sẽ cho Tiêu Nghị một quyền bay sang tận Hollywood.

“Lại đây, Tiêu Nghị, đi theo chị.” Phụ trách tuyên truyền là một cô gái, “Chị tên Lý Diệp, cậu cứ gọi chị Lý là được rồi.”

“Chào chị Lý.” Tiêu Nghị cúi mình, “Vừa rồi em nhìn thấy ảnh đế, giật mình quá.”

“Cậu muốn xin chữ ký không?” Lý Diệp rất sáng khoái, thân thiện kéo tay cậu bảo, “Lát nữa chị kiểm cho cậu một tờ.”

Pháo hoa trong lòng Tiêu Nghị lập tức bắn tung bùng, ùng ùng ùng ngập đất trời. Lý Diệp đưa Tiêu Nghị đi, cậu quay đầu lại nhìn Lu Châu, hẳn dùng ánh mắt ý bảo cậu cứ bình tĩnh, Tiêu Nghị liền hiểu ra rằng nói không chừng có nhiệm vụ đặc biệt gì đó cho mình.

“Chị Đỗ hôm qua đã gọi điện cho chị.” Lý Diệp nói, “Vừa vặn hôm nay có phóng viên tới phỏng vấn, lát nữa chúng ta sắp xếp một chút, để Lu Châu ngồi bên cạnh.”

Tiêu Nghị, “Phóng... phóng viên?”

Lý Diệp, “Ừm, cậu hiểu đúng không? Chuyện của Hân Nhiên đã là chủ đề nóng nhất hôm qua, vừa hay hôm nay Lu Châu lại đến thăm đạo diễn Lạc. Cậu hiểu mà...”

“Em hiểu rồi.” Tiêu Nghị nói.

“Đoàn phim bọn chị không phát kịch bản trước.” Lý Diệp dặn, “Phỏng vấn thẳng luôn, lát nữa cho các cậu mười phút, nếu họ hỏi vấn đề gì cậu cảm thấy không thích hợp, nhớ giúp Lu Châu ngắt lời hoặc bỏ sung, tất cả trông vào cậu đấy.”

“Cảm ơn chị Lý.” Tiêu Nghị vô cùng biết ơn, “Cảm ơn cảm ơn!”

“Ôi dào, người một nhà không cần khách khí.” Lý Diệp nói, “Chị không ưa Trương Hân Nhiên từ lâu rồi, lại quen với chị Đỗ nhiều năm nữa.”

“...”

“Đùa cậu chút thôi.” Lý Diệp cười tươi như hoa.

Tiêu Nghị, “Ha ha ha...”

Lý Diệp làm việc rất chuyên nghiệp, rất ra dáng tiền bối, chỉ với mấy câu nói đã thu phục được hết nhân viên bên dưới. Vài phóng viên tới để phỏng vấn, Lý Diệp dẫn vào trong, lại chuẩn bị ảnh chụp cho họ, lúc sau nhìn thấy Lư Châu, mọi người dường như đều không ngạc nhiên.

Lý Diệp nói, “Mọi người cứ thoải mái.” Lại thấp giọng nhắc Tiêu Nghị, “Tu thái không cần đặt quá thấp, giám đốc Đỗ của các cậu đã lo liệu đâu vào đấy hết rồi.”

Tiêu Nghị vội gật đầu, dẫn phóng viên tới chỗ Lư Châu, thái độ của hắn rất hòa nhã, chào hỏi bọn họ rất lịch sự. Phóng viên bắt đầu hỏi Lư Châu có phải đã chia tay rồi không. Lư Châu đáp, “Tính cách chúng tôi không hợp, thực ra thời gian này cũng là để cho hai bên bình tâm lại, bởi ngay từ đầu chúng tôi đã nói, gặp gỡ vui vẻ, chia tay nhẹ nhàng.”

“Á Tình thì sao?” Có người cười nói, “Á Tình là một cô gái tốt.”

Lư Châu vội xua tay, “Chúng tôi chỉ là bạn diễn thôi, không có quan hệ gì khác.” Nói xong hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiêu Nghị, cậu vội nói, “Trong đoàn phim, phần lớn thời gian anh Châu đều ở một mình.”

“Ồ...”

Một phóng viên khác nói, “Phần lớn thời gian.”

“Thời gian còn lại là ở cạnh tôi.” Tiêu Nghị bổ sung.

Tất cả đều bật cười, Lư Châu nói, “Mọi người ngồi đi, vất vả quá rồi, sắp sang năm mới nên thời tiết rất ẩm ướt, Tiêu Nghị...”

Tiêu Nghị vội đi lấy đồ uống nóng mời bọn họ, lại có người hỏi, “Anh Lư đã có đối tượng tiếp theo chưa?”

“Không có.” Lư Châu nói, “Tôi định chuyên tâm đóng phim đã.”

Vừa nói Lư Châu vừa như vô tình đưa tay áo lên lau mặt, lộ ra cổ tay bị thương, có người hỏi, “Bị thương trong lúc quay phim sao?”

Lư Châu ngại ngùng cười cười.

“Bị chó cắn đấy.” Tiêu Nghị cười nói, “Lần đó chúng tôi bị dọa cho hết cả hồn, nửa đêm phải phóng xe đến phòng khám để tiêm phòng.”

Bỗng chốc, tất cả các phóng viên đều như nghĩ ra điều gì đó.

Sau khi thăm buổi quay của đạo diễn Lạc, Lư Châu về trước, Tiêu Nghị xuống xe đi tìm Lý Diệp, Lý Diệp đưa cho cậu một bản sơ thảo, nói, “Cậu đọc đi.”

Tiêu Nghị đọc lướt qua, đó là một bản sơ thảo ngắn gọn, Lý Diệp nói, “Lúc nào chị Đỗ định đưa ra thông cáo thì bảo chị ấy liên hệ với chị, bản thảo này bọn chị đăng trước, chắc không kịp làm tí cho tuần sau đâu, để luôn chiều mai đi, thứ Sáu bên cậu ra thông cáo, chiều thứ Sáu lượng người lên mạng lướt Weibo và diễn đàn rất lớn.”

“Vâng... vâng.” Tiêu Nghị hỏi, “Có thể sửa một chút không ạ?”

“Được.” Lý Diệp sáng khoái nói.

Tiêu Nghị liền lấy bút sửa lại mấy chỗ. Bản gốc đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Trương Hân Nhiên, Tiêu Nghị cảm thấy như vậy không ổn lắm, dễ khiến người ta cảm thấy tính định hướng quá mạnh, bèn sửa vài câu, Lý Diệp thấy thế phì cười.

“Chị Lý, chị xem thế này...”

“Thông minh lắm.” Lý Diệp lại đưa cho cậu một tấm ảnh có chữ ký rồi nói, “Rảnh thì tìm chị chơi!”

Tiêu Nghị tưởng Lý Diệp chỉ là thuận miệng hứa thôi, không ngờ cô ấy lại xin chữ ký của Lê Trường Chinh cho cậu thật, trong đó còn viết “Dành tặng Tiêu Nghị” nữa. Trời ạ! Tiêu Nghị lập tức nước mắt nhạt nhòa, vui đến phát điên lên được.

Không ngờ một người xa lạ lại tốt với cậu như vậy, Tiêu Nghị cảm thấy trên thế giới này không gì tốt đẹp hơn thế nữa, mình tới đây làm phiền người ta nhiều như vậy, mà lại còn được chữ ký... Sau khi cảm động xong, Tiêu Nghị thấy tự trách mình, giá mà lúc nào có điều kiện báo đáp lại chị ấy thì tốt.

Tiêu Nghị lái xe mà lòng đầy áy náy, Lư Châu nhìn cậu kỳ lạ.

“Chị Lý tốt thật đấy!” Tiêu Nghị nói.

“Thần kinh.” Khóe miệng Lư Châu giật giật, “Không phải nể mặt tôi thì ai thèm khách khí với cậu chứ?”

Tiêu Nghị biết ngay là sẽ nhận được câu trả lời như vậy, chỉ đành bất đắc dĩ nói, “Ờ...”

Lư Châu chớp lấy tấm ảnh, Tiêu Nghị lập tức cầu xin, “Đừng mà... Anh Châu, em xin anh...”

Lư Châu hỏi, “Của ai thế? Trước mặt cậu là một ngôi sao thế này, còn phải đi tìm người khác xin chữ ký à? Có nổi tiếng bằng tôi không?”

Nói xong Lư Châu nhìn tấm ảnh, nhất thời im lặng không nói gì nữa.

Lê Trường Chinh quả là nổi tiếng hơn hẳn thật...

Lư Châu thuận tay ném đi, cái ảnh bay xuống phía dưới, rơi bên cạnh chân ga, Tiêu Nghị trầm nghĩ, rốt cuộc cũng có lúc không vênh mặt được rồi. Có điều cậu nhớ rõ những gì Lâm Nghiêu nhắc nhở lúc mới vào làm, đành phải kìm nén đau đớn, không nhặt tấm ảnh của Lê Trường Chinh lên, tránh chọc tức thêm Lư Châu, đạp ga, chân nhấn xuống, làm một dấu giày lên mặt Lê Trường Chinh.

Ảnh đế, nam thân, đại nhân Lê Trường Chinh của em, rất xin lỗi anh, em không thể đắc tội với ông chủ được, xin anh hãy chịu thiệt thòi một chút, Tiêu Nghị lặng lẽ nghĩ.

Tiêu Nghị hỏi, “Giờ mình về ạ?”

“Về? Để chờ hẹn hò với Ninh Á Tình sao?”

“VẬY CHÚNG TA ĐI...”

“Tùy.”

Tiêu Nghị lái xe lòng vòng quanh đài phun nước, Lư Châu tức giận quát, “Cậu đang chơi đu quay hay là nghịch bàn casino thế?”

“Em không biết đi đâu...”

Lư Châu bó tay luôn với Tiêu Nghị, “Cậu có chủ kiến một chút được không? Cậu có phải đàn ông không vậy? Tôi không nói thì cậu không biết đi đâu à?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, sao anh còn lảm chuyện hơn cả La Gia Anh thế? Anh có phải là đàn ông không? Lại nghĩ, dù sao thì Lư Châu cũng không có điểm đến cụ thể, vậy thì đi chơi thôi.

* * *

Bốn giờ chiều, cáp treo Bình Nham.

Lư Châu mặt không cảm xúc ngồi trong khoang cáp treo, Tiêu Nghị gọi điện thoại cho Đỗ Mai xong, báo cáo vụ tập kích thành công.

“Vui không?” Lư Châu nhàm chán hỏi.

“Ha ha, vui.” Tiêu Nghị đáp, “Chúng ta cùng chụp một tấm ảnh đi.”

“Cút!”

Hai người đi cáp treo, trời hôm nay rất lạnh, lại đang là mùa vắng khách, du khách leo tèo vài người. Tiêu Nghị tìm một chỗ vắng người, cuối cùng Lư Châu cũng có thể tháo kính râm xuống, hai người từ trên cao nhìn xuống toàn bộ Hoàn Kiếm.

“Trước kia lúc đóng ‘Thương Sơn Tình’ tôi đã từng đến đây.” Lư Châu kể, “Trời mưa to, ở đây quay những năm ngày liền, ông đây lạnh đến đông cứng cả người, còn phải treo người bên vách đá. Cậu cẩn thận fan đấy.”

“Có người đến thì chụp cùng họ tấm ảnh thôi mà.” Tiêu Nghị nói, “Họ yêu mến anh như vậy.”

Lư Châu, “Cậu thì biết cái gì, bớt nói nhảm đi.”

Tiêu Nghị đã không còn sợ Lư Châu như trước nữa, hắn cũng phát hiện ra điều này, “Cậu càng lúc càng to gan rồi đấy, còn dám cãi lại tôi?”

“Không không, em cũng rất yêu anh mà!”

“...”

Tiêu Nghị biết Lư Châu thích chiêu này nhất, chỉ cần thật lòng quan tâm hẳn là có gì hẳn cũng chỉ nói vài câu, cho dù có chọc hẳn giận đến thế nào, miễn là điểm xuất phát có ý tốt thì hẳn sẽ không bao giờ trở mặt.

Có lẽ Lư Châu lúc nhỏ cũng thiếu thốn tình cảm.

Lư Châu nghiêm mặt, “Tôi phải giải thích cho cậu để cậu đỡ phải ra ngoài nói linh tinh.”

“Em chưa bao giờ nói linh tinh ra ngoài hết... Anh đừng ghét fan, có gì anh cứ nhắm thẳng vào em này.”

“Nào dám!” Lư Châu nói, “Làm cậu khóc lần nữa thì hình tượng của ông đây sẽ mất sạch!”

“...”

Mặt Tiêu Nghị đỏ bừng, bị Lư Châu mỉa rồi, cậu nghĩ, lần khóc ấy nhất định sẽ trở thành một vết đen trong lịch sử đời cậu.

Lư Châu vừa đi vừa nói, “Không phải là ghét fan, mà chỉ là tôi không muốn nhận quà của mấy đứa bé đó, cũng không thích chúng mãi mê theo đuổi thần tượng, chỉ thế thôi, hiểu không? Nếu nhận của một người mà khoe lên Weibo là lập tức sẽ càng có nhiều người gửi tới hơn, tôi không nghèo đến nỗi phải thu tiền hội viên của fan hay kêu gọi fan góp tiền mua nhà cho mình.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, hóa ra là như vậy sao? Lư Châu lại nói, “Bọn họ yêu là yêu con người tôi hay chỉ yêu khuôn mặt này?”

Đây thực ra là một câu hỏi không có lời giải đáp, Lư Châu tiếp, “Cậu cũng là fan, cậu thử nói xem nào.”

“Phim anh đóng thật sự rất hay, những phim chẳng ra gì cũng nhờ anh mới được cứu, lúc đầu em thích anh chính là vì diễn xuất.”

“Thế là đúng rồi, hiểu chưa? Chưa bàn đến chuyện bộ phim đó thế nào, tôi không thích bất kỳ một đứa trẻ nào trở thành fan của tôi cả, chỉ cần nó xem phim tôi đóng là được rồi. Xem xong thì ngoan ngoãn, chăm chỉ học tập, đừng có mà việc cần làm thì không làm, lại đem tiền của cha mẹ đi mua đồ cho tôi. Tôi không khuyến khích chuyện đó.”

Tiêu Nghị có chút ngạc nhiên, Lư Châu chỉ tay về phía quầy ăn nhỏ bảo cậu đi mua đồ uống, Tiêu Nghị mua về, Lư Châu uống một ngụm lại khoát tay nói, “Chuyện vừa rồi đừng nói ra ngoài.”

Tiêu Nghị bảo, “Em có thể xin chữ ký của anh không, anh Châu?”

Lư Châu cầm bút, nhìn Tiêu Nghị một hồi, định đặt bút lên mặt cậu.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu chỉ làm bộ để trừu cậu thôi, còn chưa chạm tới mặt Tiêu Nghị đã thu bút lại. Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười, Lư Châu nói, “Tìm ảnh đế của cậu đi.”

Không cần nhỏ mọn như vậy chứ, Tiêu Nghị nghĩ thầm, đuổi theo Lư Châu.

Chiều hôm đó ăn xong bữa tối quay về, Tiêu Nghị dừng xe, vòng ra đằng sau lấy đồ, Lư Châu xuống xe, trước khi xuống còn liếc chỗ ghé lái một cái, nhặt tấm ảnh có chữ ký của Lê Trường Chinh lên, đi ra ngoài, thuận tay ném vào thùng rác trong góc. Tiêu Nghị về đến khách sạn mới đột nhiên nhớ ra chữ ký của Lê Trường Chinh, chạy vội ra xe tìm.

Tìm mãi cũng chẳng thấy đâu, cậu khóc không ra nước mắt, mắt rồi ư? Bay đi đâu được chứ?

Tiêu Nghị cúi đầu ủ rũ đi lên, kết quả là từ trên cầu thang nhìn thấy trong thùng rác lộ ra một góc của tấm ảnh. Cậu cẩn thận lấy ra, phát hiện trên mặt Lê Trường Chinh có vô số dấu chân lúc cậu nhún ga, bên dưới có dòng chữ, “Dành tặng Tiêu Nghị.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị trán nổi gân xanh, thâm diện cuồng xỉ vả Lư Châu, cất tấm ảnh vào túi rồi quay về.

Chương 14

Đêm đó, Tiêu Nghị lướt Tianya mà tim đập chân run, ban đầu có bài đăng nói Lư Châu làm thế nào để lên được vị trí ngày hôm nay, không ngờ có người bảo hẳn từng bị nhà sản xuất bắt làm quy tắc ngầm... Cả người Tiêu Nghị như bị sét đánh.

Tuy thỉnh thoảng có nghe nói đến quy tắc ngầm, Tiêu Nghị cũng hiểu cho dù là ca sĩ hay diễn viên đều có thể bị dùng quy tắc ngầm, nam tài tử bị như vậy nhiều vô số kể, nhưng bất luận bên ngoài nói gì, cứ dính đến nam thần của mình - bao gồm các diễn viên hạng sao như Lê Trường Chinh và Lư Châu - Tiêu Nghị đều sẽ tự động bỏ qua, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, coi như Lư Châu vĩnh viễn là một đóa sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn... Có điều chuyện của Lê Trường Chinh, trước kia Tiêu Nghị cũng đã từng nghe qua, tuy rằng lý trí biết rằng loại chuyện này tuyệt đối không được hỏi, cũng không thể xem là thật, chuyện quá khứ thì đã là quá khứ, nhưng về mặt tình cảm thì vẫn không thể nào chấp nhận nổi, mấy lần run run định tắt cái bài đó đi, rốt cuộc vẫn không nhìn được tiếp tục xem.

Trời ạ! Trong lòng Tiêu Nghị đấu tranh kịch liệt, lệ rơi đầy mặt, ngửa mặt lên trời mà khóc. Tại sao lại có thể như vậy chứ? Nam thần của tôi không ngờ lại từng bị người ta...

Các fan cuồng gần như có phản ứng giống hệt nhau, rất nhanh đã âm âm chia sẻ về Weibo của mình, còn kèm cả đường link và đủ các loại lời

bình, ví dụ như nghe được tin ở chỗ nào đó, Lư Châu từ khi bị người ta “áy” xong là bất lực...

Tiêu Nghị, “...”

Những lời này nhất định là do Trương Hân Nhiên tung ra, chứ chẳng nhẽ Lư Châu lại tự đi nói? Hẳn cô ta đã nghe lời Tề Toàn xúi bẩy. Tiêu Nghị suýt nữa thì chết vì tức, thầm nghĩ ‘gặp nhau vui vẻ, chia tay thoải mái’ không tốt sao? Sao lại lòi chuyện này ra để nói chứ? Thật là quá đáng.

Không đúng! Tiêu Nghị chợt nhớ tới hai từ chuyên môn mà Trương Hân Nhiên dùng để mắng Lư Châu, bắt đầu suy nghĩ xem một người làm sao vừa bất lực lại vừa xuất sớm được, trải qua một hồi tự đặt giả thiết, suy luận rồi phản bác, Tiêu Nghị an ủi mình tất cả đều là giả, Lư Châu căn bản không thể bất lực, bởi vì bất lực và xuất sớm không thể cùng tồn tại. Từ đó, Tiêu Nghị kết luận chuyện Trương Hân Nhiên nói Lư Châu bất lực là nói dối, tiện đà suy luận những việc khác cô ta nói cũng là dối trá nốt, thế nên Lư Châu nhất định không bị nhà sản xuất “áy”.

“Chị Đỗ.” Tiêu Nghị nói, “Bài đăng này... tôi cảm thấy nên tìm người gỡ đi.”

Tiêu Nghị đưa cho Đỗ Mai xem, mong chờ tìm được đồng minh, không ngờ Đỗ Mai chỉ nhìn thoáng qua rồi nói, “Không cần phải để ý mấy người rảnh việc ấy.”

“Không xóa sao?” Tiêu Nghị hỏi.

“Tìm người xóa không phải là công nhận ư?” Đỗ Mai vừa nhìn màn hình máy tính vừa xoa tay, “Lư Châu cũng không để ý đến mấy thứ vớ vẩn này đâu, cậu không cần lo thay cậu ấy làm gì.”

“Ừm.” Tiêu Nghị đáp.

Trong đầu Tiêu Nghị chợt lóe lên: Đúng vậy! Lư Châu cũng không quan tâm, cho nên chắc chắn không bị việc này khiến cho phải phiền não, cũng không thể nào từng bị dùng quy tắc ngầm.

Đỗ Mai gọi điện bảo Lư Châu tới, Tiêu Nghị bèn ngồi qua một bên tiếp tục xem dân mạng nói gì, nhưng chính mấy phút đồng hồ ngắn ngủi này lại cứu vớt tâm hồn cậu.

Tiêu Nghị đọc thấy bên dưới bài đăng có một bình luận tiết lộ, tiết lộ này rõ ràng là của người biết nội tình.

Người nọ dùng một chữ cái để ám chỉ nhân vật nhà sản xuất, bảo nhân vật này gay, hơn nữa còn nổi tiếng chỉ thích trai thẳng, mặc dù không nhỏ nhắn dễ thương như đạo diễn nào đó, nhưng chắc chắn không chịu ở trên mà để đôi phương làm, tất cả những người bị ông ta áp dụng quy tắc ngầm đều có thể chứng thực điều này. Bộ phim ra mắt của Lư Châu chính là của ông ta, tính ra thì cũng lâu lắm rồi, giữa chừng sự nghiệp của Lư Châu còn có mấy năm trống, mãi cho đến khi gặp và ký hợp đồng với bên Đỗ Mai mới dần dần được lãng xê trở lại.

Ai cần lãng xê chứ! Tiêu Nghị vẫn không cam tâm nghĩ, Lư Châu có thực lực như thế cơ mà, có điều nể tình người ta viết khách quan nên không thèm chấp nữa... Tiêu Nghị ngồi nghiền ngẫm lại, đột nhiên trong đầu có một phỏng đoán.

Liệu có phải vì nhà sản xuất kia nên Lư Châu mới bị ám ảnh, thỉnh thoảng bắt lự? Như vậy thì có thể lý giải tất cả rồi.

“Ê.” Lư Châu gọi.

Tiêu Nghị lập tức ngồi thẳng dậy.

Lư Châu, “Sao không về phòng?”

Lư Châu không biết Tiêu Nghị đang suy nghĩ gì, nhìn cậu kỳ lạ. Đỗ Mai nói thay, “Tôi kêu cậu ấy tới đây, đọc đi, bài viết và đính chính của cậu đều có rồi.”

Đỗ Mai đưa bản thảo ra, Lư Châu xem qua rồi sửa, chuẩn bị hôm sau cho đăng. Bây giờ trên mạng đã đồn ầm lên, chuyện tình Lư - Trương vẫn còn chưa hết nóng, Đỗ Mai sửa bản thảo rồi đi tìm bộ phận tuyên truyền, lại quay sang nói, “Lư Châu, sáng mai cậu nhớ lên Weibo đính chính.”

Weibo đã viết xong, Tiêu Nghị đọc qua, trên đó là tự bạch của Lư Châu và tình sử với Trương Hân Nhiên, mặc dù không đến mức kiểu “mười năm tình ta ý nàng, mặc dù lòng mong được cùng nàng đi đến thiên trường địa cửu nhưng không thể không nén đau thương để nàng được tung cánh bay cao...” cơ mà cũng rất mùi mẫn.

Tự bạch của Lư Châu chủ yếu đánh vào tình cảm, đại ý là từ lúc mới chỉ là một tên nhóc chân ướt chân ráo bước vào làng giải trí đến giờ, suốt chặng đường đã rất may mắn có Trương Hân Nhiên luôn luôn bên cạnh, hiện giờ đi tới nước này cũng là bởi số mệnh an bài, cho dù có cầm tay Trương Hân Nhiên bước vào cung điện hôn nhân thì cũng sẽ vì tính cách không hợp mà không thể đi đến cuối cùng, thế nên đành phải buông tay, mong cả hai bên đều có được hạnh phúc. Việc chia tay của họ không liên quan đến bất kỳ ai, cũng tuyệt đối không phải vì hấn ngoại tình trong lúc quay phim, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Đọc thấy Lư Châu nhớ lại lúc mới vào nghề, từng chuyện từng chuyện nhỏ nhất cùng trải qua với Trương Hân Nhiên, Tiêu Nghị không thể không

nói mình có chút xót xa trong lòng.

“Đừng có bày vẻ mặt ấy ra được không.” Khóe miệng Lư Châu giật giật, “Tôi nổi hết cả gai ốc rồi.”

Tiêu Nghị hỏi, “Thật sự là như thế sao?”

Lư Châu đáp, “Đa số là bịa ra đấy, văn cậu có tốt không? Tốt thì giúp tôi sửa đi.”

Văn vẻ của Tiêu Nghị cũng tạm tạm, sửa lại vài chỗ, từ ngữ dùng thành khẩn hơn một chút, đưa cho Lư Châu xem xong, hắn nói, “Cứ như vậy đi.”

Nhờ Đỗ Mai, Tiêu Nghị biết thực ra đây cũng là một cách lảng xê cho cả hai bên, cho dù không đóng phim thì minh tinh cũng phải giữ được sức hút và sự quan tâm của công chúng. Cho dù là theo hướng tích cực hay tiêu cực, cứ làm sao khiến nhiều người chú ý hơn thì làm. Yêu đương đích thị là cách an toàn nhất, thu hút sự chú ý của fan nhất. Nói Lư Châu lợi dụng Trương Hân Nhiên, thực ra có chút oan cho hắn, loại chuyện này dù sao cũng là đôi bên cùng có lợi.

“Là Châu Châu nhà chúng ta có thực lực.” Đỗ Mai khinh khỉnh nói, “Hừ, đăng lên Weibo đi.”

* * *

Sáng hôm sau, Tiêu Nghị vào Weibo của Lư Châu, đăng đoạn tự bạch ấy lên.

Hôm nay là thứ Sáu, cả một ngày toàn cảnh quay đánh nhau, Tiêu Nghị bận bịu tại trường quay, nghĩ không biết trên mạng thế nào rồi, nhất định sẽ rất ầm ĩ.

Nhưng cả buổi sáng đều vô cùng bận rộn, sắp đến ngày đóng máy, đạo diễn bắt đầu điên cuồng chạy tiến độ, quản lý đoàn phim bận đến nỗi chân không chạm đất, trong lúc ngáp đầu vẫn có thể tranh thủ gọi điện mắng người. Sau buổi trưa là quay xong mấy cảnh khó, Lư Châu bắt đầu được treo lên dây cáp diễn trước phong xanh để hậu kỳ ghép cảnh.

“Được rồi!” Đạo diễn hô, “Cảnh kế tiếp!”

Tiêu Nghị rút cuộc cũng có thời gian lôi di động ra, thấp thỏm mở Weibo của Lư Châu, bảng thông báo hiện lên hơn mười một ngàn lượt chia sẻ, hơn tám nghìn bình luận, Tiêu Nghị suýt nữa thì ngất.

Lời thanh minh của Lư Châu đã lập tức thu lại được đến 60% cảm tình của đại chúng, đương nhiên, đa số fan thuộc loại fan cuồng, thần tượng của mình thích ai thì đó là người tốt, cơ mà thần tượng nhà mình vẫn là tốt nhất. Chỉ cần Lư Châu lên tiếng nói rõ ràng là được, đối tượng là Trương Hân Nhiên hay Ninh Á Tĩnh, thậm chí là Triệu Bản Sơn hay Tiểu Thâm Dương¹³, fan đều không có ý kiến gì.

¹³ Triệu Bản Sơn và Tiểu Thâm Dương là hai nghệ sĩ hài nổi tiếng của Trung Quốc.

Nhưng fan của Trương Hân Nhiên, còn cả người qua đường - những kẻ đã bị fan của Lư Châu thay hấn xỉ vả - chắc chắn sẽ không bỏ qua, tất cả bắt đầu “tổ lái”, quả thực là loạn hết cả lên.

Tiêu Nghị trầm nghĩ, trong số này không biết có thủy quân Trương Hân Nhiên cài vào không, thủy quân của Đỗ Mai đã đến chưa? Liệu có phải những kẻ đánh nhau chỗ này toàn là viện binh còn fan thực của cả hai lại chẳng có mấy người? Tiêu Nghị lúc đầu còn cảm thấy không đến nỗi nào, về sau lướt bài, thấy đoàn làm phim “Thiệt mã băng hà” cũng dính đạn,

Ninh Á Tình càng bị nói đến không ra cái gì, Tiêu Nghị càng xem càng tức giận, mắng Lư Châu khác nào mắng bản thân cậu.

Tiêu Nghị thật muốn ngửa mặt lên trời mà gào thét: Nam thần nhà chúng tôi cố gắng đến thế nào các người có nhìn thấy không?! Tại sao? Chửi cái quái gì mà chửi! Rốt cuộc Tiêu Nghị cũng không chịu được nữa, vút Lư Châu đang bị treo trên dây sang một bên không thèm hàu hạ, đi đổi nick khác vào để nói giúp hắn.

Mặc dù Tiêu Nghị rất hùng hổ, tràn ngập quyết tâm ‘tráng sĩ một đi không trở về’, nhưng đáng tiếc là quanh đi quẩn lại chỉ biết có mấy câu với độ sát thương kiểu, “Sao mà có thể nói như thế được?”, “Mày im mồm!” với “Mày thì biết cái gì?”... Thật chỉ hận mình thường ngày không xỉ vả ai bao giờ, hận mình bản lĩnh quá yếu nick giả quá ít, thật ước có thể hóa thân ngàn vạn lần, một phát bóp chết những lời chỉ trích trái chiều đi.

Tiêu Nghị hận không thể biến thành Quan Thế Âm Nghìn Tay, chuyển qua chuyển lại giữa đóng nick, chuyển đến đầu óc quay cuồng, quản lý trường quay đến bên xùy một cái, bảo Tiêu Nghị xem trên Tianya.

“Đã lên Tianya chưa?” Quản lý hỏi.

“Tôi đang lướt.” Tiêu Nghị ra hiệu cho người ta đừng kích động trong khi bản thân mình còn kích động hơn.

Quản lý nói, “Cậu xem cái này đi.”

Tiêu Nghị ngó qua đường link mà quản lý gửi, suýt chút nữa thì són ra quần.

Tiêu đề: Tiết lộ sự thật, tên khốn Lư Châu ngoại tình.

Bỏ qua bài viết dài ba trăm năm mươi chữ của “chủ thớt”, kéo xuống phía dưới, trong đó có một bình luận thế này:

“Bạn thân từ nhỏ của tôi làm trợ lý cho Lư Châu, Lư Châu nổi danh ghê gớm, quả thực là không coi con người ta ra gì, suốt ngày la mắng, trút giận lên trợ lý, hơi một tí là đánh người, trợ lý cũng đáng thương... suốt ngày bị lôi ra đấm đá.”

Không thể nào! Tiêu Nghị nghĩ thầm là ai để lộ ra vậy?! Cho tới giờ cậu có nói với ai đâu! Bệ hạ, đây là đúng là sét giữa trời quang, thần thiếp phải chịu phạt như vậy rốt cuộc để làm cái gì chứ?

Tiêu Nghị lấy lại bình tĩnh, nói, “Tôi tôi tôi... Tôi đã ký hợp đồng giữ bí mật, cho nên tới giờ chưa từng nói những chuyện thế này với ai hết. Sao lại như vậy chứ?”

“Cậu có muốn gọi điện cho tổng giám đốc Đỗ để giải thích một chút không.” Quản lý trường quay hỏi.

Tiêu Nghị cảm kích gật đầu, vội vàng bấm điện thoại gọi cho Đỗ Mai.

Đỗ Mai ở bên kia nghe xong nói, “Tôi xem rồi, biết là không phải cậu làm, chắc chắn là Tề Toàn thuê người giả danh bạn cậu, chiêu này đã xưa lắm rồi, không cần phải lo.”

Tốt quá tốt quá... Tiêu Nghị thở phào, Đỗ Mai tiếp, “Thế này nhé, cậu lập một cái nick, cũng lên đó đăng bài, nói cậu nghe bạn kể rằng, quản lý của Trương Hân Nhiên có lần uống say, lỡ phun ra chuyện cha nuôi của con nhóc đó mua xe cho nó. Học cách nói của hấn ấy, đăng lên đi.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị nghĩ thầm mẹ kiếp, mấy người cũng thật là dã man quá đi.

“Ê!” Lư Châu giận dữ gào lên ở đằng xa, “Cậu làm cái gì thế!”

Tiêu Nghị lập tức định thần lại, a một tiếng, Đỗ Mai nói, “Cậu đang bận giúp Lư Châu à? Vậy không cần nữa, dù sao đến bốn giờ ‘thủy quân’ của chúng ta cũng sẽ có mặt.”

Tiêu Nghị đáp vâng, cúp máy rồi vội vàng chạy qua, Lư Châu được thả xuống, Tiêu Nghị bèn ôm lấy giúp hắn đứng vững. Lư Châu đã bị treo gần nửa giờ, cậu cuống quýt gọi trợ lý tới mát xa, bản thân thì bóp đùi bóp chân cho hắn.

Cả đoàn làm phim đều theo dõi bài đăng trên Tianya có tựa đề, “Tám về siêu sao: Những chuyện chưa ai biết về Trương Hân Nhiên và Lư Châu.” Bình luận trong nháy mắt đã lên tới mấy chục trang, Tiêu Nghị bấm vào xem, chỉ thấy bên trong toàn là gió tanh mưa máu, kẻ thì mắng Lư Châu là thằng tồi, người lại hạ nhục Trương Hân Nhiên, có kẻ nũng nịu kêu một không yêu nữa, có người mang ảnh thần tượng của mình sang spam, có kẻ chửi tục, có fan một chọi mười anti, có người hóng chuyện, có kẻ lại thừa dịp chê luôn cả bộ phim họ đang quay...

“Chết tiệt!” Quản lý trường quay vén tay áo, “Không ngờ phim của chúng ta cũng trúng đạn! Chị em đâu, hành động!!”

Phụ trách kế hoạch nói, “Lại đây, tôi có tích một đống nick ảo này, đừng dùng nick chính, tôi gửi đống nick ảo với password vào nhóm nhé.”

Tiêu Nghị, “...”

Cả đoàn làm phim gần như những ai đang rảnh đều ngồi bình luận, Lư Châu nghỉ ngơi một lát, chẳng hề biết gì, cũng không buồn hỏi, trở lại quay tiếp.

Nam chính đang treo mình trên dây, phía dưới một đám người cùng chung mối thù giúp hấn cãi nhau.

Tiêu Nghị ghé lại nhìn, thấy thư ký trường quay mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, gõ chữ như bay trên di động. Ninh Á Tình cũng bị dính đạn, mặt xám xì ngồi một bên ấn điện thoại.

Ninh Á Tình hiển nhiên là bị chọc tức điên rồi, ném di động sang một bên nói, “Nhiều lúc tôi thật muốn tra ra mấy cái ID kia, thuê người thịt hết cái bọn mồm thối ấy.”

Tiêu Nghị sợ hãi nghĩ thầm, nữ hiệp nếu cô muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành thì hãy cắt điện đã, nếu người mà thuê được thật, theo tình hình hiện tại thì rất có khả năng cô sẽ bị fan cuồng của Lư Châu thịt trước đấy...

Lư Châu lắc qua lắc lại trên dây, nghe chỉ đạo võ thuật yêu cầu đủ thứ tư thế kỳ quái, bày ra các kiểu tư thế buồn cười, Tiêu Nghị không dám quang minh chính đại lướt web, chỉ dám thỉnh thoảng liếc di động.

“Chị An...” Tiêu Nghị hỏi, “Vẫn đang dìm tiếp sao?”

“Không sao.” Quản lý trường quay an ủi, “Dìm chơi thôi, đợi lát nữa chị Đỗ dẫn quân ra trận. Ai da, Tianya căn bản không phải là chiến trường chính. Chuyên mục giải trí của các báo, các link pop up mới sợ, chứ đây chỉ là mấy cái vớ vẩn thôi.”

Tiêu Nghị, “...”

Người nào người nấy đều đầy vẻ sung sướng xem kịch hay, quản lý lại tiếp tục chat trên Wechat, “Đúng đúng, lần này coi như cô ta xui xẻo, đừng phải Đỗ Mai, cô ta không xui thì ai xui...”

Tiêu Nghị nghĩ thâm, xem ra Trương Hân Nhiên đắc tội với không ít người, cả Lý Diệp và quản lý bên này có vẻ đều thấy cô ta không vừa mắt.

“... Sao phải thế chứ.” Đầu bên kia là giọng một người đàn ông dịu dàng, “Trương Hân Nhiên cũng thật là, trong giới có ai không biết cô ta buông thả thế nào đâu chứ? Một vừa hai phải thôi, lòi một con chó ra đỡ đạn thì hay ho gì? Mao Mao nhà tôi...”

“Mao Mao là chó của Mạc Mạc.” Quản lý giải thích với Tiêu Nghị, “Cũng từng bị con Chihuahua của Hân Nhiên cắn.”

Tiêu Nghị trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi, gật đầu.

“Đúng vậy.” Quản lý lại chat tiếp, “Ai, thị phi quá nhiều, thị phi quá nhiều.”

Tiêu Nghị ở bên cạnh, quản lý không nói gì nhiều, gập máy lại, tiếp tục spam diễn đàn.

Hơn bốn giờ, đội quân của Đổ Mai mời cuối cùng cũng xuất hiện để phản pháo.

Tiêu đề mở màn chính là: Người cha nuôi của Trương Hân Nhiên và con chó “chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng”.

Tiếp theo là: Tài tử giai nhân, cùng xem những cảnh phong hoa tuyết nguyệt Lư Châu từng diễn.

Đến năm giờ, gợi ý bài hot trên Tianya biến thành, “Môi tình Lư - Trương kết thúc, Phong - Chi, Bằng - Phi¹⁴... Những cặp tình nhân đã để lại cho chúng ta những hồi ức đẹp, ai sẽ hát tiếp bài ‘chia tay vui vẻ’, ai sẽ là bên đỡ tiếp theo của ai?”

¹⁴ Phong - Chi chi cặp ca sĩ diễn viên Tạ Đình Phong - Trương Bá Chi, Bằng - Phi chi cặp diễn viên ca sĩ Lý Á Bằng - Vương Phi.

Các bài top đã được kéo lại, mấy bài đăng về Lư Châu gần như chỉ còn toàn là những bức ảnh đẹp trai ngời ngời của hắ.

Chương 15

Tiêu Nghị cuối cùng cũng được chứng kiến mức độ hưng hân của đám người đó, chủ đề hot trên Sina cũng đã thay đổi, đứng đầu là bộ phim mà Lê Trường Chinh đang quay, đây là để tạo thế cho thứ Hai tới tung tin, đám quân của Trương Hân Nhiên hình như đã chạy hết, những người còn lại bắt đầu táp về chuyện Tề Toàn đã ngủ với bao nhiêu nam nghệ sĩ trong công ty.

Mối thù này coi như đã kết, xem ra Lư Châu và Trương Hân Nhiên không bao giờ có khả năng hợp tác với nhau nữa, Tiêu Nghị nghĩ thầm thật đáng sợ, mình cả đời này cứ làm trợ lý thôi.

Bữa tiệc giải trí kết thúc, Lư Châu nhức mũi hết cả người, nằm nguyên buổi ở khách sạn, Tiêu Nghị vừa kể cho hắn nghe tình hình buổi chiều, vừa lướt Taobao, Lư Châu chỉ ờ một tiếng, bảo, “Cậu đi nói với chị Đỗ, vừa vừa thôi là được. Chú ý các bài viết trong chuyên mục giải trí của báo mạng...”

“Ồ...” Lúc Tiêu Nghị đứng lên rồi vẫn còn chăm chăm nhìn điện thoại, Lư Châu lại nói, “Thôi không cần, chị ấy chắc chắn cũng biết rồi.”

Tiêu Nghị ừm một tiếng, Lư Châu chìa vai ra, Tiêu Nghị bèn bóp vai cho hắn. Người Lư Châu rất cường tráng, lúc mặc quần áo thì thấy gầy, cởi ra lại cơ bắp, trời sinh dáng chuẩn, mặc cái gì cũng đẹp. Tiêu Nghị cả buổi chiều đều ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, lúc này vừa bóp vai vừa gà gât, cuối cùng gục luôn xuống giường, bóp tay cho Lư Châu mà bản thân lăn ra ngủ trước.

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Nghị nghe thấy tiếng Lư Châu nói chuyện điện thoại, cố gắng định đứng lên bò về phòng mình, nhưng thế nào cũng không mở mắt ra nổi, nửa đêm bị một cước đạp xuống giường.

Tiêu Nghị, “@.@...”

Tiêu Nghị sờ đông sờ tây, Lư Châu ở trên giường ném một cái chăn xuống, Tiêu Nghị ôm lấy lăn ra ngủ tiếp.

* * *

Ánh mặt trời xán lạn, thời tiết ở Hoàn Điểm mây hôm nay rất đẹp, lúc giải lao giữa các cảnh quay, Lư Châu và Ô Hằng Cổ còn chụp mấy tấm hình “fan service”, mặt Lư Châu nhìn chẳng tự nhiên chút nào, tổ tuyên truyền hôm đó chỉ đăng một tấm lên, nháy mắt đã có hơn hai mươi ngàn lượt chia sẻ.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, người ta cũng muốn cùng Lư Châu làm “fan service” mà, được cùng nam thần thật thích, haizz.

“Cậu có muốn lên hình ‘fan service’ thử không.” Đạo diễn cười nói.

Tiêu Nghị vội cười nói, “Khán giả có biết tôi là ai đâu.”

“Hai người bọn họ bình thường không phải đã rất thân thiết rồi sao?” Quản lý cười nói.

Khóe miệng Tiêu Nghị giật giật, suốt ngày bị đoàn phim lôi ra đùa giỡn, mãi cũng thành quen, Lư Châu quay xong đi tới cạnh Tiêu Nghị ngồi xuống.

Tiêu Nghị còn đang ngẩn người, Lư Châu hỏi, “Đang nghĩ cái gì thế? Càng ngày càng ngốc à? Điện thoại đâu rồi?!”

Tiêu Nghị phản xạ có điều kiện, lập tức đứng lên đưa di động cho hắn, Lư Châu chớp lấy, lại bắt đầu lướt diễn đàn, Ô Hằng Cổ bước lại cười chào hỏi, Lư Châu nói với Ô Hằng Cổ, “Tuy cậu rất bảnh, nhưng khi quay đưng nên quá chú ý vào ống kính và khuôn mặt của mình.”

Ô Hằng Cổ lập tức có chút ngượng, luôn miệng nói xin lỗi, Lư Châu không nói gì nữa. Tiêu Nghị cũng nhận ra điều này, mấy nam phụ đều hay thế, sợ mình lên hình bị xấu, rảnh ra là soi gương, hơn nữa sẽ cố gắng điều chỉnh để khuôn mặt nghiêng

30 độ so với ống kính.

Lư Châu nói thẳng như vậy rất dễ gây mịch lòng, nhưng hắn là đàn anh, người mới cũng không dám phản bác gì, chỉ có nước ngồi nghe mà thôi. Lư Châu cũng để ý đến cảm xúc của đối phương, chỉ vừa phải vậy thôi, không nói nhiều hơn nữa.

Thời tiết ở Hoàn Điểm hiếm khi đẹp như mấy hôm nay, cùng với việc nhóm diễn viên đầu tiên đã quay xong, không khí đột nhiên trở nên rất thoải mái nhẹ nhàng.

Đỗ Mai đã về Bắc Kinh, ở bên đó tìm chế tác xem trailer, Lư Châu nhắc, “Cậu nhớ gửi chứng minh thư cho chị Đỗ để còn chuẩn bị mua vé máy bay trở về.”

Tiêu Nghị nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại, “A? Về... Trở về?! Trở về?!”

Cơ mặt Lư Châu giật giật, “Mấy ngày hôm trước không phải còn đếm ngược xem còn mấy ngày là đóng máy sao? Ngày kia đóng máy rồi.”

Tâm trạng Tiêu Nghị trong phút chốc như có sóng thần dữ dội chồm tới, âm vang một tiếng đánh vào dây thái sơn thẳng đứng.

Đóng máy... Yeah! Tiêu Nghị nhìn lịch trình, phát hiện quả thật là sắp đóng máy rồi, bất tri bất giác đã hơn hai tháng rồi! Trời ạ! Cuối cùng cũng có thể về Bắc Kinh. Cậu sẽ không bao giờ chệch bại khói bụi với kẹt xe nữa.

“Ngày kia không có cảnh nào nữa rồi.” Tiêu Nghị nói.

“Đúng vậy.” Lư Châu kỳ quái, “Quay xong rồi, sao thế? Không muốn về à?”

Tiêu Nghị hỏi, “Không phải ở thêm vài ngày sao?”

“Ngốc gì thế?!” Lư Châu gào lên, “Quay xong rồi cậu còn muốn ở lại đây đón năm mới luôn à?!”

Tiêu Nghị lập tức liên hệ công ty đặt vé máy bay, Lâm Nghiêu bảo cậu chuẩn bị ảnh, đăng thông tin đóng máy lên Weibo, hạnh phúc tới quá đột ngột, có thể về nhà đón năm mới rồi! Không đúng... Tiêu Nghị nghĩ lại, hình như mình không có nhà.

Về nhà có nghĩa là về nhà của Lư Châu, nhà thuê trước đây đã trả rồi, mấy đồ điện trong nhà vẫn vứt ở kho của công ty, trong đầu Tiêu Nghị bỗng hiện lên cảnh Lư Châu gào thét, vung nắm đấm về phía cậu: Ở nhà ông đây thì mắt mặt lăm sao?!

Tiêu Nghị rùng mình, gọi điện đặt vé xong, lại ở ngoài hành lang thử gọi điện cho bạn gái, vẫn tắt máy.

Mọi năm họ phải đến hai mươi bảy Tết mới được nghỉ, sau khi đến đoàn làm phim, Tiêu Nghị tìm mọi cách liên lạc với bạn gái, Weibo vẫn

update hằng ngày, toàn là ăn uống với chơi bời, Tiêu Nghị để lại tin nhắn trên Weibo, kết quả là bị block nick luôn.

Về rồi đi xin lỗi người ta mới được, Tiêu Nghị nhớ ra tiền lương chưa kết toán, ngày mai về Bắc Kinh, một đống việc phải lo, kết sổ, báo hóa đơn, trả thẻ...

Ngày hôm sau Lư Châu đi bỏ sung nốt các cảnh còn lại, nhất là một cảnh dưới mưa, nước mưa ào ào dội xuống, hắn thậm chí không mở nổi mắt, ôm Ninh Á Tình giữa đám hỗn loạn, toàn thân ướt đẫm, nhìn thật thảm hại.

Mặc dù thời tiết đã ấm hơn nhưng đạo diễn vẫn không dám thả quá, phải sắp xếp cảnh quay dưới mưa cuối cùng là để tránh Lư Châu bị ốm, không thể quay tiếp. Đóng máy rồi về Bắc Kinh muốn ốm kiểu gì thì ốm...

Lư Châu tắm qua rồi quay lại, chụp mấy tấm ảnh ở phim trường, đăng tin đóng máy lên Weibo, lại cùng toàn thể nhân viên trong đoàn chụp ảnh chung, ký năm mươi lần. Lúc Tiêu Nghị sắp xếp xong đầu đuôi đưa cho quản lý đoàn phim, đột nhiên có chút luyến tiếc.

“Hu hu hu.” Tiêu Nghị nói, “Tôi không nỡ xa mọi người...”

“Về rồi cố gắng làm việc.” Ninh Á Tình vỗ vỗ vai Tiêu Nghị, “Liên lạc thường xuyên nhé.”

Wechat của Tiêu Nghị có group chat của cả đoàn phim, mỗi ngày mọi người đều cùng bàn xem hôm nay ăn gì chơi gì, còn cả buôn chuyện về rất nhiều tin ngoài lề trong giới nữa, Tiêu Nghị cũng không còn ghét Ninh Á Tình nữa, nhưng Lư Châu nhất định là vẫn ghét cô ấy, bởi vì tin đầu tiên tung ra nhằm tạo sức hút chính là do Ninh Á Tình chỉ đạo.

Tuy rằng Ninh Á Tình có chút tâm cơ, nhưng làm việc rất nghiêm túc. Tiêu Nghị lại chào tạm biệt mấy nhân viên không quen lắm của tổ ánh sáng, đưa chữ ký của Lư Châu cho bọn họ. Ở đây cậu quan hệ tốt nhất là với quản lý, thư ký trường quay và đạo diễn, lưu luyến chào tạm biệt bọn họ, Tiêu Nghị thấy mấy tháng vừa rồi cùng sống và làm việc với nhau, cảm giác đúng là một đại gia đình. Cùng chịu khổ, cùng vác đồ, cùng lên núi, cùng dầm mưa, cùng lên mạng cãi nhau... Tiêu Nghị cảm thấy thực sự rất bịn rịn.

“Chúng tôi đi đây, phải nhớ tôi đây nhé!” Lúc đi Tiêu Nghị vẫn còn bịn rịn từ biệt mọi người.

Lư Châu, “...”

Cuối cùng Tiêu Nghị có được một màn chia tay đầm nước mắt, chui lên xe nói, “Haizz, anh Châu, nếu không vì anh, mọi người cơ bản là sẽ không tốt với em như vậy!”

Lư Châu bị chặn ngay một câu, ứ ở cổ không ra được, Tiêu Nghị lại ha ha cười.

“Cậu tốt nhất là cuốn gói biến đi!” Lư Châu trừng mắt nhìn Tiêu Nghị, “Đừng có suốt ngày ở đây chọc tôi tức chết nữa!”

Tiêu Nghị vội cười giả lả làm lành, công việc này mặc dù vất vả nhưng rất vui, rất đáng làm.

Sáng hôm sau, Tiêu Nghị lại cùng nhóm trợ lý cáo biệt, trả lại xe ô tô rồi cùng Lư Châu chờ xe của sân bay tới đón bên ngoài khách sạn. Bận tới bận lui, gửi hành lý lên máy bay, Lư Châu lần này thể hiện rất tốt, quay cảnh mưa vậy mà không bị ốm, Tiêu Nghị đã chuẩn bị sẵn cả thuốc rồi, chỉ sợ hấn lại lặn ra đây thì khổ.

Trở lại Bắc Kinh, Tiêu Nghị mở cửa căn hộ của Lư Châu, bật đèn lên, có cảm giác đã về đến nhà, Lư Châu thở một hơi, liếc Tiêu Nghị, dường như muốn nói gì đó. Tiêu Nghị bảo, “Để em đi xem bồn tắm, chắc là đã được lau dọn sạch sẽ rồi.”

Lư Châu nói, “Cậu không cần vội, đi nghỉ ngơi đi, đồ đạc mai thu dọn sau.”

Tiêu Nghị có chút giật mình, nhớ hôm đầu tiên tới đây, thái độ của Lư Châu với cậu bây giờ so với ngày đó đã tốt hơn nhiều lắm. Lư Châu huyết sáo, hiển nhiên là về nhà cũng thấy rất thoải mái, tự mình đi tắm.

Hai người đều tắm xong, Tiêu Nghị ôm laptop trở về phòng, mở đoạn video hôm qua đã năn nỉ xin được của đạo diễn và nhóm hậu kỳ, wow!

Tất cả đều là Lư Châu.

Trailer còn chưa ra, bộ phận hậu kỳ đã cố gắng làm cái này trước, Tiêu Nghị xin được không ít, bao gồm cả các cảnh rong ruổi trên ngựa giữa đại mạc, đánh nhau trong núi rừng, mặc hắc y dạ hành, khinh công qua tường, còn có cả cảnh đứng giữa triều, đột nhiên quay người lại, ngời ngời bá khí.

Tuyển tập đủ các cảnh đẹp trai anh tuấn khí thế tà mị cuồng ngạo của Lư Châu, tư liệu đã có đây rồi, Ninh Á Tĩnh và những diễn viên khác tất cả cùng biến thành những nhân vật không liên quan, nhân viên cắt ghét clip - Tiêu Nghị quyết định dùng chỗ tư liệu này để làm một MV, đội phim chính thức phát sóng sẽ up lên mạng, tạo thế cho Lư Châu, nhân tiện tặng cho hắn làm quà kỷ niệm.

MV về Lư Châu, chỉ cần lên mạng tìm là đầy, các fan người trước ngã xuống người sau lại tiến lên, thi nhau làm cho Lư Châu, thế nên hắn có lẽ sẽ không chú ý tới tác phẩm của cậu.

Có điều tâm trạng của Tiêu Nghị vẫn rất kích động, cho dù thần tượng có thích hay không, bản thân cứ thỏa mãn trước đã. Cậu lôi tai nghe chuyên dụng ra, đeo lên, chỉnh micro, bắt đầu cất nói biên tập, cắt cắt dừng dừng, mở một phần mềm khác ra thu nhạc.

“Khụ khụ.” Tiêu Nghị thử mic, “Xin chào, mọi người nghe thấy không?”

Tiêu Nghị im lặng một lúc, mở nhạc dạo, điều chỉnh độ vang. Theo giai điệu bản nhạc, lắc qua lắc lại trên ghế.

Một lát sau, cậu cất giọng hát.

“Còn chưa hé môi nói, đã làm tổn thương nhau...”

“Còn chưa hẹn hò nhau, đã không muốn chờ mong...”

“Còn chưa cúp điện thoại, tình cảm đã phai tàn...”

Tiêu Nghị hít sâu một hơi, “Hận em không phải là một chú bướm, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh...”

Giọng hát của Tiêu Nghị có chút từ tính đầy nam tính, hát những bài hát thịnh hành là thể mạnh của cậu, bao giờ Tiêu Nghị cũng có thể chuyển âm khiến cho bài hát trở nên rất khác biệt, đoạn điệp khúc cũng có thể lên không chút khó khăn, vô cùng nhập tâm.

“Cho anh một khoảnh khắc, để chiều chuộng em, ahaa...”

“Cho anh một đời, để tiễn em đi...”

“Không chờ tới bình minh, đã tỉnh cơn mộng đẹp...”

Tiêu Nghị khép hai mắt, đôi mày được ánh đèn vàng âm áp chiếu vào, giọng khàn khàn hát, “Không chờ tới bình minh... Đã tỉnh cơn mộng đẹp...”

“Chúng ta đều... Tự do... Tự tại...”

Cùng với câu cuối cùng, Tiêu Nghị đặt một tay lên bàn, thật khẽ, thật khẽ... Để âm cuối ngân dài... Cả người quay lại, rời khỏi mic.

Chìm đắm trong giọng ca của mình chừng mười giây, Tiêu Nghị mới khẽ mấp máy môi, mở đôi mắt mơ màng.

Lư Châu cơ mặt giật giật, đang đứng trước mặt cậu.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị cuống cuống tháo tai nghe xuống, hốt hoảng ôm lấy máy tính, không cẩn thận chạm vào mic khiến nó rơi xuống đất, Tiêu Nghị kêu lên một tiếng xót xa.

“Không nghe thấy tôi gọi cậu à?!” Lư Châu quát, “Không muốn làm nữa sao?!”

“Không... Không.” Tiêu Nghị luống cuống nhặt mic lên. Lư Châu lại hỏi, “Cậu đang làm gì thế!”

“Không làm gì cả!” Tiêu Nghị đáp, “Thu... thu bài hát, cắt MV.”

“Cắt cắt cắt.” Lư Châu nói, “Có thể kiếm được bao nhiêu tiền vé? Tỉ lệ xem có thể vượt được 3% không?”

Khóe miệng Tiêu Nghị giật giật, Lư Châu xoay người lại.

Tiêu Nghị thâm nghĩ, ông trời đúng là công bằng, cho anh về ngoài hoàn mỹ, nhưng cũng lại cho anh tính cách đáng ghét như vậy, haizz.

“Lại đây mau lên!” Lư Châu ở phòng bên gào lên, “Còn bắt nam thần qua đó năn nỉ cậu sao?!”

“Vâng vâng!” Tiêu Nghị đáp, “Chờ một chút! Qua ngay đây!”

Tiêu Nghị mặc quần ngủ, chân trần chạy qua, tóc vẫn còn chưa khô, quỳ một chân xuống thỉnh an, “Nam thần cần dặn dò gì? Tiểu nhân xin bắt đầu quỳ liêm, liêm chỗ nào ngài nói.”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị làm bộ quỳ lạy, Lư Châu chỉ cái iPad ở tủ đầu giường, mặt vẻ “cậu hiểu mà”, nhìn Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị nghĩ thâm, anh đã có thể ngồi dậy từ trên giường, bước xuống đất, tự dùng chân ra đến tận cửa, mở cửa, ra hành lang, đi tới phòng tôi! Có sức lực với thời gian làm vậy tự mình lấy iPad chơi có phải hơn không?!

Tiêu Nghị cầm lấy iPad, chọn Taobao, mở các mặt hàng hot hôm nay, thành khẩn chìa ra cho Lư Châu xem.

Lư Châu động động tay chỉ, Tiêu Nghị lật qua, lật đến giày đá bóng, cậu đột nhiên muốn một đôi, nghĩ thâm anh mua cái này đi.

“Cậu thâm rửa tôi cái gì đó?” Lư Châu đột nhiên nói.

“A?” Tiêu Nghị nói, “Không có, không có thật mà.”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị vẻ không hài lòng, “Cái này.”

Thật tốt quá, Tiêu Nghị chọn size hỏi, “Bao nhiêu đôi?”

Lư Châu “Mười lăm đôi.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, tại sao mỗi lần Lư Châu nói đến con số, không phải mười ba mười bốn mà là mười lăm? Nhất định phải là mười lăm hoặc hai mươi... Là vì học dốt toán sao? Hay trong quan niệm của hắn, mười lăm thể hiện sự phù hợp, hai mươi thì phù hợp hơn một chút chút...

Dù sao Lư Châu mua cũng là để vứt đi, thật tốt quá, Tiêu Nghị bèn thống nhất đặt thành size của mình, như vậy là sẽ có rất nhiều giày thể thao rồi, không đi hết có thể cho em trai. Nhét đồ vào giỏ hàng xong, Lư Châu nghi hoặc hỏi Tiêu Nghị, “Cậu biết size của tôi à?”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị đáp, “44, không phải sao?”

Lư Châu ờ một tiếng, sắc mặt giãn ra, “Đôi trang đi.”

Tiêu Nghị cẩn thận hầu hạ Lư Châu, lướt Taobao xong, hôm nay Lư Châu không lướt Weibo mà đổi sang xem truyện tranh, xem một lúc thì thấy buồn ngủ, Tiêu Nghị cầm iPad mỏi hết cả tay, nói, “Chị Đỗ vừa gọi điện, bảo ngày mai nhắc anh mang muối đến công ty, vậy là sao?”

“Tùy ý đi.” Lư Châu cũng có chút buồn ngủ, nhướn mắt nói, “Mở một bộ phim nào đó đi.”

Tiêu Nghị mở phim cho Lư Châu, hắn nằm xuống, Tiêu Nghị vừa mới ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng Lư Châu ngáy đằng sau, thế là lại quay vào, tắt máy, nhân tiện qua kéo chăn cho Lư Châu.

“Ngủ ngon.” Tiêu Nghị nói.

Tiêu Nghị ngậm nga hát, về phòng làm MV, đau lòng vì cái mic một lúc rồi đi ngủ.

* * *

Ngày hôm sau, trên bàn làm việc của Đỗ Mai có nửa túi muối đựng trong túi bảo quản thực phẩm.

Đỗ Mai, “...”

Tiêu Nghị, “?”

“Ha ha ha ha ha...” Đỗ Mai cười thiếu chút nữa thì lật bàn.

Tiêu Nghị, “???”

Đỗ Mai vừa cười vừa đập bàn, ôm bụng không làm gì khác nổi. Tiêu Nghị ngẩn người chẳng hiểu gì, “Không phải chị bảo anh Châu mang muối tới sao? Trong nhà không có túi muối nguyên nào cả...”

Lư Châu đi vào liếc Tiêu Nghị một cái, khóe miệng giật giật.

“Không có túi nguyên, cậu không biết xuống dưới mua à?” Lư Châu điên tiết.

“Ha ha ha ha ha...” Đỗ Mai cười đến muốn hụt hơi, Tiêu Nghị nói, “Tôi lập tức đi mua...”

“Quay lại!” Lư Châu giận dữ hét.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị đứng trong phòng làm việc, mặt ngẩn tò te, Lư Châu phì một cái bật cười, sau đó là cười nghiêng ngả, ngã cả lên ghế sa lông.

Chương 16

Lư Châu vỗ trán, Lâm Nghiêu cũng bước vào hỏi, “Cười cái gì mà vui vậy.”

“Ha ha ha...” Đỗ Mai cầm bao muối đưa cho Lâm Nghiêu xem, nói, “Tôi thật sự không hối hận đã tuyển Tiêu Nghị làm trợ lý, bao nhiêu năm trong công ty như vậy... Cuối cùng cũng được thấy vị trợ lý dễ thương nhất rồi ...Ha ha ha ha ha...”

Lâm Nghiêu nháy mắt phá ra cười, ngã luôn lên ghế sa lông.

Tiêu Nghị quả thực chẳng hiểu mô tê gì.

Đỗ Mai cát muối vào ngăn kéo, cười đến đau cả bụng, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại nói, “Chúng ta nói chuyện công việc của cậu nhé, Tiêu Nghị.”

“Còn phải mua muối không?” Tiêu Nghị nói, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đỗ Mai khoát khoát tay, trong mắt Lư Châu vẫn còn ý cười, nói, “Cậu đi ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn nói với chị Đỗ.”

“Vâng.” Tiêu Nghị đi ra, thuận tay đóng cửa lại, cậu có chút căng thẳng, vì hôm nay coi như chính thức kết thúc thử việc, biểu hiện trong ba tháng này sẽ ảnh hưởng đến mức lương chính thức của cậu và cả việc cậu có thể tiếp tục làm trợ lý cho Lư Châu hay không.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, cậu đã rất nghiêm túc làm việc, Tiêu Nghị khá tự tin về việc mình có thể tiếp tục làm việc cho Lư Châu, trừ phi

Lư Châu không hài lòng về cậu, nhưng không phải những trợ lý trước đây đều bị Lư Châu đuổi luôn sao?

Tiêu Nghị đang lạc quan, bỗng nhiên nghe thấy bên trong Lư Châu dường như có chút tức giận nói, “Cậu ta?! Cậu ta có thể làm cái gì chứ! Cái gì cũng không làm được, chị đừng thấy cậu ta tốt tính, cậu ta thật sự chẳng hiểu cái gì hết, chỉ là một người mới thôi...”

Trái tim Tiêu Nghị hẫng một cái, thật nặng nề.

Là thế sao? Tiêu Nghị nghĩ, mình đã thực sự cố gắng mà.

Cậu cho là mình rất hiểu Lư Châu, nhưng lúc này, cậu bỗng thấy hẫng thật xa lạ, có lẽ tình cảm là tình cảm, công việc là công việc, cậu làm thực sự chưa được tốt, mặc dù cũng đã cố gắng lắm rồi.

Giọng trong phòng nhỏ đi, nghe không rõ nói gì.

Tiêu Nghị lại nghĩ, tình cảm... Cho dù là tình cảm thì có lẽ Lư Châu cũng chẳng có gì với cậu, thực tế là trong thời gian làm trợ lý vừa rồi cậu cũng mang cho Lư Châu không ít phiền toái, cho dù có được ở lại hay không thì vẫn phải cảm ơn Lư Châu đã chăm sóc cậu.

Nếu không qua được thử việc, có thể tiếp tục ở lại làm việc trong giới không? Tiêu Nghị nghĩ đến việc mình đã có group chat của đoàn làm phim, nếu qua đó phụ việc thì một tháng được bao nhiêu nhỉ? Hình như có nghe Đỗ Mai nói qua, lương phụ việc chỉ có ba đến năm ngàn tệ một tháng thôi.

Lâm Nghiêu đẩy cửa đi ra nói, “Nào, vào đi.”

Tiêu Nghị đi vào, ngồi xuống trước bàn, có cảm giác đang chờ bị phán xử, Lư Châu thì bắt chéo chân, ngồi trên ghế sa lông chơi game. Tiêu Nghị lén nhìn hẫng, Lư Châu cũng không ngẩng đầu lên.

“Ừm.” Đỗ Mai cười nói, “Cậu biểu hiện rất tốt, công ty quyết định tiếp tục thuê cậu.”

Tiêu Nghị mỉm cười nói, “Tôi cũng hy vọng ở lại công ty, hy vọng... có thể ở bên anh Châu, tiếp tục làm trợ lý cho anh ấy.”

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu một cái, hấn cũng không thềm ngẩng lên.

Haizz, Tiêu Nghị nghĩ thầm, thỉnh thoảng cậu có cảm giác Lư Châu cứ như một bức tường, cậu có cố gắng thế nào thì trong mắt hấn cũng chẳng là gì, có điều chuyện đó cũng bình thường, có lẽ Tiêu Nghị chỉ là một trong vô vàn fan hâm mộ của hấn.

Lâm Nghiêu chủ động bắt tay Tiêu Nghị, Tiêu Nghị trong lòng cảm thấy rất ấm áp, Đỗ Mai chỉnh lý văn kiện trên bàn nói, “Tiền lương thử việc đã chuyển cho cậu, lát nữa về mà kiểm tra, tiền lương ba tháng, cộng với trợ cấp đi theo đoàn phim, cả thưởng cuối năm nữa... Lương của cậu là do Lư Châu trả, tuy rằng trên danh nghĩa là đi qua sổ sách của công ty, nhưng thực tế có thể coi như cậu là trợ lý riêng của cậu ấy.”

“Vâng vâng.” Tiêu Nghị lập tức nói, “Cảm ơn anh Châu.”

Lư Châu tiếp tục tập trung tinh thần chơi game.

Đỗ Mai lại nói, “Về hợp đồng chính thức, cái này phải hỏi ý kiến cậu, vì ký với công ty chúng tôi là có quy định về thời gian.”

Tiêu Nghị, “Mấy năm?”

Đỗ Mai nói, “Muốn xem ý cậu thế nào, cậu muốn làm mấy năm trong công ty?”

Vấn đề này Tiêu Nghị quả thật còn chưa có nghĩ tới, cậu có chút khó xử, tuy đối với một kẻ vô dụng như cậu mà nói, làm cả đời tiền để dành chắc cũng chỉ đủ để mua nhà vệ sinh, ký mấy năm thì cũng như nhau, nói không chừng công ty phá sản rồi cậu cũng vẫn là kẻ vô dụng như vậy, thế nên mấy năm cũng không thành vấn đề.

Nhưng về con đường nghề nghiệp trong tương lai thì lại rất quan trọng, Tiêu Nghị không chỉ một lần suy nghĩ, mục tiêu của mình rốt cuộc là gì?

Lý tưởng nhất đương nhiên là ở Bắc Kinh thành gia lập nghiệp, mua nhà mua xe, mời cha mẹ đến Bắc Kinh dưỡng lão, đương nhiên việc sinh tồn ở Bắc Kinh cũng giống như chơi Plants vs Zombies ở màn endless, phải suy xét tiến lùi cẩn thận.

Mà lùi một bước tức là, ở lại Bắc Kinh làm việc kiếm đủ tiền, sau đó về quê buôn bán nhỏ, mua xe mua nhà...

Mục tiêu cuối cùng đều là mua xe mua nhà, Tiêu Nghị cảm thấy mình thật bi ai. Nếu tính theo đường này thì không thể ở lại công ty làm mãi được.

“Cậu chập mạch rồi à?” Lư Châu không chút khách khí, “Chị Đỗ hỏi cậu kìa!”

Tiêu Nghị lập tức khôi phục tinh thần, Lư Châu giải thích với Đỗ Mai, “Đầu óc cậu ta đơn giản lắm, không cách nào đồng thời xử lý nhiều việc được đâu, chị sẽ quen thôi.”

“Ha ha ha...” Đỗ Mai lại cười nói, “Hai cậu cũng vui thật đấy, sau này chúng ta có thể lập nhóm cho hai cậu đi biểu diễn tương thanh¹⁵.”

¹⁵ *Tương thanh: Một loại hình văn nghệ truyền thống của Trung Quốc.*

Lư Châu biết Đỗ Mai nói đùa, mặt lộ vẻ coi thường, cậu ta ấy hả? Sau đó hắn tiếp tục cắm mặt chơi game.

“Ngắn... ngắn nhất là mấy năm?” Tiêu Nghị nói, “Không giấu gì chị, chị Đỗ, tôi cảm thấy tôi không đảm nhiệm tốt lắm vị trí này.”

Lư Châu hít sâu một hơi, sắc mặt lập tức thay đổi, ngẩng đầu lên, đang định phát hỏa thì Tiêu Nghị lại thành khẩn nói, “Trong lúc làm trợ lý cho anh Châu, tôi thường xuyên khiến anh ấy tức giận...”

Đỗ Mai an ủi, “Cậu làm rất tốt, cậu ta với ai cũng thế cả, cậu ta rất thích cậu, đừng nghĩ ngợi làm gì.”

“Không không.” Tiêu Nghị vội nói.

“Cậu không muốn làm thì thôi!” Lư Châu cau kính nói, “Ông đây bạc đãi cậu à?”

Tiêu Nghị vội nói, “Em xin lỗi, anh Châu, anh hiểu lầm rồi, em không có ý này...”

Lư Châu đứng dậy định đi, Lâm Nghiêu nói, “Được rồi, Lư Châu, cậu đừng nóng giận.”

Tiêu Nghị hơi ngượng, nhưng vừa rời ở ngoài cậu nghe thấy Lư Châu nói những lời ấy, cảm thấy có chút buồn, nói, “Nếu sau này anh Châu không thấy phiền, tôi thực ra rất muốn đi theo anh ấy, bao lâu cũng không thành vấn đề, làm trợ lý tuy rằng ra ngoài quay phim rất mệt, nhưng có thể ở bên thân tượng, thật sự rất vui, đây là mong muốn thật lòng của tôi.”

“Tôi biết.” Đỗ Mai cười nói, “Lư Châu, cậu thấy thế nào?”

“Tùy cậu ta.” Lư Châu nói.

Đỗ Mai nói, “Vậy trước mắt cứ ký ba năm đã nhé, thế nào?”

“Vâng.” Tiêu Nghị kỳ thật không có lựa chọn nào khác, nếu có thể chọn, cậu muốn kéo dài thêm vài năm, nhưng nếu Lư Châu không thích cậu, cảm thấy cậu phiền phức, yêu cầu đuổi cậu, vậy thì Tiêu Nghị chỉ còn cách đến phụ việc trong công ty. Nói cho cùng thì công việc này đúng là rất mệt, nếu không phải vì làm trợ lý cho nam thần, cậu có lẽ cũng sẽ không làm tiếp.

Đỗ Mai nói với Lâm Nghiêu, “Chỗ anh có bản thứ ba của Hợp đồng lao động không?”

“Tôi thấy cậu cũng không cần ký hợp đồng đâu.” Lư Châu bỗng nhiên điềm tiết nói, “Lúc nào muốn biến thì cứ cuốn gói đi thẳng là được rồi, thế đã được chưa?”

Tiêu Nghị trong lòng kêu khổ nói, “Em thực sự không có ý này, anh Châu, em yêu anh mà.”

Lư Châu, “...”

Đỗ Mai lại cười phá lên, Tiêu Nghị nói, “Nếu không làm trợ lý cho anh, em sẽ không làm việc cho công ty, bởi vì em vẫn muốn chăm sóc cho ba mẹ, mẹ em vẫn hỏi em về luôn. Nếu em cũng có nhiều tiền như anh, cho dù không có lương thì em vẫn muốn làm công việc này, anh đã dạy em rất nhiều, có thể theo anh học tập là cơ hội rất nhiều người nằm mơ cũng không có được.”

Lư Châu, “Ba mẹ cậu... bị bệnh gì sao?”

“Không không.” Tiêu Nghị vội giải thích, “Có điều họ đều cho rằng em sẽ không làm được trò trống gì ở Bắc Kinh nên gọi em về quê suốt. Anh

thấy đây, bây giờ bạn gái em cũng không có nữa, nếu không phải vì anh, em cũng chẳng muốn ở lại đây nữa.”

Sắc mặt Lư Châu lúc này mới dịu lại một chút, nhưng chợt nghĩ lại, nhớ ra điểm mấu chốt, bắt đầu giáo huấn Tiêu Nghị.

“Cậu làm việc vì tôi?” Lư Châu nói, “Đây là coi trọng tôi, đúng, không sai, nhưng cậu có từng nghĩ rằng nên làm việc vì bản thân không? Cậu có biết là...”

Lư Châu bắt chéo chân, nhấc tay lên, để lộ cái đồng hồ giá trị đến trăm vạn, cầm ly nước uống một ngụm, nói, “Cậu vì sao lại phải lăn lộn ở cái đất Bắc Kinh này, mãi vẫn không ổn định cuộc sống được? Bạn gái cậu tại sao lại chê cậu là đồ lông bông?”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, nam thần, anh đừng có như vậy chứ, hành vi và lời nói của anh trong những ngày vừa rồi đã khiến hình tượng của anh trong lòng tôi rớt đến gần ba mươi điểm rồi, giờ chỉ còn có 99999969 điểm thôi, anh còn được đăng chân lên đăng đầu lên mặt dạy đời tôi, đợi chút nữa thì đến tổng giám đốc Đỗ cũng không còn chịu được đâu.

Lư Châu huênh hoang không chút ngượng miệng, hỏi, “Cậu có biết tại sao tôi lại giữ cậu không?”

Tiêu Nghị ra vẻ ngoan ngoãn nghe dạy bảo, lòng trầm nghĩ, anh giữ tôi lại chẳng phải để làm bao cát sao? Vì tôi đánh không kê mắng không cãi chứ gì?

“Được rồi.” Đỗ Mai thật sự không nhìn nổi nữa, cười nói với Tiêu Nghị, “Lư Châu nói cậu làm việc rất chủ động, rất tích cực, xem chuyện của

cậu ta như chuyện của mình, bạn bè trong đoàn phim cũng đều khen cậu, nói cậu tốt tính, chủ động làm việc, điểm này nên tiếp tục duy trì.”

“Vâng.” Tiêu Nghị có chút xấu hổ đáp, Lâm Nghiêu đưa hợp đồng cho cậu ký, ký xong, Lư Châu đứng dậy định đi, Đỗ Mai nói, “Sáng nay tiền lương đã được chuyển qua rồi.”

“Cảm ơn!” Tiêu Nghị thu dọn đồ đạc, đi theo Lư Châu.

Lư Châu bấm đại sảnh lầu một, không xuống ga ra, Tiêu Nghị nói, “Anh Châu, vừa rồi trước mặt chị Đỗ, em quả thật không có ý gì đâu.”

Lư Châu khoát tay, im lặng không nói gì.

Tiêu Nghị hỏi, “Chiều nay đi đâu?”

“Đại diện hình ảnh.” Lư Châu nói.

“Mua muối¹⁶ sao?” Tiêu Nghị hỏi.

¹⁶ 代言 (đại diện hình ảnh) và 买盐 (mua muối) trong tiếng Trung đọc gần giống nhau.

“Quay quảng cáo! Đại diện hình ảnh!” Lư Châu nói, “Tôi nói ‘Đại diện hình ảnh’! Cậu còn định mang muối đến công ty thật à?”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu đeo kính râm lên, khước miệng giật giật, hiển nhiên vừa muốn cười lại vừa phải nhịn, Tiêu Nghị hỏi, “Có cần đi lấy xe không?”

Lư Châu trầm giọng nói, “Cậu đi theo tôi.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, vừa rồi nhất định là rất mất mặt, bản thân mình nghĩ thôi cũng thấy buồn cười rồi, thế nhưng Lư Châu vừa vào tới đại sảnh

là bước ra phía ngoài, Tiêu Nghị vội vàng chạy theo. Lư Châu hỏi, “Có mang theo thẻ lương không?”

“Có mang.” Tiêu Nghị lập tức đáp, “Có thể kiểm tra tài khoản bằng điện thoại... Chờ một chút!”

Lư Châu lôi Tiêu Nghị đến trước máy ATM, Tiêu Nghị định móc ví ra, Lư Châu ngăn cậu, rút thẻ từ trong ví của mình.

“Nhìn.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị, “???”

Tiêu Nghị cúi đầu nhìn bàn phím.

Lư Châu gào lên, “Kêu cậu nhìn màn hình! Cậu nhìn mật mã của tôi làm gì?!”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu cũng không tránh Tiêu Nghị, nhập mật mã vào, ấn kiểm tra số dư, hỏi, “Đã nhìn thấy rõ chưa?”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu có hơn bảy triệu tệ trong thẻ...¹⁷

¹⁷ Theo tỷ giá hiện tại 1 NDT tương đương 3.500 VNĐ, 7.790.000 NDT tương đương 27.265.000.000 VNĐ. 80.000 NDT tương đương 280.000.000 VNĐ.

Tiêu Nghị trong thoáng chốc cảm thấy hai chân mềm oặt, nghĩ thầm, đây chắc là photoshop đúng không?.

Lư Châu nói, “Đây là tiền tiêu vặt của tôi, tiền tiêu vặt, đúng như cái tên của nó, tiền dùng để tiêu vặt, ăn uống... Cậu có biết tài sản của tôi có

bao nhiêu tiền không? Cậu có biết một năm tôi quyên góp bao nhiêu tiền không? Cậu nhìn số lẻ trước đi, bảy triệu bảy trăm chín mươi ngàn, số lẻ là chín mươi ngàn, cậu lại nhìn tài khoản của cậu đi.”

Tiêu Nghị, “???”

Tiêu Nghị lấy thẻ của mình ra, nhét vào, tay trái che tay phải, ấn mật mã.

Lư Châu, “...”

“Cậu có chút tiền đó, đến thẻ lương cũng là công ty làm cho, còn sợ ông đây trộm mất à?!” Lư Châu quả thực lộn hết cả ruột, Tiêu Nghị ý thức ra thực sự không cần phải tránh Lư Châu, vội nói, “Xin lỗi, em quen tay... Mật mã là sáu số 0...”

“Bỏ đi bỏ đi!” Lư Châu nói, “Cậu xem của cậu đi?”

Tiêu Nghị kiểm tra số dư, trong khoảnh khắc, cứ ngỡ là mình nhìn lầm.

Tài khoản có tám mươi ngàn! Ba tháng, cộng thêm trợ cấp tới Hoàn Điểm, còn có tiền thưởng cuối năm, tổng cộng là tám mươi ngàn!

Tám mươi ngàn tám mươi ngàn tám mươi ngàn !!!

Tám mươi ngàn đây! Ba tháng! Tám mươi ngàn nhân dân tệ!!

Lư Châu, “Cậu có biết tại sao cậu chỉ có chút tiền này mà tôi thì có tới bảy triệu tiền tiêu vặt không?”

Tiêu Nghị đã tự động bỏ qua giáo huấn của Lư Châu, mặc dù ý định của Lư Châu không phải là để cậu hân hoan nhảy nhót vì tám mươi ngàn này, nhưng Tiêu Nghị thật sự không kiểm chế được, lúc thì thấy như đang

bay lượn giữa trời xanh, lúc thì như đứng trên đỉnh tháp Paris bắn pháo hoa: Tám mươi ngàn! Lúc lại như đứng trên quảng trường Cố Cung múa hát: Tám mươi ngàn!

Lúc thì như ngắm nắng chiều trên đảo Phục Sinh¹⁸: Tám mươi ngàn!

¹⁸ Đảo Phục Sinh là một hòn đảo ở đông nam Thái Bình Dương, thuộc chủ quyền Chile, nằm ở cực đông nam Tam giác Polynesia. Đảo Phục Sinh nổi tiếng vì 887 bức tượng đá, gọi là moai, được tạo ra bởi người Rapa Nui cổ.

Lúc lại như đang đứng trên ngọn Phú Sĩ với những cánh anh đào bay trong gió, cất giọng ca vang: Tám mươi ngàn!

Thịnh thế thiên hạ, sơn hà cảm tú, kim bích huy hoàng, vạn quốc lai triều: Tám mươi ngàn tám mươi ngàn!

Trước kia nghèo rớt mồng tơi, bây giờ tiền tiêu không sợ hết: Tám mươi ngàn tám mươi ngàn tám mươi ngàn!

Giọng nói kiên nhẫn của Lư Châu nhỏ dần, hình tượng nhân vật cũng càng lúc càng nhạt nhòa, “Làm người, phải biết nhìn xa... (âm thanh đã bị Tiêu Nghị tự động gạt đi càng lúc càng nhỏ)”

“Cậu có biết không, biên kịch hạng một có thể kiếm được ba trăm ngàn tệ một tập, ngôi sao hạng một có thể kiếm sáu trăm ngàn đến chín trăm ngàn một tập, đạo diễn một bộ phim có thể kiếm về ba triệu đến chín triệu, quản lý trường quay cũng phải...”

Đồng tử Tiêu Nghị từ từ giãn ra, nhìn con số tám mươi ngàn trên màn hình thêm vào đó bốn số 0, nghĩ thầm tám... tám mươi ngàn...

“... Nhiều tiền nhất chính là làm ông chủ, cậu có biết là tiền của nhà đầu tư đều là dùng triệu với tỷ để đếm không? Có tiền cậu muốn dùng quy

tắc ngấm với nghệ sĩ nào thì dùng, trừ Lư Châu tôi ra, cậu bỏ ra đủ tiền thì muốn có Lê Trường Chinh, anh ta cũng phải lên giường với cậu... Núi cao còn có núi cao hơn, nếu cậu chỉ muốn làm trợ lý, kiếm chút tiền lương còn con, cả đời cậu sẽ không thể đứng trên kẻ khác, cậu chỉ có thể bị người ta đi. Ôm chỗ tiền lương này, không mua nổi nhà, không mua nổi xe, cả đời chỉ có là kẻ đi theo...”

Lư Châu cuối cùng cũng phát hiện Tiêu Nghị hình như đã đi vào cõi thần tiên rồi, ghé sát vào tai cậu giận dữ hét, “Rốt cuộc cậu có nghe không thế hả!”

“Em cuối cùng...” Tiêu Nghị ôm Lư Châu hô lớn, “Tài khoản của em cũng đến được năm con số! Có thể trả nợ tín dụng rồi! Anh Châu! Em quyết định cả đời làm trợ lý cho anh! Anh đừng ghét bỏ em! Nha nha nha nha!”

Lư Châu, “...”

* * *

Trưa hôm đó quay xong quảng cáo, buổi chiều Tiêu Nghị khép nép xin phép Lư Châu cho nghỉ, Lư Châu tuy không hài lòng lắm nhưng cũng vẫn đồng ý.

Thế là Tiêu Nghị xử lý xong chỗ việc lặt vặt, chờ Lư Châu ăn xong rồi mới đi ra ngoài.

Lư Châu, “Đi đâu thế?”

Tiêu Nghị, “Em có chút việc riêng phải xử lý.”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị vừa thấy Lư Châu biến sắc mặt là vội vàng nói, “Em đi giải thích với xin lỗi bạn gái, tặng cô ấy món quà nữa.”

“Cậu không lấy xe của tôi mà đi?” Lư Châu hỏi.

“A? Được... được sao?”

“Thôi bỏ đi, tôi đưa cậu đi.” Lư Châu nói, “Dù sao cũng không có việc gì làm.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu mặc âu phục đi ra, Tiêu Nghị nhất thời có cảm giác như mình không biết con người này.

“Đi nào!” Lư Châu kỳ quái nói.

Tiêu Nghị bảo, “Cái này... Em còn chưa nghĩ ra, có cần...”

Lư Châu thiếu kiên nhẫn nói, “Ông đây đã giúp cậu đến nước này rồi mà cậu vẫn không dám đi à? Cậu có phải là đàn ông không?”

Tiêu Nghị hít sâu một hơi, trầm nghĩ, được rồi, có Lư Châu chống lưng, lần này có thể nở mày nở mặt rồi. Tuy rằng bạn gái nhìn thấy Lư Châu có thể sẽ lao thẳng tới bên nam thần, gạt cậu qua một bên, nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất cũng có thể làm lạnh rồi.

Tiêu Nghị dừng xe bên dưới công ty quảng cáo, Lư Châu nói, “Tôi lái xe cho cậu, tìm thấy người thì gọi cô ta xuống.”

“Vâng, vâng.” Tiêu Nghị nói, “Anh Châu, anh không được chơi em một vô đầu đấy nhé.”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị thấy Lư Châu hôm nay có vẻ hơi tốt quá, không hiểu vì sao cậu cứ có cảm giác Lư Châu muốn chơi cậu. Tiêu Nghị hít sâu một hơi, cầm lấy nhẫn kim cương mua cho bạn gái, đi vào bên trong công ty.

Chương 17

"Hả?" Tiêu Nghị ngơ ngàng.

"Cô ấy nghỉ việc rồi." Nhân viên lễ tân nói, "Đã được ba tháng."

Tiêu Nghị, "..."

Cô em lễ tân nhìn bó hoa trên tay trái Tiêu Nghị, lại nhìn sang hộp quà bên tay phải.

"Anh là Tiêu Nghị đúng không?" Cô gái nói, "Anh hát hay thế, em nhớ lần trước công ty liên hoan cuối năm anh cũng tới."

"Là... là tôi." Tiêu Nghị nói, "Tôi gọi điện thì cô ấy khóa máy, gần đây tôi mới đổi việc, phải làm việc trong môi trường kín một thời gian, không liên lạc được với bên ngoài."

"Chị ấy nói chị ấy về quê lấy chồng." Cô em lễ tân nói.

Ừng một tiếng, Tiêu Nghị nghe như sét đánh bên tai, cô gái lại cười nói, "Chị ấy đổi SIM khác rồi, em có số mới của chị ấy đây."

Cô gái lấy một tờ giấy nhỏ ra, viết số điện thoại mới của bạn gái Tiêu Nghị lên đó.

* * *

Tối đó, tại phố Bảo Gia, quán mì Đĩa Gà To.

“Bây giờ tôi mới phát hiện...” Tiêu Nghị sụt sùi, “Những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết đều không phải là vấn đề.”

Đỗ Mã vừa uống bia vừa cười, cả hai gọi một đĩa gà to. Hồi còn đi học, bọn họ vẫn hay tới đây ăn. Hôm nay Tiêu Nghị muốn cảm ơn Đỗ Mã đã giúp mình tìm được công việc hiện tại, định mời cậu ta tới một nhà hàng năm sao nhưng Đỗ Mã lại chọn Đĩa Gà To.

“Đúng là Lư Châu có tiền...” Đỗ Mã nói, “Có điều nếu ông bị hấn bắt nạt thì cũng đừng có nhin, cứ nói với cô tôi là được.”

Tiêu Nghị cảm kích gật đầu, biết Đỗ Mã thực sự coi mình là bạn thân, hai người lại rót rượu uống tiếp. Đỗ Mã mặc bộ vest phẳng phiu, đi một con xe trị giá cả triệu, ngồi trong quán tòi tàn này ăn gà, Tiêu Nghị chỉ cảm thấy hết sức buồn cười.

Năm đó học đại học, đều là dân học nhạc với nhau, Đỗ Mã học nhạc dân tộc, tốt nghiệp xong theo cha cậu ta học buôn bán, cũng không nhắc tới mấy thứ như tình yêu, nhiệt huyết hay lý tưởng về âm nhạc nữa... Gần như tất cả đều như vậy, tốt nghiệp một cái là ai có chỗ dựa tìm chỗ dựa, ai không có chỗ dựa thì mai danh ản tích, như thể sau bữa liên hoan chia tay hôm ấy, tất cả những thứ đó đều bị bỏ quên hết.

Chỉ còn lại mình Tiêu Nghị, vẫn ngốc nghếch phiêu bạt trên đất Bắc Kinh.

Đỗ Mã lại hỏi, “Mà này, Lư Châu nhà các ông, chuyện đó có phải thật không?”

Tiêu Nghị, “Haizz, chắc chắn là không phải.”

Tiêu Nghị biết Đỗ Mã cho rằng chuyện Lư Châu bị bắt lực rất buồn cười, nhưng cậu không chỉ một lần nhìn Lư Châu “chào cờ buổi sáng”, cùng lắm hẳn chỉ mắc vấn đề về tâm lý, sinh lý thì chắc chắn không.

Tiêu Nghị rất tự giác, tuy rằng chuyện của Lư Châu, nếu Đỗ Mã thực sự muốn hỏi thì có thể hỏi được dễ dàng, nhưng cậu đã ký hợp đồng giữ bí mật, những gì có thể không nói thì cố gắng không nói. Cả hai buôn chuyện trên trời dưới bể một hồi, tốt nghiệp đã bốn năm, Tiêu Nghị năm nay hai mươi lăm, vào xã hội bốn năm đúng là càng ngày càng tệ, bạn bè cùng lớp đã thành gia lập nghiệp, thu nhập cả triệu tệ một năm... May mà Đỗ Mã giúp cậu nên cuộc sống mới có cơ hội thay đổi.

“Ê Thỏ.” Đỗ Mã nói, “Ông có vẻ không ổn lắm, có chuyện gì à?”

Biệt danh lúc còn đi học của Tiêu Nghị là “Tuzki”, nguyên nhân là vì các bạn nữ trong lớp đọc một cuốn truyện có tên “Hội chứng xuyên không”, cảm thấy vẻ mặt lúc ngơ ngác của cậu rất giống với Thỏ Tuzki, lại có người gọi cậu là “Đại hiệp”, bởi vì Tiêu Nghị rất hay giúp đỡ bạn bè, thế là mấy người bạn cùng phòng cứ thế là Thỏ ơi Thỏ à gọi cậu cho tới bây giờ.

Tiêu Nghị thở dài nói, “Bà xã về quê lấy chồng, biến thành bà xã của người khác rồi.”

Đỗ Mã ngẩn ra, Tiêu Nghị bèn kể cho cậu ta chuyện của mình, Đỗ Mã thở dài một tiếng, “Đều tại tôi, sớm biết thế...”

“Đừng!” Tiêu Nghị cắt lời, “Sao có thể trách ông được? Tôi cảm kích ông còn không kịp nữa là.”

Đỗ Mã cho rằng vì mình giới thiệu công việc nên Tiêu Nghị mới mất liên lạc với bạn gái, nhưng Tiêu Nghị lại rất cảm kích cậu ta, vì cuộc điện thoại ấy của Đỗ Mã đã thay đổi cuộc sống của cậu.

Đỗ Mã nghĩ rồi nói, “Sau này tìm người khác vậy. Cậu còn định tham gia thi tài năng không?”

“Không thi nữa.” Tiêu Nghị biết Đỗ Mã chuyển đề tài để đỡ buồn, bạn gái của Đỗ Mã cũng chia tay ngay sau khi tốt nghiệp. Sau lần ôm đàn đi thi khi vừa ra trường, bị nam sinh đoạt giải nhất đánh bại, cậu đã không có hy vọng gì vào mấy cuộc thi tài năng nữa. Đỗ Mã nói, “Ông hát tốt nhất trong đám bọn mình, trước kia mình đi Lệ Giang hát, mấy lần tôi đã nghĩ ông sắp nổi tiếng tới nơi rồi.”

Tiêu Nghị ngại ngùng cười, “Đáng tiếc cuối cùng vẫn không, cho nên, haizz...”

Đỗ Mã trước đây là tay trống trong ban nhạc, thân nhất với Tiêu Nghị. Nghỉ hè bọn họ tới Vân Nam để hát dạo, trải nghiệm cuộc sống, Tiêu Nghị hay chờ Đỗ Mã hẹn hò xong trở về căn phòng trọ, hai thằng cùng để mình trần, ngủ cạnh nhau trên một cái giường gấp. Chóp mắt đã bao nhiêu năm trôi qua, Tiêu Nghị cảm thấy mình vẫn là mình của năm đó, còn Đỗ Mã đã thành đạt như thế này rồi.

Uống rượu ăn gà xong, cả hai xiêu vẹo đi ra, đường Bắc Kinh tuyết rơi lả tả, Tiêu Nghị say đến mù mịt, đứng dưới đèn đường một lúc, điện thoại đổ chuông, Tiêu Nghị còn bần nôn nên Đỗ Mã giúp cậu nghe điện thoại.

Lư Châu cúi kính hỏi, “Đang ở đâu thế? Biết mấy giờ rồi không?”

Đỗ Mã cũng đã ngà ngà say, lắc lư nói, “A, Lư nam thần! Xin chào xin chào! Tôi là Đỗ Mã, bạn cùng phòng của cậu ấy. Là thế này, cậu ấy uống rượu say rồi, chờ một lát, tôi gọi người đưa cậu ấy về...”

Lư Châu hỏi, “Ở đâu?”

“Phố Bảo Gia.” Đỗ Mã nói, “Cách chỗ hai người không xa lắm...”

Điện thoại ngắt máy.

Tiêu Nghị cầm chai nước Đỗ Mã đưa cho, uống một ngụm.

Hai người đứng giữa con đường tuyết rơi, Tiêu Nghị vỗ vỗ vai Đỗ Mã, “Ông... không nên đá em gái nuôi của tôi, ông nói xem... thời buổi này tìm đâu được người tốt như nó chứ?”

Đỗ Mã sau khi tốt nghiệp bốn năm vẫn luôn nhớ người trước, đổi đến mấy đời bạn gái, vẫn thấy mỗi tình thời đại học là tốt nhất, vĩnh viễn không thể quên được.

“Giả dối.” Tiêu Nghị cười khỏ, “Người mới sẽ còn tốt hơn, toàn là nói phét, người đầu tiên mới là tốt nhất, đó chính là tuổi trẻ nông cuồng... A a a...”

Tiêu Nghị đã hơi mất kiểm soát, hét lên một hơi, Đỗ Mã dựa vào đèn đường, bỗng nhiên cũng cảm xúc trào dâng, cất tiếng hát vang.

“Tình yêu của anh còn rộng hơn trời xanh...” Đỗ Mã cao giọng hát.

“Tình yêu của anh như nước nguồn chảy không bao giờ cạn...” Tiêu Nghị dang rộng tay ra, hướng về bầu trời đêm hát vang.

Đỗ Mã xoay người, nhìn Tiêu Nghị hát, “Hỡi người yêu...”

“Người yêu của anh, bao giờ mới được gặp lại em...” Tiêu Nghị mặc dù đã uống say nhưng giọng hát vẫn khiến người qua đường phải rung động. Cả cậu và Đỗ Mã đều học nhạc bao nhiêu năm, hai chàng trai ngoài hai mươi cất cao giọng hát, trong phút chốc quên hết những ràng buộc đắ đo, đứng giữa đường mở nhạc hội của chính mình.

“Cho dù năm tháng trôi đi, phồn hoa phai nhạt...”

Đỗ Mã lắc lư, hết như lại đứng trên sân khấu của trường năm đó, cùng cất tiếng hát hòa âm với Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị xoay người, nhẹ giọng hát, “Anh vẫn một lòng yêu em...”

Đỗ Mã và Tiêu Nghị, “Như xưa...”

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, có người còn cầm di động quay, phó Bảo Gia đã có không ít người tụ tập, họ tò mò nhìn, những đôi tình nhân đi ra từ Học viện Âm nhạc Trung ương cũng phải dừng lại, nghe Tiêu Nghị và Đỗ Mã hòa ca.

“Như xưa...” Tiêu Nghị lắc đầu, trong mắt ánh lên sự bi thương, tiếng hát bay trong màn đêm tuyết đổ.

Xịch, một chiếc Jaguar đỗ lại, cửa xe bị đập một phát mở ra.

Đỗ Mã, “Hỡi người yêu...”

Tiêu Nghị, “Người yêu đầu của anh...”

Tiếng hát của Tiêu Nghị đột nhiên im bật, cậu bị một bàn tay túm lấy cổ áo ném vào ghế sau.

Lư Châu đeo kính râm, kéo khăn quàng cổ che kín mặt, lên xe phóng đi, để lại một mình Đỗ Mã dưới đèn đường.

Đêm khuya, cố vấn quản lý tài sản ngồi trên bàn ăn báo cáo với Lư Châu về tình hình đầu tư trong năm vừa rồi, Tiêu Nghị nằm trên ghế sa lông thở hỏn hển, áo quần xộc xệch, mặt mũi đỏ bừng. Đêm đó Lư Châu ném cho Tiêu Nghị một cái chăn, cậu quán lấy ngủ luôn trên ghế sa lông.

“Người yêu đầu của anh...”

Sáng hôm sau, Tiêu Nghị đứng cạnh bồn rửa chén, vừa rửa vừa hát, “Cho dù trái đất diệt vong, vạn vật biến mất, tình yêu của anh dành cho em vẫn mãi như xưa...”

“Cái gì vẫn mãi như xưa?” Lư Châu vừa đi xuống lầu vừa ngáp, “Bị coi là người tình qua đường mà các cậu vẫn vui thế nhỉ?”

Tiêu Nghị, “...”

“Bài hát đó tên gì thế?” Lư Châu cũng bị Tiêu Nghị lôi cuốn, đêm qua sau khi nghe Tiêu Nghị hát mãi bài này, hần cũng bị tẩy não theo.

Tiêu Nghị đáp, “Trước đây em cùng Đỗ Mã và mấy người bạn cùng phòng lập một ban nhạc, tự viết lời tự phổ nhạc.”

Khóe miệng Lư Châu giật giật, “Cái tên cùng cậu trần truồng chạy giữa trời tuyết ở Bảo Gia đêm qua chính là Đỗ Mã đấy à?”

Àm một tiếng, đầu Tiêu Nghị như bị sét giáng trúng.

“Em trần truồng chạy rông á?” Tiêu Nghị nói, “Không phải chứ? Không có đâu!”

Lư Châu, “Suýt nữa thì thế rồi đấy. Mắt mặt không cơ chứ!”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, chắc chắn lại là Lư Châu chơi cậu, có điều cậu cũng chẳng thèm chấp nhặt mấy cái đó làm gì. Lư Châu dương dương tự đắc ngồi xuống ghế sa lông nói, “Bị đá rồi thì hãy nghĩ về tiền đồ đi, chăm chỉ làm việc, hầu hạ ông đây cho tốt vào, sau này công thành danh toại rồi, đem một chậu nước đến trước mặt cô ta biểu diễn màn ‘bát nước hất đi không lấy lại được’ bản hiện đại.”

“Ừm...” Tiêu Nghị đáp.

Tiêu Nghị chẳng còn hơi sức đâu để xỉ vả nữa, tâm trạng cậu không được tốt lắm. Sau bữa trưa, Lư Châu lại tiếp tục xem bản kế hoạch mà cố vấn tài chính đưa cho hắn, vừa xem vừa nói, “Bạn gái cậu chia tay chính là cứu cậu, cũng chính là cứu cô ta. Loại vô dụng như cậu...”

Những lời lèm bèm của Lư Châu chui vào từ tai này của Tiêu Nghị rồi đi ra tai kia, cậu cố gắng bình tĩnh ừm một tiếng, cuối cùng Lư Châu bảo, “Làm việc chăm chỉ vào, biết chưa? Nếu không phục thì cậu kiếm thật nhiều tiền vào, đi một con xe xịn tới mời cô ta đi ăn cơm.”

“Vâng.” Tiêu Nghị đáp.

Tiêu Nghị vào Weibo của bạn gái, gửi tin nhắn riêng cho cô rồi xem tin trên tường chính, đến ba giờ chiều thì cô trả lời cậu: Đạo này cô làm việc trong công ty mà cha mình giới thiệu, gặp một người đàn ông làm công chức, cả hai bên gia đình đều rất hài lòng, đôi phương cũng rất yêu cô, họ dự định năm sau kết hôn.

Tiêu Nghị còn biết nói gì được nữa bây giờ? Trầm tư một lúc, cậu bấm số gọi cho cô.

“Gì thế?” Bạn gái hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Nghị cười đáp, “Gọi điện cho em để nhận lỗi.”

Cô không nói gì, hai bên im lặng một lúc rồi cô lên tiếng trước, “Thôi bỏ đi, những chuyện trước kia hãy coi như chưa từng xảy ra.”

“Coi như chưa từng xảy ra, anh cũng có lời muốn nói, em có thể nghe anh nói không?”

“Anh nói đi.”

“Anh sai rồi.” Tiêu Nghị nói, “Xin lỗi, cho dù thế nào thì anh cũng phải nói lời xin lỗi em, anh cũng không hy vọng em sẽ tha thứ...”

Lư Châu xem bản kế hoạch tài chính mà máu nóng bốc lên đỉnh đầu, trừng mắt nhìn Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị tiếp, “Anh làm em lỡ dở bao nhiêu năm, chẳng cho em được gì, bắt em phải ở lại Bắc Kinh chịu khổ với mình, chớp mắt mà đã bốn năm rồi...”

“Không có gì.” Giọng bạn gái ở đầu dây bên kia dịu đi, “Em cũng không phải vì anh mới phiêu bạt ở Bắc Kinh, lúc thấy anh hát trong quán bar Hậu Hải, em đã tưởng là anh sẽ nổi tiếng...”

Tiêu Nghị nói, “Kết quả là anh không làm được... Thực ra ở lại Bắc Kinh anh hoàn toàn không hối hận, nếu nói có gì day dứt thì người anh thấy có lỗi với nhất chính là em...”

“Thôi bỏ đi.” Bạn gái nói, “Đều là quá khứ rồi, nói cái này làm gì...”

“Bao giờ em kết hôn?” Tiêu Nghị hỏi.

Bạn gái đáp, “Sau Tết xong. Anh sẽ tới dự chứ?”

Tiêu Nghị, “Anh không đến thì hơn. Anh gửi cho em một món quà nhé.”

“Cảm ơn anh, Tuzki. Em vẫn tin rằng anh có thể thành danh, chỉ là em không muốn tiếp tục ở lại Bắc Kinh phiêu bạt nữa. Tuổi tác đã không còn nhỏ, gia đình cũng giục em kết hôn...”

“Ừm.” Tiêu Nghị cười nói, “Chúc em hạnh phúc.”

“Anh cũng thế.” Cô nói, “Làm việc cho tốt, cố gắng lên.”

Tiêu Nghị cúp máy, Lư Châu nhìn cậu như nhìn người lạ.

Tiêu Nghị nghĩ một lúc, mở phần mềm cắt ghép video ra, tìm những video trước kia cậu đã quay với bạn gái. Cậu định làm MV này từ lâu rồi, nghĩ rằng một ngày nào đó cầu hôn cô ấy sẽ dùng đến nó, bây giờ thì cậu có thể chỉnh sửa lại, gửi cho người ta làm quà cưới.

Tất cả đều là hình ảnh của cô ấy, còn Tiêu Nghị từ đầu đến cuối đều là người cầm máy quay. Cô ấy khi thì cười vui, khi thì ưu tư, Tiêu Nghị vừa nhớ lại chuyện tình của mình, vừa ghép nhạc. Cậu bê laptop định đi lên lầu, Lư Châu lên tiếng, “Tôi cho cậu đi lên chưa?”

Tiêu Nghị, “Em có thể thu âm một bài hát ở đây không?”

“Tùy cậu.” Lư Châu lãnh đạm nói, “Cái đồ ngu ngốc không có chút khí phách nào hết.”

Tiêu Nghị không nói gì, mở nhạc lên, thu âm bài “Viết một khúc ca” tặng cho bạn gái, hì hục đến tận chiều, gửi MV đi mới như trút được gánh nặng, mở Weibo của mình ra, phát hiện có thêm mấy trăm fan.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị vô cùng kinh ngạc, thực ra trước đây cậu cũng có rất nhiều fan, tuy không đến mức mấy triệu như Lư Châu, nhưng cũng vài ngàn, chỉ là họ có hơi nhiệt tình quá khiến bạn gái của cậu không thích, vì thế Tiêu Nghị bèn khóa Weibo lại.

Nick hiện tại của cậu gần như không mấy ai biết, thế này là thế nào? Tiêu Nghị xem nick fan, lại cũng không phải là những nick giả, đột nhiên cậu nghĩ đến một khả năng duy nhất... Tiêu Nghị mở Weibo của Lư Châu ra, phát hiện quan hệ từ đơn phương theo dõi đã chuyển thành theo dõi lẫn nhau.

Tiêu Nghị, “!!!!”

Lư Châu vẫn đang vật vã suy nghĩ gì đó, Tiêu Nghị định mở miệng thì hần đã chặn luôn, “Im miệng.”

Tiêu Nghị đành phải ngậm miệng, trong phút chốc, nỗi buồn chia tay đã vơi đi rất nhiều vì được Lư Châu theo dõi. Cậu đăng một dòng trạng thái lên, đại loại là cuộc đời đã sang một trang khác, từ nay phải sống cho thật tốt.

Tết đến nơi rồi, Tiêu Nghị điều chỉnh lại tâm trạng, dần dần cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Hôm sau, cậu thu dọn đóng giấy tờ vạt lung tung của Lư Châu, bỗng nhiên há mồm trợn mắt, Lư Châu thật là giàu quá đi!

Mở trang trại rượu nho ở Bồng Lai Sơn Đông, đầu tư vào một bộ phim truyền hình, cùng một người bạn đạo diễn mở hệ thống nhà hàng, còn đầu tư vào một khách sạn cao cấp nữa!!

Số tài sản này đã vượt ngoài khả năng ước lượng của Tiêu Nghị, Lư Châu rõ ràng là có kế hoạch rất cụ thể cho cuộc sống của mình, hơn nữa là người biết đề phòng và nhìn xa, dù không đóng phim thì tiền lãi từ việc đầu tư cũng đủ để hần sống cả đời.

Thế nhưng điều khiến Tiêu Nghị ngạc nhiên hơn là, bản báo cáo còn có một phần về các hạng mục công ích, Lư Châu có quyên góp cho một số địa phương ở Tứ Xuyên, xây dựng hai trường tiểu học, đồng thời còn xây

phòng học với trang thiết bị học tập tiên tiến cho nhiều trường tiểu học khác.

Hai mắt Tiêu Nghị đầy sao lấp lánh, cảm thấy Lư Châu không hổ là nam thần của mình, vậy mà bao nhiêu năm nay, hắn chưa bao giờ nói với ai về việc mình đã quyên góp nhiều thế nào!

Tiêu Nghị lôi điện thoại ra, chụp lại mấy hạng mục công ích kia.

Cậu quyết định lưu những tấm ảnh đó trong điện thoại của mình, sau này nếu Lư Châu nổi nóng với cậu, khiến cậu nản lòng thoái chí không muốn làm nữa thì lôi chúng ra nhìn.

Như vậy thì hình tượng của nam thần lúc nào cũng có thể duy trì ở 99999999 điểm, không khiến cậu thôi thích hắn.

Mẹ của Tiêu Nghị gọi điện đến, vẫn như thường lệ hỏi xem năm nay cậu có về ăn Tết không. Tiêu Nghị nghĩ một lúc rồi bảo với bà là phải thương lượng với ông chủ đã, xem có xin nghỉ phép được không.

Hai mươi tám Tết là không cần lên công ty nữa. So với rất nhiều công ty khác Tết gần như không được nghỉ, thì Lư Châu có vẻ nhàn nhã hơn nhiều. Thứ nhất là vì hắn cũng lớn tuổi rồi, không còn là mấy cậu trai mới vào nghề mười bảy mười tám tuổi nữa, hơn nữa hắn lại đang nổi, tới hay không cũng được.

Chương 18

Nhưng Tiêu Nghị là trợ lý do Lư Châu bỏ tiền thuê, vì thế nghĩ lẽ phải bàn bạc với Lư Châu.

Tiêu Nghị, “Đúng rồi, anh Châu, anh định đón Tết thế nào?”

“Không biết, ở nhà xem tivi.”

Tiêu Nghị lại hỏi, “Thế năm ngoái anh đón Tết thế nào?”

Lư Châu, “Ở Paris.”

Tiêu Nghị, “...”

“Năm kia thì sao?” Tiêu Nghị hỏi.

“Đón Tết với Trương Hân Nhiên. Sao thế? Có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Lư Châu vừa tụ tập với bạn bè về, Tiêu Nghị chăm chú nhìn về phía trước lái xe, “À... Em đang định mấy hôm nữa về nhà đón Tết. Anh thì sao? Định sắp xếp thế nào?”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị đột nhiên có dự cảm sẽ phải nghe thấy tiếng Lư Châu gầm thét, không ngờ hần chỉ nói, “Cậu về nhà đón Tết đi, không cần lo cho tôi.”

Tiêu Nghị trong lòng mừng như mở hội, vội hỏi, “Vậy hôm nào em phải quay lại?”

“Ồ, vẫn còn muốn quay lại à?” Lư Châu chân thành nói, “Về quê trồng rau đi, nhân dân lao động của Tổ quốc cần cậu.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị dừng xe trong gara, Lư Châu đập tung cửa xe, đi thẳng vào nhà.

Tiêu Nghị lôi từ trong cốp xe ra mấy chục đôi giày mà Lư Châu mua trên Taobao lần trước, bê vào nhà. Cậu đang chờ Lư Châu ra lệnh vứt đi để ôm chúng về phòng, không ngờ hẳn lại nói, “Đưa đây xem nào.”

Tiêu Nghị đành phải dỡ bao ra, chỉ hy vọng Lư Châu cảm thấy bực biếc kiểu này thật phiền nên bảo cậu ném luôn ra thùng rác, kết quả là hẳn lại chẳng hề nói gì.

Lư Châu cầm một đôi lên, “Cỡ 44?”

Tiêu Nghị, “Áy...”

Tiêu Nghị đi size 43, rõ ràng là nhỏ hơn một size, đành phải cắn răng đi giày vào cho Lư Châu, thắt dây giày cẩn thận.

Tiêu Nghị, “Bị chật à?”

Lư Châu, “...”

“Cậu thử đi vào xem, cậu tự đi vào thử xem?” Lư Châu quả thực là bị Tiêu Nghị chọc cho muốn phát điên.

Tiêu Nghị xỏ chiếc còn lại vào, đi lại mấy bước, cười nói, “Em đi vừa khít.”

Nhìn bộ dạng Lư Châu lúc này, rõ ràng là muốn ném Tiêu Nghị vào đồng giày đó để trả lại hàng luôn. Tội đó Tiêu Nghị bị Lư Châu mắng cho một trận, mười lăm đôi tổng cộng là bốn ngàn ba trăm tệ, tất cả đều trừ vào lương của cậu, Tiêu Nghị chẳng còn cách nào khác, đành phải chụp hình lại up lên mạng rao bán.

“Vậy chúng ta đón Tết thế nào, anh Châu?”

“Không phải cậu định về nhà sao?” Lư Châu vừa nhìn vào cái iPad mà Tiêu Nghị cầm, nhàn nhã lướt Taobao, hỏi.

“Không không.” Tiêu Nghị vội cười nói, “Em không định về nhà, Tết lắm người về quê như vậy, làm sao mua được vé.”

“Ồ?” Lư Châu nói, “Tôi ra nước ngoài nghỉ lễ, mai là đi rồi. Nếu cậu không về thì ở lại trông nhà.”

Tiêu Nghị, “...”

“Sang trang khác đi!” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị lập tức chuyển trang, thầm nghĩ, lát nữa phải đặt vé về mới được, tôi biết ngay là anh chơi tôi mà. Lư Châu chăm chăm nhìn vào một cái váy đến ba mươi giây, Tiêu Nghị hỏi, “Cái này... có mua không?”

“Cậu điên à!” Lư Châu quát, “Tôi mua váy về cho ai mặc? Lật sang trang khác!”

Tiêu Nghị thầm nghĩ, có thể về nhà rồi, nhưng liệu có phải Lư Châu lừa cậu không nhỉ? Hình như không thấy công ty nhắc gì đến việc hắn sẽ ra nước ngoài nghỉ lễ mà, hơn nữa gần đây cũng không thấy hắn nói gì...

Tiêu Nghị ngồi lướt xong Taobao với Lư Châu, tiếp đó lại báo cáo với hẳn về các tin mới nhất hiện giờ, phát hiện việc của Trương Hân Nhiên đã đi xuống, mọi người lại đang bàn tán về Lê Trường Chinh. Trước khi nghỉ Đỗ Mai còn dặn qua Tết cùng phối hợp PR với bên đó, bảo Tiêu Nghị chú ý một chút, nhưng gần đây có cái gì có thể lôi ra làm đề tài gây chú ý đâu?

Lư Châu ngáp một cái, chuẩn bị đi ngủ, Tiêu Nghị về phòng xem vé máy bay thế nào, có điều tất cả đều đã hết sạch, chỉ còn lại vé hạng VIP. Để được về nhà, cậu đành cắn răng đặt. Vừa đặt xong cái vé thì phòng bên đã gào lên.

“Ê!”

Tiêu Nghị vội vàng chạy qua, thấy Lư Châu nằm trên giường nói chuyện điện thoại, “Vậy thì không đi nữa, ngày mai nói sau.”

Tiêu Nghị, “???”

Tiêu Nghị đứng ở cửa, Lư Châu nói, “Không ra nước ngoài nữa, coi như ông đây xui xẻo, đón Tết vẫn phải nhìn bộ mặt đáng ghét đó của cậu. Đi đặt vé máy bay đi.”

Tiêu Nghị, “Đặt vé máy bay?”

Lư Châu, “Cho cậu ra ngoài đón Tết! Ở nhà làm gì, định cho tôi chết vì chán sao?”

Tiêu Nghị trở về phòng, sắp xếp hành trình cho mình và Lư Châu. Thật là phát điên lên được, nhìn vé máy bay, hạng VIP, a a a a... Hơn ba ngàn tệ đấy! Đột nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu, chạy sang phòng bên cạnh hỏi Lư Châu, “Anh Châu, anh muốn đi đâu chơi?”

Lư Châu, “Tùy.”

Vì thế Tiêu Nghị vắt hết óc, ngày hôm sau, thành thật nói, “Anh Châu, có lẽ không kịp làm visa rồi, chúng ta chỉ có thể đón Tết trong nước thôi.”

Lư Châu bảo, “Không đi chỗ nào quá lạnh nhưng cũng không thể quá nóng, phải có cảm giác mùa đông, trong nước cũng được, chọn chỗ nào nào nhiệt một chút, nhưng đừng để bị fan phát hiện, phải yên tĩnh một chút để có cảm giác đón Tết, không khí phải trong lành, phong cảnh hữu tình, đồ ăn phải sạch sẽ, lâu lắm không có cảm giác được đón Tết rồi. Đừng chọn chỗ nghỉ có đoàn du lịch, cũng đừng chọn chỗ có nhiều người quá, chủ khách sạn phải nhiệt tình, giao thừa nhất định phải có bữa cơm đoàn viên, có suối nước nóng nữa thì càng tốt.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu nêu ra một đồng yêu cầu đầy mâu thuẫn xong còn thêm vào, “Nhân viên khách sạn thân thiện, tra xem giá cả thế nào. Nhớ là nhất - định - phải - có - nước - nóng.”

Tiêu Nghị cắn răng, muốn tìm chỗ như vậy quả thực còn khó hơn lên trời, ngay cả Bắc Kinh cũng chẳng đáp ứng nổi yêu cầu của Lư Châu.

Đi Lệ Giang? Chắc chắn sẽ bị fan đuổi cho chạy như cún, Tiêu Nghị chỉ có mỗi một mình, đến lúc đó nhất định sẽ bị đại quân fan xô ngã, rồi giẫm lên mặt mà đi... Visa muốn làm nhanh thì chỉ có thể là mấy nước trong khu vực Đông Nam Á, Nhật Bản thì không ăn Tết ta, Hàn Quốc... càng không được. Thái Lan... cũng không nổi, người Thái nhìn thấy Lư Châu phần lớn là sẽ nhận ra. Hồng Kông, Đài Loan... tất cả đều không được.

Đông Bắc quá lạnh, Tam Á quá nóng, trong đầu Tiêu Nghị hiện lên hình ảnh mình vừa lếch thếch xách hành lý cho hấn vừa bị hấn xa xa mắng.

Suối nước nóng thì không phải nói rồi, vừa muốn náo nhiệt lại muốn không có fan, đã thế còn đòi ăn cơm đoàn viên nữa, làm sao có thể chứ? Hai người ngồi ăn một mâm cơm đoàn viên, mặt Lư Châu khó đăm đăm như thế thì ăn làm sao? Ấy...?

Có rồi!

“Tiêu Nghị Tiêu Nghị...” Giọng quản lý trường quay vang lên trong Wechat, “Cuối cùng cũng đóng máy rồi, nhưng biên kịch vẫn phải xem hậu kỳ thế nào. Đêm giao thừa chúng tôi làm một bữa ở Tam Lí Đồn, ăn xong cùng đi bar, cậu tới không?”

Tiêu Nghị đáp, “Mặc dù em rất muốn... Nhưng mà chị An, em đã có kế hoạch đón Tết mát rồi.”

“Được rồi.” Quản lý trường quay nói, “Rảnh thì qua công ty chị chơi, chị dẫn cậu đi ăn đồ ngon.”

Tiêu Nghị như mở cờ trong bụng, thầm nghĩ ra Tết thế nào cũng phải qua chỗ họ chơi.

Cậu đi tìm Lư Châu để lấy chứng minh thư, vừa nhìn thấy ảnh trên đó đã phá lên cười. Lư Châu gằm lên, “Của cậu đâu? Lôi ra đây xem nào? Ảnh chứng minh thư của ai không xấu chứ?!”

Tiêu Nghị cầm chứng minh thư của Lư Châu cười lăn cười bò trên cầu thang, Lư Châu nghiêng răng nghiêng lợi giật lấy chứng minh thư của cậu, không ngờ ảnh chứng minh thư của Tiêu Nghị rất bánh, thế là hẳn không còn gì để nói.

“Đi đâu? Địa điểm đã chốt xong chưa?” Lư Châu nhìn Tiêu Nghị đi xuống.

“Chốt rồi.” Tiêu Nghị nói, “Ngày mai xuất phát.”

Lư Châu nhìn chăm chăm Tiêu Nghị, thấy cậu mãi vẫn chưa nói ra đi đâu bèn uy hiếp, “Không đáp ứng được yêu cầu thì cậu sẽ... Cậu sẽ...”

“Nô tài sẽ tự thiên.” Tiêu Nghị thành khẩn.

Lư Châu, “Cậu nhớ kỹ cho tôi, đến lúc đó không thiên, tôi giúp cậu thiên.”

* * *

Hôm sau Tiêu Nghị lái xe đưa Lư Châu tới sân bay, tay kéo va li, lưng đeo ba lô, còn khoác thêm cái túi Hermes của hắn. Làm thủ tục cũng là Tiêu Nghị cầm vé của Lư Châu đi làm, vào khoang hạng nhất. Lên máy bay rồi, Lư Châu mới biến sắc mặt, hỏi, “Vũ Hán? Đi Vũ Hán làm gì?”

“Vũ Hán hay mà.” Tiêu Nghị vừa đọc tạp chí vừa nói, “Tết ở đó rất náo nhiệt.”

Lư Châu nghi ngờ nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị hỏi, “Anh Châu, anh tới Vũ Hán bao giờ chưa?”

Lư Châu đáp, “Hồi nhỏ mẹ tôi có đưa tôi tới Vũ Hán ở một thời gian.”

Tiêu Nghị có chút kinh ngạc, thảo nào Lư Châu thích đồ ăn Hồ Bắc, hóa ra là vì thế sao? Cậu cười nói, “Em cũng là người Hồ Bắc, ra anh Châu anh là đồng hương à.”

Lư Châu không nói gì, tháo cặp kính râm xuống, điều chỉnh lưng ghế rồi rơi vào hồi ức. Tiêu Nghị thầm nghĩ, làm bừa vậy mà hình như đoán trúng được tâm tư của Lư Châu rồi, thật tốt quá, thế này chắc là sẽ giảm được tần suất bị mắng trong năm mới...

Thế nhưng trời lại phụ lòng người, năm giờ chiều hôm đó:

Tiêu Nghị mò hôi đầm đìa, hộ tống Lư Châu chen lên xe giữa đoàn người chật như nêm.

Bọn họ tới sân bay Thiên Hà lúc hai giờ chiều, chật vật mãi mới chen lên được đoàn tàu T250 đi từ Hán Khẩu về. Vé mua được là vé đứng, xung quanh có anh em nông dân ngồi trên các bao tải dứa, trước cửa phòng vệ sinh cũng chật kín người, cái áo khoác trị giá hơn trăm ngàn tệ bị hun toàn mùi khói thuốc, bên cạnh còn có người đang úp mì ăn liền...

Tiêu Nghị, “Xin lỗi nhé, cao tốc tắc đường, em trai em không đi xe tới đón được...”

Lư Châu, “...”

“Anh đã từng đi tàu thế này chưa, anh Châu?” Tiêu Nghị kiểm chuyện để nói, người lắc lư theo nhịp tàu, “Nào, vui lên nào, em hát cho anh nghe nhé.”

Lư Châu vô cùng điềm tĩnh nói, “Hát đi, hát hay thì con chim của cậu có thể sống sót đến ngày mai.”

Tiêu Nghị, “...”

“Tích tắc tích tắc tích tắc...” Tiêu Nghị vừa nghịch cuốn tạp chí trên tay vừa ngân nga khúc dạo đầu theo nhịp đi ầm ầm của đoàn tàu.

“Tích tắc tích tắc tích tắc...”

Lư Châu, “Cậu là cái đồng hồ báo thức à?”

“Cuộc sống là một cuốn tiểu thuyết đầy bí ẩn...” Tiêu Nghị cuộn xong cuốn tạp chí, bắt đầu hát, “Trang tiếp theo sẽ là gì, tôi tin rằng không ai biết được. Thế giới rốt cuộc làm sao thế...”

Tiêu Nghị lấy cuốn tạp chí đã cuộn lại làm mic, lúc đầu còn nhỏ giọng hát, sau đó như sóng mành lên, trong mắt là sự kiên nghị, vẻ mặt lúc hát rất nhập tâm, thần thái đầy hưng phấn, hết như đang cầm mic đứng hát trên sân khấu của chính mình.

Tàu hỏa âm âm lăn bánh trên đường ray, xuyên qua núi rừng, đi qua đồng bằng Hán Khẩu, tiến về phía xa dưới màn trời dần dần tím thẫm.

Mùa đông, từ những nóc nhà trên các nông trang khói bếp bốc lên lượn lờ.

“Tôi thích... một mình mạo hiểm đi tìm manh mối của ước mơ, nhãn hiệu mà tôi đăng ký là tự do...”

“... Đến cả hít thở tôi cũng cảm thấy hạnh phúc.”

“Tuuu...” Còi tàu hỏa kéo vang.

Đất trời mênh mang, núi đồi trùng điệp, không biết nhà ai đốt pháo rền vang, màn đêm từ từ buông xuống, nhà nhà lên đèn, chòm Bắc Đẩu sáng lấp lánh giữa trời đêm Đông.

Màn đêm dần dần trùm xuống đất trời, dòng người ồn ã cũng đã ở lại phía xa...

Nơi đường chân trời là bình nguyên bao la và thế giới rộng lớn.

“Tôi trên mái nhà, tôi trong gương... A hây!” Niềm vui của Tiêu Nghị rõ ràng là trào ra ngoài qua tiếng hát, câu cuối cùng ngân dài rồi nhỏ dần.

Yên lặng vài giây, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Bác gái đẩy xe bán cơm đứng sau lưng Tiêu Nghị, trừng trừng nhìn cậu.

“Hát xong rồi đúng không?” Bà quát, “Tránh đường!”

Tiêu Nghị giật mình, vội tránh sang một bên, mặt Lư Châu sầm lại, giận dữ nói, “Bà quát cậu ấy làm gì? Bà có biết là...”

“Suýt...” Tiêu Nghị ngăn hấn, “Cẩn thận bị chụp trộm đưa lên trang nhất đấy.”

Lư Châu, “...” Tiêu Nghị vội vàng tránh đường cho người ta. Mùi thức ăn rất thơm, cậu nuốt nước miếng, trưa nay trên máy bay ăn rất ít, đến giờ thì nước miếng sắp tràn ra sàn xe đến nơi rồi. Tiêu Nghị nhìn Lư Châu, thấy hấn không lên tiếng đòi ăn, bèn chủ động mua một phần cơm, nói, “Anh ăn tạm một chút đi, lát nữa đến Kinh Sơn thì tìm đồ ăn sau.”

Lư Châu cũng không hỏi gì thêm, cầm lấy hộp cơm, dựa người vào thành tàu, một tay cầm hộp một tay xúc cơm, Tiêu Nghị ngồi bên cạnh cầm hộp thức ăn cho hấn chọn.

Hành khách xung quanh đều nhìn bọn họ, thực ra thức ăn trên tàu so với hời ở đoàn phim cũng là tạm được. Tiêu Nghị có chút lo lắng, nói, “Em không ngờ... Haizz, xin lỗi anh nhé, thực ra chỗ nhà em không khí rất trong lành, hơn nữa Tết đến cũng rất náo nhiệt, mọi người cùng ngồi ăn cơm đoàn viên, thế nên...”

Mặt Lư Châu đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, “Tôi lại làm gì cậu à? Lúc quay ngoại cảnh thì có chỗ nào mà chưa từng ở chứ? Chẳng lẽ tôi khó hầu hạ đến thế à?”

Không đâu không đâu, Tiêu Nghị thâm nghĩ, suốt hành trình đến đây, từ lúc ngồi khoang hạng nhất trên máy bay đến lúc phải mua vé đứng trên tàu, Lư Châu quả thực vẫn chưa nổi nóng lần nào, có lẽ là vì có nhiều người nên không tiện, hoặc cũng có thể là hẳn thực sự không nghĩ ngợi gì, có một nơi để đón Tết cũng tốt. Ừm, thế này thì tốt hơn nhiều.

“Cậu đi mua hộp cơm mà ăn.” Lư Châu nói.

Bác gái đẩy xe cơm đã đi mất rồi, Tiêu Nghị nói, “Em ăn đại thôi là được.”

Thế là Tiêu Nghị đổ chỗ thức ăn còn thừa của Lư Châu vào phần cơm thừa, vớt một cái hộp đi, ăn nốt chỗ cơm với thức ăn còn lại.

Những người xung quanh nhìn cả hai, sắc mặt Lư Châu không được tốt lắm, hiện giờ chẳng có ai nhận ra hẳn, không biết có phải vì vậy nên không được vui, hay là vì bị nhìn chăm chăm nên mới không vui, hoặc cũng có thể là vì bị nhìn lâu như vậy mà không có ai nhận ra nên thấy khó chịu gấp đôi... Lư Châu lờ mờ nhìn xung quanh một lượt, những người dân thường lại vội vàng dời ánh mắt hiếu kỳ đi chỗ khác.

* * *

Tám giờ tối, Tiêu Nghị mở cửa xe cho Lư Châu xuống, rốt cuộc cũng đến Kinh Sơn rồi...

Em của Tiêu Nghị tên Tiêu Cường, lên đến đường cao tốc thì bị đoàn xe về quê ăn Tết chặn cho không nhúc nhích nổi, may mà Tiêu Nghị gọi điện nói không cần phải tới Vũ Hán đón nữa, Tiêu Cường lại quay đầu ra khỏi đường cao tốc, đến đợi ở cổng ga Kinh Sơn. Trời thì tối mịt, thế mà đèn ở quảng trường sân ga lại bị hỏng.

Tiêu Nghị để Lư Châu lên chiếc xe Santana cũ của em mình trước rồi ra đằng sau nhét hành lý vào cốp.

“Em chào chị dâu.” Tiêu Cường quay đầu lại nói, nhìn thấy trên ghế sau là một người đàn ông thì giật mình “oa” lên một tiếng.

Lư Châu, “...”

“Úi cha!” Tiêu Cường kêu lên, “Ê, bạn gái anh đâu?!”

Tiêu Nghị ở đằng sau đang dùng hết sức để nhét va li hành lý của Lư Châu vào, gào lên với em mình, “Dở à mi? Tau bảo đưa bà xã về hồi mô?”

“Nó đây là người mô?” Tiêu Cường chỉ Lư Châu, chẳng hiểu gì quay đầu lại hỏi anh mình.

Lư Châu cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, dùng tiếng Vũ Hán giận dữ hét, “Là tổ tông của cậu đây! Hai anh em mi điên à?!”

Tiêu Cường, “...”

Tiêu Nghị nói, “Lấy dây thừng ra đây!”

Tiêu Cường mặt nghệt ra xuống xe, Tiêu Nghị cầm lấy dây thừng, chẳng cái túi LV không nhét được vào trong của Lư Châu lên nóc xe, nói, “Đi!”

Tiêu Cường lái xe, bừm bừm, phóng như chớp chở Lư Châu, Tiêu Nghị cùng với cái túi LV lắc lư trên nóc xe lên đường.

“Nó là em trai em, Tiêu Cường.” Tiêu Nghị giới thiệu với Lư Châu, lại nghiêm túc giới thiệu với em mình, “Đây là lão đại của anh, nam thần của anh, thần tượng của anh! Tiêu Cường, gọi anh Châu.”

“Chào anh Châu chào anh Châu.” Tiêu Cường nhìn vào kính chiếu hậu trong xe cúi mình chào Lư Châu, Lư Châu quả thật thấy thua hai anh em nhà này luôn. Tiêu Cường chìa thuốc lá ra mời Lư Châu, hấn xua tay, lòng thầm nghĩ, không hiểu ai đặt tên mà lại thế không biết?

“Tiêu Cường Tiêu Cường.” Tiêu Nghị cười nói, “Mọi người nghe tên nó, sẽ nghĩ đến câu ‘họa khởi tiêu tường’...”¹⁹

¹⁹ Họa khởi tiêu tường: Dột từ trên nóc dột xuống, thối từ trong ruột thối ra. Chữ “tường” trong tiếng Hán đọc đồng âm với “Cường”.

Lư Châu đang uống nước, suýt nữa thì phun ra, Tiêu Cường lại nói, “Anh, mẹ nghe nói anh dẫn nàng dâu về nên đã làm cơm từ sớm rồi. Em đã bảo không phải làm mà mẹ không nghe.”

Tiêu Nghị mặt đen sì, đáp, “Rõ ràng là anh bảo dẫn bạn về thôi mà. Ba mẹ ăn chưa?”

Tiêu Cường nói, “Ăn rồi.”

Mẹ Tiêu Nghị nhất định là đã hiểu lầm, Tiêu Nghị nói “bạn”, thế là hiểu luôn thành bạn gái, Tiêu Nghị vô cùng ngượng, còn Lư Châu lại ra vẻ chẳng nghe thấy gì, nhìn ra ngoài cửa xe như đang suy nghĩ gì đó. Những tòa nhà năm sáu tầng, những ngọn đèn đường tỏa ánh sáng vàng nơi phố huyện, người dân đi xe máy, xe đạp điện qua lại, trẻ con nghịch pháo Tết...

Cây hai bên đường đều đã giăng đèn màu lấp lánh, trở nên vô cùng bắt mắt trong màn đêm.

Chương 19

Chưa đến hai mươi phút sau, xe đã dừng lại dưới nhà Tiêu Nghị, hai anh em khiêng cái va li chạy như bay lên tầng sáu, khu chung cư này mới được xây, xung quanh còn rất sạch sẽ, người vào ở rất ít, Lư Châu xuống xe nhìn qua rồi nói, “Nhà cậu được lắm mà.”

“Mới mua mấy năm trước.” Tiêu Nghị nói, “Vốn định mua để em lấy vợ sau khi tốt nghiệp, hiện giờ là ba mẹ và em trai em ở, đứng tên nó luôn.”

Lư Châu gật đầu, Tiêu Nghị bảo, “Anh Châu đêm nay về nhà em ngủ tạm đi, mai sắp xếp xong hẵng ra khách sạn.”

“Không cần đâu.” Lư Châu nói, “Mùng Ba đã về rồi.”

Tiêu Nghị thở phào, Lư Châu ở nhà mình thì hoành hành bá đạo, nhưng ra ngoài lại không khó hầu hạ lắm. Lúc họ vào đến nhà, ba mẹ Tiêu Nghị vô cùng nhiệt tình chạy ra đón, bước vào cửa đầu tiên là cái túi LV của Lư Châu, ba Tiêu Nghị mặc dù không được tiếp xúc nhiều lắm với hàng hiệu, xong vẫn biết rằng thứ này có vẻ đắt.

“Ai da, cuối cùng cũng chờ được con...” Ba Tiêu và mẹ Tiêu cứ tưởng rằng có thể gặp mặt con dâu, khi Lư Châu lộ mặt, hai ông bà tròn mắt, không ngờ lại là một người đàn ông.

Ba Tiêu, “...”

Mẹ Tiêu, “...”

“Đây là anh Châu.” Tiêu Nghị giới thiệu, “Anh Châu, đây là ba mẹ em.”

“Chào chú, chào cô.” Lư Châu mặt đen sì bắt tay với ông bà Tiêu, ba Tiêu định thần lại trước, cười nói, “Mau mau, mời ngồi, đi đường mệt lắm rồi nhỉ.”

Về đến nhà là an toàn, Tiêu Nghị nghĩ thầm, cho dù Lư Châu có xấu tính đến thế nào thì ở nhà cậu chắc cũng phải nín nhịn mấy hôm, chẳng lẽ anh còn định mắng tôi trước mặt ba mẹ tôi chắc?

Quả nhiên Lư Châu không mắng mỏ cái bản gì hết, tới nhà Tiêu Nghị làm khách ngược lại còn rất khách khí.

Ba Tiêu là một thầy giáo tiểu học sắp về hưu, mẹ Tiêu trước kia làm công nhân tại xưởng dệt Kinh Sơn, đã về hưu từ lâu, ngày nào cũng nhắc tới việc lấy vợ của hai thằng con trai. Hai ông bà tuy có chút thất vọng vì không được gặp con dâu, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, nhiệt tình tiếp đãi Lư Châu.

Tiêu Nghị vừa mang đồ của Lư Châu về phòng, vừa giới thiệu Lư Châu là sếp của cậu, hơn nữa vẫn luôn giúp đỡ cậu, ba Tiêu bèn không ngừng cảm ơn hẳn, lại nói con trai mình không hiểu chuyện, mong Lư Châu tiếp tục quan tâm chiếu cố.

“Gọi cháu là Tiểu Lư là được rồi ạ.” Lư Châu cười nói.

“Ăn một chút gì đi.” Mẹ Tiêu nói, “Vốn tưởng các con buổi chiều là về tới nơi rồi... Tết đến đường chỗ nào cũng tắc, nào lại đây, Tiểu Lư ăn lót dạ trước, cô đi hâm nóng lại canh.”

Mẹ Tiêu cầm nồi áp suất làm nóng lại canh, Lư Châu nói với Tiêu Nghị, “Cậu làm việc của cậu đi, không cần phải để ý tới tôi, a, cảm ơn cô.”

Tiêu Nghị cuối cùng cũng sắp xếp xong cho Lư Châu, cả nhà sau phút náo nhiệt ban đầu cũng trở lại bình thường, ba Tiêu hỏi, “Đỗ Mã dạo này thế nào, lần trước nó còn gọi điện về nhà, hỏi địa chỉ liên lạc của con.”

Tiêu Nghị nhớ ra, chắc là năm ngoái họp lớp, Đỗ Mã gọi điện về nhà cậu, liền nói, “Đỗ Mã hiện giờ làm quản lý trong công ty của ba cậu ta, có cả xe Lexus đi rồi ba ạ.”

Ba Tiêu liếc Tiêu Nghị một cái vẻ trách cứ, Tiêu Nghị cười hê hê, ngồi vào bàn ăn, thấy Lư Châu đang uống canh bèn hỏi, “Mẹ ơi! Còn canh không ạ?”

Mẹ Tiêu múc cho cậu một bát canh, Tiêu Nghị gấp ngó sen cho Lư Châu, “Anh Châu nếm thử ngó sen này đi, cả nước không nơi nào có đâu.”

“Tôi biết.” Lư Châu nói, “Trước kia ở Vũ Hán cũng thường ăn, tới Bắc Kinh rồi thì không mấy khi được ăn nữa.”

Chỉ có ở Hồ Bắc món canh sườn heo hầm ngó sen mới có được màu sắc và hương vị độc đáo như thế này, ngó sen còn có thể kéo sợi. Tiêu Nghị ngẫu nhiên thưởng thức hương vị quê nhà, cảm giác thật không gì thoải mái hơn.

Ăn khuya xong Tiêu Nghị lại chạy tới chạy lui chuẩn bị nước nóng và đồ tắm cho Lư Châu, hẳn thấy vậy bèn nói, “Để tôi tự làm cho.”

“Không sao đâu.” Tiêu Nghị nói, “Buổi tối chúng ta ngủ phòng này.”

Nhà Tiêu Nghị có hai phòng ngủ nhưng diện tích cũng hơn 90m², có thể coi là khá rộng rãi, cậu biết thói quen của Lư Châu nên đã nhờ ba mẹ

dọn phòng trước, tất cả những thứ không cần thiết đều dẹp đi hết, máy tính thì chuyển ra góc ngoài phòng khách để Tiêu Cường lên mạng, chăn màn đều được thay mới, vùng Hoa Trung không có hệ thống sưởi, cứ sang mùa Đông là vừa ẩm vừa lạnh, phải bật lò sưởi sưởi ấm.

Vì nhà mới vào ở chưa được bao lâu nên cửa sổ được lau rất sạch sẽ, bên ngoài là cảnh đêm, giường rất rộng, đồ đạc trong nhà cũng mới, không thua gì khách sạn. Tiêu Nghị rót một ly nước đặt ở tủ đầu giường, kết nối tất cả các thiết bị điện tử với wifi rồi mới đi tắm.

Lư Châu đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh bên ngoài ban công, ánh đèn mập mờ, ngoài ban công bỗng có tiếng cú cú, Lư Châu giật bản mình, phát hiện bên ngoài nuôi hai con gà.

“Phụ huynh học sinh biểu đây.” Tiêu Nghị tắm rửa đi vào nói, “Trời lạnh rồi, phải chuyển vào bếp, mấy hôm nữa thịt.”

Cậu chuyển cái lồng nhốt hai con gà vào bếp.

“Căn hộ này bao nhiêu tiền một mét vuông?” Lư Châu hỏi.

“Mua từ mấy năm trước rồi.” Tiêu Nghị vừa lau đầu vừa nói, “Lúc đó mới hơn ba ngàn, giờ thì lên hơn bốn ngàn rồi.”

Lư Châu, “Không tồi, không khí cũng rất trong lành.”

Tiêu Nghị vừa trải đệm ra đất vừa nói, “Thu nhập bình quân ở đây thấp, em trai em làm việc hậu cần ở siêu thị, lương có hơn hai ngàn một tháng thôi, mà đây là còn nhờ quan hệ mới xin được việc.”

Lư Châu nói, “Cậu về nhà cũng tốt mà, tại sao lại không quay về?”

“Haizz.” Tiêu Nghị thở dài, “Có về cũng chỉ về Vũ Hán được thôi, nhà cũng phải hơn chục ngàn tệ một mét vuông, không mua nổi. Không thể ở lại Kinh Sơn cả đời được, đúng không?”

“Đưa cái kia đây xem nào.” Lư Châu chỉ vào khung kính đặt trên giá sách, Tiêu Nghị nhất thời luống cuống định giấu nó đi, mặt Lư Châu biến sắc, thế là cậu lại đành ngoan ngoãn chìa ra.

Đó là tấm ảnh Tiêu Nghị chụp cùng với một ca sĩ rất nổi tiếng xuất thân từ chương trình tuyển chọn tài năng, cả hai ghé sát vào nhau, cùng cười tươi, giơ tay làm động tác chiến thắng.

Lư Châu ngạc nhiên, “Cậu biết cậu ta?”

Tiêu Nghị đáp, “Thì cùng đợt với em.”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị từ đầu đến chân, có cảm giác như không thể nhận ra. Tiêu Nghị ngoan ngoãn khai báo, “Lúc đó bọn em cùng tham gia cuộc thi ‘Nam sinh xuất sắc’ vòng tỉnh.”

“Không lọt được vào vòng toàn quốc à?” Lư Châu hỏi.

“Phải có năm trăm ngàn tệ tiền tài trợ, vì em không có tiền nên bị loại ở vòng khu vực.”

Lư Châu bĩu môi, “Đỗ Mai từng có ý định ký hợp đồng với cậu ta, cậu nhóc này hát được mấy năm thì đắc tội với công ty quản lý, từ đó đến nay càng ngày càng đi xuống.”

Tiêu Nghị ừm một tiếng, đặt khung ảnh vào chỗ cũ, úp mặt vào trong. Lư Châu nhìn Tiêu Nghị thế này là bực hết cả người, lên tiếng dạy dỗ, “Cậu úp ảnh vào trong làm gì? Đố kị với cậu ta à?”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị đành phải xoay ảnh ra ngoài, Lư Châu lại nói, “Không dám chấp nhận thất bại, cậu đúng là vô dụng.”

“Em đúng là vô dụng mà.” Tiêu Nghị bất lực nói.

Lư Châu lại hiếu kì nhìn ảnh của Tiêu Nghị trên giá sách, thấy cậu ôm đàn ghi-ta đứng giữa sân khấu, ánh đèn sân khấu sặc sỡ chiếu lên người. Tiêu Nghị nhìn tràn đầy tinh thần và tự tin, hết như sân khấu đó là thuộc về cậu.

Bên dưới còn có rất nhiều ảnh chụp với các ngôi sao của Sina.

“Hồi nhỏ mẹ từng đưa tôi tới Vũ Hán sống mười hai năm.” Lư Châu nói, “Tôi học tiểu học ở Hán Khẩu.”

Tiêu Nghị, “Ừm.”

Lư Châu, “Cậu không lên đây nằm à?”

“Không, không cần đâu, em nằm dưới đất được rồi.” Tiêu Nghị vội đáp.

Lư Châu nói, “Không sao đâu, giường này rất rộng, lát nữa ba mẹ cậu vào mà thấy cậu nằm đất thì không hay chút nào. Cho dù vô dụng đến thế nào thì cậu vẫn là báu vật của ba mẹ cậu mà, đúng không?”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị lên giường nằm, gấp cái chăn lại làm đôi, Lư Châu thuận tay lật lật cuốn tạp chí game của Tiêu Nghị, kể, “Mẹ tôi muốn tôi thi vào trường

thể thao, vì sẽ có tiền hỗ trợ, nhưng anh Châu của cậu không chịu, nhất định muốn đi đóng phim.”

“Học điện ảnh đất thế nào cậu có biết không?” Lư Châu nói, “Một năm là bốn mươi ngàn, bốn năm một trăm sáu mươi ngàn tệ, đó không phải là một con số nhỏ. Ba tôi lại là một người đàn ông chỉ biết lê lộng, thế nên mẹ tôi không cho tôi thi vào đó, nhưng tôi nhất định muốn đóng phim. Nhận việc làm thêm, làm người mẫu, chạy vặt cho đoàn phim, cắt ghép MV, nằm bò trên đất đẩy máy quay... Chẳng có gì là không làm qua hết, cậu có biết không?”

“Bết.” Tiêu Nghị đáp, “Êm bết.”

Lư Châu, “...”

“Đang nói chuyện nghiêm túc với cậu đấy!” Lư Châu điên tiết ném quyển tạp chí sang một bên, “Không nói nữa!”

“Nói đi mà.” Tiêu Nghị lập tức lăn người qua ôm lấy Lư Châu, mặt hấn bỗng chốc đỏ bừng, vội vàng đẩy Tiêu Nghị ra, lấy chân đạp cậu sang một bên, “Nếu không có sự kiên trì nỗ lực ngày ấy thì làm gì có tôi bây giờ chứ?”

Tiêu Nghị, “Em đã đọc các bài phỏng vấn về anh, rất nhiều tạp chí điện ảnh đều có đăng, Lư Châu, anh là người rất có ý chí.”

“Ca sĩ tới Bắc Kinh phiêu bạt không mười ngàn thì cũng đến tám ngàn.” Lư Châu nói, “Cậu có biết những công ty như của Đỗ Mai tìm người ký hợp đồng thế nào không? Không chỉ là xem người đó có khả năng nổi tiếng hay không, mà còn phải nhìn cả khả năng phát triển sau này. Trong số hàng vạn người, có thể thành công được cũng chỉ khoảng chục người. Những người chưa làm nên trò trống gì đã chìm ngấm rồi chiếm đa số. Cậu

dám bảo rằng bọn họ không cố gắng sao? Bọn họ người này so với người kia còn nỗ lực hơn.”

“Cậu dám nói bọn họ không có tài năng sao?” Lư Châu lại nói tiếp, “Hoàn toàn sai, rất nhiều người trong số họ còn có tài hơn những người đã nổi danh. Như cậu cũng là có tài năng, nhưng vẫn không nổi tiếng được, chuyện này có thể trách ai đây?”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị trầm nghĩ trong đầu, anh thế này là đang cố vũ hay đang cười nhạo tôi thế? Mà cho dù có cố vũ thì cũng không đúng, tôi đã ký hợp đồng bán thân cho anh ba năm rồi, muốn quay về làm ca sĩ cũng chạy không thoát được.

“Thế nên đây là số phận.” Tiêu Nghị cảm khái.

Lư Châu, “...”

“Đây là vấn đề cơ may!” Lư Châu gầm lên, “Phải biết nhẫn nại! Chờ đợi cơ hội! Nắm lấy cơ hội! Đầu óc cậu có phải suốt ngày ở trong trạng thái nợ cước không thế? Sao nói với cậu cái gì cậu cũng không hiểu?! Tôi sắp bị cậu chọc cho tức chết rồi!!”

Tiêu Nghị thộn mặt ra, “Vâng.”

Lư Châu nói, “Làm việc chăm chỉ vào, khi nào có cơ hội, có bài hát chủ đề phim truyền hình hay điện ảnh gì đó thì cậu theo tôi, đi hát xem thế nào. Cậu biết viết nhạc viết lời, nắm bắt được cơ hội thì chẳng phải sẽ nổi sao?”

“Có thể sao?” Trong phút chốc, Tiêu Nghị cả người run rẩy.

Lư Châu âm ừ gì đó trong miệng, Tiêu Nghị reo lên, bỏ nhào qua ôm lấy hắn, “Có thể sao? Anh Châu, anh đã hứa với em rồi nhé! Mơ ước cuộc đời này của em là được hát ca khúc chủ đề cho phim của anh, a a a a!!!”

Lần này Lư Châu sớm đã có phòng bị, khi tiếng ờ vừa dứt là giờ chân lên luôn, kết quả khi Tiêu Nghị lao vào liền bị đập luôn xuống đất.

Hôm sau, Tiêu Nghị bị tiếng pháo ở ngoài đánh thức. Kinh Sơn đang đón Tết đến, càng ở những nơi xa thành phố lớn thì càng có không khí của Tết cổ truyền. Rất nhiều người làm công ở Vũ Hán cũng về ăn Tết, không khí thật là náo nhiệt, mùi thuốc pháo nhàn nhạt từ bên ngoài tràn vào.

Tiêu Nghị mắt nhắm mắt mở đi ra ngoài, thấy Lư Châu đang ở bên bàn ăn nói chuyện với mẹ của mình. Mẹ Tiêu cứ than thở mãi về chuyện lấy vợ của hai cậu con, Lư Châu ngồi nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại đưa ra ý kiến góp ý. Mẹ Tiêu Nghị gần như coi Lư Châu là anh trai của cậu, nhắc đi nhắc lại rằng Lư Châu phải quản Tiêu Nghị cho chặt vào, đừng chiều quá.

Tiêu Nghị vừa đánh răng vừa ồm ồm nói, “Mẹ!”

“Mẹ cậu nói đúng đấy.” Lư Châu chỉ Tiêu Nghị, “Cậu chẳng trưởng thành gì cả, đã nghe thấy cô nói gì chưa? Có nhiều lúc cháu cũng thấy ngạc nhiên sao cậu ấy lại sống nổi ở cái đất Bắc Kinh đấy.”

“Haizz, đúng vậy.” Mẹ Tiêu bắt đắc dĩ nói.

Tiêu Nghị vừa đánh răng vừa nghĩ, chủ khách đổi chỗ cho nhau rồi, sao bây giờ lại thành mẹ cậu và Lư Châu cùng nhau mắng cậu thế? Ôi cái cuộc đời này...

“Tiểu Lư à...” Ba Tiêu đang đọc báo trong phòng khách hỏi, “Hiện giờ cháu đang kinh doanh gì thế?”

Lư Châu đáp, “Ngành giải trí ạ.”

Tối hôm qua vội vội vàng vàng, Tiêu Nghị lại giới thiệu Lư Châu là ông chủ của mình, ba Tiêu vẫn chưa nhận ra đây là siêu sao Lư Châu đang làm điên đảo bao nhiêu thiếu niên thiếu nữ cùng các bậc cô dì chú bác. Ông thuận tay cầm cái điều khiển tivi, chuyển qua mấy kênh, nói:

“Chú có học sinh cũ mở công ty ở Bắc Kinh, rất khá, tài chính cũng mạnh, giống ngành của cháu ấy.”

“Bắc Kinh là trung tâm văn hóa và chính trị của cả nước.” Lư Châu nói, “Đến Bắc Kinh tìm việc, nếu phát triển được thì rất khá.”

Ba Tiêu Nghị nhìn Lư Châu từ xa qua cặp kính lão, cười bảo, “Chú dạo này đang theo dõi một bộ phim về thời kháng chiến. Cháu nhìn rất giống diễn viên đóng trong đó.”

Lư Châu ha ha cười, mẹ Tiêu được nhắc mới nhớ ra, “Vương Quốc Nghĩa, cháu nhìn giống Vương Quốc Nghĩa!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Vương Quốc Nghĩa là tên nhân vật mà Lư Châu đóng trong bộ phim đó, Tiêu Nghị suýt nữa thì phụt cháo vào mặt hắn. Cậu cố gắng nhịn cười, tiếp tục điềm nhiên ăn cháo. Đỗ Mai dặn không được nói cho ai biết việc mình là trợ lý của Lư Châu nên cậu cũng không dám nói.

Có điều nếu là tự Lư Châu tiết lộ, vậy thì không liên quan đến cậu. Lư Châu quả thật là bị ghen một phát, có điều tình huống thế này hắn cũng ứng phó nhiều rồi, bèn nói, “Năm nay phim về đề tài kháng chiến nhiều hơn năm ngoái nhiều.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Mẹ Tiêu nói, “Cô và ba nó đều thích xem phim về thời Dân Quốc.”

“Tiểu Lư à.” Giọng ba Tiêu đầy sâu sắc.

Tiêu Nghị bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

Lư Châu mỉm cười, chờ ba Tiêu nói tiếp.

Ba Tiêu hỏi, “Tiểu Lư con kết hôn chưa?”

“À, chưa ạ.” Lư Châu nói, “Con vừa mới chia tay với bạn gái cách đây không lâu.”

Ba Tiêu nói, “Vừa vặn em họ của Tiêu Nghị làm ở Cục bưu chính năm nay cũng về quê ăn Tết...”

“Ba! Đủ rồi!” Tiêu Nghị quả đúng là vừa bị một tia sét đánh văng ra ngoài cửa sổ, mếu máo nói, “Ba đừng nói nữa mà!”

Lư Châu ha ha cười, ba Tiêu hỏi, “Sao thế? Tiêu Nghị con làm sao thế?”

Lư Châu xua tay, “Không sao đâu, không sao đâu ạ.”

Ăn cơm xong, Tiêu Nghị cùng mẹ ngồi sang một bên. Cậu cầm một xấp tờ đỏ, có đến hai mươi ngàn tệ dày bịch, mẹ Tiêu ra sức đẩy lại, bảo “Mẹ với ba con có lương hưu rồi, không tiêu nhiều đến thế này đâu”. Tiêu Nghị thì nhất định đưa cho mẹ, đẩy qua đẩy lại đến muốn cãi nhau luôn, “Con ở Bắc Kinh ăn ở đều là theo anh Châu, công ty còn chi trả cho nữa, thế nên cũng chẳng dùng bao nhiêu.”

“Thế mẹ giữ cho con vậy.” Mẹ Tiêu nói.

“Mẹ cứ cầm lấy tiêu đi.” Tiêu Nghị nói, “Thêm vào tiền sinh hoạt của ba mẹ, ăn uống bình thường phải đảm bảo vào, bữa cơm đoàn viên năm nay mẹ làm nhiều món hơn một chút.”

Mẹ Tiêu mặc dù miệng nói đây là tiền mồ hôi nước mắt của con, làm sao dám tiêu, nhưng vẻ mặt thì vô cùng phấn khởi, ngồi trước bàn đêm tiền.

Lư Châu lên tiếng, “Tiêu Nghị.”

Tiêu Nghị biết hẳn định nói gì, vội vàng rào trước, “Không cần đâu, anh Châu.” Xong lại quay sang nói với ba mẹ mình, “Là anh Châu trả tiền lương cho con đấy, còn cho con cả thưởng cuối năm nữa.”

Lư Châu, “Cần mà.”

Tiêu Nghị, “Không cần mà. Ai da, anh đừng quan tâm làm gì, em đi chuẩn bị quần áo, lát nữa mình ra ngoài chơi...”

Lư Châu nói, “Để tôi tự chuẩn bị, cậu cứ làm việc của mình đi.”

Lư Châu đi vào phòng, mẹ Tiêu mới nói, “Tiêu Nghị, em con có bạn gái, muốn mua một cái xe mới...”

“Ồ.” Tiêu Nghị nói, “Mua đi, định mua cái bao nhiêu tiền?”

“Nó nói hai trăm ngàn, mẹ và ba con đều bảo đắt quá.”

“Một cái xe hai trăm ngàn!” Ba Tiêu nói, “Người ta làm ông chủ mới đi cái xe đó! Ba đã bảo là tiền nhà còn chưa trả hết, đừng có mua xe làm gì. Chẳng lẽ đi Santana thì không cưới được à? Ngoài kia còn bao nhiêu người đến xe cũng không có kia kia.”

Tiêu Nghị biết ba mẹ ít tiền cũng thiên vị em mình một chút, dù gì thì nó cũng không tới Vũ Hán mà ở lại huyện nhỏ này để chăm sóc ông bà, nếu có tiền thì cậu cũng sẽ đỡ nó một ít, nhưng vấn đề là cậu không có bao nhiêu.

“Mua cái tầm một trăm ngàn tệ đi.” Tiêu Nghị nghĩ một lúc rồi nói, “Mua cái đất quá rồi về cũng không nuôi được.”

Mẹ Tiêu nghĩ nghĩ nói, “Để mẹ bảo nó tốt nhất là đừng có mua, tiền nhà còn chưa trả hết nữa.”

Tiêu Nghị nói, “Không sao đâu, nó thích thì cứ mua đi, ở Bắc Kinh có xe cũng không đi ra ngoài được, còn phải đăng ký lấy biển nữa, chỗ mình có xe để đi cũng tốt.”

Mẹ Tiêu đếm tiền xong, tháo mắt kính xuống thở dài. Tiêu Nghị cầm chìa khóa xe lên, “Con ra ngoài với anh Châu, trưa không về ăn cơm đâu ạ.”

Tiêu Cường bây giờ mới dậy, hôm qua chơi game suốt đêm, buổi sáng vào phòng ba mẹ ngủ. Cậu ta xỏ một cái quần đông xuân với áo len, mắt nhắm mắt mở bước ra, quay đầu định đi đánh răng thì “ô” một tiếng, giật mình nhìn Lư Châu đầy nghi hoặc.

“Anh... anh không phải Lư Châu sao?” Tiêu Cường hệt như phát hiện ra đại lục mới.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, thôi xong, công việc của ông đây coi như đi tong trong tay thằng nhóc này, không ngờ Lư Châu lại cười nói, “Ừm, tôi chính là Lư Châu, suýt...”

Tiêu Cường oa lên một tiếng, kích động định giải thích cho ba mẹ mình thì Tiêu Nghị lập tức quát, “Không được nói ra ngoài! Dám nói thì em chết chắc đấy!”

“Nhất định không được nói cho bất kỳ ai.” Tiêu Nghị cảnh cáo.

Tiêu Cường đã ở trong trạng thái chấn động cực độ, Tiêu Nghị nhắc đi nhắc lại như vậy, cậu ta chỉ ờ ờ ờ, vẻ mặt chẳng có gì là đã nghe lọt vào tai cả, Tiêu Nghị đành phải lôi cái xe ra dọa, “Dám nói ra thì không có xe đâu.”

Tiêu Cường lập tức hứa, “Tuyệt đối không nói! Chết cũng không nói!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị biết dùng xe để uy hiếp là hiệu quả nhất, bèn quay sang chỉnh đốn trang phục cho Lư Châu, bảo hấn đội mũ len vào, nhân tiện mang luôn chụp tai, mặc một bộ đồ thể thao kèm áo khoác rồi đi ra ngoài.

Chương 20

"Chỗ nào có bán bao lì xì?" Lư Châu hỏi.

"Không cần đưa lì xì cho ba mẹ em đâu." Tiêu Nghị lái con xe Santana của em trai, "Tiền của em đều là anh đưa cả, sao lại còn phải lì xì nữa chứ?"

Lư Châu chỉ ừ một tiếng, Tiêu Nghị nói, "Anh Châu, em đưa anh đi chơi nhé, mừng Một chúng ta hăng đi suối nước nóng."

Lư Châu theo Tiêu Nghị đi dạo quanh thị trấn cả ngày. Tiêu Nghị biết Lư Châu ở Bắc Kinh cũng rất ít khi đi đến những nơi công cộng, hầu như chỉ di chuyển giữa ba điểm: Ở nhà, trên xe và trường quay; các trung tâm thương mại cũng rất ít khi tới, muốn đi mua sắm ở các trung tâm thương mại lớn cũng phải ra nước ngoài.

Đầu tiên Tiêu Nghị và Lư Châu cùng chơi điện tử ở trung tâm trò chơi, sau đi dạo chợ hoa. Lúc đầu vào khu thương mại, Lư Châu còn chẳng có chút biểu cảm nào, Tiêu Nghị biết hăn tùy tiện cũng có thể mua hết cả cái trung tâm này, chỉ một chiếc áo trên người hăn cũng đủ để bao luôn cả sạp hàng của người ta rồi, vì thế cậu không dẫn Lư Châu đi mua quần áo mà dẫn hăn tới mấy tiệm bán đồ chơi, nhân tiện ăn mấy món ăn vặt của Hồ Bắc.

Buổi chiều hai người đi dạo chợ hoa, Lư Châu rõ ràng là rất hào hứng, vừa nhìn ngắm vừa nói, "Hồi còn bé mỗi lần Tết đến là có rất nhiều thứ đồ chơi muốn mua."

“Em cũng thế.” Tiêu Nghị ôm một chậu hoa, nhìn Lư Châu khom người ở trước sạp nghịch mấy thứ màu sắc sặc sỡ, chỉ thấy hết sức buồn cười.

Chạng vạng, hai người lại lượn rất lâu trong siêu thị, chỗ nào cũng là các bác các cô đi sắm đồ Tết. Tiêu Nghị đẩy xe, Lư Châu chỉ liếc đại một cái là vút đồ vào xe hàng như không cần trả tiền.

Cuối cùng Tiêu Nghị kêu Tiêu Cường xuống mang giúp một đồng đồ lên lầu, ba mẹ cậu làm lẩu để chiêu đãi Lư Châu, năm người, một bàn ăn, mùa đông nồi lẩu trên bàn còn sôi hơi nước, trên tivi đang chiếu bộ phim cầu huyết Lư Châu đóng vai chính.

Nói nói cười cười, mọi người nhìn Lư Châu ăn cơm, ông bà Tiêu hiển nhiên đã biết được Lư Châu là ai từ Tiêu Cường, nói chuyện cũng khách sáo hơn rất nhiều, nhưng Lư Châu chỉ với vài câu trêu đùa đã hóa giải được không khí gượng gạo. Tiêu Nghị cười nói, “Mọi người cứ xem anh Châu như Đỗ Mã là được, con và anh ấy rất thân.”

Hồi còn học đại học, Đỗ Mã thỉnh thoảng cũng tới nhà Tiêu Nghị ăn Tết, Lư Châu lại cùng Tiêu Cường chạm cốc uống rượu.

Ăn cơm xong, Lư Châu xắn tay áo lên giúp mẹ Tiêu thu dọn bát đĩa, Tiêu Nghị lập tức hồn phi phách tán, định tiến lên giúp thì bị hấn gạt đi, “Cậu thì biết làm cái gì? Chẳng biết làm cái gì hết!”

Mẹ Tiêu cười ha ha, “Đề đây cho cô, Tiêu Lư bỏ bát đĩa vào trong bồn rửa là được.”

Đêm đến, Lư Châu hiển nhiên đi chơi cả ngày đã có chút mệt nên đi ngủ sớm, trước khi ngủ còn đề xuất chuyện hôm sau chạy bộ.

Lư Châu đã mấy ngày không tập thể hình rồi, Tiêu Nghị lại không thể dẫn hắn tới phòng tập, đành phải chạy bộ vậy, có điều quanh đây có rất nhiều người nuôi chó, chạy bộ dễ bị chó đuổi theo, kết quả là cậu bị hấn mắng cho một trận, cuối cùng đành phải quyết định sáng mai dậy sớm một chút để đi chạy.

Lư Châu đi ngủ, Tiêu Nghị còn đặc biệt giám sát Tiêu Cường một lúc, thấy cậu ta không lén lút dòm ngó hay gọi điện cho bạn bè khoe Lư Châu đến nhà mình, rõ ràng giữ miệng kín như bưng vì cái xe. Tiêu Nghị lại mở cuộc họp gia đình, đặc biệt dặn dò người nhà rằng việc này có liên quan mật thiết tới công việc của cậu, cả nhà đều đảm bảo sẽ không gây phiền phức gì cho Lư Châu, lúc này cậu mới dám yên tâm đi ngủ.

Ở nhà Lư Châu tại Bắc Kinh, đêm nào Tiêu Nghị cũng ôm con búp bê nhồi bông Lư Châu đi ngủ, thế nên hôm nay đi ngủ thấy thiếu thiếu, theo thói quen quay sang dùng Lư Châu làm thế thân. Lư Châu còn o o ngáy, ngủ say như chết, cả cánh tay đặt lên gối, Tiêu Nghị ôm Lư Châu, hai chân kẹp lấy hắn hết như một con gấu Koala.

* * *

Sáng sớm hôm sau.

Tiêu Nghị phát hiện mình đang quán lấy Lư Châu, cơ mặt giật giật, vội vàng nhẹ nhàng cẩn thận buông hắn ra, từ từ nhích sang một bên. Lư Châu vẫn ngủ rất say.

Tiêu Nghị lúi ra đến mép giường, hít sâu một hơi, “Này... Anh Châu.”
Cậu dè dặt gọi, “Dậy thôi...”

Nửa tiếng sau.

“Cậu có phải đàn ông không thế?!” Lư Châu mặc đồ thể thao, chạy tại chỗ trên đường quốc lộ sau khu nhà, đợi Tiêu Nghị đuổi theo.

Tiêu Nghị thở hồng hộc, ôm lấy một thân cây, “Anh... anh chạy đi, không phải đợi em...”

“Tôi có biết đường đâu, cậu thiếu rèn luyện quá đấy!”

Tiêu Nghị quả thực không thể chạy theo Lư Châu nổi, Lư Châu người đã cao to, lại xuất thân từ dân thể thao, chạy mười cây số với hần mà nói dễ như ăn cháo, đối với một thanh niên học nhạc như Tiêu Nghị thì đây đúng là chơi nhau! Trong hợp đồng trợ lý có nói là phải cùng chạy bộ với sếp đâu!!!

“Phù... phù...” Mặt Tiêu Nghị trắng bệch, cảm giác đã đến cực hạn, sắp chết bên đường đến nơi rồi. Lư Châu thở ra một hơi, cởi mũ và áo khoác, mặc mỗi cái áo may ô, lộ ra cánh tay cường tráng. Tiêu Nghị tập tễnh bám theo phía sau.

“Bình thường phải rèn luyện thêm!” Lư Châu nói, “Gầy như con gà còm ấy.”

Hai mắt Tiêu Nghị xoay mòng mòng, Lư Châu nói, “Lấy tiền đi, mua đồ ăn sáng, tôi muốn ăn mì nóng.”

Quán mì bên đường đã mở, Tiêu Nghị thở không ra hơi, lếch thếch theo Lư Châu đi ăn, Lư Châu ăn hai bát lớn, còn gọi thêm một bát nước dùng để uống. Tiêu Nghị nuốt hết một bát là nhòai ra trên ghế, cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Quần khắn quàng cổ vào, đừng để bị cảm.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị bảo, “Em không sao, em...”

Chạy bộ xong, Tiêu Nghị ra đầy mồ hôi, cảm giác sảng khoái hơn rất nhiều, người ra đường cũng đông dần lên. Bọn họ đi qua con phố dài, dừng lại ở trạm xe buýt, chuẩn bị quay về nhà.

Mồ hôi của Lư Châu đã khô, sau lưng áo vẫn còn vệt mồ hôi, Tiêu Nghị dỡ áo ra khoác lên cho hẵn, cả hai vừa vắn đi qua một khu chợ lớn, định gọi xe hoặc bắt xe buýt về.

“Xin hỏi... anh là Lư Châu phải không?” Một nam sinh trung học nói, “Có thể cho em... xin chữ kí được không?”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “...”

Lư Châu đã cởi mũ cởi chup tai, mặc áo khoác, tóc hơi dài... Chạy bộ xong, cả Tiêu Nghị và Lư Châu đều quên khuấy mất chuyện có thể bị phát hiện.

Lư Châu lập tức phản ứng lại, “Suýt, đừng nói to, đưa bút cho anh.”

Nam sinh kia suýt nữa thì ngất, cuống lên, “Anh anh anh thật là anh sao?! Em em em em...”

Nam sinh quay đầu lại nhìn, trong lòng Tiêu Nghị và Lư Châu cùng giật đánh thót một cái, đứng sau trạm chờ xe buýt là một đám học sinh trung học, đám nhóc hình như được nghỉ nên ra ngoài chơi bời ăn uống xem phim với nhau. Bây giờ mới là chín giờ sáng thôi mà, Tiêu Nghị thâm rủa, cái đêch, có cần chăm chỉ vậy không chứ? Nghỉ đông không ở nhà ngủ mà chạy ra ngoài sớm thế này làm gì?!

Đám học sinh đó đã sớm phát hiện ra Lư Châu, phái cậu nhóc này ra thám thính, Lư Châu tim đập chân run ký tên cho cậu ta, nói, “Tạm biệt!”

“Oa a!!!”

“A a a a!!!”

Những tiếng hét chói tai vang lên, những người dân ở xung quanh đó đều bị dọa giật hết cả mình, đám học sinh trung học lao thẳng về phía này.

“Lư Châu!!!”

“Lư Châu a a a a!!!”

“Lư Châu!!!”

Lư Châu và Tiêu Nghị trong chớp mắt đã guồng chân chạy như điên, vọt vào trong ngõ hẻm, Tiêu Nghị hô, “Bên này!”

Tiêu Nghị đã từng hình dung ra vô số lần, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ bị fan vây đuổi ở ngay trên quê nhà mình, cậu bật người lên tường, xoay người lại đưa tay định kéo Lư Châu lên, hấn quát, “Lui ra phía sau!”

Ngay sau đó Lư Châu bật người giẫm lên thùng rác, một cú phi thân nhẹ nhàng, bật người qua tường, fan đã đuổi tới trong ngõ hẻm, “Lư Châu!!!”

Tiêu Nghị kéo Lư Châu, chạy như bay ra khỏi đầu kia con hẻm, hướng ra đường lớn, fan cũng từ chỗ ngoặt đuổi theo, bốn phương tám hướng đều là người, Tiêu Nghị lôi Lư Châu chạy vào khu chợ, ngay lập tức cả khu chợ bị nhấn chìm. “Lư Châu!”, “Lư Châu!”, tiếng la hét như muốn lật tung cả khu chợ. Một nhân viên cửa hàng thời trang còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thò đầu ra nhìn trái ngó phải, đến khi nghe rõ là gì, lập tức hét lên một tiếng, mang nguyên đôi giày cao gót chạy theo.

“Cậu không phải là không còn sức lực để chạy sao?!” Lư Châu giận dữ hét.

Tiêu Nghị, “Chuyện sinh tử tồn vong mà! Sao không chạy được chứ!”

Fan càng ngày càng đông, Tiêu Nghị cảm giác như đang đóng phim Resident Evil vậy, ngược lại thì Lư Châu chạy không nổi nữa, ôm tường thở dốc, khoát khoát tay.

“Già rồi già rồi...”

“Chạy mau lên!” Tiêu Nghị gào lên, “Cẩn thận bị lột truồng ra bây giờ!”

Lư Châu, “...”

Lư Châu dốc hết sức lực xông lên, cùng Tiêu Nghị chạy như điên ra khỏi ga ra, fan vẫn bám theo, nhưng Tiêu Nghị cũng đã guồng chân bỏ lại một cơ số, ngay sau đó dắt Lư Châu quanh trái quẹo phải, chạy vào một thôn trong thành, sau đó dọc theo đường cái tới một công trường không người.

“Anh trốn ở đây!” Tiêu Nghị nói, “Nửa giờ sau gặp lại!”

Tiêu Nghị đem Lư Châu đẩy mạnh vào một cái lều nhựa, lại xoay người xông lên đường lớn, dụ fan rời đi.

Lư Châu thiếu chút nữa thì đứt hơi, ăn một đồng mì cộng thêm bát canh lớn, lại bị fan đuổi chạy trốn chết, hiện giờ cả người mệt lả, đang dựa người vào thành lều thở dốc thì đột nhiên có tiếng quái thú vang lên khiến hắn hết hồn hết vía.

Hai con ngỗng lớn đang vừa mổ vừa quang quác kêu về phía hấn, còn có một con khác phát ra tiếng rít cao vút cũng đang lao về phía này. Lư Châu gào lên, tiện tay vớ luôn cây gậy định đập nó, cây gậy tre vừa mới vung lên đã bị con ngỗng nhanh như chớp giật mất, hấn hét lên, “Cứu với!”.

Trong đời Lư Châu sợ nhất thứ này, lúc này thì cũng không tiếp tục trốn nữa, sức chiến đấu của ngỗng so với fan thì còn gấp trăm ngàn lần, cũng không biết nhà nào lại thất đức đi nuôi ngỗng ở công trường thế này!

Tiêu Nghị chạy mãi chạy mãi, cuối cùng dừng lại.

Đằng sau là mấy chục fan đuổi theo, cậu xoay người lại nói, “Này! Lư Châu đã đi mất rồi!”

Fans, “???”

Tiêu Nghị bỏ mũ lưỡi trai xuống, cúi người làm động tác chào, “Lư Châu nói, chúc mọi người năm mới vui vẻ, vào học kỳ mới chăm chỉ học tập!”

Cậu xoay người, không ngừng lảo đảo dừng đuổi theo đừng có đuổi theo, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng thi triển lăng ba vi bộ ngoặt vào công viên, lẩn giữa đám đông, tiếp đó lại guồng chân chạy đi tìm Lư Châu, thấy hấn đang ôm lấy thân cột lơ lửng phía trước tầng hai tòa nhà công trường, bên dưới là ba con ngỗng đang phẫn nộ vỗ cánh phành phạch.

“Này!!” Tiêu Nghị hô lên, đồng thời nhặt viên đá lên ném tới, không nhắm vào ngỗng mà nhắm vào cây cột sắt, keng một tiếng rõ to. Tiêu Nghị nhặt mấy cục đá vừa dọa lũ ngỗng vừa lao đến, mấy con ngỗng nhanh chóng tản mất.

Lư Châu rõ ràng đã rất sợ hãi, sắc mặt tái mét, thần thái hoảng hốt.

“Có phải cậu cố tình không? Nói!” Lư Châu giận dữ gào lên.

“Em em em em không biết ở đây có ngỗng mà.” Tiêu Nghị đau khổ kêu, “Oan uổng quá Đại vương!”

Ai biết anh sợ ngỗng chứ... Tiêu Nghị căn bản là không nghĩ tới vấn đề này, có lẽ hẳn hoi nhỏ đã bị ngỗng bắt nạt... Tiêu Cường đỗ xe ở bên đường đợi, Lư Châu mãi đến khi về nhà, ăn cơm xong mới hoàn hồn lại.

Đỗ Mai gọi điện tới.

“Các cậu rốt cuộc đang làm gì thế?!” Đỗ Mai sắp bị Tiêu Nghị và Lư Châu làm cho thót tim rồi, “Sao lại chạy đến Hồ Bắc làm gì?”

“Là là là là thế này.” Tiêu Nghị lấp bắp giải thích sự tình, Đỗ Mai không trách gì cậu nữa, “Đi nơi khác ăn Tết cũng tốt, Lư Châu đã rất nhiều năm không được ăn bữa cơm đoàn viên rồi. Thay tôi gửi lời hỏi thăm đến ba mẹ cậu nhé.”

Tiêu Nghị thở phào đáp, “Vâng vâng.”

Đỗ Mai nói, “Để tôi liên hệ bên truyền thông, nói bọn họ đừng đăng cái này... Ày, tôi đột nhiên nghĩ cứ để họ đăng cũng được, tiện thể để Lư Châu quay một cái video chúc Tết mọi người, cậu thấy thế nào?”

Tiêu Nghị và Đỗ Mai thương lượng một hồi, quyết định quay một đoạn video ngắn chúc Tết, đến lúc đó up lên mạng.

Trên bàn cơm chiều hôm đó, một người bà con mang cho họ món ngỗng kho.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị nghĩ thầm đây là để Lư Châu vững tâm sao, mẹ Tiêu không biết ban ngày đã xảy ra chuyện gì, không ngừng khuyên cả hai ăn nhiều một chút.

* * *

Ngày hôm sau, Lư Châu lại kéo Tiêu Nghị đi chạy bộ, hiển nhiên là đã bình phục vết thương lòng bị ngổng rượt, lần này bọn họ chạy vòng qua công viên. Vùng này không khí rất trong lành, toàn bộ khu Hoa Trung bao gồm Thập Yên, Võ Đang, Thần Nông Giá... đều được gọi là lá phổi của Trung Quốc. Lư Châu đã lâu lắm không được vận động ở bên ngoài như vậy, hôm đó còn cùng Tiêu Nghị thuê sân đánh cầu lông.

Đêm Ba mươi, chỗ nào cũng là tiếng pháo nổ, nhà Tiêu Nghị từ sáng sớm đã bắt đầu làm com, bận bịu cả một ngày. Mẹ Tiêu biết bọn họ mừng Ba phải trở về, kiên quyết đòi làm một ít đồ ăn cho Tiêu Nghị và Lư Châu mang đi, Tiêu Nghị ngăn không được, cuối cùng phải kệ bà.

Tiêu Nghị và Tiêu Cường xử lý hai con gà, Lư Châu cũng tự mình xuống bếp, giúp mọi người làm việc. Vịt hầm ngó sen, canh gà ninh, cá chiên, thịt dê nướng, thịt kho tàu, cá sốt... tám món chính; ngó sen, rau xào... bốn món phụ, bạn gái của Tiêu Cường mừng Hai phải trực không về nhà được, cũng tới đây luôn.

Tiêu Cường dặn dò cô tuyệt đối không được nói cho ai biết trong nhà có siêu sao tới, cô gái bị chấn động mãi cũng không định thần lại được, cuối cùng vẫn là Lư Châu thân thiện hỏi chuyện, bạn gái Tiêu Cường mới trấn tĩnh lại một chút.

Bốn món rau trộn đã lên đủ, một nhà sáu người chạm cốc uống rượu, mọi người cùng đón năm mới, vô cùng náo nhiệt.

Bạn gái Tiêu Cường gấp thức ăn cho cậu, Tiêu Cường vội vàng nói, để kệ anh, em ăn nhiều một chút. Tiêu Nghị thì bận hầu hạ Lư Châu ăn cơm, hẳn ngược lại có chút ngượng ngùng, vồ vồ đầu Tiêu Nghị, bảo cậu cứ ăn đi, không phải để ý đến hẳn.

Lư Châu kể chuyện cười, mọi người cùng ha ha cười ầm lên. Tiêu Nghị thấy Lư Châu đã uống ngà ngà say, trầm nghĩ, dẫn hẳn về nhà quả là không sai.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, Tiêu Cường liền ôm một đồng pháo lớn, đám trẻ bốn người xuống lầu, đốt pháo trong tiểu khu.

“Cắm pháo bao nhiêu năm nay rồi!” Lư Châu hét bên tai Tiêu Nghị.

“Cái gì?” Tiêu Nghị gào lên hỏi Lư Châu.

Lư Châu bật cười, Tiêu Nghị rất bạo gan, định cắm pháo châm ngay trên tay, Lư Châu vội quát, “Đừng có nghịch dại!”

Lư Châu kéo Tiêu Nghị lùi lại, một tay ôm lấy cậu, tay kia vươn rõ dài, bày ra một thế võ, bật bật lửa lên.

Tiêu Nghị, “...”

Tiếng pháo nổ đình tai nhức óc, Tiêu Nghị hỏi, “Lần gần đây nhất anh được xem pháo hoa là khi nào?”

“Ở Dubai.” Lư Châu cười đáp.

“Pháo hoa ở Dubai có đẹp hơn ở đây không?” Tiêu Nghị cười hỏi to.

Lư Châu gạt đầu rồi lại lắc đầu, trong mắt là hình ảnh của xác pháo bay ngập trời.

Xem xong chương trình văn nghệ chào mừng năm mới, mọi người vui vẻ chúc Tết lẫn nhau, ba Tiêu còn cười hỏi, “Tiểu Lư bao giờ cũng lên chương trình đón xuân đi!”

Lư Châu mỉm cười đáp, “Cháu là diễn viên, rất khó được mời, Tiêu Nghị cố gắng đi, nói không chừng sau này lại có cơ hội đấy.”

Tiêu Nghị cười gượng, trầm nghĩ, anh chọc tôi đây à?

Đêm hôm đó, điện thoại của Lư Châu réo liên tục, tất cả đều là gọi đến chúc mừng năm mới. Tiêu Nghị lần lượt nhắn tin chúc Tết từng người, gọi điện cho Đỗ Mã rồi lên giường đi ngủ trước. Kết quả là phát hiện dưới gối có một bao lì xì, bên ngoài viết chữ “Lư”.

Mặt sau còn có chữ kí của Lư Châu, bên trong là hình có chữ kí cùng với hai ngàn tệ mừng tuổi đầu năm.

Trong phòng khách.

“Chú nhận cho cháu, chú Tiêu.” Lư Châu nói.

“Ai dà Tiểu Lư, không cần như vậy đâu!”

“Đây là quà mừng cho trưởng bối ạ, tục lệ là như vậy, một chút lòng thành của cháu thôi ạ.”

Tiêu Nghị ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài phòng khách, thấy Lư Châu đang gửi lì xì cho ba mẹ mình, lại đưa cho Tiêu Cường một cái, “Chăm chỉ làm việc, cố gắng kiếm tiền nhé.”

“Cảm ơn anh Châu!” Tiêu Cường hơn hờ cảm ơn.

Tiêu Nghị ngồi trên giường, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ghen ghen, thậm chí nếu có một ngày nào đó thành danh, nhất định phải báo đáp cho Lư Châu.

Thế nhưng trên đời này, có những tình cảm, chỉ có thể chảy từ cao xuống thấp, như nước sông cuộn cuộn vĩnh viễn chảy về hướng Đông... Có những người, ví dụ như Lư Châu hay Đỗ Mã, có lẽ Tiêu Nghị cả đời cũng không thể vươn lên địa vị ngang hàng với họ để có thể báo đáp, chỉ có thể ở đó ngưỡng mộ và cảm kích mà thôi...

Dù sao thì mình cũng đã vậy rồi, muốn bản lĩnh thì không có, muốn mạng thì có một cái đây, Tiêu Nghị cam chịu nghĩ, ông đây đường đường chính chính là một thằng vô tích sự, anh Châu cũng không cần mình báo đáp gì hết, chỉ cần thật lòng với anh ấy là được rồi. Ưm mình không hờ thẹn với lương tâm là được... Anh Châu, chúc mừng năm mới...

Chương 21

Mùng Một, Tiêu Nghị lái xe đưa Lư Châu tới làng du lịch nổi tiếng gần đó để tắm suối nước nóng và ăn đồ Nhật. Lư Châu mặc áo tắm, vuốt lại tóc, ra hiệu bảo không cần phải trang điểm nữa, để công ty mời hậu kỳ giải quyết. Tiêu Nghị cầm máy quay, Lư Châu ngồi khoanh chân trước cửa, sau lưng là rừng tùng xanh mượt và phong cảnh mang nét cổ kính. Đêm giao thừa hôm qua còn có tuyết rơi, khoác lên cây một lớp áo mỏng màu trắng, Lư Châu cầm trong tay bao lì xì đỏ, vẻ mặt tươi cười, “Bước sang năm mới, chúc các bạn một năm học hành tiến bộ, công việc thuận lợi...”

“Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng tôi trong suốt năm vừa rồi...”

Tiêu Nghị cầm máy quay, thầm nghĩ, nhìn Lư Châu thế này quả là đẹp trai chết đi được, vừa anh tuấn lại xán lạn như ánh mặt trời, hơn nữa còn khiến cho người ta nghĩ đến hình tượng người anh hàng xóm gần gũi thân thiện như gió xuân, có thể ở cạnh hẵn hằng ngày, cho dù phải ăn mắng cũng đáng.

“Cắt.” Tiêu Nghị nói, “Very good.”

Lư Châu hắt hơi một cái, giận dữ hét, “Mau mau đóng cửa lại! Ai nghĩ ra cái cảnh nền này đây? Muốn ông đây lạnh chết sao!”

Tiêu Nghị, “...”

* * *

Mùng Ba, Tiêu Cường đưa Tiêu Nghị và Lư Châu lên Vũ Hán, đáp máy bay về Bắc Kinh, gặp đúng dòng người ngược từ quê lên.

Lư Châu rõ ràng là chơi chưa đã, nói với Tiêu Cường, “Trở về thay anh gửi lời cảm ơn đến hai bác.”

“Không thành vấn đề.” Tiêu Cường cười nói, “Anh Châu cố lên, đóng nhiều phim thật hay vào nhé.”

Lúc vào phòng chờ, Lư Châu cầm điện thoại trầm ngâm rất lâu, Tiêu Nghị đi rót nước, trở về thì thấy hắn đang gọi điện. Hoàn toàn khác với lúc nói chuyện với bạn bè bình thường, lần này Lư Châu dịu dàng đến mức khiến Tiêu Nghị tưởng là hắn đang nói chuyện với người yêu, có chút kinh ngạc.

“Không có, là đến nhà cậu em ăn Tết, tới Kinh Sơn tắm suối nước nóng. Bên ấy thế nào ạ?”

“Ừm... Biết rồi ạ.” Lư Châu nói, “Đang đi qua Vũ Hán đây.”

“Gọi rồi mà.” Hắn lại tiếp, “Là cậu nhắc máy.”

Tiêu Nghị ngồi xuống cạnh hắn, Lư Châu cầm lấy cốc nước, tay đeo đồng hồ hiệu, trên người mặc cả bộ đồ đắt tiền, cổ áo và tay áo được bắt viền trắng đẹp mắt, Tiêu Nghị nhìn hắn cười cười. Lư Châu cảnh cáo bằng mắt rồi nhìn sang chỗ khác, không tiếp tục mắt đối mắt với cậu nữa.

Tiêu Nghị nghĩ, Lư Châu có lẽ cũng nhớ nhà rồi nhỉ, nhất định là rất nhớ. Anh ấy đang gọi cho mẹ sao? Cũng phải, kẻ Nam người Bắc thế này, người nhà không ở bên cạnh, chắc hắn là rất cô đơn...

Tiếp viên của phòng chờ VIP bước tới, mỉm cười nhỏ giọng nói chuyện với Tiêu Nghị.

“Chuyện này mẹ không phải lo.” Lư Châu nói, “Mẹ cứ lo chuyện của mẹ đi, đừng cãi nhau với chồng. Con phải lên máy bay đây, năm mới vui vẻ. Vâng vâng con biết rồi.” Nói xong cúp máy, up một trạng thái lên Weibo, “Trời xanh mây trắng, chuẩn bị lên máy bay, chào đón một năm làm việc mới.” Nhân tiện còn tag cả Tiêu Nghị vào.

Ngày hôm đó fan của Tiêu Nghị đột nhiên tăng vọt, chỉ trong chốc lát đã lên đến hơn một vạn, hôm sau Đỗ Mai mắng Lư Châu là thần kinh, cẩn thận không lại hại Tiêu Nghị. Lúc đó hẳn mới vì áp lực từ phía công ty mà xóa trạng thái đó đi.

“Lợi Tinh phát hành thì xưa nay vẫn rất ổn, chỉ không rõ là lúc nào mới được duyệt thôi.”

Lư Châu cầm lấy phong bì lì xì đầu năm của công ty, thuận tay ném luôn cho Tiêu Nghị, Tiêu Nghị thế là được hai phong bì lì xì, mừng như mở cờ trong bụng. Lư Châu nói, “Bao giờ cũng được. Thế còn bên phim điện ảnh họ nói thế nào?”

“Hiện giờ có ba công ty muốn hợp tác với cậu.” Đỗ Mai nói, “Cậu chọn một trong ba đi, kế hoạch năm nay hôm qua tôi đã gửi cho Tiêu Nghị rồi đấy, cậu xem chưa?”

“Xem rồi.” Lư Châu nhạt nhẽo đáp, thực ra là chưa hề xem.

“Cậu chọn công ty nào?” Đỗ Mai hỏi, “Năm nay tôi định liên kết với tất cả các công ty, xem xét ký thêm người mới. Hiện tại tài chính của chúng ta đang khá, quan hệ cũng đã lót đường xong rồi, chỉ còn một chút khó khăn ở mấy công ty đối thủ thôi. Nếu điều kiện cho phép thì trước cuối năm phim điện ảnh của chúng ta sẽ ra.”

Lâm Nghiêu nói, “Hôm qua đạo diễn Lý đã phái biên kịch đến công ty nhưng cậu không có mặt, chúng tôi nghe đều cảm thấy ý tưởng không tồi.”

“Chị vừa là quản lý vừa là chế tác, lại vừa là chủ nhiệm sản xuất...” Lư Châu nói, “Lại còn phải xử lý bao nhiêu việc linh tinh như vậy, có thể quản hết sao? Chị nhìn Lợi Tinh người ta mà xem, đều là bộ phận nào quản lý bộ phận đó.”

“Từ từ mà...” Đỗ Mai nói, “Lúc bắt đầu thì bao giờ cũng bận hơn một chút, đợi đến khi tất cả vào quỹ đạo là ổn. Mà quay lại việc của cậu, cậu thích kịch bản nào?”

Lư Châu, “Tùy, mà kịch bản về cái gì thế? Để tôi xem lại.”

Đỗ Mai, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị lấy ra bản kế hoạch năm mà Đỗ Mai vừa đưa hôm qua, Đỗ Mai nói, “Người bên Tụ Hoa nói sang năm phim cổ trang sẽ bị hạn chế nên cổ trang tôi đều từ chối rồi.”

“Phim hiện đại thì sao?” Lư Châu bảo, “Phim kháng Nhật à? Đừng có dính vào mấy cái phim vô lý phi thực tế nhé.”

“Biên kịch đều là những biên kịch hàng đầu.” Đỗ Mai nói, “Giám chế thì có tốt có dở, cậu tự mình xem đi.”

Lư Châu nói, “Chọn bộ hiện đại đi, đỡ bị bên Cục chặn đi chặn lại, một bộ phim xin đến ba năm cũng không cho chiếu.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, lại chuẩn bị vào đoàn nữa sao? Đỗ Mai nói, “Được, vậy cậu từ từ, cố gắng năm nay giành giải thưởng ở cả hai mảng,

kịch bản này tôi và Lâm Nghiêu thấy rất tốt, chỉ là không biết cậu có chịu đóng phim thần tượng hay không thôi.”

“Tôi sao cũng được.” Lư Châu nói, “Quan trọng là kịch bản phải hay, phải kịch tính, đừng có lê thê dài dòng là được.”

Đỗ Mai gọi điện cho công ty điện ảnh và truyền hình trước mặt Lư Châu luôn, Lâm Nghiêu lại nói, “Tiêu Nghị, cậu đi theo tôi một chút, có chút việc muốn nhờ cậu chỉ giáo.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị lập tức đứng dậy nói, ai da anh Lâm sao lại nói thế chứ, cái gì mà chỉ giáo với không chỉ giáo, anh cứ phân phó cho tôi là được rồi mà... Sau đó thấy sắc mặt Lư Châu sầm lại, Tiêu Nghị vội vàng đổi ngay sang bộ mặt nghiêm túc, trầm nghĩ, Lư Châu hình như chỉ cho phép mình khúm núm với hắn, còn gần như không thể chịu đựng được mình khúm núm với người khác.

Lâm Nghiêu dẫn Tiêu Nghị sang phòng bên cạnh, ở đó có mấy thiếu niên đang ngồi đọc kịch bản, thấy Lâm Nghiêu đi vào đều vội vàng đứng dậy. Lâm Nghiêu hỏi thăm qua loa vài câu, Tiêu Nghị chẳng hiểu gì, nhưng cũng lờ mờ nhận ra rằng, bốn người này có lẽ đều là người mới?

Bọn họ tất cả đều không thèm nhìn Tiêu Nghị, cậu cảm thấy mấy người này đều có chút kiêu ngạo, nhưng thái độ với Lâm Nghiêu thì lại rất lễ phép.

“Lại đây, đây là thầy Tiêu, chuyên ngành thanh nhạc, hiện đang là trợ lý tư nhân của Lư Châu.” Lâm Nghiêu giới thiệu Tiêu Nghị cho bọn họ, mấy người mới lập tức bắt tay với Tiêu Nghị, cười chào, “Thầy Tiêu.”

“Khách sáo khách sáo.” Tiêu Nghị nói.

Lâm Nghiêu liếc Tiêu Nghị một cái, có lẽ là muốn cậu xem khả năng thanh nhạc và phát âm của mấy người mới này thế nào. Đương nhiên, đã được Đỗ Mai ký hợp đồng thì chắc chắn ít nhiều cũng phải có thực lực, chắc đều là dân chính quy. Lâm Nghiêu nói, “Thoải mái hát gì đó đi, Tiêu Nghị, cậu nhận xét một chút.”

Tiêu Nghị cười nói, “Tôi không học thanh nhạc đâu, thế nên nhận xét thì bỏ qua đi, coi như mọi người cùng giao lưu nhé.”

Thế là một trong số người mới hát chay vài câu, Tiêu Nghị nói, “Nào, để tôi đệm cho cậu, cậu biết hát bài nào?”

Tiêu Nghị đứng lên đi đến cạnh đàn dương cầm thử âm, người mới nọ bèn chọn bài rồi hát lên. Giọng hát của Tiêu Nghị hoàn toàn là dựa vào thiên phú, từ khi tốt nghiệp xong đến giờ đã nhiều năm không luyện giọng, có điều nền tảng thì vẫn còn, việc kiểm tra năng lực của họ là vẫn có thể.

Tiêu Nghị nghiêng tai lắng nghe, Lư Châu bàn xong việc bèn qua bên này, đứng ngoài nhìn Tiêu Nghị đàn, người mới hát một đoạn, Tiêu Nghị khen, “Tốt, rất tốt.”

“Nào, người kế tiếp.” Tiêu Nghị cười hỏi, “Bình thường có luyện giọng không?”

“Không.” Người mới ngược ngùng đáp.

Tiêu Nghị dạo đàn đoạn cao trào, người nọ hát lên, sau đó đến người thứ ba, thứ tư.

Nghe xong, Tiêu Nghị cảm thán nói, “Nền tảng đều tốt hơn tôi cả.”

Lâm Nghiêu cười nói, “Không tồi không tồi.”

Tiêu Nghị cáo từ đi ra, Lâm Nghiêu hỏi, “Thế nào?”

“Ừm... còn cần phải rèn luyện.” Tiêu Nghị nói, “Có điều dù sao cũng là diễn viên, không phải là ca sĩ, yêu cầu không cần cao quá.”

Lâm Nghiêu lại hỏi, “Lư Châu, cậu thấy thế nào?”

“Quả thực là mù đôi mắt chó của tôi, điếc đôi tai chó của tôi.” Lư Châu nho nhã trả lời.

Lâm Nghiêu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu lại bổ sung, “Cái người đàn dương cầm không tồi, có thể phát triển xem sao.”

Tiêu Nghị cười ha ha, Lâm Nghiêu mặt đầy vẻ bất lực, quay về văn phòng.

Tiêu Nghị đụng phải một người nữa, giật mình, không ngờ lại là Ô Hằng Cổ!

Ô Hằng Cổ cười nói, “Chào anh Châu! Tiêu Nghị, lại gặp rồi!”

Lư Châu hừ nhẹ trong mũi một cái rồi đi thẳng, bàn tay Ô Hằng Cổ đưa ra cứng đờ giữa không trung, Tiêu Nghị quyết đoán tiến lên bắt tay cậu ta, cười nói, “Vất vả rồi.”

Ô Hằng Cổ mới vừa làm nam phụ cho Lư Châu, mấy tấm ảnh fan service khiến độ nổi tiếng của cậu ta tăng vùn vụt. Tiêu Nghị biết việc này có lẽ khiến Lư Châu không được thoải mái, có điều để không mất lòng nhau

nên vẫn hàn huyên với cậu ta vài câu, nhỏ giọng giải thích, “Anh Châu đem qua ngủ không ngon lắm.”

Ô Hằng Cổ gật đầu vẻ thông cảm.

Ô Hằng Cổ ký hợp đồng với công ty quản lý của Lư Châu, Đỗ Mai vẫn còn tìm cách đào thêm mấy người nữa về, xem ra năm nay dã tâm không nhỏ, cả Lư Châu và Ô Hằng Cổ đều được nhét vào bộ phim thần tượng kia.

Trong bộ phim đó, Lư Châu sẽ vào vai một anh chàng khốn khổ ba mươi lăm tuổi vẫn còn zin, Ô Hằng Cổ thì đóng một tay công tử lãng nhãng. Còn đại tỷ Tina mang hai dòng máu Hoa - Mỹ của bên công ty Tư Hoa thì đóng vai nữ chính vốn là bạn gái bị Ô Hằng Cổ vứt bỏ.

Tina uống say mèm trong quán bar, sau đó ngã xuống sông, được anh chàng thật thà Lư Châu cứu mang về nhà.

Nhân vật của Ô Hằng Cổ là con riêng của chủ tịch công ty truyền thông mà Lư Châu đang làm.

Nữ thứ là Kỳ Kỳ thì vào vai em gái cùng cha khác mẹ của Lư Châu, Kỳ Kỳ gặp và thân thiết với Ô Hằng Cổ từ một cuộc triển lãm xe, sau đó tìm mọi cách cướp Ô Hằng Cổ khỏi tay bạn gái hiện tại.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, mối quan hệ giữa các nhân vật quả là lãng nhãng, Lư Châu còn chưa xem kịch bản, cậu đã cầm lấy chăm chú đọc, lòng nghĩ, ngoại trừ quảng cáo hơi nhiều thì có vẻ rất cuốn hút.

Có điều những tập sau thì không còn hay như năm tập đầu nữa, có điều giữ vững nguyên tắc “không đọc được kết cục thì sẽ chết”, Tiêu Nghị vẫn tập trung tinh thần cố gắng đọc cho hết toàn bộ câu chuyện, mãi đến lúc Lư

Châu giục lên giục xuống, bảo cậu mau đi nấu cơm cho hẳn thì Tiêu Nghị mới miễn cưỡng đứng dậy.

Lư Châu chỉ đọc có ba trang đã muốn phát điên.

“Bị bệnh à?!” Lư Châu giận dữ hét, “Quảng cáo còn nhiều hơn nội dung chính! Đây là cái kịch bản quái quỷ gì thế? Có thiếu tiền đến thế này không?!”

Tiêu Nghị, “...”

“Cốt truyện vẫn khá hấp dẫn...” Cậu nói.

Lư Châu lại cầm lấy kịch bản đọc thêm lúc nữa, cuối cùng không thể nhịn nổi lần thứ hai ném nó ra xa, “Thời buổi này biên kịch quả thật đã nâng độ chuỗi lên đẳng cấp mới rồi! Bắt một thằng đàn ông như tôi mặc đồ nữ lên vào tiệc rượu chụp ảnh, đây là cố tình chơi tôi đúng không?!”

Tiêu Nghị phá lên cười, suýt thì đã bị Lư Châu chọc cho cười gục trong bếp. Lúc này đọc kịch bản có một đoạn nhân vật chính lợi dụng chức vụ của mình trà trộn vào tiệc rượu, cải trang thành con gái để tìm Tina, cậu cũng nghĩ đến phản ứng của hẳn.

Tiêu Nghị chăm chú nấu cơm, khoác một chiếc tạp dề, quần Âu vàng nhạt, tay áo được xắn lên, dưới ánh đèn phòng bếp, tóc cậu nhìn đã có vẻ hơi dài.

Lư Châu nhìn kịch bản, lại nhìn Tiêu Nghị, “Mấy hôm nữa cậu đi mua mấy bộ đồ mới đi, chải chuốt lại nhìn cho có tinh thần một chút.”

“Ai.” Tiêu Nghị nói, “Vào đoàn phim rồi thì quan trọng gì cái đó nữa chứ, dù sao thì cũng không ai chú ý đến em đâu mà.”

“Nghĩ cái gì thế!” Lư Châu nói, “Đến lúc đó xem có vai phụ nào nhỏ nhỏ cho cậu đóng không.”

Tiêu Nghị suýt nữa thái vào tay, “Có có có có thể sao?”

“Kịch bản này phải sửa.” Lư Châu cúi kính ném tập kịch bản xuống, “Đợi vào đoàn rồi tính sau.”

Tiêu Nghị kinh ngạc, “Sửa thế nào? Tự mình sửa sao?”

Lư Châu, “Còn có diễn viên tự mang biên kịch đi cùng cơ! Lần trước ai kia ấy, đóng phim cổ trang còn tự mang đạo diễn vào đoàn. Đây mới gọi là gấu!”

Tiêu Nghị, “...”

“Xem ai có sức ảnh hưởng lớn hơn.” Lư Châu nói, “Ai có sức ảnh hưởng lớn hơn người đó được định đoạt, nếu không loại phim phải mặc đồ nữ thế này cậu bảo tôi đóng làm sao? Cho dù tôi muốn diễn, chẳng lẽ những người khác đều là gốc hết à? Đột nhiên xuất hiện một phụ nữ 1m8 cao to vạm vỡ, mắt mù hết rồi chắc!”

Tiêu Nghị bảo, “Có lẽ kịch bản này vốn được viết cho diễn viên khác.”

Mặt Lư Châu lại đầy vẻ nhàm chán, “Nhãn hàng nào cũng muốn nhồi vào quảng cáo, đúng là chẳng ra cái gì cả.”

Một khi đụng tới kịch bản là Lư Châu trong nháy mắt sẽ biến thành một siêu nhân xỉ vả, Tiêu Nghị sắp bị hấn chọc cho cười phát điên. Ngày hôm sau lại đến công ty, Đỗ Mai tự mình gọi điện cho Tụ Hoa để nêu ý kiến, bên kia đồng ý sửa lại kịch bản, có điều các sản phẩm quảng cáo thì đã liên hệ xong nên không thay đổi được, bọn họ đồng ý tăng thù lao của

Lư Châu lên năm trăm năm mươi ngàn một tập, Tiêu Nghị nghe mà muốn lú lười.

Thường xuyên lui tới công ty, Tiêu Nghị đại khái cũng có thể từ trong câu chuyện của họ biết được kinh phí làm một bộ phim. Với những diễn viên như Lư Châu, nhận một tập phim đều là với giá trên trời, có lúc là trọn gói cả bộ phim, có khi là trả theo tập, nhưng dù thế nào thì đóng xong một bộ phim cũng phải được mười triệu.

Đương nhiên công ty quản lý cũng sẽ thu phần trăm, Tiêu Nghị không rõ con số cụ thể là bao nhiêu, cũng không dám hỏi nhiều, nhưng thường một bộ phim kịch bản là ba mươi tập, đến cuối cùng quay xong, cắt chỗ này cắt chỗ kia, thế nào cũng không chỉ là ba mươi tập. Thù lao chia theo tập là để kiếm thêm lợi nhuận, cũng là để tiện thương lượng giá cả với diễn viên. Trên hợp đồng thì sẽ không bao giờ viết cao như vậy để tránh thuế.

Thường thì phim cổ trang đắt hơn phim hiện đại rất nhiều, chi phí một tập dao động từ một triệu năm trăm ngàn đến hai triệu năm trăm ngàn, phim hiện đại thì một triệu đến một triệu tám trăm ngàn. Với chút tiền này mà phải đưa Lư Châu năm trăm năm mươi ngàn, trả cho nữ chính nam phụ nữ phụ, trả cho biên kịch đạo diễn giám chế chủ nhiệm sản xuất... Còn phải trả cho cả đội hậu cần của đạo diễn như tạo hình, mỹ thuật, ánh sáng... Cả tiền thuê trường quay thuê đạo cụ thuê diễn viên quần chúng rồi tiền ăn cho cả đoàn... Cuối cùng thế nào cũng sẽ đội lên.

Có điều Lư Châu cầm năm trăm năm mươi ngàn, số tiền này công ty bên đó trả cho hắn là cam tâm tình nguyện, vì dù gì có Lư Châu là sẽ có tỉ suất người xem, có người xem là bộ phim này sẽ đắt hàng, các đài truyền hình sẽ thi nhau mua, các bà các mẹ đang chuyển kênh tivi mà thấy mặt Lư Châu là sẽ dừng lại xem.

Tuy Lê Trường Chinh thường xuyên có giải, nhưng tỉ suất người xem thì lại không bằng Lư Châu, có những khi còn không đảm bảo được doanh thu phòng vé. Phim cổ trang có gam màu trầm tối, không khí nặng nề, gặp đúng dịp Tết dài nào cũng muốn chiếu những phim vui vẻ tươi sáng, rất dễ bị người ta gạt sang một bên.

Chính vì những điều này mà giữa Lư Châu và Lê Trường Chinh có cảm giác như một rừng không thể có hai hổ, Tiêu Nghị nghe mọi người tám chuyện về đề tài này mới thấy rằng, trước kia cậu hy vọng có một phim nào đó Lư Châu và Lê Trường Chinh cùng đóng với nhau quả là rất ngây thơ và ngu ngốc.

Chương 22

Mấy ngày sau hợp đồng ký xong, lần này Tiêu Nghị đã quen việc. Lần đầu tiên vào đoàn phim đã không có khó khăn gì lớn lắm, lần này lại không có Trương Hân Nhiên đằng sau chơi xỏ, càng thuận lợi hơn nhiều. Ngược lại, Đỗ Mai phải vất óc suốt mấy ngày nghĩ xem làm thế nào để tạo độ nóng cho cái tên Lư Châu.

Đề tài chia tay năm trước đúng là hút hồn hút, cộng thêm video chúc Tết đầu năm cũng giúp Lư Châu được đặc biệt chú ý một khoảng thời gian. Năm nay phải tìm cách nào đó để Lư Châu cho dù không có phim chiếu cũng vẫn thu hút sự chú ý của khán giả. Có vậy thì đến lúc “Thiết mã băng hà” được phát sóng vào hè này, tỉ lệ xem mới được đảm bảo.

Tiêu Nghị lúc này mới biết, hóa ra Lợi Tinh đã hoàn toàn thất bại trong cuộc chiến tranh giành truyền hình trực tiếp bốn cầu truyền hình đêm Giao thừa với công ty đối thủ, bây giờ chỉ còn chờ tung phim mới vào dịp hè.

Cũng chính vì chuyện này, Đỗ Mai mới nhất định muốn mở một công ty điện ảnh và truyền hình, nếu không thì cho dù Lư Châu có đóng phim gì cũng sẽ bị người khác khống chế.

Tiêu Nghị có hỏi Lư Châu, nếu Đỗ Mai mở công ty điện ảnh và truyền hình thì sẽ như thế nào, Lư Châu chỉ trả lời những vấn đề như trên, còn thì không giải thích gì thêm.

Lư Châu vừa chạy vừa suy nghĩ, Tiêu Nghị hằng ngày bị hấn bắt tập trong phòng thể hình, bây giờ đã có thể gần đuổi kịp nhịp độ của Lư Châu.

Lư Châu lau mồ hôi, “Tôi hỏi cậu này.”

Tiêu Nghị, “Hả?”

Lư Châu, “...”

Lư Châu mặt đầy mồ hôi, mình trần, khăn mặt khoác trên cổ, mồ hôi nhỏ tong tong từ tóc xuống, hắn nói, “Mỗi lần nhìn thấy cậu bày bộ mặt ngây thơ vô tội ra hỏi ‘hả’ là tôi chỉ muốn đập cho cậu một trận, cậu có biết không?”

Tiêu Nghị thành khẩn đáp, “Biết.”

Lư Châu ném khăn mặt lên đầu Tiêu Nghị, Tiêu Nghị chẳng hiểu gì, bị cái khăn ướt đến sắp vắt ra nước làm cho cả người toàn mùi mồ hôi.

Lư Châu nghiêm mặt, “Cậu cảm thấy cậu là người của tôi hay của giám đốc Đỗ?”

“Đương nhiên là người của anh, nam thân!” Tiêu Nghị kêu lên thảm thiết, thiếu chút nữa là ôm lấy cái đùi săn chắc của Lư Châu, “Anh tốt với em như vậy! Còn phát thưởng cuối năm cho em nữa!”

Lư Châu, “...”

“Vậy tôi nói cho cậu biết.” Lư Châu nói, “Nếu là người của tôi, trước mặt chị Đỗ đừng có nói quá nhiều chuyện về tôi, người trả lương cho cậu là tôi, không phải giám đốc Đỗ, biết chưa?”

“Biết!” Tiêu Nghị lập tức nói, “Nhưng em cũng không nói gì mà, ngay cả trong hợp đồng cũng nói rồi, phải đặt mệnh lệnh của anh lên hàng đầu, anh bảo gì thì em làm vậy.”

Lư Châu suy nghĩ, từ máy chạy bộ bước xuống, “VẬY TÔI NÓI CHO CẬU BIẾT, ĐỖ MAI MUỐN MỞ RỘNG CÔNG TY, KHÔNG CHỊU QUẢN CHẾ NỮA. CHỊ ẤY ĐÃ CÓ Ý TƯỞNG BỒI DƯỠNG NGƯỜI MỚI TỪ LÚC TRỞ MẶT VỚI BÊN UY LÂN VÀO HAI NĂM TRƯỚC RỒI. LÚC ĐẦU CÔNG TY CHÚNG TA LÀ CÔNG TY TRỰC THUỘC UY LÂN.”

“Ồ...” Tiêu Nghị nói, “CÔ ẤY CHO ANH ĐÓNG PHIM, SAU ĐÓ LẤY PHẦN TRĂM ĐÚNG KHÔNG?”

Tiêu Nghị đưa lon nước cho hắn, sắc mặt Lư Châu không ngừng thay đổi, đáp, “ĐÚNG VẬY.”

Tiêu Nghị hỏi, “LẤY BAO NHIÊU? NHIỀU LẮM SAO? CÓ PHẢI CHỊ ẤY BẠC ĐÃI ANH KHÔNG?”

“BẠC ĐÃI TÔI THÌ KHÔNG, MỨC TRUNG TRONG NGÀNH NÀY ĐỀU LÀ NHƯ VẬY, 20%.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, nhiều thế, Lư Châu đóng một bộ phim hơn mười triệu nhân dân tệ, ĐỖ MAI CÓ THỂ THU HAI TRIỆU, NHƯNG NẾU ĐỖ MAI LÀM LUÔN CẢ PHẦN PHÁT HÀNH CÒN CÓ THỂ KIẾM ĐƯỢC NHIỀU HƠN, QUẢ THẬT LÀ NHƯ THẾ.

“CẬU ĐỪNG NGHĨ NỮA.” Lư Châu nói, “NHỮNG NGƯỜI MỚI NHƯ CÁC CẬU MUỐN KÝ VỚI CHỊ ẤY, CẬU ĐOÁN XEM CHỊ ẤY THU BAO NHIÊU?”

Tiêu Nghị, “...”

“80%.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị toát mồ hôi, Lư Châu đi lên lầu, Tiêu Nghị lại đi vào cọ bồn tắm, hỏi, “VẬY ANH CÓ NHẢY CÔNG TY KHÔNG, ANH CHÂU?”

“CẬU CẢM THẤY TÔI ĐỊNH NHẢY CÔNG TY THÌ SẼ NÓI CHO CẬU BIẾT SAO?” Lư Châu đáp, “VIỆC NÀY TRONG LÒNG ĐỖ MAI HIỂU RẤT RÕ, CHỊ ẤY CÒN THÔNG MINH

hơn tôi nhiều.”

Tiêu Nghị không nói gì nữa.

Thời tiết ấm dần lên, trong thời gian này Lư Châu lại đi quay một số quảng cáo, Tiêu Nghị chỉ cần đi theo lo trước lo sau là được, lúc chưa vào đoàn phim, công việc vẫn khá nhàn nhã. Bắc Kinh thỉnh thoảng cũng có ngày có nắng, nhưng Lư Châu lại chẳng được đi đâu, chỉ có thể đi lại trên thảm cỏ nhà mình một chút, hoặc là ngồi trong nhà đọc sách, tối đến thì đi tụ tập với bạn bè trong giới, cùng uống rượu, hát karaoke.

Tiêu Nghị có thể nhận ra Lư Châu vốn dĩ chẳng muốn đi đâu hết, mỗi lần uống rượu về là tâm trạng lại không tốt, hẩn thà ở nhà xem phim còn hơn, có điều quan hệ thì vẫn phải giữ, vì thế đều đều hai ngày đi ra ngoài một lần, lúc nào cũng là uống rượu tiếp khách.

Hễ ra ngoài tiếp khách là phải hẹn với thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc và cố vấn trang phục, buổi tối chín giờ ra khỏi cửa thì buổi chiều bốn giờ đã phải chuẩn bị.

“Mệt quá, mẹ kiếp.” Lư Châu nói, “Nhanh chóng khởi quay đi, ngày nào cũng phải ra ngoài tiếp khách phiền quá.”

Mùa xuân luôn khiến người ta có cảm giác bức bí không thể giải tỏa, Lư Châu cũng có chút nóng nảy, cũng may là đã sắp khởi quay. Tiêu Nghị lần này đã chuẩn bị sẵn, mua một đông đồ để phòng bất cứ lúc nào Lư Châu cần.

“Cậu định chuyển nhà à?” Cơ mặt Lư Châu giật giật, “Giám đốc Tiêu, chi bằng mời đoàn làm phim về nhà chúng ta quay, cậu thấy ý kiến này thế nào?”

Tiêu Nghị cười giả lả, “Chuẩn bị nhiều một chút cũng tốt mà.”

“Chuẩn bị cái đầu cậu ấy!” Lư Châu không thể nhịn được nữa, quát, “Trường quay ngay tại Bắc Kinh! Tất cả các cảnh đều là ở Bắc Kinh, cậu thích đi Hoàn Kiếm nuôi muỗi đến thế sao?!”

Tiêu Nghị, “...”

Hôm sau, trong lúc Tiêu Nghị đang không biết làm gì thì Đỗ Mai điện bảo cậu lập tức đưa Lư Châu tới công ty.

“Lại định làm gì nữa đây...” Lư Châu bất đắc dĩ nói, “Tha cho tôi đi...”

Tiêu Nghị bảo, “Anh Châu, anh mau thay quần lót đi.”

Lư Châu nháy mắt tỉnh táo lại, sờ sờ phía dưới, lập tức mặt mũi đỏ bừng. Lâu ngày không phát tiết, mười ngày nửa tháng sẽ tự động rỉ ra, Tiêu Nghị đi tìm quần lót cho hắn, “Em đi... giặt cho anh, anh tắm rửa trước đi.”

Tiêu Nghị mang quần lót xuống dưới nhà giặt, Lư Châu ra quá nhiều, cậu mặt mũi đỏ bừng, vào phòng tắm của mình giặt quần cho hắn. Lư Châu thì để nguyên mông trần tọt vào phòng tắm tắm rửa.

Trong thời gian đó Đỗ Mai lại gọi điện đến mấy lần, Tiêu Nghị đang giặt quần lót lại phải lao ra như gió để nghe. Chỉ một lát hắn đã tắm xong, bảo Tiêu Nghị đưa điện thoại cho mình, xem rốt cuộc là có chuyện gì.

“Ai!” Lư Châu kêu lên, “Trên điện thoại có cái gì dính dính!”

Mặt Lư Châu dí vào cái di động, bị dính thứ chất lỏng kỳ quái đó.

Tiêu Nghị lại chạy đi giặt quần cho Lư Châu, hắn tiếp điện thoại của Đỗ Mai, Đỗ Mai nói, “Khẩn cấp, mau đến công ty, đạo diễn và nhà sản xuất

đang chờ ở đây.”

Mười giờ sáng cùng ngày, trong phòng họp, Lư Châu nổi điên ngay tại chỗ.

“Cháu...” Lư Châu quyết đoán nói, “Cái này không phải cháu muốn từ chối, mà quả thật không có cách nào khác, đạo diễn Quách!”

“Kìa... Lư Châu?” Nhà sản xuất ra hiệu bảo hắn sờ lên mặt, Lư Châu không hiểu gì đưa tay sờ sờ, phát hiện chất lỏng ban nãy đã khô rồi.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị lúc lái xe căn bản nhìn không thấy mặt bên phải của Lư Châu, lúc này chỉ thấy sét đánh ầm ầm trên đầu, có điều nghĩ lại dù sao đó cũng là thứ của hắn, dính cũng không có vấn đề gì, bèn đi ra ngoài tìm khăn ướt cho hắn.

Lư Châu lau mặt, đúng là khóc không ra nước mắt, nhưng ngồi trước mặt là vị đạo diễn lớn có ơn với hắn, chuyên đạo diễn phim về đề tài Dân Quốc, ông họ Quách. Đạo diễn Quách cũng không làm khó Lư Châu, cười nói, “Được, nói như vậy, tôi biết rồi.”

Nhà sản xuất nói, “Thực ra chúng tôi cũng không hy vọng quá nhiều, biết cậu không xếp được lịch nữa.”

Đỗ Mai thở dài, “Sao lại cứ xảy ra chuyện cơ chứ.”

Trong lòng Tiêu Nghị có một giọng nói gào lên: Chọn tôi đi chọn tôi đi, tôi đồng ý đóng mà! Đáng tiếc căn bản không có ai chọn cậu, Tiêu Nghị có thể diễn hay không còn chưa nói, nhưng một khi đã cho cậu đóng nam thứ thì bộ phim vốn không bán được sẽ lại càng ế khách.

Chuyện là thế này, có một bộ phim sắp khởi quay, đầu tư đã đâu vào đấy, nhân sự đoàn phim cũng đã sắp xếp xong, kịch bản sửa lại vô số lần, sửa đến mức biên kịch phải vào nằm viện... Tất cả đều đã gần như hoàn mỹ, thậm chí đài truyền hình xem kịch bản thấy cũng rất hài lòng, vậy mà đúng lúc này, nam chính và nam thứ lại cùng xảy ra chuyện.

Nam chính là một diễn viên cũng khá nổi, nam thứ là một diễn viên phái thực lực.

Hai người cùng phá hợp đồng dẫn đến hệ quả là hiện giờ không có ai hợp vai diễn nữa. Thương lượng xong, đạo diễn Quách có vẻ khá có hứng thú đối với Ô Hằng Cổ, Đỗ Mai bèn cùng ông đi qua một bên nói chuyện.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là Tiêu Nghị và Lư Châu.

“Có thể tìm Bạch Hoa Sinh mà.” Tiêu Nghị nói, “Không phải là đang nổi như cồn trên Tianya đó sao.”

“Cậu thấy cậu ta đóng bộ phim nào mà nổi tiếng chưa?” Lư Châu mất kiên nhẫn nói.

Tiêu Nghị, “VẬY... Hoàng Mậu thì sao?”

“Diễn xuất không ổn, cái gì cũng không ổn.” Lư Châu nói, “Nổi trên mạng là nổi trên mạng thôi, được mỗi cái mặt mà diễn không ra gì thì làm gì được? Đạo diễn Quách là một đạo diễn lớn, bình thường đến diễn đàn cũng chẳng thèm lướt, chỉ chọn người ông ấy cảm thấy có thể nắm được vai diễn. Cậu thấy Lý An lên Tianya tìm người đi gánh doanh thu phòng vé bao giờ chưa? Trừ fan trên mạng ra thì có ai muốn xem phim mà phải ngắm mấy bình hoa di động không? Có phải là tiết mục trưng bày đồ cổ đâu chứ.”

“Ồm.” Tiêu Nghị đã hiểu, hôm nay cậu mới biết được thế này gọi là “cứu viện”. Cậu cũng đã thấy bộ phim về đề tài Dân Quốc “Phong Phiêu Như” trong kế hoạch năm của công ty, thực ra ban đầu có năm phim được đưa ra để Lư Châu chọn, tất cả đều đã được phê duyệt trong đó “Phong Phiêu Như” rõ ràng được đầu tư rất lớn, có điều nếu đóng thì Lư Châu phải vào vai phụ nên Đỗ Mai nghĩ mãi, cuối cùng dù tiếc nhưng vẫn quyết định loại bỏ.

Sơn hà tan nát bay theo gió, thân thể nổi chìm mưa cuốn nhanh, Tiêu Nghị vẫn rất muốn đóng trong bộ phim này, đương nhiên đây chỉ là nằm mơ thôi, cứ mơ mộng là đủ rồi, đóng phim thực ra rất vất vả.

“Anh Châu muốn đóng phải không?” Tiêu Nghị quan sát nét mặt Lư Châu, thấy hắn có chút đắn đo, dường như đang định đứng dậy, hai tay lại nắm vào thành ghế, do dự không quyết.

Lư Châu không nói gì, nghĩ một lát rồi nói, “Vì đạo diễn Quách đã từng nâng đỡ tôi.” Hắn nói đến đây rồi lại thở dài, ngồi xuống.

“Thôi vậy, đằng nào bây giờ cũng không sắp xếp được thời gian.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị bắt đầu diễn màn phân thân, đóng vai bản thân và Lư Châu, bắt đầu đối thoại.

“Nhưng phải báo đáp đạo diễn Quách chứ?”

“Cậu biết cái khi gì!” Tiêu Nghị tự nói, “Cái giới này nịnh kẻ trên đạp người dưới, nếu không phải cậu nổi tiếng thì ai thèm mời cậu chứ?!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị mặt trông hệt con thỏ Tuzki, cầm quyền từ điển, nghiêng nghiêng vổ vào đầu, đi tới đi lui, lại bắt đầu đọc thoải, “Cố lên cố lên, Lư Châu là siêu nhân!”

“Cậu dở hơi à!” Tiêu Nghị lại học khẩu khí của Lư Châu, quát, “Cậu có biết đóng phim không? Đóng bao giờ chưa?”

“Nhưng lần này người đến nhờ giúp là đạo diễn Quách mà.”

“Đó chẳng phải là vì tôi nổi tiếng hay sao?” Tiêu Nghị tự đáp, “Không nổi tiếng ai mời cậu chứ.”

Lư Châu, “Cậu...”

Tiêu Nghị, “Cái loại vô tích sự như cậu, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện báo đáp ai!”

Lư Châu “...”

Tiêu Nghị, “Thời buổi này, muốn báo đáp cũng phải nổi tiếng mới được. Ai, cái loại vô dụng thì đến cơ hội báo ân cũng không có, thật là đáng tiếc, đáng tiếc.”

Rõ ràng là khả năng chia hai vai của Tiêu Nghị không được tốt, đến đoạn cuối cùng thì ngay cả bản thân cũng thấy hỗn loạn, cảm giác vừa chẳng giống ngữ khí của mình cũng chẳng giống ngữ khí của Lư Châu. Có điều hồi còn đi học cậu và Đỗ Mã thường xuyên dùng chiêu này đối thoại, khích tướng một cậu bạn cùng phòng khác, ví dụ như nói, “Ai, muốn học thạc sĩ quá”, “Muôn thi thì thi đi”, “Nhỡ không đỗ thì sao”, “Còn chưa thi thì biết thế quái nào được kết quả, lá gan của cậu nhỏ thế thôi sao”...

Cậu bạn cùng phòng đó sợ nhất trò này của họ, từ việc nhỏ như hôm nay ăn gì đến việc lớn như thi thạc sĩ... tất cả đều được Đỗ Mã và Tiêu Nghị

diễn rồi cả phòng cùng xông vào trêu như thế, đến cuối cùng người bạn đó không chịu được phải học lên thạc sĩ, hiện giờ đã ra nước ngoài làm biên đạo nhạc, theo đuổi giấc mơ của mình rồi.

Lư Châu dường như cũng không chịu nổi chiêu này, Tiêu Nghị còn định nói tiếp thì hắn đã quát lên, “Im mồm cho tôi!”

Lư Châu hạ quyết tâm đứng dậy, vừa đứng lúc đạo diễn Quách cùng Đỗ Mai đi qua hành lang. Lư Châu nói, “Đạo diễn Quách, mời chú vào trong, chúng ta bàn bạc lại một chút.”

Chiều hôm đó, Lư Châu lại ký thêm một hợp đồng.

Đạo diễn Quách mời một diễn viên nam chính khác, không phải không muốn để Lư Châu đóng vai chính, chỉ cần Lư Châu đồng ý, nhân vật nào hắn cũng có thể chọn, nhưng Lư Châu phải quay hai phim cùng lúc, thời gian rất hạn chế. Cũng may là cả hai phim đều quay ở Bắc Kinh, không phải đi đâu quá xa, thế nên Lư Châu nể mặt đạo diễn mới nhận lời vá chỗ. Đạo diễn lập tức gọi người chuẩn bị, tìm đoàn phim còn lại để sắp xếp các cảnh quay của Lư Châu, tránh bị trùng giờ.

Lư Châu về đến nhà mới định thần lại, tức giận gầm lên, “Tiêu Nghị! Ông đây bị cậu hại chết rồi!”

Tiêu Nghị lập tức né, đồng kịch bản Lư Châu ném lên đầu Tiêu Nghị tung tóe hết ra đất.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “...”

Lư Châu đã rất nhiều năm không nhận hai bộ phim một lúc, chỉ có thời gian đầu mới vào nghề đóng vai phụ phải chạy đi chạy lại giữa ba đoàn

phim, nhưng dù sao đó cũng là vai phụ, còn đây là một nam chính, một nam thứ.

“Còn đọc kịch bản gì nữa?!” Lư Châu giận dữ hét, “Nhanh nhanh sắp xếp lịch trình hằng ngày cho tôi!”

Tiêu Nghị vừa xếp lịch trình cho Lư Châu, vừa bàn bạc với stylist riêng của hắn, ba ngày sau khi khởi quay còn phải tham gia liên hoan phim Thượng Hải, quả là bận đến chết đi được, đã thế còn phải chuẩn bị mấy bộ trang phục cho hắn nữa chứ.

Xếp xong lịch trình của tuần đầu tiên, lịch làm việc của Lư Châu hoàn toàn kín đặc, Tiêu Nghị bỗng nhiên nói, “Áy?”

Lư Châu cảnh giác hỏi, “Cái gì?”

Tiêu Nghị nói, “Thực ra các cảnh quay vào buổi tối rất ít, nhìn thế này còn có thể nhận thêm một bộ nữa.”

Lư Châu, “...”

“Giám đốc Tiêu.” Lư Châu nghiêm giọng, “Ngài phải đối xử tử tế với cái cây hái tiền của mình, biết không? Tuy rằng tôi kiếm được nhiều, nếu tâm trạng tốt, có lẽ thỉnh thoảng sẽ thưởng cho ngài ít thịt...” Đến đây thì hắn gầm lên, “Nhưng nếu nam thần của cậu là tôi đây lao lực mà chết thì cậu chỉ có nước lưu lạc đầu đường xó chợ thôi, hiểu chưa hả?!”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị biết Lư Châu thực ra rất vui, hắn là người trọng tình cảm, ở bên nhau hằng ngày, Tiêu Nghị thực sự cảm nhận được điều đó. Hắn không tin những gì người khác nói, chỉ nhìn họ làm thế nào, ai tốt với hắn, mặc dù ngoài miệng hắn không thừa nhận nhưng trong lòng nhớ rất kỹ.

Đương nhiên, ai không tốt với hắn, hắn cũng sẽ thù rất dai.

Ví dụ như ngày đầu tiên làm việc, Lư Châu đã rất giận dữ quát lên với trợ lý đạo cụ của đoàn phim thứ nhất, chỉ vì người đó thấy Tiêu Nghị đứng bên cạnh tường, sợ cậu không nghe thấy nên lớn tiếng nói, “Ê! Cậu đừng đứng ở đó!”

Sắc mặt Lư Châu lập tức sầm xuống, “Đây là trợ lý của tôi, cậu đừng có thấy tôi quát cậu ấy mà bắt chước. Tôi quát thì được nhưng người khác thì không.”

Lư Châu vừa mở miệng, người trợ lý kia lập tức nhận ra mình đã nhìn nhầm người, vội vàng xin lỗi Tiêu Nghị, thầy của anh ta cũng lại xin lỗi, Lư Châu lúc ấy mới chịu bỏ qua.

Tiêu Nghị vốn tưởng mình đại khái đã biết vào đoàn phim là phải làm gì, nhưng khi quay ở Bắc Kinh thì hoàn toàn không giống với ở Hoàn Kiếm chút nào. Tất cả các cảnh trong nhà đều là tìm đến nhà tài trợ, mượn một căn hộ mẫu, cả đám người ùa vào như châu chấu, sau đó bít kín đường đi, kẻ giảng đèn, người đóng bảng, hết như quay quảng cáo.

“Căn hộ này bao nhiêu tiền?” Tiêu Nghị nói.

Căn hộ rất rộng, được sửa sang thành một văn phòng, đạo diễn ngồi xem kịch bản, đáp, “Khoảng hơn tám triệu, khu này giá nhà rất đắt. Sao thế? Cậu muốn mua à?”

“Không mua nổi.” Tiêu Nghị nói.

Tiêu Nghị ngẩng đầu nhìn khắp nơi.

Đạo diễn nói giọng Bắc Kinh, âm uốn lưỡi rất nhiều, bình thường ông cũng hay đùa, Tiêu Nghị ngồi một bên, thầm nghĩ, bộ phim này quay chắc

chấn không mệt như ở Hoàn Điểm, thảo nào mà mọi người đều thích làm mấy phim kinh phí thấp như vậy, chỉ cần mời được diễn viên nổi tiếng, kịch bản đủ thu hút, thế là đạo diễn cũng nhàn mà diễn viên cũng bớt việc, hơn nữa còn tiết kiệm tiền.

“Nào nào lại đây.” Đạo diễn cười nói, “Thầy Lư, tiểu nhân cũng không dám chỉ đạo ngài phải diễn thế nào, ngài cứ tùy ý phát huy là được.”

Tất cả mọi người đều bật cười, Lư Châu mặt rất nghiêm túc, chỉ ừm một tiếng, biết đạo diễn thích đùa nên cũng không nói nhiều, thay quần áo rồi bước qua, nằm bò ra bàn.

Lư Châu mặc áo sơ mi trắng và quần Tây, tóc tai bù xù, còn đeo kính cận, đi giày thể thao, gục xuống bàn ngủ trưa, nửa bên mặt dán lên mặt bàn, miệng hơi há ra.

“Ê” Giọng nữ chủ biên như sóng lớn cuộn trào, “Dậy đi!”

Lư Châu giật mình đánh thót một cái, vội vàng quờ tìm kính mắt, ngẩng đầu lên vừa vịn đập mắt vào bộ ngực của nữ chủ biên kia, kêu lên một tiếng, mặt đỏ bừng, ngã lùi ra sau.

Động tác của Lư Châu vô cùng khoa trương nhưng lại rất thú vị, Tiêu Nghị không ngờ hẳn đóng phim hiện đại lại thế này, hoàn toàn không giống như cậu tưởng tượng. Lúc đọc kịch bản, Tiêu Nghị đã nhiều lần nghĩ rằng Lư Châu nên đóng vai công tử lãng nhãng của Ô Hằng Cổ mới đúng. Còn ai có thể như hắn, mình mặc vest, áo sơ mi bên trong để mở hai cúc trên cùng, tay cầm ly rượu nhàn nhã ngồi trên ghế sa lông, xung quanh mỹ nữ vây đầy, quản gia đứng ở bên cạnh, hình tượng đầy nam tính ấy mới nên là lựa chọn hàng đầu của Lư Châu!

Vậy mà Lư Châu diễn trai tân ngoài ba mươi tuổi cũng rất sống động, Tiêu Nghị gần như không nhận ra hắn.

Máy quay đẩy tới, quay cận mặt Lư Châu, Lư Châu hít một hơi, quờ quờ mấy cái túm được cặp kính, lại vội vàng ngồi ngay ngắn lại, hai tay đặt lên bàn, một tay còn quay quay cái bút, khiến nó di chuyển một cách linh hoạt từ ngón trỏ đến ngón út.

Gần như tất cả mọi người đều không tìm được phải trầm trồ khen, từ dáng vẻ thần thái đến điệu bộ... Lư Châu đều rất nhập vai.

“Đi phỏng vấn cho tôi!” Nữ chủ biên ném một tập bản thảo vào mặt Lư Châu, xoay xoay một đồng giấy tờ rơi trên mặt đất, tiếp đó cô ta lượn vòng quanh phòng làm việc kiểm tra.

“Chất lượng bản thảo tháng trước thật sự quá kém.” Nữ chủ biên nói, “Tất cả nghiêm túc làm việc cho tôi!”

Mặt Lư Châu đầy vẻ bất lực, hắn ngẩng lên nhìn trần nhà rồi cảm lấy áo khoác đứng dậy.

“Cất.” Đạo diễn hô.

Trợ lý lại tiến lên bố trí trường quay, một cảnh đã qua.

Ngay sau đó lại là cảnh của Lư Châu, hắn một mình lật xem đồng tư liệu trong tủ, nhân tiện bước lại nghe điện thoại.

“Được!” Lư Châu nói, “Tôi tới ngay!”

Lư Châu chạy ra ngoài, suýt nữa thì trượt chân ngã, lại chạy về lật lật chồng tư liệu, cảm một tấm ảnh đã cũ đi.

“Cắt.”

Cảnh tiếp theo Lư Châu nằm trên ghế xoay, hai chân chồng lên nhau gác lên bàn làm việc, giày cởi dưới đất, ngẩng đầu nhìn trần nhà. Ông kính tiến lại gần, quay cận mặt hẳn. Lư Châu im lặng một lúc, sau đó thở dài một tiếng, cầm tấm ảnh trong tay, khó khăn nuốt nước miếng, khóe mắt hơi đỏ lên.

Ba giây sau, Lư Châu phì cười.

Mọi người, “...”

“Ai chuẩn bị tấm ảnh này thế?” Lư Châu dờ khóc dờ cười, đặt tấm ảnh lên bàn, “Đưa ảnh gấu trúc làm gì? Đến ảnh đế cũng không khóc được!”

Cả đoàn phim đều cười như điên, đạo diễn hỏi, “Ai mang ảnh thế? Ảnh của nữ chính đã chuẩn bị chưa?”

“Còn chưa chuẩn bị đâu.” Phụ trách đạo cụ nói, “Hay là đổi góc quay đi?”

“Tôi có.” Tiêu Nghị nói.

Trong ví Tiêu Nghị có một tấm hình chụp lúc còn bé, cậu đưa cho Lư Châu, hẳn nhìn tấm ảnh như nghĩ ngợi gì đó rồi ra hiệu bảo đạo diễn có thể tiếp tục.

Tiêu Nghị ra hiệu hỏi có cần thuốc nhỏ mắt không, Lư Châu khoát khoát tay.

Lư Châu cầm tấm ảnh, theo như kịch bản, đoạn này là sau khi nữ chính rời đi, nam chính giữ lại tấm ảnh hồi nhỏ của cô, tiếp đó là vô số cảnh hồi ức, ca khúc chủ đề của phim nổi lên, giai điệu da diết cùng những hồi ức

khiến cảm xúc của người xem dâng trào, nam chính còn phải có một cảnh khóc.

Chương 23

Tiêu Nghị còn chưa nhìn thấy Lư Châu diễn cảnh khóc thực sự bao giờ, cậu hoàn toàn không hiểu người ta sao có thể muốn khóc lúc nào là khóc được? Lúc Lư Châu quay “Thiết mã băng hà” có khóc, nhưng kiểu khóc đó đơn giản hơn việc nghẹn ngào trong im lặng rất nhiều, bởi vì lúc đó nước mắt là gào mà ra, cảm xúc lên đến cực hạn thì nước mắt dễ rơi.

Khóc trong im lặng là khó nhất, Lư Châu yên lặng nhìn tấm ảnh, không đến năm giây, trong mắt đã ầng ậng nước, tiếp đó cùng với tiếng thở dốc, Lư Châu run rẩy nhét tấm ảnh chụp vào dưới lớp kính trên mặt bàn.

Tiêu Nghị lúc đó đã bị chấn động, xung quanh yên lặng như tờ, hai tay Lư Châu day day mặt, giống hệt một đứa bé đang đau khổ đến run rẩy, không ngừng nức nở. Ông kính đẩy lại gần, trong mắt Lư Châu toàn là nước, hấn cố nén nỗi xót xa trong lòng, hít một hơi thật dài rồi đứng dậy.

“Cắt!” Đạo diễn nói.

Có đến mấy người không kịp được phải vỗ tay, Lư Châu quay lại rút tấm ảnh ra trả lại cho Tiêu Nghị, thở ra một cái đầy mệt mỏi. Tiêu Nghị sợ hấn nhất thời quá nhập tâm, cảm xúc còn chưa hồi phục, vội vàng đưa cho hấn một chai nước. Lư Châu uống một ngụm, trầm mặc nhìn trường quay.

Đồ vật đã vào vị trí, Lư Châu ngồi đó, dường như đang chìm đắm trong vết thương lòng. Tiêu Nghị dè dặt xoa xoa lưng hấn như đang an ủi, Lư Châu đột nhiên bật cười.

“Anh Lư, hóa trang nào.” Đạo diễn nhắc nhở.

Lư Châu đứng dậy đi hóa trang, cảnh tiếp theo là chủ biên quát mắng Lư Châu, hấn cúi đầu, đứng trước mặt chủ biên. Một nam chủ biên thấp hơn Lư Châu đến 30 cm, nửa ngồi nửa dựa vào bàn làm việc, miệng không ngừng giáo huấn hấn.

“Ông đây không làm nữa!” Lư Châu rớt cục cũng bùng nổ.

Tiêu Nghị lại giật mình, Lư Châu chỉ vào mũi chủ biên, “Ông đừng có khinh người quá đáng!”

Chủ biên ngây ngẩn cả người, ba giây sau, quên thoại.

“Haizz...” Mọi người cạ lời.

Lư Châu xua tay ra hiệu không sao, mọi người đành phải quay lại.

Hai người cãi nhau ầm ĩ xong, cuối cùng chủ biên nói, “Được, cậu giỏi lắm! Khẩu Bân, đi nói với tổng biên đi, tôi cá là cậu không dám, giỏi thì cậu đi đi...”

Chủ biên vẻ rất đắc ý, Lư Châu im lặng nhìn ông ta, trong mắt chứa đầy lửa giận, hệt như một con sư tử thức tỉnh.

Ông kính rời đi chỗ khác.

Tiếp theo.

Lư Châu đứng lại, nói với nữ chủ biên, “Cái gì?! Tại sao lại là tôi?”

Nữ chủ biên bó tay nói, “Người ta chỉ đích danh đòi anh đi đón, là con trai của ông chủ tập đoàn chúng ta, tốt nhất là anh cẩn thận một chút.”

Lư Châu, “Tôi buổi tối bận rồi, có hẹn.”

Nữ chủ biên nhún vai.

“Vẽ cho tôi cái đồng hồ đi.” Lư Châu nói với Tiêu Nghị ở phía dưới, “Vẽ được không? Đáng yêu chút.”

Tiêu Nghị cầm lấy tay Lư Châu, cúi đầu vẽ một cái đồng hồ hoạt hình lên cổ tay hắn, Lư Châu lại ra quay tiếp.

Lư Châu thu dọn đồ đạc, nghe thấy đồng nghiệp buôn chuyện về mình ở trong phòng trà nước, động tác hơi khựng lại, hắn kéo tay áo lên, trên cổ tay là cái đồng hồ vẽ bằng bút bi, ngẩng đầu nhìn vào ống kính, đầy đầy cặp kính, trong mắt là sự khó hiểu, hết như một nam sinh rất đẹp trai nhưng lại chẳng hề biết mình đẹp trai.

Trong mắt Tiêu Nghị lập tức toàn là tim bay phấp phới.

“Cắt.” Đạo diễn hô, “Sáng nay quay đến đây thôi, thầy Lư đã vất vả rồi.”

Lư Châu lập tức đi thay quần áo, “Buổi chiều còn phải sang Bắc Ảnh, tôi xin phép đi trước.”

Tiêu Nghị lái xe, Lư Châu ăn cơm trên xe, ăn xong Tiêu Nghị dừng xe ở ga ra, hai người chạy vào trường quay, Lư Châu ngồi xuống ghế hóa trang, chào hỏi chung quanh.

“Đạo diễn Quách.” Lư Châu cười nói, “Bắt chú phải đợi lâu rồi.”

“Cậu đến sớm mà.” Đạo diễn Quách cười, “Tôi vừa gọi điện cho Tiêu Nghị, bảo các cậu không phải vội, ăn trưa xong rồi tới cũng được. Lại đây, tôi nói với cậu về vai diễn.”

Lu Châu xua tay, hậu cần đang phát cơm hộp cho mọi người, hắn nói với Tiêu Nghị, “Cậu ăn cơm đi.”

Tiêu Nghị lĩnh một hộp cơm, đạo diễn Quách hỏi Lu Châu, “Kịch bản hôm qua đã đọc hết rồi chứ?”

“Chưa đọc hết.” Lu Châu đáp, “Nhưng các cảnh quay hôm nay thì đọc rồi ạ.”

“Tính cách nhân vật đã nắm được chưa?” Đạo diễn Quách ôn tồn hỏi, “Nếu cậu đã có chủ ý thì tôi không nói nữa.”

Tiêu Nghị bật một lon coca, trầm nghĩ, đạo diễn Quách tốt thật, tuy đã năm mươi tuổi nhưng vẫn rất nho nhã, rất kiên nhẫn, có diễn viên nào mà không thích ông được chứ? Quả nhiên vào nghề phải gặp đúng người mới được.

“Con người Hứa Phong Diêm...” Lu Châu nghĩ một lát rồi nói, “Tuy rằng sống nhờ trong nhà người chú làm nghề buôn bán nhưng cha lại là dòng dõi thư hương, người trong gia tộc phần lớn cũng là người theo nghiệp học hành, tên của anh ta được lấy ý từ bài ‘Chính khí ca’ của Văn Thiên Tường.”

“Đúng.” Đạo diễn Quách gật đầu, “Mở sách giáo trước hiên, soi gương xưa trước mặt, có ngạo khí của người có học, trong hệ thống quân đội của Quốc Dân Đảng là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, cả cuộc đời của anh ta cho đến tận khi chết đều có một thứ cốt khí. Tại sao tôi lại tìm cậu đóng vai này, là bởi vì Hồ Dương không đóng được những vai phức tạp như vậy.”

“Ừm.” Lu Châu lật kịch bản, “Lúc bị vu là Hán gian, trong lòng Hứa Phong Diêm vô cùng phẫn nộ.”

“Nhưng anh ta phải nhận nhin.” Đạo diễn Quách vỗ vai Lư Châu, cười nói, “Đại trượng phu biết lúc nào nên mềm lúc nào nên rắn, so với lúc còn là một thiếu niên, Phong Diêm dần dần trưởng thành, càng lúc càng chín chắn, gánh vác được trọng trách. Anh ta có ngàn mặt, cậu cũng có ngàn mặt... Ha ha ha.”

Lư Châu bật cười, quay đầu lại nhìn Tiêu Nghị, trong mắt có nụ cười, tim Tiêu Nghị hẫng một nhịp, vội vàng đưa lon coca mình đang uống cho hẳn. Lư Châu cầm lấy, Tiêu Nghị đang định lấy giấy ăn lau đi vết dầu mỡ từ môi mình dính lại thì Lư Châu xua tay bảo không cần, hẳn uống luôn vào chỗ mà Tiêu Nghị đã chạm miệng qua.

Đạo diễn Quách chậm rãi mở nắp ly trà, uống một ngụm rồi nói, “Một con người ngàn mặt, một Phong Diêm nội tâm phức tạp, một Phong Diêm đau khổ, một Phong Diêm đầy phiền não, khao khát tình yêu nhưng lại biết mình không thể tiếp nhận cũng không thể mong ước hảo huyền rằng có được nó. Một Phong Diêm tuyệt vọng như vậy cần cậu thấu suốt được nội tâm nhân vật, từ đó thể hiện ra cảm xúc chân thật nhất của mình, từ trong sâu thẳm nội tâm tìm kiếm con người đích thực của bản thân.”

Lư Châu không nói gì, chỉ gật đầu, Đạo diễn Quách lại nói, “Đây chính là ấn tượng tổng thể về nhân vật.”

“Đạo diễn Quách, chú cảm thấy diễn xuất của Hồ Dương thế nào?” Lư Châu hỏi.

“Xem biểu hiện sáng nay thì cũng được.” Đạo diễn Quách đáp, “Lớp trẻ hiện giờ người có khả năng không nhiều, có thể tìm được người như cậu ấy cũng không dễ. Đương nhiên, họ không thể so với cậu được.”

Lư Châu vội vàng khiêm tốn, đạo diễn Quách nói, “Tôi có sao nói vậy, Hồ Dương đóng vai em cậu, cảnh đầu tiên chiều nay hai người sẽ phải đóng với nhau, tôi cho rằng... Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của tôi, cậu nghĩ gì thì có thể nói ra để chúng ta cùng bàn bạc.”

Lư Châu nhìn đạo diễn Quách, gật đầu, nghe ông nói.

Đạo diễn Quách, “Tình cảm giữa hai anh em là bao dung, nghiêm khắc nhưng lại đầy quan tâm chăm sóc. Cái gọi là huynh trưởng như cha, nghĩa là cho dù em trai có cố tình gây sự với cậu như thế nào, hiểu lầm cậu như thế nào, cậu cũng sẽ không giận nó, đúng không? Anh hai?”

Tiêu Nghị cười nói, “Đúng vậy.” Cậu còn lầy làm lạ, thậm chí tại sao ông ấy lại biết mình có một em trai?

Đạo diễn Quách chỉ chỉ Tiêu Nghị, nói với Lư Châu, “Hứa Phong Diêm bảo vệ Hứa Thư Giang, cũng giống như cậu với cậu em này của cậu vậy.”

Tiêu Nghị, “...”

Đạo diễn Quách nói, “Cậu sẽ quan tâm tới người gần gũi nhất với cậu, sẽ lo lắng gần đây cậu ấy thế nào, thậm chí lo cả chuyện yêu đương của cậu ấy, sợ cậu ấy học hư, mong muốn...” Đạo diễn Quách làm động tác nắm nắm đấm, “Không chế cậu ấy, để cậu ấy mãi mãi là một đứa bé chỉ nghe lời cậu, đây là một loại chiều chuộng, đồng thời sâu trong nội tâm, cậu cũng mong cậu ấy trưởng thành, vì đối với gia đình này, cậu ấy cũng có trách nhiệm.”

“Cháu hiểu rồi.” Lư Châu nói.

“Đi thay quần áo đi.” Đạo diễn Quách cười nói, “Tất cả mọi người đều chờ sự thể hiện của cậu.”

Nói xong, đạo diễn Quách giơ ngón tay cái về phía Lư Châu, Lư Châu đưa lon coca thừa lại cho Tiêu Nghị, đi thay quần áo. Tiêu Nghị định đứng dậy đi theo nhưng Lư Châu khoát tay, ra hiệu bảo không cần.

Lại có người tới xin chỉ thị của đạo diễn Quách, ông gật đầu, phần lớn thời gian đều mỉm cười, Tiêu Nghị ngồi ăn bên cạnh, cảm thấy vị đạo diễn này như một cơn gió mùa xuân, mặc dù hơi đông dài nhưng thật sự có cảm giác gần gũi thân thiết như một vị giáo sư già vậy!

“Cậu tên gì?” Đạo diễn Quách hỏi Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị trả lời, ông gật đầu rồi hỏi tiếp, “Ở bên Lư Châu đã bao lâu rồi?”

Tiêu Nghị, “...”

Nghe cứ như hỏi các cậu đã yêu nhau bao lâu rồi ấy, đương nhiên một người lớn tuổi như đạo diễn Quách chắc sẽ không đùa giỡn, vì thế Tiêu Nghị đáp, “Mùa đông năm trước cháu bắt đầu làm trợ lý cho anh ấy, đã được nửa năm rồi.”

Đạo diễn Quách gật đầu, còn nói, “Tiểu Lư rất có thiên phú, nhưng phàm là người có thiên phú nghệ thuật, sinh hoạt sẽ rất bừa bãi.”

“Ha ha ha.” Tiêu Nghị bật cười, “Đúng vậy.”

Đạo diễn Quách, “Cậu phải chăm sóc cậu ấy cho tốt vào.”

“Vâng vâng.” Tiêu Nghị nói, “Cháu vẫn đang học cách trở thành một trợ lý tốt.”

Đạo diễn Quách hài lòng ừm một tiếng, Tiêu Nghị thâm nghĩ, thật là ngẫu quá đi, dường như trong đoàn phim này mọi người không buôn chuyện gì linh tinh, cũng không có gì là cố gắng thể hiện vì danh lợi, đóng phim chỉ là đóng phim.

Theo ba đoàn phim, lại biết được rất nhiều tin đồn trong giới từ Wechat, Tiêu Nghị dần dần hiểu rằng, những đoàn phim khác nhau thì có phong cách khác nhau, thậm chí nhiều khi khác một trời một vực. Có người giống như đạo diễn Quách, khởi quay là nghiêm túc làm việc, không ngừng cùng mọi người suy nghĩ và thảo luận về nhân vật; cũng có khi như “Thiết mã băng hà”; lại cũng có thể giống như sáng nay quay “Thời đại của giai ế”, chỉ quay phim để hoàn thành nhiệm vụ và kiếm tiền, tiền tới tay là xong.

Tiêu Nghị lại đợi một lúc, Lư Châu vẫn đang thử trang phục, hôm nay trước tiên là tìm cảm giác, sau đó chụp tạo hình, có điều cảnh quay đầu tiên thì thường phải chuẩn bị lâu hơn. Tiêu Nghị đi vào hỗ trợ, vừa thấy tạo hình của Lư Châu đã suýt chút nữa quỳ xuống.

Lư Châu mặc một bộ quân trang Quốc Dân Đảng, đứng trước gương, phản ứng bản năng của Tiêu Nghị là lôi điện thoại ra chụp.

“Thế nào?” Lư Châu thấy vẻ mặt của Tiêu Nghị lập tức quát, “Đừng có bày ra vẻ mặt đăm đúi như thế! Gớm chết được!”

Người ở phía ngoài bị tiếng gầm của Lư Châu làm cho giật mình, Tiêu Nghị đầu đầy mây đen nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, tiến lên đeo găng tay vào cho hắn, cảm xúc hừng hực như thể người sắp nổi danh thiên hạ chính là bản thân mình.

“Đẹp đẹp đẹp đẹp trai quá.” Tiêu Nghị chảy nước miếng nói, “Đẹp ra ngoài phạm vi của dải ngân hà rồi.”

Khuôn mặt Lư Châu vốn đã mang nét cương nghị, hợp với quân phục, dáng người lại chuẩn, Tiêu Nghị gần như có thể tưởng tượng được khi tạo hình được tung ra là sẽ có biết bao nhiêu người phun coca lên màn hình máy tính.

Lư Châu cười gian xảo, “Hê hê.”

Tiêu Nghị cũng cười ha ha, Lư Châu lập tức biến sắc mặt, trở về làm soái ca mặc quân phục lạnh lùng, “Ai cười với cậu mà cười?! Tôi đang tìm cảm giác biết chưa!”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu đi ra, cả đoàn phim đều hết sức kinh ngạc, sau đó là nụ cười “quả đúng như dự đoán”.

Nam chính Hồ Dương cũng tới, mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, lên tiếng chào Lư Châu. Tiêu Nghị đứng ở một bên xem hai người bọn họ diễn.

“Anh còn trở về làm gì?” Hồ Dương lạnh lùng nói.

Máy quay đi từ ngoài sân vào phía trong.

Lư Châu đứng ở trong sân, ra vẻ “chẳng sao cả”, chấp tay sau lưng, xoay người lại nhìn Hồ Dương trong bộ áo Tôn Trung Sơn màu đen, mỉm cười ôn hòa, “Đây là nhà của anh, anh muốn về lúc nào thì về.”

Khí chất của Lư Châu rõ ràng là hoàn toàn trấn áp Hồ Dương, Tiêu Nghị trước đây còn không có cảm giác, nhưng mỗi lần bắt đầu quay là ít nhiều cũng lờ mờ cảm nhận được, tất cả những người diễn cùng với Lư Châu - bất kể là nhân vật chính hay nhân vật phụ - đều đặt hết sự chú ý lên nhân vật của Lư Châu, khiến bản thân rất căng thẳng.

Đây có lẽ là khả năng không chế cục diện được hình thành từ thanh danh, diễn xuất và cả sự ám thị của ngôn ngữ thân thể mà Lu Châu vô tình thể hiện ra. Hồ Dương đứng một mình nhìn cũng rất đẹp trai, da lại rất trắng, nhưng chỉ cần đứng trước mặt Lu Châu, hai anh em so với nhau là lập tức bị yếu thế.

“Anh khiến cha giận đến sinh bệnh.” Hồ Dương nói, “Mẹ thì đã đi rồi! Anh còn muốn thế nào nữa! Chỗ này không chào đón anh! Đi! Anh đi đi cho tôi!”

“Áy?!” Đạo diễn Quách đột nhiên nói, “Dừng lại, kịch bản viết thế nào? Sao lại quên thế?”

Tiêu Nghị, “...”

Giờ ạ, một câu cũng không được sai mà. Hồ Dương lập tức xin lỗi, “Rất xin lỗi, tôi căng thẳng quá nên quên mất.”

Hồ Dương lấy kịch bản ra xem một chút, Tiêu Nghị thấy Lu Châu trước khi diễn gần như chỉ cần nhớ đại khái lời thoại là được, cuối cùng nói ra thế nào thì ít nhiều còn phụ thuộc vào cảm xúc lúc đó, đôi khi nhớ không hoàn toàn chính xác cũng có thể thay đổi một chút. Nhưng đạo diễn Quách hiển nhiên vô cùng nghiêm khắc, không bằng lòng về lời thoại thì trước khi vào quay có thể sửa, nhưng đã sửa xong thì không được tùy tiện thay đổi.

Hai anh em diễn lại lần nữa, đạo diễn Quách không hài lòng lắm, gọi Hồ Dương lại để giảng giải, sau đó cũng kêu Lu Châu lại, kiên nhẫn giải thích đi giải thích lại, sau khi ba người thảo luận xong, quay lại một lần nữa thì mới qua cảnh.

Tiêu Nghị nhận ra trong đoàn phim có rất ít người buôn chuyện linh tinh, có nói cũng đều là những điều cần thiết, cũng không có ai nghịch diện

thoại hay lướt Weibo... Cảm giác tất cả mọi người đều vô cùng nghiêm túc làm việc, tinh thần rất tập trung.

Đến hoàng hôn, lại có một cảnh khác của Lư Châu, hắn khoác một chiếc áo gió quân trang, đứng trước một dòng suối nhỏ, đèn đạo cụ chiếu xuống, cả con suối lấp lánh sáng.

“Có đôi khi anh cảm thấy...” Lư Châu nói, “Nói không chừng năm sau, tháng sau, thậm chí ngày mai, anh sẽ không trụ nổi nữa...”

Lại là độc thoại của Lư Châu, Tiêu Nghị nhìn kịch bản, biết đây là cảnh Hứa Phong Diêm đứng trước dòng suối tưởng nhớ người bạn gái đã mất của mình, năm đó người yêu của Hứa Phong Diêm bị quân Nhật bắn chết tại dòng suối này.

“Có đôi khi anh thà ngủ mãi không dậy...” Lư Châu nói, “Sợ vừa mở mắt ra sẽ thấy vô số người vì anh mà chết đang chửi mắng anh là Hán gian, là quân bán nước...”

“... Nhưng vì em, cho dù có bị ngàn người nguyên rủa...” Lư Châu thở một hơi dài, nhưng khóe miệng lại hơi mỉm cười, vừa có chút bi thương nhưng cũng không kém phần anh tuấn, ánh hoàng hôn đỏ bóng lên nửa khuôn mặt nghiêng, tiếp đó hai đầu gối, bàn tay mang bao tay lộ ngón ngắt lấy một nhánh cỏ bên suối.

Ông kính quay lại gần bàn tay hắn.

“Anh cũng... bất chấp.” Lư Châu chậm rãi nói, đưa ngón tay đặt lên môi của mình.

“Rất tốt!” Đạo diễn Quách hô, “Hôm nay tới đây thôi.”

Lư Châu lập tức đứng dậy, đi thay quần áo, lúc đi ra bắt tay đạo diễn Quách, sau đó leo lên xe, cầm lấy hộp cơm trên ghế sau. Tiêu Nghị lái xe tới trường quay tiếp theo, kết quả là gặp tắc đường.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “...”

Không chờ Lư Châu nhắc nhở, Tiêu Nghị lập tức gọi điện cho đạo diễn đoàn phim kia, đầu bên kia nói không cần phải vội, chúng tôi cũng bị tắc đường, các cậu tới trước thì cứ nghỉ ngơi, Tiêu Nghị cười ha ha, Lư Châu tranh thủ lúc này tựa vào ghế chợp mắt.

Ban đêm, dưới đèn đường, sau một hồi sắp xếp, cuối cùng cũng có thể bắt đầu quay.

Trán Lư Châu dán băng, mặt lấm lem, cùng nữ chính đi men theo con đường nhỏ trong một tiểu khu, trên tay là cái túi giá một trăm ngàn tệ của nữ chính.

Sau đó là cảnh Lư Châu ngồi trong hoa viên chờ nữ chính, một chiếc xe dừng lại trước mặt Lư Châu, Ô Hằng Cổ kéo cửa sổ xuống hỏi đường, Lư Châu đưa tay chỉ đường cho cậu ta.

Cảnh cuối là mấy nhân vật phụ đòi kéo Lư Châu tới chỗ vắng để đánh hội đồng.

“Cắt.” Đạo diễn nói, “Kết thúc công việc hôm nay.”

Lư Châu quả là mệt chết đi được, lên xe là lao về nhà. Về đến nơi, Tiêu Nghị đối chiếu lại lịch trình, Lư Châu gọi, “Ê.”

Tiêu Nghị quay ra nhìn thấy Lư Châu dạng chân dạng tay nằm dài trên ghế sa lông, Lư Châu hỏi, “Cậu biết mát xa không?”

Tiêu Nghị đi qua mát xa cho Lư Châu, hấn nói, “Có thể bóp chân hộ tôi không?”

Tiêu Nghị hơi lầy làm lạ, cười bảo, “Sao hôm nay anh lại khách khí thế?”

Tiêu Nghị cời tắt cho Lư Châu, Lư Châu không vui nói, “Không phải sợ cậu cảm thấy tôi coi thường cậu sao?”

“Làm gì có chuyện đó chứ.” Tiêu Nghị nói, “Em thường xuyên bóp chân cho bạn gái, cô ấy phải mang giày cao gót cả ngày, về đến nhà cũng mệt nhoài rồi.”

“Cậu bóp đi.” Trên mắt Lư Châu đắp mặt nạ mát lạnh, có chút mệt mỏi, “Làm tốt tôi tăng lương cho... A a a!!!”

Tiêu Nghị, “...”

“Lực bóp như thế được chưa?” Tiêu Nghị hỏi.

Lư Châu nghiền răng nghiền lợi, Tiêu Nghị lại hỏi, “Nhẹ một chút à?”

“Đau đến són cả nước tiểu đến nơi rồi cậu biết không!” Lư Châu giận dữ hét.

Tiêu Nghị đành phải nhẹ nhàng một chút, Lư Châu nằm ườn ra đó, một lát sau thì thiếp đi.

Tiêu Nghị sợ hấn thức dậy sẽ gọi nên đắp cho hấn cái chăn, mình thì nằm lên cái ghế sa lông còn lại, không ngờ Lư Châu cứ thế mà ngủ cả đêm,

sáng hôm sau dậy cả hai đều phải một phen cuống cuồng. Tiêu Nghị nghĩ, chết rồi, kịch bản hôm qua còn chưa đọc hết, vội vàng mặc quần áo cho Lư Châu vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở, nhét hấn vào xe, ném cho tập kịch bản rồi lái xe phóng thẳng đến trường quay.

Hôm nay quay “Phong Phiêu Như”, lúc rảnh rỗi, Tiêu Nghị ngồi một bên nghe đạo diễn Quách dạy cách ghi chép nhật ký trường quay, tuy vẻ mặt ông lúc nào cũng ôn hòa nhưng tất cả mọi người đều có vẻ rất sợ, ai nấy đều ngoan ngoãn làm việc. Hai hôm tới đây Tiêu Nghị đều sẽ theo đoàn quay “Phong Phiêu Như”.

Buổi tối lúc ăn cơm mới biết, hóa ra nam thứ trước đây bị đạo diễn Quách đuổi.

Đầu tiên là anh ta thử mấy cảnh, nhưng toàn không chịu nghe lời đạo diễn, giữa chừng còn chạy đi quay quảng cáo, lúc quay lại đoàn, đạo Quách bèn khách khí nói với anh ta rằng, “Ngày mai cậu không phải đến nữa, để tôi đi nói chuyện với giám chế cho.”

Vì thế nam thứ giận dỗi bỏ về luôn, giám chế không ngờ cũng chẳng nói gì. Thiếu nam thứ, đạo diễn Quách liền bảo tự ông sẽ đi tìm diễn viên, đảm bảo tốt hơn anh ta, nhưng ngay trong lúc ông đi tìm người thế nam thứ thì nam chính và công ty quản lý xảy ra tranh chấp kéo nhau ra tòa, có lẽ sẽ không lấy được tiền thù lao, thế là cũng đi mất.

Tất cả mọi người đều cho rằng đoàn phim sẽ phải giải tán, nhưng đạo diễn Quách lại nói mọi người quay cảnh của những vai phụ trước, sau đó cùng nhà sản xuất ra ngoài lượn một vòng, trở về lại thay người. Đỗ Mai lúc đầu còn muốn nhân cơ hội này nhét người của mình vào phim, cả Ô Hằng Cổ cũng muốn theo Lư Châu vào, có điều đạo diễn Quách không chịu, cuối cùng đến một người cũng không nhét nổi.

Tiêu Nghị quả thực cảm nín, xem ra Lư Châu chịu ngoan ngoãn như vậy không phải là không có nguyên nhân, hơn nữa đi theo đạo diễn Quách dường như có thể học được rất nhiều thứ, tuy rằng đa số cậu đều không dùng tới, nhưng nghe ông chỉ dạy cho diễn viên và giảng giải về kịch bản vẫn rất thú vị.

Sau một ngày bận rộn, đạo diễn Quách lại nói với Tiêu Nghị.

“Tiêu Nghị này.” Đạo diễn Quách hỏi, “Ca khúc của cậu khi nào thì viết?”

Tiêu Nghị, “...”

“Ca ca ca ca khúc của cháu?” Tiêu Nghị hỏi.

Đạo diễn Quách nói, “Không phải tổng giám đốc của các cậu nói cậu sẽ viết một ca khúc về Hứa Phong Diêm sao?”

Tiêu Nghị nghe đánh ầm một tiếng trong đầu, cảm muốn rớt xuống đất.

Đạo diễn Quách chậm rãi nói, “Viết xong rồi thì đưa lời bài hát đây, tôi xem cho?”

“Vâng... vâng ạ.” Tim Tiêu Nghị muốn ngừng đập đến nơi rồi, thậm chí, sao không ai nói cho tôi biết thế? Sao không ai nói với tôi!

Tiêu Nghị thực sự muốn điên rồi, ngồi một lúc, đạo diễn vẫn không phát hiện ra cậu có gì bất thường, đứng lên đi mất. Tiêu Nghị thậm chí, là như thế sao? Tại sao mình lại không biết? Là Đỗ Mai đề cử cậu sao? Nhưng Đỗ Mai chưa từng nghe qua bài hát của cậu mà! Thậm chí đến giọng hát của Tiêu Nghị cũng chưa từng nghe, là Lư Châu đề cử với Đỗ Mai sao?

“Tiêu Nghị?” Giọng của Đỗ Mai vang lên, Tiêu Nghị giật mình đứng dậy, thấy Đỗ Mai đến thăm Lư Châu làm việc.

“Sao lại một mình ngồi đây?” Đỗ Mai hỏi, “Lư Châu đâu?”

Đằng sau Đỗ Mai còn có hai trợ lý của công ty, Tiêu Nghị vội đứng lên nói, “Anh Châu ở phòng hóa trang.”

“Thế này...” Đỗ Mai nói, “Hôm qua chúng tôi đã bàn bạc một chút... Ai da, đạo diễn Quách! Chào anh! Chúng tôi đang nói chuyện đây!”

Đạo diễn Quách đi lại bắt tay với Đỗ Mai, Đỗ Mai nói với Tiêu Nghị, “Tiêu Nghị, cậu cần bao lâu để viết một ca khúc?”

Tiêu Nghị cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, “Có lẽ phải cần... một tháng.”

“Có thể vừa làm vừa sáng tác không?” Đỗ Mai lại hỏi.

Tiêu Nghị vội đáp có thể, Đỗ Mai sáng khoái nói, “Vậy tôi sẽ nói với phía công ty bên kia, chúng ta cũng viết một ca khúc cho nhân vật, đến lúc đó cho vào phần nhạc nền, cho bọn họ chọn ca khúc chủ đề.”

Tiêu Nghị căng thẳng gật đầu, Đỗ Mai lại cùng đạo diễn đi sang một bên nói chuyện.

* * *

Tối đó, Lư Châu mặt chẳng hiểu gì, “Hả?”

“Là anh giới thiệu em đúng không, anh Châu?!” Tiêu Nghị kêu ầm lên, “Đừng có giả ngốc nữa! Chỉ có anh mới từng nghe bài hát của em!”

“Cút ra cút ra!” Lư Châu cảnh giác giơ chân lên, sẵn sàng đạp bay Tiêu Nghị bất cứ lúc nào, Tiêu Nghị ngồi xuống bóp chân cho hắn, Lư Châu lúc

này mới thả lỏng một chút, “Bảo cậu viết thì cậu cứ viết, lải nhải nhiều thế làm gì?”

Tiêu Nghị thở dài đáp, “Nhưng em sợ viết không ra...”

Lư Châu, “Viết không ra thì cậu đi nói với chị Đỗ, từ chối vụ này đi.”

Tiêu Nghị có chút do dự, im lặng một lúc. Cậu biết rằng mình đã rất lâu rồi không sáng tác, nếu chỉ là viết đại một bài hát nào đó thì cậu làm được, nhưng để viết ra một ca khúc hay thì cũng giống như làm một bộ phim có doanh thu phòng vé cao ngất ngưỡng vậy, bảy phần là nhờ vào linh cảm, ba phần nhờ may mắn. Rất khó, rất khó...

“Cậu đúng là đồ chết nhất!” Lư Châu nhìn thấy Tiêu Nghị như thế là máu nóng lập tức lại nổi lên, “Cậu còn tưởng là tôi nói thật, định từ chối việc đó thật hả?”

“Nhưng mà...” Tiêu Nghị có chút lo lắng, nói, “Anh Châu, anh không phải người làm nghề này, anh không hiểu...”

“Nhảm nhí!” Lư Châu tức giận quát, “Cậu có biết tại sao cậu lại là thằng vô dụng không? Hả? Biết không?”

Lại nữa rồi, Tiêu Nghị trầm nghĩ, biết ngay là sẽ mắng cậu như thế mà.

Lư Châu lạnh lùng nói, “Cậu sợ cái gì? Còn chưa làm cậu đã sợ cái gì? Có ai bắt cậu bồi thường nếu cậu làm không tốt không? Ai bắt cậu gánh doanh thu phòng vé à? Có phải là phải đảm bảo cho cậu nhận giải thì cậu mới chịu sáng tác không? Hả? Tại sao cậu lại là thằng vô dụng? Là bởi vì cậu không dám! Cái gì cũng không dám! Một thằng chết nhất!”

“Cậu không dám thử, cậu sợ thất bại, thế nên cậu là một thằng bỏ đi.”

Nói đến cuối cùng giọng điệu đã hòa hoãn hơn một chút, “Con cậu rồi cũng sẽ là thằng vô dụng, cháu cậu cũng thế, con cháu đời đời nghèo rớt mồng tơi, toàn thứ vô dụng... Chính là như thế đấy.”

“Anh Châu nói đúng đây, tổ tông mười tám đời nhà em đều nghèo kiệt xác.” Tiêu Nghị thành khẩn nói.

Lư Châu cạn lời, hết cách với Tiêu Nghị. Tiêu Nghị cười cười, im lặng một lúc rồi nói, “Anh Châu, cảm ơn anh.”

Lư Châu ngẩn ra, sau đó chẳng hiểu gì nói, “Có phải tôi đề cử cậu đâu, cậu cảm ơn tôi làm gì? Bỏ đi bỏ đi, không nói cái này nữa, Đỗ Mai bảo cậu bao giờ bắt đầu viết?”

“Chị ấy bảo càng nhanh càng tốt.” Tiêu Nghị đáp, “Ngày mai em sẽ bắt đầu.”

Lư Châu hỏi, “Phòng làm việc đã chuẩn bị xong chưa? Định làm ở đâu?”

Tiêu Nghị nhệt ra, “Thì trong đoàn phim chứ đi đâu?”

Lư Châu cao giọng, “Cậu điên à? Vào đoàn phim thì viết được ra cái gì? Công việc của cậu là sáng tác cậu biết không? Vào đoàn phim thì cậu đừng làm nữa, cậu định đi nhặt rác ở đó à?!”

Tiêu Nghị, “...”

Thế là Tiêu Nghị bị lẳng vào phòng thử âm của công ty, Lâm Nghiêu chuẩn bị cho cậu một cái bàn, một cây đàn dương cầm, các phần mềm soạn nhạc, ngoài ra còn thêm một xấp giấy.

“Nhưng mà em...” Tiêu Nghị bị nhốt sau cửa sổ sắt, bi thương nói,
“Nhưng mà không có ai chăm sóc anh.”

“Cút! Ai cần cậu chăm sóc chứ?” Lư Châu nói, mặt không biến sắc tim
không đập dồn, xoay người đi thẳng.

Chương 24

Tiêu Nghị chỉ cần viết hai bài hát, một cho “Phong Phiêu Như”, một cho “Thời đại của giai ế”, đều là dành cho nhân vật của Lư Châu. Đến lúc đó xem chất lượng rồi quyết định, nếu hay thì nói không chừng sẽ được mời ca sĩ về hát, làm bài hát chủ đề phim.

Đỗ Mai dường như không tin lắm vào việc Tiêu Nghị có thể viết ra bài hát gì hay, mà thực tế là ngay cả bản thân Tiêu Nghị cũng không tin. Kể từ lúc tốt nghiệp đến giờ, cậu chẳng sáng tác được bài nào cho ra hồn cả, duy nhất một bài “Niên hoa” - chính là bài hát cậu và Đỗ Mã sau bao nhiêu năm, lúc đứng dưới trời tuyết nhớ tới nó đầu tiên - cũng là nhờ linh cảm bộc phát của tuổi trẻ cuồng nhiệt nên mới có được.

Thế nhưng ngay cả bài hát này, nhóm nhạc của họ đã hát ở Lệ Giang, ở Khải Lí, ở Hậu Hải... Đã hát ở rất nhiều nơi, vậy mà vẫn không thể khiến nó nổi tiếng.

Tiêu Nghị nghĩ mình sẽ không bao giờ sáng tác được bài hát nào nữa, cảm giác này khiến cậu khủng hoảng và ảo não. Cậu biết, chắc chắn Lư Châu đã đề cử cậu với Đỗ Mai, Lư Châu đang dùng cách thức đặc biệt của riêng hắn để giúp cậu, quan tâm cậu, hơn nữa còn là vô điều kiện.

Căn phòng ở cuối hành lang có cửa sổ chạm đất nhìn ra cảnh vật rất đẹp phía ngoài, bình thường không có ai dùng đến, giờ chỉ có mình Tiêu Nghị. Trong lòng cậu lúc này tràn ngập cảm giác áy náy, biết ơn với Lư Châu, nhưng cũng lại sợ bản thân sẽ phụ lòng mong mỏi của hắn. Áp lực nặng nề khiến một người mới như cậu gần như không thể chịu đựng nổi.

Tiêu Nghị trầm mặc một hồi, vừa thấy chua xót vừa thấy ngọt ngào, nghĩ đi nghĩ lại, thấy nếu Lư Châu đã nói vậy, vậy thì cứ coi như đây là viết bài hát tặng cho thần tượng của mình đi. Nào lại đây, tôi chấp nhận thách thức!

Cậu sắp xếp lại những kiến thức về sáng tác bị bỏ quên đã lâu trong đầu, nghiêm túc đọc lại kịch bản từ đầu đến cuối. Hai bài hát này nhất định phải phù hợp với phong cách của hai bộ phim... Trong “Thời đại của giai ế”, nhân vật của Lư Châu là một chàng trai nghiêm túc thật thà, cũng giống như Tiêu Nghị lạc mất bản thân trong cuộc sống nơi thành thị...

Anh ta mất phương hướng trong cuộc sống, nghèo túng, ngày nào cũng mệt đến muốn chết, phiêu bạt ở Bắc Kinh đã nhiều năm nhưng vẫn không thành gia lập nghiệp nổi, khao khát một tình yêu nhưng đối tượng lại cao không với tới được...

Hết một ngày đầu tiên, Tiêu Nghị vẫn ngồi đọc kịch bản, ngẫm nghĩ về nhân vật này của Lư Châu, thỉnh thoảng lại ngâm nga gì đó, đến bên đàn đánh lên vài nốt nhạc, tiếng đàn piano vang lên, dội lại trong căn phòng vắng, nghe thật chói tai.

Ngày thứ hai, thứ ba, cậu viết lại sửa, sửa lại viết, mệt đến rã rời, cứ cảm thấy thế nào cũng không đúng. Tiêu Nghị bèn đổi bài hát, bắt đầu nghĩ về nhân vật trong “Phong Phiêu Như”, lên mạng tìm tư liệu, nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Tiêu Nghị phát điên đến nơi rồi, cậu sợ khiến Lư Châu thất vọng, nhưng càng sợ lại càng bị gò bó, chẳng nghĩ ra được cái gì.

“A a a...!!” Đầu óc Tiêu Nghị rõ ràng là đang ở bên bờ vực của sự sụp đổ, mấy hôm nay cậu ăn ngủ ở công ty, ngày nào cũng có người tới quét

dọn. Cậu không được gặp Lư Châu, nhưng trong đầu toàn là hình ảnh về hắn, đến cuối cùng, mỗi lần vào Weibo của hắn là Tiêu Nghị lại cảm thấy rất buồn.

“Em không làm được...” Tiêu Nghị thấy mình sắp khóc đến nơi rồi.

Tiêu Nghị hết như chú thỏ Tuzki không có chút lực nào, nằm bò ra bàn.

Lại một ngày nữa trôi qua, cậu cảm thấy làm cái gì cũng thấy không đúng, bài hát cũng chẳng muốn viết nữa, chỉ muốn được nói chuyện với Lư Châu, cho dù có bị hắn mắng đi nữa thì cũng dễ chịu hơn thế này.

Nghĩ tới nghĩ lui, giờ đã là chín giờ tối, không biết Lư Châu đã ngủ chưa? Đóng phim rất mệt, có lẽ về đến nhà là ngủ ngay, có lẽ Lư Châu cũng chẳng thèm để ý đến cậu... Tiêu Nghị nhìn tên Lư Châu hiển thị trên màn hình danh bạ, muốn gọi cho hắn nhưng chân chừ mãi vẫn không ấn xuống. Lư Châu không ở đây, cậu giống như bị thiếu đi thứ gì đó, cả thế giới không còn như trước nữa.

Cậu cố gắng muốn làm điều gì đó cho Lư Châu, nhưng đến lúc này lại phát hiện, mình chẳng làm được gì. Tiêu Nghị rất buồn, rất khó chịu, cũng giống như trước đây yêu bạn gái, không có giờ nào phút nào là cậu không muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này.

Mấy ngày này cậu làm cái gì cũng thấy không có tinh thần, cả ngày cô đơn một mình, đến ăn cơm đi ngủ cũng đều nghĩ về Lư Châu và bài hát dành cho hắn.

“Ngủ chưa?” Tin nhắn Wechat của Lư Châu.

Tiêu Nghị lập tức mừng đến phát điên, vội vàng trả lời, “Chưa.”

Lư Châu dường như cũng sợ làm phiền đến cậu nên không gọi điện qua, “Viết xong chưa?”

“Sắp rồi, nhất định không làm anh thất vọng.”

“Không được thì cứ về trước đã, đằng nào phim cũng quay đến mấy tháng cơ, có linh cảm rồi viết tiếp.”

Tiêu Nghị vừa thấy xót xa vừa thấy bứt rứt. Chết đến nơi rồi, làm sao bây giờ? Đúng là khóc không ra nước mắt được, cậu ỷ lại vào Lư Châu quá, có phải vì cậu là kẻ vô dụng không?

Cậu nhất định không thể tiếp tục ở một mình thế này nữa, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ phát điên.

Trầm mặc một lúc lâu, Tiêu Nghị quyết định gọi điện cho Đỗ Mã, “Rảnh không? Đi uống rượu với tôi đi.”

Đỗ Mã đáp, “Được thôi, ở đâu? Đạo này ông thế nào?”

“Tệ chết đi được.” Tiêu Nghị tựa người vào ghế, thở dài.

“Tôi đến đón ông nhé.” Đỗ Mã bảo.

“Đề tôi tới chỗ ông.” Tiêu Nghị nói.

Nhà của Đỗ Mã nằm trên tầng thượng của một chung cư cao cấp ở Tam Li Tán, bài trí vô cùng hiện đại. Đỗ Mã đứng trước tủ rượu rót cho Tiêu Nghị một ly rượu Tây, Tiêu Nghị ngồi bên bàn ăn, tóc tai bù xù, hơi thở của mùa xuân dường như khiến cho cảm xúc của cậu không thể nào đè nén được.

“Ông yêu hấn không?” Đỗ Mã sáp cả người tới.

Tiêu Nghị, “...”

“Ông làm ơn đi...” Tiêu Nghị nói, “Đừng chọc tôi nữa.”

“Giả sử ông yêu hẳn...” Đỗ Mã nghe Tiêu Nghị ám ức kể khổ, mỉm cười đặt ly rượu xuống trước mặt cậu, nói, “Vậy thì hãy dồn tình cảm ấy vào tác phẩm của mình, đây chẳng phải là cách ngày xưa thầy mình dạy sao?”

“Thần thiếp làm không được mà!” Tiêu Nghị bất lực nói, “Tôi có phải đồng tính đâu! Mặc dù tôi yêu anh ấy, nhưng đó là tình yêu của fan dành cho thần tượng, không phải là kiểu... kiểu tình yêu đó.”

Đỗ Mã thân nhiên nói, “Thì ông cứ vờ như mình là đồng tính đi, trong giới showbiz của ông thiếu gì, sao lại vẫn bài xích như thế? Cổ lỗ sĩ.”

Tiêu Nghị uống một ngụm rượu, trong đầu vẫn toàn là Lu Châu, thờ dãi một hơi, tay trái đặt lên trán, ngón giữa và ngón cái day day huyết thái dương. Mặc dù nói thế này thì lời của Đỗ Mã không sai, học viện âm nhạc mười ông thì có đến năm ông đồng tính, chỉ xếp sau mỗi học viện điện ảnh và truyền hình, đồng tính nữ cũng rất nhiều.

“Ông còn nhớ A Cầu không?” Đỗ Mã nói.

“Ừm.” Tiêu Nghị đáp, đó là một người bạn cùng phòng khác của cậu và Đỗ Mã, chính là người mà Tiêu Nghị và Đỗ Mã đã cử vũ thi lên học thạc sĩ ở nước ngoài.

“A Cầu vẫn luôn thích ông, tôi đoán là ông không biết.” Đỗ Mã nói.

“Hả?!” Tiêu Nghị suýt nữa thì đánh rơi cái ly, không thể tin được nói, “Không thể nào!”

Đỗ Mã, “Vì ông có bạn gái nên nó mới xuất ngoại. Ông quá tốt với bọn tôi, A Cầu một thời gian còn nghi ngờ tôi và ông có gì đó với nhau nữa cơ. Những việc này chẳng phải là rất bình thường sao? Tôi còn tưởng ông đã quen rồi mới đúng chứ.”

“Với tôi mà nói,” Tiêu Nghị nói, “Các ông là anh em! Tình cảm gì cũng không thể so được với tình cảm của chúng ta, ngay cả tình yêu cũng không... Được rồi, tôi thừa nhận, tình cảm của tôi với hai ông còn hơn cả tình yêu nữa, nhưng cái này nói lạc đề quá, quay về chủ đề chính đi.”

Đỗ Mã cười ha hả, “Có người thu hút đàn ông, có người thu hút đàn bà, ông tốt với anh em quá, thế nên trước kia đám nữ sinh trong lớp mới hay đùa, nói ông là thụ. Có thể thấy là ông ít nhiều cũng có chút khuynh hướng này.”

Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười, ngón tay đảo quanh ly rượu, Đỗ Mã lại nói, “Nói ví dụ nhé, bây giờ ông thích Lư Châu, là toàn tâm toàn ý với hắn, quyết không gả cho ai khác ngoài hắn, sinh con cho hắn, OK? Mang theo cảm xúc này để viết ca khúc, tôi đảm bảo ông sẽ thành công.”

Tiêu Nghị đặt mạnh cốc xuống bàn, Đỗ Mã hỏi, “Còn cảm giác rơi vào lưới tình không? Hãy nhớ lại một chút đi.”

Tiêu Nghị mới vừa kết thúc một cuộc tình, không ngờ đối tượng phải tìm cảm giác rơi vào lưới tình lần nữa lại là Lư Châu, tuy chuyện này thật hoang đường, nhưng cậu thừa nhận Đỗ Mã nói đúng. Tình yêu, ma túy, tình dục và cái chết, đó là những chất xúc tác mạnh nhất của nghệ thuật.

Đỗ Mã nói, “Tôi hiểu được cảm giác sùng bái, ngưỡng mộ này của ông. Lư Châu có tiền có địa vị, lại rất tốt với ông... Nếu ông là con gái, chắc chắn sẽ yêu hắn ngay không chần chừ.”

Tiêu Nghị, “Ông không hiểu đâu, không phải là vì anh ấy có tiền, mà là...”

“Nhân cách.” Đỗ Mã nói, “Nhân phẩm, tính cách, những cái này khiến người ta nảy sinh tình yêu, thế cũng là bình thường mà. Phụ nữ thích đàn ông không phải là vì sùng bái, muốn toàn tâm toàn ý dựa dẫm vào anh ta sao?”

Vậy sao? Tiêu Nghị nghĩ nghĩ, cảm thấy hình như đúng là vậy.

Trên đầu Tiêu Nghị nổi một đốm sọc đen chông chéo, Đỗ Mã búng tay đánh chóc một cái, nói, “Tình yêu là một liều thuốc cho nghệ thuật, thử xem sao, tôi tin tưởng ông, Thỏ ạ.”

Đỗ Mã đứng dậy đi tắm, Tiêu Nghị vẫn lặng lẽ ngồi trước bàn ăn.

Mười hai giờ, di động lại đổ chuông, vẫn là của Lư Châu, tìm Tiêu Nghị đập thành thạch. Trước đây suốt ngày ở bên Lư Châu, từ những ngày đầu bụng đầy bất mãn, đến sau này chỉ cần ở cạnh hắn là thấy vui vẻ, rồi lại vừa trải qua mấy ngày xa cách, Tiêu Nghị chưa bao giờ thấy nhớ Lư Châu đến thế, chỉ cần nghe giọng của hắn thôi là đã cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng, cho dù bị mắng cậu cũng rất vui lòng.

Tiêu Nghị nhắc điện thoại.

Giọng Lư Châu không chút khách khí, “Dám không trả lời tin nhắn, đủ lông đủ cánh rồi, muốn bay rồi phải không?!”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Tiêu Nghị vội nói.

“Ngoại trừ xin lỗi ra cậu còn biết nói gì khác không?!” Lư Châu phẫn nộ, “Cậu đang ở đâu thế?”

“Ồ...” Tiêu Nghị không dám nói mình đang ở nhà Đỗ Mã, “Ở công ty.”

Lư Châu ở đầu bên kia yên lặng vài giây rồi nói, “Vậy sao không trả lời?”

Tiêu Nghị nói, “Vừa nãy em ngủ nên không nghe thấy.”

Lư Châu hậm hực, “Thôi bỏ đi, vẫn đang viết à?”

Tiêu Nghị đáp, “Không, có điều vừa mới có linh cảm, chuẩn bị viết xem sao.”

“Vậy không làm phiền cậu nữa.” Lư Châu nói, “À mà, sinh nhật vui vẻ.”

Lư Châu nói xong liền cúp máy, Tiêu Nghị nhìn lịch mới nhận ra hôm nay là sinh nhật của mình, không ngờ Lư Châu lại nhớ! Hình như cậu chưa bao giờ nói với hắn mà!

“Đi bar chơi không?” Đỗ Mã thay quần áo xuống lầu hỏi, “Tôi tìm cho ông một em gái hoặc anh trai nào đó, thuê phòng để ông giải tỏa áp lực chút nhé?”

Tiêu Nghị, “Mợ nó!”

Đỗ Mã nói, “Vậy tôi đi đây, về sẽ mang đồ ăn sáng cho ông.”

Tiêu Nghị, “Có thể mượn đàn piano và phòng làm việc của ông không?”

Đỗ Mã, “Đương nhiên rồi.”

Tiêu Nghị vào phòng làm việc của Đỗ Mã, căn phòng rất lớn, Đỗ Mã thích đọc sách, trong phòng chỉ có một cái đệm, một giá sách, phía đối diện

là cửa sổ sát đất, bên ngoài là cảnh đêm rục rờ từ tầng ba mươi sáu nhìn xuống, Bắc Kinh hôm nay nổi gió, bầu trời đêm trong vắt, phía dưới mặt đất đèn đóm sáng lấp lánh.

Tiêu Nghị ngồi trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào cảnh đêm màu sắc sặc sỡ, xe cộ đông vui nhộn nhịp ngoài kia. Thời gian chậm chậm trôi qua, thế giới dần dần say ngủ, những ngọn đèn tắt dần, cả trong lẫn ngoài căn phòng đều từ từ rơi vào một màn cô tịch xa xăm.

Tựa như chớp giạt sấm rền, gió nổi mây cuộn, linh cảm trào lên không thể kìm hãm trong đêm dài, giữa màn đêm như xuất hiện một dải ngân hà lung linh dịu dàng ôm lấy thành phố, hòa trộn và bao dung lẫn nhau trong tĩnh lặng.

Thành phố treo đèn kết hoa, dưới ánh đèn đường quen thuộc, cùng với mùi cỏ xanh của thì xuân hạ giao nhau, Lư Châu cảm áo khoác, tay áo xắn lên, đi dọc theo con đường nhỏ trong tiểu khu.

Như thể ánh sáng đột nhiên xuất hiện trong biển âm nhạc mênh mêng, một tình yêu đầy mặc cảm, những cảm giác phức tạp, khát vọng về tình yêu và gia đình... tất cả đan chéo vào nhau thành nhạc cảm mêng lung. Đó là âm thanh tiếng xe đi ngang qua nhà, là thành phố buổi đêm người đi làm về nhìn thấy trong nhà vẫn còn một ánh đèn thấp sáng để chờ mình, là thế giới phồn hoa không ngừng ồn ã, trong dòng người bất tận, giữa cuộc sống hàng ngày với cơm áo gạo tiền của người dân thành thị... Tất cả hình thành nên một khúc ca về hiện thực, là vô số lần lướt qua nhau, là người vẫn chờ bạn nơi cuối con đường mờ mịt.

Đủ loại cảm xúc trộn vào nhau tựa như lốc xoáy, xen lẫn trong đó là thứ dư vị không nói được thành lời. Thế gian muôn hình muôn vẻ, những hoài ức vốn mơ hồ hỗn loạn của Tiêu Nghị dần trở nên rõ ràng rồi nổi hẳn

lên mặt nước. Đêm khuya vạn vật chìm trong yên lặng, khi cả thế giới ngủ say cũng là lúc các nhà thiết kế, nhà văn, biên kịch, nhà soạn nhạc... tất cả những người làm công việc sáng tác nghệ thuật lại đều đang trầm tư nghiền ngẫm, họ giao toàn bộ linh cảm cho trực giác của mình phán đoán, bởi đây là thời khắc mà những giấc mơ của họ bay bổng nhất, sống động nhất. Nó đã ở đó từ khi con người xuất hiện, trải qua ngàn vạn năm, nó khắc sâu vào trong gien mỗi người, những tư duy vĩ đại, những ý tưởng phóng khoáng không bị bó buộc... dường như bị thủy triều cuộn lấy, đẩy lên bờ cát lấp lánh của dòng ngân hà, tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Một tay Tiêu Nghị gõ nhịp một cách không mục đích, cậu nghiêng đầu, giống như đang lắng nghe âm thanh của tình yêu gảy trên cung đàn trái tim, lại giống như mang theo cả nỗi xót xa, nhớ nhung về gương mặt mơ hồ nhưng đã sớm khắc sâu vào tâm khảm, hóa thành cảm giác dịu dàng và an toàn của người đàn ông mình yêu. Một Lư Châu đã dùng tính cách và sức hút rất riêng của bản thân để cảm hóa Tiêu Nghị, tựa như bầu trời đầy sao trong đêm dài, lấp đầy mọi khoảng trống.

Cậu nắm bắt những hồi ức về Lư Châu, nắm bắt cả hơi thở của hắn, chậm rãi đứng dậy, đến bên cây đàn, ngón tay đặt lên một phím đàn nào đó, không đúng... Là một nốt nhạc khác, thời khắc đó, Tiêu Nghị bắt được một đoạn hồi ức trôi vụt qua rất nhanh – đó là khi Lư Châu nắm lấy tay cậu, chăm chú và âu yếm nhìn vào mắt cậu.

Tiêu Nghị quả quyết nhấn phím đàn bên cạnh, một âm thanh mãnh liệt vang lên, nổi thẳng tới nơi sâu thẳm trong lòng cậu, cả thế giới vì thế mà run rẩy, ngay sau đó Tiêu Nghị đàn tiếp một chuỗi âm thanh, lúc dịu dàng, lúc lại dồn dập, đến đoạn cao trào tựa như muôn vạn ánh đèn trong đêm phồn hoa, chiếu sáng cho vô số căn nhà ấm áp, rồi sau đó, tất cả lại trở về tĩnh lặng, âm nhạc lại cùng họ đi tới mọi ngõ đường của Bắc Kinh.

Tiêu Nghị soạt soạt ghi lại nhạc phổ, ném sang một bên, nhắm hai mắt lại, hình ảnh Lư Châu mặc quân phục cùng Hứa Phong Diêm hòa vào làm một. Đây là bản nhạc thứ hai của cậu, khi âm cuối của bản nhạc thứ nhất kết thúc, nốt nhạc đầu tiên của bản thứ hai vụt hiện lên trong đầu, một ca khúc mới cứ thế hiện lên, tự nhiên như dòng chảy của nước.

Ngày hôm sau, mặt trời còn chưa lên hẳn, bên ngoài cửa sổ chỉ mới tờ mờ sáng, Đỗ Mã buồn ngủ muốn chết, đẩy cửa đi vào khiến Tiêu Nghị bừng tỉnh.

“Cho tôi xem nào?” Đỗ Mã cười nói.

Trên mặt Tiêu Nghị bị hắt một dòng nốt nhạc, mệt mỏi đứng lên. Đỗ Mã ngậm nga giai điệu bản nhạc, kinh ngạc hỏi, “Mời người viết lời không?”

Tiêu Nghị đánh răng xong, ngồi xuống bàn, ăn bữa sáng mà Đỗ Mã mang về, “Tôi tự viết.”

“Không tồi.” Đỗ Mã nói, “Bài hát này rất hay.”

Đỗ Mã đưa Tiêu Nghị đến công ty rồi quay về ngủ, sáng Chủ nhật, Tiêu Nghị đẩy cửa phòng làm việc, bất chợt ngậy ngấn cả người.

Phía trước cái máy tính trên bàn, là một chiếc bánh sinh nhật.

Tối qua lúc rời đi không có, bây giờ mới tám giờ, công ty còn chưa có ai, người mang bánh đến chỉ có một.

Tiêu Nghị trong lòng tràn ngập cảm động, ngồi xuống ăn bánh, chuẩn bị tiếp tục làm việc.

Lại một ngày trôi qua, Tiêu Nghị nửa tỉnh nửa mê, tinh thần ở trong trạng thái cực kỳ không ổn định, đi đi lại lại ngâm nga giai điệu của hai bài hát đó, bánh gato đã ăn hết non nửa, cảm giác đói khát cả ngày của cậu đều được giải tỏa nhờ cái bánh đó, dường như nó chính là thức ăn cả về tinh thần lẫn vật chất của cậu.

Thế nhưng trong những câu lảm bảm một mình ấy, cậu lại không biết phải đối mặt với Lu Châu thế nào, lời bài hát phải viết cũng vậy, có muôn vạn điều muốn nói nhưng lại không cách nào thốt ra, cuối cùng cậu nhỏ giọng nói, “Em đoán anh không hiểu đâu.”

Tiêu Nghị đặt bút viết từ đầu tiên, nó giống như một bài thơ tình do fan viết tặng cho thần tượng của mình, viết mãi viết mãi, càng viết càng hàm súc. Rào tới rào lui, cuối cùng Tiêu Nghị cũng hiểu được thế nào là soạn nhạc viết lời, rất mệt, rất mệt... Nó là sự trào dâng của tình cảm chân thành tự đáy lòng, cũng là những sầu muộn mà con người đã đích thân trải nghiệm. Những thứ như bầu không khí hay nhạc cảm... tất cả đều chỉ là những kỹ xảo khoa trương phù phiếm mà thôi. Còn thứ có thể đi vào lòng người, đó là tình cảm bộc phát từ sâu trong nội tâm, dùng tình cảm để soạn một bản nhạc, viết lời một bài hát, chỉ thế thôi cũng có thể khơi dậy cảm xúc, để chính bản thân tác giả nghiền ngẫm thưởng thức.

Tiêu Nghị thở phào một hơi, nhìn tác phẩm của mình mỉm cười, sau đó cất tiếng hát.

Vẫn chưa được, còn phải sửa, nhưng trước tiên cứ như vậy đã.

Thời tiết oi bức làm cậu thấy rất khó chịu, đã mấy ngày không tắm rồi, Tiêu Nghị rất nhớ Lu Châu, muốn nói cho hẳn biết cậu đã viết xong, muốn gọi điện cho hẳn, nhưng lại cảm thấy hay là chờ tác phẩm hoàn thành rồi cho hẳn xem thì hơn.

Đêm đó, cả Bắc Kinh bất ngờ gặp một trận mưa giông rất lớn, hôm sau, Tiêu Nghị ngồi trong căn phòng tối mờ, không bật đèn, cẩn thận cân nhắc nghiền ngẫm, sửa đi sửa lại cả ngày, mở từ điển điện tử ra đối chiếu. Chạng vạng, mưa càng lúc càng nặng hạt, mọi người đều đã về trước, Tiêu Nghị đi xuống dưới, thấy còn lại mỗi Lâm Nghiêu, Đỗ Mai hẹn khách ăn cơm, Lâm Nghiêu nhìn thấy Tiêu Nghị, cười hỏi, “Viết xong rồi à?”

“Chưa.” Tiêu Nghị nói, “Nhưng cũng sắp rồi, ngày mai tôi qua bên Tự Hoa, tìm họ liên hệ ban nhạc.”

Lâm Nghiêu, “Hôm nay có thể về nhà rồi chứ?”

Tiêu Nghị nghĩ một lát rồi trả lời, “Ở lại thêm hôm nữa đi, anh Châu có tới không ạ?”

* * *

“Cậu ấy ở trường quay suốt.” Lâm Nghiêu nói.

Tiêu Nghị nhìn lịch trình của Lư Châu, hôm nay còn phải quay đêm, chắc sẽ không tới. Máy hôm nay cậu về công ty, Lâm Nghiêu bèn cử hai trợ lý tạm thời phụ trách đưa đón Lư Châu, Tiêu Nghị xuống dưới đi ăn, cả một ngày mưa gió sấm chớp âm âm, vậy nhưng tâm trạng Tiêu Nghị lại rất tốt.

Tiêu Nghị ăn ở một quán cơm cạnh công ty, nghĩ một lúc, sợ Lư Châu đang ăn nên không dám gọi thẳng cho hắn, Tiêu Nghị gọi cho trợ lý của Lâm Nghiêu. Trợ lý trả lời tối nay là cảnh trong nhà, vẫn phải quay tiếp, nước mưa đã dâng cao lắm rồi. Tiêu Nghị ăn cơm xong, nhìn đồng hồ đã là tám giờ rưỡi, bên ngoài vẫn thỉnh thoảng có sấm, cậu đứng trước cửa sổ một lúc, đột nhiên rất muốn đi gặp Lư Châu.

Ông đây rút cuộc cũng có thể tới thăm Lư Châu làm việc rồi! Tiêu Nghị tranh thủ lúc quán còn chưa đóng cửa, gọi một phần canh gà cho vào bình giữ nhiệt của công ty rồi kêu xe đi tới trường quay.

Tiểu khu nơi đoàn phim “Thời đại của giai ế” đang quay nội cảnh vẫn chưa mở bán nhà, hiện giờ chỉ có đoàn phim bọn họ ở đó, vừa gặp mưa to đã chạy mất dạng. Tiêu Nghị xuống xe, chỉ mới đi được vài bước đã ướt như chuột lột, đã thế lại còn mất điện, máy phát điện của đoàn phim đang chạy âm ầm.

Lư Châu vừa quay xong một cảnh, đang nghỉ giữa giờ, nhìn thấy Tiêu Nghị liền nhất thời ngăn người.

“Cậu tới làm gì?!” Lư Châu mắng, “Bên ngoài mưa to thế kia.”

“Hê hê, em đến xem anh làm việc, tiện thể mang đồ ăn đến cho anh.” Tiêu Nghị nói, “Ăn thêm không? Anh ăn cơm chưa?”

Lư Châu chân đeo một đôi dép xỏ ngón, gấu quần xắn lên hết một anh công nhân, tay áo vẫn ướt, ra hiệu cho Tiêu Nghị ngồi xuống, còn mình thì cầm lấy cái bình giữ nhiệt, bắt đầu ngấu nghiến ăn.

“Chưa ăn tối sao?” Tiêu Nghị hỏi, “Sao không ai đi mua cơm vậy? Chết tiệt! Trợ lý đâu? Sao lại để anh nhịn đói mà quay được chứ?!”

“Mưa to quá.” Lư Châu nói, “Bị tắc đường, hậu cần không đến được, mọi người đợi chín giờ quay xong thì đi ăn đêm luôn.”

Ngoài đường quán xá đóng cửa hết rồi, làm gì còn chỗ nào để ăn chứ? Gió lùa qua hành lang, Tiêu Nghị đột nhiên bị thổi lạnh gần chết, Lư Châu ăn hết cả canh lẫn thịt, tràn đầy tinh thần, tiếp tục ra diễn, trước khi đi còn dặn Tiêu Nghị, “Đợi ở đây, hôm nay về nhà, đừng tới công ty nữa.”

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu đóng cảnh quét nhà, nhón chân nhón tay, sợ làm nữ chính tỉnh giấc, nữ chính khóc xong thì mệt nhoài, nằm trên ghế sa lông dưới ngọn đèn vàng, trên mặt vẫn còn dấu nước mắt.

Lư Châu mặc quần bò áo may ô đi dép xỏ ngón, nhìn như ông chú già, muốn hôn nữ chính nhưng lại không dám, cái bộ dạng rón rén cẩn thận, sợ làm cô ấy tỉnh lại khiến người xem vừa buồn cười lại vừa cảm động, hoàn toàn không có chút dung tục nào.

Tiếp đó, Lư Châu quỳ trên mặt đất, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nữ chính, nữ chính đột nhiên mở mắt ra, ghé sát tới.

Lư Châu không để nữ chính hôn, cô cũng chỉ làm động tác giả thôi, không dám thật sự hôn hẳn, đạo diễn hô cắt, rất tốt. Tiếp theo là cảnh nữ chính và bạn thân tâm sự, Lư Châu ngồi về cạnh Tiêu Nghị, cậu cười nói, “Em tưởng cô ấy hôn thật rồi chứ.”

Lư Châu thè đầu lưỡi ra, hàm răng đang cắn một cái xương cánh gà.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu cười gian xảo, Tiêu Nghị suýt chút nữa cũng bị Lư Châu chọc cho cười chết, hóa ra vừa rồi lúc nữ chính định hôn thì Lư Châu nhè cái xương gà ra, ý bảo, “Cô dám?” Nữ chính mặt đen sì.

Lư Châu vẫn còn thòm thèm xem trong bình còn canh không để uống, cảnh của nữ chính đã xong, Lư Châu đi lên, ánh sáng giảm bớt xuống, hai người ngồi đần mặt trước tivi, nữ chính tựa vào vai Lư Châu, Lư Châu bế cô lên, đi vào phòng ngủ. Cảnh cuối đã xong.

Mưa càng lúc càng lớn, Tiêu Nghị sống ở Bắc Kinh bao nhiêu năm như vậy, đây là lần thứ hai thấy mưa to điên cuồng thế này, lần trước đã ngập

hết phần dưới đường cắt nhau trên cao, lần này thì đúng là tận thế. Sấm chớp đánh chằng chịt trên bầu trời thành phố, chín giờ rưỡi tối, nhóm trợ lý đều đã được cho về, đoàn phim kết thúc công việc, Tiêu Nghị lái xe, cả hai bị kẹt giữa đường, làn đường phía dưới toàn là nước, nhưng vẫn chưa đến mức ngập quá nóc xe.

“Không đi được.” Tiêu Nghị nói, “Nước sâu quá!”

Một hàng xe dài ngâm trong nước, nước dâng đến ngập bánh xe, Lư Châu nói, “Phía trước cũng tắc đường rồi!”

Một tiếng sấm âm âm vang lên, Tiêu Nghị hỏi, “Làm sao bây giờ?”

“Chẳng làm sao hết!” Lư Châu nói, “Mẹ nó, hai cái thằng bên kia còn đang đại chiến trên xe nữa chứ!”

Tiêu Nghị, “...”

... Tiêu Nghị bấm còi mấy cái, thấy không qua được, Lư Châu nói, “Dừng xe bên ngoài khu thương mại, đi bộ về, cũng không còn xa nữa.”

Từ đây tới nhà họ còn khoảng ba cây số, Tiêu Nghị dừng xe bên ngoài khu thương mại, khóa lại. Đang định mở ô che cho Lư Châu thì hắn đã cầm ô trước, hắn cao hơn cậu, mở ô che cho Tiêu Nghị, hai người vừa mới ra khỏi xe được một lúc đã bị mưa tạt ướt nhẹp, len qua dòng xe tắc đi về phía bên kia đường.

“Sao anh không mang ô?” Tiêu Nghị hỏi.

“Chia cho mấy tên nhóc kia hết rồi!” Lư Châu gào lên với Tiêu Nghị, “Ra khỏi nhà là lên xe luôn, ai nghĩ mưa to như vậy chứ!”

Bình thường đi 2-3 km rất nhẹ nhàng, nhưng vào hôm mưa to thế này thì có cảm giác đi mãi vẫn không tới nơi, Lư Châu và Tiêu Nghị va tới va lui vào nhau, cuối cùng hấn vòng tay ôm luôn lấy vai cậu, cả hai men theo tường mà đi.

Tim Tiêu Nghị đập thình thịch, trên người Lư Châu nước không ngừng nhỏ xuống tong tong, hiển nhiên là rất thảm hại, áo quần đã ướt đẫm để lộ ra đường nét của cơ bắp bên trong.

“Anh Châu!” Tiêu Nghị gọi to.

“Cái gì?!” Lư Châu nhìn Tiêu Nghị một cái.

“Anh nhớ em không?” Giọng Tiêu Nghị nhỏ đi.

Mưa trút xuống ào ào, tiếng mưa át cả tiếng nói của họ, lúc Tiêu Nghị nói ra có chút ngượng nên mới nhỏ giọng xuống, đúng lúc đó sấm đánh cái ầm, triệt để nuốt luôn câu nói kia của cậu.

Lư Châu nói câu gì đó, Tiêu Nghị a một tiếng, Lư Châu điên tiết hét, “...Một chút!!!”

Tiêu Nghị, “???”

Lư Châu kéo xộc Tiêu Nghị ra phía trước, môi gần như chạm vào vành tai cậu, “Có một chút!”

Tiêu Nghị cười ha hả, đột nhiên một tia sét đánh trúng tòa cao ốc cách đó không xa, trong khoảnh khắc, chớp lòe và điện xẹt cùng xuất hiện một lúc, cảnh tượng vô cùng tráng lệ, cột thu lôi trên đỉnh tòa nhà hút lấy tia sét, nửa giây sau, bốn phía sáng trắng như ban ngày, một luồng ánh sáng chói lóa rạch ngang bầu trời đêm.

Trong chớp mắt, tiếng cuồng lôi âm âm dội lên nuốt mất ý thức của họ, tựa như trời long đất lở, tận thế đã đến.

Tiêu Nghị hét lên một tiếng, Lư Châu ôm lấy cậu tránh sang một bên, đẩy cậu vào trong cửa ga tàu điện ngầm, cả hai ôm lấy nhau thật chặt. Phán xạ theo bản năng của Lư Châu mất không đến một giây, Tiêu Nghị cũng ôm lấy hắn theo phản xạ có điều kiện, cú sét giáng xuống vừa rồi khiến cả hai hét hồn, Lư Châu cả mặt ướt nhèm nhìn Tiêu Nghị thờ đốc, lại quay sang nhìn tòa nhà.

“Mẹ nó...” Lư Châu rửa, “Tim ông đây sắp vọt ra ngoài rồi.”

Tiêu Nghị nói, “Em còn tưởng... Tòa nhà đó sắp đổ rồi chứ...”

Tiêu Nghị tựa vào tường thờ hồn hển, Lư Châu nói, “Ngồi tàu điện ngầm đi, cái mạng già này bị dọa rớt mất một nửa rồi.”

Lư Châu gập ô lại, tóc ướt đẫm, họ đứng chờ tàu điện ngầm, bên trong ga tàu toàn người là người, Lư Châu mang dép lê, quần xắn đến đầu gối, cả người ướt sũng, có nữ sinh phát hiện ra hắn, huých huých bạn mình, ra hiệu bảo mau nhìn.

“Xin hỏi...”

Không đợi cô bé kịp mở miệng, Tiêu Nghị đã nói, “Em gái ơi, em nghĩ rằng Lư Châu sẽ đi đôi dép lê mười tệ đứng chờ tàu điện ngầm sao?”

Mọi người xung quanh bật cười ha ha, Tiêu Nghị vỗ vai Lư Châu, hai người lên tàu, tóc Lư Châu che hết trán, mặt hướng ra phía cửa tàu, áo sơ mi trắng ướt đẫm để lộ ra hết đường nét cơ bắp, nhưng hắn cũng chẳng thèm để ý, thản nhiên tựa vào lan can, cả hai nhìn nhau, bật cười.

Chương 25

"Viết xong chưa?" Lư Châu lại hỏi.

"Sắp." Tiêu Nghị nói.

"Thôi bỏ đi." Lư Châu nói, "Ngày mai tôi gọi điện cho chị Đỗ, không cần viết nữa, có lẽ cậu cũng chẳng viết ra được đâu, cố gắng hết sức thế là được rồi."

Tiêu Nghị, "Mai em tới công ty lấy nhạc phổ rồi về, có thể mang vào đoàn phim sửa cũng được."

"Vậy thì được." Lư Châu nói, "Nhìn cậu thức đêm thành ra cái dạng gì rồi."

Chỉ ngồi một trạm là đến, nhà Lư Châu địa thế cao, đường vào vẫn đi được, Lư Châu lồm bồm đạp nước, Tiêu Nghị thì xách giày, chân trần đi về.

"Sao không nói gì nữa thế?" Lư Châu nhận ra hôm nay Tiêu Nghị có gì đó khác thường, rất lầy làm lạ.

Tiêu Nghị, "Em... bình thường nói nhiều lắm sao?"

Khóe miệng Lư Châu giật giật, "Đã vô dụng thì cứ vô dụng thôi, có sao đâu, không cần phải sa sút tinh thần như vậy chứ?"

Tiêu Nghị trong lòng xỉ vả, tui vô dụng thì có liên quan gì ở đây chứ? Đột nhiên nhớ ra chuyện sáng tác ca khúc... À, cậu hiểu rồi, là Lư Châu sợ cậu không viết được ca khúc hay cho nên tinh thần sa sút.

“Không đâu.” Tiêu Nghị nói, “Về phần bài hát đó... là em tùy tiện viết thôi, đừng mong chờ vào nó quá.”

Lư Châu, “...”

“Tôi chỉ quan tâm đến cảm xúc của cậu một chút thôi.” Lư Châu tức giận, “Cậu lại dám tùy tiện viết à?!”

Tiêu Nghị bật cười ha hả, Lư Châu mắng, “Chuyên nghiệp không chịu học, làm việc không nghiêm túc, cậu không muốn làm nữa chứ gì!”

Lừa giận trong bụng Lư Châu cuộn lên là đứng ngay ở lối đi mắng Tiêu Nghị, cả hành lang chỉ nghe thấy tiếng hấn gầm, Tiêu Nghị vội vàng nói, “Em đảm bảo là viết rất tốt, rất nghiêm túc!”

“Coi trọng cậu cậu lại không cần.” Lư Châu nói, “Viết cái gì mà vớ va vớ vẩn, nửa đêm còn chạy ra ngoài chơi, thế thì kệ cậu.”

Nói xong Lư Châu xoay người bỏ đi, Tiêu Nghị ngoác mồm khóc luôn tại chỗ, xông lên túm chặt lấy hấn, gào, “Đừng mà! Đại vương xin đừng ném em đi mà a a a a...!!!”

Lư Châu, “...”

“Cậu tưởng tôi đùa với cậu đấy à?” Lư Châu túm cổ áo Tiêu Nghị, nói không chút nể nang, “Cậu nhìn lại mình đi, cậu làm tôi thất vọng quá. Ra về dễ thương thì có cơm ăn à? Chuyện gì cũng muốn chọc cười cho qua, đây chính là nguyên nhân cậu thất bại!”

Tiêu Nghị nhìn vào mắt Lư Châu, đó là ánh mắt có trách mắng, có tức giận, nhưng cũng đầy lo lắng... Tất cả khiến cho Tiêu Nghị cảm thấy thật ngại ngùng, thế nhưng bị hấn nhìn thế này, cậu bỗng nhiên cảm thấy rất vui.

Mình là M à? Sao lại thích ăn mắng như vậy? Tiêu Nghị nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra. Lư Châu thì tức quá hàm hàm bỏ đi, Tiêu Nghị đuổi theo gọi, “Anh Châu!”

“Không muốn nói chuyện với cậu!” Lư Châu nói, “Quay xong hai bộ phim này thì cắt cho tôi!”

Tiêu Nghị không phải lần đầu tiên bị kêu cắt, biết là Lư Châu chỉ đang tức nên mới nói vậy, vì thế cũng không để bụng, “Sao anh biết thứ em viết ra là vớ va vớ vẩn? Sao anh biết nửa đêm em ra ngoài chơi?”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị nghiêng người nhìn lên Lư Châu, mặt hấn hàm hàm, ra khỏi đường hầm có mái che, mở ô ra, Tiêu Nghị vội vàng bước theo, cùng hấn về nhà.

Về đến nơi, cả người Lư Châu ướt như chuột lột, đi thẳng vào phòng tắm. Tiêu Nghị cuối cùng cũng trở lại nơi này, có cảm giác như về nhà vậy, thì ra cậu đã coi nhà của Lư Châu là nhà của mình rồi. Tiêu Nghị đi nấu cho Lư Châu một ít đồ ăn khuya, đặt lên bàn cho hấn rồi mới đi tắm rửa.

Lư Châu tắm xong đi ra, dường như đã quên mất chuyện vừa rồi, không nhắc gì nữa, ăn xong định lên gác đi ngủ, vừa mới đi được vài bước thì nghe thấy tiếng đàn ghi ta vang lên.

Tiêu Nghị ở trong phòng khách, ngồi trên chiếc ghế cao trước quầy bar, mặt hướng về phía Lư Châu đang đứng trên cầu thang, ngón tay lướt trên dây đàn.

Ánh chớp bên ngoài xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng, mấy giây sau, tiếng sấm giông ì ùng.

Tiếng ghi ta tựa cung đàn nhẹ nhàng rơi trong đêm mưa, xuyên thấu cả thế giới đang chìm trong bóng tối mịt mù.

“Em sợ có một ngày, em và anh cách xa ngàn dặm không thể nào gặp lại...”

Tiêu Nghị cất tiếng hát, nét mặt chăm chú, tiếng ngón tay vờ trên dây đàn vô cùng rõ ràng.

Lư Châu dừng bước, chân mày khẽ nhướng lên, lặng lẽ nhìn Tiêu Nghị.

“Em sợ có một ngày, không thể cất tiếng, chỉ đành để anh rời xa em...”

Miệng cậu nhoẻn cười, chậm rãi hát, “Có muôn vạn người, họ yêu khuôn mặt tuyệt đẹp của anh, làm sao em có thể nói với anh rằng... Wow~~ Nói với anh rằng...”

“Em nhớ anh, nhớ những ngày mưa bên anh, bao nhiêu hồi ức đều là khói bụi trần ai do thời gian thổi cuộn lên... Em nhớ anh, nhớ những lúc cùng anh về nhà, dưới ánh đèn trên con đường thân thuộc...”

“Tình yêu trong tim khó nói thành lời, đó là bài thơ em lặng lẽ viết dành cho anh...”

Tiêu Nghị vừa đàn vừa huýt sáo, không ngờ lại có thể tạo thành bè đôi, nét mặt tươi cười nhìn Lư Châu.

Lư Châu cảm thấy không được tự nhiên, nhìn đi chỗ khác, mãi đến khi Tiêu Nghị hát xong, căn phòng lại trở về yên tĩnh.

“Giai điệu không tồi.” Lư Châu nói, “Lời thì còn phải sửa. Đây là lời tỏ tình của kẻ vô dụng sao?”

Tiêu Nghị, “Ha ha đúng vậy. Em ít học mà.”

Lư Châu hỏi, “Tên bài hát là gì?”

“Độc xướng nhạc viên.” Tiêu Nghị đáp, đặt đàn ghi ta sang một bên nói, “Em nghĩ, tâm trạng của Khấu Bân có lẽ là như vậy, yêu mà không dám nói ra, không dám nói cũng không dám hy vọng hảo huyền. Đó là một tình yêu đầy mặc cảm nhưng cũng đầy bất lực, một tình yêu rất bình thường không có gì nổi bật.”

“Cũng được.” Lư Châu thuận miệng nói, lại hỏi, “Còn bài kia đâu?”

“Em quên rồi.” Tiêu Nghị bất đắc dĩ nói.

Lư Châu, “Sao cậu không quên ăn cơm luôn đi!”

Tiêu Nghị, “...”

Cùng với trận mưa giông qua đi, thời tiết cũng nóng dần lên, Tiêu Nghị bận tới tận mặt mũi, ngày nào cũng cùng Lư Châu chạy xô giữa các phim trường, về đến nhà là mệt đến hoa cả mắt. Cũng may là khoảng thời gian bận bịu trôi đi rất nhanh, trong hai phim thì “Thời đại của giai ế” đóng máy rất sớm, thế nên Lư Châu có thể toàn tâm qua đoàn phim “Phong Phiêu Như” để chịu đựng sự hành hạ theo phong cách Đường Tăng của đạo diễn Quách, giữa đó còn có thể dành thời gian chụp một vài ảnh bìa cho tạp chí.

Mãi đến khi đoàn phim của đạo diễn Quách đóng máy, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, Lư Châu nằm nhà ngủ hết ba ngày, Tiêu Nghị còn phải chạy đôn chạy đáo đi nói chuyện với bên phối nhạc, giao ca khúc, sửa ca từ...

Khi nhân viên biên tập làm hậu kỳ, mọi người phải đến công ty truyền hình để họp, Tiêu Nghị biểu diễn bản đơn tấu piano trước, sau đó mở bản

hợp tấu. Trừ Lư Châu ra, đây là lần đầu tiên có người nghe ca khúc Tiêu Nghị sáng tác.

Lúc mới viết Tiêu Nghị cảm thấy rất hay, nhưng càng sửa lại càng thấy thiếu tự tin, cho đến hôm nghe thử thì quả thực là muốn trốn luôn cho rồi, cuối cùng vẫn là Lư Châu một cước đá cậu vào phòng thử âm.

“Rất tốt.” Ông chủ của Tụ Hoa kinh ngạc hỏi, “Cậu tên gì?”

“Tiêu Nghị.” Tiêu Nghị đáp, “Tôi là trợ lý của Lư Châu.”

Ông chủ của Tụ Hoa nghĩ một lúc rồi nói, “Bài hát này nói không chừng có thể nổi tiếng đấy, rất thú vị, lại thân thiết gần gũi, có thể chạm vào trái tim người nghe, chúng ta tìm một ca sĩ tới hát nhé.”

Lư Châu, “Để Tiêu Nghị hát là được.”

Tiêu Nghị giật mình, “Không được đâu.”

Lư Châu sầm mặt nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị muốn đập đầu lạy Lư Châu tới nơi rồi. Thầm nghĩ, anh hai ơi, anh không hiểu tình hình rồi, tôi đã bao nhiêu lâu không thu âm, giọng đã khàn rồi, anh mà còn bắt tôi hát tôi chỉ còn nước chết cho anh xem.

Ông chủ của Tụ Hoa hiểu ý Lư Châu muốn nâng đỡ Tiêu Nghị, nhưng không muốn đồng ý ngay, bèn quay sang nhìn Đổ Mai, Đổ Mai nhìn Lư Châu rồi nói, “Như vậy đi, chúng ta trở về bàn bạc lại một chút nhé?”

Lư Châu không kiên quyết giữ ý kiến, chỉ “ừm” một tiếng, đứng lên. Lúc mọi người rời công ty, Đổ Mai cười nói, “Cậu vừa muốn đưa Tiêu Nghị lên, lại vừa bắt cậu ấy làm trợ lý cho mình, thế là thế nào?”

“Tôi thích thế.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị vội bảo, “Anh Châu, hay là anh hát đi.”

Lư Châu, “Không hát, hát bài đó của cậu quá mất giá, chẳng thà tôi hát ‘Cung dưỡng ái tình’ còn hơn.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, chứ không phải anh ngại vì bài hát này nói lên nỗi xót xa của mấy giai già còn zin nên mới không muốn quá nhập tâm đây chứ? Lư Châu nhìn Tiêu Nghị đầy vẻ gian xảo, nói, “Tôi thấy bài hát này hợp với hoàn cảnh của cậu hơn đây. Tôi là nam thần, không nghèo cũng không nát, miễn đi.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu đeo kính râm lên, rời khỏi hành lang trong ánh mặt trời mùa xuân xán lạn, Tiêu Nghị đi lên trước lái xe, chở hấn rời đi.

Tháng Năm, cả Bắc Kinh nóng lên rất nhanh, Tiêu Nghị nhớ rõ sinh nhật của Lư Châu là vào tháng Bảy, đánh dấu đi đánh dấu lại nhiều lần, đến hôm đó nhất định không được quên. Đỗ Mai còn muốn Lư Châu nhận thêm mấy phim nữa nhưng đều bị hấn từ chối thẳng.

“Tôi mới vừa chạy xong hai đoàn phim!” Lư Châu nói, “Chị làm ơn tha cho tôi đi!”

Đỗ Mai nói, “Không phải cậu đang nghỉ ngơi sao? Có phải là bắt cậu đóng luôn đâu?”

Lư Châu, “Mới nghỉ chưa được một tuần, tôi còn chưa hồi phục lại, khóa hình thể cũng không học, cần phải điều chỉnh lại trạng thái một chút, nửa đầu năm nay không thể đóng phim nữa, không tìm được cảm giác.”

“Cậu muốn điều chỉnh thể nào?” Đỗ Mai nói, “Hay là thể này đi, nhận một bộ nhẹ nhàng thôi, vừa đóng phim về đề tài gia đình vừa nghỉ ngơi, thể

nào?”

Lư Châu khoát tay, “Không được, chị Đỗ, tôi thật sự phải nghỉ ngơi rồi, cứ thế này thì ốm mất đấy. Bây giờ không được như ngày xưa nữa, hồi hai mươi mấy tuổi tôi đóng ba bộ một lúc cũng không thành vấn đề, nhưng giờ tôi đã hơn ba mươi rồi.”

Đỗ Mai hít một hơi, hẳn là còn chưa từ bỏ, cố gắng thuyết phục Lư Châu, “Cậu muốn đi nghỉ mát ở đâu?”

Tiêu Nghị ở bên cạnh bắt đầu mơ mộng Lư Châu sẽ dẫn mình đi đâu chơi, Hawaii với mặt trời rực rỡ và bãi biển cát vàng hay là Maldives? Hay là đài phun nước rực rỡ sắc màu của Roma? Hay là tỉnh Kanagawa xanh tươi màu mỡ của Nhật Bản nhỉ?

Lư Châu nói, “Không đi nghỉ mát, ở nhà nghỉ ngơi thôi.”

Viễn cảnh tốt đẹp của Tiêu Nghị sụp đổ trong nháy mắt.

Đỗ Mai, “Vậy để Tiêu Nghị đến công ty phụ giúp thì sao? Tôi đang định nhờ cậu ấy dẫn dắt lính mới...”

Tiêu Nghị suyt nữa thì quỳ lạy Đỗ Mai, thầm nghĩ, Lư Châu anh nhất định không được giao em cho chị ấy đâu a a a a!

Lư Châu đáp không chút nghĩ ngợi, “Miễn bàn!”

Đỗ Mai thấy Tiêu Nghị cười một hồi lại xịu mặt một hồi rồi lại cười, quả thật là bó tay với hai người này, đành phải nói, “Cậu biết kế hoạch năm nay của tôi mà, Lư Châu. Thế này sao được? Bảo tôi dựa vào Ô Hằng Cổ sao? Có phải cậu giận vì tôi ký hợp đồng với Ô Hằng Cổ mà không nói với cậu trước?”

“Chị nói gì thế?” Lư Châu dờ khóc dờ cười, “Chị ký hợp đồng với ai thì liên quan gì đến tôi? Tôi còn chưa đến mức nhỏ nhen như thế. Tôi có nói là không đóng phim nữa đâu? Chỉ là nghỉ ngơi một thời gian, luyện tập để lấy lại hình thể và bồi bổ sức khỏe một chút thôi mà.”

“Mấy tháng?” Đỗ Mai hỏi.

“Ba tháng đi.” Lư Châu nói, “Đến tháng Tám là nóng rồi, không muốn đi quay vào mùa hè nữa. Phim tiếp theo lại đi Hoành Điếm, tới đó là lại quay liên tục hai tháng dưới cái nóng bốn mươi độ.”

Đỗ Mai, “Hai tháng, qua sinh nhật của cậu thì quay lại, không thể nhiều hơn được nữa.”

Lư Châu ngẫm nghĩ rồi đồng ý, “Được.”

Đỗ Mai nói, “Thiết mã bằng hà chưa lấy được giấy phép công chiếu, chỉ có thể tạm thời như vậy. Công chiếu trên mạng cũng không được, năm nay phim chiếu mạng cũng bị kiểm duyệt nghiêm lắm.”

Lư Châu, “Ừm.”

“Cái gì?!” Tiêu Nghị nghe được tin này còn kích động hơn cả Lư Châu và Đỗ Mai, hỏi, “Không thể chiếu sao?”

“Khó nói lắm.” Đỗ Mai đáp.

Tiêu Nghị, “Tại... Tại sao?”

“Vấn đề dân tộc.” Đỗ Mai nói, “Phim cổ trang, đề tài đế vương đều phải qua nhiều vòng kiểm duyệt, không biết vấn đề bị tắc ở chỗ nào, chuyện thường gặp mà.”

Tiêu Nghị, “Vậy phải làm thế nào?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, oa oa oa đừng thế mà, lần đầu tôi lên màn ảnh đấy, đừng bảo liên lụy khiến cả bộ phim bị tèo nhé.

“Người ta đổ ra hơn tám mươi triệu làm bộ phim đó...” Lu Châu khó chịu nói, “Có lo cũng là bên chế tác người ta lo, cậu cuống lên làm cái gì?”

“Đã bán rồi.” Đỗ Mai nói, “Giờ đến phiên đài truyền hình cuống.”

Tiêu Nghị đột nhiên thấy rất buồn cười, hỏi, “Có thể được chiếu không?”

“Đưa tiền thôi.” Đỗ Mai nói, “Đi quan hệ, cắt bớt cảnh, sắp xếp lại thời gian chiếu... Năm nay kiểm duyệt gắt hơn rất nhiều, hôm nay nghe nói ‘Phong Phiêu Như’ cũng trong vòng nguy hiểm.”

“Không phải chứ?” Lu Châu nói, “Phim của đạo diễn Quách cũng bị?”

Đỗ Mai bó tay, “Hơn nữa vấn đề lại nằm ở chính nhân vật mà cậu diễn.”

Tiêu Nghị, “Tại sao chứ? Có phải là vì tẩy trắng Hán gian không?”

Lu Châu giận dữ quát, “Con mắt nào của cậu thấy tôi đóng Hán gian hả?!”

Đỗ Mai lật lật kịch bản trong tay, bất đắc dĩ nói, “Đây là tin tức nhà sản xuất đưa cho tôi, ông ta nói, Hứa Phong Diêm trong lúc nằm vùng đã làm không ít chuyện xấu đối với quân ta...”

Tiêu Nghị, “Nhưng chẳng phải ông ấy vì đại cuộc nên mới đi nằm vùng làm Hán gian sao?”

“Đúng vậy.” Đỗ Mai nói, “Quan niệm về giá trị này gây rất nhiều tranh cãi, không thể nói là đúng hay sai, tất cả còn phải chờ giải quyết. Cứ để đạo diễn Quách cắt đi, cắt đến khi nào người ta thấy trong sạch, chỉ cần cắt được ra bản mẫu là tất cả cùng vui mừng. Thời buổi này, đóng ngôn tình vẫn là an toàn nhất, không có gì phải kiêng kị, lại câu huyệt thu hút người xem.”

“Cho nên...” Đỗ Mai nhìn Lư Châu, vẻ mặt bất lực nói, “Năm nay bộ duy nhất của cậu có thể chiếu là ‘Thời đại của giai ế’ có biết không?”

Lư Châu đáp, “Sao cũng được, thích thì cứ việc kẹt thôi.”

Đỗ Mai không còn gì để nói nữa, Lư Châu lại chẳng hề bận tâm tới những việc này. Dưới tay Đỗ Mai còn hơn mười nghệ sĩ nữa, chỉ là mức độ thân mật gần gũi có khác nhau. Đương nhiên, phân cấp bậc cũng rất rõ ràng: Tiêu Nghị lần nào đến cũng vào thẳng phòng làm việc của Đỗ Mai, cho dù thỉnh thoảng Đỗ Mai có bận thì cậu lúc nào cũng vẫn có thể đi vào, ngồi một bên chờ chị nói chuyện xong, không giống như quản lý hay trợ lý của những ngôi sao khác, phải có triệu tập của Đỗ Mai mới được vào...

Lư Châu có hai tháng không phải quay phim, trước đó lại hoàn thành vượt mức nhiệm vụ nên được nghỉ cũng là lẽ thường. Hắn đi sang phòng bên tìm huấn luyện viên hình thể, Tiêu Nghị ôm áo khoác của Lư Châu đang định đi ra thì Đỗ Mai nói, “Lại đây, tôi hỏi cậu một chuyện, cậu nhất định phải trả lời thành thật.”

Tiêu Nghị, “?”

Đỗ Mai, “Gần đây Lư Châu yêu rồi đúng không?”

Tiêu Nghị, “???”

“Không ạ.” Tiêu Nghị kỳ lạ nói, “Chắc là không đâu.”

Đỗ Mai, “Cậu nói thật đi, tôi sẽ không nói với Lư Châu đâu.”

“Thật sự không có mà.” Tiêu Nghị nói, “Tại sao đột nhiên chị lại hỏi như vậy?”

Đỗ Mai đáp, “Tự dung đòi nghỉ ngơi ba tháng, hơn nữa không rời Bắc Kinh, cậu không biết cậu ta gần đây biểu hiện rất kỳ quái sao? Ngũ khí cũng ôn hòa hơn nhiều.”

Tiêu Nghị, “Vẫn thế mà... Kỳ lạ lắm sao ạ?”

Đỗ Mai hỏi, “Buổi tối cậu ấy có đi ra ngoài không?”

Tiêu Nghị lắc đầu, Đỗ Mai lại hỏi, “Có quen ai mới không? Có hay gọi điện không?”

Tiêu Nghị nói, “Trước kia thỉnh thoảng hay gọi cho mấy người Trịnh Tiểu Thông buôn chuyện, giờ thì không. ‘Phong Phiêu Như’ đóng máy xong, mấy ngày này gần như không gọi điện cho ai.”

Đỗ Mai, “Vậy hai cậu ở nhà thường làm những gì?”

Tiêu Nghị đáp, “Ban ngày tập luyện, chơi điện tử, sau đó cùng đi mua thức ăn, về nhà cùng nấu cơm, ăn xong rồi từng người lên mạng hoặc là xem phim.”

Đỗ Mai ừ một tiếng, Lư Châu gõ cửa đi vào hỏi, “Sao thế?”

Đỗ Mai nói, “Không có gì, tôi hỏi chuyện phối nhạc thôi.”

Lư Châu nghi ngờ liếc Tiêu Nghị một cái, không nói nhiều lời, đem cậu rời đi.

Trên đường về nhà thì kẹt xe, Lư Châu hỏi, “Đỗ Mai còn nói cái gì nữa thế?”

“Không có gì.” Tiêu Nghị trả lời, “Hỏi chuyện phối nhạc thôi.”

Lư Châu tháo kính râm xuống, năm ngón tay gõ gõ lên thành xe, định mắng Tiêu Nghị, lời đến bên miệng lại thôi, nhẹ nhàng nói, “Cậu nói thật đi, tôi sẽ không mắng cậu, cũng không nói với Đỗ Mai đâu.”

Tiêu Nghị, “Được rồi, chị ấy hỏi chuyện yêu đương của anh.”

Lư Châu nháy mắt giận dữ hét lên, “Cậu không biết ai mới là ông chủ của mình hả? Hả?! Có phải cậu muốn bị đuổi không! Suốt ngày đi tìm Đỗ Mai mách lẻo! Cậu muốn chết hả?!”

Tiêu Nghị mặt đầy sợ hãi, bị Lư Châu gào cho dán mặt vào cửa xe, thầm nghĩ, chính miệng anh nói là không mắng em mà!

“Em bảo không có!” Tiêu Nghị phân trần, “Lúc chị ấy hỏi em, em chỉ đáp em chẳng biết gì hết, em sợ nói ra anh sẽ giận...”

“Tôi phải giận là đúng rồi!” Lư Châu nói, “Trước ba mươi tuổi cái gì cũng không cho tôi làm, giờ thì lại thúc tôi nhanh nhanh yêu đương, muốn chơi chết tôi à?”

“Hả?” Tiêu Nghị hỏi, “Tại sao? Minh tinh không phải kết hôn muộn sẽ càng tốt sao?”

Lư Châu hậm hực nói, “Kết hôn muộn, không có bạn gái, fan sẽ nói cậu là gay. Hiểu không?”

Tiêu Nghị nói, “Haizz, kệ họ nói đi, gay không phải càng tốt sao, dễ thương mà. Khoa em trước kia cả đống gay, chẳng có gì lạ cả. Sinh lão

bệnh tử và đồng tính luyện ái đều là hiện tượng tự nhiên, trời muốn mưa, mẹ phải tái giá, con thì là gay, không miễn cưỡng được.”

Lư Châu, “...”

Chương 26

Tiêu Nghị, “Anh thấy đây, Lê Trường Chinh cũng không có bạn gái mà, trước giờ vẫn không, mọi người cũng đều nói anh ta là gay.”

Lư Châu nói, “Chính vì anh ta bị nói là đồng tính luyến ái nhiều quá, nếu không thì thành tựu của anh ta không chỉ có chừng này thôi đâu. Giới giải trí Hoa ngữ vẫn còn bài xích gay lắm, hiểu chưa?”

“Ồ.” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu lại bảo, “Cậu thấy tôi nói Lê Trường Chinh nên không vui sao? Sự thật chính là như vậy, anh ta gần như đã công khai một nửa rồi. Vốn dĩ trong giới này muốn chơi thế nào thì chơi, tìm đàn ông hay đàn bà tùy cậu, không ai quản được, nhưng một khi đã công khai thì sẽ không nhận được kịch bản hay nữa, đạo diễn không muốn dùng anh ta, nhà sản xuất cũng cho rằng anh ta không đóng được vai nam thẳng, không mời anh ta đóng.”

“Cái này em biết.” Tiêu Nghị gật đầu nói, “Chơi trò mập mờ có thể thu hút được nhiều người chú ý, nhưng nếu thật sự là gay, tiền đồ coi như xong.”

“Biết thì tốt.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị, “Cơ mà đề tài chúng ta đang nói không phải là chuyện yêu đương sao? Làm sao lại chuyển sang công khai giới tính thế này...”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị hỏi, “VẬY anh thì sao? Hay là gặp em họ em thử xem?”

Lư Châu phì cười, một câu của Tiêu Nghị cũng đủ khiến cho tâm trạng hẳn tốt lên, hai người nhớ tới lần trước về nhà Tiêu Nghị, ba cậu còn muốn làm mối cho Lư Châu.

“Em cậu á.” Lư Châu nói, “Ha ha, đã có một con thỏ Tuzki ở đây rồi, tôi không muốn kết hôn với thỏ cái nữa đâu... Ha ha ha.”

Tiêu Nghị, —_—.

Bắc Kinh cứ vào cuối tháng Tư đầu tháng Năm là chỗ nào cũng đầy người, cả thành phố toàn bụi bông bay tới bay lui, Tiêu Nghị cảm giác phổi mình sắp biến dị đến nơi rồi, may mà Lư Châu không phải đi quay, tạm thời ở nhà nghỉ ngơi. Trong nhà mở điều hòa và máy lọc không khí, Tiêu Nghị gọi điện thoại mua đồ ăn tươi sống, dặn siêu thị giao thức ăn sống đến nhà hàng ngày.

Ban ngày cậu cùng Lư Châu tập luyện, buổi chiều Lư Châu học khóa hình thể, chiều tối mát xa mặt và dưỡng da một tiếng, tối đến cùng Tiêu Nghị nấu mấy món Hồ Bắc, thỉnh thoảng còn đọc một vài lời thoại trong kịch bản.

Tiêu Nghị từng nghe nói rất nhiều nghệ sĩ đều là dạng bất tài, nhưng theo như cậu chứng kiến thì đa số nghệ sĩ đều rất cần mẫn, trừ một số người thích tự bôi đen mình, thì những người tới bốn mươi tuổi vẫn có thể diễn xuất tốt, không hoàn toàn dựa vào khuôn mặt để đóng phim, ít nhiều đều sinh hoạt rất quy củ. Ví dụ như sinh hoạt của Lư Châu so với Tiêu Nghị, thậm chí là so với rất nhiều người cùng lứa tuổi khác thì lành mạnh hơn nhiều, biết học tập để nâng cao kiến thức, biết rèn luyện thể thao để giữ gìn sức khỏe, sống rất nghiêm túc.

Ninh Á Tình trước đây học múa ba lê, tuy rằng diễn xuất còn non nhưng việc luyện tập hàng ngày thì gần như không bỏ qua, Trương Hân Nhiên thì lại học nhạc cụ dân gian, thường xuyên chăm chỉ luyện tỳ bà và luyện hình thể.

Còn lại thì những nghệ sĩ như Ô Hằng Cổ hay Hồ Dương cũng đều không đắm chìm trong ăn chơi, ít nhất thì khi Tiêu Nghị ở đoàn phim vẫn thường thấy Hồ Dương mỗi ngày đều đọc kịch bản, cũng đi theo đạo diễn Quách để ghi chép học hỏi. Ô Hằng Cổ thì học thư pháp, nhiều lần Tiêu Nghị tới văn phòng đều thấy cậu ta đang luyện chữ. Cái loại minh tinh hàng ngày chỉ lượn cửa hàng, chạy siêu xe mở party, chẳng cần gì cũng có thể diễn tốt, chỉ có thể xuất hiện trong phim Hàn mà thôi.

Lư Châu bị ép chân đau đến mặt mày nhăn nhúm, vốn dĩ định bắt Tiêu Nghị cùng học khóa hình thể với hắn, nhưng Tiêu Nghị lôi chuyện bỏ việc ra để uy hiếp, Lư Châu mới đành phải từ bỏ.

Cứ như vậy một tháng trôi qua, Đỗ Mai thỉnh thoảng lại gọi điện tới, lần gần đây nhất thì báo cho họ một tin tốt, người của bên Tụ Hoa nói “Thời đại của giai ế” đã được phép chiếu. Tuy rằng không phải bốn đài cùng phát một lúc, nhưng cũng đều là những đài truyền hình nổi tiếng, lại chiếu vào giờ vàng.

Tiêu Nghị mừng như mở hội, nói cho Lư Châu biết, hắn đang đắp mặt nạ, chỉ nói, “Ồ.”

“Ca khúc chủ đề của nhân vật chính còn không biết thế nào...” Tiêu Nghị nói, “Có điều sắp được chiếu rồi, thật tốt quá! Tháng Sáu này đấy!”

Lư Châu tháo mặt nạ xuống đi rửa mặt, nói, “Bài hát của cậu được lựa chọn làm ca khúc chủ đề, mời thiên vương hát.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu theo bản năng định né Tiêu Nghị, Tiêu Nghị lại run rẩy hỏi.

“Vị thiên vương nào? Không phải là Uông Phong đấy chứ?”

Lư Châu, “...”

Lư Châu thiếu chút nữa thì trượt ngã, nói ra một cái tên, Tiêu Nghị hét lên một tiếng rồi phóng lên gác.

Lư Châu tức giận hét, “Cậu vui mừng cái gì! Không phải nể mặt tôi, ai thèm nâng đỡ cậu chứ!”

...

Lư Châu lên tới nơi, cơ mặt giật giật.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị lập tức buông Lư Châu bằng bông ra, vẻ mặt rất chi là nghiêm túc, “Không có gì, ừm, tạm được!”

Lư Châu thật không muốn nhìn nữa, hỏi, “Đỡ Mai chuyển tiền cho cậu chưa?”

Tiêu Nghị, “Còn có tiền nữa ạ?”

Lư Châu ờ một tiếng, đáp, “Có hai mươi ngàn còm, cái nghề này của các cậu, haizz... Lại đây hầu hạ nam thần bôi tinh chất dưỡng da nào...”

Tiêu Nghị đi tới thoa tinh chất cho hắn, ngón tay vuốt tới vuốt lui trên mặt Lư Châu, Lư Châu điên tiết quát, “Cậu quét tường à! Xoa tròn, xoa tròn

biết không hả?!”

Tiêu Nghị vội vàng thay đổi chiều xoa, đầu óc vẫn còn đắm chìm trong niềm hạnh phúc về ca khúc chủ đề, mặt Lư Châu đầy vẻ gọi đòn, nói, “Các người đúng là số chết đói bên đường, cố sống cố chết viết ra được một bài hát, vậy mà được trả có hai mươi ngàn, còn chả đủ tôi mời khách một bữa...”

Tiêu Nghị ghé sát mặt tới...

Lư Châu hai mắt mở to, mặt mũi đỏ bừng, hai tay cứng đờ.

Tiêu Nghị quả thực vui đến phát điên rồi...

“A a a...”

“Em yêu anh chết đi được, Lư Châu! Em rất vui, a ha ha ha ha!”

Lư Châu, “...”

Lư Châu ngồi đấy, sắc mặt không ngừng thay đổi, Tiêu Nghị không biết phải làm thế nào để thể hiện sự vui mừng của mình nữa, cậu nằm mơ cũng không ngờ rằng bài hát mình viết lại được chọn làm ca khúc chủ đề cho một bộ phim truyền hình, còn là Lư Châu đóng vai chính, hơn nữa lại được chiếu vào giờ vàng! Cậu a a a hét, cuối cùng nằm vật ra ghé sa lông thất thần.

Năm giây sau, Tiêu Nghị bắt đầu mơ mộng, cầm cúp Grammy, nhìn về phía đèn chớp loang loáng trước mặt, đây nghiêm túc phát biểu, “Cảm ơn trợ lý của tôi, Lư Châu...”

“A ha ha ha...” Mặt Tiêu Nghị hệt như mặt con thỏ Tuzki gian xảo.

Lư Châu đã hoàn toàn không thèm để ý đến cậu nữa, ngồi đó xoa tinh chất, mặt hăng còn hơi đỏ.

Mong chờ mãi, cuối cùng cũng đến cuối tháng.

Tiêu Nghị ăn cơm xong, đem chén bát bỏ vào bồn rửa rồi mở tivi ra chờ xem phim, Lư Châu dờ khóc dờ cười nói, “Cậu tắt đèn làm gì! Phim truyền hình mà cậu cứ làm như xem phim điện ảnh ấy!”

Lư Châu mặt đầy vẻ bất lực, đi rửa bát. Hắn không cho dì giúp việc đựng tới bát đĩa, hàng ngày ăn cơm xong đều là Tiêu Nghị rửa, hôm nay Tiêu Nghị xem tivi, Lư Châu đành phải đeo tạp dề vào tự rửa.

Tiêu Nghị nín thở nhìn màn hình, Lư Châu cầm bát, đi qua chỗ cậu, Tiêu Nghị hỏi, “Anh không xem à?”

“Không.” Lư Châu nói, “Sến chết đi được.”

“Đừng như thế mà...” Tiêu Nghị kêu lên thảm thiết, ôm lấy eo kéo hắn ngồi xuống ghế sa lông.

Lư Châu đành phải ngồi xuống, mặt không chút cảm xúc chờ phim mình đóng vai chính lên sóng. Một phút dạo đầu, ca khúc chủ đề “Thời đại của giai ế” - giai điệu của “Độc xướng nhạc viên” vang lên, Tiêu Nghị chăm chú xem, lông mày khẽ nhích lên, khe khẽ hát theo.

Trong bóng đêm, ánh sáng từ màn hình phát ra lúc sáng lúc tối, Tiêu Nghị vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào màn hình, Lư Châu quay đầu sang nhìn Tiêu Nghị một cái. Tiêu Nghị mỉm cười, nghiêng đầu nhìn hắn, lông mày giật giật, lời trong mắt nhau, cả hai đều không hiểu, nhưng không khí và cảm giác ấy thì rất hiểu.

Họ nhìn vào mắt nhau, vài giây sau, hơi thở của cả hai đã có chút khác thường, Tiêu Nghị nhắm mắt lại, ngâm nga vài tiếng, nói, “Thiên vương hát tốt quá, có thể thể hiện được cả cảm giác ấy nữa.”

Lư Châu mắt tự nhiên định đi ra chỗ khác, nói, “Xì, đã sắp hết thời đến nơi rồi.”

“Đừng đi mà...” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu đành phải kéo cái ghế dựa lại, hai chân kê lên đó, cùng ngồi xem bộ phim mình đóng với Tiêu Nghị. Tiêu Nghị xem đến đoạn buồn cười còn ha ha cười thành tiếng.

Lư Châu mặt không cảm xúc ngồi ăn đồ ăn vặt, chịu trận đủ hai tập phim.

Từ hôm đó, ngày nào Tiêu Nghị cũng canh giờ xem “Thời đại của giai ế”, Lư Châu ở bên cạnh lải nhải, lát nói chỗ này không tốt, lát lại chê chỗ kia dài dòng, xem đến giữa chừng, Tiêu Nghị cũng phát hiện ra.

Tổng thể bộ phim lan man quá, qua được vài tập đầu là bắt đầu lê thê, kéo dài đến mức khiến người xem mất hết kiên nhẫn, tiết tấu quá chậm, chỉ có lúc nào Lư Châu xuất hiện Tiêu Nghị mới thấy hay, không có Lư Châu một cái là chỉ muốn đổi kênh.

“Ô Hằng Cổ diễn cũng được.” Lư Châu bình luận, “Cậu ta thích hợp đóng dòng phim này.”

“Ừm.” Tiêu Nghị gật đầu nói, “Cậu ấy hợp diễn mấy vai quý công tử.”

Ô Hằng Cổ phần lớn là vào các vai vương tử, con nhà giàu, có điều muốn cậu vừa có thể đóng đế vương uy nghiêm, lại vừa có thể diễn tốt các

nhân vật ở tầng dưới của xã hội, thậm chí là nhân vật biến thái phản diện như Lư Châu thì lại không được.

Nhưng trong bộ phim này, người được chú ý nhất lại là Ô Hằng Cổ, có lẽ là để chứng minh câu nói kia của Đỗ Mai, nam chính là để chạy nội dung, nam thứ mới là để yêu thương. Ô Hằng Cổ nhờ bộ phim này mà trở thành hiện tượng hot, người xem bàn luận về Lư Châu không nhiều, có lẽ bởi tất cả mọi người đều không thích trai già ba lăm tuổi vẫn còn zin, cô đơn phiêu dạt ở Bắc Kinh, không xe không nhà, lương chỉ năm nghìn một tháng.

Người ta thích một Ô Hằng Cổ phong độ trẻ trung nhiều tiền hơn.

Nhưng Tiêu Nghị cảm thấy, nhân vật Khấu Bân mà Lư Châu đóng mang trên mình nhiều đặc điểm cùng cảm xúc của những chàng trai bình thường ở thành thị hơn, bọn họ đều thiếu tiền, ngựa già kéo xe mang theo cả một đại gia đình nông thôn đằng sau. Một người làm quan cả họ được nhờ, nhưng không ai biết được họ ở Bắc Kinh phiêu bạt chẳng có mục tiêu, chẳng có kế hoạch, chẳng có hộ khẩu Bắc Kinh... Nguyện vọng duy nhất đó là bán mồ hôi nước mắt, cần cù lao động để có được thân phận là người thành thị, đừng chân được ở thành phố lớn, thay đổi số phận của bản thân và con cháu mình.

Lư Châu nói với cậu rằng, sở dĩ có chuyện nam chính dùng để chạy kịch bản nam phụ dùng để yêu là vì biên kịch không đủ năng lực, viết không tốt. Phản ứng của “Thời đại của giai ế” là nằm trong dự đoán, muốn theo đuổi chủ đề nghiêm túc, nhưng lại không thể làm quá hiện thực, đành phải nửa thần tượng, nửa thực tế, thỏa mãn yêu cầu của nhà đầu tư.

Gần tới kết thúc, Tiêu Nghị nhìn bảng thống kê tỉ lệ xem, chỉ có 0.89%. Mười tập cuối đã không còn ai thảo luận về Khấu Bân nữa, mọi

người hoặc là đều nói Ô Hằng Cổ và Lư Châu là một cặp, hoặc là đều buồn về Ô Hằng Cổ, vô cùng sôi nổi.

Tiêu Nghị không thích mấy đề tài thảo luận này, cảm thấy Lư Châu làm mướn không công cho người ta rồi, có điều Đỗ Mai chắc là rất vui, vừa giữ được vị trí của Lư Châu, vừa nâng được Ô Hằng Cổ lên, sau này thù lao của Ô Hằng Cổ chắc cũng sẽ lên theo rất nhiều.

Lư Châu ngược lại không quan tâm tỉ lệ xem, ngày nào xem xong cũng lướt Taobao rồi đi ngủ, Tiêu Nghị nhận được điện thoại của bạn học nói, “Đại hiệp, ca khúc chủ đề ‘Thời đại của giai ế’ là cậu viết à?”

Tiêu Nghị trong khoảnh khắc có cảm giác lằng lằng, đáp, “Ừ, ôi dào, viết cũng thường thường thôi, không ngờ cậu cũng biết.”

“Cậu được đây!” Đối phương không giấu nổi kinh ngạc, “Khá thế rồi cơ à? Còn mời được cả thiên vương hát nữa, chắc kiếm không ít đâu nhỉ?!”

Tiêu Nghị lập tức khiêm tốn, “Không không, thực ra là viết giúp một người bạn thôi, đúng vậy, chính là Lư Châu. A ha ha, quan hệ còn đây, có từ chối cũng không được, ha ha ha, rất tốt, cậu dạo này thế nào...”

Màn đêm buông xuống, Tiêu Nghị cúp điện thoại, lập tức đi thăm dò ca khúc kia của mình, phát hiện nó nằm trong bảng đề cử trên các trang âm nhạc, xem ra người bạn nói khắp đường lớn ngõ nhỏ đều bật bài hát này là thật!

Tiêu Nghị có kênh chuyên về mảng nhạc thị trường của mình, lại đi nhờ mấy người bạn làm bên truyền thông thăm dò hộ.

“Như vậy là nổi tiếng rồi sao?” Tiêu Nghị hỏi Lư Châu.

“Nổi rồi.” Lư Châu nhìn số liệu thống kê, nói, “Nổi lắm đây, ca khúc chủ đề phim của Lê Trường Chinh còn không cao bằng của cậu.”

“Hả...” Tiêu Nghị choáng váng.

“Ha ha ha, ngài Tiêu tiếp theo định tiến quân vào đâu đây ạ?” Lư Châu vỗ vai Tiêu Nghị, mặt bày ra vẻ tươi cười nịnh nọt, “Đến lúc đó đừng quên Tiểu Lư tôi nhé, ha ha ha.”

“Không đâu không đâu.” Tiêu Nghị khiêm tốn cười nói.

Lư Châu điên tiết, “Cậu còn ở đây nằm mơ giữa ban ngày à? Đi rửa mặt đi!”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị nói, “Cũng chẳng để làm gì mà, viết nhạc còn chả kiếm được nhiều tiền bằng làm trợ lý, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Sắc mặt Lư Châu trầm xuống, “Hơn nữa đã ký hợp đồng ba năm, muốn chạy cũng chạy không thoát?”

Tiêu Nghị, “Hơn nữa em cảm thấy cả đời này, cùng lắm cũng chỉ được hai bài này là có thể nổi, anh không biết em đã viết như thế nào đâu, dù sao... em cảm thấy sẽ không bao giờ có cơ hội như thế, linh cảm như thế nữa... Đúng rồi, cốc tự sướng có mua không? Đang giảm giá đặc biệt này.”

Tiêu Nghị lật sang trang có danh sách các mặt hàng khuyến mãi giá đặc biệt trên iPad, trên đó toàn là cốc tự sướng hiệu Tenga với đủ các kiểu dáng.

Lư Châu lúc này mới thôi không nói nữa, “Lật.”

Tiêu Nghị, “Cốc tự sướng thật ra không tệ, anh không có bạn gái, nếu lâu ngày không tự giải quyết, tuyến tiền liệt dễ bị...”

Lư Châu gầm lên, “Liên quan quái gì đến cậu!”

Tiêu Nghị đành phải sang trang, Lư Châu nói, “Tôi nhớ ra rồi, mỗi lần tôi mua đồ có phải cậu đều tưởng tôi không dùng đúng không? Thế nên cậu tự lấy dùng luôn? Vì an toàn của cậu, cốc tự sướng tôi mua một cái thôi, cậu lấy mà dùng đi, đừng một lúc mua cả chục cái, hại cậu kiệt sức mà chết...”

Tiêu Nghị lập tức đổi đề tài, “Hay là hôm nay chúng ta xem cái khác đi, cửa hàng số 1 nhé?”

Chưa hết một tháng, “Thời đại của giai ế” cũng chưa chiếu xong, Tiêu Nghị thấy tỉ lệ xem không cao, nhất là không ai khen Lư Châu, cũng không còn hứng thú theo dõi nữa, thế nên bộ phim này hoàn toàn thất bại.

Lư Châu mặc dù nói không quan tâm tỉ lệ xem nhưng trái tim vẫn có chút mong manh dễ vỡ, ngày nào cũng phải xem xem có ai thảo luận về mình không. Tianya không ai nhắc đến hắn thì hắn không cam tâm, có người nói xấu hắn thì hắn lại tức giận, thêm vào việc ngày nào cũng ở nhà nấu nướng với ăn uống, tập thể hình không ăn thua gì, còn béo lên hai cân, Tiêu Nghị đáng thương lại phải chuẩn bị thực đơn cho hắn giảm cân.

“Đương nhiên là lỗi của cậu.” Lư Châu bùng bát nói, “Cậu không biết phối hợp dinh dưỡng một chút à?”

“Được.” Tiêu Nghị nói, “Sau này chúng ta cùng giảm béo.”

Tiêu Nghị vốn ăn mãi không mập, giờ cũng đành theo hắn ăn đồ thanh đạm, mặt Lư Châu sầm sì, nhìn cái gì cũng thấy không vừa mắt, Tiêu Nghị

nói, “Anh Châu, thật ra chuyện tỉ lệ xem... Không cần quá để ý, em cho rằng chờ ‘Phong Phiêu Như’ và ‘Thiết mã băng hà’ phát sóng, tỉ lệ xem nhất định sẽ phá kỷ lục.”

Thực ra Tiêu Nghị cảm thấy tỉ lệ xem không quan trọng, có điều thấy tâm trạng Lư Châu mấy hôm nay không tốt, đành phải lời tương lai ra an ủi hẳn.

“Cậu không hiểu đâu.” Lư Châu khó chịu xoa tay, “Đi xào thịt đi, tôi không muốn ăn chay, nhạt miệng quá.”

Tiêu Nghị đành phải đứng lên đi thái thịt xào rau cho hẳn ăn. Lúc ngồi xuống, Lư Châu hít một hơi, ngẫm nghĩ rồi nói, “Không phải vấn đề nổi hay không nổi, mà là phải thay đổi hình tượng, chuyện này tôi đã nói với Đỗ Mai rồi.”

“Anh chưa già mà.” Tiêu Nghị nói, “Anh bây giờ đóng thanh niên trẻ hai mươi mấy tuổi vẫn ngon, có điều em thích xem các vai chín chắn của anh hơn.”

“Cậu thích đàn ông chín chắn?” Lư Châu hỏi.

“Ừm.” Tiêu Nghị nghĩ thầm, câu này sao nghe cứ như bảo tôi là loại biến thái thích các chú già thế...

Lư Châu nói, “Nghệ sĩ đến tuổi thì phải chuyển đổi hình tượng, không thể giống như ai đó, sắp bốn mươi rồi còn đóng mấy vai thiếu nữ mười bảy mười tám được, hiểu không?”

“Ừm ừm.” Tiêu Nghị đáp.

Tiêu Nghị xào thịt xong, đặt trước mặt Lư Châu, đại khái đã hiểu được ý hẳn, nói, “Không nhận phim thần tượng nữa sao?”

“Không phải là không nhận.” Lư Châu nói, “Mà là cố gắng hạn chế, phát triển theo dòng phim nghệ thuật, đóng các phim Dân Quốc hay cổ trang mới được coi là sao hạng A, có ích cho việc nâng cao vị thế, cũng tốt cho con đường phát triển của bản thân hơn. Máy phim thị trường dạng thanh xuân thần tượng thì nhận càng ít càng tốt, tốt nhất là mỗi năm một bộ thôi.”

Tiêu Nghị nói, “Thật ra em thích xem anh đóng phim điện ảnh hơn. Sao anh không đóng phim điện ảnh?”

Lư Châu bắt đắ dĩ nói, “Tôi cũng muốn lắm, nhưng không đạo diễn nào tìm tôi.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu nói, “Lúc đầu cũng có người mời tôi đóng phim điện ảnh, bảo tôi chỉ đóng phim điện ảnh, có điều không có tiền thì bó tay thôi. Đạo diễn Quách bảo tôi đóng phim truyền hình thế là tôi đi, lúc đó tôi còn chưa giàu đến mức không cần tiền chỉ cần đóng phim. Bọn họ cho rằng đóng phim truyền hình lâu rồi thì mất giá, không nâng thành ông lớn điện ảnh được, mà có nâng được thì vài bữa cũng lại phải về đóng phim truyền hình, vì thế không muốn nâng.”

Lư Châu cầm đĩa, vừa ăn vừa như đang nghĩ ngợi gì đó, đĩa thịt xào bê lên, hấn lập tức hài lòng, xem ra mấy hôm vừa rồi bị đói vì phải ăn toàn rau.

“Nhưng chị Đỗ sẽ không cho anh tự do chọn phim đâu, chị ấy còn muốn anh gánh mấy năm nữa. Anh đang là con gà đẻ trứng vàng của chị ấy mà.”

Lư Châu có chút ngạc nhiên Tiêu Nghị lại nói như vậy, Tiêu Nghị thì nghĩ, không ngờ nổi tiếng như Lư Châu cũng có những khó khăn trong

công việc, và cả nỗi lo lắng bản thân không tiến bộ được nữa.

“Cũng giống như dân sáng tác nhạc bọn em vậy...” Tiêu Nghị nói.

“Một trợ lý nhỏ như cậu...” Lư Châu mỉa mai, “Mà cũng đòi là người sáng tác nhạc?”

Tiêu Nghị, “Được rồi, trước kia... Lúc còn học nhạc, em cũng từng nghi ngờ liệu mình có khả năng về lĩnh vực này không, sau đó khó khăn lắm mới viết được một bài hát, lại đòi mình bài tiếp theo nhất định phải hay hơn bài trước, nếu không thì tài năng cũng chỉ có đến thế thôi. Có nhiều lúc, áp lực mà chúng ta tự tạo cho bản thân còn khó khắc phục hơn là áp lực từ bên ngoài. Em hiểu tâm trạng này của anh.”

Lư Châu không nói gì, Tiêu Nghị lại lẩm bẩm, “Thế nên cứ làm một kẻ vô dụng lông bông cũng tốt, chẳng phải lo áp lực gì.”

Lư Châu “phụt” một tiếng, bắn cả cơm ra ngoài.

Ăn cơm xong, Tiêu Nghị đang rửa bát thì Đỗ Mã gọi tới, hỏi cậu tối nay có ra ngoài chơi được không, Tiêu Nghị quay sang hỏi Lư Châu, hần không vui nói, “Lại là Đỗ Mã?”

Tiêu Nghị hỏi, “Em ra ngoài được không?”

Lư Châu, “Không được.”

Tiêu Nghị đành phải gọi cho Đỗ Mã bảo không đi, Lư Châu vênh tai lên nghe, chờ Tiêu Nghị nói không đi xong, lại bảo, “Mà thôi, cậu đi đi.”

Tiêu Nghị lại phải gọi cho Đỗ Mã nói đi.

Lư Châu, “Đi rồi không cần về nữa đâu.”

Tiêu Nghị lại gọi cho Đỗ Mã nói không đi.

Lư Châu, “Đỗ Mã tốt tính vậy sao?”

Tiêu Nghị, “Em chỉ giả vờ gọi điện vậy thôi.”

Lư Châu, “...”

* * *

Mười giờ, trong phòng riêng tại một nhà hàng.

Chỗ này là địa điểm ăn khuya của người có tiền, trước kia Lư Châu đưa Tiêu Nghị tới một lần, không ít người nổi tiếng đều thích tới đây. Tiêu Nghị thấy Đỗ Mã và một người khác đang ngồi ở lầu hai, Đỗ Mã đưa tay ra hiệu cho cậu, người kia thì mặc nguyên bộ vest, nhàn nhã nghe nhạc.

Tiêu Nghị tới gần, người kia quay đầu lại, Tiêu Nghị mém chút nữa thì té xuống dưới.

Người đàn ông đó tóc hơi dài, khí chất có nét u sầu, đường nét khuôn mặt vẫn rất rõ ràng dưới ánh đèn mờ, so với Lư Châu mắt to mày rậm, cả người toát lên dáng vẻ của đại tổng công thì người này có ngũ quan ôn hòa dịu dàng hơn nhiều, chỉ cần nhìn Tiêu Nghị, chưa cần nói gì đã khiến người ta có cảm giác như gặp gió mùa xuân.

Lê... Trường... Chinh...

Nếu như Tiêu Nghị nhìn thấy người này trên đường, chưa biết chừng sẽ không nhận ra, nhưng ở trong quán bar này, lại là bên cạnh Đỗ Mã thì nhất định chính là anh ta!

“Lại đây, tôi giới thiệu một chút, đây là Tiêu Nghị, Tiêu Nghị, đây là nam thân của ông, đừng bảo ông không nhận ra nhé.” Đỗ Mã nói.

Lê Trường Chinh cười nói, “Tôi đã từng gặp cậu, lần trước ở cung Tần vương.”

“Đúng vậy.” Tiêu Nghị mỉm cười, bắt tay với Lê Trường Chinh, “Anh là thần tượng của tôi.”

“Cậu cũng là thần tượng của tôi.” Lê Trường Chinh cười.

Tiêu Nghị, “...”

Lê Trường Chinh nói, “Nghe xong ca khúc của cậu, tôi phải năn nỉ Đỗ Mã mấy hôm cậu ấy mới chịu đồng ý hẹn cậu ra ngoài để chúng ta gặp nhau. Tôi không có gì khác để nói, ngoài việc cảm ơn cậu đã viết ra một ca khúc hay như vậy, làm tôi nhớ tới quãng thời gian bươn chải trước kia của mình ở Bắc Kinh.”

“Anh... Phim của anh...” Tiêu Nghị nói, “Ừm, cũng... cùng với tôi đi qua cả thời đại học. Tôi nói thật đấy, phim của anh gắn liền với cả mối tình đầu của tôi, mỗi lần có phim mới của anh là tôi và bạn gái lại xếp hàng mua vé xem, nhân tiện hẹn hò luôn.”

Lê Trường Chinh bật cười thành tiếng, ngẫm nghĩ rồi nói, “Ừm, đại khái là vào thời gian đó, đó là lúc vừa mới vào nghề...”

Chương 27

Nếu là Tiêu Nghị trước đây nhìn thấy Lê Trường Chinh, có lẽ sẽ lao vào ôm đù ảnh đế, cho dù thế nào cũng phải giật đại lấy cà vạt hoặc là xé một ống quần mang về làm kỷ niệm, mặc dù không đến mức cưỡng hôn người ta, nhưng trở về nhất định sẽ không dám tắm ba tháng vì được ảnh đế nắm tay.

Nhưng không biết vì sao, có lẽ do bị Lư Châu tẩy não nhiều, mỗi lần Tiêu Nghị cảm thấy người khác hòa đồng dễ gần, trong đầu đều sẽ hiện lên khuôn mặt giận dữ của Lư Châu: Người ta tử tế lịch sự với cậu, nhất định là vì nể mặt ông đây!

Hoặc vì Tiêu Nghị đã là người của Lư Châu, đột nhiên phát hiện mình không thể trung thành với Lê Trường Chinh như trước nữa, ngược lại là sợ Lư Châu không vui, vì thế nên đối diện với nam thần Lê Trường Chinh, bản thân trở nên tiết chế hơn rất nhiều, hết như Lê Trường Chinh đã bị Tiêu Nghị cố tình đánh thập đi, ít nhất là dưới Lư Châu.

Đỗ Mã nói, “Anh ra CD nhớ để cho cậu ấy một phần, đợi lúc nào anh mở liveshow, chúng tôi nhất định sẽ tới cổ vũ.”

Lê Trường Chinh cười nói, “Cho cậu làm khách mời danh dự luôn.”

Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười, “Nếu có cơ hội, em nhất định sẽ tới.”

“Tôi phải đi rồi.” Lê Trường Chinh nói, “Có thời gian chúng ta lại tán gẫu. Tiêu Nghị, cậu có rảnh thì đến công ty của tôi chơi nhé.”

“Được.” Tiêu Nghị nói.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, tôi còn không biết công ty của anh ở chỗ nào nữa, Lê Trường Chinh bèn nói, “Lầu 16 đối diện công ty các cậu.”

Tiêu Nghị, “...”

Lê Trường Chinh lại đưa cho Tiêu Nghị số di động, “Gọi vào số này là có thể tìm tôi, tôi cũng thích ca hát và soạn nhạc, có gì chúng ta cùng giao lưu nhé.”

“Đây là danh thiếp của tôi.” Tiêu Nghị vội nói.

Tiêu Nghị đến lúc này cũng nhận ra Lê Trường Chinh có vẻ đôi tốt với mình hơi quá, vội vàng hai tay đưa ra danh thiếp, trao đổi số điện thoại với Lê Trường Chinh, định đứng dậy tiễn nhưng anh ta ra hiệu bảo bọn họ cứ thoải mái, đứng dậy đi trước.

“Làm gì thế?”

Lê Trường Chinh đi rồi, Tiêu Nghị nói với Đỗ Mã, “Tôi còn tưởng ông gọi tôi ra chơi, gọi Lê Trường Chinh tới làm gì?”

“Ông thoải mái chút đi.” Đỗ Mã ném thực đơn cho Tiêu Nghị, “Ăn cơm chưa? Trường Chinh trả tiền, chọn đồ ăn là được.”

“Tôi đã ăn với Lư Châu rồi... Ừm.” Tiêu Nghị nói, “Nếu đã như thế thì gọi một chai Raffia đi, loại ba mươi tám ngàn ấy, còn chưa được uống bao giờ, uống không hết có thể mang về không?”

Đỗ Mã phun cả đồ uống ra ngoài, Tiêu Nghị vội bảo, “Tôi đùa thôi mà.” Sau đó lại gọi nhân viên phục vụ tới hỏi, “Ở đây có Louis 15 không...”

Đỗ Mã giật lại thực đơn, gọi cho Tiêu Nghị một ít điểm tâm và rượu, Tiêu Nghị lại nói, “Ông nói thật đi, Lê Trường Chinh tìm tôi để viết nhạc cho anh ta à?”

Đỗ Mã nói, “Không, ông đừng nghĩ nhiều quá, người ta thực sự chỉ thích tài năng của ông thôi, nói ca khúc ông viết hay như thơ tình, hôm qua lúc đi hát anh ta đã chọn bài này, có lẽ là cùng cảnh với cuộc sống của anh ta trước kia, tôi cũng không hỏi nhiều.”

“Hai người quen nhau?” Tiêu Nghị hỏi.

“Đương nhiên.” Đỗ Mã nói, “Nghề này của bọn tôi thường xuyên phải tiếp xúc gặp gỡ với đám ông chủ của họ, ông quên tôi làm nghề cho vay tiền à?”

Tiêu Nghị nhớ ra rồi, Đỗ Mã tiếp, “Có người cần rửa tiền thường xuyên tìm tôi giúp, qua lại nhiều thì quen thôi, hôm nay ông có vẻ không vui lắm nhỉ?”

Tiêu Nghị lắc đầu, không nói gì.

“Chẳng phải ông rất thích Lê Trường Chinh sao?” Đỗ Mã nói, “Lúc còn đi học, để ủng hộ anh ta, ông còn bắt cả ký túc xá đi xem phim của anh ta cơ mà.”

“Ừm.” Tiêu Nghị nói, “Có điều nếu Lư Châu mà biết, chắc chắn sẽ giết tôi mất.”

Đỗ Mã, “Tôi đang có chuyện này muốn tìm ông bàn bạc, hay là ông nghỉ bên Lư Châu đi, đừng làm nữa.”

“Cái gì!!!” Tiêu Nghị nghe thấy thế thiếu chút nữa phát điên, “Không được! Ông muốn hại chết tôi sao?!”

Đỗ Mã nói, “Tôi đang có việc cần ông hỗ trợ. Là thế này... Ông nghe tôi nói đã.”

“Đây không phải là công việc mà ông giới thiệu cho tôi sao?” Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười.

Đỗ Mã bảo, “Đó chỉ là bước đệm thôi, ông nghe tôi nói này, cô tôi định tự mình mở công ty điện ảnh, ông biết rồi chứ?”

“Ừm.” Tiêu Nghị gật đầu đáp.

Đỗ Mã nói “Ông ký ba năm, đúng không? Tôi nghe cô tôi bảo thế.”

Tiêu Nghị, “Ừm, dù thế nào thì trong ba năm này, tôi tuyệt đối không thể bỏ Lư Châu.”

“Ông đừng vội...” Đỗ Mã nói, “Cô tôi mở công ty, tất nhiên cần nhân sự, hiện tại tôi đang kéo vài người cho bà, mảng âm nhạc cũng cần có người quản lý, tôi thật sự không tìm được ai, tôi thấy người nào có chút tài năng thì hoặc là đã ra nước ngoài, hoặc là đi phối nhạc cho đạo diễn lớn rồi, không mời được. Tìm một vòng xung quanh, chỉ có ông thích hợp với vị trí này thôi.”

“Không được không được.” Tiêu Nghị lập tức từ chối, “Tôi cũng không được.”

Đỗ Mã, “Ông đừng vội bác bỏ, hãy nghe tôi nói xong đã, là anh em hiểu rõ về nhau, trong lĩnh vực sáng tác ông đã nổi tiếng trong khoa mình rồi. Con người mà, ai cũng cần đến kỳ ngộ, mấy năm nay không nổi được không phải là vấn đề của ông, ông thấy đấy, một bài hát của ông là đủ để nổi tiếng rồi, điều đó chứng minh ông có thực lực. Hơn nữa đều là cùng

công ty của cô tôi cả, dù có đổi vị trí công tác thì cũng không bị coi là phá hợp đồng đúng không?”

Đôi mày Tiêu Nghị nhíu chặt lại, Đỗ Mã lại tiếp, “Ý của tôi là, đầu tiên để ông phụ trách bộ phận sáng tác âm nhạc, làm khoảng hai năm, cuối năm sau Lê Trường Chinh định hùn vốn với tôi làm một dự án, mở công ty âm nhạc riêng, chuyên đào tạo nghệ sĩ.”

“Đỗ Mã.” Tiêu Nghị nói, “Làm trong ngành công nghiệp đĩa nhạc bao nhiêu năm rồi, đã bao giờ thoát được khó khăn chưa? Ông thấy ông làm được không?”

“Nhà nước đang muốn thắt chặt vụ bản quyền.” Đỗ Mã nói, “Ông không thấy đấy à, các diễn đàn âm nhạc hay QQ cũng đã bị quản lý về bản quyền rồi đấy thôi? Trong vài năm tới, dòng nhạc thị trường chắc chắn sẽ dần dần hồi phục, bây giờ mùa đông của ngành đĩa nhạc sắp qua rồi, ông xem mấy chương trình tuyển chọn tài năng âm nhạc bây giờ, thể loại bát nháo nào cũng có thể tham gia được, phí tài trợ vào vòng chung kết là một triệu tệ, đem tiền ấy ra làm cái gì chẳng được?”

“Không được.” Tiêu Nghị nói, “Chuyện này tôi chưa từng nghĩ đến.”

Đỗ Mã nói, “Ông thần kinh à?! Không nói đến cái khác, làm ông chủ không muốn lại thích đi làm trợ lý, ước mơ trước kia của chúng ta đâu rồi?”

Tiêu Nghị, “Ông còn dám nhắc lại chuyện này với tôi à? Là ai đòi lập ban nhạc, đến lúc tốt nghiệp lại chạy đi làm kinh doanh đầu tiên?!”

“Tôi đây không phải là hy sinh bản thân để cứu nước sao?” Đỗ Mã cười nói, “Mấy năm nay tôi vẫn không từ bỏ, có tiền là sẽ thực hiện được ước mơ. Này nhé, tôi có tiền, ông có tài năng, thế chẳng phải là được rồi sao? Thành lập ban nhạc, làm ca sĩ, nổi tiếng toàn quốc, chúng ta đã qua cái

tuổi ấy rồi. Làm nhà chế tác nhạc, con đường này cũng rất khó, nhưng chúng ta có thể làm ông chủ, Lê Trường Chinh cũng thích âm nhạc, anh ta nghe xong chuyện của chúng ta là biết những năm vừa qua, những người như ông, như tôi, vì hiện thực ép buộc mà phải từ bỏ ước mơ. Hiện giờ có cơ hội, có thể làm được rồi, vừa có tiền lại vừa có lý tưởng, như vậy không tốt sao? Không hạnh phúc sao?”

Tiêu Nghị, “Ông để tôi yên tĩnh một lát đã, đừng bắt chước mẹ tôi suốt ngày niệm kinh bên tai tôi như thế. Lượng thông tin lớn quá, ông... Ông say rồi à, Đỗ Mã?”

“Không...” Đỗ Mã nói.

Tiêu Nghị uống chút rượu, nhìn ca sĩ đang hát giữa nhà hàng và dàn nhạc đệm phía sau, thở dài.

Đỗ Mã lại nói, “Ông không thể làm trợ lý cả đời được, Thở à, ngôi sao nào rồi cũng đều có lúc flop²⁰.”

²⁰ *Flop (tiếng Anh), nghĩa là “hết thời”.*

“Phờ...?” Tiêu Nghị chả hiểu gì.

“FLOP.” Đỗ Mã nhấn mạnh, nghiêm túc nói, “Hết thời, danh tiếng chỉ như phù du, lăn lộn trong giới giải trí mười năm, hai mươi năm, có thể làm cả đời sao? Ba năm không đóng phim là không biết đã bị quên từ đời nào. Lư Châu lại là diễn viên phim truyền hình, đừng thấy hiện tại hấn ta nổi tiếng, nhớ đâu...”

“Được rồi đừng nói nữa.” Tiêu Nghị ngắt lời, “Anh ấy rất cố gắng, anh ấy cũng thích đóng phim và sẽ vẫn luôn đóng phim.”

Đỗ Mã uống một hợp rượu, tạm tha cho lỗi tai của Tiêu Nghị, có điều chưa được một lúc đã lại nói, “Hắn ta có thể đóng cả đời nhưng chưa chắc đã nổi tiếng cả đời, càng chưa chắc sẽ cần một trợ lý như ông cả đời, vài năm là hết cỡ, đừng có ngốc nữa.”

Tiêu Nghị, “...”

“Sao hôm nay ông nói nhiều thế?” Tiêu Nghị nói.

“Tôi chỉ muốn tốt cho ông thôi.” Đỗ Mã nói, “Tôi giới thiệu ông đi làm chỗ cô tôi cũng không phải là để ông đi làm trợ lý cho người ta la mắng, kết quả cô ấy lại ném ông cho cái tên Lư Châu khó hầu hạ đó, cũng may là cát không lấp được vàng, nên nổi tiếng thì vẫn cứ nổi tiếng.”

“Là Lư Châu cho tôi cơ hội này.” Tiêu Nghị nói, “Nếu không phải vì anh ấy, tôi cũng sẽ không viết ca khúc này.”

“Ừm.” Đỗ Mã nói, “Dù thế nào thì ông cũng không thể làm trợ lý cả đời được, nếu không ông sẽ hận tôi mất.”

Tiêu Nghị cứ luôn nghĩ đến Lư Châu, chuyện này nhất định không được để cho hắn biết, nếu không sẽ chết chắc. Nhưng phải từ chối Đỗ Mã thế nào đây? Cậu biết Đỗ Mã có ý tốt, giữa bao nhiêu bạn bè như vậy, là Đỗ Mã kéo cậu ra khỏi mấy trang web, là Đỗ Mã cho cậu cơ hội, hai người họ từ lúc đi học đã ngủ cùng một giường, Đỗ Mã còn đùa không có cô gái nào tốt với cậu ta hơn là Tiêu Nghị, nếu tương lai không tìm được đối tượng tốt hơn Tiêu Nghị, thì sẽ cùng cậu tới Na Uy đăng ký kết hôn.

Đỗ Mã chắc chắn không lợi dụng cậu, có bị thần kinh mới nghĩ đến chuyện tìm thứ gì đó trên người cậu để lợi dụng, ngược lại Đỗ Mã muốn có tiền thì anh em cùng hưởng, thực lòng muốn kéo cậu lên.

Tiêu Nghị thỉnh thoảng ngẫm lại, thấy trên đời này hai người tốt với mình nhất chính là Lư Châu và Đỗ Mã, thế nhưng khi lập trường giữa Đỗ Mã và Lư Châu xảy ra xung đột, cả hai đều muốn tốt cho cậu, muốn kéo cậu về bên cạnh mình, vậy thì đúng là trời muốn sụp luôn rồi.

Căn bản không cách nào lựa chọn, nhất là khi Đỗ Mã đã nói những lời kia, Tiêu Nghị nhớ lại khoảng thời gian bọn họ cùng ở bên nhau, nghĩ đến hiện tại mình nghèo rớt mùng tơi, Đỗ Mã lại có tiền như vậy mà hết lần này đến lần khác không cần báo đáp, hoàn toàn chỉ vì tình cảm, Tiêu Nghị cảm động muốn khóc.

“Tôi không biết kinh doanh.” Cuối cùng Tiêu Nghị nói, “Tôi sợ sẽ thêm phiền toái cho ông.”

“Cùng nghĩ cách là được.” Đỗ Mã nói, “Hiện tại có tiền, không sợ bị lỗ, không cần tới Lệ Giang ở khách sạn mười lăm tệ một ngày nữa, ông sợ cái gì chứ?”

Tiêu Nghị lại im lặng.

Đỗ Mã nói, “Ông sợ Lư Châu mắng? Có phải không?”

“Không phải.” Tiêu Nghị nói, “Nếu tôi thật sự muốn từ chức thì còn sợ anh ấy mắng sao? Anh ấy rất tốt với tôi... Tôi cảm thấy... Mẹ nó chứ, tôi sắp yêu xừ anh ta mất rồi!”

Đỗ Mã bị câu nói bất ngờ này của Tiêu Nghị làm cho sặc một phát.

“Tôi nói thật đấy!” Tiêu Nghị nói, “Tuy rằng nghe rất nhảm.”

“À không.” Đỗ Mã vội khoát tay nói, “Không có gì, trong giới âm nhạc mười ông thì có đến chín ông là gay rồi, ông cong cũng là chuyện nằm

trong tiên đoán của tôi... Hai người lên giường chưa? Công phu trên giường của hấn thế nào?”

“Chưa! Ông nghe tôi nói này.” Tiêu Nghị đau khổ, “Tôi bây giờ chẳng muốn làm gì hết, lý tưởng cũng không biết đã ném đi xó nào rồi! Từ sau khi tốt nghiệp là mơ ước cũng bị đánh chết đem chôn, chuyện này không nói làm gì, nếu không phải trong nhà giục tôi kết hôn, tôi còn định cả đời làm trợ lý thật... Lư Châu con người này... Nói như thế nào nhỉ? Có lẽ là sức hút của nhân cách, thật sự khiến tôi nguyện một lòng một dạ yêu anh ấy, cứ ở cạnh anh ấy là thấy rất vui, không ở bên là tôi lại chẳng biết nên làm gì. Có anh ấy động viên... Mặc dù cách động viên của anh ấy rất biến thái, nhưng nó lại rất có tác dụng với tôi. Lắm lúc tôi cũng nghi ngờ, không biết mình có phải là M không. Đây chẳng phải là tình yêu sao? Có khác gì với cảm giác lúc yêu mỗi tình đầu đâu?”

Đỗ Mã mặt đầy hứng thú nhìn Tiêu Nghị, “Ông không biết đâu, cái tay Lê Trường Chinh đó mới lợi hại, ông quăng Lư Châu đi, đi theo anh ta, tôi bảo đảm không tới ba ngày ông sẽ yêu anh ta còn hơn yêu Lư Châu.”

“Thôi cho tôi xin.” Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười nói, “Đa tình tự cô thương ly biệt.”²¹

²¹ Dịch nghĩa: Từ xưa đến nay, yêu nhiều thì đến khi chia tay sẽ càng đau khổ.

Đỗ Mã, “Ông chính là quá sùng bái Lư Châu, giống như người yêu sùng bái bạn trai mình vậy, phóng đại rất nhiều ưu điểm của hấn ta mà không nhìn thấy khuyết điểm, lúc mới yêu còn đang cuồng nhiệt thì đều như vậy, cảm giác sùng bái thần tượng, có thể hiểu được.”

Tiêu Nghị chán nản dựa vào ghế sa lông, Đỗ Mã lại nói, “Ông không cần phải sợ mang nợ Lư Châu, ông phải nghĩ thế này, hấn ta chiều ông thì

cũng muốn ông sống tốt, muốn ông được theo đuổi ước mơ của mình, đúng không? Hấn chấp nhận tốn kém tiền bạc, lại còn hạ mình đẩy ông lên, kiên quyết dùng ca khúc ông viết làm bài hát chủ đề, không phải bởi vì hấn ta thích ông sao?”

“Vậy à?” Tiêu Nghị nói, “Hóa ra là anh ấy yêu cầu dùng bài của tôi sao?”

“Ông xem ông kia...” Đỗ Mã nói, “Có thể nổi tiếng thì thế nào cũng sẽ nổi tiếng, chẳng lẽ chỉ nhờ hấn ta mà ca khúc ông viết dở cũng thành hay được à? Hấn ta chỉ cho ông cơ hội, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình, tôi cũng chỉ là muốn cho ông một cơ hội thôi.”

“Ông vẫn luôn tự tin như vậy nhỉ.” Tiêu Nghị nói, “Lúc nào cũng như tiêm thuốc hưng phấn ấy.”

Đỗ Mã, “Tóm lại, nói thế này nhé, nếu hấn ta tốt với ông thì sẽ tìm cách nâng ông lên, khiến ông vui. Hiện giờ tài năng của ông cuối cùng cũng có người thưởng thức, hấn ta nhất định sẽ thả ông ra, cho ông tới bộ phận sáng tác, đúng không? Nếu hấn muốn ông làm trợ lý cả đời, đây mới chính là áp bức.”

“Theo như những gì tôi biết về Lư Châu từ chỗ cô tôi...” Đỗ Mã lại thản nhiên nói, “Hấn ta không phải là loại người hẹp hòi như vậy. Ông sùng bái hấn, không nỡ xa hấn, sau này lúc nào ông cũng có thể viết nhạc cho hấn, dùng khả năng của ông khiến hấn càng nổi tiếng. Ông có biết là một ca khúc hay có thể cứu sống một bộ phim dở không? Có bao nhiêu người nhớ rõ ca khúc kinh điển nhưng đã sớm quên mất nó nằm ở trong bộ phim nào?”

“Ngày nào đó nếu hần ta gặp chuyện, ông sẽ cảm thấy may mắn với lựa chọn của mình hôm nay, bởi vì ít nhất ông có thể giúp hần một tay trong lúc hần gặp nạn.”

“Sau khi ông về, không cần nói gì đâu.” Đỗ Mã bảo, “Nói ít thì sai ít, cô tôi cũng có ý định này, cô ấy sẽ tìm Lư Châu thương lượng, nếu ông không yên tâm thì trước mắt có thể chuyển sang làm trợ lý công việc cho hần, không lo sinh hoạt của hần nữa, nhưng phụ trách tất cả những gì liên quan đến công việc của hần. Vào đoàn phim nếu ông lo lắng thì cứ đi theo, cho ông chức phó tổng để đẩy, buổi sáng đến phòng âm nhạc làm việc, nửa ngày còn lại đi với Lư Châu là được.”

“Làm việc nửa ngày, đi với Lư Châu nửa ngày.” Đỗ Mã tiếp tục thuyết phục, “Tôi biết ông cả ngày dính lấy hần, giờ bảo ông đi ông cũng không yên tâm, đằng nào thì mới bắt đầu nên phòng âm nhạc cũng không có nhiều việc, ông có thể treo chức vị ở đó thôi, còn tất cả như cũ, thế nào?”

Tiêu Nghị, “Tôi phải suy nghĩ đã. Còn Lê Trường Chinh là thế nào? Có phải viết nhạc cho anh ta không?”

Đỗ Mã, “Cô tôi sau khi mở công ty điện ảnh sẽ hợp tác với công ty của Lê Trường Chinh, tôi thấy ý của cô ấy là muốn ký hợp đồng kéo Lê Trường Chinh về nhưng không được, về sau sẽ thường xuyên giao lưu hợp tác, chò cô ấy bắt đầu dự án của mình, bộ phim đầu tiên sẽ tập hợp những nhân vật lớn, nói không chừng Lư Châu và Lê Trường Chinh sẽ đóng chung đây.”

“Điện ảnh hay phim truyền hình?” Tiêu Nghị hỏi.

“Phim truyền hình, ‘Cầm mao thử và Phi thiên miêu’.” Đỗ Mã nói, “Tôi đoán thế.”

Tiêu Nghị, “...”

“Ai diễn mèo, ai diễn chuột?”²² Tiêu Nghị trong nháy mắt quên bồng tất cả tiền bạc sự nghiệp công ty, phản ứng đầu tiên hoàn toàn theo bản năng của fan, thậm chí, nếu cùng lúc mời được cả Lê Trường Chinh và Lư Châu thì trên Tianya, Weibo nhất định sẽ loạn lên mất!

²² “Mèo” và “chuột” là biệt danh của hai nhân vật Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Không biết.” Đỗ Mã đáp, “Tôi đoán Lư Châu diễn Bạch Ngọc Đường, Lê Trường Chinh diễn Triển Chiêu.”

“Lê Trường Chinh là ngôi sao điện ảnh, anh ta lại chịu đóng phim truyền hình sao?” Tiêu Nghị hỏi.

“Anh ta nhận lời rồi.” Đỗ Mã nói, “Tiền đưa đủ nhiều là anh ta nhận, tôi nói ông nghe này, Lư Châu nhà ông nếu không tính đến chuyện thay đổi hình tượng thì phim truyền hình sợ cũng không gánh nổi mấy năm đâu.”

Tiêu Nghị nói, “Không đến mức khoa trương thế đâu, anh ấy còn đang nổi như cồn vậy.”

Đỗ Mã nói, “Hắn phải đóng phim điện ảnh nhiều vào, nếu không chờ lớp tiểu sinh lên mà hắn còn suốt ngày đóng hoa hoa công tử, hoặc là nam chính mặc vest, năm nào cũng là phim truyền hình, vậy thì lãng phí diễn xuất xuất thân từ điện ảnh quá, ông nhìn Lê Trường Chinh xem, Lê Trường Chinh cùng một lứa với hắn đấy, đã lấy được ngôi ảnh đế rồi.”

“Mỗi người có mục tiêu theo đuổi khác nhau.” Tiêu Nghị nói, “Không thể so sánh như vậy... Có điều Lê Trường Chinh cũng hơn ba mươi rồi sao? Anh ta nhìn trẻ hơn Lư Châu nhiều... Đúng rồi, hồi học đại học... Đúng, Lê Trường Chinh sinh cùng năm với Lư Châu.”

Lê Trường Chinh thoạt nhìn cứ tưởng là mới hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, Lư Châu tuy rằng khuôn mặt không già nhưng khí chất thì chín chắn hơn nhiều, không ngờ cả hai lại là bạn cùng lớp, Tiêu Nghị hoàn toàn không nghĩ tới.

“Hai người bọn họ tôi thấy nên đổi ngược lại mới đúng.” Đỗ Mã cười nói, “Lê Trường Chinh đi diễn phim thần tượng, Lư Châu thì thích hợp với màn ảnh lớn hơn.”

“Tôi cũng thấy thế.” Tiêu Nghị nói, “Có điều diễn xuất của Lê Trường Chinh cũng tốt, anh ta thuộc dạng người vô cùng ôn hòa nhã nhặn, trong mắt mang đầy tâm sự, diễn vai nào là giống vai đó.”

“Lư Châu diễn cái gì cũng giống bản thân hẳn.” Đỗ Mã đứng dậy, “Về thôi.”

“Có điều tôi cảm thấy điểm lợi hại nhất của Lư Châu chính là có thể khiến cho nhân vật và bản thân hợp nhất làm một.” Tiêu Nghị nói, “Tuy người thì là Lư Châu, nhưng khí chất toát ra thì hoàn toàn là khí chất của nhân vật, hoàn toàn là tâm trạng lúc đó của nhân vật, rất thần kỳ. Ông biết không, lúc anh ấy diễn Khấu Bân, tôi thật sự cảm thấy chúng ta trong đó, tâm trạng của anh ấy, sự lo lắng sợ hãi của anh ấy, tôi đều có thể cảm nhận được.”

“Ừm.” Đỗ Mã nói, “Hai người bọn họ đều là thiên tài. Ngừng ở đây đi, tôi biết hẳn là nam thần của ông, vừa nhắc tới hẳn là ông có thể nói ba ngày ba đêm... Đi thôi, về muộn quá cẩn thận bị mắng.”

* * *

Mười hai giờ đêm.

“Hai người đã nói gì?” Lư Châu hoài nghi nhìn Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị, “Không có gì.”

Tiêu Nghị chuyển trang iPad nhanh như dạy trẻ con nhìn tranh học nói, Lư Châu giận dữ quát, “Xem hàng trên Amazon mà cậu lật nhanh như thế làm gì!”

Tiêu Nghị đành phải lật lại trang cũ.

Lư Châu, “Ồ, không nói gì hết, hai người ngồi đối diện nhìn nhau cả đêm? Đến ‘xin chào’, ‘hello’ cũng không nói hả?”

“Nói về Raffia với Louis 15.” Tiêu Nghị lảm bảm.

“Cậu nhìn lại cậu đi.” Lư Châu nói, “Sao không gói chút cơm thừa canh cặn về cho Tiểu Lư đang đói rét ở nhà chứ?”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, anh đang ghen với Đỗ Mã sao? Là vì lần trước tới chúc mừng sinh nhật tôi, phát hiện tôi chạy tới nhà Đỗ Mã sao? Thật nhỏ nhen quá đi, nếu biết tôi bắt tay với Lê Trường Chinh... chắc sẽ đem những đồ trong nhà tôi đã động vào ném hết đi mất.

“Đỗ Mã lảm tiên vậy sao?” Lư Châu lại hỏi, “Uống cả Raffia?”

Tiêu Nghị, “Không, cậu ấy không uống nổi, bọn em chỉ nói mấy chuyện gần đây sống thế nào thôi.”

Lư Châu không tin lắm, nhưng lại không thể biến thành con giun chui vào trong bụng Tiêu Nghị xem cậu nghĩ gì. Trong đầu lúc này đang có một cuộc giao chiến dữ dội, một bên là tiểu ác ma Đỗ Mã mặt đen hê hê cười

xấu xa, một bên là thiên sứ Lư Châu hai tay làm dấu thánh, miệng lẩm bầm hallelujah...

Tiểu ác ma Đỗ Mã không ngừng nói, Tiêu Nghị à, kiếm tiền nha, thành gia lập nghiệp, làm ông chủ có thể mua nhà ở Bắc Kinh, chỉ cần có tiền là ông lúc nào cũng có thể báo đáp Lư Châu mà, chờ hấn gặp nạn là ông có thể trở thành ân nhân của hấn rồi...

Tiểu thiên sứ Lư Châu ở một bên nói:

Tiêu Nghị...

Tôi là nam thần của cậu...

Là nam thần của cậu...

Nam thần...

Thần...

Tiêu Nghị, "..."

Lư Châu chán nản nhìn Tiêu Nghị.

"Sang trang." Lư Châu nói, "Cậu lại đàn mặt ra đây làm gì?"

Tiêu Nghị cảm thấy kỹ năng trời sinh của Lư Châu nhất định là đặt vào diễn xuất gần hết rồi, còn lại một ít thì đặt vào khả năng xỉ vả người khác, cho hấn đi làm người dẫn chương trình của mấy tiết mục nói móc nghệ sĩ thì nhất định vô cùng đặc sắc.

Tiêu Nghị ủ rũ lặt trang, nghĩ đến chuyện phải rời xa Lư Châu là trong lòng vô cùng đau khổ, Lư Châu cũng phát hiện Tiêu Nghị hôm nay có chút kỳ quái, song cũng không nói gì, một lát sau, Tiêu Nghị tắt đèn đi ngủ.

Tiêu Nghị nằm trong phòng một mình, có chút ánh sáng lờ mờ lọt vào phòng qua bức màn, hai chân cậu quắp lấy Lư Châu bằng bông, nhìn thấy nó đeo chiếc nhẫn kim cương cậu mua để tạ lỗi với bạn gái trước kia, đó là lúc Lư Châu lần đầu phát tiền lương cho cậu, tổng cộng tám mươi nghìn tệ, thế là Tiêu Nghị đi mua cái nhẫn trị giá mười hai nghìn.

Chiếc nhẫn sáng lấp lánh, lúc trở về Tiêu Nghị đeo nó lên ngón tay búp bê Lư Châu bằng bông, tình yêu của cậu đã thực sự kết thúc.

Tiêu Nghị kéo cái tay mềm nhũn của nó, nhìn một hồi, nghĩ ngợi... Trong lòng rất khó chịu, bình thường có chuyện gì cậu cũng sẽ tìm Lư Châu để kể ngay, cứ như nói cho hắn thì Lư Châu sẽ thay cậu quyết định, mắng cậu rồi sau đó sẽ đi giải quyết cho cậu.

Hiện tại cậu cũng muốn nói, nói ra trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút, nếu như Lư Châu phản đối, Tiêu Nghị từ chối đề nghị này của Đỗ Mã là xong.

Tiêu Nghị nhón chân nhón tay đi qua hành lang.

“Anh Châu... Anh đã ngủ chưa?” Tiêu Nghị nhỏ giọng gọi.

Bên trong không có phản ứng, Tiêu Nghị dán tai lên cửa, cánh cửa đột nhiên mở ra, Lư Châu mặt không cảm xúc đứng đó. Tiêu Nghị đột ngột mất điểm tựa, cả người ngã chúi về phía trước, không cẩn thận túm trúng quần ngủ của Lư Châu, kéo tụt xuống.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị cuống cuống xin lỗi, Lư Châu ngượng chín mặt, kéo quần lên.

“Làm cái gì thế?” Lư Châu hỏi.

“Anh... Cửa phòng không phải có điều khiển từ xa sao?” Tiêu Nghị nói, “Sao lại phải tự mình ra mở cửa...”

Lư Châu đáp, “Tôi định đi xuống uống nước!”

Tiêu Nghị vội bảo, “Em đi rót nước cho anh.”

Tiêu Nghị xuống dưới mang nước lạnh lên, Lư Châu cầm lấy nhưng không uống, hai người đứng trước cửa phòng. Thời tiết đã dần chuyển nóng, áo ngủ của Lư Châu không cài cúc, để lộ ra cơ ngực và cơ bụng săn chắc, Tiêu Nghị để thân trần, chỉ mặc quần ngủ.

Lư Châu nhướn mày lên, “?”

Tiêu Nghị nghĩ nghĩ, nói, “Em... có chuyện muốn nói với anh.”

Lư Châu, “Ồ.”

Phút im lặng ngẩn ngui, Tiêu Nghị ngược mắt lên nhìn Lư Châu, đột nhiên thấy rất căng thẳng.

“Cậu định nói cái gì?” Lư Châu nhìn Tiêu Nghị bằng ánh mắt chờ đợi.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị liếm môi, tránh ánh mắt của hắn, ánh đèn nhàn nhạt cuối hành lang phủ sáng lên cơ thể họ.

Trong mắt Lư Châu có cả trách cứ và lo lắng, hắn xoa đầu Tiêu Nghị, hỏi, “Sao thế? Thế này không giống cậu chút nào.”

Tim Tiêu Nghị đập thành thịch, được Lư Châu xoa đầu khiến cậu có cảm giác vô cùng ấm áp, hết như cả thế giới này bỗng trở nên thật tốt đẹp,

đường như tình yêu khiến người ta thấy mọi thứ đẹp hơn, khiến hơi thở của Tiêu Nghị cũng như muốn ngừng lại.

Lư Châu lại bảo, “Vào đi rồi nói.”

Lư Châu cầm ly nước vào phòng, Tiêu Nghị nói, “Không... Không... Để ngày mai nói cũng được, chúc anh ngủ ngon, anh Châu.”

“Cậu hâm à?!” Lư Châu dờ khóc dờ cười.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị mặt đầy sọc đen đóng cửa lại, trở về phòng. Cậu ôm Lư Châu bằng bông, cầm điện thoại lên nhìn đi nhìn lại, quyết định gọi cho Đỗ Mã, nói với cậu ta rằng mình còn chưa chuẩn bị xong, cũng không muốn rời xa Lư Châu.

Có điều giờ đã muộn lắm rồi, Đỗ Mã nhất định đã ngủ, ngày mai gọi sau vậy, ngày mai sẽ từ chối đề nghị của Đỗ Mã. Có điều Tiêu Nghị không tài nào ngủ được, trần trọc đến tận năm, sáu giờ sáng, thấp thỏm nhắn tin cho Đỗ Mã, bảo cậu ta gọi cho mình rồi mới thiếp đi.

Hôm sau, Tiêu Nghị bị Lư Châu ném gối vào đầu, đang ngủ ngon thì bật dậy.

Lư Châu vừa đeo đồng hồ vừa nói, “Chị Đỗ bảo tới công ty một chuyến.”

Tiêu Nghị mắt nhắm mắt mở quờ quạng vào phòng tắm, sau đó ngã lên người Lư Châu đang mặc vest.

Buổi sáng, Lư Châu lái xe, lại tắc đường, Tiêu Nghị vẫn còn ngủ gà ngủ gật.

“Đêm qua ngủ không ngon à?” Lư Châu hỏi.

“Năm giờ mới ngủ...” Tiêu Nghị lơ ma lơ mơ.

“Cả ngày không biết nghĩ cái gì trong đầu nữa.” Lư Châu gõ lên trán cậu.

Chương 28

Khó khăn lắm mới tới được công ty, Đỗ Mai nói, “Lư Châu, có chuyện này muốn thương lượng cùng cậu.”

Tiêu Nghị ngồi trên ghế sa lông, đã tỉnh táo hơn một chút, không bao lâu sau, Lư Châu từ phòng làm việc đi ra. Tiêu Nghị đứng dậy, thấy mặt hắn tối sầm bèn hỏi, “Sao vậy?”

Lư Châu nói, “Không được là không được, tôi đã nói không được.”

Đỗ Mai, “Cậu thử hỏi ý kiến của Tiêu Nghị xem?”

“Không có gì để hỏi.” Lư Châu lạnh nhạt nói, “Đi.”

Tiêu Nghị lần đầu tiên nhìn thấy Lư Châu dùng thái độ này nói chuyện với Đỗ Mai, hiển nhiên là thực sự tức giận, cậu lập tức nghĩ đến việc Đỗ Mai sắp xếp nhân sự. Đỗ Mai nói, “Cậu phải ủng hộ tôi, Lư Châu, không thể như vậy được. Tôi đang muốn bàn bạc với cậu đảng hoàng, cậu nổi giận gì chứ?”

Lư Châu đẩy Tiêu Nghị một cái lão đảo, nhét thẳng cậu vào thang máy, Tiêu Nghị vô cùng sợ hãi, không ngờ Lư Châu sẽ phản ứng thế này, không dám hỏi gì nữa. Có điều không hỏi thì lại như là chột dạ, đành phải dè dặt hỏi, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lư Châu thô lỗ nói, “Lái xe đi!”

Tiêu Nghị đành phải lái xe, cả người Lư Châu toát ra luồng khí nguy hiểm, vừa mới ra khỏi ga ra, di động của Tiêu Nghị đã vang lên, Đỗ Mai gọi

điện cho cậu, Tiêu Nghị vừa định bắt máy thì Lư Châu đã giăng lấy điện thoại, mở loa ngoài ra. Đỗ Mai nói, “Tiêu Nghị?”

“Vâng.” Tiêu Nghị đáp.

Lư Châu nghe được rõ ràng, Tiêu Nghị vì thế không dám nói gì hết, Đỗ Mai lại hỏi, “Lư Châu còn giận sao?”

Lư Châu trầm mặc không nói, Tiêu Nghị đáp, “Hình như... có hơi hơi.”

Tiêu Nghị trong lòng không ngừng cầu khẩn, tổng giám đốc, xin chị tuyệt đối đừng có đào hố hại tôi nhé, nể mặt Đỗ Mã là bạn tốt của tôi, chị hãy giơ cao đánh khẽ, đừng bắt tôi lựa chọn bây giờ... Hu hu hu.

Đỗ Mai nói, “Cậu chuyển lời cho cậu ấy một tiếng, chuyện ngày hôm nay là do tôi không suy xét thỏa đáng, con người tôi có chuyện gì là nói thẳng luôn, cậu ấy không đồng ý thì nghe theo cậu ấy vậy, không sao hết.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, câu này quá đẹp, cậu liếc Lư Châu một cái. Sắc mặt Lư Châu lúc này mới đỡ hơn một chút, Đỗ Mai lại nói, “Vốn định kêu cậu giành thời gian qua đây một chút, nhân tiện giúp tôi thành lập một phòng mới, xem ra Lư Châu không đồng ý để hai người tách ra, ha ha ha, tình cảm của các cậu tốt vậy sao?”

Tiêu Nghị cười khan vài tiếng, Lư Châu hít sâu một hơi, định lên tiếng, Tiêu Nghị vội xua tay, ý bảo đừng nói gì, lại quay sang trả lời, “Chị Đỗ, tôi hiểu rồi, nếu có thời gian và điều kiện cho phép thì cần tôi làm gì, chị cứ nói thẳng là được.”

Lư Châu không ngờ Tiêu Nghị lại trả lời như vậy, Đỗ Mai bên kia thấy không bị mất mặt, cũng vừa lòng hơn một chút, ừ một tiếng, nói, “Bảo Lư Châu nhất định đừng có nóng giận, chỉ là việc nhỏ thôi mà.”

“Vâng.” Tiêu Nghị cười nói, cũng cúp điện thoại.

Nét mặt Lư Châu có chút bất an, Tiêu Nghị buồn cười không nhận được, Lư Châu cảm cái hỏi, “Cười cái gì?”

“Cười chúng ta.” Tiêu Nghị nói, “Đều bị tổng giám đốc chơi một ván.”

Lư Châu lúc đầu còn chưa nghĩ ra, nghe Tiêu Nghị nói thế, mới ý thức được lời của Đỗ Mai đúng là như vậy. Đỗ Mai trước tiên là đánh tan nghi ngờ của Lư Châu, sau đó lại ném dự định của mình cho Tiêu Nghị, để cậu lựa chọn và giải quyết, thế là lời khách sáo cũng đã nói xong, Lư Châu muốn nổi nóng cũng không được.

“Chị ấy là một con hồ ly.” Lư Châu nói, “Bao nhiêu người đều không chơi lại được chị ấy, sau này nếu có tách riêng, nhất định không thể đắc tội với Đỗ Mai, nếu không sẽ bị cô ấy chơi chết.”

Tiêu Nghị mỉm cười nói, “Anh muốn hủy hợp đồng sao, anh Châu?”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị một cái, hàm hàm tức giận, không thêm để ý tới cậu. Lại tắc đường, xe đi như rùa bò, Tiêu Nghị thực sự bó tay với giao thông ở Bắc Kinh, có tiền cũng không mua được đường để đi, cũng may là Lư Châu đã mua hai chiếc xe, lấy biển nội thành, nếu không nhớ đâu hôm nào đó nửa đêm mười hai giờ đi quay phim về mà bị chặn biển kẹt lại trên đường thì khổ.

Tắc đường một lúc, điện thoại đột nhiên lại vang lên, là một dãy số lạ. Tiêu Nghị lấy làm lạ, đang định tắt đi thì Lư Châu vuốt tay một cái, nhắc máy.

“A lô, Tiêu Nghị phải không?” Đầu dây bên kia mang theo ý cười nói.

“Ai vậy?” Tiêu Nghị hỏi, đầu dây bên kia hơi ồn ào, nghe không ra là ai.

“Tôi, Lê Trường Chinh!” Người trong điện thoại nói.

Sắc mặt Lư Châu và Tiêu Nghị trong nháy mắt cùng thay đổi, cả đời Tiêu Nghị chưa lúc nào thấy chết dở như lúc này, làm sao bây giờ?! Sắc mặt Lư Châu đã nhuộm một màu đen sì, Tiêu Nghị hoàn toàn không thể phán đoán nổi hành động tiếp theo của hắn sẽ là gì.

“Đêm qua Đỗ Mã đã nói với cậu chưa?” Lê Trường Chinh hỏi, “Chuyện hùn vốn mở công ty đĩa nhạc ấy.”

“Tôi đang... lái xe.” Tiêu Nghị nói, “Gọi cho anh sau được không?”

“Được được.” Lê Trường Chinh lập tức nói, “Xin lỗi đã quấy rầy cậu, tôi chờ điện thoại của cậu đó.”

Lê Trường Chinh chủ động cúp máy, Lư Châu đã mở cửa xuống xe, bỏ đi.

“Anh Châu!” Tiêu Nghị kêu lên, “Anh nghe em giải thích! Đợi đã!”

Tiêu Nghị quên cả rút chìa khóa xe, xuống xe đuổi theo Lư Châu, “Anh cho em cơ hội giải thích được không?”

Lư Châu đi đằng trước, Tiêu Nghị đuổi theo sau, trời đất xám xịt một màu, sáng mùa hè khói bụi mù mịt. Tiêu Nghị mặc đồ thể thao, đuổi theo Lư Châu thân hình cao lớn, mặc vest ở đằng trước, cậu cuống quýt đưa mũ cho hắn, nói, “Anh đội mũ lên trước đã, nghe em nói đi mà!”

Lư Châu không cầm mũ, đi đến bên một bệ cỏ ngồi xuống, nhìn Tiêu Nghị.

“Cậu về đi.” Lư Châu nói, “Tôi không cần cậu nữa, không cần phải nói gì nữa.”

Tiêu Nghị thở dài một tiếng, nghĩ một lúc rồi khom người, quỳ xuống trước mặt Lư Châu, hai tay đặt lên đầu gối, ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Em quỳ xin anh đây, anh Châu.” Tiêu Nghị nói, “Anh nghe em giải thích được không, chuyện này là lỗi của em, em đã không giải thích rõ ràng...”

Người qua đường lập tức bị thu hút sự chú ý, tò mò đưa điện thoại lên chụp ảnh, Lư Châu giơ chân đạp Tiêu Nghị một cái, găm lên, “Cút! Cậu coi tôi như con bò của cậu đấy à?!”

Người xem càng lúc càng xúm lại nhiều, Tiêu Nghị bị đạp ngã ra đất, người dính đầy bụi.

Dòng xe bắt đầu chậm chậm di chuyển, Lư Châu đưa tay ra bắt xe, chui vào một chiếc taxi đi mất.

Tiêu Nghị mệt mỏi quỳ trên đất, thầm nghĩ, mẹ nó, ông đây đúng là đồ ti tiện, trước kia quỳ dưới chân bạn gái bị cô ta nhéo tai, giờ quỳ trước mặt Lư Châu thì bị đá vào ngực...

Một chiếc xe dừng lại bên đường.

Một cô gái chạy xuống xe, lo lắng gọi, “Tiêu Nghị, cậu làm gì ở đây thế? Mau đứng lên.”

Cô gái kia đi giày cao gót, cả người mặc toàn hàng hiệu, đưa tay kéo Tiêu Nghị lên, không ngờ lại là Ninh Á Tình đang trên đường tới công ty.

“Á Tình?” Tiêu Nghị lơ mơ hỏi.

Ninh Á Tình đưa tay lên làm động tác “suyt”, kéo cậu vào trong xe, người qua đường lúc này mới tản đi.

“Hôm nay chị An còn vừa nhắc đến cậu.” Ninh Á Tình nói, “Lúc nào mở liveshow thì tặng chúng tôi mấy tấm vé, chớp mắt đã thấy cậu quỳ xuống ven đường, con người Lư Châu thật là...”

Tiêu Nghị thật sự không còn tâm trạng nào để nói nhiều, chỉ mết mỗi mỉm cười.

Ninh Á Tình vòng xe, đến trước cao ốc đối diện công ty Đỗ Mai, Tiêu Nghị xuống xe, hẹn Ninh Á Tình hôm khác gặp mặt rồi men theo đường lớn chạy về chỗ dừng xe. Giữa dòng xe đi lại như mắc cửi, ngồi vào chiếc Jaguar của Lư Châu, đã có cảnh sát giao thông để lại phiếu phạt, Tiêu Nghị gục đầu lên tay lái, lúc ngẩng lên hai mắt đỏ quạch, khởi động máy, lái xe đi.

Tiêu Nghị mua một bao thuốc lá ở gần công viên, vừa hút vừa lái xe về, nghĩ đến chuyện Lư Châu có lẽ không mang tiền theo người, muốn gọi điện thoại cho hắn, tay sờ vào túi mới phát hiện di động không biết đã bị trộm mất từ khi nào, có lẽ là lúc dừng xe không khóa ban nãy.

Tiêu Nghị tìm laptop, cũng may là cái túi ở ghế sau không bị lấy mất.

Cậu dừng xe trong ga ra, về nhà gọi điện thoại cho Lư Châu, hắn đã tắt máy.

Lại như thế nữa, các người có thể đừng tắt máy hay không hả?! A a a a!!!!

Tiêu Nghị thật sự bị Lư Châu chơi chết rồi, cậu nằm trên ghế sa lông, nhớ tới lúc chia tay với bạn gái. Lần chịu đả kích này quả thực khiến cậu

muôn gục luôn.

Cứ cách mười phút Tiêu Nghị lại gọi điện cho Lư Châu một lần, tất cả đều tự động chuyển sang hộp thư thoại, lúc đầu Tiêu Nghị chỉ hỏi hấn đang ở đâu, mở máy thì gọi điện lại cho cậu, sau lại biến thành anh nghe em giải thích, anh đừng tức giận, đã hết giận chưa? Về nhà em nói cho anh nghe, không phải như anh nghĩ đâu...

“Anh Châu.” Tiêu Nghị nói với tiếng trả lời tự động trong hộp thư, “Xin lỗi anh, đầu tiên là em không phải gián điệp nằm vùng của Lê Trường Chinh, em và anh ta cũng chỉ biết nhau hôm qua thôi. Đỗ Mã hẹn em ra ngoài, nói với em rằng cậu ấy muốn mở công ty. Đêm qua, chuyện em muốn nói với anh cũng chính là chuyện này.”

“Em không có ý định bỏ việc không làm nữa.” Tiêu Nghị nói, “Thực sự không có, nhưng em sợ anh biết em tiếp xúc với Lê Trường Chinh sẽ nổi giận, thế nên mới giấu anh. Sáng nay em gọi điện cho Đỗ Mã nhưng cậu ấy chưa dậy, em gửi tin nhắn cho cậu ấy rồi, không tin anh có thể xem điện thoại của em... À mà điện thoại của em vừa bị trộm mất rồi...”

“Em...” Tiêu Nghị đột nhiên cảm thấy, thật khó để nói ra ba chữ đó, cậu im lặng thật lâu rồi nói, “Thật sự, dù anh có tin hay không, em tuyệt đối không hề có suy nghĩ phản bội anh. Em yêu anh.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Lư Châu đã trở lại, Tiêu Nghị thở phào, lập tức đứng lên.

“Anh ăn cơm chưa?” Tiêu Nghị hỏi.

Lư Châu không trả lời, ngồi vào bàn ăn, Tiêu Nghị đi tới ngồi đối diện với hấn, nói, “Anh Châu, anh nghe em giải thích, anh đừng vội nóng giận, đêm qua em mới quen Lê Trường Chinh, trước đó tuyệt đối không có tiếp

xúc với anh ta, là Đỗ Mã giới thiệu cho chúng em quen nhau. Cậu ấy muốn mở công ty nhưng em không đồng ý, cho nên Lê Trường Chinh hôm nay mới gọi điện cho em...”

Lư Châu ngược mắt lên nhìn Tiêu Nghị, lạnh lùng nói, “Sao cậu còn ở đây?”

Tiêu Nghị hít sâu một hơi, “Sáng nay em đã từ chối Đỗ Mã rồi.”

“Tiền lương tôi đã quyết toán cho cậu rồi.” Lư Châu nói, “Chuyển cho cậu thêm một tháng lương, có điều chắc cậu chẳng quan tâm đến chút tiền ấy đâu. Tổng cộng sáu mươi lăm ngàn, từ tháng Ba đến tháng Sáu. Sáng nay tôi đã chuyển vào thẻ của cậu rồi, cậu kiểm tra đi.”

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu, im lặng không lên tiếng.

Lư Châu, “Cho cậu một tiếng đồng hồ, thu dọn đồ đạc, cút khỏi nhà tôi.” Nói xong, hắn nhìn đồng hồ nói, “Trước hai giờ hai mươi phút phải dọn đi, nếu không tôi kêu bảo vệ vào giúp cậu dọn.”

Tiêu Nghị đứng trước bàn ăn, Lư Châu đứng đối diện, im lặng hồi lâu, cuối cùng cậu gạt đầu, rút từ trong túi ra thẻ ngân hàng của mình.

“Đồ khốn!!!” Mắt Tiêu Nghị đỏ quạch, gào lên, ném cái thẻ vào mặt Lư Châu.

Mười phút sau, Tiêu Nghị thu dọn tất cả quần áo của mình vào một cái túi, đứng trước cửa, lôi ra một cái USB, đặt lên bàn.

Lư Châu ngồi trên ghế sa lông, quần áo chưa thay, lười biếng cầm ly nước.

“Đây là cái gì?” Lư Châu hồ hững hỏi.

“Tặng anh, coi như làm kỷ niệm.” Tiêu Nghị nói, “Chúc anh hạnh phúc, anh Châu.”

“Chúc cậu thành công.” Lư Châu cười nói, “Cố lên, Tiêu Nghị, cậu sẽ nổi tiếng.”

Hai mắt Tiêu Nghị đỏ lên, không kiềm được run rẩy, giống hệt một đứa trẻ đang cố gắng hết sức để kiềm nén, cuối cùng hít sâu, lấy lại bình tĩnh, mỉm cười với Lư Châu.

“Em đi rồi...” Tiêu Nghị đứng ở cửa nói, “Chăm sóc bản thân cho tốt.”

Tiếng đóng cửa vang lên, để lại căn phòng yên tĩnh đằng sau.

Lư Châu ngồi trên ghế sa lông, mệt mỏi khép mắt lại, thở một hơi thật dài, bật khóc.

Hắn khóc nghẹn một lúc, sau đó cầm lấy điều khiển từ xa, nhét USB vào, bật video Tiêu Nghị để lại lên.

Đó là lần đầu tiên Tiêu Nghị theo hắn vào đoàn phim, quay bộ “Thiết mã băng hà”.

Mở đầu là “Choang!”, tiếng kim loại va vào nhau chát chúa, rồi nhạc dạo đầu bài “Hồ điệp” của Vương Phi vang lên trong phòng khách, ánh sáng biến đổi, chát giọng mang chút từ tính của Tiêu Nghị vang lên. Giọng Tiêu Nghị rất hay, vừa trong sáng lại vừa chát chứa tình cảm, mang trong đó cả thuần khiết và trầm ấm đặc trưng chỉ nam giới mới có.

Nghe giọng Tiêu Nghị, dường như hiện lên trước mắt Lư Châu là khuôn mặt cậu đang nhập tâm hát, đôi mày hơi nhíu lên, đôi mắt chăm chú nhìn hắn, khóe miệng nhoẻn cười, bao nhiêu ký ức ủa về.

Ngày hôm đó Tiêu Nghị vừa tới, lén lút ôm quà fan tặng hắn nhưng xém chút nữa bị vớt đi lên tầng hai, hết như con kiến chuyển nhà, cẩn thận đem chúng vào trong phòng từng chút một.

Lư Châu nhớ rõ khi đó mình đang gọi điện thoại, ôm cả một bụng tức, quay đầu nhìn thấy Tiêu Nghị đang len lén tha một con búp bê bằng bông hình Lư Châu chibi vào phòng, nhất thời dờ khóc dờ cười, nhưng cuối cùng vẫn không mắng cậu.

“Chưa từng hẹn hò, đã không còn muốn chờ mong...”

Giọng Tiêu Nghị vang lên trong căn phòng yên tĩnh, Lư Châu hít mũi, ho khan.

Hôm đó quay ngoại cảnh tại Hoàn Điểm, quay xong cảnh tình cảm, Lư Châu còn nhớ rõ mình cầm tay Tiêu Nghị.

“Năm lấy tay người, cùng người già đi...” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị trân trân nhìn hắn, mặt đỏ lên.

Lư Châu cảm nhận được rõ ràng, tim mình bỗng nhiên hẫng một nhịp, cũng giống như cảm giác lần đầu quay phim, khi đạo diễn hô “cắt”, trái tim cứ lơ lửng trong không trung, mãi không chịu chạm đất.

Lư Châu nín thở, thiếu chút nữa thì giữ lấy cậu...

“Nhập tâm một chút!” Lư Châu định thần lại, cảm giác được cơ thể mình đã có phản ứng, tức giận quát, “Đừng tưởng tôi không biết cậu đang nghĩ gì!”

Tiêu Nghị, “Em... đi ngủ trước, anh Châu.”

Tiêu Nghị đi rồi, Lư Châu không thể tin nổi, hít một hơi dài. Hắn nuốt nước miếng, đưa tay cọ mũi, đứng dậy đến trước gương.

Hắn nhìn thấy mặt mình cũng đỏ lên, phía dưới áo tắm gò lên một chỗ, vội vàng quần chặt cái áo, ngồi xuống giường một lúc, nhìn trái nhìn phải, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, mở cửa hóng gió lạnh.

Lư Châu xoay người lại, quả thực muốn điên rồi, một lát sau hắn chui vào phòng tắm, mở nước lạnh ra tắm, lúc ra mới thấy bình tĩnh hơn một chút, Tiêu Nghị lại quay lại.

“Sao anh không đóng cửa sổ?” Tiêu Nghị nói, “Cẩn thận cảm lạnh...”

Lư Châu quay đầu lại nhìn Tiêu Nghị một cái, ngậm ngừng nói, “Ừm.”

Ngày hôm sau, Lư Châu quả nhiên bị cảm, hơn nữa còn là cảm nặng, cả ngày đóng với Ninh Á Tình đều thấy tinh thần không ổn định, không ngừng nghĩ tới khoảnh khắc cùng với Tiêu Nghị tối qua.

“Hận em không phải là một chú bướm, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh...” Giọng hát của Tiêu Nghị vẫn ngân vang.

Lư Châu kiệt sức day day mắt.

Ngày đó ô tô lao trên đường cao tốc trong đêm, Lư Châu ném đi động của Tiêu Nghị đi.

“Không đưa!!!” Mắt Tiêu Nghị đầy nước, gào lên với Lư Châu.

Lư Châu bị gào ngăn cả người ra.

“Anh nói xin lỗi đi...” Tiêu Nghị run rẩy nói, “Em sẽ tha thứ cho anh...”

Lư Châu theo bản năng đưa tay lên, định cho Tiêu Nghị nhát nữa rồi quát: Nhìn cậu kia, khóc cái quái gì chứ! Cậu thần kinh à, cậu... Sau đó giằng co nhau, sau đó hẳn sẽ nổi giận...

“Cậu có phải đàn ông con trai không?!” Lư Châu nửa ngày sau mới rặn ra được một câu, “Có thể mà đã khóc rồi!”

* * *

Hôm đó từ Hoàn Điểm về, cả hai đều mệt gằn chết, Tiêu Nghị bật đèn lên, căn phòng lập tức trở nên ấm áp, cậu thở phào nói, “Về nhà rồi.”

Lần đầu tiên quay phim xong có người cùng Lư Châu về nhà. Trước đây về đến nhà chỉ thấy trống trải, tối tăm; bây giờ đã có Tiêu Nghị chạy ngược chạy xuôi sắp xếp thu dọn đồ đạc, chuẩn bị nước cho hẳn tắm.

Lư Châu bỗng nhiên cảm thấy thứ mình vẫn mong mỏi mà không có được, thực ra rất đơn giản. Nếu đổi tên nhóc này thành bạn gái thì tốt rồi... Mà không, cứ như bây giờ cũng không tệ.

Lư Châu đi tắm, miệng ngâm nga hát, tắm xong lên lầu, Tiêu Nghị đứng cạnh bàn ăn dưới nhà ngựa đầu lên nói, “Anh Châu, nước đá em để trên tủ đầu giường ấy.”

Bên trong áo tắm Lư Châu không mặc gì, Tiêu Nghị vừa ngẩng đầu Lư Châu đã theo bản năng cứng lên, sau đó lại nghĩ, từ góc độ này chắc cậu không thấy gì đâu, bèn ừ một tiếng, lập liếm nói, “Cậu đi ngủ đi.”

Lư Châu về phòng nằm lên giường, xoay qua xoay lại, xoay tới xoay lui, cuối cùng nghe thấy tiếng cửa đóng.

Sao lại không qua chúc ngủ ngon chứ?

Một lát sau...

“Ê!” Lư Châu gào lên.

Bên ngoài không có tiếng trả lời, Lư Châu lại gào, “Ê!”

“Ê!” Lư Châu giận dữ hét, “Tiêu Nghị!”

Lư Châu tức muốn nổ phôi, lộn một vòng đứng lên, không cẩn thận lại đá chân vào cạnh giường, đau đến không ngừng hít hà, nhảy lò cò mấy cái, ra đến ngoài hành lang, định gõ cửa thì mặt bỗng nhiên biến sắc, mở thẳng cửa đi vào.

Trong phòng Tiêu Nghị, trên giường có một Lư Châu phiên bản thú nhồi bông, xung quanh nào là khăn quàng cổ, vỏ gối... đủ thứ vạt lung tung trên giường. Tiếng nhạc mở rõ lớn, khoe miệng Lư Châu giật giật, nhìn lưng Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị chỉ mặc một cái quần lót màu trắng, ngồi trên ghế xoay, trên đầu đeo tai nghe, chăm chú nhìn vào màn hình, cánh cửa kính của chiếc tủ phản chiếu lại gương mặt chính diện của cậu, nước da trắng trẻo, dáng người khỏe mạnh cân đối, cánh tay có chút cơ bắp, đôi mắt rất đẹp, tóc hơi chờm ra phía ngoài tai nghe.

Lư Châu theo bản năng sờ lên môi, suýt nữa thì chảy máu mũi.

Tiêu Nghị lắc lư theo điệu nhạc, ngón trỏ gõ trên bàn, cất tiếng hát.

“Môi còn chưa mở lời, đã làm tổn thương nhau...”

* * *

Chất giọng trong sáng của Tiêu Nghị vang lên khiến Lư Châu chân động.

Vẻ mặt hắn đầy sự kinh ngạc, trong mắt tràn ngập bất ngờ, sau đó mỉm cười, không ngờ Tiêu Nghị lại hát hay như vậy!

Hắn nín thở, nghe Tiêu Nghị hát xong bài “Hò điệp”, giọng hát của Tiêu Nghị lúc ấy dường như nhập vào làm một với hiện tại. Hôm đó Lư Châu đã nhìn thấy trên màn hình laptop của Tiêu Nghị mở những cảnh quay của mình trong “Thiết mã băng hà” - chỉ có duy nhất hình ảnh của hắn.

Tiêu Nghị kết thúc bài hát một cách rất đẹp, giọng vẫn còn hơi run rẩy vì kích động, tiện đà đẩy tay lên bàn, xoay ghế lại. Hai mắt Tiêu Nghị vẫn nhắm nghiền, đầy chăm chú, mặt hướng về phía Lư Châu, vẫn chưa nhận ra sự hiện hữu của hắn.

Lư Châu nuốt nước miếng, khoảnh khắc ấy, tim hắn như ngừng đập, mái tóc, đôi mày của Tiêu Nghị dưới ánh đèn vàng ấm áp lấp lánh cảm giác của tình yêu. Trong lòng Lư Châu dường như có gì đó cuộn cuộn nổi lên, không ngừng va đập đòi thoát ra ngoài.

Tiêu Nghị mở mắt ra, lập tức ngượng ngùng lúng túng gập ngay laptop lại, Lư Châu dở khóc dở cười, xoay người trở về phòng, hai mắt nhắm lại, lắc đầu, hai bàn tay vò mạnh lên mặt.

* * *

Hôm đó hắn đưa Tiêu Nghị về công ty, bị vụ “mang muối” của cậu làm cho cười đến đứt ruột, Tiêu Nghị mặt nghệt ra chẳng hiểu gì, đi ra ngoài hành lang.

Đỗ Mai, “Cậu nhóc Tiêu Nghị này rất thật thà, cũng rất quan tâm tới cậu, công ty định thử bồi dưỡng cậu ấy xem sao, mà lần trước cậu ra tay đánh cậu ấy, tôi còn không chắc cậu ấy có đồng ý ở lại không nữa.”

“Không đồng ý?” Lư Châu tức giận nói, “Cậu cậu cậu ta... Đúng rồi, cậu ta tên gì ấy nhỉ?”

Lâm Nghiêu, “Tiêu Nghị.”

Lư Châu, “Đúng vậy! Không trả tiền, làm không công cậu ta cũng chấp nhận! Chị có tin chỉ cần tôi mở miệng, cậu ấy sẽ ở lại không?”

Đỗ Mai bật cười.

Lư Châu nói, “Cậu ta mới vào làm, nghèo rớt mùng tơi, không có tiền đâu, trả cho cậu ta nhiều chút, tôi cho cậu ấy tám mươi ngàn, cả tiền lương cả trợ cấp lẫn thưởng cuối năm.”

Đỗ Mai nói, “Cậu cảm thấy ký hợp đồng bao nhiêu năm là thích hợp?”

Lư Châu, “Hai mươi năm đi, nếu đồng ý thì tăng thêm lương cho cậu ta, cậu ta hát hay đấy, có điều tôi không hy vọng cậu ta bước chân vào giới giải trí, nó phức tạp quá. Hiện giờ ai cũng muốn nổi tiếng, bắt chấp hết cả thủ đoạn.”

Lâm Nghiêu bật cười, Đỗ Mai cũng buồn cười nói, “Không có hợp đồng hai mươi năm đâu, sao cậu không đòi năm mươi năm đi, kêu người ta bán thân cho cậu luôn! Ký cái mười năm là được rồi.”

Lư Châu không hài lòng, “Ký mười năm, lỡ cậu ta chạy mất thì tôi biết làm thế nào?”

Đỗ Mai dờ khóc dờ cười, “Bản thân cậu mới ký có năm năm, bắt người ta ký hai mươi năm, mười năm còn chưa chắc cậu ấy đã chịu ký đâu.”

Lâm Nghiêu, “Công ty chúng ta đang thiếu quản lý, Lư Châu cậu dẫn dắt cậu ấy, thử xem có thể được mấy năm, tạo dựng các mối quan hệ rồi cho cậu ấy dắt lính mới...”

Lư Châu nhất thời như bị sét đánh, không thể tin nổi nói, “Cậu ta?! Cậu ta thì làm được cái gì?!”

Lâm Nghiêu giật mình.

Lư Châu mất tự nhiên nói, “Cậu ta không được đâu! Anh đừng thấy cậu ta tốt tính, thật ra thì chẳng biết cái gì hết, chỉ là oắt con vô dụng thôi!”

“Suýt.” Đỗ Mai chỉ chỉ ngoài cửa, trong mắt là sự trách cứ, Lư Châu lập tức đổi giọng, cảnh giác nhìn Đỗ Mai và Lâm Nghiêu, vẻ đề phòng nói, “Tôi chỉ muốn cậu ta làm trợ lý thôi, không nói chuyện khác. Tiền lương tôi trả, không cần điều qua làm quản lý làm gì, thiếu người thì chị tự tìm, trên hợp đồng cứ thế mà viết. Làm trợ lý có gì không tốt? Tôi có bạc đãi cậu ta đâu, sao phải ngày ngày mệt như cún làm gì?”

“Được được.” Đỗ Mai nói, “Chỉ cần có thể đỡ cậu là được.”

Đỗ Mai nhìn Lâm Nghiêu, cười nói, “Bảo Tiêu Nghị vào đi.”

* * *

Tiêu Nghị đi vào, Lư Châu cũng không thèm nhìn cậu, thản nhiên chơi game, chết đi chết lại mấy lần, mãi không qua được cửa.

“Ngắn nhất là mấy năm?” Tiêu Nghị dè dặt hỏi, “Tổng giám đốc, không giấu gì chị...”

Lư Châu, “...”

Lư Châu bỗng chốc thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Tiêu Nghị, nghĩ thầm, mẹ nó, nếu không thì chẳng lẽ để cho cậu muốn chạy lúc nào thì chạy à?!

“Hận em không phải là một chú bướm, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh...”

Xuân về hoa nở, ngoài cửa sổ sương mù mênh mông, xác pháo ngập đường ướt át, Lư Châu ngáp một cái, tỉnh giấc trên giường của Tiêu Nghị. Sáng sớm, cả người Tiêu Nghị nằm đè lên hắn, Lư Châu thở gấp, khuôn mặt điển trai đỏ lên, khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Trên người Tiêu Nghị là mùi của nam sinh, sạch sẽ và thanh mát, mắt cá chân trắng trẻo, da thịt chạm vào hắn qua lớp quần áo ngủ, nhiệt độ cơ thể hai người hòa quyện vào nhau. Trong buổi sáng mùa đông ẩm ướt, Lư Châu gần như không thể khống chế bản thân, hơi thở của Tiêu Nghị ngay sát cổ hắn, cậu đang say ngủ, nhịp thở thật đều và dài, trái tim Lư Châu không kịp được loạn nhịp, cảm giác hưng phấn vào buổi sáng khiến hắn gần như bộc phát.

Tim Lư Châu như muốn nổ đến nơi, hắn cúi đầu xuống, thấy Tiêu Nghị dựa vào ngực mình, một tay ôm eo hắn, hai mắt nhắm nghiền, làn da trắng, vẻ mặt lúc ngủ, mái tóc bồm xồm... Tất cả đều mang tới cho Lư Châu một cảm giác đã lâu lắm rồi không có.

Lư Châu nhắm mắt lại, cố gắng khống chế bản thân, định nhẹ nhàng gỡ Tiêu Nghị từ trên người xuống. Tiêu Nghị khẽ động đậy, Lư Châu lập tức nhắm chặt mắt, đặt tay xuống. Tiêu Nghị tỉnh dậy, mở mắt ra, sau đó vô

cùng xấu hổ, thấy Lư Châu còn đang ngủ bèn cẩn thận buông tay, dịch sang chỗ khác.

“Cho em một đôi tay để dựa vào anh, cho em một đôi mắt để nhìn anh ra đi...”

“Cho dù bướm nhỏ bay qua biển lớn, cũng không ai nữ trách...”

* * *

Màn đêm yên tĩnh, Lư Châu tụ tập với bạn bè xong, về đến nhà.

“Anh về rồi à?” Tiêu Nghị hình như vẫn đang nằm bò trên ghế sa lông, nói với Lư Châu, sau đó đứng dậy cởi áo khoác cho hắn, liền thoáng hỏi han.

“Tối nay anh ăn gì thế?”

“Ồ, đi hát à? Hát bài của ai?”

“Giám đốc Đỗ gọi điện đến, bảo anh ngày mai tới công ty một chuyến...”

Thế rồi bỗng một ngày, Lư Châu quay xong trở về, Tiêu Nghị không có nhà, cả ngày không có cậu bên cạnh, Lư Châu cứ cảm giác như thiếu thiếu gì đó, “ê” “ê” gọi vài tiếng, nhớ ra Tiêu Nghị còn đang viết nhạc ở công ty, đành phải đi tắm, nằm trên giường thần thờ.

Một lát sau, Lư Châu lại đứng lên, lượn vào phòng Tiêu Nghị dạo một vòng, lục lọi đồ đạc của cậu, nhìn thấy trong ngăn kéo có một đồng ảnh chụp, mấy hộp giấy chứa đầy thư của fan viết cho Lư Châu, khóe miệng Lư Châu giật giật, “xì” một tiếng, liếc thấy Lư Châu bằng bông ở trên giường Tiêu Nghị, bèn bắt tay nó.

Tay Lư Châu chạm phải một vật cứng trên ngón tay con búp bê.

Lư Châu, “???”

Lư Châu nhìn kĩ lại dưới ánh đèn, thấy ngón tay Lư Châu bằng bông đeo chiếc nhẫn kim cương trước đây Tiêu Nghị định tặng cho bạn gái, ngón tay bị thít lại giống nửa củ cà rốt, mềm nhũn rũ xuống.

Lư Châu, “...”

“Cho em một khoảnh khắc, để được sùng bái anh; cho em cả đời này, để đưa anh ra đi...”

“Không đợi tới trời sáng, đã tỉnh cơn mộng đẹp...”

Trong màn đêm tĩnh lặng, Lư Châu nhìn tên Tiêu Nghị trên màn hình điện thoại, mấy lần muốn gọi lại sợ làm phiền cậu, đem di động ném sang một bên.

Lư Châu nằm xuống ngủ, lát sau lại ngồi dậy, nghĩ nghĩ rồi gửi tin nhắn cho cậu.

Tiêu Nghị trả lời lại, Lư Châu không có được câu trả lời như trong dự đoán, mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Lư Châu lại trần trọc thêm một lúc, cuối cùng đầu tóc bõm xòm đứng dậy, thay quần áo, vội vàng xuống lầu, cầm lấy cái bánh sinh nhật trên bàn, lái xe ra khỏi cửa.

“Cho em một đôi tay, để dựa dẫm vào anh; cho em một đôi mắt, để nhìn anh ra đi...”

* * *

Buổi tối mùa xuân, trăm hoa đua nở, ngoài cửa, đèn hành lang tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Lư Châu hồi hộp nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị đắn đo mãi, lấy hết can đảm lên tiếng, “Em... Em có chuyện muốn nói với anh, anh Châu...”

Hô hấp của Lư Châu dường như ngừng lại trong tích tắc, hắn nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị nhắm chặt mắt lại, dường như đang khó khăn lắm để hạ quyết tâm.

“Em... Em...”

Hô hấp của Lư Châu trở nên dồn dập.

“Muốn nói cái gì thì nói đi.” Giọng Lư Châu như sắp không còn là của hắn nữa.

“Không đợi tới bình minh, đã tỉnh cơn mộng đẹp... Chúng ta đều tự do tự tại...”

Giọng Tiêu Nghị nhỏ dần, bài hát kết thúc, cậu đẩy nhẹ cái bàn, theo ghế xoay mặt lại phía hắn, hai mắt nhắm lại, hướng về phía hắn mong chờ.

Lư Châu tắt video đi, đứng dậy lên lầu, cầm lấy áo khoác, lúc ra đến hành lang thì dừng bước, đẩy cửa phòng Tiêu Nghị ra.

Đồ đạc của Tiêu Nghị đều đã được mang đi, trong phòng được thu dọn ngăn nắp, búp bê Lư Châu chibi bằng bông còn nằm trên giường, trên tay vẫn là chiếc nhẫn kim cương. Lư Châu trầm ngâm một lúc, lấy điện thoại ra, mở máy định gọi cho Tiêu Nghị thì liên tiếp nhận được tin nhắn trong hộp thư thoại.

Hắn đứng trong phòng Tiêu Nghị, hết như cậu đang ở ngay trước mặt, hoặc lo lắng, hoặc bất an mà giải thích với hắn những chuyện đã xảy ra, cho đến khi giọng của cậu dần dần bình tĩnh lại.

“Em yêu anh.”

Đó là câu nói cuối cùng của Tiêu Nghị.

* HẾT TẬP 1 *

Tiểu thuyết / Oái Hưởng Tâm dịch

PHI THIÊN ĐẠ TƯỚNG

TRUYỆN HÀNH SAO

NHÀ XUẤT BẢN
THANH NIÊN

Chương 29

Năm giờ chiều, trong công ty, Lư Châu cả người phờ phạc.

“Đi đâu rồi?” Lư Châu hỏi.

“Không biết.” Đỗ Mai nói, “Tôi vừa mới họp xong, cậu ấy nói muốn từ chức, Lâm Nghiêu nghe điện, bảo để tính sau. Cậu đuổi cậu ấy đi à? Lâm Nghiêu bảo cậu ấy cũng không đến công ty, đành nói Tiêu Nghị nghỉ ngơi một thời gian, đến lúc đó rồi tính.”

Lư Châu, “...”

Đỗ Mai nói, “Điện thoại của cậu ấy tắt máy, họp xong tôi gọi lại cho cậu ấy thì là số điện thoại công cộng. Lư Châu? Đợi đã! Này!”

“Không phải tôi nói cậu chứ...” Đỗ Mai đứng trong hành lang nói, “Cậu hôm nay nổi nóng với cậu ấy như thế để làm gì? Chuyện đó vốn có thể thương lượng, Tiêu Nghị đã quỳ xuống với cậu trên đường, nếu không phải Ninh Á Tình kéo cậu ấy đi thì đám thợ săn ảnh bám theo các cậu đã...”

Lư Châu nhanh như chớp chui vào thang máy.

* * *

Sáu giờ, tại sân bay Bắc Kinh.

Tiêu Nghị đã mua được vé máy bay, đang làm thủ tục gửi hành lý.

Lúc qua quầy an ninh, nhân viên sân bay tò mò nhìn cậu.

“Tiêu Nghị?” Nhân viên sân bay hỏi.

“Vâng.” Tiêu Nghị bất an nói.

Người nhân viên đó gật đầu, Tiêu Nghị qua cửa.

Tiêu Nghị cứ cảm thấy hôm nay cả thế giới đều có điểm gì đó khác thường. Máy bay bị trễ, đến mười một rưỡi tối mới cất cánh, Tiêu Nghị đành phải đi mua mì ăn liền, khom người đổ nước sôi, lúc đang rót nước, lại phát hiện có vài hành khách nhìn cậu, còn nhỏ giọng bàn tán gì đó.

Tiêu Nghị, “???”

Tiêu Nghị gãi đầu, không có tâm trạng chú ý tới thế giới bên ngoài, thế này thì sẽ đến Vũ Hán vào hai giờ sáng, đến lúc đó không có xe, di động cũng mất rồi, không thể gọi Tiêu Cường tới đón được, đành phải tìm chỗ nào gần sân bay nghỉ lại, hôm sau lên tàu về thôi.

Sau đó thì sao? Tiêu Nghị chỉ cảm thấy thế giới này toàn một màu u ám.

Mày đúng là đồ vô dụng, đi tìm Đỗ Mã không được sao?! Lư Châu đuổi mày, chứ công ty có đuổi mày đi đâu, tại sao không thể tiếp tục làm việc? Mày bây giờ về quê là chẳng còn gì cả.

Mình chính là một kẻ vô dụng, thích nói sao thì nói. Tiêu Nghị ngồi húp mì ăn liền, có chút hận bản thân thế này, nhưng nếu ở lại, chắc chắn cậu sẽ không vượt qua được tình cảm của chính mình, phụ lại lòng tốt của Đỗ Mã và Lê Trường Chinh, lại chọc giận Lư Châu... Tất cả mọi thứ đều xong rồi, chi bằng trốn đi... Trốn về nhà là không còn tiếp xúc với thế giới ấy nữa, không còn liên hệ gì với họ nữa.

Hai cô gái ngồi đối diện nhìn chăm chăm Tiêu Nghị, lại nhỏ giọng thì thào.

Tiêu Nghị ăn xong mì, ngẩng đầu thấy mọi người xung quanh đều đang nhìn mình.

Tiêu Nghị, “?”

“Xin lỗi...” Tiêu Nghị nói, “Tôi đói quá... Xin lỗi.”

Tiêu Nghị ném cốc mì ăn liền đi, về chỗ ngồi, người xung quanh vẫn nhỏ giọng nói chuyện, dường như không có việc gì, Tiêu Nghị thở dài, ngồi một chỗ, lát sau, có chị gái bước lại nói, “Này, chàng trai, xin chào.”

Tiêu Nghị lập tức ngẩng lên hỏi, “Tôi có thể giúp gì được cho chị ạ?”

Chị gái cười đáp, “Không có gì, máy bay bị trễ, rảnh rồi không có việc để làm nên muốn nói chuyện chút thôi. Cậu cũng ngồi chuyện này tới Tam Á sao?”

Tiêu Nghị nói, “Không, tôi đi Vũ Hán.”

“Ồ.” Chị gái gật đầu, lại nói, “Tôi tới Tam Á thăm chồng và con trai, cậu thì sao?”

“Tôi về nhà.” Tiêu Nghị cười nói, “Mới bỏ việc, chuẩn bị về nhà với ba mẹ.”

“Ồ Bắc Kinh vất vả lắm.” Chị gái cười nói.

Tiêu Nghị phát hiện mình vừa được bắt chuyện, xung quanh liền đột nhiên trở nên yên lặng, tất cả mọi người đều không nói gì, vênh tai lên nghe hai người họ nói chuyện.

Tiêu Nghị, “...”

Chị gái đó rút điện thoại ra, lướt Weibo, bỗng nhiên lại hỏi, “Kết hôn chưa?”

“Chưa.” Tiêu Nghị trầm nghĩ, không phải chị muốn giới thiệu đối tượng cho tôi đây chứ... Tiêu Nghị có chút dở khóc dở cười, chị gái kia lại bắt đầu buôn chuyện trên trời dưới bể, kể rằng cô cùng chồng là dân buôn bán, chồng ở Tam Á bán sỉ quần áo, mình thì mở cửa hàng tại Bắc Kinh. Tiêu Nghị gật gù hỏi, “Con chị học ở Tam Á sao?”

Chị gái ừ một tiếng, nói, “Đợi vài năm nữa chúng tôi đưa nó về Bắc Kinh học, đến lúc thi đại học thì lại về Tam Á. Cậu là người Hồ Bắc sao? Sách bài tập cho học sinh của thị trấn Hoàng Cương tỉnh cậu soạn tốt lắm.”

Tiêu Nghị cười, hai người hàn huyên một lúc, chị gái lại hỏi, “Cậu làm nghề gì?”

Tiêu Nghị không dám nói mình làm trợ lý cho Lư Châu, liền đáp, “Sáng tác nhạc, viết ca khúc.”

“Ồ.” Chị gái cười nói, “Cậu tự hát sao? Nhất định là đại minh tinh rồi.”

“Không có cơ hội đó đâu.” Tiêu Nghị cười nói, “Ngành đĩa nhạc hiện nay đang trì trệ, nếu không em cũng chẳng phải về quê thế này.”

“Khá đấy.” Chị gái nói, “Đừng từ bỏ ước mơ.”

Tiêu Nghị trong lòng lại thở dài, nói, “Ước mơ của chị là thời trang sao?”

“Ước mơ của tôi chính là kiếm tiền.” Chị gái đáp, “Kiếm thật nhiều thật nhiều tiền!”

Tiêu Nghị, “...”

Chị gái cười nói, “Chỉ cần kiên trì ước mơ của mình, nhất định có thể thành công!”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, được rồi, tuy rằng những lời này không thích hợp lắm với việc cổ vũ cho mấy tên lông bông vô tích sự, nhưng có vẻ cũng có chút đạo lý.

* * *

Có tiếng loa thông báo check in, tất cả mọi người đều đứng dậy, xung quanh người nào cũng cầm di động, chụp Tiêu Nghị từ mọi góc độ.

Có người giả bộ vuốt tóc tự sướng, có người trông y chang gián điệp, đặt điện thoại ở thắt lưng chụp lén, còn có một đôi đi Tam Á du lịch, người đàn ông nói với vợ, “Em xem cái này bị làm sao mà không ấn được nhỉ.”

“Sao lại không ấn được?” Cô vợ nói nhỏ, “Anh thử nâng màn hình lên chút?”

“Tách” một tiếng, đèn flash lóe lên, hướng về phía Tiêu Nghị, cô vợ nói, “Đấy, không phải là được rồi sao?”

“Được rồi được rồi, đi thôi.” Đôi vợ chồng son đứng lên xếp hàng.

Tiêu Nghị, “...”

Chị gái nói, “Chúng ta có duyên gặp nhau, nào, chụp chung một tấm đi.”

Tiêu Nghị, “...”

Chị gái giờ di động lên, mỉm cười, Tiêu Nghị mặt cứng ngắc, cùng cô chụp chung một tấm, thầm nghĩ, các người muốn làm gì thế a a a!

Mọi người lần lượt check in, chỉ một lát đã đi hết, còn lại mỗi mình Tiêu Nghị ngồi đó, một lúc lâu sau vẫn ngẩn ra, không hiểu chuyện gì.

Xung quanh cửa lên máy bay chẳng còn ai, nhân viên cũng rời đi, bên ngoài mưa như trút nước, Tiêu Nghị ngồi lặng lẽ trong đêm mưa, chờ chuyến bay lúc mười một rưỡi. Ánh đèn nhợt nhạt lập lòe trong mưa, rọi xuyên đêm dài, phản chiếu lên những hạt mưa đang không ngừng trút xuống, tựa như cảnh kết thúc của một bộ phim điện ảnh.

Người xem chỉ có mình Tiêu Nghị, cậu ngồi hàng ghế đầu, ngẩng đầu nhìn bức tường thủy tinh giống như màn hình khổng lồ kia, trên đó đang chiếu một cảnh duy nhất, đó là cơn mưa đêm tưởng chừng như bất tận.

“Muốn hỏi trời cao, anh ở nơi nào...” Tiêu Nghị nhìn trân trân vào màn đêm.

“Em muốn hỏi... bản thân...”

“Khi mới bắt đầu em thông minh, đến kết thúc cũng thông minh, thông minh tới mức gần như hủy diệt chính mình...”

“Muốn hỏi trời, hỏi đất...” Tiêu Nghị khẽ nhướn mày, cười hát, “Chính là mê tín, hỏi số mệnh, từ bỏ tất cả, buông xuống tất cả, để em trôi dạt giữa trời trong màn đêm yên tĩnh...”

Lư Châu cả người ướt đẫm, men theo thông đạo đi tới đứng ở sau lưng Tiêu Nghị.

“Anh cũng không cần miễn cưỡng nói yêu em, dù sao linh hồn của em đã rơi vỡ thành từng mảnh vụn... Chậm rãi ghép lại, chậm rãi ghép lại, ghép

lại thành một thứ hoàn toàn không thuộc về em... Wow~~”

Giọng hát của Tiêu Nghị ngừng lại, từ hình phản chiếu trên bức tường thủy tinh, cậu nhìn thấy Lư Châu đang đứng sau lưng mình.

Trong thế giới của tư duy, khoảnh khắc đó phím đàn dương cầm dường như rung lên, cho dù ca từ đã dừng lại, thì tiếng đàn vẫn tiếp tục réo rắt như mây bay nước chảy.

Cả thế giới đột nhiên bị kéo ra rộng lớn vô cùng.

Trong đêm mưa xối xả, giữa màn hình lớn, trong bức tường thủy tinh.

Dưới ánh đèn mờ, chỉ có Tiêu Nghị nhỏ bé cùng Lư Châu đang đứng sau hàng ghế.

Tiêu Nghị lập tức đứng dậy, kinh ngạc nhìn Lư Châu, trong mắt hắn có trách cứ, có tức giận, cuối cùng dần dần dịu lại.

“Tại sao không mở máy?” Lư Châu hỏi.

“Điện thoại bị... trộm mất.” Tiêu Nghị bất an nói, “Xin lỗi, anh...”

Lư Châu lại nói, “Không bàn những chuyện khác, ngay cả công việc cậu cũng không cần nữa sao? Không làm trợ lý cho tôi thì bỏ luôn sự nghiệp của mình ở Bắc Kinh, về nhà trốn tránh?”

Tiêu Nghị, “Vâng... vâng.”

“Còn vâng nữa!” Lư Châu thiếu chút nữa thì tức chết, giận dữ hét, “Cậu có phải đàn ông không thế!”

Tiêu Nghị lập tức sửa lại, “Không không, không phải như thế... Tại em nghĩ... đắc tội với anh thì không sống được ở đó nữa...”

Lư Châu ướt sũng đứng trước mặt Tiêu Nghị, hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn không nổi nóng, dờ khóc dờ cười nói, “Tôi là người thù dai thế sao?!”

Tiêu Nghị, “Không không, anh... anh đừng tức giận.”

Lư Châu, “Làm sao có thể không giận được chứ! Tôi sắp bị cậu chọc cho tức chết đến nơi rồi!”

Tiêu Nghị bước lên phía trước xoa lưng cho Lư Châu, hấn sắp nói không ra lời nữa rồi.

Mưa giạt sấm rền, Tiêu Nghị trả lại vé, theo Lư Châu về nhà.

Bên ngoài trời mưa rất lớn, Tiêu Nghị và Lư Châu dầm mưa, chạy vào bãi đỗ xe, trong ga ra đã chật kín, Lư Châu chỉ có thể đỗ xe bên ngoài, vào đến trong xe cả hai đều đã rất thấm hại, Lư Châu cởi quần áo, bật điều hòa nóng, Tiêu Nghị cả người ướt đầm lên ghé trước lái xe.

Tiêu Nghị trầm nghĩ, thế này là tha thứ cho cậu rồi sao? Lư Châu hôm nay ngồi ở ghế sau không nói lời nào, một lát sau tiếp điện thoại nói, “Tìm thấy cậu ta rồi.”

“Xóa rồi!” Lư Châu khó chịu nói.

Xóa? Tiêu Nghị chẳng hiểu gì.

“Để nói sau đi.” Lư Châu cúp máy.

Tiêu Nghị, “Anh Châu, làm sao anh biết em ở sân bay?”

“Còn phải hỏi sao?” Lư Châu nói, “Buổi tối chỉ có chuyện này về Vũ Hán.”

Vậy à? Tiêu Nghị nghĩ thầm, rõ ràng là có rất nhiều chuyện mà, hơn nữa Bắc Kinh có đến ba cái sân bay, Lư Châu làm sao biết được mình ở sân bay nào? Cậu cẩn thận lên đường cao tốc, cũng không dám hỏi nữa.

Sau khi về đến nhà, Lư Châu vẫn không nói gì, Tiêu Nghị cũng không dám hỏi nhiều, tối đó lên QQ, nhận được tin nhắn của Đỗ Mã.

Đỗ Mã: **【Tại sao di động cũng không mở?】**

Tiêu Nghị: **【Mất rồi.】**

Đỗ Mã: **【Ông với Lư Châu yêu nhau rồi à? Yêu đến đòi sống đòi chết cơ đấy?】**

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, nếu yêu nhau thật thì đã không thế này, mặt dày vẻ bất lực hồi âm cho Đỗ Mã.

Tiêu Nghị: **【Có lẽ thế, tôi yêu hắn, nhưng hắn không yêu tôi!】**

Đỗ Mã: **【Ông giữ khoảng cách với hắn một chút, đừng lại gần hắn ta quá. Miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ lắm biết không? Như thế là hại hắn, cũng hại chết chính ông.】**

Tiêu Nghị: **【Không có chuyện đó, ông điên rồi à!】**

Đỗ Mã: **【Cả thế giới đều biết rồi, ngày mai hai người chắc chắn lên trang nhất, Lư Châu đắc tội với nhiều người, không ít kẻ đang tìm cách chơi hắn đâu.】**

Tiêu Nghị: **【Cái... Cái gì?!】**

Đỗ Mã: 【Lê Trường Chinh bảo ông qua công ty anh ta, đôi việc một thời gian rồi tính, đừng ở cạnh Lư Châu nữa.】

Tiêu Nghị: 【Các người rớt cuộc đang nói cái gì thế!】

“Ê!” Tiếng gọi nóng nảy của Lư Châu lại vang lên ở phòng bên.

Tiêu Nghị đành phải vội vàng chạy qua hậu hạ hẩn, tắt QQ đi, vừa đúng lúc đó điện thoại dưới nhà vang lên, Tiêu Nghị đi xuống nghe máy, là Đỗ Mai.

“Hai người các cậu rớt cuộc đang làm cái gì thế?!” Đỗ Mai nói.

“Xin lỗi xin lỗi...” Tiêu Nghị nói.

Đỗ Mai, “Sáng sớm mai đến công ty một chuyến. Tiêu Nghị, cậu có từ chức nữa không?”

Tiêu Nghị nói, “Không từ chức... Xin lỗi, chị Đỗ, đều là lỗi của tôi.”

Đỗ Mai dường như hơi tức giận, có điều vẫn kiềm chế được, nói, “Không trách cậu, tôi cũng đang định để cậu nghỉ ngơi một thời gian, về rồi thì sống với nhau cho tốt vào, đừng có suốt ngày cãi nhau nữa. Cậu gọi điện cho Lý Diệp đi, có số của Lý Diệp chưa?”

“Tôi mất điện thoại rồi.” Tiêu Nghị thành thật nói.

“Bảo sao mãi không tìm thấy cậu.” Đỗ Mai ở đầu dây bên kia nói, “Cậu hãy xin lỗi cô ấy, nói lần này gây phiền toái cho cô ấy rồi, người ta đã phải nhờ người quen bên kia giúp hai cậu một vụ lớn đấy.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, hả, nhờ người quen giúp? Là vì tìm cậu sao? Vội vàng, “Vâng vâng.”

Lư Châu gọi mãi không thấy Tiêu Nghị, đi từ cầu thang xuống, chân trần trượt một cái, Tiêu Nghị giật thót mình.

“Cậu làm gì thế?” Lư Châu hỏi.

“Chị Đỗ gọi bảo ngày mai tới công ty một chuyến.” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu không mắng cậu, ừ một tiếng, Tiêu Nghị sợ vừa rồi hấn ngã đau, Lư Châu lại không nói gì, đến bên ghế sa lông ngồi xuống, bật tivi lên. Tiêu Nghị ra hiệu bảo hấn mở nhỏ tiếng để cậu gọi cho Lý Diệp.

“A lô.” Giọng Lý Diệp vang lên vui vẻ.

Tiêu Nghị vội nói, “Chị Lý, thật ngại quá, gây bao nhiêu phiền toái cho chị như vậy.”

“Không có gì.” Lý Diệp sáng khoái đáp, “Có phiền gì đâu, chị đang giám sát con trai làm bài tập này. Thế nào? Về rồi à? Về rồi thì tốt.”

Tiêu Nghị nói, “Về rồi ạ.”

Lý Diệp, “Chị hỏi cậu chuyện này, cậu đừng khó chịu nhé.”

Tiêu Nghị, “Không đâu.”

Lý Diệp, “Cậu và Lư Châu ai công ai thụ thế?”

Tiêu Nghị, “...”

Lý Diệp ở bên kia cười ha ha nói, “Chắc cậu là thụ rồi đúng không? Nhất định đừng có đảo couple của chị nhé, chị sẽ thành anti-fan của hai đứa đấy.”

Tiêu Nghị mặt đỏ bừng, mắt liếc sang Lư Châu đang ở bên cạnh, Lư Châu chẳng hiểu gì, cả đầu toàn dấu chấm hỏi nhìn Tiêu Nghị. Tiêu Nghị khoát tay, ý bảo không có gì.

Lý Diệp lại nói, “Hai đứa thích nhau, chuyện này không có gì, trong giới giải trí rất nhiều, có người để cùng nâng đỡ lẫn nhau cũng là hạnh phúc, đúng không? Bất luận là đồng tính hay dị tính, tình yêu chính là tình yêu, đều rất tốt đẹp, chị có thể hiểu được.”

Tiêu Nghị xấu hổ muốn chết, “Chị Lý...”

Lý Diệp tiếp, “Nhưng giới giải trí rất phức tạp, hai đứa ở bên nhau, sẽ phải chịu rất nhiều chỉ trích. Chị thì cho rằng, chuyện tình cảm, chỉ cần hai đứa yêu thương nhau là đủ, không cần quan tâm đến ý kiến của người ngoài, cũng không cần để ý họ nói gì, sau này nếu có thể thì cố gắng hết sức đừng phô trương, như vậy mới tốt cho sự phát triển của cả cậu và Lư Châu.”

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu, Lư Châu không nghe thấy Lý Diệp nói gì, vẫn ngồi xem tivi, Tiêu Nghị bỗng nhiên bị Lý Diệp nói vậy, trong lòng sầm giọng từng hồi, cậu không giải thích gì, cảm giác thật là như vậy sao? Tại sao... Cậu thích Lư Châu mất rồi.

Mình... yêu anh ấy sao? Tiêu Nghị nghĩ thầm.

Lư Châu, “?”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị thiếu chút nữa đã kích động muốn buông điện thoại xuống, xông tới ôm lấy hắn.

Lý Diệp lại nói, “Nếu công khai thì sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của cả hai đứa. Chị biết cậu không sao, bên âm nhạc thì chuyện này không có gì,

nhưng về phân diễn viên, kịch bản Lư Châu có thể nhận được sẽ bị hạn chế.”

“Vâng vâng.” Tiêu Nghị đáp, “Em biết.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, dù thế nào cũng không được để cho bên ngoài cảm thấy cậu và Lư Châu là một đôi, cho dù cậu có thích Lư Châu cũng phải chịu đựng.

Tiêu Nghị nói chuyện với Lý Diệp xong, đang định lên gác, Lư Châu nhìn cậu khó hiểu, hỏi, “Chị ấy nói gì thế?”

“Tổng giám đốc bảo em gọi điện cảm ơn chị ấy...” Tiêu Nghị trong lòng rối như tơ vò, nói, “Em cũng không biết tại sao lại tìm chị ấy...”

Lư Châu nói, “Có gì lạ chứ, chị ta và Lê Trường Chinh không phải rất thân nhau sao?”

“Vậy sao?” Tiêu Nghị nói năng đã có chút lộn xộn, Lư Châu lại nói, “Lần trước tới cung Tần vương, chính là đoàn của chị ấy còn gì?”

“À đúng.” Tiêu Nghị vội nói.

Lư Châu, “Chị ấy hợp tác với Đỗ Mai, giúp cậu là chuyện đương... Cậu đi đâu thế?!”

Tiêu Nghị nói, “Em tìm tư liệu cho chị Đỗ.”

Tiêu Nghị thoát thân lên tầng hai, về đến phòng ngồi xuống, mệt mỏi hít một hơi dài.

Là vậy sao? Tiêu Nghị hoàn toàn không ngờ, mình thế nào lại trở thành đồng tính luyến ái... Song tính luyến ái? Cái này cũng không có gì, trước

kia ở nhạc viện có rất nhiều bạn học là gay. Nhưng... Đối tượng mình thích lại là Lư Châu.

Tiêu Nghị bật máy tính lên, xem lại video trước kia làm cho bạn gái, cậu đã không còn thấy buồn vì chia tay với cô nữa, lúc đầu còn tưởng đó là vì đã cởi lòng rồi, nhưng lẽ nào là vì ở bên Lư Châu sao? Thế nên mới không chìm đắm trong vết thương cũ?

Cậu lại mở folder chứa video của Lư Châu ra, bật lên.

Lư Châu thường xuyên lượn qua lượn lại trước ống kính, vẻ mặt nhàm chán. Thế nhưng cho dù hắn không làm gì, Tiêu Nghị cũng muốn quay hắn, cảm giác hắn chỉ cần tùy tiện bước đi, uống nước, ngồi xuống, đứng lên đều rất đẹp trai, khiến người ta không tìm được muốn xông vào ôm.

“Cậu suốt ngày quay cái gì thế?!” Trong video, Lư Châu khó chịu nói.

Cả hai lúc đó đang ở chợ hoa Kinh Sơn, Lư Châu lại nói, “Quay quay quay, có gì hay mà quay?”

Tiêu Nghị nói, “Quay mặt về phía này chút nào?”

Lư Châu chìa ngón giữa về phía ống kính.

Tiêu Nghị xem đến đoạn này, bật cười.

Ống kính là thứ có ngôn ngữ, có tình cảm, đạo diễn Quách đã nói với cậu như vậy. Cậu xem tivi, xem phim, mỗi một con người đứng ở phía sau màn ảnh, đều có tình cảm muốn nói, camera chỉ là vật trung gian, còn người thực sự đứng sau ống kính là đạo diễn.

Đạo diễn thích cái gì, không thích cái gì, nhẹ nhàng hay dữ dội, qua màn ảnh, người xem đều có thể cảm nhận được. Một đạo diễn có tình cảm

mới là đạo diễn giỏi.

Tiêu Nghị mở một video khác, đó là một đoạn phim dài mười giây yên tĩnh, màn ảnh chỉ có Lư Châu đang đi trên đường, Tiêu Nghị cầm di động, quay bóng lưng của hắn, cũng chỉ là đi đường, hoàn toàn không có gì xảy ra.

Tiêu Nghị lúc này có thể cảm nhận được rõ ràng, người đứng ở phía sau ống kính đang quay người yêu của mình. Không nói chuyện với nhau, không hề có động tác, chỉ lặng lẽ nhìn hắn, quay lại nhất cử nhất động của hắn. Mà người kia, lại chính là Tiêu Nghị, cậu đang quay Lư Châu, trên màn ảnh là tình yêu gần như có thể sờ vào được.

Cho dù hắn không chú ý tới cậu, tất cả cũng đều đẹp đẽ như thế.

Lư Châu trong video ngoảnh đầu lại, nhìn Tiêu Nghị quay mình, chỉ chỉ ven đường, hỏi, “Chỗ kia bán gì thế?”

Thế rồi ống kính liệng qua, cùng xem đồ của sạp hàng với Lư Châu, đầu tiên là quay sạp hàng một lát, sau đó lại quay mặt Lư Châu, Lư Châu cầm món đồ chơi quơ quơ trước ống kính.

Tiêu Nghị mỉm cười xem xong đoạn video này, tắt máy tính, ngồi ngẩn ra trước bàn.

Ngoài cửa sổ mưa nhỏ dần, những hạt mưa bay bay trong đêm dài bất tận, mùa xuân đi qua, vạn vật chuẩn bị khoe sắc, mùa hè sắp đến.

* * *

Sáng hôm sau, Tiêu Nghị đến công ty mới biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Thế giới quan của Tiêu Nghị hoàn toàn sụp đổ, mãi không thốt nổi nên lời. Hóa ra hôm qua Lư Châu không tìm thấy cậu, đầu tiên là đi tìm Đỗ Mã, sau đó lại gọi điện sang công ty của Lê Trường Chinh đòi người. Đối phương đương nhiên chẳng hiểu gì, cuối cùng Lư Châu không thể nhận được nữa, đăng lên Weibo.

Tìm được người này liên hệ ngay với tôi, tôi sẽ hậu tạ.

Phía dưới là ảnh chụp Tiêu Nghị.

Bốn giờ chiều, cả Weibo dậy sóng, chưa đầy hai tiếng đã có ba trăm nghìn lượt share. Tiêu Nghị vừa mới tới sân bay không lâu đã bị hành khách nhìn thấy báo cho Lư Châu, Lư Châu bảo cô đừng kinh động cậu, cứ tạm thời giữ chân đã.

Di động của Tiêu Nghị bị mất, đương nhiên không có cách nào liên lạc, không lên QQ, cũng không lên Weibo, tâm trạng lại đang rất tệ, gần như không hơi đâu quan tâm đến thế giới xung quanh, trong khi đó tất cả bạn bè trong Wechat đều đang sôi sùng sục, tất cả các đoàn làm phim, các công ty điện ảnh và truyền hình đều đang bàn tán về chuyện này.

Mọi người đồng loạt cho rằng Lư Châu và Tiêu Nghị đang yêu nhau, Đỗ Mai không ngừng gọi điện cho Lư Châu, bảo hấn xóa bài trên Weibo, có không ít người tới xem trò vui, đám minh tinh thì thi nhau chúc mừng.

Trương Hân Nhiên share bài về tường nhà mình rồi viết: Chúc mừng anh, cuối cùng đã tìm được tình yêu đích thực, lúc thấy anh quen biết cậu ấy, em biết em chỉ có thể rút lui, không còn lựa chọn nào khác.

Thế là thiên hạ lại càng dậy sóng, trên diễn đàn bắt đầu đoán già đoán non, có kẻ nói Lư Châu chơi đàn ông, có kẻ nói hấn dùng quy tắc ngầm với người khác, tiếp đó lại bắt đầu lùng tìm thân phận của Tiêu Nghị, cuối cùng

tra ra cậu là tác giả ca khúc chủ đề của “Thời đại của giai ế”, tìm ra cậu là người Hồ Bắc, tìm ra Tết vừa rồi Lư Châu tới Kinh Sơn gặp cha mẹ cậu, tìm ra lúc hai người cùng ở suối nước nóng, tìm ra... Tóm lại, tổ tông mười tám đời của Tiêu Nghị đều bị lôi ra hết, tiếp đó lại bắt đầu phân tích ca từ, nhất trí cho rằng quan hệ của hai người không bình thường.

Tiếp đó lại có người bắt đầu tung tin, buổi sáng thấy Tiêu Nghị quỳ xuống trước mặt Lư Châu ở bên đường.

Mãi đến khi Lư Châu tìm được Tiêu Nghị mới xóa bài đăng trên Weibo đi, có điều lúc đó đã có quá nhiều người chụp lại, Lư Châu để tìm người yêu đã gần như công khai giới tính.

Tiêu Nghị, “...”

Đỗ Mai, “Lý Diệp nói cứ để cô ấy lo, hôm nay liên hệ giới truyền thông để đăng bài, để xem tình hình thế nào, hy vọng chuyện không bị xé to ra.”

Tâm trạng của Tiêu Nghị quả thực là không biết nên hình dung thế nào, Lư Châu còn ở đó giáo huấn, “Cậu nhìn cậu đi, gây ra chuyện lớn như thế.”

“Xin lỗi xin lỗi.” Tiêu Nghị nói.

Đỗ Mai, “...”

Lâm Nghiêu, “...”

Rõ ràng là Lư Châu gây chuyện, cuối cùng lại thành Tiêu Nghị xin lỗi. Đỗ Mai lại bảo, “Chờ bài đăng lên rồi tính, hôm qua Lý Diệp đã nói chuyện với tôi, tháng Tám khởi quay, cô ấy giúp hai cậu như vậy, đến lúc cậu và Lê Trường Chinh hợp tác, ít nhiều cũng phải nể mặt mũi cô ấy một chút.”

Lư Châu mặt biến sắc, nghĩ nghĩ rồi nói, “Đề xem thế nào đã.”

Đỗ Mai nói, “Nếu có thể dẹp yên được vụ này, vừa hay có thể tạo độ nóng cho việc hợp tác của các cậu, đến lúc đó sẽ thu hút được rất nhiều chú ý.”

Tiêu Nghị lướt di động, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, nói không chừng cả ba mẹ cậu đều đã biết, trên Tianya còn có rất nhiều người thấy thích thú, chúc phúc, nhưng đa số là đều hả hê khi thấy Lư Châu gặp nạn, còn nói hấn là thằng tòi, trước đây từng lừa Trương Hân Nhiên.

Haizz...

Tiêu Nghị lướt mãi, tin mới hôm nay đã lên.

【Châu Chinh tranh giành nhạc sĩ thần tượng, “Cầm mao thử và Phi thiên miêu” sắp khởi quay, vua điện ảnh - vua truyền hình hội tụ】

Tiêu Nghị, “...”

【Ca khúc “Độc xướng nhạc viên” khiến Lê Trường Chinh và Lư Châu đua nhau giành giật, Lư Châu thành công giành được tài tử sáng tác nhạc.】

【Dự án lớn “Cầm mao thử và Phi thiên miêu” sắp khởi quay, cuộc chiến phong vân giữa Mèo và Chuột】

Nội dung tin tức là về việc Lê Trường Chinh chuẩn bị đầu tư công ty đĩa nhạc, đồng thời mong muốn hợp tác với công ty của Lư Châu, định mời nhân tài âm nhạc về làm việc, nhưng Lư Châu lại muốn giữ tác giả bài hát lại cho công ty của mình, không ngại phát động fan, lên Weibo tìm người.

* * *

Chỉ vài câu ngắn ngủi đã tạo thành cuộc chiến giành người của ảnh đế và bá vương phim truyền hình, sau đó tung tin về việc khởi quay dự án phim truyền hình cổ trang lớn là “Cẩm mao thủ và Phi thiên miêu”. Lư Châu sẽ vào vai Bạch Ngọc Đường còn Lê Trường Chinh vào vai Triển Chiêu, nhạc sĩ trẻ Tiêu Nghị sẽ chịu trách nhiệm viết nhạc phim cho hai đại nam thần.

Cuối bản tin là bài khảo sát: Bạn ủng hộ couple nào? Bên dưới là Lư Châu x Ô Hằng Cổ, Lư Châu x Lê Trường Chinh, Lê Trường Chinh x Tiêu Nghị... Cặp Lư Châu x Tiêu Nghị chỉ được chưa đến hai nghìn phiếu, cặp Lư Châu và Lê Trường Chinh thì có số phiếu khổng lồ.

Tiêu Nghị trước kia nằm mơ cũng không ngờ tới tên của mình lại có một ngày được đặt bên cạnh hai đại nam thần... Hơn nữa còn là couple!!!

Đỗ Mai lập tức bắt tay chuẩn bị thông cáo, Lư Châu nói, “Tôi đã đồng ý đóng đầu!”

Đỗ Mai liếc mắt nhìn Lư Châu, Lư Châu đành phải ngậm miệng.

Chương 30

Phía Đỗ Mai chuẩn bị thông cáo, còn thêm vào tin Ô Hằng Cổ đóng Công Tôn Sách, thông tin vừa tung ra là lại thêm một trận chấn động, giờ thì không còn ai thềm bàn tán về Lư Châu và Tiêu Nghị nữa, đa số đều tin vào thông báo của công ty Lê Trường Chinh, Đỗ Mai lại liên hệ truyền thông thêm vào một tin, đại ý là Tiêu Nghị viết nhạc phim, đến lúc đó Lê Trường Chinh và Lư Châu sẽ hát song ca, cùng với việc Lư Châu đang gấp rút chuẩn bị cho bộ phim này.

Gần như không còn ai hoài nghi nữa, có nghi ngờ cũng chỉ là nghi hai bên mượn cơ hội để lăng xê cho phim nên mới lôi Tiêu Nghị vào chịu đòn.

Thế là một trận phong ba bão táp qua đi, bắt đầu có người cắt ghép các loại MV của Lư Châu và Lê Trường Chinh, chờ ngày chờ đêm, mong đến ngày khởi quay.

Ba ngày sau Lư Châu ký hợp đồng, Tiêu Nghị cũng bị bắt ký hợp đồng, đến lúc này thì Lư Châu có muốn ý kiến cũng không còn cách nào khác, tự mình gây chuyện, đến cuối lại là bên Lê Trường Chinh được lợi, về nhà cũng không thể nổi nóng với Tiêu Nghị, đành phải lù mắt với Đỗ Mai.

“Nói trước nhé, tôi sẽ không tung hint¹ với Lê Trường Chinh đâu.” Lư Châu rào trước.

¹ Tung hint: Những hành động, cử chỉ bóng gió giữa hai người, nhằm mục đích khiến người ngoài cảm thấy họ đang yêu nhau. (Tất cả chủ thích trong cuốn sách đều của dịch giả.)

Đỗ Mai nói, “Kịch bản cậu tự mà xem đi, không có mấy thứ linh tinh vậy đâu, đầu tư hơn một tỷ, nhỡ đâu trên mạng âm ỉ quá, đến lúc xét duyệt không phải tự tìm phiền toái sao? Thời gian đầu tạo đề tài vậy thôi, chính thức khởi quay sẽ không nhắc tới nữa.”

Lư Châu lúc này mới thôi không nói nữa, Tiêu Nghị cầm kịch bản lên xem, thấy tề tựu không ít nam diễn viên nổi tiếng hàng đầu trong nước, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng to, không ít người đều bằng lòng tới làm diễn viên khách mời cho Lê Trường Chinh và Lư Châu, đúng là trai đẹp nhiều như mây, fan trên mạng thì cứ gọi là cả nhà cùng hoan hỉ, Tiêu Nghị đọc mà muốn ngất đến nơi.

Đây dường như là bộ phim cổ trang duy nhất trong năm năm trở lại đây, tập trung được nhiều diễn viên nổi tiếng đến vậy, ngay cả ảnh hậu cũng tới diễn vai công chúa khách mời, hai công ty của Đỗ Mai và Lý Diệp treo tên hai nhà đồng sản xuất, đồng diễn chính là Lư Châu và Lê Trường Chinh.

Kinh khủng hơn chính là, tên của Lư Châu đứng trước tên của Lê Trường Chinh... Tiêu Nghị chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy càng phải một lòng một dạ sùng bái hẳn.

Bây giờ kịch bản mới chỉ viết được một nửa, Tiêu Nghị đã hào hứng đọc, cậu thích đọc kịch bản nhất, có thể hình dung được tất cả hình tượng của nhân vật trong đầu, đọc kịch bản cũng chính là đi một lượt từ đầu đến cuối bộ phim, thế nhưng mới đọc được một nửa thì hết, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, chỉ muốn chạy tới trước nhà biên kịch treo cổ.

Lư Châu lại không mấy hứng thú với kịch bản, hơn nữa cũng chẳng chờ mong chuyện hợp tác với Lê Trường Chinh, nhưng nghĩ lại cũng thấy,

chỉ mới thả chút tin tức ra đã chấn động như vậy rồi, không biết sau khi phim công chiếu, fan hai bên sẽ đánh nhau như thế nào.

Nhất định là lại một trận gió tanh mưa máu.

Nhận bộ này, thù lao trọn gói của Lư Châu là mười hai triệu nhân dân tệ, của Lê Trường Chinh thì không biết, Lư Châu cũng không hỏi, nhưng cả hai bên đều đồng ý bỏ tiền vào, Lư Châu góp mười triệu làm cổ đông.

“Nếu không lấy lại được vốn, Đỗ Mai sẽ khóc chết luôn.” Lư Châu lười nhác nói.

“Sao có thể không lấy lại được vốn chứ.” Tiêu Nghị nói, “Bộ phim này nhất định sẽ kinh thiên động địa, quý khóc thân sâu...”

Lư Châu, “Cũng khó nói lắm, mấy phim Lê Trường Chinh đầu tư gần như chẳng bao giờ lấy lại được vốn.”

Tiêu Nghị hỏi, “Thật sao?”

“Ừm.” Lư Châu nói, “Phim điện ảnh ‘Đôn Hoàng Quyết’ lần trước của hắn, chi phí tốn một trăm bốn mươi triệu, theo nguyên tắc thì tiền thu được từ phòng vé phải được năm sáu trăm triệu mới có thể thu hồi được vốn. Sáu trăm triệu? Cái phim dở hơi ấy mà đòi thu được sáu trăm triệu sao? Cuối cùng lỗ chổng vó, giờ hắn đã biết phim điện ảnh không dễ kiếm tiền rồi, định chuyển sang mảng truyền hình kiếm chác đây mà.”

Khóe miệng Tiêu Nghị giật giật, nghĩ thầm quả nhiên muốn kiếm tiền phải kiếm lớn, Lư Châu hiển nhiên vô cùng cẩn thận về chuyện tiền bạc, bình thường gần như không bao giờ đầu tư linh tinh, lúc bỏ ra mười triệu cũng suy nghĩ rất lâu, còn trung cầu ý kiến cả đồng người.

Đã sắp đến sinh nhật của Lư Châu, Tiêu Nghị vẫn còn băn khoăn về chiếc bánh sinh nhật lần trước, nghĩ mãi cũng không biết nên chuẩn bị quà gì cho hắn. Có điều Lư Châu chưa bao giờ nói về sinh nhật của hắn, cũng không đòi quà Tiêu Nghị, Tiêu Nghị biết tới hôm đó, cả công ty sẽ chật đầy quà do fan tặng, cậu tặng cái gì cũng sẽ trở nên vô giá trị, chỉ trong khoảnh khắc sẽ bị nhấn chìm giữa đại dương quà cáp đắt giá ấy ngay.

Lư Châu thì chẳng hề quan tâm, mãi đến ngày Mười hai tháng Bảy, đóng quà mà Tiêu Nghị tha về nhà phải đầy cả một xe tải, Lư Châu lại nói, “Suốt ngày bung cái đồng này về làm gì! Mang đi hết cho tôi!”

Tiêu Nghị nói, “Em... Để em xử lý.”

Lư Châu nói, “Phòng cậu nhét nổi sao! Cứ kiểu đó thì chỉ mấy ngày thôi là chật nhà rồi!”

Lư Châu nói vậy nhưng cuối cùng vẫn không vứt quà của fan đi, không còn cách nào khác phải dành ra một phòng cho Tiêu Nghị chứa quà, mãi cho đến buổi tối ngày Mười ba tháng Bảy, Lư Châu thay quần áo, mặc somi ngắn tay với quần short, ra ngoài tham gia tiệc sinh nhật bạn bè tổ chức cho hắn.

Thời tiết đã rất nóng, Lư Châu mở phanh hai cúc áo đầu, để lộ lồng ngực săn chắc và xương quai xanh khêu gợi, lúc Tiêu Nghị lái xe, tim đập như khuìa trống. Mấy hôm nay cậu dần dần nhận ra, hồi đó không để ý thì thôi, bây giờ quan tâm nên cứ thấy Lư Châu là cảm thấy hắn toát ra mị lực, bất luận hai người họ chung sống thế nào, cảm giác của Tiêu Nghị dành cho hắn ngày càng mãnh liệt.

Nhưng chuyện đó không thể xảy ra được, nhất định phải kiềm chế bản thân, tuyệt đối không thể vượt giới hạn... Tiêu Nghị thậm nhủ, chỉ cần nhìn

từ xa là được rồi, cậu sẽ không hy vọng viễn vông.

“Cậu đi không?” Lư Châu hỏi, “Karaoke ấy, đi không?”

“Em không đi đâu.” Tiêu Nghị nói, “Chị Đỗ bảo em hạn chế xuất hiện cùng anh, tránh cho mấy tay sẵn ảnh lại nói lung tung.”

Lư Châu chân chừ một lát, “Thôi kệ, cùng vào đi.”

“Dạ thôi.” Tiêu Nghị xua tay, “Anh cứ đi đi.”

Bạn của Lư Châu có người là nhà sản xuất, có người là diễn viên, cả nam lẫn nữ, tất cả đều tới, giới giải trí lờ ra tiếng vào quá nhiều, Tiêu Nghị nói thế nào cũng không dám đi, cậu bảo, “Em ở trên xe chờ anh, anh chơi vui vẻ nhé.”

“Cậu đi chơi đâu đó đi.” Lư Châu nói, “Tan tiệc tôi gọi cậu.”

“Vâng.” Tiêu Nghị cười nói.

Lư Châu đi hát karaoke, Tiêu Nghị bèn lẳng lặng ngồi trong xe, cầm một món quà do fan tặng. Cậu rất thích cái này, tuy rằng Lư Châu chưa từng thấy, đây là móc điện thoại và ốp điện thoại đôi. Không biết người nào có tâm như vậy, móc điện thoại là búp bê Lư Châu và Tiêu Nghị phiên bản mini, còn ốp điện thoại là hình chibi của họ.

Tiêu Nghị lúc nhận được món quà này thì giật hết cả mình, có điều bây giờ cậu cũng có fan rồi, mặc dù chưa được mấy trăm ngàn như Lư Châu, nhưng cũng có mười ngàn fan.

Tiêu Nghị đã mua điện thoại mới, loại giống của Lư Châu, cậu muốn treo vào điện thoại của mình, nhưng lại không biết có nên treo vào điện

thoại của Lư Châu không, như vậy sẽ thành điện thoại tình nhân rồi. Có điều thế thì rõ ràng quá... Lỡ như Lư Châu biết cậu thích hắn thì sao...

Tiêu Nghị vẫn luôn không muốn tình cảm này chuyển thành tình yêu, thậm chí ngay cả bản thân cậu cũng không muốn nghĩ nó là tình yêu. Dường như cậu cho rằng, tình cảm của mình với Lư Châu nếu có ngày biến thành tình đơn phương, như vậy sẽ là ô uế, là không còn ý nghĩa, là dung tục. Cho tới bây giờ cậu cũng không thừa nhận đây là tình yêu, tuy rằng cậu thích Lư Châu vô điều kiện, nhưng đó là bởi sức hút của Lư Châu chứ không phải vì Tiêu Nghị là người đồng tính.

Nếu là tình anh em thì có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng khi Tiêu Nghị nhận ra mình có phản ứng với Lư Châu, cậu quả thật xấu hổ vô cùng, đây là cái ham muốn gì thế chứ...

Tiêu Nghị dựa vào lưng ghế, chân gác lên vô lăng, cầm móc điện thoại lên ngắm, lại nhìn sang điện thoại, cuối cùng treo nó vào.

Có cần lên Weibo chúc mừng sinh nhật Lư Châu không nhỉ, có tag hắn hắn cũng không nhìn thấy, đăng Weibo thì sẽ bị fan của Lư Châu ném đá, không đăng cũng sẽ bị fan ném đá... Tiêu Nghị thật muốn ném điện thoại đi, gào lên, mẹ ơi trái đất này thật nguy hiểm quá đi!

Trên Wechat, chị An nhắn tin, “Giúp chị chúc nam thần sinh nhật vui vẻ, Tiêu Nghị, hai người không ra ngoài chơi hả?”

“Không có không có.” Tiêu Nghị đáp, “Anh ấy đang đi hát karaoke với bạn.”

“Quá đáng!” Chị An nói trong nhóm chat, “Vứt cậu ở nhà một mình sao?”

Tiêu Nghị vừa định trả lời, đã thấy Lư Châu ở cạnh gào lên, “Cậu muốn chết à! Còn dám lên nhóm nói xấu tôi!”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu đội mũ sinh nhật, buộc dây dưới cằm, đứng bên ngoài cửa xe nhìn Tiêu Nghị.

“Thế là đã... xong rồi sao?” Tiêu Nghị hỏi.

“Ờ.” Lư Châu đáp.

Tiêu Nghị, “Còn chưa được một tiếng mà.”

Lư Châu, “Không muốn chơi nữa, không được à.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu lên xe, ném mấy cái túi ra phía sau, ngồi lên ghế phụ, Tiêu Nghị nhìn Lư Châu thật lâu, Lư Châu nói, “Lái đi.”

“Thật sự không chơi nữa sao?” Tiêu Nghị hỏi.

“Ăm ĩ đau hết cả đầu.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị lái xe ra ngoài, bị tắc đường ở vành đai hai, Lư Châu dường như đang chờ đợi gì đó, nhìn Tiêu Nghị, mặt đầy vẻ ‘cậu hiểu mà’. Tiêu Nghị định thân lại, chắc là muốn quà sinh nhật, thế là cậu lấy ra một móc điện thoại và một cái ốp.

“Đây là quà sinh nhật của tôi?” Lư Châu ném lên phía trước xe, “Chẳng có chút thành ý nào cả!”

Tiêu Nghị, “Là fan tặng... hàng tự làm đây.”

Lư Châu, “Không cần! Mấy thứ tào lao!”

Tiêu Nghị, “Em có một món quà cho anh.”

Lư Châu, “Lấy ra.”

Tiêu Nghị đáp, “Nhưng bây giờ... không mang theo, không lấy ra được.”

Lư Châu ờ một tiếng, tựa vào cửa sổ, nhấc chân lên, mắt cá chân này gác lên đầu gối chân kia, rung rung, nhắm mắt lại ngủ, trên người phảng phất mùi rượu, Tiêu Nghị lấy áo khoác đắp cho hắn, thuận thế sắp lại gân, gân đến mức như sắp hôn lên mặt hắn.

Tim của Tiêu Nghị đập thành thạch, hành động này của cậu gân như xuất phát từ sâu trong nội tâm, rất may là không chế được.

Tiêu Nghị trầm nghĩ, em biết là anh sẽ không cần cái móc này mà... Cậu dừng xe chờ đèn đỏ, rút điện thoại của mình ra xem, ngón tay quét tới quét lui.

Lư Châu lén mở mắt, lông mày hơi nhướng lên, rướn cổ nhìn điện thoại của Tiêu Nghị, Tiêu Nghị hình như mua gì đó, sau đó ngẩng đầu lên, Lư Châu lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tiêu Nghị xoay vô lăng, ra khỏi đường giao nhau trên không, một lát sau lên cao tốc, lúc ở trước trạm thu phí, cậu đeo cái bịt mắt lên cho Lư Châu.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị nói, “Đưa anh đi lấy quà sinh nhật, anh ngủ một lát đi.”

Lư Châu kéo bật mắt xuống một chút, lúc đi qua trạm thu phí Tiêu Nghị nhìn Lư Châu một cái, lại muốn hôn hấn rồi... Lư Châu đeo bật mắt chỉ để lộ sống mũi rất cao, khuôn mặt nghiêng anh tuấn và đôi môi khêu gợi, quả thật khiến Tiêu Nghị khó có thể kiềm chế. Loại chuyện này chỉ cần có mở đầu là tình cảm sẽ như nước vỡ đê không thể cứu vãn, lúc nhìn hấn trong lòng thấy mênh mông tình cảm, càng nhìn càng thích, càng nhìn càng muốn ngắm nhiều hơn...

Tiêu Nghị khó khăn lắm mới thu được hồn của mình về, trả tiền phí, lái lên cao tốc.

“Sau này cố gắng đừng hành động một mình, biết không?” Lư Châu bỗng nhiên nói.

“Hả?” Tiêu Nghị đang mải lái xe, liếc trộm Lư Châu một cái, “Tại sao?”

“Có người thấy cậu không vừa mắt, muốn đánh cậu.” Lư Châu đáp.

Tiêu Nghị mỉm cười, “Anh muốn đánh em sao, anh Châu?”

“Ai đùa với cậu.” Lư Châu nói, “Có người muốn đánh cậu! Tổng cậu vào bệnh viện! Dạy dỗ cậu, để cậu ngoan ngoãn một chút! Hiểu chưa?”

Tiêu Nghị, “...”

“Ai vậy?” Tiêu Nghị bắt đầu cảm thấy nguy hiểm, hơn nữa còn rất tức giận, “Em có làm gì đâu.”

“Không biết.” Lư Châu nói, “Dù sao cứ ở cạnh tôi là được, không ai dám đụng tới cậu.”

Tiêu Nghị mơ hồ hiểu ra, Lư Châu nhanh chóng kết thúc bữa tiệc có lẽ là vì đã nghe bạn hắn nói gì đó, nhưng ai lại muốn đánh cậu chứ? Người đại diện của Trương Hân Nhiên? Trước đây Tiêu Nghị thường nghe kể trong giới giải trí có chuyện này, thế nhưng không ngờ rằng sẽ có ngày chuyện đó xảy ra với mình, cậu không động chạm đến ai, ai lại muốn dạy dỗ cậu chứ?

“Giới giải trí chính là chốn giang hồ.” Lư Châu che mắt, môi khẽ mấp máy, chậm rãi nói, “Có ơn trả ơn có oán báo oán, người khác chưa chắc đã nhớ ơn cậu, nhưng cậu đắc tội với ai, quay đi là lập tức có kẻ tới tính sổ.”

Tiêu Nghị ừm một tiếng, nói, “Xin lỗi đã gây phiền phức cho anh.”

“Không liên quan tới cậu.” Lư Châu lười nhác, “Là do tôi hại.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, anh cũng biết là tại anh à, lần này rốt cuộc cũng không dạy dỗ tôi nữa. Thái độ của Lư Châu ôn hòa khác thường, “Nhưng có vài chuyện cậu đã làm đúng, trong giang hồ tuy rằng có người tâm địa hiểm ác đáng sợ, nhưng vẫn có những người, cậu đối xử tốt với người ta, người ta cũng đối xử tốt với cậu, cũng có người thẳng thắn, nghiêm túc, lương thiện.”

“Giống như chị Lý sao?” Tiêu Nghị hỏi.

“Hôm đó lúc cậu ở bên đường...” Lư Châu nói, “Đám săn ảnh bám theo sau chúng ta, nếu không có Ninh Á Tình kéo cậu đi thì đã bị chụp rồi, sau đó cô ta gọi điện cho tôi, cũng coi như là người tốt. Sau này có cơ hội nhớ cảm ơn người ta.”

Lư Châu không nói gì nữa, Tiêu Nghị đôi lúc cũng cảm thấy, giới giải trí không kinh khủng xấu xa như người ta vẫn nói. Cá lớn nuốt cá bé có, đâm sau lưng cũng có, nhưng ở đâu có người thì ở đó có giang hồ, mà người trong giang hồ thì muôn hình vạn trạng, có người như đạo diễn

Quách nghiêm túc làm phim, cái gì cũng không quan tâm, có người muốn nổi tiếng suốt ngày luôn cúi ôm chân kẻ khác để tiến thân, cũng có người bỏ tiền ra để đê người, có kẻ sống qua ngày không có lý tưởng.

“Tới rồi.” Tiêu Nghị cười nói, “Tén ténn ténn...!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị ra sau xe lấy hành lý, cầm hộ chiếu của Lư Châu đi đổi vé, visa mấy hôm trước đã làm xong, còn mua vé khoang hạng nhất, Tiêu Nghị thật sự cũng thấy hơi xót, vé khứ hồi nuốt mất hơn mười ngàn, nhưng mà ra nước ngoài nghỉ vẫn tốt hơn cứ ở nhà suốt ngày, gần đây Bắc Kinh còn rất nóng nữa.

“Cậu lấy tiền đâu ra?” Lư Châu mặt đầy khó hiểu nhìn Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị đáp, “Anh cho em chứ đâu.”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị an ủi, “Tiền viết nhạc phim đấy, hai bài bán được bốn mươi nghìn, mua vé máy bay, đặt phòng khách sạn...”

Lư Châu đưa tay ra định cầm vé nhưng Tiêu Nghị không cho hắn nhìn, cầm lấy vé cất đi, đẩy hắn vào phòng chờ, tới mười một giờ, lên máy bay đến Bangkok.

Trên máy bay, Lư Châu chơi điện thoại một lúc rồi mới cất, trong lúc vô tình Tiêu Nghị nhìn thấy Lư Châu đã đổi ốp điện thoại, đeo cái móc vào, trong lòng lập tức thấy vừa hồi hộp vừa hạnh phúc.

Nhưng khi đến Bangkok, Tiêu Nghị cầm tên khách sạn đã dịch từ trước, đang ấp úng dùng cái thứ tiếng Anh không ai hiểu nổi của mình nói

chuyện với nhân viên đứng quầy của công ty xe khách thì bị Lư Châu xách qua một bên.

Lư Châu mở miệng ra là một tràng tiếng Anh lưu loát, Tiêu Nghị há hốc cả miệng, thiếu chút nữa thì quỳ xuống lạy.

Có điều tiếng Anh lưu loát cũng vô ích, bởi vì người Thái nghe không hiểu, trên đầu toàn là dấu chấm hỏi.

Tiêu Nghị đành phải lắp ba lắp bắp giải thích lại, thuê một cái xe, lại bắt đầu lạc đường, chạy vòng vòng trong thành phố, lượn tới lượn lui đến tận sáu giờ sáng mới tới được khách sạn.

Lư Châu đứng là chào thua Tiêu Nghị, “Ngay cả hành trình cũng không thềm chuẩn bị, cậu định đi chơi cái gì?”

“Bây giờ em chuẩn bị đây.” Tiêu Nghị nói.

“Thôi bỏ đi bỏ đi.” Lư Châu nói, “Ngủ trước rồi tính.”

Khó khăn lắm mới rời khỏi Bắc Kinh, rời xa thành phố, không có phóng viên bám theo, rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại đeo kính râm, mặc quần short đi dạo phố, suốt bảy ngày liền, Tiêu Nghị và Lư Châu cứ lượn tới lượn lui như thế, còn tới cả đảo Phuket.

Tiêu Nghị bơi không giỏi, lần nào cũng thua Lư Châu, Lư Châu thì lần nào cũng đạp cậu xuống nước, hai người từ Chiang Mai trở về, lại lượn một vòng Bangkok, sau cùng đi đền Phra Phrom cầu nguyện.

“Cậu cầu cái gì vậy?” Lư Châu hỏi.

Tiêu Nghị đáp, “Không nói được.”

Lư Châu bảo, “Cầu nguyện ở Phra Phrom là phải tạ thân đây.”

“Ồ.” Tiêu Nghị nói, “Vậy tới lúc thực hiện được ước nguyện rồi anh sẽ lại đến đây chứ, anh Châu?”

Lư Châu đối với Bangkok đã khá quen thuộc, hẳn thường xuyên đến đây nghỉ phép, bèn không nói gì nữa, nghĩ một lát rồi nói, “Cậu nói điều cậu muốn cầu với tôi trước đi, nếu tôi không thực hiện được nó thì hãy đi tìm Phra Phrom.”

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu, hai người đứng trên con đường bên ngoài đền, ở ngay ngã tư đường, trên mắt kính râm của Lư Châu phản chiếu lại khuôn mặt đang thấp thỏm của Tiêu Nghị...

“Anh... chắc không làm được đâu.” Tiêu Nghị cười nói.

“Nói nghe thử đi.” Lư Châu nhướn mày, đột nhiên nói, “Nói ra không chừng tôi làm được thì sao?”

“Không được đâu.” Tiêu Nghị cười nói, “Không thể nói được, em đi cầu nguyện đây.”

Lư Châu đè vai cậu lại, “Là về tôi hay về cậu?”

Tiêu Nghị không đáp, Lư Châu tháo kính xuống, nhìn vào mắt cậu.

“Về chúng ta.” Lư Châu hỏi, “Tôi đoán đúng chứ?”

Tiêu Nghị nói, “Thật ra là đi cầu thần Brahma phù hộ cho anh có thể vượt qua được cái ngưỡng khó khăn trong sự nghiệp của mình, có thể thuận lợi chuyển đổi hình tượng, con đường phát triển càng ngày càng rộng, càng ngày càng tốt.”

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu, Lư Châu cuối cùng nói, “Chờ chút, tôi đi mua hương.”

Lư Châu mua hương quay lại, cùng Tiêu Nghị lần lượt lay bốn mặt của tượng thần, Tiêu Nghị có chút bất ngờ hỏi, “Anh cũng có chuyện muốn cầu sao?”

“Ừm.” Lư Châu không nói nhiều.

Tiêu Nghị không hỏi gì nữa, mãi cho đến khi Đỗ Mai gọi điện tới, bảo họ quay về hộp, hai người mới rời khỏi Thái Lan.

Sắp khởi quay, Tiêu Nghị và Lư Châu phơi nắng đúng một tuần, Đỗ Mai thiếu chút nữa bị hai người họ chọc cho tức chết, cũng may là mặt của Lư Châu không bắt nắng mấy, Đỗ Mai nói, “Hai cậu thật là...”

Tiêu Nghị hỏi, “Đen lắm sao? Đâu có đen lắm nhỉ.”

Đỗ Mai nói, “Lư Châu thì không sao, nhưng còn cậu, Tiêu Nghị, cậu phơi nắng kiểu này định đi diễn Bao Công à?”

Tiêu Nghị, “À tôi... sẽ trắng lại rất nhanh thôi, tôi phơi nắng chỉ chưa đến ba tháng là đã trắng lại luôn rồi.”

Đỗ Mai, “Còn định xếp cho cậu một vai phụ nữa chứ.”

“Không cần đâu.” Tiêu Nghị cười nói, “Tôi làm trợ lý là được rồi.”

Đỗ Mai nói, “Những người khác có cơ hội đều muốn chen chân vào đoàn, chỉ có cậu là muốn bị đẩy ra ngoài.”

Tiêu Nghị cười nói, “Cơ hội để cho người mới đi, thực ra tôi không muốn nổi tiếng lắm.”

Lời này vừa nói ra, cả căn phòng đều im lặng, Tiêu Nghị ý thức được mình nói sai gì đó, trong lòng hơi thấp thỏm, Đỗ Mai và Lâm Nghiêu dường như phát hiện ra điều gì, trao đổi ánh mắt với nhau, Lư Châu thì dương dương tự đắc, “Nghe thấy chưa?”

Đỗ Mai, “...”

Lư Châu nói, “Đi thôi, chuẩn bị đi quay.”

Tiêu Nghị hỏi Lư Châu, “Em nói gì sai à?”

“Không có.” Lư Châu thản nhiên nói, “Rất tốt, đồng chí nhỏ, đất nước cần một người không cầu danh lợi, dâng hiến cuộc đời vì sự nghiệp ôsin như đồng chí, tôi quyết định cho cậu ký hợp đồng bán thân, năm mươi năm không thay đổi.”

Tiêu Nghị bật cười, Lư Châu lại nghiêm mặt nói, “Nhưng mà cậu đừng có hiểu lầm nhé, hợp đồng bán thân này là đơn phương, nếu như cậu biểu hiện không tốt, tôi vẫn có thể cho cậu nghỉ bất cứ lúc nào đấy.”

Tiêu Nghị, “...”

Ba ngày sau, Tiêu Nghị thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đến trường quay. Hoàn Kiếm, lại là Hoàn Kiếm, cậu đối với nơi này vừa sợ vừa yêu, thứ nhất là trời quá nóng, Hoàn Kiếm mùa hè y chang cái lồng hấp, quay xong vài cảnh đi ra chẳng khác nào vừa vớt từ dưới hồ lên, Tiêu Nghị và nhân viên đoàn phim cứ chỗ nào mát là đứng, Lư Châu và Lê Trường Chinh mới tham, cả bộ đồ cô trang dày bịch bịch lấy người, đã thế ngày nào cũng phải quay. Bộ phim này có hai nhân vật chính, Tiêu Nghị đã đọc qua kịch bản, đủ các thể loại cầu huyết, đủ các thể loại xung đột. Xử án phá án, lần nào Ngự Miêu cũng đụng phải Cẩm Mao Thử, tương thân tương sát, Bạch Ngọc Đường thỉnh thoảng còn giúp Triển Chiêu phá án.

Đạo diễn, biên kịch, đoàn đội chế tác, hậu kỳ, quản lý trường quay... tất cả đều là những nhân vật hàng đầu trong ngành, Lý Diệp đích thân ra trận, ngày đầu tiên khởi quay, Lư Châu và Lê Trường Chinh tới trường quay cùng một lúc, cả Hoàn Điểm toàn người là người, đông đến nỗi sắp chen bẽ cả cái khu Thanh Minh Thượng Hà Đồ của người ta.

Tiêu Nghị bị chen lấn tới hoa mắt chóng mặt, còn phải bảo vệ Lư Châu và Lê Trường Chinh, Lê Trường Chinh tranh thủ nói với cậu mấy câu, đại loại là tối nào rảnh kêu Lư Châu cùng ăn cơm nói chuyện, sau đó thì chẳng biết đã bị chen tới chỗ nào rồi.

Ngay sau đó, fan của Lê Trường Chinh và Lư Châu ở bên ngoài đánh nhau, tạo thành hỗn loạn trong phạm vi nhỏ, sau đó bị cảnh sát đưa đi.

Trên Weibo, kênh tuyên truyền cho bộ phim này đã sắp nổ đến nơi, các loại yêu ma quỷ quái gì cũng xuất hiện hết, Tiêu Nghị trải qua nửa ngày chen lấn vất vả, cuối cùng cũng có thể thở một hơi, đi vào lều chụp ảnh chờ Lư Châu ra chụp tạo hình. Lư Châu đang đội tóc giả, để tiện cho việc quay phim cổ trang, hấn cạo đầu đinh, Lê Trường Chinh thì để tóc dài, chỉ cần nới tóc vào là có thể chụp rồi.

Chương 31

Lư Châu đã đội tóc giả xong, thay quần áo, Tiêu Nghị đứng sau, hai mắt biến thành hình trái tim.

“Nước miếng của cậu sắp rớt lên đầu tôi rồi.” Lư Châu nói.

Cả phòng hóa trang cười ồ lên, Tiêu Nghị đưa kẹo cao su cho Lư Châu. Lư Châu bắt chéo chân, nhìn mình trong gương, ánh mắt lộ vẻ cô đơn.

Lê Trường Chinh ngồi phía sau Lư Châu, đã hóa trang xong, trong mắt mang theo ý cười, nhìn Lư Châu trong gương.

“Đã bao nhiêu năm rồi.” Lê Trường Chinh cười nói, “Đây là lần đầu tiên được đóng chung với sư huynh.”

Trong nháy mắt cả phòng hóa trang đều lặng ngắt, Lư Châu cười cười, “Cùng khóa với nhau, gọi sư huynh làm gì.”

Lê Trường Chinh nhỏ hơn Lư Châu một chút, Lư Châu học hai năm đại học thể thao mới chuyển sang điện ảnh, vì thế lớn tuổi hơn Lê Trường Chinh, Lê Trường Chinh bèn theo thói quen gọi hắn là sư huynh. Lư Châu nói, “Sau này còn phải xin chỉ giáo.”

“Đâu có đâu có.” Lê Trường Chinh khiêm tốn.

Sau đó hai người không nói gì nữa, Tiêu Nghị không khỏi cảm khái, hai nam diễn viên hạng A ở hai mảng điện ảnh và truyền hình lại ngồi cùng trong một phòng hóa trang, chuyện như thế này không chỉ trước đây chưa từng có, mà sau này có lẽ cũng sẽ không.

Ngoại trừ “Gặp đại lão gia” tập trung nhiều minh tinh, bộ phim này có lẽ là bộ gây chấn động nhất trong mấy năm gần đây.

“Già rồi.” Lư Châu nói, “Cậu giữ nhan sắc tốt thật.”

Lê Trường Chinh nói, “Tôi cũng già rồi, vừa qua ba mươi, thức đêm một bữa là thân thể đã không chịu nổi, không có ai chăm sóc. Sư huynh, lúc anh hai mươi đã mang dáng vẻ này, bây giờ cũng vẫn thế.”

Lư Châu bắt đầu dĩ cười cười, “Nhìn tôi già trước tuổi mà. Ô Hằng Cổ.”

Ô Hằng Cổ lập tức thưa, Lư Châu nói, “Lúc đi theo Trường Chinh, cố gắng học hỏi nhiều một chút, ánh mắt của cậu ta biết nói đấy.”

Mọi người đều bật cười, trong mắt Lư Châu cũng có ánh cười, nhìn hình phản chiếu của một chiếc gương khác, trong đó là Lê Trường Chinh. Thợ make up thấp giọng nói, “Anh Lư, để đạo diễn xem thế nào.”

Lư Châu đứng dậy, đi nói chuyện với đạo diễn, đạo diễn này đã từng quay vô số bộ phim kiếm hiệp, cũng là đạo diễn hàng đầu trong nước, Đỗ Mai, Lý Diệp và tất cả nhân viên cấp cao của hai công ty đều tới, Lư Châu một tay vác đao, vẻ mặt vừa tinh quái vừa gian xảo, đứng trước ống kính, cầm lấy chiếc nón rộng vành Tiêu Nghị đưa, đội lên, bên dưới chiếc nón lộ ra nụ cười tinh quái.

“Quá tốt!” Đạo diễn Trì lập tức nói, “Đây chính là cảm giác về Cẩm Mao Thử, mọi người thấy thế nào?”

Tất cả đều thấy rất chính xác, Lư Châu rút đao khỏi vỏ, đùa giỡn hươu hươu vài cái, hơi nghiêng đầu, trong mắt là sự nhàm chán, dường như đang tìm mấy trò quỷ quái gì đó để chơi.

Tiêu Nghị mỉm cười, Lư Châu rất giỏi nắm bắt cái thần của nhân vật.

Nhiếp ảnh gia bắt đầu chụp ảnh, chụp một bộ xong, Lư Châu đi thay đồ, đổi sang đồ dạ hành, trang phục của Cẩm Mao Thử ngay cả quần áo kẻ trộm cũng được thiết kế rất khoa trương, một cánh tay để lộ ra ngoài, trên cánh tay là hình xăm rồng dài.

Lê Trường Chinh cũng bước ra, trên người mặc áo bào thị vệ màu đỏ, đeo kiếm dài, chấp tay nói, “Bạch huynh, ngưỡng mộ đã lâu, giờ mới được gặp.”

Lần này thì tất cả đều òa lên, Ngự Miêu Triền Chiêu phong độ ngời ngời, mũ có tua rua buông xuống, ống tay áo phát phơ, quả thật là song bích Đại Tổng, Lê Trường Chinh đặt tay lên vai Lư Châu, Lư Châu phản ứng rất nhanh, một cú chặt cổ, gạt chân, suýt nữa thì quật ngã Lê Trường Chinh. Mọi người lại cười âm lên, Tiêu Nghị để ý thấy sắc mặt của Lê Trường Chinh không được tốt lắm.

Lư Châu đỡ Lê Trường Chinh đứng thẳng dậy, khuỷu tay gác lên vai hắn, lười nhác tạo dáng, Lê Trường Chinh mỉm cười, khoanh tay, cầm kiếm, hơi nghiêng người, chụp ảnh chung với Lư Châu.

Ảnh tạo hình lần một, sau khi chụp xong Tiêu Nghị đứng xem trợ lý chỉnh sửa, buổi chiều Đỗ Mai và Lý Diệp đi bàn chuyện làm ăn, Lê Trường Chinh và Lư Châu bắt đầu quay cảnh đầu tiên.

Quan hệ của hai người bây giờ rất hòa hợp, cả Lê Trường Chinh và Lư Châu đều cười cười nói nói, nhưng Tiêu Nghị có thể nhận ra, Lư Châu rất cảnh giác với Lê Trường Chinh, về phần Lê Trường Chinh, bình thường có phải phong cách này không thì Tiêu Nghị không biết.

Lư Châu thích ai, sẽ hay nói chuyện với người đó, hẳn cũng sẽ chủ động đến bên họ, Tiêu Nghị để ý bất kể Lư Châu đang nói chuyện với ai, mắt vẫn sẽ liếc nhìn xung quanh phim trường, hiển nhiên không đặt sự chú ý lên người Lê Trường Chinh, có đôi khi là tìm Tiêu Nghị, đôi khi là xem xem bối cảnh dựng xong chưa.

Hắn ở chung với người quen sẽ rất cởi mở, thường xuyên động chân động tay, hơn nữa còn hay đùa giỡn, nhưng lúc tập diễn với Lê Trường Chinh, lại rất khách sáo.

Tiêu Nghị nghĩ Lư Châu vẫn luôn không thích Lê Trường Chinh, là vì mình sao? Giống như Trịnh Tiểu Thông, Lôi Mẫn, cũng là những diễn viên từng đạt ảnh đế, nhưng Lư Châu vẫn thường xuyên tụ tập với bọn họ.

“Chẳng tại sao hết.” Lư Châu đáp, “Chỉ là không hợp thôi.”

Lư Châu rút cuộc cũng hàn huyên xong với Lê Trường Chinh, ngồi chơi điện thoại, xem hiệu quả của tạo hình hôm nay, mấy người Đỗ Mai hôm nay mới chỉ đăng hình của Ô Hằng Cổ lên, hiển nhiên muốn giữ hình của hai người bọn họ lại để câu khách.

Lê Trường Chinh mở nắp chai nước, bước qua đây ngồi, trợ lý đi theo, Lư Châu để điện thoại xuống, nói, “Bắt đầu quay rồi, Trường Chinh, đi thôi.”

Lư Châu kéo Lê Trường Chinh đi tìm đạo diễn, cảnh đầu là ở một góc đường, đạo diễn gõ clapboard.

Lê Trường Chinh lao từ trong hẻm ra như một cơn gió, trong nháy mắt thu lại cước bộ, ống kính từ từ di chuyển về phía quán trà ở đầu hẻm.

Lư Châu lười biếng đứng dựa vào quán, tay trái đưa ra phía sau, nắm cây đao, mũi đao vừa vắn đặt trước yết hầu Lê Trường Chinh.

Lê Trường Chinh hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt di chuyển từ lưỡi đao qua bên phải, nhìn Lư Châu đội nón rộng vành.

Lư Châu không nhìn Lê Trường Chinh, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ nhìn xuống đất, sau đó khước miệng hơi cong lên.

Lư Châu rút đao về, đứng thẳng người dậy, nhàn nhã nói, “Hôm nào đó ta phải bắt Bao đại nhân của nhà ngươi trói lại thì đám binh tép riu ở phủ Khai Phong mới chịu yên tĩnh.”

“Chính tà tự tại nhân tâm.” Lê Trường Chinh mỉm cười, “Án oan chính là án oan, mười năm, hai mươi năm, thậm chí là một trăm năm thì cũng vẫn là án oan, đã xử sai thì cũng sẽ có một ngày được rửa sạch tội danh.”

Lư Châu thuận miệng nói, “Trong nha môn của các ngươi chẳng phải có một câu nói, ‘Trăm năm án oan xử không sai’ sao? Đã bốn mươi năm rồi, những người lúc đó đều đã chết sạch, sổ sách cũng không còn, người còn muốn thế nào nữa?”

Lê Trường Chinh nghiêng đầu nhìn con đường bên ngoài, “Sổ sách không còn nhưng công lý vẫn còn, chỉ cần có Bao đại nhân ở đó, vụ án này nhất định sẽ được điều tra rõ, Bạch huynh có ý tốt, Triển Chiêu xin ghi nhận, mời.”

Lư Châu cười, Lê Trường Chinh lách người đi qua.

Lư Châu gọi, “Chờ đã!”

Lê Trường Chinh xoay người lại, Lư Châu kéo nón lên, hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Nghị quả thật đã bị chấn động.

Đạo diễn hô, “Cắt!”

Tiêu Nghị thiếu chút nữa đã nổi cơn điên quát vào mặt đạo diễn, cắt cái đầu ông ấy! Diễn tiếp đi chứ!!! Cảnh mắt đối mắt đó quả thực là trạng thái tột đỉnh của hai nam thần a a a a!

Tổ đạo cụ chạy vào bố trí, Lư Châu uống nước, Tiêu Nghị nói, “Hai hai hai... Hai anh diễn tốt quá!”

Mặt Lư Châu biến sắc, “Chúng tôi?”

“Anh! Anh!” Tiêu Nghị lập tức nói.

Lư Châu lúc này mới hậm hực quay mặt đi.

Tiêu Nghị thấy Lư Châu và Lê Trường Chinh đóng chung như thế, không khỏi cảm thấy may mắn cho Lư Châu. Có nhiều lúc, nhận phim cũng phải có kỳ phùng địch thủ, Tiêu Nghị theo Lư Châu đi mấy đoàn rồi, hầu như không có ai ngang sức được với hắn, biểu hiện của Ô Hằng Cổ là tốt nhất, nhưng cũng chỉ là vai phụ phối hợp với Lư Châu thôi.

Còn khi Lư Châu và Lê Trường Chinh ở cùng một chỗ, cái ánh mắt liếc qua liếc lại... Không đúng, là gờm gờm nhìn nhau, cái cảm giác vừa hằm hè đối đầu nhưng cũng vừa coi trọng lẫn nhau đó, quả thật đã được thể hiện vô cùng tự nhiên nhuần nhuyễn.

Đang nghĩ ngợi thì cảnh thứ hai bắt đầu, giữa màn hình, Lê Trường Chinh và Lư Châu đang ngồi trong một quán trà.

“Hoàng Thiếu An?” Lê Trường Chinh nhíu mày.

Lư Châu bắt chéo chân, ngồi trên ghế dài, khoanh tay, cả người đơng qua đơng lại, “Tổ tiên của người này làm nghề buôn vải ở Loa Hà, ba năm trước cả nhà chuyển tới Khai Phong, nếu người có ý thì có thể tới cửa tiệm của hắn điều tra thử, nói không chừng có thu hoạch gì đó...”

Ngay sau đó Lư Châu bị lật ghế trượt chân, cả người lảo chến ngã chổng vó ra đất.

Mọi người đồng loạt bật cười.

Lê Trường Chinh cố gắng nhin cười, “Cảm ơn.”

Lê Trường Chinh đứng dậy rời đi, đạo diễn hô cắt, Lư Châu phải mông đứng lên, Tiêu Nghị quả thật cũng buồn cười gần chết.

“Trong kịch bản không có đoạn này.” Tiêu Nghị nói.

“Không cần thận bị ngã.” Lư Châu hỏi đạo diễn, “Đạo diễn Trì, có ổn không?”

“Rất tốt!” Đạo diễn giơ ngón tay cái lên với Lư Châu.

Cảnh tiếp theo là nhóm người bịt mặt lên vào nhà trọ, chỉ đạo võ thuật giảng giải cho họ những động tác đã thiết kế từ trước, Lê Trường Chinh và Lư Châu thử vài cái, hai người cũng không cần thế thân, tự mình ra diễn. Bên ngoài tổ đạo cụ đã chuẩn bị xong nệm hơi.

Nữ chính bước vào, diễn xuất cũng rất tốt, một đám người bịt mặt xông vào, Lư Châu lập tức quát lên, “Người đi trước đi!”

“Bạch Ngọc Đường!” Nữ chính hét lên.

Xoạt một tiếng, bột phấn tung ra, Lư Châu che chắn cho nữ chính, để cô chạy trước, nhưng nữ chính lại quát lên, “Bớt nói nhảm đi! Ta sẽ không bỏ ngươi lại một mình!”

Nữ chính giơ cái ghế lên, lao về phía đám người bịt mặt.

Tất cả mọi người, “...”

Lư Châu ho khan, lật tung chiếc bàn, lúc này Lê Trường Chinh từ bên hông vọt vào, kéo nữ chính ra, nữ chính nước mắt giàn giụa, không ngừng ho khan. Lê Trường Chinh quay lại cứu Lư Châu, Lư Châu không nhìn thấy gì, nghiêng đầu nghe tiếng gió, một trận đánh loạn xạ ngẫu, sau đó Lê Trường Chinh đạp lên bàn, bật ngược ra sau, ngã vào nệm hơi.

Lư Châu lao đảo đi ra, nữ chính lập tức ôm lấy hắn, Lê Trường Chinh lại xông lên, hai người đỡ Lư Châu bỏ chạy.

Ba cảnh đầu tiên đều chỉ cần quay một lần là qua, diễn viên chuyên nghiệp có tố chất cao lúc quay đúng là thoải mái quá đi, đạo diễn thấy còn thời gian, liền đẩy cảnh quay buổi chiều lên, quản lý đoàn phim đi sắp xếp cảnh đường phố, Lư Châu và Lê Trường Chinh bắt đầu diễn cảnh đánh nhau.

Buổi tối vẫn quay ở Thanh Minh Thượng Hà Đò.

Bên bờ sông, ánh sáng đã bố trí xong, Lê Trường Chinh đứng dưới tán cây, mặc đồ dạ hành.

Lư Châu một chân đạp trên cành cây, một chân đong đưa, tay cầm nhánh cây, cười nhạo Lê Trường Chinh.

“Nam hiệp Triển Chiêu, thì ra cũng có lúc tội nghiệp, giống như một chú cừ non lạc đường thế này...” Lư Châu bứt lá ném lên đầu Lê Trường

Chinh.

“Ta mười bảy tuổi đã vào nha môn làm hình bộ.” Lê Trường Chinh nói, “Hai mươi một tuổi đi theo Bao đại nhân, tính đến bây giờ đã mười một năm. Ta cứ nghĩ rằng mình sớm đã nhìn rõ phải trái...”

Lê Trường Chinh nhìn ánh sáng lấp loáng trên mặt nước, nói tiếp, “Nhưng khi vụ án này kết thúc, ta không ra tay được. Thế nào là đúng, thế nào là sai?”

Lư Châu nói, “Nhảy xuống đi, nhảy xuống hồ là xong mọi chuyện.”

Xung quanh hồ toàn là muối, đốt Tiêu Nghị máy phát lên mặt, tất cả nhân viên đoàn phim đều đang xịt thuốc muối với đập muối, Tiêu Nghị vẫn nhìn hết sức chăm chú, miệng nhai thịt bò khô.

“Cắt!” Đạo diễn hô, “Kết thúc công việc, hôm nay mọi người cực khổ rồi, khởi đầu thuận lợi là đã thành công một nửa rồi!”

Đạo diễn hô cắt, Lư Châu từ trên cây nhảy xuống nhanh như chớp, đập tới đập lui trên người, Tiêu Nghị lập tức chạy qua, còn tưởng là hấn bị động kinh, giữ nửa ngày trời, từ trong bộ quần áo bó sát của Lư Châu có con bọ ngựa rơi ra.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu cầm quạt điện cầm tay cỡ nhỏ, cả người nhể nhại mồ hôi đi thay quần áo, sau khi xong xuôi, Tiêu Nghị cũng không dám bật điều hòa, sợ Lư Châu bị cảm, lúc định lái xe đi, trợ lý của Lê Trường Chinh chạy tới, “Đồ fan tặng, hai người cầm về ăn đi.”

“Cảm ơn.” Tiêu Nghị vội cười nói.

Xe đi rồi, sắc mặt Lư Châu trầm xuống, “Cậu dám ăn đồ Lê Trường Chinh cho?”

Tiêu Nghị, “Buổi chiều em cũng cho họ đồ ăn của fan tặng mình.”

Lư Châu, “Cậu coi chừng người ta hạ độc hấn, thế là cậu chết chung đấy.”

Tiêu Nghị, “...”

Trở về khách sạn, Lư Châu giống hệt một con cún nóng đến sắp cảm nắng, cả người nổi mẩn, Tiêu Nghị chạy tới xoa phân rôm cho hấn, Lư Châu cắn chặt răng run rẩy, Tiêu Nghị lại bóp vai bóp chân cho hấn, Lư Châu nói, “Không có việc gì thì cậu cứ ngồi trong xe, hoặc ngồi cạnh đạo diễn, bọn họ có mang quạt điều hòa, biết chưa?”

“Biết rồi.” Tiêu Nghị đáp.

Nhưng hôm sau, Tiêu Nghị vẫn đi theo Lư Châu, Lư Châu phơi nắng cậu cũng phơi nắng, Lư Châu bị muỗi đốt cậu cũng bị muỗi đốt, đạo diễn cho người nấu một nồi canh đậu xanh lớn, để bên cạnh đoàn, mỗi người trước khi quay uống một chén, lúc nghỉ ngơi lại uống chén nữa, thời tiết nóng bức, canh đậu xanh phơi nắng lâu toàn là mùi thiu, Lư Châu uống mà chỉ muốn ói.

Tiêu Nghị không còn cách nào khác là nấu sẵn rồi để lạnh cho hấn, buổi tối nấu xong bỏ trong tủ lạnh khách sạn, hôm sau cho vào bình giữ nhiệt mang đi, trời nóng uống nước lạnh, dạ dày Lư Châu muốn đông thành đá.

“Già rồi.” Lư Châu nói, “Không chịu nổi kiểu dày vò này.”

Tiêu Nghị thấy Lư Châu vất vả như thế thì xót hết cả ruột, gần một tuần trôi qua, thời tiết nóng đến nỗi thư ký trường quay cũng bị sốc nhiệt, đành phải uống thuốc giải nhiệt, hoa mắt chóng mặt đi theo đạo diễn, mấy lần thiếu chút nữa thì đập đầu vào camera.

“Có tiền, bộ này có thể kiếm được rất nhiều tiền.” Tiêu Nghị chỉ có thể an ủi Lư Châu như vậy, đồng thời ở bên cạnh xoay quạt điều hòa qua cho hắn. Thời tiết thực sự quá nóng, vì vậy Tiêu Nghị bèn nhờ trợ lý mua một cái quạt điều hòa về, loại quạt này phải bỏ một khối nước đá vào trong thì lúc thổi ra mới có hơi lạnh, tuy ngày nào Lư Châu cũng phải mặc quần áo rất dày, nhưng vừa quay xong là sẽ vén vạt áo lên, lộ ra quần short và bấp chân toàn lông, chân đi dép xỏ ngón, nhìn chẳng khác gì ông chú biến thái. Tiêu Nghị thấy quạt không tới được thân trên của Lư Châu, bèn chĩa quạt thổi vào đũng quần hắn.

Lư Châu, “...”

“Thằng nhỏ sắp đóng băng rồi.” Lư Châu nói với Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị lại chĩa lên phía trên, Lư Châu đội tóc giả rất nóng, mấy lần thấy hắn mặt mày tái nhợt, Tiêu Nghị vội vàng rót cho hắn ly nước giải nhiệt... Tóm lại là lần nào cũng kịp thời sửa chữa được sản phẩm trước khi nó bị tèo, tiếp tục đưa vào sử dụng.

* * *

Thế nhưng có một việc khiến Tiêu Nghị vô cùng khó chịu, đó là trợ lý của Lê Trường Chinh cứ lấy quạt điều hòa của cậu dùng. Cứ lúc nào cậu không ở đó, Lư Châu quay đầu đi nói mấy câu là trợ lý của Lê Trường Chinh sẽ quay quạt thổi cho Lê Trường Chinh. Tiêu Nghị thấy thì quay lại, không để ý lại bị quay đi mất.

Tiêu Nghị gào lên trong lòng, mẹ nó, muốn mát thì tự đi mà mua quạt với chuẩn bị đá đi! Sau cùng Tiêu Nghị rút cuộc không thể nhịn, cũng không muốn nhịn nữa. Nghĩ thầm, cộp không ra oai thì tưởng tôi là mèo bệnh chắc? Cậu tìm Lư Châu nói mấy lần, Lư Châu bảo, thì cậu đi chửi bọn họ đi, ai dám chửi lại cậu thì lên Weibo kêu toàn bộ fan của tôi tới Hoàn Điểm, chửi chết trợ lý của anh để luôn.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, Lê Trường Chinh, đây là anh ép tôi đấy nhé! Thế là Tiêu Nghị ra ngoài, mua cho Lê Trường Chinh một cái quạt khác, vậy là xong, tha hồ thổi cho đã.

Lư Châu quay xong, đứng trong khách sạn giận dữ hét, “Cái này là không nhịn nữa của cậu đó hả!”

Tiêu Nghị rúm ró sợ hãi, Lư Châu mắng, “Trợ lý của tôi chạy đi lấy lòng Lê Trường Chinh, thế là thế nào? Tự cậu nói đi.”

Tiêu Nghị đáp, “Em... Em sợ anh ta cướp quạt của anh...”

Tiêu Nghị nghĩ thầm chuyện này mà để lộ ra ngoài, Lê Trường Chinh và Lư Châu tranh giành quạt điều hòa gì đó, nhất định sẽ trở thành scandal dở hơi nhất năm của làng giải trí. Lư Châu hỏi, “Sao cậu không đi đánh hắn?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, đánh thì có mà chết dở. Fan hai bên đã choảng nhau om xòm như vậy rồi, nếu biết anh và Lê Trường Chinh cãi nhau, hai bên chẳng phải sẽ đem bom hạt nhân tới san phẳng luôn Hoàn Điểm sao.

Trên thực tế, từ lúc Lê Trường Chinh và Lư Châu quay cảnh đầu tiên, bên ngoài cuộc chiến của hai bên fan chưa hề dừng lại. Cộng đồng fan của Lư Châu và Lê Trường Chinh hình như đều không bị quy luật dư luận bầy

ngày ảnh hưởng, ngày nào cũng chửi nhau túi bụi, tất cả nghệ sĩ của đoàn đều bị trúng đạn vô số lần, trong đó thảm nhất chính là Ô Hằng Cổ.

Nghe đồn, Ô Hằng Cổ từ lên giường với Lư Châu đến lên giường với Lê Trường Chinh, tìm đủ mọi cách ôm đúi anh lớn để ngoi lên, sau cùng đều bị nói, “Phì, Châu/Chinh nhà tôi ghét nhất cái thể loại abcxyz này!”

Sau đó Ô Hằng Cổ lại anh dũng ngủ với quản lý đoàn phim, với đạo diễn, với nhà sản xuất rồi nhà đầu tư... Thậm chí là với con chó giữa đường mua về để làm đạo cụ.

Nếu tin đồn này là thật, vậy thì trong bảy ngày Ô Hằng Cổ tham gia đoàn phim phải ngủ với hơn một trăm người, bình quân một ngày phải ngủ với hai mươi người, mỗi tiếng phải ngủ với một người chưa tính thời gian dụ dỗ người ta... Căn bản không có thời gian quay phim, sau khi vào đoàn chỉ toàn tiêu hao sức lực trên giường.

Đôi khi Tiêu Nghị cũng không biết an ủi Ô Hằng Cổ thế nào, Ô Hằng Cổ bị người ta dựng chuyện đương nhiên sắc mặt rất khó coi, giữa chừng còn bị cảm nắng, Tiêu Nghị thăm nghĩ cũng may mình không phải khách mời, nếu không, đám fan đó mà quậy lên thì đến lúc về nhà ăn Tết chắc thấy cả gia đình treo cổ tự vẫn hết. Tiêu Nghị không dám nói fan bôi đen Ô Hằng Cổ thế nào, mà Ô Hằng Cổ cũng không có trợ lý riêng, sau khi vào đoàn thì được phân cho một người, nhưng trợ lý này lại chẳng biết chủ động, thế nên cậu ta hàng ngày chỉ còn cách kìm nén. Người quản lý tới được vài hôm lại đi, bảo cậu ta tự chăm sóc bản thân.

* * *

Tiêu Nghị nghĩ thầm, Ô Hằng Cổ thật đáng thương, vì vậy chỉ cần Lư Châu không có phân phó gì, cậu sẽ chủ động đi chăm sóc Ô Hằng Cổ một

chút, dù sao cũng là nghệ sĩ cùng công ty, vừa mới tốt nghiệp, xuất thân từ cuộc thi tài năng, ngay cả chăm sóc bản thân cũng không biết.

Có lần Tiêu Nghị làm canh hầm lấy thuốc bắc giải nhiệt cho Lư Châu, để lại một phần cho Ô Hằng Cổ, cậu ta ôm cái bình giữ nhiệt, vừa ăn vừa rơi nước mắt.

“Cố gắng lên.” Tiêu Nghị nói, “Anh Châu nói cậu nhất định làm được.”

“Cảm ơn.” Ô Hằng Cổ đáp.

Tiêu Nghị nói, “Anh Châu nói cậu cần gì cứ nói với tôi là được, đừng khách sáo.”

Ô Hằng Cổ không nói gì, gật đầu.

“Tôi nói lại lần nữa với cậu.” Lư Châu quát, “Đừng có nhiều lời với Ô Hằng Cổ! Cậu đối xử tốt với cậu ta như thế làm gì?! Cậu ta phát tiền lương cho cậu hả! Có phải muốn công ty chuyển vị trí cho cậu, cho cậu xuống cùng với đám người mới đó ngồi ghé ghế gỗ nhé?!”

Tiêu Nghị, “...”

“Nghe rõ chưa!!!” Lư Châu lại trợn mắt nói.

“Rõ... rõ rồi.” Tiêu Nghị đáp.

“Còn nữa!” Lư Châu nói tiếp, “Ngày mai lấy cái quạt điều hòa chỗ Lê Trường Chinh về cho tôi! Dựa vào cái gì mà hấn cũng được mát?! Nghĩ mình là ai chứ?”

Tiêu Nghị, “...”

Bên ngoài vang lên tiếng sấm, Tiêu Nghị thấy cứu tinh xuất hiện, vội nói, “Anh Châu... Trời mưa rồi.”

Lư Châu xoay đầu Tiêu Nghị lại, “Nghe rõ chưa hả?!”

“Rồi rồi.” Tiêu Nghị đáp.

Tiêu Nghị kéo cửa sổ ra, Lư Châu lại hỏi, “Mở cửa sổ ra làm gì?! Định nháy lều chắc?!”

“Lưu thông không khí...” Tiêu Nghị nói, “Mở điều hòa mãi không tốt.”

Lư Châu vẫn còn đang tức giận về chuyện quạt điều hòa, “Bây giờ đi lấy về cho tôi, bằng không ngày mai thu dọn đồ đạc, cút.”

Tiêu Nghị nói, “Vâng... Vâng...”

Làm sao bây giờ? Tiêu Nghị nghĩ thầm, hay lại đi mua cái khác? Đổi cái của Lê Trường Chinh, cái kia thì nói Lê Trường Chinh tự mua? Nhưng mà nói vậy nhất định sẽ bị Lê Trường Chinh cười thối mũi, Tiêu Nghị vô cùng khó xử, ra ngoài đi một vòng rồi trở về, nhìn lên Lư Châu, mong hắn ngủ rồi.

Lư Châu hỏi, “Mang về chưa? Đưa đây xem nào.”

Tiêu Nghị đáp, “Vẫn chưa.”

Một chiếc dép bay ra, Tiêu Nghị chạy trời chết.

Tiêu Nghị ngồi thừ trong phòng mình một hồi, nhón tay nhón chân đi qua, cũng may Lư Châu đã ngủ rồi.

Hôm nay là ngày thứ mười một vào đoàn, hôm nay quay xong mấy cảnh này, ngày mai phải đi quay ngoại cảnh rồi. Ngoại cảnh là ở Trương

Gia Giới, Tiêu Nghị nghĩ thầm, cuối cùng cũng có thể đến nơi mát mẻ một chút, ở Hoàn Điểm ngày nào cũng như sống không bằng chết, nhưng hết như có kỳ tích, cơ thể cậu không ngờ vẫn có thể chịu được.

Mọi người đều ghét cái thời tiết oi ả khó chịu này, chỉ có Tiêu Nghị là không sao, mấy ngày đầu suốt ngày bị nắng. Sau cơn mưa, Hoàn Điểm giống như cái lò hấp, không chỉ không bớt nóng mà còn càng thêm oi ả, mọi người bị bức đến đổ mồ hôi, Tiêu Nghị đưa Lư Châu đến địa điểm quay phim, trở về khách sạn chuẩn bị đồ đi quay ngoài cảnh.

“Này!” Giọng nói của Ninh Á Tình vang lên bên tai.

“Chị Á Tình!” Tiêu Nghị lập tức cười nói.

“Tôi đến thăm đoàn.” Ninh Á Tình dẫn theo một hội chị em, vừa cười vừa kéo tay Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị nói, “Đang nhớ chị đây, tôi qua anh Châu còn vừa mới nhắc chị, xin... xin chào mọi người!”

“Có cho tụi chị xin chữ ký không?” Ninh Á Tình cười nói.

Tiêu Nghị vội đáp, “Đi, đi, mọi người đi theo tôi.”

Cảnh đầu tiên hôm nay quay rất sớm, là cảnh Lê Trường Chinh và Lư Châu đánh nhau, hai người leo lên nóc nhà, camera ở trên mái nhà một quán trọ khác, hướng về phía bên này.

Lư Châu buộc dây an toàn trên lưng, nói với Lê Trường Chinh, “Trời vừa mới mưa, có hơi trơn, lúc đuôi theo cẩn thận một chút.”

Lê Trường Chinh đáp, “Anh cũng vậy.”

Ngay sau đó Lư Châu mượn lực đạp lên mái ngói, nương theo dây thép phóng qua phía đối diện, lúc đáp xuống liền rút đao, chỉ về phía Lê Trường Chinh.

“Nếu còn đuổi nữa, đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

Lê Trường Chinh bước nhanh tới trước mái hiên, trầm giọng nói, “Cầm Mao Thủ, theo ta trở về đầu thú, nếu ngươi không giết người, Bao đại nhân tất nhiên sẽ không đổ oan cho ngươi!”

Lư Châu cười lạnh, “Nếu người đúng là do ta giết, ngươi làm gì được ta?”

Sắc mặt Lê Trường Chinh trầm xuống, xoay người rút kiếm, chân vừa di chuyển đã phát ra tiếng vang nhỏ, Lư Châu mặt biến sắc, hô lên, “Dưới chân!”

Vào đúng lúc đó, mái ngói dưới chân Lê Trường Chinh sụp xuống, Lư Châu lập tức nhào tới, định đẩy cậu ta về phía ngược lại.

Tiêu Nghị và Ninh Á Tình vừa cười vừa đi tới, nháy mắt nhìn thấy cảnh xảy ra trên cao mà Tiêu Nghị cả đời cũng không quên được.

Dây an toàn của Lư Châu bị bung ra, hắn và Lê Trường Chinh va vào nhau trên đỉnh lầu ba, đạp lên mái ngói vỡ, ào ào một tiếng cả người trượt xuống, trong nháy mắt con người Tiêu Nghị mở to, cả đoàn phim hết hoảng.

Chỉ đạo võ thuật vào lúc Lê Trường Chinh rơi xuống liền nhào về phía trước, túm lấy tay Lê Trường Chinh, còn Lư Châu bám vào ngói vỡ, không thể mượn lực, cả người lộn ngược trong không trung, đầu hướng xuống dưới, rơi từ độ cao gần tám mét, đập mạnh xuống đất.

Lúc này Tiêu Nghị mới hét lên một tiếng, chạy tới.

Lư Châu nằm trên mặt đất, buổi sáng vừa mưa xong, mặt đất ướt nhẹ, hấn nhắm nghiền mắt, phía sau đầu là một vũng máu, hòa cùng với bùn đất.

Thế giới yên lặng đến quỷ dị, Tiêu Nghị quỳ gối trước người Lư Châu, cảm giác như bầu trời đang sụp đổ.

“Ông đây... còn chưa chết, cậu khóc... cái gì.” Lư Châu khó khăn mở mắt, giọng run run, “Không dễ chết như vậy đâu... Đừng sợ.”

Chương 32

Bác sĩ vội vàng đẩy giường bệnh vào phòng cấp cứu, Tiêu Nghị chờ bên ngoài, cả người không kìm được run rẩy, không ngừng thở dốc, gần như muốn nôn ra, Đỗ Mai mang giày cao gót chạy trên hành lang, giám chế cũng tới, chẳng ai dám nói gì.

“Tình hình thế nào?” Giọng của Đỗ Mai có chút run rẩy.

“Xương vai bị gãy nát.” Tiêu Nghị hơi bình tĩnh lại, giọng run run, “Chấn thương sọ não... não ú nước. Bệnh viện Nhân dân Đông Dương không phẫu thuật được, trưa nay mới chuyển đến đây.”

Đỗ Mai bật khóc, Lý Diệp ở bên cạnh an ủi, mấy người đi tới thay phiên nhau ôm cô, Tiêu Nghị khóc đến không thể kiềm chế được, tay nắm chặt lá bùa hộ mệnh mà bọn họ lấy ở Thái, âm thầm cầu nguyện, muốn cái gì cũng được, lấy mạng của tôi cũng được, xin đừng để anh ấy chết...

“Mời gia đình ký tên vào.” Bác sĩ đẩy cửa đi ra, nói, “Lập tức phẫu thuật.”

“Không có người nhà ở đây.” Đỗ Mai nói, “Mẹ của cậu ấy đang ở nước ngoài, tôi đã gọi điện nhưng không liên lạc được.”

“Tiêu Nghị.” Lý Diệp nói, “Cậu ký đi.”

Bác sĩ nhìn Tiêu Nghị với ánh mắt nghi ngờ, Tiêu Nghị liền nhận bút, ký tên đồng ý dưới vị trí người nhà, sau đó hỏi, “Có thể hồi phục không?”

Bác sĩ không trả lời, xoay người đi vào trong.

Ca phẫu thuật kéo dài tám tiếng, bên ngoài yên tĩnh không một tiếng động. Quản lý đoàn phim nói, “Mọi người chia nhóm đi ăn trước đi.”

Đỗ Mai gật đầu, cùng giám chế đi trước, Lý Diệp ngồi xuống bên cạnh Tiêu Nghị, xoa đầu cậu an ủi, Tiêu Nghị nói, “Xin lỗi... Đã gây phiền phức lớn cho mọi người như vậy.”

Lý Diệp làm động tác “suyt”, ý bảo không cần nói xin lỗi nữa, Tiêu Nghị nghẹn ngào, ngược mắt nhìn Lê Trường Chinh, Lê Trường Chinh cũng khóc, phát tay, ý bảo không sao.

“Tôi đi gọi điện cho Trịnh Tiểu Thông.” Tiêu Nghị nói, “Trước khi anh Châu hôn mê trên xe cấp cứu có dặn.”

Lúc Lư Châu nằm trên xe cứu thương, trên đường chuyển sang bệnh viện Thượng Hải, nắm tay Tiêu Nghị, nói một chữ “Trịnh”, Tiêu Nghị biết Lư Châu lo lắng, muốn tìm người thay mình, cũng biết mình bị ngã thế này sẽ không thể tiếp tục quay được.

Lý Diệp nói, “Mấy người bạn thân của cậu ấy, Đỗ Mai đã gọi điện rồi, bây giờ chưa biết tình hình thế nào, nhất định không được để cho nhiều người biết.”

Tiêu Nghị gật đầu, Lý Diệp nói, “Cứ giữ kín đã.”

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, y tá đẩy giường bệnh ra ngoài.

“Có phải vào phòng hồi sức cấp cứu không?” Tiêu Nghị run rẩy hỏi.

“Tình hình khá tốt.” Bác sĩ nói, “Chỉ cần nằm phòng bệnh bình thường thôi, quan sát tình hình xem thế nào, có thể tỉnh lại thì không thành vấn đề.”

Mọi người thở ra một hơi, từ lúc xảy ra chuyện không may đến giờ, liên tục mười sáu tiếng, cả đoàn phim như có mây đen trên đầu. Lư Châu được đưa vào phòng bệnh, đeo mặt nạ dưỡng khí, bên cạnh là một đồng máy móc kêu tí tít, Tiêu Nghị ngồi thừ ra bên cạnh hẳn.

Sau khi được phẫu thuật, Lư Châu trông vô cùng tiều tụy, sắc mặt tái nhợt, không còn chút phong thái nào của nam thần, trên thái dương vẫn còn dính keo dán tóc giả, Tiêu Nghị nhìn Lư Châu, không kiềm được bật khóc, gục đầu lên giường bệnh, nghẹn ngào trong im lặng, ngược mắt lên, nhìn Lư Châu đang hôn mê bất tỉnh.

Hy vọng duy nhất của cậu chính là Lư Châu mau chóng tỉnh lại, sau đó mắng cậu.

Đỗ Mai đã quay lại, bước vào phòng bệnh, vỗ vai Tiêu Nghị, ý bảo cậu bình tĩnh một chút.

Tiêu Nghị nghe Đỗ Mai nói chuyện với đạo diễn và giám chế, lát sau lại có người đến, hình như là người của công ty điện ảnh, người bên đầu tư cũng đến, mọi người ở bên ngoài bàn bạc xem tiếp theo phải làm gì, cuối cùng bác sĩ nói, “Họp thì đi chỗ khác! Người bệnh cần nghỉ ngơi!”

Tiếng bàn bạc bên ngoài liền dừng lại.

Tiêu Nghị dựa vào giường bệnh, nắm lấy tay Lư Châu, không biết đã qua bao lâu, Lê Trường Chinh mang cơm vào cho Tiêu Nghị, ngồi xuống bên cạnh, “Cậu ăn một chút đi.”

Tiêu Nghị cũng sắp không trụ nổi nữa, cậu biết vào lúc này, ít nhiều cũng phải ăn, y tá tới ghi thông tin người bệnh, Đỗ Mai liền mời người của bệnh viện tới, giám sát tình hình của Lư Châu. Nơi này là bệnh viện tốt nhất

Thượng Hải, mọi người đã cố gắng hết sức, có tỉnh lại hay không thì dựa vào ý trời.

“Xin lỗi.” Lê Trường Chinh day dứt nói, “Người bị ngã đáng ra phải là tôi. Lúc đó dây thép không chịu được lực của hai người, tôi cũng không nhảy qua, ai ngờ mái ngói chỗ đó lại vỡ.”

Tiêu Nghị nói, “Chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta chỉ có thể hy vọng anh ấy sớm tỉnh lại.”

Lê Trường Chinh trầm mặc một lúc, “Đúng, cậu nói đúng, anh ấy nhất định sẽ hồi phục.”

Tiêu Nghị ăn được nửa hộp cơm, “Cơm chiên Dương Châu này ngon thật.”

Lê Trường Chinh nói, “Chờ anh ấy tỉnh lại, chúng ta cùng đi ăn.”

Tiêu Nghị gật đầu, “Được.”

Tiêu Nghị cũng không khóc nữa, khóc cũng vô ích, còn khô miệng, Lư Châu nhất định sẽ khỏe lại, hấn lợi hại như vậy, giống hệt như siêu nhân, cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, còn mạnh mẽ đến thế.

* * *

Tiêu Nghị có thể hiểu được tâm trạng của Lê Trường Chinh, chuyện hôm nay xảy ra là ngoài ý muốn, nếu người ngã xuống là Lê Trường Chinh, vậy thì cho dù anh ta có nổi tiếng đến đâu, có nhiều tiền thế nào, thì sau cú ngã ấy, sẽ chẳng còn gì.

Lê Trường Chinh và Tiêu Nghị lặng lẽ ngồi trong phòng bệnh, một lát sau, chế tác đi vào, bảo Lê Trường Chinh ra ngoài.

Tiêu Nghị thật sự vô cùng buồn ngủ, nằm bò lên giường bệnh cạnh Lư Châu, nắm lấy ngón tay hắn.

“Tiêu Nghị.” Lý Diệp ghé vào tai cậu gọi.

Tiêu Nghị ngẩng đầu lên, trời đã sáng, từ lúc Lư Châu gặp chuyện không may đến giờ, cậu trông cứ như người mất hồn, lại có một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đi vào, “Tình hình thế nào rồi?”

Tiêu Nghị nói, “Chờ tỉnh lại thì sẽ ổn thôi, anh Tiểu Thông.”

Người đến chính là Trịnh Tiểu Thông, bạn thân nhất của Lư Châu, hắn gật đầu với Tiêu Nghị, quay sang nói với Đỗ Mai, “Bây giờ tôi ký hợp đồng luôn?”

Đỗ Mai nói, “Tiểu Thông, cậu đi nói chuyện với đạo diễn đã, trước mắt phải quay lại toàn bộ, tôi sợ lịch trình của cậu không cho phép.”

Trịnh Tiểu Thông nói với Tiêu Nghị, “Tiêu Nghị, Lư Châu tỉnh thì gọi cho tôi.”

Tiêu Nghị vội vàng gật đầu, biết đoàn phim mời được cứu cánh, chuyện Lư Châu dặn dò cũng đã hoàn thành, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Nghiêu cũng đi vào, Lý Diệp liền ra ngoài, đóng cửa lại, một lát sau Ô Hằng Cổ và người quản lý của cậu ta cũng đến, trong phòng bệnh chỉ còn mấy người bọn họ.

“Thế này đi...” Đỗ Mai nói, “Sau khi Lư Châu tỉnh lại, cho dù tình hình ra sao cũng đều phải gọi cho chúng tôi nhé, Tiêu Nghị.”

Tiêu Nghị đáp, “Vâng.”

Lâm Nghiêu nói, “Tôi ở lại bệnh viện.”

Đỗ Mai nói, “Tôi sẽ mời y tá tới, buổi tối tôi sẽ chuyển phòng bệnh cho cậu ấy, Lâm Nghiêu và Tiêu Nghị thay phiên nhau trông, bảo đảm bên cạnh cậu ấy lúc nào cũng có người.”

Tiêu Nghị đáp, “Vâng.”

Đỗ Mai nói, “Tôi tới đoàn phim một chuyến.”

Tiêu Nghị đứng dậy nói, “Vất vả cho chị rồi, chị Đỗ.”

Đỗ Mai không nói gì, gạt đầu rời đi, một lát sau, đạo diễn, giám chế, Lê Trường Chinh tới tạm biệt, phải quay lại từ đầu, mỗi ngày thiệt hại hơn mười triệu, không thể dè dặt được, phải lập tức nghĩ cách tiếp tục quay. Cả đoàn phim thức suốt đêm, Tiêu Nghị có chút lo lắng, sợ trên đường lái xe bọn họ sẽ ngủ gật, mãi đến mười giờ sáng, bên kia nhắn tin nói đã tới nơi bình an cậu mới yên tâm.

Lâm Nghiêu đi mua cơm, bác sĩ đến ghi chép số liệu xong liền đi, Tiêu Nghị không dám hỏi nhiều, chỉ dựa vào bên giường bệnh Lư Châu.

Ánh nắng trưa ngày hè xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng bệnh, Tiêu Nghị vui mắt bên người Lư Châu, nắm lấy bàn tay to lớn của hắn, ngón tay Lư Châu giật giật, rồi hắn đưa tay lên, sờ đầu Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị ngẩng đầu lên, nhìn Lư Châu, nước mắt không kiềm được cứ thế lăn chã rơi.

“Mấy giờ rồi?” Lư Châu thều thào hỏi, mặt nạ dưỡng khí mờ đi do hơi thở.

Tiêu Nghị còn chưa kịp đứng dậy, y tá đã thay cậu chạy ra ngoài gọi bác sĩ, bác sĩ vội vàng chạy tới kiểm tra, Lư Châu chỉ nhìn Tiêu Nghị, lông mày hơi nhướng lên.

“Sáng sớm... À không, trưa, mười hai giờ trưa.” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu hỏi, “Tìm được người cứu cánh chưa?”

Tiêu Nghị đáp, “Trình Tiểu Thông tới rồi.”

Lư Châu gật đầu, bác sĩ lập tức nói, “Không được cử động đầu!”

Tiêu Nghị vừa khóc vừa cười, nhìn bác sĩ, bác sĩ nói, “Không sao, cứ nói chuyện với cậu ta, không được ngủ nữa, buổi tối mệt thì ngủ tiếp.”

Tiêu Nghị trong phút chốc cảm thấy mình cũng sống lại.

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, cứ nhìn chăm chăm như thế, Tiêu Nghị vừa mệt vừa vui, cũng may cũng may, qua cơn nguy hiểm rồi, vừa này cậu thậm chí còn nghĩ đến việc tự tử theo rồi ấy chứ.

“Nói gì đi chứ.” Lư Châu yếu ớt nói, “Bình thường không phải cậu nói nhiều lắm sao?”

Tiêu Nghị, “...”

Lâm Nghiêu gõ cửa đi vào, thấy Lư Châu đã tỉnh, đầu của hắn bị cố định không cho động đậy, trên cổ bó bột, chỉ có thể liếc mắt nhìn.

“Ồ, tỉnh rồi.” Lâm Nghiêu cười nói, “Biết ngay là cậu chịu được mà.”

“Mẹ nó chứ... Vai tôi đau quá.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị bật cười.

“Cậu dám cười!” Lư Châu nói, “Rốt cuộc cậu cũng báo thù được rồi chứ gì?!”

Lư Châu nói chẳng có chút sức lực, Tiêu Nghị bảo, “Anh đừng lên tiếng, em nói chuyện với anh nhé.”

Lư Châu lại nói, “Lên Weibo xem, đám anti-fan chắc là hả hê lắm, bọn họ biết chuyện này chưa?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, đến lúc này rồi mà còn nghĩ tới chuyện anti-fan, anh cũng xàm quá đi. Lâm Nghiêu nói, “Không biết, tổng giám đốc với chị Lý bàn bạc xong rồi, tạm thời khoan hãy công khai chuyện này.”

Lư Châu nói, “Đọc Weibo lên.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “Mở Weibo cho tôi xem.”

Tiêu Nghị, “Để em đọc cho anh.”

Tiêu Nghị mở Weibo, toàn là mấy tin đồn điên rồ, mở tám ảnh Lư Châu phơi nắng up lên gần đây nhất có hàng nghìn bình luận: Nam thần đừng có chuyện gì nha; Nam thần anh bị làm sao vậy; Mau xuất hiện nói gì đi; Em khóc cả đêm rồi; Làm ơn nói đây chỉ là bịa đặt, không phải thật đi...

Tiêu Nghị nói, “Có người hỏi có phải trong đoàn xảy ra chuyện gì rồi không, sau đó có người bảo người đó đừng nói bậy.”

Lư Châu nói, “Nói thật, tôi không có sức mắng cậu... Tiêu Nghị, nếu tôi nhịn không được mà mắng cậu, như thế sẽ tăng nhanh tốc độ tử vong của tôi...”

Tiêu Nghị lập tức giải thích, “Có tin đồn nói anh bị thương nhưng không nói bị thương nặng thế nào.”

Lâm Nghiêu nói, “Tổng giám đốc và chị Lý đã bàn xong thông cáo, hôm nay sẽ đăng.”

Lư Châu nói, “Tiêu Nghị... Cậu gọi điện cho Đỗ Mai, bảo chị ấy giữ thông cáo lại, bác bỏ tin đồn, nói tôi không bị thương.”

Tiêu Nghị không biết nên làm thế nào cho phải, Lư Châu yếu ớt nói, “Đừng làm fan lo lắng. Cứ nói, tôi... có việc, từ chối bộ này, là được... Mấy đứa nhỏ đó không biết nặng nhẹ, nghe tôi nằm viện là sẽ lo lắng.”

Lâm Nghiêu nói, “Tôi đi bàn bạc với chị Đỗ.”

Lư Châu lại nói, “Tiêu Nghị... Trong điện thoại có hình của tôi không?”

Tiêu Nghị đáp, “Có.”

Lư Châu liền nói, “Đăng lên, bác bỏ tin đồn, ngay bây giờ.”

Tiêu Nghị liếc nhìn Lâm Nghiêu, Lâm Nghiêu không cản, đi ra hành lang gọi điện thoại, Tiêu Nghị liền theo ý của Lư Châu, cúi đầu chọn ảnh, tìm được một tấm Lư Châu quay xong ở trong khách sạn, ngồi chơi PSV, hỏi, “VẬY... Em nên viết gì?”

Lư Châu lật bàn tay lại, đặt lên tay Tiêu Nghị, đáp, “Tùy cậu.”

Tiêu Nghị hỏi, “Up hình thôi không viết gì được không?”

Lư Châu nói, “Đừng có chọc cho tôi phải mắng...”

Tiêu Nghị đột nhiên nói, “A! Có một tấm! Em nhớ ra rồi!”

Tiêu Nghị tìm một tấm chụp trong lúc nghỉ ngơi, là hình chụp chung Lê Trường Chinh và Lư Châu, lúc chụp là vào một buổi trưa rất nóng, hai người đang ngồi trước quạt điều hòa, cậu đăng lên Weibo của Lư Châu.

@TalàthiêntàiLưChâu: Chẳng phải là vẫn khỏe phây phây đây sao? Nam thần của các bạn đã thuộc về tôi rồi.

Lư Châu nhìn, vô cùng hài lòng, nắm tay Tiêu Nghị không buông, Tiêu Nghị bèn bỏ điện thoại xuống, gối lên chân hẩn quan sát.

“Xấu lắm à?” Lư Châu hướng mắt khinh bỉ nhìn Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị cười lắc đầu, “Rất đẹp trai. Yêu anh.”

“Ồ.” Mặt Lư Châu đầy vẻ đương nhiên phải thế, một lát sau nói, “Nể tình sau khi tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là cậu, tôi cũng yêu cậu vậy.”

Tiêu Nghị bật cười ha ha, Lư Châu “suyt” một tiếng, ý bảo cậu đừng ồn, sau đó đôi mắt hấp háy cười, nhìn Tiêu Nghị.

Ánh mắt Lư Châu lúc này rất dịu dàng, rất dịu dàng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, cả căn phòng sáng rực rỡ.

Tiêu Nghị cười một lúc rồi hít hít mũi, hai mắt đỏ lên, cố gắng kiềm nước mắt.

“Cậu có phải đàn ông không...” Lư Châu yếu ớt nói, “Khóc cái đầu cậu...”

Tiêu Nghị nói, “Em đau lòng... Một bộ phim hay như vậy, anh cũng nghiêm túc như vậy...”

Lư Châu nghĩ lại, giọng nói ôn hòa hơn một chút, càng có vẻ yếu ớt hơn, vỗ vỗ bàn tay Tiêu Nghị, “Đừng buồn, sau này sẽ có phim khác hay hơn.”

Lâm Nghiêu nói chuyện xong đi vào, “Thông cáo tạm thời để đó, tổng giám đốc sẽ tới đây ngay bây giờ.”

Lư Châu ừ một tiếng, “Bảo chị ấy ngày mai tới cũng được, nhân tiện nhờ gọi điện cho mẹ tôi, bảo tôi không sao, chỉ bị trẹo vai thôi, không cần đến.”

Lúc Đỗ Mai chạy tới, Tiêu Nghị đang đút cho Lư Châu ăn, Đỗ Mai nhìn vô cùng mệt mỏi, sáng qua nhận được điện thoại là lên máy bay luôn, buổi chiều chạy tới Thượng Hải, sáng ra lại tới Hoàn Kiếm, bây giờ mới về.

“Chị Đỗ nghỉ ngơi một chút đi đã.” Tiêu Nghị vội nói.

“Ngủ trên xe rồi.” Đỗ Mai nói, “Tĩnh lại là tốt rồi, chuyện gì cũng dễ nói.”

Đỗ Mai và Lư Châu nghiêm túc thương lượng, Lư Châu cũng không hét nôi, đây là lần đầu tiên Tiêu Nghị chứng kiến một cuộc họp của công ty có mặt Lư Châu mà bầu không khí lại nhẹ nhàng đến thế này, chỉ thiếu nước có người đứng bên kéo violin bài “Romance d’Amour” thôi, có điều Lư Châu thì nhất định nói không được, không được, không có gì để nói.

Cuối cùng Đỗ Mai và Lư Châu tranh luận trong ôn hòa và chậm rãi, rốt cuộc cũng đạt được thỏa thuận, Tiêu Nghị nghĩ thầm đây là cuộc họp chán nhất mà cậu từng thấy, vậy mà cậu còn rảnh rỗi dành ra hai tiếng, tò mò nghe tất cả những gì họ nói.

Tiền Đổ Mai đi, kết quả thương lượng là, tiết lộ Lư Châu trong quá trình quay phim, bệnh cũ tái phát, vai bị viêm, đành phải từ bỏ bộ phim. Có điều theo tình hình hiện tại thì không chắc Trịnh Tiểu Thông đã đóng thay được, nếu không được thì đành phải đưa Ô Hằng Cổ lên đóng Bạch Ngọc Đường.

Lư Châu như trút được gánh nặng, “Đóng phim bao nhiêu năm như vậy, lần đầu tiên được nghỉ mà vẫn có lương.”

Tiêu Nghị, “...”

Đêm đó Tiêu Nghị trải một cái giường gấp trong phòng bệnh VIP của Lư Châu, thức trắng đêm trông hẩn, đáng nhẽ có y tá thì chuyện này Tiêu Nghị hoàn toàn không cần phải lo, thế nhưng cậu thấy cái gì cũng không yên tâm, dùng cách nói của Lư Châu thì, Tiêu Nghị chẳng khác gì bà mẹ già.

Cho dù thế nào, có thể hồi sinh tại chỗ là tốt rồi, không cần phải đầy máu đầu. Bác sĩ nói, Lư Châu vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, lúc nào cũng phải có người trông coi, nếu như xuất hiện triệu chứng đau đầu, buồn nôn, ói mửa, phải lập tức gọi bác sĩ.

Tiêu Nghị bắt đầu cẩn thận lau người cho Lư Châu, đồng thời làm cả phần việc của y tá. Lư Châu không thích để người lạ đụng chạm thân thể, Tiêu Nghị liền học y tá cách chăm sóc hẩn, nửa đêm nằm trên giường, thường sẽ xoay người nhìn một bên mặt hẩn.

Đoàn phim xảy ra chuyện gì, bây giờ đã không còn liên quan nhiều đến họ nữa, Tiêu Nghị vì không muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Lư Châu, để trái tim pha lê của hẩn đỡ phải tan nát, cậu không lên Weibo, chỉ dùng điện thoại để gọi điện và nhắn tin.

Vai của Lư Châu được đóng bốn cây đinh thép, việc nào bị chân thương không gây ra vấn đề gì nghiêm trọng, Tiêu Nghị xin cố vấn của bác sĩ, Lư Châu có thể đóng phim nữa không, bác sĩ nói phải xem tình hình hồi phục của hắn, Tiêu Nghị cũng không dám nói với Lư Châu chuyện này.

Không lâu sau, đầu Lư Châu rớt cuộc cũng có thể cử động, Tiêu Nghị hàng ngày đều đọc tiểu thuyết cho hắn nghe, Lư Châu hỏi, “Bao giờ mới có thể xuất viện?”

Tiêu Nghị nói, “Vai trái của anh còn phải quan sát thêm một thời gian.”

Lư Châu đáp, “Đã khỏi rồi mà.”

Tiêu Nghị nói, “Không được, hôm nay bác sĩ vừa mới nhắc em xong.”

Đoàn phim vừa được nghỉ ngơi là lần lượt có người đến thăm Lư Châu, Trịnh Tiêu Thông cuối cùng cũng không xếp được lịch trình, không thể đóng Cẩm Mao Thử, đổi thành Ô Hằng Cổ lên nam chính, Lư Châu bị tai nạn không thể quay tiếp, hợp đồng của Tiêu Nghị thì vẫn còn đó, cậu đành phải cầm bút, viết viết vẽ vẽ, nghĩ ca khúc trong đầu.

Mấy ngày sau, Tiêu Nghị lên Tianya và Weibo, bỗng nhiên có cảm giác vô cùng sợ hãi.

Chuyện lần này không những không bị đè xuống, ngược lại còn bị thêm mắm dặm muối cho rùm beng lên, gần như không thể nào xử lý được nữa. Fan của Lư Châu, ngay cả người qua đường cũng bắt đầu phân tích những điểm đáng ngờ, hơn nữa ai cũng biết Lư Châu bị ngã nên trở thành tàn phế, có lẽ không thể tiếp tục đóng phim được nữa.

Rất nhiều người còn nghĩ ra cả thuyết âm mưu, nghĩ Lê Trường Chinh hãm hại Lư Châu, nhưng Tiêu Nghị thì không nghĩ thế, Lê Trường Chinh và

Lư Châu không có xung đột, hãm hại hẳn làm gì?

... Không đúng, Lê Trường Chinh và Lư Châu, nếu nói có đụng chạm hay không, thì ít nhiều cũng có.

Bản thân cậu chính là một trong những phiên toái đó, nhưng cậu nghĩ Lê Trường Chinh không đến mức bản thủ như thế, nè đúng lúc cả đoàn đang quay mà hãm hại Lư Châu, hơn nữa cho dù Lư Châu có ngã chết thì người được lợi cũng không phải là Lê Trường Chinh. Công ty của anh ta đã có một người, Lư Châu xuống thì người thay thế cũng là của bên Đỗ Mai, Lê Trường Chinh được lợi gì chứ?

Lê Trường Chinh đối với bọn họ vẫn luôn rất khách sáo, Tiêu Nghị có chút không đành lòng, nếu Lê Trường Chinh không làm, đổ tội lên đầu anh ta như vậy thì thật quá đáng.

Trong phút chốc, Lê Trường Chinh trở thành tâm điểm bị chỉ trích, không cách nào thanh minh được, anh ta cũng hoàn toàn không có ý định thanh minh, hàng ngày vẫn đăng hình quay phim đều đặn. Còn có fan vào Weibo của anh ta bình luận, nếu Lư Châu chết, mình sẽ liều mạng với Lê Trường Chinh.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, gần đây Lê Trường Chinh không tới, là vì nguyên nhân này sao?

“Sao thế?” Lư Châu lại hỏi.

“Lê Trường Chinh cũng không đến.” Tiêu Nghị nói.

“Hắn không đến là đúng.” Lư Châu nói, “Tôi kêu hắn đừng tới nữa, cứ quay phim cho tốt là được, đang đứng trước đèn sáng ngọn gió như thế, tới làm gì? Khóc tang cho tôi à?”

Tiêu Nghị đã hiểu, lúc này, chỉ cần Lê Trường Chinh xuất hiện, sẽ có vẻ như đang thương hại Lư Châu, mà với tính cách của Lư Châu, hẳn không cần bất kì ai thương hại, không tới thăm ngược lại là một sự tôn trọng.

“Khi nào mới được xuất viện?!” Lư Châu rớt cuộc cũng không nhin nôi.

“Nhẫn nại một chút.” Tiêu Nghị nói, “Bây giờ không thể ra ngoài.”

Lư Châu nói, “Cậu thu dọn đồ đạc đi, buổi chiều chúng ta đi luôn, giờ làm thủ tục xuất viện.”

Tiêu Nghị nói, “Bác sĩ không cho xuất viện, không được đi đâu hết.”

“Cậu...” Lư Châu trừng mắt với Tiêu Nghị, “Có phải cậu quên ai mới là ông chủ của cậu rồi không!”

Tiêu Nghị chưa bao giờ sợ mắng, trước đây đã không sợ, bây giờ lại càng không để bị dất mũi, “Em đưa anh ra ngoài đi dạo một chút, được không?”

Lư Châu nằm trong viện mãi cũng chán, nhưng Tiêu Nghị biết hẳn còn một nguyên nhân khác, hẳn không muốn bị người ta tới thăm. Tuy rằng thăm bệnh có rất nhiều đồ ngon để ăn, nhưng Lư Châu không muốn nằm trên giường bệnh, hoặc ngồi trên giường bệnh nói chuyện với nhân viên đoàn phim đến thăm, với hẳn đây là một sự sỉ nhục, hẳn thà nhanh chóng về Bắc Kinh còn hơn.

Thế nhưng cho dù quay về Bắc Kinh, cũng phải sắp xếp kiểm tra lại, huống chi Tiêu Nghị còn chưa biết tình hình não bị chấn thương có gây ra ảnh hưởng gì không.

Kết quả chụp X-quang lần thứ năm đã có, Đỗ Mai và Lâm Nghiêu chưa đến, mọi người đều bận tối mắt tối mũi ở đoàn phim, phim đã sắp đóng máy, chỉ có Tiêu Nghị đứng trong phòng, nghe bác sĩ nói về tình hình của Lư Châu.

Bác sĩ có chút bất ngờ hỏi, “Giám đốc của hai người đâu? Không đến được?”

Tiêu Nghị nói, “Không đến, bác sĩ cứ nói đi.”

Bác sĩ rất có thiện cảm với Tiêu Nghị, thấy cậu chịu được vất vả, bình thường lại suốt ngày bị Lư Châu mắng, thỉnh thoảng ngay cả bác sĩ cũng không nhìn nổi.

“Não bộ của anh ta chỗ này có thể bị tổn thương.” Bác sĩ nói, “Có thể ảnh hưởng đến trí lực.”

“Ảnh hưởng nhiều không bác sĩ?” Tiêu Nghị hỏi.

“Bây giờ anh ta có biểu hiện quên gì không?” Bác sĩ hỏi.

Tiêu Nghị lắc đầu, bác sĩ nói, “Cái này tôi cũng không nói chính xác được, có thể hoàn toàn không ảnh hưởng, cũng có thể sẽ thể hiện ra ở những chuyện lật vặt.”

Tiêu Nghị gật đầu hỏi, “Có cần tiếp tục quan sát không ạ?”

Bác sĩ nói, “Quan sát thêm một thời gian đi, các cậu cũng sắp xếp kiểm tra lại ở bệnh viện Bắc Kinh đúng không?”

Mùa thu sắp kết thúc, Lư Châu ở bệnh viện cũng đã gần ba tháng, vai đã ổn, chỉ thỉnh thoảng không nhắc lên được, nhưng phần lớn thời gian đều

không có vấn đề, Tiêu Nghị đã hỏi bác sĩ, biết tình trạng này là bình thường.

“Lúc nào mới quay về Bắc Kinh?” Lư Châu lại hỏi.

Tiêu Nghị nói, “Bác sĩ nói còn phải ở thêm một thời gian nữa.”

Lư Châu không nhịn được, “Phải nói rõ là bao lâu chứ!”

Tiêu Nghị nói, “Ông ấy bảo không chắc chắn, chắc độ một hai tháng.”

Lư Châu nói, “Đây là bệnh viện tâm thần hả, mấy người định bán ông đây vào bệnh viện tâm thần, sau đó chiếm đoạt tài sản của tôi luôn đúng không?”

Tiêu Nghị cười ha ha, Lư Châu nhìn Tiêu Nghị nghi ngờ, “Cậu có tâm sự gì đúng không?”

Tiêu Nghị cười nói, “Hahaha không có, hahaha...”

Lư Châu nói, “Cậu cười giả quá.”

Tiêu Nghị đành im lặng, Lư Châu nói, “Đưa điện thoại cho tôi.”

Tiêu Nghị đưa điện thoại cho Lư Châu, cả buổi chiều Lư Châu không nói chuyện, nằm trên giường lên diễn đàn, Tiêu Nghị gọt hoa quả mà mọi người mang đến cho Lư Châu ăn, ngon thật đấy, trước giờ chưa từng được ăn trái cây ngon như vậy... Toàn là hàng nhập khẩu, còn rất ngọt...

“Anh Châu.” Tiêu Nghị gọi.

“Lau cái nước màu vàng dính đầy trên mặt cậu đi rồi nói.” Lư Châu nhịn không được nói.

Tiêu Nghị tìm khăn giấy, bọc hột xoài vào, đi rửa mặt, trở lại hỏi, “Đúng là như vậy sao?”

Lư Châu, “?”

Tiêu Nghị hỏi, “Mấy thứ trên diển đàn, anh có tin không?”

Lư Châu đáp, “Nếu tôi nói tôi tin, bây giờ cậu đi giết Lê Trường Chinh cho tôi à?”

Tiêu Nghị, “Ừm.”

Lư Châu, “Đi đi, tôi tin.”

Tiêu Nghị đi ra, Lư Châu ở phía sau giận dữ hét, “Cậu đi thật đấy hả! Quay lại đây cho tôi!”

Tiêu Nghị đi ném vỏ xoài, cả ngày không nói gì, nghiêm túc xem dân mạng bàn tán, Lư Châu chỉ xem một lúc rồi đặt iPad qua một bên, thờ dãi.

“Không phải là Lê Trường Chinh.” Buổi tối lúc đi dạo trong vườn hoa, Lư Châu đột nhiên nói.

“Tại sao?” Tiêu Nghị mặc dù biết Lư Châu nhất định hiểu rõ trong lòng nhưng vẫn không kìm được hỏi.

“Bởi vì tình yêu.” Lư Châu thờ ơ nói.

“Bởi vì tình yêu... Làm sao có bể dâu, hình dáng chúng ta vẫn như lúc còn trẻ...” Tiêu Nghị không nhận được cất tiếng hát.

“Cậu là máy hát à?” Lư Châu dở khóc dở cười hỏi.

“Anh ta từng thích anh sao?” Tiêu Nghị hỏi.

Lúc Tiêu Nghị nghe câu này, ngược lại chẳng hề căng thẳng chút nào, Lê Trường Chinh cũng không thể trở thành tình địch của cậu, bởi vì cậu chưa bao giờ mong muốn Lư Châu đáp lại tình cảm của mình, không cần hẳn phải làm gì, cậu sẽ không bao giờ nói ra tình cảm mình dành cho hẳn, chỉ cần Lư Châu khỏe mạnh, bản thân có thể ở bên cạnh hẳn, thì như thế nào cũng được, không sao hết.

“Ừ.” Lư Châu nghiêm túc nói, “Nhưng cậu tuyệt đối không được nói với ai.”

Tiêu Nghị vội vàng gật đầu, Lư Châu nói, “Là lúc còn đi học, tôi và hẳn cùng đi thử vai.”

Tiêu Nghị nói, “Hai người... Tại sao lại không thành đôi? Em... Ý em là, thật ra cái này cũng không có gì, anh đừng để ý, anh Châu, em không có ý đó...”

Trong vườn hoa yên tĩnh, hai người đi dưới ánh đèn.

Lư Châu đứng trước cái ao, nói, “Có lẽ hẳn cho rằng tôi không phải loại hình mà hẳn nên thích. Cho nên rất nhanh đã xa lánh tôi. Ban đầu tôi không biết, còn coi hẳn là anh em tốt, trước đây không có ai tốt với tôi, cậu cũng biết đấy, mấy người học điện ảnh toàn là loại có tiền. Không có tiền, người khác sẽ xem thường cậu, có đẹp trai cỡ nào cũng chẳng có ai quan tâm, Lê Trường Chinh không có tiền, tôi cũng không có tiền, lúc đầu may mắn có thể làm bạn với nhau như thế.”

Tiêu Nghị đập muỗi cho Lư Châu, trên cổ bị đốt một nốt sưng vù, “ừm” một tiếng, Lư Châu lại nói, “Cho nên tôi tin hẳn sẽ không hãm hại tôi.”

Tinh thần hóng hót của Tiêu Nghị hùng hực cháy, hỏi, “Lê Trường Chinh là thụ hả?”

“Ừ.” Lư Châu nói, “Nhưng hẳn thích loại nhã nhặn, tính tình hiền hòa, giống như thầy của chúng tôi vậy.”

Đêm khuya, Tiêu Nghị nằm trên giường, Lư Châu thì đờ ra suy nghĩ, bọn họ đã nằm bẹp dí ở đây gần ba tháng, đoàn phim sắp sửa quay xong, Lư Châu nhất định đòi phải quay về Bắc Kinh trước lúc đó, miễn đến lúc đó cả đoàn kéo người tới ngắm hẳn.

Trong khoảng thời gian này, Đỗ Mai đến thăm vài lần, Lâm Nghiêu cũng đến vài lần, dặn dò phải nghỉ ngơi thật tốt, bây giờ không quay phim cũng không sao, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng. Đoàn phim để đảm bảo cho Lư Châu được nghỉ ngơi nên không nói với báo giới hẳn ở bệnh viện nào, Lê Trường Chinh để tránh nghi ngờ, giữa chừng cũng chỉ đến thăm một lần, không xuất hiện lại.

Đối với hành vi của Lê Trường Chinh, Tiêu Nghị có chút không vừa lòng, dù sao Lư Châu là vì cứu hẳn nên hai người mới cùng rơi xuống, không nói đến chuyện Lư Châu chủ động cứu người, Lê Trường Chinh có tình nguyện nhận hay không, nhưng nếu như người khác cứu mình, Tiêu Nghị nhất định sẽ rất ái ngại, hàng ngày đều sẽ gọi điện hỏi han, không thì ít nhất cũng đăng Weibo nói rõ chứ.

Thế nhưng Lê Trường Chinh không nói gì, chỉ tiếp tục quay phim, trong thời gian đó gọi điện ba lần, lần đầu hỏi bọn họ có thiếu gì không, lần thứ hai cảm ơn Lư Châu cứu mình, lần thứ ba là hẹn sau khi đóng máy sẽ đến thăm.

Lư Châu ngược lại không tỏ ra có chỗ nào đó mất tự nhiên, chỉ bảo Lê Trường Chinh đừng khách sáo, dù sao người đứng ở đó có là ai, khi rơi xuống Lư Châu cũng sẽ cứu.

Tiêu Nghị từng nghĩ, nếu như những người khác vì cứu Lư Châu mà bị thương, Lư Châu nói không chừng sẽ không diễn nữa, ngày nào cũng đến thăm nom, không thì ít nhất cũng sẽ phái Tiêu Nghị tới, chờ ở ngoài phòng bệnh, sẵn sàng làm chân chạy vặt.

“Đừng nói chuyện này nữa.” Lư Châu nói, “Nợ một món ân tình, trong lòng khó chịu nhất chính là đương sự, bản thân hẳn rõ là được, tôi thấy fan sắp chửi hẳn thành chó rồi.”

Tiêu Nghị ừm một tiếng, buổi tối, hai người đều nằm trên giường, Lư Châu chuyển mấy kên, xem phim, đó là bộ đầu tiên hẳn quay lúc mới ra mắt, khi đó Lư Châu còn rất trẻ. Lúc đó Tiêu Nghị mới lên đại học, dẫn bạn gái đi xem bộ phim đầu tiên của Lư Châu.

Lúc đó rất rất trẻ, còn chưa biết gì, vừa vào đã đóng vai chính, đối với sự nghiệp của hẳn sau này, bộ phim này có công không nhỏ, phim có tên là “Hồi đầu tiên”, nói về Phương Tịch tân công Lương Sơn.

“Cung đã phóng tên đi thì không có chuyện tên quay đầu”, một Lương Sơn to lớn như thế, anh hùng hảo hán cuối cùng kẻ chết người ly tán. Lư Châu vào vai Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận, cảm giác thì không cần phải nói, quả thật tỏa sáng cả màn ảnh, cướp hết ống kính.

“Người anh đẹp thật.” Tiêu Nghị nhìn Lư Châu mặc đồ cổ trang, hai mắt hiện hình trái tim, nhều nước miếng.

Lư Châu, “...”

Lư Châu xem được một nửa thì tắt.

“É!” Tiêu Nghị còn muốn xem, Lư Châu lại không cho.

“Sao lại không xem nữa?” Tiêu Nghị hỏi.

Lư Châu nói, “Không muốn xem, buồn ngủ rồi.”

Lư Châu nằm trên giường, quay lưng về phía Tiêu Nghị, Tiêu Nghị đành phải tắt đèn, chui vào trong chăn, đeo tai nghe, lấy điện thoại ra lên mạng xem tiếp. Lư Châu diễn Trương Thuận vừa có cảnh đánh đấm, vừa có cảnh ở trần, trong đó có một cảnh, Lăng Lý Bạch Điều sau khi báo cáo tình báo trong bụi lau thì bơi lên mặt nước, đứng trên bờ sông, toàn thân để trần, quay lưng về phía ống kính, cơ bắp trên người không thừa không thiếu chỗ nào, hoa lau bay ngập trời, trời và đất nhập làm một, Lư Châu vừa tắm bên bờ sông, vừa cất tiếng hát vang với Tôn Nhị Nương người đẹp như hoa trên chiếc thuyền đi qua đó, không chút nề hà nam nữ khác biệt.

Chỉ một cảnh đó, trong nháy mắt đã khiến Lư Châu trở thành nam thần lấy đi trái tim của hàng vạn thiếu nam thiếu nữ, Tiêu Nghị xem lại “Hồi đầu tiên”, xem đến đoạn đó tim vẫn không tìm được đập thành thịch.

Cơ thể để trần của người đàn ông, bãi hoa lau hoang vu, đôi mắt nhìn đất trời mờ mịt, tiếng ca du dương của Tôn Nhị Nương, cộng thêm giọng đàn ông có chút suồng sã và hoang dại của Trương Thuận... Tất cả khiến người xem cảm nhận được một luồng sức mạnh lớn lao và cái đẹp hùng hồn, nguyên thủy.

Hơn nữa, Tiêu Nghị xem xong thì cứng.

“Anh Châu.” Tiêu Nghị tháo tai nghe ra, biết Lư Châu còn chưa ngủ, hỏi, “Trước đây lúc học ở trường thể thao anh học ngành nào?”

Tiêu Nghị từng nghe Lư Châu nói, mẹ hắn không cho hắn theo học diễn xuất, vì vậy Lư Châu đành phải vào trường thể dục thể thao, học hai năm, làm người mẫu, có tiền thì thi lại vào trường sân khấu điện ảnh, cuối cùng vào được ngành diễn xuất.

“Bơi lội.” Lư Châu xoay người lại, thở dài, nhìn trần nhà thất thần.

“Thảo nào người đẹp như vậy.” Tiêu Nghị tua lại nhiều lần để ngắm cơ thể của hắn, cảm giác như đang xem tượng điêu khắc mỹ nam của Hy Lạp.

Lư Châu hỏi, “Cậu đang xem cái gì vậy?”

“Không có gì.” Trong lòng Tiêu Nghị đáp, xem anh lỏa thể.

Chương 33

Lư Châu nghiêng đầu, nhìn gương mặt của Tiêu Nghị được ánh sáng điện thoại hắt lên, trong bóng tối, Tiêu Nghị giờ màn hình trước mặt, tai nghe quấn trước cổ, cậu ngược mắt lên, nhướng mày nhìn Lư Châu.

“Cậu rất đẹp trai.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị bật cười, nhìn Lư Châu đáp, “Anh Châu đẹp trai nhất.”

Lư Châu cười tự giễu, lắc đầu.

“Anh Châu.” Tiêu Nghị ngồi dậy, “Anh có nghĩ đến chuyện tìm bạn gái kết hôn không?”

“Sao lại hỏi thế?” Lư Châu thất thần hỏi lại.

Tiêu Nghị nói, “Kết hôn rồi sẽ có người chăm sóc anh.”

Lư Châu cảnh giác nhìn Tiêu Nghị, “Cậu lại không muốn làm nữa?”

Tiêu Nghị, “...”

“Em không có ý này.” Tiêu Nghị nói, “Em sợ anh... sẽ cô đơn, hơn nữa cho dù anh có bạn gái, em vẫn có thể chăm sóc anh, hai cái này không xung đột với nhau mà.”

“Không được.” Lư Châu lạnh lùng đáp, thờ dãi.

Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, nói tiếp, “Em... Em không phải muốn đùa với anh hay gì đâu... Cũng không hề có ý cười nhạo anh, anh Châu, anh

nhìn em này, nhìn em này.”

Tiêu Nghị đứng dậy, bước tới bên giường bệnh ngồi xuống, lấy chăn trùm lên đầu, để lộ hai con mắt nhìn Lư Châu.

Lư Châu, “???”

Tiêu Nghị nói, “Trước đây em cũng liệt... Bị cái bệnh vặt này nhưng không nói ra được ấy.”

Lư Châu, “...”

Lư Châu nói, “Cảm ơn ý tốt của cậu, tôi không bị bệnh đó, cho nên không cần đồng bệnh tương lân.”

Tiêu Nghị vội vàng xoa tay, “Em không có cười nhạo anh... Thật ra chuyện này, đối với đàn ông là rất bình thường, không ảnh hưởng gì lớn...”

Mặt Tiêu Nghị đỏ bừng, cũng may là trời tối, Lư Châu không nhìn thấy sắc mặt của cậu, Tiêu Nghị nói tiếp, “Lúc em mới đi làm, ngày nào cũng mệt muốn chết, còn bị bạn gái mắng, chuyện đó... Có bị chút, nhưng mà chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là sẽ dần bình thường lại.”

“Cậu xem phim nhiều quá rồi đấy!” Lư Châu không khách sáo nói, “Hồi tôi mới gặp cậu, nhìn cậu mặt xanh môi trắng hết như thằng quay tay quá nhiều ấy, quay tay nhiều quá là sẽ hôn bay phách tán đấy biết không?”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị nói, “Đó là vì thức đêm thôi, nói chung, nếu anh cần, em đưa anh đi khám nam khoa? Hoặc là em giúp anh tìm bác sĩ, nếu như cần người xoa bóp tuyến tiền liệt, em cũng có thể giúp anh...”

Lư Châu gầm lên, “Cậu rớt cuộc có biết tuyển tiền liệt ở chỗ nào không hả! Cái đó thì liên quan gì tới bệnh liệt dương!”

Tiêu Nghị, “Suyt suyt...”

Tiêu Nghị sợ đánh thức bệnh nhân ở phòng kế bên, Lư Châu quả thật là chịu thua cậu, vớ lấy cái gối ném qua, đập Tiêu Nghị ngã xuống giường.

“Không phải như cậu nghĩ.” Lư Châu nói, “Cậu không hiểu đâu.”

Tiêu Nghị thành khẩn, tha thiết mong chờ nhìn Lư Châu.

Lư Châu suy nghĩ một chút, không thể chịu được nữa, nói, “Tôi nói cho cậu nghe, tại sao Trương Hân Nhiên lại nói tôi như thế, cậu nhớ kỹ cho tôi, không được nói với ai.”

Tiêu Nghị vội vàng nói, “Vâng vâng... Tuyệt đối không nói.”

Lư Châu nói, “Có người muốn tra hỏi cậu, dùng kẹp kẹp ngón tay cậu cậu cũng không được nói, biết chưa?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, làm gì có ai rảnh tới độ dùng cực hình bức cung tôi hỏi tại sao anh bị liệt dương chứ... Căn bản chẳng có bao nhiêu người quan tâm cái này đâu biết chưa! Ngoài mặt vẫn nói, “Hiểu rồi, lấy sinh mạng của cả nhà em ra uy hiếp hỏi tại sao anh... ấy ấy, em cũng không nói.”

“Tôi không có... ấy ấy!” Lư Châu dữ tợn nói, “Cậu ở trên Tianya có đọc về chuyện tôi quay bộ phim đầu tiên đúng không?”

“Đúng rồi đúng rồi.” Tiêu Nghị đáp, “Anh bị chế tác dùng quy tắc ngầm đúng không?”

Lư Châu ờ một tiếng, hình như đang suy nghĩ tìm tòi, Tiêu Nghị nói, “Cũng đâu có sao. Anh nằm trên người ta, không phải rất bình thường sao?”

Lư Châu nói, “Tôi không có cảm giác với đàn ông, chưa từng có...!”

Tiêu Nghị, “Ờ.”

Lư Châu nói tiếp, “Sau đó có một người bạn, chính là Trịnh Tiểu Thông, hẳn nghĩ cách cho tôi, muốn nổi tiếng thì phải chịu quy tắc ngầm, nếu không sẽ không nhận được vai tốt... Nhưng mà bảo ông đây đi ‘áy áy’ cái tên mắc ói kia, sao tôi làm được?!”

Tiêu Nghị biết Trịnh Tiểu Thông là trai thẳng, đến con cũng có rồi, không có chuyện đem chuyện đó ra để chơi xỏ Lư Châu, liền nói, “Đúng vậy, nếu anh không có cảm giác với đàn ông, sao có thể cứng...”

Lư Châu nói, “Trịnh Tiểu Thông bảo tôi... bảo tôi...”

Lư Châu không nói được, Tiêu Nghị nghĩ thâm tin này đúng là giật gân, có điều cậu không hề nghĩ rằng mình biết được bí mật gì, chỉ thấy rất vui, rất mãn nguyện. Bởi vì Lư Châu cuối cùng cũng kể cho cậu nghe về quá khứ của mình.

“Bảo anh cái gì?” Tiêu Nghị giục, “Bảo anh cải trang thành con gái hả?”

Lư Châu mắng, “Cậu bị điên hả! Không thích đàn ông với cải trang thành nữ có liên quan gì tới nhau?!”

Tiêu Nghị lập tức nói, “Rồi rồi, anh nói tiếp đi.”

“Bảo tôi đi mua thuốc Sildenafil citrate uống...”

“Là cái gì?”

Cụm từ mà Lư Châu nói đã vượt qua phạm vi hiểu biết của Tiêu Nghị, Lư Châu không nhịn được nói, “Nói chung là một loại thuốc! Cậu chỉ cần biết đó là một loại thuốc kích dục là được!”

Tiêu Nghị suy nghĩ, thuốc gì mà thần kỳ vậy, phải lên mạng tra mới được.

Lư Châu nói, “Sau đó tôi liền...”

Tiêu Nghị hỏi, “Là Viagra hả?”

Lư Châu găm lên, “Không được nhắc đến cái tên đó!”

Tiêu Nghị suyết nửa thì giật mình té xuống giường, đầu nổi sọc đen. Lư Châu lại nói tiếp, “Rồi tôi ‘làm’ tên đó, hết.”

Tiêu Nghị hỏi, “Nhưng mà cái đó có liên quan gì tới bệnh liệt dương?”

Lư Châu nói, “Bị ám ảnh tâm lý! Cậu không hiểu hả?! Trịnh Tiểu Thông còn nói nhắm mắt lại, hít sâu, bò lên, ba phút là xong! Cậu có biết đối với một người không biết gì về chuyện này ảnh hưởng lớn đến thế nào không?!”

Tiêu Nghị gần như có thể hiểu được cảm giác của Lư Châu, “Sau đó anh liền... ấy ấy hả?”

Lư Châu hậm hực, “Có... có một chút, cũng có thử với Trương Hân Nhiên vài lần, không cứng nổi, đành phải uống cái kia...”

“...Viagra.” Tiêu Nghị bổ sung.

“Không được nhắc cái tên đó!” Lư Châu giận dữ hét.

Tiêu Nghị đáp, “Rồi rồi rồi...”

Lư Châu nói, “Uống vào thì cứng, cứng thì sẽ phản xạ có điều kiện, ba phút... ba phút là xong... Không khổng chế được, vì vậy cùng với Trương Hân Nhiên cũng rất nhanh... Ba phút liền... ấy. Cho nên hoặc là thế này, hoặc là thế kia, tóm lại là không có lần nào bình thường, thế nên con yêu tinh phẫu thuật thẩm mỹ ấy mới độc miệng chửi tôi như vậy, hiểu chưa?”

Tiêu Nghị rút cuộc đã hiểu, “Cái này chỉ là tâm lý thôi, không sao, thả lỏng là được mà.”

Lư Châu nói, “Vớ lại tôi không muốn yêu đương cũng không hoàn toàn vì lý do đó, Hân Nhiên cô ta... Haizz. Bạn gái cậu ngày nào cũng chửi cậu, cậu cứng được không?”

“Được.” Tiêu Nghị đáp.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, ngày nào anh cũng mắng tôi, tôi vẫn cứng được vậy... Chuyện này có liên quan gì sao?

Lư Châu, “...”

Lư Châu im lặng một lúc, “Là thế này, anh Châu của cậu trước đây vì kiếm tiền, phim gì cũng nhận, rất bận, chưa từng có tâm trạng đi yêu ai, cho nên bạn bè mới đặt cho tôi biệt danh là Lư phát tài.”

“Bây giờ cũng không có tâm trạng.” Lư Châu nói, “Hiểu chưa? Muốn tĩnh tâm lại, chuyên tâm chăm sóc cho tình yêu của mình, nhưng giới giải trí này ba màu bảy sắc, trai trai gái gái, ai cũng đều mang mặt nạ, cậu quen một người, cậu có biết bọn họ là người thế nào không? Giống như cậu sùng bái tôi, sùng bái Lê Trường Chinh, cũng chỉ thấy lớp mặt nạ chúng tôi thể

hiện ra bên ngoài, cậu không nhìn được con người thực sự của chúng tôi, không nhìn được bất kì ai...”

“Em biết anh.” Tiêu Nghị cười nói, “Biết con người thật của anh.”

Lư Châu ừ một tiếng, “Cậu hiểu nam thần của cậu rồi, ảo mộng sẽ tan vỡ, Trương Hân Nhiên, Ninh Á Tình, Lê Trường Chinh, Ô Hằng Cổ... Những người cậu biết đều thế?”

“Không có.” Tiêu Nghị nói, “Sau khi biết anh em càng yêu anh hơn.”

Lư Châu nói, “Đó là cậu thôi.”

Tiêu Nghị, “...”

“Không nói với cậu nữa, tôi là người bình thường, không nói chuyện nổi với kẻ tâm thần, ngủ đi.” Lư Châu có chút phiền, xoay người nằm xuống, không nói nữa.

Tiêu Nghị còn muốn an ủi vài câu, nhưng biết được chuyện gì đã xảy ra là được rồi, cái này chỉ là yếu tố tâm lý thôi, chỉ cần gặp được người mình thích nhất định sẽ ổn, cảm giác ham muốn ấy có cản cũng không cản được, cái gì mà thế này thế kia, nói chung đều là vì không đủ thích thôi.

Sáng hôm sau, Tiêu Nghị vừa thức dậy, Lư Châu đã dọn dẹp đồ đạc xong xuôi.

“Xuất viện.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu nói, “Nếu còn không xuất viện, tôi sẽ...”

“Vâng.” Tiêu Nghị nói, “Em đi làm thủ tục xuất viện, đi thôi.”

Tiêu Nghị biết nếu còn không chịu xuất viện, Lư Châu sẽ giận thật, tuy rằng bác sĩ đã khuyên nên quan sát thêm một thời gian, nhưng Tiêu Nghị biết, Lư Châu tuyệt đối sẽ không chịu ở thêm trong bệnh viện, thế nên đi làm thủ tục xuất viện. Có thể về nhà cậu cũng rất vui, các y tá đều cười cười nói nói với cậu, ở trong viện lâu như vậy, Tiêu Nghị rất được yêu mến, còn cầm một xấp giấy và ảnh đi xin chữ ký Lư Châu.

Lư Châu ký xong, lúc xuất viện, hầu như không có ai nhận ra hắn, hắn cũng không muốn chụp hình chung với nhân viên bệnh viện, bởi vì quá tiêu tụy, hơn nữa cũng gầy đi rất nhiều, tóc đã hơi dài và bù xù, râu cũng mọc ra, cổ tình để ria bên mép trông chẳng khác gì ông chú.

Sau khi quay về Bắc Kinh còn phải đi kiểm tra định kỳ, làm phục hồi chức năng, trong vai hắn vẫn còn hai cây đinh, Tiêu Nghị vốn dĩ muốn Lư Châu tốt nhất là nghỉ ngơi một thời gian không đóng phim, nhưng hắn ở nhà mãi cũng chán, hơn nữa ba tháng giam mình trong phòng bệnh, tính tình càng ngày càng tệ.

Tuy rằng Lư Châu đã cố gắng kiềm chế, nhưng Tiêu Nghị có thể nhìn ra, vì thế cậu bèn tìm đủ mọi cách chọc cho hắn vui, để hắn thoải mái hơn. Sau sự cố lần này, Lư Châu có vẻ không giống trước nữa, hắn gàn như không màng Tiêu Nghị, cũng rất ít khi sai bảo cậu, có lần Tiêu Nghị đi xuống nhà, thấy Lư Châu đang tự rửa cốc, sợ muốn chết.

“Để em để em.” Tiêu Nghị nói, “Anh Châu, anh...”

“Làm sao?” Lư Châu chăm chăm nhìn cậu, “Tôi chỉ hoạt động một chút thôi, lâu rồi không làm gì.”

Lư Châu gầy hơn nhiều so với trước đây, stylist chưa đến xử lý cái đầu, nhìn hắn có cảm giác của một ảnh đế bệ rạc, Tiêu Nghị cầm cái cốc lên rửa,

Lư Châu lại ra bàn ăn, cắt trái cây.

Tiêu Nghị, “...”

“Ăn đi.”

Sau khi Tiêu Nghị rửa chén xong, Lư Châu đưa xoài cho cậu, nói, “Ăn đi.” Rồi đứng dậy đi.

Tiêu Nghị trong lòng run như cây sậy, sợ rằng đây là phút yên bình trước cơn bão, “Anh Châu... Sao anh không mắng em?”

Lư Châu, “...”

“Giờ có ăn không!” Lư Châu giận dữ quát, “Sợ tôi bỏ độc cậu chắc?!”

Thế là Tiêu Nghị mới yên tâm ngồi ăn.

Lư Châu đối xử với Tiêu Nghị rất tốt, cũng không nổi giận với cậu, buổi tối đi mua đồ còn hỏi Tiêu Nghị.

“Cậu muốn mua gì không?”

Tiêu Nghị giật mình, nghĩ Lư Châu nhất định là bị ai đó nhập vào rồi, “Không không không... không có, anh Châu... huhuhu...”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị nói, “Anh như vậy rất đáng sợ, không phải là bị cái gì đả kích chứ... Anh có sao không...”

Lư Châu ném iPad xuống, hít sâu một hơi, như sắp nổi điên lên với Tiêu Nghị, thế nên cậu vô cùng mong đợi nhìn hắn, chờ hắn mắng mình.

“Cậu đi ngủ đi.” Lư Châu lại kiềm chế được, “Nghỉ sớm một chút.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu khách sáo như vậy, Tiêu Nghị ngược lại thấy bọn họ thật xa cách, đành phải nói, “Vâng...”

Tiêu Nghị lủi thủi đi lên phòng, Lư Châu nhìn cậu, dường như muốn nói gì đó, lại kìm xuống được.

Tiêu Nghị lên Weibo, phát hiện đoàn phim đã quay xong, thay đổi diễn viên, Ô Hằng Cổ lên đóng vai chính với Lê Trường Chinh, chụp ảnh chia tay với đoàn phim, không tag Lư Châu vào, chỉ nói với bên ngoài là vết thương của Lư Châu tái phát, sợ chọc giận fan Lư Châu, không dám nói nhiều.

Lư Châu lên Weibo, chỉ chia sẻ với bạn bè quen thuộc, ảnh chụp phòng bếp, nội dung là: Cuối cùng cũng về nhà, năm nay phải cố gắng hơn, đóng phim thật tốt. Trên bàn có dĩa xoài đã được cắt, còn có cả dĩa.

Tiêu Nghị không share tám ảnh của đoàn làm phim, chỉ bình luận dưới tám ảnh của Lư Châu: Xoài rất ngon, năm nay lại tiếp tục cố gắng, nhưng cũng phải quý trọng thân thể, hoàn toàn hồi phục rồi hãy quay phim.

Tiêu Nghị lướt lướt, một lát sau có thông báo, Tiêu Nghị mở ra xem, thấy Lư Châu trả lời mình.

@TalàthiêntàiLưChâu: Ừ, cảm ơn cậu vẫn luôn chăm sóc tôi, trong những ngày bị thương, cũng may có cậu bên cạnh.

Tiêu Nghị, “!!!”

Khoảnh khắc đó Tiêu Nghị không biết hình dung thế nào, thì ra là vậy sao? Lư Châu tốt với cậu như vậy, nguyên nhân là vì cậu đã ở bên hắn trong thời gian nằm viện sao?

Tiêu Nghị đọc bình luận này xong suýt chút nữa bật khóc, trong lòng vừa xót xa vừa hạnh phúc, để điện thoại qua một bên. Cậu tin rằng Lư Châu nhất định sẽ bình phục, sau này còn có thể đóng nhiều phim hơn, tiếp tục làm nam thần của mọi người.

Hôm nay Tiêu Nghị nghiêm khắc dựa theo kế hoạch của cố vấn dinh dưỡng và giáo viên trị liệu, tiến hành tập luyện cường độ thấp và điều chỉnh chế độ ăn uống cho Lư Châu. Mấy hôm sau, Đỗ Mai gọi điện tới, bảo Tiêu Nghị đến công ty, chủ yếu là báo cáo tình hình hồi phục của Lư Châu, cùng với kế hoạch sắp tới.

“Trong năm nay tốt nhất là không đóng phim nữa.” Tiêu Nghị nói.

Đỗ Mai nói, “Chủ yếu là muốn xem cậu ta thế nào, bây giờ đã là tháng Mười, năm nay ba bộ phim chỉ lên được một, trong lúc dưỡng bệnh lại không thể đảm bảo tần suất xuất hiện, nếu kéo dài tới sang năm, độ tuyên truyền sẽ giảm.”

Tiêu Nghị không dám nói nhiều, chuyện này cậu không quyết được, Đỗ Mai lại nói, “Chủ yếu là bản thân cậu ta có muốn đóng không thôi?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, câu này chị hỏi thẳng không phải nhanh hơn sao, nhưng Lư Châu thực sự rất muốn đóng tiếp, hắn đang tích cực tập luyện phục hồi, nhưng phần vai bị thương để lại di chứng, nếu lại để ngã tiếp trúng chỗ đó là coi như xong đời, thế nên không thể tập luyện quá nặng, thậm chí là không thể tập thể hình.

Thuốc thang, phẫu thuật, gắn đinh thép... tất cả những thứ đó ảnh hưởng rất lớn tới sức khỏe một người, Lư Châu nhìn tiều tụy hẳn đi.

“Anh ấy muốn đóng.” Tiêu Nghị nói, “Nhưng mà thể lực của anh ấy không cho phép, nhất là những cảnh đánh đấm.”

Đỗ Mai ngẫm nghĩ, “Cậu mang xấp này về cho cậu ta xem, nếu có hứng thú thì bảo cậu ta đến công ty khi có thể.”

Tiêu Nghị cầm kịch bản, lật vài tờ, “Tổng giám đốc, tôi nghĩ bây giờ vẫn chưa thích hợp, anh ấy cần nghỉ ngơi...” Tiêu Nghị nói xong câu đó, phát hiện sắc mặt Đỗ Mai rất khó coi.

“Vậy thì thôi.” Đỗ Mai nói, “Bộ này cho Ô Hằng Cổ, tôi biết không thể miễn cưỡng Lư Châu, dù sao sức khỏe là quan trọng nhất, nhưng năm nay chỉ có một phim truyền hình, tỷ suất người xem và danh tiếng đều không lấy được, tôi cũng là muốn tốt cho cậu ta, cậu phải hiểu, Tiêu Nghị.”

Tiêu Nghị có chút bất an, suy nghĩ một lát rồi nói, “Tôi cứ về hỏi ý kiến anh ấy đã.”

Đỗ Mai gật đầu, Tiêu Nghị biết mình nói thế Đỗ Mai sẽ không vui. Nếu là bình thường, cậu sẽ không nói với Đỗ Mai như thế, nhưng bây giờ Lư Châu là quan trọng nhất, còn quan trọng hơn cả công việc của cậu.

Tiêu Nghị mang kịch bản về, Lư Châu cũng không xem, chỉ bảo, “Đi, ngày mai cậu theo tôi tới công ty.”

Tiêu Nghị nói, “Anh không suy nghĩ lại sao? Anh cũng đâu có thiếu tiền.”

Lư Châu nói, “Tôi không thiếu tiền, vấn đề là fan không thể chờ, cậu hiểu không? Hai năm không ra phim, danh tiếng của cậu cũng mất rồi, sau này có muốn cứu cũng không cứu được.”

Tiêu Nghị hỏi, “Cơ thể anh chịu nổi không?”

“Chịu chút cực khổ có là gì.” Lư Châu đưa tay trái ra sau, bóp bóp vai mình, “Quay phim bị thương là chuyện bình thường, ảnh đế nào mà chưa

từng bị thương.”

Vì vậy Lư Châu ngay cả kịch bản cũng không xem, đi ký hợp đồng, tiền thù lao vẫn rất cao, không hề vì bị thương mà giảm xuống, Đỗ Mai chắc cũng đã đoán được hần sẽ nhận, tất cả đều đã chuẩn bị hết.

Tiêu Nghị vẫn không mấy vui vẻ, Lư Châu gọi cậu lại nói, “Cậu không biết đấy thôi, lần này tôi bị thương, người tổn thất nhiều nhất là Đỗ Mai, giữa đường đổi người thù lao thấp không nói, tỷ suất người xem cũng chưa chắc sẽ cao, tuy Lê Trường Chinh diễn xuất ổn, nhưng hần không quen đóng phim truyền hình. Bây giờ chỉ có thể xem có nâng Ô Hằng Cổ lên được không thôi.”

Tiêu Nghị có chút đố kỵ, không muốn để Ô Hằng Cổ được nâng lên, nhưng Lư Châu lại rất tự tin, cho rằng vị trí của mình sẽ không bị dao động.

“Qua đây, đọc kịch bản cho tôi nghe.” Lư Châu về đến nhà là ngồi xuống sofa.

Tiêu Nghị mỉm cười, thợ chăm sóc sắc đẹp mát xa mặt cho Lư Châu, Tiêu Nghị ngồi bên cạnh đọc kịch bản cho hần nghe. Lư Châu phải nhanh chóng trở về trạng thái tinh thần tốt nhất, tuy rằng lần này bị thương khiến cho da dẻ hần không được như trước nữa, cũng có thể là vì hần quả thật đã già, không thể tiếp tục kiếm tiền nhờ những bộ phim về tuổi thanh xuân nữa, phải tìm cách thay đổi hình tượng. Sang năm hần đã ba mươi ba tuổi rồi.

Tiêu Nghị đọc trước kịch bản một lần, bộ phim này có tên là “Bánh mì tình yêu”, có chút giống “Chung cư tình yêu”, Lư Châu sẽ vào vai một công tử con nhà giàu, ngồi trên đồng vàng và vô công rồi nghề, có một đám anh em suốt ngày tìm đến mượn tiền, suốt ngày chỉ biết ăn với chơi, sau cùng

Lư Châu theo đuôi một cô gái, bị moi hết tiền của, cuối cùng mới phát hiện cô gái đó là do anh em phái tới lừa tiền mình.

Khiến người xem bất ngờ chính là kết thúc, nó đi ngược lại với trào lưu của các phim trong nước, vị thiếu gia này táng gia bại sản, rốt cuộc phát hiện ra cô gái vẫn luôn ở bên cạnh mình không xa rời, vì vậy hoàn toàn tỉnh ngộ, hai người yêu nhau, bắt đầu cuộc sống mới, ở một tiệm bánh mì, ngụ ý có được cả bánh mì và tình yêu, còn sự giàu sang trước đây không cần quan tâm nữa. Tương lai không gây dựng sự nghiệp, cũng không trả thù, chỉ sống một cuộc sống bình yên giản dị.

“Kịch bản không tệ.” Lư Châu nói, “Kết cục là ở tiệm bánh mì của Lý Quang Minh và bạn gái?”

“Ừm.” Tiêu Nghị nói, “Một câu chuyện tình yêu rất bình thường, cải biên từ một tiểu thuyết ngôn tình.”

Câu chuyện rất bình dị, yêu cầu đối với diễn viên lại càng cao, với diễn viên nữ càng cao hơn.

Kết quả Tiêu Nghị thế nào cũng không ngờ được, vai bạn gái lại do Kỳ Ái, bạn thân của Ninh Á Tình đóng. Lư Châu vừa nhận bộ này, tối đó Ninh Á Tình đã gọi điện tới, Tiêu Nghị nghe điện thoại, hai người cười hi hi ha ha cả buổi, Ninh Á Tình còn chủ động tìm nhà sản xuất, đề nghị được làm khách mời.

Lư Châu thế nào cũng được, Tiêu Nghị liền chuẩn bị để đi quay, bộ này quay ở Bắc Kinh, không cần đến Hoàn Kiếm nữa. Nhưng là tháng Mười một, Bắc Kinh đã bắt đầu rét, trong phim có đủ bốn mùa xuân hạ thu đông, cơ thể của Lư Châu còn chưa hoàn toàn bình phục, cần phải chuẩn bị.

Tháng Mười một khởi quay, quay trong một tháng, quay xong là chuẩn bị đón năm mới, Tiêu Nghị đã lên kế hoạch, năm nay chắc sẽ được nghỉ Tết khá lâu, định đưa Lư Châu đến Canada an dưỡng, ở đó không khí trong lành, đồ ăn cũng ngon, thuê một biệt thự nhỏ, tự nấu ăn.

Tất cả đều rất tốt đẹp, cho đến ngày khởi quay, Bắc Kinh rơi vào mùa đông lạnh nhất trong hai mươi năm qua, Tiêu Nghị cả người muốn đóng băng, xui xẻo là chỗ trường quay lại không có hệ thống sưởi!

Đoàn phim phải tạm thời mua điều hòa nóng mắc lên, người ra người vào, căn bản là không ấm nổi, Tiêu Nghị chảy nước mũi giống hệt Thổ Tuzki, núp trong góc tường run rẩy vì lạnh.

“Tôi đến thăm mọi người nè!” Ninh Á Tình vỗ vai Tiêu Nghị.

“Chị Á Tình... Xin... chào...” Tiêu Nghị nhìn Ninh Á Tình, cậu đắp hết quần áo của Lư Châu lên người, “Lạnh quá.”

Ninh Á Tình dờ khóc dờ cười, mặc áo lông, ngồi lên cái ghế bên cạnh Tiêu Nghị, hỏi tình hình Lư Châu dạo này thế nào, có vẻ rất lo lắng đến tình trạng hồi phục của hắn. Tiêu Nghị chỉ luôn mồm nói không sao đâu. Một lát sau Lư Châu make up xong đi ra, mặc đồ ngủ bằng vải bông, nhìn giống hệt một người đàn ông của gia đình.

“Tôi lên đây.” Kỳ Ái nhanh nhẹn cởi áo khoác, đưa cho trợ lý, nhỏ thuốc nhỏ mắt, Ninh Á Tình và Tiêu Nghị cùng nói, “Cố lên!”

“Đừng căng thẳng quá.” Ninh Á Tình cười nói, “Nam thần của cậu sẽ đỡ cậu.”

Kỳ Ái cười đắc ý, tiến lên, các cô gái đều tập trung chú ý vào Lư Châu, hắn mặc đồ ngủ mang dép lê, dịu dàng đến tan chảy, tóc đã được cắt, dưới

ánh đèn nhìn da dẻ cũng rất khỏe khoắn.

Thế nhưng chỉ có mình Tiêu Nghị biết, lúc chụp tạo hình, da của hắn đã không còn khỏe như ngày xưa, hơn nữa vì bị thương nên nhìn cũng thiếu đi sự rạng rỡ. May mà nền tảng vẫn còn, chỉ cần phấn chấn lên một chút là ổn.

Việc chăm sóc điều chỉnh chế độ dinh dưỡng trong thời gian vừa rồi rõ ràng là cũng có hiệu quả.

Cảnh đầu là Lư Châu nghe tin Ngải Ninh có thai, hai người cùng lên.

Tiêu Nghị có chút lo lắng Lư Châu không tìm được cảm giác, lúc hắn đi ra khỏi phòng hóa trang, miệng vẫn lẩm bẩm, hình như là đang học lời thoại, trước đây chưa từng có tình trạng này.

Tiêu Nghị hít hít mũi, đứng bên cạnh Ninh Á Tình, căng thẳng nhìn Lư Châu, thâm nghĩ, nam thần, anh nhất định phải tìm được cảm giác nhé.

Lư Châu và Kỳ Ái đều vào vị trí, đứng giữa bối cảnh, Lư Châu đã biết Kỳ Ái mang thai, Tiêu Nghị biết đây là một kỹ xảo của biên kịch thường dùng trong phim truyền hình, chính là để lược bỏ đi cả đoạn dài phía trước, khán giả chỉ cần xem là đã hiểu thế nào.

Ví dụ như: Quay một cảnh Kỳ Ái ôm bụng, đi từ bệnh viện ra, sau đó cắt đoạn Kỳ Ái nói với Lư Châu là mình mang thai, lúc vào quay đã là cảnh phản ứng của Lư Châu khi nghe tin Kỳ Ái có thai.

Thư ký trường quay gõ clapboard, bắt đầu.

“Cái gì?” Lư Châu nhìn Kỳ Ái.

Kỳ Ái mới nhỏ thuốc nhỏ mắt, nước mắt lưng tròng nhìn Lư Châu.

“Em nói.” Kỳ Ái nhân mạnh từng chữ, “Em - có - thai - rồi.”

Khóe miệng Lư Châu giật giật, nhìn Kỳ Ái, sau đó đưa mắt đi chỗ khác, lạnh nhạt nói, “Vậy thì bỏ nó ra.”

Toàn phim trường, “...”

Im lặng mấy giây, tất cả nhân viên trong trường quay đều phá ra cười.

“Bỏ nó ra...” Ninh Á Tình cười như điên, Tiêu Nghị cũng không nhịn được cười, đạo diễn trêu, “Là ‘bỏ nó đi’ hoặc ‘sinh nó ra’, ‘bỏ nó ra’ là bỏ cái gì?”

Lư Châu lúc này mới nhận ra mình nói sai, dở khóc dở cười, phát tay nói, “Xin lỗi, nhớ nhầm.”

Tiêu Nghị biết Lư Châu trong đầu đang nghĩ là bỏ nó đi hoặc sinh nó ra, cho nên nhất thời nói lẩn, nhưng mà cái này thật sự rất mắc cười, hai người vào vị trí lần nữa.

“Em - có - thai - rồi.”

Lư Châu nói, “Vậy thì bỏ nó đi.”

Cũng may Lư Châu không nói “sinh bỏ nó”, nếu không Tiêu Nghị sẽ cười điên luôn, Kỳ Ái dậm một chân xuống sàn nhà, ằng ằng nước mắt tức giận nói, “Đây là con của anh đó!”

“Đừng kích động như vậy.” Lư Châu lạnh lùng nói, “Dậm chân như thế không sợ sảy thai sao?”

Tiêu Nghị, “...”

Ninh Á Tình hỏi, “Kịch bản này... là do ai viết thế, sắp không chịu nổi rồi...”

Câu này không nói sai, nhưng Tiêu Nghị cảm thấy Lư Châu hình như chưa nhập vai, không giống như bình thường, chỉ thoáng một cái là hòa mình vào nhân vật.

“Anh biết không?” Kỳ Ái ngân ngấn nước mắt, nói, “Bạn bè ai cũng bảo em bỏ nó ra... Xin lỗi, em cũng nhớ lộn...”

Lư Châu phì cười, Kỳ Ái lạnh run, đi uống một chút nước nóng, quản lý đoàn phim điều chỉnh gió nóng từ điều hòa thổi về phía hai người. Lư Châu và Kỳ Ái đều không nhập vai, cảnh đầu tiên phải từ từ mới có thể ăn ý được, nhưng Tiêu Nghị theo bản năng cảm thấy có gì đó không ổn.

Bình thường dù là cảnh gì, Lư Châu đều có thể nhập vai trong nháy mắt, nhưng hôm nay hắn và Kỳ Ái đều không mấy bình thường.

Lần thứ ba, Kỳ Ái dần dần tìm được trạng thái, Lư Châu cười đều, nói, “Vậy thì cô sinh nó ra, tôi nuôi, được chưa?”

Mặt Kỳ Ái biến sắc, kinh ngạc nhìn Lư Châu, Lư Châu nhướng lông mày, lười biếng nói, “Nhưng tôi sẽ không kết hôn với cô đâu.”

Kỳ Ái không kìm được thở dốc, sắc mặt thay đổi, Tiêu Nghị nghĩ thầm, Kỳ Ái diễn rất khá. Cô lùi một bước, Lư Châu cười cợt châm chọc, “Con cô sinh ra, tôi đưa tiền cho cô, còn con đưa cho tôi, cô không cần phải để ý đến nữa.”

Mặt Kỳ Ái đầy phẫn nộ, chịu đựng và không cam lòng, hơn hết là sự tức giận vì bị sỉ nhục.

“Thế nào?” Lư Châu lẩm bẩm, dùng ngón tay chọt bụng Kỳ Ái, tới đó thì mắc.

Sau hai giây, đạo diễn hô cắt, Lư Châu nói, “Xin lỗi, quên thoại.”

Kỳ Ái nghỉ ngơi một lúc, Lư Châu xem kịch bản, bắt đầu lại, lần này Lư Châu quả thật không vào trạng thái, ngay cả Ninh Á Tĩnh cũng phát hiện ra, cô định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Con cô giữ...”

Tiêu Nghị vẫn căng thẳng nhìn Lư Châu, lúc mặt hấn để lộ ra vẻ chán chừ, Tiêu Nghị lập tức lật trang trắng sau kịch bản, viết lên đó “Tiền cấp dưỡng”.

“...Tôi đưa tiền cấp dưỡng.” Lư Châu nhàn nhạt nói, “Con đưa tôi, cô không cần quan tâm nữa.”

Kỳ Ái thở dốc, cố gắng không để nước mắt rơi ra, không kìm được run lên.

Lư Châu chọt chọt bụng cô, nói, “Huống chi tôi còn không biết, đây có phải là con của tôi không.”

“Cắt!” Đạo diễn hô.

Tiêu Nghị thở phào nhẹ nhõm.

Đạo diễn, “NG, làm lại.”

Tiêu Nghị thiếu chút nữa đập đầu vào tường.

Lư Châu đứng bên bàn uống nước nóng, đạo diễn đi tới nói vài câu, Lư Châu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Tiêu Nghị lập tức lấy giấy ra viết những từ quan

trọng, thoại của cảnh này chia làm năm tờ, lúc bắt đầu lại, Tiêu Nghị cầm giấy, đứng xa xa giờ cho Lư Châu đọc.

Chuyện cậu lo nhất cuối cùng cũng xảy ra, chấn thương sọ não của Lư Châu có để lại di chứng, hẳn nhớ được tất cả mọi việc, tất cả mọi người, chỉ riêng phần nhớ kịch bản là xảy ra vấn đề - không phải hoàn toàn không nhớ, mà là phải nghĩ.

Mà thời gian để nghĩ câu kể là gì thì toàn bộ cảm xúc của nhân vật đã mất sạch.

Lư Châu cả cảnh diễn từ đầu tới cuối đều mất tự nhiên, đạo diễn thấy Tiêu Nghị cầm giấy, đứng ở xa tìm góc giờ cho Lư Châu xem, không nói gì.

Nhân viên thì thảo bàn tán, Tiêu Nghị lòng rối bời, biết là làm thế này sẽ khiến người ta nhận ra Lư Châu không nhớ lời thoại, nhưng nếu không dùng chiêu này, Lư Châu sẽ lại nói sót câu hoặc sót chữ, hơn nữa không biết lúc nào lại bị mắc.

Có đôi khi cả lời thoại của cảnh đó đều nhớ, nhưng lại quên một câu hoặc một từ trong đó.

Lư Châu hoàn toàn không nhập vai được, quay đi quay lại nhiều lần, đạo diễn rút cuộc cũng cho qua, Tiêu Nghị không bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng xuống, trái lại càng lo lắng hơn. Cảnh tiếp theo là Kỳ Ái tìm đồ trong phòng làm việc, Lư Châu xoay người bước nhanh ra ngoài.

Tiêu Nghị và Lư Châu đứng trong hành lang gió thổi lạnh thấu xương, Lư Châu lúc này căn bản không nói gì, mặt mũi vuốt vuốt mái tóc ngắn, “Đưa kịch bản cho tôi xem lại.”

Chương 34

Tiêu Nghị đưa kịch bản cho hắn, đôi mày Lư Châu nhíu chặt, lẩm bẩm đọc đi đọc lại nhiều lần, “Tôi cũng không biết tại sao, lúc bắt đầu diễn là đầu óc trống rỗng, tới qua cầm kịch bản diễn thử cũng vậy.”

Tiêu Nghị an ủi, “Đừng vội, nghỉ ngơi lâu quá rồi, như vậy là bình thường thôi, từ từ sẽ ổn.”

Lư Châu đi tới đi lui trong hành lang, đột nhiên vung chân đạp bay thùng rác. Tiêu Nghị nói, “Đừng kích động, anh Châu...”

Trong phòng quay không có ai ra xem, Tiêu Nghị nhìn từ phía xa, thấy bên trong khẽ đóng cửa lại.

Lư Châu vô cùng mệt mỏi, Tiêu Nghị đứng trước mặt hắn, nhìn vào mắt hắn, đôi mắt bực bội và bất an của Lư Châu dần bình tĩnh lại, hít sâu một hơi.

“Bên ngoài hơi lạnh.” Tiêu Nghị dọn thùng rác, “Vào trong thôi.”

Lư Châu và Tiêu Nghị ngồi một bên, Ninh Á Tình cười nói, “Tôi đi đây, nam thần, cố lên!”

Lư Châu gật đầu, Ninh Á Tình đưa cho Tiêu Nghị một xấp miếng dán giữ nhiệt, Tiêu Nghị hận không thể dán nó luôn lên mặt, cầm lấy dán mấy miếng lên vai, lên đùi Lư Châu.

Lư Châu đọc đi đọc lại lời thoại nhiều lần, càng đọc càng thấy phiền, xoay đầu định nói gì đó, thấy Tiêu Nghị dán một miếng lên đầu, bật cười.

“Anh xem.” Tiêu Nghị nói, “Anh Châu, hôm nay có rất nhiều fan nói về anh đó.”

Tiêu Nghị đưa Weibo cho Lư Châu xem, hôm nay là ngày khởi quay “Bánh mì tình yêu”, sau khi hồi phục Lư Châu lại đóng một phim thần tượng đô thị, một hệ thống cửa hàng bánh ngọt tên Casa làm tài trợ chính cho bộ phim này. Weibo còn làm chương trình tặng coupon bánh kem rất hoành tráng. Bên dưới tất cả đều nói nam thần thật đẹp trai, nam thần rất cuộc cũng xuất hiện.

Lư Châu gật đầu, cảnh kế tiếp là cảnh đánh nhau của Lư Châu và nam phụ, lật bàn, hất nước, nam phụ không dám đánh thật, rất sợ vết thương của Lư Châu chưa lành hẳn, nắm cổ áo Lư Châu, lúc anh ta đẩy Lư Châu vào tường, sắc mặt của Tiêu Nghị và Lư Châu cùng thay đổi.

“Cậu... cậu...” Lư Châu thở hên hên, mặt đỏ bừng.

“Tôi mới phải cảnh cáo anh.” Nam phụ nghiêng răng nghiêng lợi, “Đừng đến gần cô ấy nữa, cắt mấy đồng tiền thôi của anh đi!”

Lư Châu vô cùng tức giận, chỉnh lại quần áo và cà vạt, “Người đâu!”

Nam phụ cầm một xấp tiền ném vào mặt Lư Châu, rơi đầy đất.

Đạo diễn không hài lòng lắm nhưng vẫn cho qua.

Tiếp theo là cảnh Lư Châu đi xin ý kiến của luật sư, cảnh này có rất nhiều thoại, Tiêu Nghị lấy kịch bản mở ra để trên bàn làm việc, Lư Châu bắt chéo chân, ngồi trên ghế xoay tới xoay lui, xoay xoay cây bút bằng vàng trong tay như đang suy nghĩ gì đó, thỉnh thoảng lại liếc kịch bản, miệng lẩm nhẩm.

Một buổi chiều quay được bốn cảnh, hôm nay Bắc Kinh tuyết bắt đầu rơi, không thể quay, vì thế cảnh đêm được hủy.

Tiêu Nghị rút cuộc cũng trút được gánh nặng, trước khi đi đạo diễn gọi Lư Châu, “Anh Lư.”

Lư Châu gật đầu, đôi mày vẫn nhíu chặt, đạo diễn có vẻ đang cân nhắc, Lư Châu nói, “Không sao, đạo diễn cứ nói.”

“Lý Quang Minh tuy rằng lưu manh, vô lại.” Đạo diễn nói, “Nhưng hẳn vô lại một cách đáng yêu, làm cho người ta vừa yêu vừa hận, cho dù nói lời quá đáng với Ngải Ninh, nhưng người ta cũng không hận nổi, đàn ông không tệ, đàn bà không thương mà.”

Lư Châu nói, “Đạo này không tìm được trạng thái, tối về tôi sẽ nghiêm túc đọc kịch bản.”

“Có chuyện gì thì cứ gọi điện cho tôi.” Đạo diễn làm động tác tay, Lư Châu siết chặt tập kịch bản trong tay, đi ra ngoài.

Tiêu Nghị cười hỏi, “Tối nay ăn gì? Em gọi người mang tới.”

Lư Châu thở dài, “Không muốn ăn, gì cũng được.”

Tiêu Nghị nói, “Giám chế có đưa coupon bánh kem, anh nhìn này, miễn phí đấy.”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, dùng tay đẩy mặt cậu ra, “Đừng có dở hơi nữa, tôi không có sức chửi cậu đâu.”

Tiêu Nghị dừng xe trước tiệm bánh Casa, đi đổi coupon lấy bánh kem, sau khi về nhà, Lư Châu mở kịch bản xem cảnh ngày mai diễn gì, lật qua lật lại, để ở trên bàn ăn.

“Đi tắm trước đi.” Tiêu Nghị nói, “Lát nữa em tập với anh.”

Lư Châu không nói gì, đứng dậy đi tắm. Hai người tắm xong, Tiêu Nghị cắt bánh, rót trà nóng, bên ngoài có tuyết rơi, phía trên bàn ăn là một cái đèn treo tỏa ánh sáng ấm áp được kéo xuống rất thấp.

“Tình yêu là gì?” Khóe miệng Lư Châu giật giật, bật cười, “Cô yêu tôi? Đây là tình yêu? Cô xem cô mua cái thứ quái quỷ gì đây? Nói cho cô biết, tôi không yêu cô! Không yêu là không yêu! Cô có làm gì đi nữa, tôi cũng sẽ không yêu cô!”

Tiêu Nghị ngược mắt lên, nghiêm túc nói, “Đúng, anh có tiền, anh ở vị trí cao quý như vậy, anh có thể đem tình cảm chân thành của người ta đi cho chó ăn! Nhưng đến ngày nào đó anh rơi vào hoàn cảnh như họ...”

Tiêu Nghị đưa tay chỉ vào nhân vật tượng tượng đang bị Lư Châu bắt nạt, “Anh sẽ hiểu được cảm giác đó khó chịu đến thế nào!”

Tiêu Nghị vừa nói vừa nghĩ, chết tiệt, mình đúng là không phải sinh ra để làm diễn viên, ngày nào đó được mời đóng vai nữ chính thì chắc không đợi khán giả bóp chết tôi đã tự nhảy lầu vì quá chuối rồi.

“Anh thấy không, thế này chẳng phải là tốt rồi sao.” Tiêu Nghị nói, “Lúc mới đầu chỉ là không tìm được trạng thái thôi.”

“Bắt đầu đi.” Lư Châu dùng tay xoa mặt, nghiêm túc nói.

Tiêu Nghị mong đợi nhìn hắn.

“Cô...” Lư Châu nói.

“Tình yêu là gì.” Tiêu Nghị nhắc.

“Tình yêu là gì?” Lư Châu nói với Tiêu Nghị, “Cô... cô yêu tôi? Ừm, cô yêu tôi tôi cũng yêu cô, cái gì... quên rồi.”

Hai người im lặng.

Tiêu Nghị nói, “Làm lại đi.”

Lư Châu làm đi làm lại mấy lần, vẫn bị mắc, lúc ngắc ngư sẽ nhìn xuống kịch bản, Tiêu Nghị không nói gì, hai người giống như hai thầy trò ngồi trả bài, học thuộc xong mấy đoạn đó.

Đỗ Mai gọi điện tới, Tiêu Nghị đi nghe.

“Vâng... vẫn tốt.” Tiêu Nghị nói, “Chỉ là nghỉ ngơi một thời gian, hôm nay không được thuận lợi lắm.”

Đỗ Mai hỏi, “Có phải do di chứng lần trước không?”

Tiêu Nghị liếc mắt nhìn Lư Châu, Lư Châu đang ngồi chờ ra trước bàn ăn, Tiêu Nghị nói, “Có lẽ là không, sắp xếp thời gian đi kiểm tra là được.”

Đỗ Mai hỏi, “Ngày mai liệu có quay được thuận lợi không?”

“Được.” Tiêu Nghị đáp, “Chúng tôi đang tập.”

Đỗ Mai nói, “Được, ngày mai tôi tới đoàn phim gặp hai người.”

Tiêu Nghị cúp điện thoại, bên cạnh bàn ăn vang lên tiếng động lớn, Lư Châu đẩy hết đồ trên bàn xuống đất, sau đó đứng dậy lên gác, rầm một tiếng đóng cửa phòng lại.

Dưới đất là bánh kem, trên tường cũng dính bánh kem, Tiêu Nghị nghĩ thâm thật là lãng phí, liền cầm cái đĩa, gạt một ít bánh trên tường xuống ăn,

sau khi ăn no thì dọn dẹp sạch sẽ, lên tầng hai gõ cửa, “Anh Châu... Xuống ăn cơm...”

Bên trong không lên tiếng.

Tiêu Nghị đẩy cửa vào, thấy Lư Châu đang ngồi trước bàn xếp tranh ghép hình.

Tiêu Nghị quỳ sụp xuống, kêu lên một tiếng đau đớn, Lư Châu giật thót cả người, lúc xoay đầu lại nhìn, Tiêu Nghị nằm vật xuống, bắt đầu lăn qua lăn lại.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị lăn tới bên tường, đầu bị cụng cái cột, lại mượn lực đàn hồi lăn về.

Lư Châu mắng, “Cậu điên hả, không đau sao!”

Tiêu Nghị cười ha ha, đứng dậy, “Ăn cơm thôi.”

Lư Châu đang rất phiền não, chuyện này không phải chuyện nhỏ, nó có liên quan mật thiết đến sự nghiệp cả đời của hắn, có điều có phiền não cũng vô ích, đói bụng thì càng phiền, đành phải đi lắp cái bao tử trước. Vì vậy Lư Châu đi xuống dưới nhà, trên bàn đặt một bát mì, hắn cầm đũa lên ăn.

“Gọi điện cho chị Đỗ.” Lư Châu nói, “Trả tiền cọc lại, để đoàn phim đổi người đi, đổi cho Ô Hằng Cổ.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu dọn bát đũa, bỏ vào bồn rửa, Tiêu Nghị không dám gọi cho Đỗ Mai, Lư Châu cũng không giục, Lư Châu rửa bát xong thì lên đi ngủ,

lúc Tiêu Nghị đẩy cửa vào, thấy đã tắt đèn nên cũng không gọi.

Hôm sau, Lư Châu cũng không nói đến chuyện bỏ bộ này, trên đường tới trường quay, hắn cầm kịch bản, căng thẳng đến phát run. Tiêu Nghị lần đầu nhìn thấy Lư Châu như vậy, muốn giúp mà không biết phải làm thế nào. Tới nơi thì gặp Đỗ Mai đang chờ ở đó, nói vài câu với Lư Châu.

Lư Châu không nói gì, đã đến giờ phải diễn, Tiêu Nghị lần này có chuẩn bị, mang ba bảng trắng đến, dùng bút lông viết mấy từ quan trọng, lần lượt giơ cho Lư Châu xem. Có điều gặp cảnh có quá nhiều thoại, cậu chỉ hận mình không thể biến thành Phật bà nghìn tay nghìn mắt, giơ kiểu gì cũng không kịp.

Đỗ Mai nói, “Bảo mấy người họ giúp cậu đi, Tiêu Nghị.”

Tiêu Nghị liền nhờ trợ lý đi mua bảng trắng, cảnh này, xung quanh đứng toàn người giơ bảng cho Lư Châu.

Trong đoàn không ai dám nói, cảnh quay của Lư Châu không hề tốt, sự tự nhiên khi nhập vai trước đây hoàn toàn không còn, ánh mắt nhìn tới nhìn lui bất định, lúc nào mắt cũng phải chạy theo để bắt từ, cho dù là như thế, Lư Châu cũng rất vất vả, NG rất nhiều lần, bởi vì mấy từ Tiêu Nghị ghi, cũng chưa chắc là từ Lư Châu không nhớ.

Dần dần, Tiêu Nghị thích ứng được với tiết tấu của Lư Châu, nhưng quay xong một cảnh, Tiêu Nghị còn mệt hơn bản thân Lư Châu nữa, không chỉ viết thoại lên bảng, còn phải để ý không đụng vào nhân viên cầm tấm phản quang, đã thế lại còn lạnh nữa.

Khó khăn lắm một ngày quay phim mới kết thúc, mọi người ai cũng xem như không xảy ra chuyện gì, không ai hỏi chuyện của Lư Châu, cũng

không ai muốn thay người. Đỗ Mai ngồi bên ngoài xem cả quá trình quay phim hôm nay.

Trên đường lái xe về nhà, Lư Châu và Đỗ Mai ngồi phía sau.

“Cậu chính là tỷ suất xem.” Đỗ Mai nói, “Đã quay rồi, không thể đổi người, hôm nay trên Wechat cũng có rất nhiều người đang nói về chuyện này.”

Lư Châu hỏi, “Chị nghĩ tình trạng này của tôi có thể quay sao?”

Đỗ Mai nói, “Hôm nay diễn không tệ.”

Lư Châu nói, “Đừng dỗ ngọt tôi nữa.”

Đỗ Mai nói, “Cậu hỏi Tiêu Nghị đi.”

“Em cảm thấy rất tốt.” Tiêu Nghị nhìn về phía trước không chớp mắt, “Cũng giống lúc bình thường. Mới bắt đầu thì có hơi khúc khắc, nhưng sau đó thì vào trạng thái rồi.”

“Vào trạng thái cái đầu cậu!” Lư Châu tức giận nói, “Trong lòng tôi rõ nhất, phim này quay xong xem thế nào được?!”

“Khán giả sẽ không để ý.” Đỗ Mai nói, “Hôm nay tôi đã nói chuyện với đạo diễn, nếu như cậu quên lời, thì dừng lại, tìm lại được cảm xúc thì quay tiếp, còn lại giao cho hậu kỳ biên tập.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, biên tập vạn năng quả nhiên lại lên sàn.

“Chúng tôi đã liên lạc rồi.” Đỗ Mai nói, “Sẽ tìm diễn viên lồng tiếng giỏi nhất, đến lúc đó dùng âm thanh để gỡ lại. Lồng tiếng tốt có thể giúp

nhân vật rất nhiều, hoàn toàn thay đổi cảm giác của người xem, điều này cũng không phải là không thể.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, thế là lại có thêm một đòn sát thủ, thì ra đại boss phía sau bức màn là diễn viên lồng tiếng...

“Chỉ có điều vấn đề này của cậu...” Đỗ Mai cũng đau đầu, đưa tay lên day day huyệt thái dương, “Phải tới bệnh viện xem sao, không biết châm cứu có hiệu quả không.”

Cả quãng đường Lư Châu không nói gì, cuối cùng hỏi, “Tôi từ chối bộ này, không có ai nhận sao? Ô Hằng Cổ cũng không nhận?”

Đỗ Mai nói, “Cậu ta đi đóng bộ ‘Hán Thế’ rồi.”

Lư Châu hỏi, “Đóng vai chính à? Có thể qua bên này cứu phim không?”

Đỗ Mai nói, “Cậu ta đóng vai hoàng đế.”

Lư Châu có chút bất ngờ, “Cậu nhóc đó không tệ, cố gắng lặn xê là có thể nổi tiếng đấy.”

Đỗ Mai nói, “Vốn vai Hán Cảnh Đế là để cho cậu, nhưng cậu mới bình phục, đóng bộ ấy thì vất vả quá.”

Lư Châu ừ một tiếng, tới công ty, Đỗ Mai xuống xe, Tiêu Nghị quay đầu, lái xe về nhà.

Lư Châu dựa người vào ghế sau, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiêu Nghị hỏi, “Anh Châu, tôi nay ăn gì?”

Lư Châu nói, “Tiêu Nghị, ngày mai cậu về công ty đi, không cần đi theo tôi nữa.”

Tiêu Nghị cười cười, không nói gì.

“Tại sao?” Tiêu Nghị nhướn lông mày, mang theo ý cười, nhìn Lư Châu qua kính chiếu hậu.

Lư Châu cũng nhìn lại Tiêu Nghị, “Bởi vì tôi hết thời rồi.”

“Không có.” Tiêu Nghị nói, “Mà cho dù hết thời thì đã sao? Anh vẫn là nam thần của em.”

“Cậu về công ty đi.” Lư Châu nói, “Nghe tôi, để Đỗ Mai nâng đỡ cậu, đi theo tôi chỉ lãng phí tuổi xuân của cậu. Xong bộ phim này, sẽ chẳng còn ai biết đến tên tôi. Ô Hằng Cổ là gì? Có thể diễn được Hán Cảnh Đế sao? Văn Cảnh Chi Trị, cậu ta có thể thể hiện được cái thần của một đức thiên cô hiền quân sao? Đỗ Mai mang tiền đi lãng xê cậu ta, đến lúc đó cùng lắm cũng chỉ là một bản sao khác của tôi.”

Tiêu Nghị giờ bảng cho Lư Châu cả ngày, tay bây giờ run run, lúc chờ đèn đỏ, cậu nói, “Em nhận chút tiền rẻ như tiền mua rau, lo phần việc nặng như buôn hàng trắng, anh nghĩ em làm việc thực sự chỉ vì muốn kiếm chút tiền này thôi sao, anh Châu?”

“Nếu muốn nổi tiếng thì em sớm đã chạy theo Lê Trường Chinh rồi.” Tiêu Nghị lại nói.

“Cậu quả nhiên là có ý định này!” Lư Châu tức giận hét.

Tiêu Nghị cười ha ha, “Không có, thật sự không có.”

Lư Châu không nói gì nữa, Tiêu Nghị biết lúc này, trong lòng Lư Châu nhất định vô cùng đau khổ, hẳn có thể không bao giờ đóng phim được nữa.

Mà hẳn không thể đóng phim thì cũng giống như cậu không thể hát, cái cảm giác này quả là có thể hủy diệt linh hồn của một con người, cướp đi thứ quan trọng nhất của đời bạn. Nhưng Tiêu Nghị biết, lúc này mình không thể biểu lộ ra một chút thương cảm nào, như vậy sẽ chỉ càng làm Lư Châu thêm khó chịu, phải giả bộ như không có chuyện gì, chọc cho hẳn cười, kéo sự chú ý của hẳn sang việc khác.

“Cậu thật sự không cần ở lại.” Lư Châu nói, “Quay xong bộ này, tôi sẽ sắp xếp cho cậu.”

Tiêu Nghị nói, “Em không đi.”

“Phản đối vô hiệu.” Lư Châu lạnh lùng nói.

“Tình yêu của em xuyên qua bầu trời...” Tiêu Nghị đột nhiên cất tiếng hát, “Oh wow... Tình yêu của em như dòng nước chảy mãi không ngừng... Người yêu của em ơi...”

“Người yêu của em ơi, bao giờ mới có thể gặp lại anh ~”

“Cho dù năm tháng trôi qua, nhan sắc tàn phai...”

Tiêu Nghị vừa lắc lư đầu vừa hát.

Tiêu Nghị đỗ xe trong gara, Lư Châu thở dài, mở cửa xuống xe.

“Em vẫn mãi yêu anh...” Tiêu Nghị rút chìa khóa, nhìn theo bóng lưng của Lư Châu, thấp giọng hát, “Giống như lúc ban đầu...”

Nếu như có một người, vì một chuyện, không thể tự do làm công việc mà mình yêu thích, trong khi có đủ tài năng, thì họ sẽ phải làm gì? Lúc đi chụp X-quang não cho Lư Châu, Tiêu Nghị vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này. Có lẽ là cũng giống như cậu không viết được nhạc... Không đúng, bản thân cậu là một kẻ bất tài, đến tận bây giờ cũng không viết được, phải nói là giống như những tác giả không có linh cảm, biên kịch không viết được kịch bản, đạo diễn không nghĩ ra ngôn ngữ màn ảnh, diễn viên không tìm được cảm giác mới đúng...

Tất cả đều bị ông trời đoạt mất chén cơm.

Nếu có một ngày, ông trời lấy đi kỹ năng kiếm tiền này, vàng hào quang chói lóa của thiên tài biến mất, trở thành người bình thường, một con người tầm thường trong thế giới ồn ã và bao la này, cậu có đau khổ như thế không?

Đỗ Mai, Lâm Nghiêu, Tiêu Nghị và Lư Châu, bốn người ngồi chờ kết quả.

“Không có cách nào khác.” Bác sĩ nói, “Cần tĩnh dưỡng, nghỉ ngơi.”

Lư Châu biết ngay là như vậy, về đến nhà là ném kết quả đi, không thể không chấp nhận sự thật này. Mà bộ phim này, là bộ phim vất vả nhất Tiêu Nghị từng theo. Cậu ngày nào cũng giơ bảng cho Lư Châu, liên tục hơn hai tháng, rốt cuộc cũng quay xong.

Tiêu Nghị đặc biệt tới chỗ làm việc của biên tập để xem kết quả, quả thật là vô cùng tệ. Quay tới quay lui, đến cuối cùng chính đạo diễn cũng mất kiên nhẫn, cảm giác Lư Châu hoàn toàn không thể hiện ra được cái thần của nhân vật này, thế nhưng Lư Châu dường như biết được đây là bộ

phim cuối cùng của mình, hẳn diễn rất nghiêm túc, hoàn thành bộ phim trong trạng thái không thể nhập tâm.

Tiêu Nghị chạy theo hậu kỳ một tuần, nghe diễn viên lồng tiếng lồng tiếng cho nhân vật, trong nháy mắt thật sự nghĩ, lồng tiếng có thể cứu được nhân vật này.

Thật là thần kỳ! Bỏ món tiền lớn ra mời cao thủ quả nhiên là khác, cả nhân vật dường như thoát xác, trở nên vô cùng nổi bật!

Tiêu Nghị có hơi muốn đề Lư Châu thử chuyển sang làm diễn viên lồng tiếng, thậm chí còn tìm hiểu xem thù lao thế nào nữa, cuối cùng thấy chuyện này là hoàn toàn không thể, chênh lệch thật sự quá lớn.

Không đóng được phim truyền hình, không đóng được phim điện ảnh, Đỗ Mai cũng không gọi điện cho Lư Châu nữa, tạm thời cứ thả như vậy. Tiêu Nghị có tới công ty vài lần, sắp đến Tết rồi, Đỗ Mai nói tạm thời không có phim, không cần đến nữa, vì vậy Tiêu Nghị ở nhà với Lư Châu, giúp tập luyện phục hồi.

Đó là một cảm giác hết sức bất lực, năm đó mùa đông rất lạnh, hai người không muốn đi đâu, Lư Châu cả ngày không nói tiếng nào, chỉ ở nhà xem phim, Tiêu Nghị thử vài lần, thấy Lư Châu thật sự không có tâm trạng, vì vậy cũng không dám chọc hấn.

Lúc bạn gái không vui, chỉ cần ở cạnh cô ấy là được, không cần nói gì, sẽ chọc cho đối phương thêm bực.

Vì vậy, hàng ngày Tiêu Nghị đều lên mạng, tìm cách giải quyết chứng rối loạn trí nhớ của Lư Châu, đồng thời nghĩ xem có cách nào giúp hấn giải quyết để hấn có thể tiếp tục đóng phim được không. Giữa chừng tìm được

một thầy châm cứu, cậu đưa Lư Châu đến đó thử, cuối cùng vẫn không được.

“Anh Châu.” Tiêu Nghị nói, “Tết này anh định đi đâu?”

Lư Châu đáp, “Mẹ tôi về nước thăm tôi, cậu về nhà đi, không cần ở lại Bắc Kinh đâu.”

Tiêu Nghị hỏi, “Hôm nào bác về?”

“Hai mươi tám.” Lư Châu nhàm chán nhấn điều khiển từ xa.

Tiêu Nghị đột nhiên phát hiện dạo này điện thoại gọi đến cho Lư Châu ít đi, hình như đám bạn của Lư Châu không hẹn hẳn ra ngoài nữa, có lẽ muốn hẳn yên tĩnh nghỉ ngơi, hoặc là...

Trên Tianya có một bài viết, nói là Lư Châu bị di chứng của chấn thương sọ não, không thể nhớ lời thoại, không bao giờ đóng phim được nữa.

Bài viết này ngay lập tức làm dấy lên một trận khẩu chiến kịch liệt, nhưng chưa tới ba ngày đã bị chìm xuống.

“Cậu còn chưa đi đi?” Lư Châu hỏi.

“Hả?” Tiêu Nghị nói, “Chẳng phải mẹ anh sắp về sao? Em xem mình có thể giúp được gì không...”

“Về nhà đoàn tụ với gia đình đi.” Lư Châu cảm cẩu, “Ở đây làm gì? Vương chân vương tay.”

Tiêu Nghị, “...”

Trong nháy mắt trái tim thủy tinh của Tiêu Nghị đã bị câu nói này làm cho tan nát, trước đây Lư Châu la cậ, mắng cậ, Tiêu Nghị không hề tức giận, nhưng Lư Châu dùng giọng điệu bình thản này, khiến cậ có cảm giác Lư Châu thực sự chán ghét mình, cảm thấy cậ rất phiền toái.

Cũng đúng, mẹ con người ta đoàn tụ, mình ở đây vướng chân vướng tay làm gì.

Tiêu Nghị hôm đó giống như cô vợ bị chồng bỏ, ủ rũ đi đặt vé máy bay, lúc gần đi cậ nói, “Anh Châu, em đi đây.”

“Ồ.” Lư Châu nói, “Nhớ đi đường cẩn thận.”

Lúc đầu tâm trạng Tiêu Nghị không tốt lắm, nhưng nghe thấy câu này, cậ đột nhiên lại nghĩ Lư Châu thật ra vẫn rất quan tâm mình. Tuy rằng cậ không biết nên làm thế nào, nhưng nam thần của cậ, từ trước tới giờ luôn là đối tượng và hình mẫu khiến người ta ngưỡng mộ, từ lúc vào nghề đến giờ thể hiện một ý chí kiên cường như thế, thậm chí Tiêu Nghị còn cho rằng, trên đời này chẳng có gì đánh bại được Lư Châu.

Tiền Lư Châu đã có nhiều rồi, nếu hắn không đóng phim nữa, muốn mở một công ty, Tiêu Nghị có thể làm thư ký cho hắn. Làm người của giới điện ảnh mệt chết đi được, cũng chẳng phải là nghề kiếm được nhiều tiền nhất, chi bằng đi làm kinh doanh. Tiêu Nghị không nhắc tới vấn đề nếu không đóng phim, Lư Châu sẽ làm gì, vấn đề này Lư Châu nhất định đã nghĩ tới, không chỉ một lần, cũng không cần cậ phải nhiều lời.

Tiêu Nghị kiểm tra số dư trong tài khoản của mình ở một cây ATM trên đường, bên trong có sáu mươi nghìn tệ tiền thưởng cuối năm.

Cộng thêm tiền lương hàng tháng của cậ, năm nay làm cho Lư Châu kiếm được những một trăm bốn mươi nghìn tệ sau khi trừ thuế, Tiêu Nghị

rất vui, trừ đi chi phí chi tiêu cả năm, còn lại một trăm nghìn tệ, có thể mua được một cái áo khoác như của Lư Châu rồi.

Cậu muốn quay lại nói với Lư Châu, cảm ơn hắn, nói cho hắn biết cậu sẽ ở bên cạnh hắn, cho dù hắn có đóng phim hay không, chỉ cần hắn không ghét bỏ cậu.

Thế nên Tiêu Nghị kéo vali quay lại, lúc đi qua vườn hoa, nghe thấy bên trong có tiếng nhạc, vì vậy tò mò đứng bên ngoài nhìn vào.

Cậu đứng bên vườn hoa nhìn vào trong nhà, thấy Lư Châu quay lưng về phía cửa sổ sát đất, ngồi trên ghế sofa.

Trên màn hình là MV do Tiêu Nghị làm tặng Lư Châu.

Lư Châu dựa vào sofa, hát theo giọng hát trong MV.

“Cho dù bướm nhỏ bay không qua... biển cả, cũng không ai nữ lòng trách cứ...” Lư Châu chậm rãi hát theo.

Tiêu Nghị không đi vào, xoay người kéo vali rời đi.

Tết này Tiêu Nghị chỉ về nhà năm ngày, lúc tới sân ga, giữa dòng người đến người đi ồn ã, cậu nhắn tin vào Wechat cho Lư Châu, hỏi cái này hỏi cái kia. Đêm Ba mươi, ba mẹ hỏi cậu có dự định gì không, Tiêu Nghị lặc quan nói, Lư Châu có thể sẽ đổi nghề, nhưng mình sẽ vẫn theo hắn.

Ba Tiêu vẫn muốn Tiêu Nghị về nhà, cậu đã không còn nhỏ nữa, sang năm là hai mươi bảy rồi, Tiêu Nghị đi theo Lư Châu cũng đã hơn một năm, ba Tiêu luôn muốn con trai mau chóng kết hôn.

Đêm Ba mươi, Tiêu Nghị gọi cho Lư Châu.

“Anh Châu, năm mới vui vẻ.” Tiêu Nghị nói.

“Năm mới vui vẻ.” Lư Châu hỏi, “Đang làm gì vậy?”

Tiêu Nghị nói, “Mới ăn cơm xong, nhớ anh, còn anh? Thay em gửi lời hỏi thăm tới mẹ anh nhé.”

“Ừ.” Lư Châu nói, “Cũng thay tôi hỏi thăm ba mẹ cậu.”

Ở bên Lư Châu có hơi ồn, Tiêu Nghị nghe giọng nói của hắn, cảm giác tâm trạng của Lư Châu đã tốt lên, liền nói, “Mùng Hai em lên.”

“Không phải vội.” Lư Châu nói, “Ở nhà thêm vài ngày đi, ăn một cái Tết thật ngon, dù sao thì cũng chẳng mấy khi được về nhà.”

Tiêu Nghị rời khỏi phòng khách, về phòng mình, cầm bia ngồi ở ban công, vừa hát vừa xem người ta đốt pháo ở quảng trường phía xa, nói vào mic cái tai nghe đang đeo, “Anh đang ở đâu, ở nhà hả?”

Lư Châu nói, “Ở ngoài, chờ chút.”

Bên Lư Châu cũng yên tĩnh trở lại.

Lư Châu lẻ loi một mình, đứng bên ngoài đám đông trước cửa chùa Ung Hòa, mặc áo khoác dày bụi, đeo khăn quàng cổ, mũ kéo tới lông mày, một tay cầm nhang, hơi chĩa xuống đất, một tay cầm điện thoại, giữ bên tai, trong miệng ngậm điếu thuốc.

Cách đó không xa có mấy cô gái nghiêng người nhìn thân hình cao lớn của Lư Châu.

Trên điện thoại của hắn, móc điện thoại hình chibi rũ xuống, đung đưa qua lại.

Tiêu Nghị nói, “Anh Châu, em hơi lo lắng cho anh.”

Lư Châu nói, “Tôi biết, đừng lo, đón Tết xong sẽ quay lại chứ?”

Tiêu Nghị nói, “Đương nhiên, sao lại không quay lại được.”

“Em đã nghĩ rồi.” Tiêu Nghị uống hết lon bia, bên ngoài hơi lạnh, cậu rùng mình đi vào kéo cửa lại, nằm dài trên giường, mở to mắt nhìn bóng đèn trên trần nhà, “Cho dù anh tính thế nào, em cứ theo anh là được.”

Lư Châu cười cười, không nói gì, tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng Tiêu Nghị biết hắn đang cười, đơn giản chỉ vì họ ở bên nhau hàng ngày, lúc này Lư Châu ở đầu dây bên kia có phản ứng gì, Tiêu Nghị chỉ dựa vào trực giác cũng biết.

“Nhưng em muốn biết, anh Châu.” Tiêu Nghị nói, “Trong một năm tới anh có dự định gì? Tiếp tục đóng phim hay đổi sang đầu tư kinh doanh, có thể nói cho em biết không?”

Tiêu Nghị biết trong giới nghệ sĩ có không ít người đổi nghề, đóng phim rất mệt, những người lớn tuổi thân thể không chịu nổi, sau khi kiếm đủ tiền, hầu hết mọi người đều chuyển sang nghề khác, bảo đảm cho bản thân không chết đói. Thậm chí có người còn rất thành công ở lĩnh vực mới, Lư Châu là người biết phòng ngừa chu đáo trước sau, Tiêu Nghị không hề lo là hắn không sống nổi.

Bỏ đi ánh hào quang của sân khấu, chúng ta ai cũng chỉ là người bình thường.

“Chờ cậu quay lại rồi nói.” Lư Châu nói.

“Vâng.” Tiêu Nghị biết Lư Châu không muốn thảo luận về vấn đề này lắm.

Lư Châu im lặng một lúc, Tiêu Nghị cho rằng Lư Châu muốn cúp máy thì hẳn nói, “Tiêu Nghị, anh Châu có một câu muốn nói với cậu, cậu đừng thấy khó nghe.”

Tiêu Nghị hỏi, “Hả?”

Lư Châu suy nghĩ một lát, nói, “Cậu rất ngốc.”

Tiêu Nghị, “...”

“Em ngốc lắm.” Tiêu Nghị cười nói, “Ai cũng bảo vậy hết.”

Lư Châu lại nói, “Thôi bỏ đi, ngốc có cái tốt của ngốc, đừng trở nên quá thông minh, cứ thế này là được, năm mới vui vẻ.”

Lư Châu cúp máy, mọi người đếm ngược tới giờ giao thừa, bên ngoài tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, pháo hoa bắn tung lên trời cao.

Mùng Hai, Lư Châu đặt búp bê Lư Châu trên ghế phụ, lái xe tới công ty. Lư Châu lái xe, búp bê Lư Châu bằng bông ngồi bên cạnh, đầu dựa vào cửa xe, mắt nhìn dòng người qua lại như nước chảy bên ngoài. Trong đôi mắt được làm bằng thủy tinh trong vắt phản chiếu hình ảnh của một Bắc Kinh ôn ã xô bồ, và cả thế giới chìm trong khói bụi mịt mờ.

Chương 35

Tiêu Nghị vừa mới xuống máy bay thì đã nhận được tin nhắn của Đỗ Mai, bảo cậu về Bắc Kinh thì tới công ty trước.

Tiêu Nghị liền về công ty, thấy Ô Hằng Cổ đang đứng nói chuyện với một người trong hành lang bèn lên tiếng chào hỏi, Ô Hằng Cổ không thèm đánh mắt sang.

“Cảm Mao Thử và Phi Thiên Miêu” chiếu vào Tết Âm lịch, thu được tỷ suất người xem trên 2%, trong nháy mắt Ô Hằng Cổ đã nổi tiếng, trên Weibo và Tianya đều bàn luận về cậu ta. Tiêu Nghị nghĩ thầm, Ô Hằng Cổ rốt cuộc cũng hết khổ, đã từng bị fan của Lê Trường Chinh và Lư Châu lôi ra bôi đen suốt ngày, cuối cùng chính là số phận của Lư Châu giúp cậu ta thành danh, nếu không vì Lư Châu bị ngã suýt nữa tàn phế, cậu ta vẫn còn phải đóng nam phụ.

Tiêu Nghị cho là Ô Hằng Cổ không thấy, vừa cười vừa chào hắt.

Tiêu Nghị gọi, “Này cậu em!”

Ô Hằng Cổ liếc mắt nhìn cậu, mặt đầy vẻ người này là ai thế, Tiêu Nghị trong chớp mắt lập tức nổi giận, trong lòng giận dữ hét, mày vênh cái gì mà vênh!

“Tiêu Nghị.” Lâm Nghiêu nghe thấy tiếng Tiêu Nghị, mở cửa ra gọi cậu vào.

Tiêu Nghị kéo vali vào, Đỗ Mai đang nói chuyện điện thoại, thấy Tiêu Nghị tới, nói hai ba câu liền cúp.

“Lư Châu hủy hợp đồng với công ty, tới Canada an dưỡng.” Đỗ Mai nói.

Tiêu Nghị không ngờ rằng, mình cũng có ngày bị gạt đi giữa đường, cậu sững sờ đứng trước mặt Đỗ Mai, mãi không nói nổi câu nào. Nếu như cuộc đời là một bộ phim, thì cảnh này nhất định sẽ quay cận mặt Tiêu Nghị, phối hợp với lời nói của Đỗ Mai.

Vẻ mặt của cậu đi từ chân động đến thất vọng, nước mắt òa một cái trào ra, trong đầu chỉ vang lên một câu nói lặp đi lặp lại: Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy...

Cậu theo bản năng còn nghĩ là Đỗ Mai nói đùa, nhưng không phải, giọng nói của Đỗ Mai lại từ xa vang lên, khiến cho Tiêu Nghị cảm thấy cả thế giới đã từ bỏ mình.

“Trước khi đi Lư Châu nói, cho cậu ở lại công ty phát triển, lúc trước ký với cậu hợp đồng ba năm, đây là dưới danh nghĩa trợ lý, cậu theo cậu ta cũng được một năm rưỡi rồi, bây giờ tăng lương cho cậu lên hai mươi nghìn tệ, còn lại một năm rưỡi, cậu cứ nghe theo sắp xếp của công ty là được... Nếu muốn tiếp tục ở lại, thì chúng ta sẽ bàn chi tiết sau.”

“Chìa khóa nhà của cậu ấy nhờ tôi giữ hộ...”

“...”

Trong phòng làm việc yên tĩnh lại, Tiêu Nghị đứng dậy đi ra ngoài, đi qua Ô Hàng Cổ đang cúi kính nói chuyện với người quản lý, mở cửa thang bộ, ngồi trên bậc cầu thang, hai tay day mắt, lặng lẽ ghen ngào.

Một lát sau, Lâm Nghiêu đẩy cửa đi tới, vỗ vai cậu, “Được rồi, tôi biết cậu không nỡ xa Lư Châu, nhưng cho dù thế nào, công việc vẫn phải tiếp tục, đúng không?”

Tiêu Nghị khóc tới mức cả người phát run, cậu căn bản không hề chuẩn bị tâm lý, nói đi là đi, trở về đã không thấy người đâu nữa rồi.

Xế chiều hôm đó, Lâm Nghiêu đưa Tiêu Nghị về nhà dọn đồ.

Khi Tiêu Nghị rời đi, Lư Châu từ phòng làm việc kế bên đi ra, Đỗ Mai đang chỉnh sửa hợp đồng.

Đỗ Mai nói, “Tôi vẫn hy vọng cậu ở lại công ty.”

“Sau này rồi tính.” Lư Châu đáp.

Đỗ Mai hỏi, “Cậu thực sự định sang Canada?”

“Không.” Lư Châu nói, “Ở nhà thôi, nghỉ ngơi thả lỏng, rất nhiều chuyện cần thời gian để suy nghĩ cho rõ, đóng phim liên tục bao nhiêu năm như vậy, rất mệt mỏi.”

Lư Châu muốn ký tên, Đỗ Mai lại nói, “Chờ đã, tôi biết cậu đã nghĩ rất kỹ, nhưng tôi còn mấy câu muốn nói với cậu, Lư Châu, cậu tốt nhất vẫn nên suy nghĩ một chút.”

Lư Châu hơi khựng lại, nhưng không thay đổi ý định, chậm rãi ký tên, “Chìa khóa nhà tôi đâu?”

Đỗ Mai đưa chìa khóa cho hắn, “Cậu không đóng phim cũng có thể làm chủ nhiệm sản xuất, giám chế, cái gì cũng được mà? Công ty đang cần người, cậu tham gia nhiều đoàn phim, đi quay nhiều bộ như vậy, cho dù làm đạo diễn cũng không có ai dám nói gì.”

“Tôi chỉ muốn diễn, cũng chỉ biết diễn.” Lư Châu cất chìa khóa đi, dựa vào lưng ghế xoay, hít một hơi, “Cảm ơn chị, tổng giám đốc, trước đây lúc nghèo khó, là chị nâng đỡ tôi.”

“Nỗ lực của cậu bao nhiêu năm nay...” Đỗ Mai nói, “Tôi đều nhìn thấy, cậu đã giúp công ty rất nhiều.”

“Ừm.” Lư Châu suy nghĩ một chút, “Gặp nhau thoải mái, chia tay vui vẻ, trước tiên cứ thế đã.”

Đỗ Mai nói, “Điều chỉnh tâm trạng cho tốt, nhớ là phải trở về khi có thể, đừng quên chúng ta không phải mỗi người một ngã, chỉ là cho cậu thêm thời gian dưỡng bệnh dài dài một chút mà thôi.”

Lư Châu gật đầu, “Tạm biệt chị Đỗ, có việc gì vẫn có thể gọi điện cho tôi, giúp được thì tôi sẽ cố gắng, chuyện của Tiêu Nghị, chị cũng để tâm một chút, thằng bé đó không tệ, có tài đấy.”

“Được.” Đỗ Mai nói.

Tiêu Nghị dọn vào nhà mới, đây là nhà tập thể, ngoại trừ Tiêu Nghị thì còn hai người mới công ty vừa ký hợp đồng, đều nhỏ hơn Tiêu Nghị rất nhiều.

Tiêu Nghị mắt đỏ hoe mang hành lý vào, những đồ để ở trong kho công ty hơn một năm đều được chuyển đến, ngay cả Lư Châu bằng bông cũng không quên, từ sớm đã được chuyển đến kho của công ty.

Tiêu Nghị vừa vào đã được phân cho phòng lớn nhất của căn nhà có ba phòng ngủ. Hai người bạn sống chung một người tên là A, một người tên là B, Tiêu Nghị căn bản không có tâm trạng quan tâm xem họ tên gì, Lâm Nghiêu giới thiệu xong cũng vào từ tai trái đi ra qua tai phải.

Tiêu Nghị vào phòng tự giam mình, mãi đến tối đói tới xanh mặt mới đi ra, A và B đang ngồi xem tivi, bắt chuyện với Tiêu Nghị, cậu nói vài câu cho có lệ, sau đó mới nhớ ra hai người này chính là hai người “làm mù mắt chó, làm điếc tai chó” mà Lư Châu từng nói.

“Thầy Tiêu...” Cậu A nói, “Công ty chuẩn bị điều động vị trí công tác sao?”

“Ừ.” Tiêu Nghị nói, “Lư Châu tới Canada nghỉ dưỡng, một năm rưỡi tới tôi không có việc gì làm, công ty cũng sắp xếp chức vị mới cho tôi.”

Tiêu Nghị nhìn tivi, thấy đang chiếu lại “Cẩm Mao Thử và Phi Thiên Miêu” do Ô Hằng Cổ và Lê Trường Chinh đóng, Ô Hằng Cổ còn rất trẻ, rất tuấn tú rất sạch sẽ, mang theo sự thẳng thắn và tinh quái của thiếu niên, so với sự trưởng thành, lồi đời của kẻ phiêu bạt giang hồ nhiều năm như Lư Châu lại có sự khác biệt.

Cậu B lại hỏi, “Sức khỏe của anh Lư vẫn chưa hồi phục sao?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm hai người chắc đã đọc không ít tin đồn đầu nhĩ, đã biết anh ấy không thể đóng phim còn hỏi câu này làm gì? Gật đầu, đáp, “An dưỡng xong trở về là ổn rồi.”

Ô Hằng Cổ diễn tay đôi với Lê Trường Chinh cũng ổn, Tiêu Nghị lần đầu tiên thấy Ô Hằng Cổ diễn với Lư Châu, chỉ biết người này không giống với những người mới khác, cậu ta có thể phối hợp với tiền bối, cậu ta rất phối hợp đồng thời cũng rất biết chú ý đến phản ứng của người khác, không giống Lư Châu, kéo các diễn viên khác phải đi theo hần. Lực kiểm soát của Lư Châu rất mạnh, mà khả năng điều tiết của Ô Hằng Cổ cũng mạnh.

Nếu Lư Châu là người không chế cả bộ phim, thì Ô Hằng Cổ chính là người xây dựng.

“Sur huynh Ô Hằng Cổ có thể diễn tay đôi với ảnh đế.” Cậu A nói, “Cơ hội này đúng là khó có được.”

Tiêu Nghị gật đầu, nhìn Ô Hằng Cổ, hỏi, “Có thể đổi kênh không?”

“Tùy anh.” Hai người mới vội đáp.

Tiêu Nghị đổi mấy đài vẫn không có kênh nào chiếu phim của Lư Châu, đành phải đổi về coi tiếp, kịch bản chắc là có nhờ biên kịch sửa qua, vốn là Lư Châu và Lê Trường Chinh ngang tài ngang sức, bây giờ thì thành Ô Hằng Cổ phối hợp với Lê Trường Chinh. Có điều vẫn là hình thức hai nam chính, Tiêu Nghị có dự cảm, năm nay Ô Hằng Cổ hai mươi ba tuổi, diễn vai tiểu sinh tới năm ba mươi tuổi, chí ít có thể nổi tiếng bảy năm.

Đỗ Mai ký với hấn mười năm, quả thật là rất tinh mắt.

Trong giới giải trí, phong thủy thay phiên lưu chuyển, anh hát xong thì tới lượt tôi lên diễn.

* * *

Người giao hàng mang đồ ăn đến, Tiêu Nghị ăn xong, lại quay về phòng, lấy mấy bộ phim của Lư Châu ra xem, tìm được bộ phim đầu tiên của hấn, kết thúc là cảnh Trương Thuận đứng trên mũi thuyền, dần dần đi xa, hoa lau bay ngập trời, đất trời im lặng.

Lư Châu ra đi như thế, ngay cả số điện thoại cũng không để lại, Tiêu Nghị muốn gọi điện cho hấn, Đỗ Mai lại không có số.

...

“Cậu nổi tiếng là có thể liên lạc với cậu ta thôi.” Đỗ Mai nói.

Tiêu Nghị, “...”

Đỗ Mai nói, “Nói ra suy nghĩ của cậu đi, Tiêu Nghị, tình hình bây giờ của cậu làm tôi rất đau đầu...”

Tiêu Nghị nói, “Tôi còn một năm rưỡi, tôi sẽ cố gắng hết sức với năng lực của mình, làm tất cả mọi chuyện cho công ty, nhưng tôi có thể... sẽ không ký tiếp hợp đồng.”

Lâm Nghiêu nói, “Trước đây Lư Châu cũng nói, gia đình cậu bảo cậu về, dự định kiếm chút tiền rồi về quê kết hôn sinh sống, đúng không?”

“Ừm...” Tiêu Nghị nói, “Không phải, tôi cũng có mục tiêu của mình, nhưng tôi sẽ không nhảy qua công ty khác hay gì đó đâu, chuyện này tổng giám đốc có thể yên tâm. Đến lúc đó, có lẽ sẽ không làm nghề này nữa.”

Đỗ Mai trầm ngâm không nói, Lâm Nghiêu đột nhiên mỉm cười.

Tiêu Nghị không nói cho họ biết, cậu dự định sau khi làm hết hợp đồng sẽ đến Canada tìm Lư Châu, chỉ cần muốn tìm một người, cuối cùng thế nào cũng có thể tìm được. Có lẽ đến lúc đó, Lư Châu đã không còn là nam thần của nhiều người nữa, nhưng vẫn là nam thần của cậu.

Sau khi tìm được Lư Châu, Tiêu Nghị sẽ nói cho hắn biết, mình suy nghĩ thế nào, cũng giống như ngày xưa theo đuổi bạn gái, sau đó thì... thuận theo ý trời.

“Cười... cười gì vậy?” Tiêu Nghị có chút kì lạ nhìn Lâm Nghiêu.

Lâm Nghiêu nói, “Tôi còn nhớ lần đầu tiên gặp cậu.”

“Ừ.” Đỗ Mai nói, “Cậu đã thay đổi rất nhiều, lúc đầu muốn Lư Châu dẫn dắt cậu, để cả hai học hỏi lẫn nhau, bây giờ quả nhiên là thay đổi được

cậu.”

“Vậy sao?” Tiêu Nghị cũng ý thức được, một năm rưỡi trước, lúc cậu bước ra từ căn phòng trọ, gần như chẳng biết mình muốn làm gì, tương lai trước mặt cũng là một mảng sương mù.

Có lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu, nó giúp cho người ta tìm được động lực, sau đó tình yêu tan biến và thất bại, tất cả cũng biến mất, trở lại làm một tên vô dụng, sau đó theo đuổi một đối tượng xa vời, rồi lại tiêu tan lại thất bại...

Tiêu Nghị nghĩ thầm, thời còn đi học, mình cũng từng là nam thần của rất nhiều người.

Tiêu Nghị suy nghĩ một hồi rồi nói, “Cần tôi làm người quản lý dẫn người mới không? Hay là sáng tác gì...”

Đỗ Mai ngẫm nghĩ, “Người quản lý...”

Đỗ Mai tỏ ra có chút do dự, Lâm Nghiêu nói, “Tiêu Nghị, cậu có đồng ý giúp công ty một chuyện, đi tham gia cuộc thi tuyển chọn tài năng không? Cậu đã từng thi, trước đây tôi có nghe Lư Châu nói, cậu còn qua được vòng sơ tuyển, đến vòng khu vực thì rút.”

“Giúp công ty?” Tiêu Nghị hỏi lại.

“Tuần trước tôi và người của chương trình ‘Giọng hát mới’ có cùng ăn cơm.” Lâm Nghiêu nói, “Mùa này, biên đạo muốn bỏ qua luôn vòng loại, tiến hành thi đấu hỗn hợp, chúng ta và Tụ Hoa, Quân Tinh đều có quan hệ hợp tác, bây giờ công ty cũng đang vào quỹ đạo, muốn lăng xê một vài lính mới.”

“Muốn tôi dẫn dắt bọn họ đi thi?” Tiêu Nghị hỏi.

Đỗ Mai nói, “Bỏ đi, Lâm Nghiêu.”

Lâm Nghiêu lại nói, “Là cậu tham gia cuộc thi.”

Tiêu Nghị nói, “Nhưng tôi không muốn vào giới giải trí nữa...”

Lâm Nghiêu nói, “Lúc đến bán kết, sẽ để tổ chương trình sắp xếp cậu quyết đấu với người của công ty, đến lúc đó xem tình hình... thì cậu rút.”

Tiêu Nghị nói, “Được.”

Tiêu Nghị nói với Đỗ Mai, “Đương nhiên là được, chỉ là tôi không biết có thể vào vòng bán kết không thôi.”

Đỗ Mai nói, “Thật sự được sao?”

“Đương nhiên.” Tiêu Nghị nói, “Trước đây lúc thi ‘Nam sinh tuyệt nhất’, tôi cũng từng được hỏi, muốn vào chung kết thì phải ký hợp đồng mười năm, và nộp năm trăm nghìn tệ tiền tài trợ...”

Đỗ Mai hiểu lầm ý của Tiêu Nghị, “Cái này không cần cậu trả, công ty sẽ chuẩn bị.”

“Được.” Tiêu Nghị đáp.

Lâm Nghiêu nói, “Nhưng nếu rút khỏi cuộc thi, cậu nhất định phải nghe theo sắp xếp của công ty, không được vào giới giải trí, cũng không thể ký hợp đồng với công ty khác nữa, thỉnh thoảng đi hát thì không sao, nhưng mà không thể tham gia các chương trình có tính chất thương mại, nếu muốn tham gia cũng được, nhưng phải quay lại ký hợp đồng với công ty.”

“Không thành vấn đề.” Tiêu Nghị nói.

Tiêu Nghị vốn cũng không muốn tranh giành gì những thứ đó, đi theo Lư Châu lâu như vậy, cậu càng cảm thấy giới giải trí cũng không có gì thú vị. Xét đến cùng, đều là vì tiền. Bán đĩa hát là vì tiền, tham gia hoạt động là vì tiền, cái gì cũng vì tiền, tất cả yếu tố cá nhân của ngôi sao đều bị chuyên đổi thành tỷ suất xem, thành giá trị phòng vé.

Thế nên Lâm Nghiêu bắt tay vào sắp xếp, Đỗ Mai bảo Tiêu Nghị về nghỉ ngơi, điều chỉnh lại tâm trạng, mấy ngày nữa đi gặp người mới của công ty, đến lúc đó cùng đi dự thi.

* * *

Tiêu Nghị về đến nhà, ôm búp bê Lư Châu, xoa xoa đầu, hôn hôn lên miệng nó, kéo tay lên nhìn, phát hiện mắt chiếc nhẫn.

Tiêu Nghị tìm cả buổi, nghĩ không biết có phải lúc Lư Châu ôm tới không để ý nên rơi mất, tuy rằng rất đắt nhưng cũng đành thôi vậy.

“Anh Châu...” Tiêu Nghị xoay người lại, hai chân kẹp lấy chân búp bê, đặt nó lên người mình, tự hỏi, “Sao anh không nói năng gì đã bỏ đi thế? Là sợ em bám lấy anh sao?”

Cùng lúc đó, Lư Châu ở nhà hắt xì một cái.

Điện thoại reo lên, Lư Châu bắt máy, “Dạo này không muốn ra ngoài.”

“Bên ngoài nói ông không đóng phim nữa.” Trịnh Tiểu Thông hỏi, “Có thật không thế?”

Lư Châu nói, “Đừng nói nữa, phiền lắm.”

Trịnh Tiểu Thông, “Chuyện lần trước tôi tra ra là ai làm rồi, ông có biết tại sao lại bị ngã không?”

Lư Châu đáp, “Nói đi.”

“Người ta muốn trị em gái họ Lê cơ.” Trịnh Tiểu Thông nói, “Ông đoán xem là ai muốn trị hẳn?”

Lư Châu không nói gì, Trịnh Tiểu Thông nói tiếp, “Người đại diện của Ô Hằng Cổ công ty ông, trước đây làm cho công ty Huy Lạc, Lê Trường Chinh trước đây là từ Huy Lạc mà ra...”

“Mẹ nó.” Lư Châu chửi thề, “Là thằng nhóc Ô Hằng Cổ làm?”

“Không rõ là ai.” Trịnh Tiểu Thông nói, “Tôi đoán Ô Hằng Cổ không to gan đến thế, trái lại người đại diện của nó dám lắm, một mũi tên trúng hai con chim, vừa làm Lê Trường Chinh tàn phế, vừa giúp Ô Hằng Cổ có được vai Triển Chiêu.”

“Thằng chó ấy, hại ông đây thê thảm thế này!” Lư Châu nói, “Sự nghiệp tình yêu, trong một đêm mất sạch!”

Trịnh Tiểu Thông lại nói, “Để tôi giới thiệu cho ông, đổi công ty đi, tôi thấy bên Đỗ Mai cũng chẳng ra sao. Ông đã hơn ba mươi rồi, suốt ngày bắt đóng ba cái phim thần tượng thanh xuân.”

“Tính sau đi.” Lư Châu nói, “Đỗ Mai và mẹ tôi quen biết, bao nhiêu năm vậy rồi, lại là trưởng bối, chị ấy cũng rất chiếu cố tôi.”

Trịnh Tiểu Thông lại hỏi, “Thỏ con của cậu có đi theo không?”

Lư Châu nói, “Không, tôi để Đỗ Mai giúp cậu ta phát triển, tự mình ra ngoài va chạm một chút.”

“Ra ngoài chơi không?” Trịnh Tiểu Thông hỏi.

Lư Châu đáp, “Mấy hôm nữa đi, giờ không có tâm trạng.”

Lư Châu cúp điện thoại, ngồi trong căn phòng yên tĩnh, thoáng thấy bóng Tiêu Nghị đi từ trên tầng xuống, hỏi anh Châu có ăn hoa quả không, có lên Taobao không, khi thì quái gở nằm xuống sàn lăn qua lăn lại, lúc thì như con sâu nhúc nhích trên sô pha, lớn tiếng hát vang vài câu.

Lư Châu mỉm cười, lắc đầu, thờ dãi, cầm điện thoại lên, mở Wechat, bạn bè đã biết chuyện hẳn hủy hợp đồng với công ty, đều nhắn tin an ủi, hỏi hẳn có kế hoạch tiếp theo không, Lư Châu cũng không trả lời, ngồi trên sô pha nhìn ra cửa kính, ngắm cảnh vật bên ngoài. Cánh cửa kính giống như một màn hình to, giọng hát của Madonna vang lên, bên ngoài cửa sổ tuyết không ngừng rơi.

* * *

Tiêu Nghị ngồi trong công ty, nghe bài hát phát ra từ dàn loa cỡ đại, cuối cùng quyết định hát một ca khúc.

“Xin chào, anh Tiêu.” Người mới đi vào, gật đầu chào Tiêu Nghị.

Lâm Nghiêu giới thiệu, “Tiêu Nghị, đây là Hồ Kim Bảo.”

Tiêu Nghị, “...”

Lâm Nghiêu nói, “Kim Bảo, đây là Tiêu Nghị. Nghệ danh của Kim Bảo là Cảnh Luật, Tiêu Nghị qua đây, hai người làm quen đi.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, trời ạ, cảnh này chuyển quá nhanh rồi đó, Lâm Nghiêu anh có chắc là không đùa tôi không?

Cảnh Luật còn rất trẻ, nhìn như chưa học xong đại học, Tiêu Nghị bắt tay cậu ta, trong đầu toàn là hình ảnh thần tài đang ôm đĩnh vàng cười tít

mắt, hỏi, “Tốt nghiệp chưa?”

“Chưa ạ.” Cảnh Luật trả lời, “Em nghỉ học rồi.”

Tiêu Nghị gật đầu, không hỏi gì thêm, Lâm Nghiêu nói với Cảnh Luật, “Tiêu Nghị sẽ phụ trách giúp cậu hoàn thành vòng đấu loại và chung kết khu vực, sau khi vào bán kết, công ty sẽ sắp xếp người quản lý cho cậu, cố gắng lên.”

Cảnh Luật giống như tất cả những người mới khác, dè dặt, sợ hãi, lúc nói chuyện với Lâm Nghiêu còn gọi giám đốc Lâm, Lâm Nghiêu đi rồi, Tiêu Nghị nói, “Không cần quá khách sáo với tôi.”

“Vâng... Vâng.” Cảnh Luật nói.

Tiêu Nghị rót trà cho cậu ta, hỏi, “Đã chọn được bài chưa?”

Cảnh Luật chưa chọn được, Tiêu Nghị liền bật đĩa lên, cùng cậu ta chọn bài. Tiêu Nghị đã có bài của mình, nhưng Cảnh Luật mãi vẫn chưa quyết định được.

“Trước đây cậu cảm thấy bài nào hợp?” Tiêu Nghị hỏi, “Thích bài nào, bài nào cậu cho rằng mình hát tốt nhất?”

Cảnh Luật có hơi đắn đo, không trả lời Tiêu Nghị, Tiêu Nghị lại nói, “Thế này nhé, bây giờ đi thi đều thích phô bày kỹ năng. Hát âm cao, dùng giọng giả... Ai cũng theo đuổi cá tính. Nếu cậu hát tốt, có thể thử xem, nếu không được thì lấy tình cảm để lay động lòng người.”

“Em hiểu rồi.” Cảnh Luật chọn một bài, Tiêu Nghị liền đi tìm nhạc phổ, hẹn với Cảnh Luật, bảy giờ sáng hàng ngày đến công ty tập hát.

Tiêu Nghị đi nhận lịch trình ở chỗ Đỗ Mai, tháng Tư bắt đầu so tài, Tiêu Nghị đi theo Lu Châu hơn một năm, đã quen với những việc này, biết sắp xếp thế nào. Lúc Cảnh Luật luyện thanh cậu cũng nhân tiện luyện theo, cảm giác lâu rồi không hát, có chút lực bất tòng tâm.

“Chúng ta có thể lập nhóm nhạc lấy tên là ‘Truyền kỳ lạc đà và thỏ’ gì đó.” Tiêu Nghị cười nói với Cảnh Luật. Cảnh Luật có chút nóng nảy, mỗi lần cậu thấy mệt mỏi hoặc không muốn hát nữa, Tiêu Nghị đều cổ vũ cậu như thế.

Cuối tháng Ba, Tiêu Nghị và Cảnh Luật đi họp, chương trình tổ chức ở Bắc Kinh, trên cơ bản ai vào trong ai bị loại đều đã được quyết định xong trong nội bộ, bản thân thí sinh cũng biết rõ, đến cũng chỉ là để có mặt mà thôi.

“Giới thiệu về bản thân đi, hai cậu ai lên trước?” Biên đạo hỏi.

Tiêu Nghị chào hỏi biên đạo, đạo diễn, kế hoạch, chủ nhiệm chương trình, những người này Tiêu Nghị đều rõ trong lòng họ nghĩ gì, “Tổng giám đốc Đỗ Mai cử em đến dự thi, nhân tiện, qua đây, Cảnh Luật, chào hỏi các thầy cô đi.”

“Em chào các thầy cô.” Cảnh Luật vội nói.

Mọi người đều mỉm cười, Tiêu Nghị biết, khi giao tiếp với bọn họ chỉ cần không tỏ vẻ quá cao ngạo, mặc dù mình nhỏ, nhưng hầu hết đều sẽ không gây khó dễ cho mình.

“Cậu nói về câu chuyện của mình trước đi.” Biên đạo nói, “Phải quay phỏng vấn trước một đoạn, trước khi cậu lên sân khấu thì phát, chắc cậu cũng biết tuần tự của chương trình rồi.”

“Vâng.” Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, “Em tốt nghiệp học viện âm nhạc, khoa sáng tác, sau khi tốt nghiệp, có làm MV và hậu kỳ cho bên Sina, rồi được bạn bè giới thiệu, ký hợp đồng làm trợ lý riêng cho Lư Châu một năm rưỡi...”

Đạo diễn còn chưa đọc tài liệu cá nhân của Tiêu Nghị, nghe cậu nói tới đây thì giật mình, “Cậu là trợ lý riêng của Lư Châu?”

“Vâng.” Tiêu Nghị nói.

“Ghê gớm đấy.” Chủ nhiệm chương trình cười nói, “Mấy hôm trước tôi và người đại diện của Ninh Á Tình mới nhắc tới cậu.”

Tiêu Nghị vội nói, “Cùng thái tử đi học thôi ạ... Lần này chủ yếu là giúp Cảnh Luật, tổng giám đốc của chúng em cũng đã nói rồi.”

“Ừm.” Biên đạo nói, “Nên quay đoạn phim tuyên truyền này thế nào nhỉ... Thật ra có chút phiền phức, cậu có ý kiến gì không?”

Tiêu Nghị nói, “Dựa theo giới thiệu vừa rồi của em không được sao?”

Không ai nói gì, Tiêu Nghị nghĩ nghĩ, “Là vì anh Châu sao?”

“Đúng vậy.” Biên đạo nói, “Tổng giám đốc của các cậu có nói riêng với tôi, tốt nhất là đừng nhắc đến cậu ta.”

Tiêu Nghị nói, “Vậy thì cắt phần đó đi, nói em làm việc ở một công ty là được rồi.”

“Đây là người làm việc ở một công ty bình thường về âm nhạc.” Đạo diễn nói, “Phong cách của chương trình cần những người...”

“Người bình thường.” Tiêu Nghị nói, “Bài hát về cuộc sống, những tiếng ca giữa thành phố đầy bộn bề phức tạp.”

“Đúng vậy!” Biên đạo cười nói, “Cậu hiểu rồi đấy, hơn nữa tới lúc đó lên sân khấu, biểu hiện của cậu cũng không được giống những người khác, ví dụ như nói thích hát, cho dù thế nào cũng theo đuổi giấc mơ, những lời này các thí sinh khác đã nói rồi.”

Tiêu Nghị nói, “Vậy thì nói mong ước được hát, nhưng thích sống cuộc sống bình thường, so với đứng trên sân khấu thì thích được đứng sau cánh gà hơn.”

“Như vậy người xem sẽ hỏi, thế cậu đến tham gia cuộc thi để làm gì?” Đạo diễn nói.

Tất cả đều bật cười.

Tiêu Nghị cũng cười tự giễu, liếc nhìn Cảnh Luật, Cảnh Luật có chút cảm động, Tiêu Nghị vỗ vai cậu ta, nói với đạo diễn, “Em đến dự thi là để được đứng trước ống kính nói một câu, hoàn thành tâm nguyện của em.”

“Cũng được.” Đạo diễn nói, “Đến lúc đó cứ dựa theo đó mà sắp xếp huấn luyện viên của cậu.”

Biên đạo nói, “Nội dung cái này tốt nhất nên bàn bạc trước với tổ sản xuất chương trình.”

Tiêu Nghị cười nói, “Em hiểu mà, em sẽ không nói lung tung đâu. Hơn nữa đây cũng là chương trình ghi hình trước mà. Nào, qua đây Cảnh Luật, tới lượt cậu.”

Chương 36

Cảnh Luật nói, “Ước mơ của em là ca hát, vậy có được không?”

Đạo diễn lắc đầu, chủ nhiệm sản xuất suy nghĩ một chút, “Có ai làm cậu bận tâm không, hay là phiêu bạt ở Bắc Kinh, có điều gì khiến cậu đặc biệt cảm động ấy... Chương trình của chúng ta phải thật xúc động, khiến khán giả cảm động lây, cậu là đối tượng chính để công ty quảng bá, cậu không giống Tiêu Nghị, cậu ấy là nhạc sĩ tự do...”

Tiêu Nghị đứng dậy, đẩy cửa đi ra hành lang, lôi điện thoại ra nhắn tin qua Wechat cho Lư Châu. Mấy hôm nay, tối nào cậu cũng nhắn chúc Lư Châu ngủ ngon, buổi sáng thức dậy cũng nhắn, anh Châu, em dậy rồi.

“Anh Châu, em tham gia cuộc thi tài năng.”

Tiêu Nghị quay camera ra cửa sổ, chụp một tấm hình, bên ngoài là sương mù.

“Anh ở Canada có khỏe không? Có xem được đài trong nước không?”

Lư Châu vẫn không trả lời, Tiêu Nghị đẩy cửa đi vào phòng, phần giới thiệu của Cảnh Luật cũng đã quay xong.

Ba ngày sau, lần này là đi họp với huấn luyện viên, thí sinh chờ ở bên ngoài, nghe gọi đến tên thì đi vào, sau khi Tiêu Nghị vào trong thì đụng mặt Tề Toàn.

Tiêu Nghị đã biết Tề Toàn làm giám khảo từ trước, Tề Toàn tươi cười, cầm bút để bên mép. Trường họp này có chút khó xử, dù sao hai bên cũng

coi như có thù oán, nhưng bây giờ Lư Châu đã hủy hợp đồng với công ty, Tề Toàn cũng không nói gì được.

“Là Tiêu Nghị sao?” Một người trung niên đứng lên, đó là Vương Cảnh - chế tác âm nhạc, Tiêu Nghị lập tức bước tới bắt tay, Vương Cảnh cười nói, “Đạo diễn Quách từng nhắc đến cậu.”

Tiêu Nghị không ngờ chỉ mới quen đạo diễn Quách vài tháng, vậy mà ông lại quan tâm như thế, nhất thời rất cảm động, Vương Cảnh lại nói với hai nữ ca sĩ bên cạnh, “Bài chủ đề cho ‘Phong Phiêu Như’ là do Tiêu Nghị viết.”

Tiêu Nghị cúi đầu, “Nhờ bốn huấn luyện viên chỉ giáo.”

“Cậu là trợ lý của Lư Châu?” Một ca sĩ mập mạp người Hongkong hỏi.

“À.” Tiêu Nghị quay về giữa sân khấu, đáp, “Là trước kia.”

Một huấn luyện viên khác là người dân tộc, cô cười hỏi, “Lư Châu gần đây sao không đóng phim thế?”

“Anh ấy bị thương nhẹ trong lúc quay.” Tiêu Nghị đáp, “Cần phải nghỉ ngơi.”

“Bắt đầu đi.” Sắc mặt Tề Toàn có chút khó coi, Tiêu Nghị hít sâu một hơi, dừng một chút, bắt đầu hát bài đã chọn trước.

Hát được một nửa, cậu nhìn xuống vẻ mặt của bốn huấn luyện viên, mọi người đều có vẻ nhàm chán, Tề Toàn móc mũi, chị mập thì nghịch điện thoại, chị ca sĩ dân tộc thì cời giày cao gót, đong đưa chân dưới bàn, Vương Cảnh thì đang soi gương.

Tiêu Nghị dừng lại.

“Không tệ.” Cô nàng mập mập cất điện thoại đi, “Khá hơn nhiều so với mấy người trước.”

“Em hát mỹ thanh.” Huấn luyện viên tên Quý Tử kia nói, “Nghe không ra lắm, lên sân khấu hiệu quả có thể sẽ tốt hơn, mọi người thấy thế nào?”

“Được.” Vương Cảnh nói, “Đến lúc đó thì thế này, tôi sẽ ấn nút chọn cậu nhé, còn ba vị thế nào?”

Chị mập khoát khoát tay với Tiêu Nghị, “Cố gắng lên, cậu không thành vấn đề!”

Quý Tử nói, “Tôi cũng chọn.”

Tề Toàn cười ha ha, “Tôi thì theo mọi người, cùng chọn cậu.”

Tiêu Nghị gật đầu, dù sao cậu cũng sẽ bị loại, được chọn hay không chẳng quan trọng, đang muốn nói cảm ơn thì Tề Toàn lên tiếng, “Tiêu Nghị.”

Tiêu Nghị mỉm cười nhìn Tề Toàn.

Tề Toàn nói, “Cậu cũng phân nửa là người của giới giải trí rồi.”

Tề Toàn nheo mắt lại, cười cười nhìn cậu, Vương Cảnh lại nói, “Cậu ấy sáng tác không tệ, đạo diễn Quách vẫn rất thích bài ‘Cổ đạo thu phong’.”

Tiêu Nghị cười nói, “Đáng tiếc là chưa lấy được giấy phép phát sóng.”

Tề Toàn lại nói, “Hân Nhiên nhà tôi mấy hôm trước còn nhắc tới cậu, Lư Châu hủy hợp đồng với Hoa Hưng, không biết cậu muốn đi theo con đường nào?”

Tiêu Nghị nói, “Tôi vẫn phục vụ cho công ty.”

Chị mập mạp nói, “Mong chờ nhiều ca khúc mới của cậu! Tôi về phải đi nghe thử mới được.”

Tiêu Nghị cười nói, “Vâng.”

Tề Toàn, “Rảnh thì cùng ra ngoài ăn cơm nhé?”

Tiêu Nghị nói, “Vâng, tôi mời.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, tôi thèm vào đi ăn với anh... Đi ra ngoài, cậu nghe thấy tiếng bàn luận ở đối diện hành lang, nói rất nhỏ nhưng Tiêu Nghị vẫn nghe được.

“Cái thằng ngu Lư Châu ấy, hần không nâng thì ai nâng chứ, chắc ngã hông nào rồi...”

Tiêu Nghị ngẩng phất đầu lên, trong nháy mắt cả hành lang lập tức yên tĩnh.

Tiêu Nghị đi tới, hỏi người vừa lên tiếng, “Xin hỏi bạn là người của công ty nào?”

Người nọ trừng mắt nhìn Tiêu Nghị, “Không phải tôi nói.”

Tiêu Nghị nhận ra giọng này, vừa nãy chính là cậu ta nói.

“Rảnh không? Tôi giải thích với bạn, đừng hiểu lầm.” Tiêu Nghị chân thành nói, “Mọi người đều cùng đi dự thi...”

Xung quanh cậu ta đều là người quen, nhìn trái nhìn phải, tất cả bật cười.

“Anh nói đi.” Người đó nói, “Không thành vấn đề.”

Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, đâm thẳng một cái vào mặt cậu ta.

Cả hành lang trong nháy mắt hỗn loạn, hoàn toàn bùng nổ, năm sáu người nhào tới đè Tiêu Nghị lại, trước đây Tiêu Nghị từng đi đánh nhau với Đỗ Mã, căn bản chẳng quan tâm đến ai đánh mình, chỉ nhằm vào mục tiêu, nhưng trận ẩu đả này diễn ra chưa tới một phút đã ngừng, đầu Tiêu Nghị ong ong, bị bảo vệ kéo ra, cả hai bên bị đẩy vào văn phòng.

Tiêu Nghị bị đánh sưng húp mặt mũi, thí sinh kia còn bị đánh ác liệt hơn, mặt toàn máu mũi, Cảnh Luật đi ra thấy Tiêu Nghị bị đánh, không ngờ cũng xông lên đâm cho tên kia mấy quyền. Đạo diễn, giám chế, chủ nhiệm đều bị chọc cho tức điên lên.

Đỗ Mai chạy đến, nói chuyện với đối phương một hồi, Tiêu Nghị chò ở phòng bên cạnh, nói với Cảnh Luật, “Lần sau gặp chuyện này, cậu đừng ra tay, để tôi là được. Cậu thấy ai ngứa mắt, nói xấu sau lưng chúng ta thì cứ nói cho tôi.”

Cảnh Luật nói, “Bọn họ nói mấy ngày rồi, lúc đầu em không dám nói với anh.”

“Hát cho tốt vào.” Tiêu Nghị nói, “Cậu sẽ nổi tiếng, đến lúc đó đạp hẳn dưới chân.”

Cảnh Luật gật gật đầu.

Đỗ Mai nói chuyện xong, đi ra với giám chế, không ngờ lại rất vui vẻ, phụ trách tuyên truyền đi theo phía sau, cười cười nói nói.

“Được rồi.” Giám chế nói, “Hai người bắt tay đi, chuyện này coi như bỏ qua.”

Giám chế chương trình là người có máu mặt, Đỗ Mai và người quản lý thí sinh kia cũng không thể không nể mặt, hai bên nói chuyện vài câu, Tiêu Nghị bị đánh bầm mặt, cười đưa tay về phía người kia, hai bên bắt tay, Tiêu Nghị bước lên, nói, “Xin lỗi, đừng để bụng.” Nói xong Tiêu Nghị còn chủ động kéo tay hắn ôm một cái, tên kia ghé vào tai Tiêu Nghị, buông một câu chửi thề.

Tiêu Nghị không nói gì, biết hắn đắc tội giám chế, chắc chắn sẽ không làm ăn được gì, câu nói kia bị không ít người xung quanh thấy, mặt giám chế lập tức biến sắc, có điều không nói gì, người quản lý của đối phương lập tức kéo người rời đi.

“Tổng giám đốc Đỗ.” Tuyên truyền hỏi, “Viết thông cáo thể nào đây?”

“Tương thân tương sát đi.” Đỗ Mai nói, “Chúng ta về công ty nghiên cứu một chút, cố gắng lái theo hướng bán hủ.”

“Được.” Tuyên truyền nói.

Tiêu Nghị thầm nghĩ, chiêu này chắc là học từ Lý Diệp, cái gì cũng có thể xào nấu, sau khi rời khỏi, Tiêu Nghị lái xe đưa bọn họ về, Đỗ Mai nói, “Người mới đó là của công ty Quang Hoa, là công ty quản lý cũ của Ô Hàng Cổ, cậu đánh rất đẹp.”

“Ừm.” Tiêu Nghị nói, “Có ai cần đánh nữa không?”

“Không có.” Đỗ Mai nhìn Tiêu Nghị, “Về nhà nhớ lăn trứng, đừng để tới lúc ghi hình còn thấy vết thương.”

Tiêu Nghị biết không sao bèn yên tâm, cùng ngày bài tuyên truyền cũng được đưa lên, trên Weibo toàn là mấy bài cổ tình gây chú ý về “giọng ca trai nghèo”, Tiêu Nghị không còn lấy làm lạ nữa, chẳng thèm đi xem

mấy tin lãng xê kiểu này, tổ chương trình còn đăng tấm ảnh hai người ôm nhau lên Weibo.

Tiêu Nghị lúc trước viết bài hát cho Lư Châu, ít nhiều cũng có chút danh tiếng trên mạng, biết được cậu định tham gia thi hát, fan càng ngày càng nhiều, đến cả chuyện nhờ bóng Lư Châu, chuyện năm ngoái... Tất cả đều bị lôi lên xào lại một lần, Tiêu Nghị đọc bình luận của fan để lại, lòng vừa xót xa vừa cảm động, không ngờ có không ít người còn nhớ bài hát ngày xưa của cậu.

Trong đó có một bình luận: Em rất thích bài “Niên hoa” của anh, em biết anh sẽ nổi tiếng.

Lúc Tiêu Nghị nhìn thấy tin nhắn này, thiếu chút nữa là khóc, những đêm đứng dưới trời tuyết, những đêm dài ở Lệ Giang xa hoa, ở quán bar Lan Quế Phường trên đất Quảng Châu...

Nếu nói đó là ca khúc, chi bằng nói đó là một đoạn ký ức.

Weibo của Tiêu Nghị chưa từng rộn ràng như thế, tin nhắn gửi đến cậu trả lời không xuê, trả lời được vài người thì lại có người khác nhắn, mấy người trước lại muốn nói chuyện, hết như một quả cầu tuyết càng lăn càng to.

Tiêu Nghị gần như muốn khóc xin fan đừng nhắn nữa, đã muốn thế này rồi ngày mai không cần đi học sao... Cuối cùng không trả lời hết, đành phải xem xong không trả lời.

Có điều kéo mãi kéo mãi trong số những tin nhắn riêng ấy, có một cái thế này.

@TalàthiêntàilưChâu: Người đánh cậu tên gì?

@TiêuTuzki: Là em đánh người ta.

@TalàthiêntàiLưChâu: Mẹ nó bót nói nhảm, nó tên gì?

@TiêuTuzki: Thật là em đánh người ta đấy.

@TalàthiêntàiLưChâu: Cậu để auto trả lời đấy hả?!

@TiêuTuzki: Anh Châu, anh đang ở đâu? Em rất nhớ anh, anh sao có thể làm vậy, sao có thể vứt bỏ em như vậy, sao anhỡ lòng nào?

@TalàthiêntàiLưChâu: Ai cho cậu đổi đề tài thế hả? Không nói thì tự tôi tìm hiểu.

@TiêuTuzki: Anh về nước rồi à?

Lư Châu không đáp, Tiêu Nghị lại gửi một đồng tin nhắn, Lư Châu block luôn cậu.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị a a a gào lên, ôm búp bê Lư Châu lăn tới lăn lui, cuối cùng đề lên nó, cầm điện thoại lên gọi cho Lư Châu, tắt máy.

Thế là Tiêu Nghị triệt để phát điên, trong lòng không ngừng xỉ vả, nhất định bắt tôi phải block anh anh mới chịu để ý tới tôi đúng không?

Tiêu Nghị gửi một đồng tin nhắn cho Lư Châu qua Wechat, Lư Châu cũng không trả lời, cậu không dám lên Weibo nói lung tung, sợ bị fan mò ra cái gì, đành phải tạo một nick clone, nhắn tin cho Lư Châu, phát hiện bị giới hạn quyền hạn, đành phải bỏ cuộc.

Nửa đêm hấn thức dậy, lên Weibo của Lư Châu, vẫn là mấy status từ năm ngoái, Lư Châu có vẻ không up gì mới, còn có vài fan vẫn chưa từ bỏ

ý định, ở dưới hỏi nam thần đi đâu vậy, mau trở về đi, cho dù anh biến thành thế nào em vẫn yêu anh, vân vân mây mây...

Tiêu Nghị lướt một hồi, đột nhiên phát hiện mình hết bị block rồi, thế là lập tức nhắn tin cho Lư Châu.

@TiêuTuzki: Nếu anh không để ý tới em, em sẽ đem chuyện anh block em lên Tianya nói.

@TalàthiêntàiLưChâu: Cậu dám??? Ông đây sẽ tìm người thịch cả cậu và Quảng Nhan.

@TiêuTuzki: Quảng Nhan là ai???

Tiêu Nghị: @.@

Lư Châu lại block Tiêu Nghị, Tiêu Nghị lại đành im lặng.

Tiêu Nghị nhìn chăm chăm Weibo của mình, quả nhiên không lâu sau, Lư Châu bỏ block, Tiêu Nghị lập tức nhắn tin.

@TiêuTuzki: Em yêu anh như thế sao anhỡ nhỡ tâm đối xử với em như vậy?

@TalàthiêntàiLưChâu: Cút.

Lại bị block, Tiêu Nghị đành phải tiếp tục lướt web, mở một phim Mỹ ra xem, rồi nhìn chăm chăm trạng thái của mình, lúc ba giờ Lư Châu bỏ block.

@TiêuTuzki: Em hát cho anh nghe một bài nha, anh nghe em hát này, người em yêu nhất là anh...

@TalàthiêntàiLưChâu: Cậu đủ chưa!

Lần này bị block, Lư Châu hình như không có ý định bỏ nữa, Tiêu Nghị đành phải đi ngủ, hôm sau thức dậy phát hiện Weibo của mình bị đổi tên thành Tuzki M.

Tiêu Nghị, “...”

Bên dưới Weibo có một đám fan vào bình luận đáng yêu quá đáng yêu quá, Tiêu Nghị biết chắc là Lư Châu vào đổi, gọi điện cho hắn thì vẫn tắt máy.

Hôm nay chương trình gọi từng nhóm đến ghi hình, Tiêu Nghị lên xe, chào hỏi nhóm thí sinh, không ai còn dám nói năng gì, giờ Tiêu Nghị mới biết người hôm qua tên là Quảng Nhan.

Tiêu Nghị hoàn toàn không ngờ, bản thân cũng có một ngày được ống kính đi theo, cậu học thuộc kịch bản, đi đến một vài chỗ ở Bắc Kinh, cùng ngày trở về thu âm, sau khi vừa nhìn vừa đọc to kịch bản một cách đầy cảm xúc xong, mở lại xem đoạn phim của mình thế nào.

“Có thể copy mang về không?” Tiêu Nghị hỏi.

“Chương trình còn chưa quay mà.” Biên tập nói, “Chờ phát sóng xong là có thể.”

Tiêu Nghị gật đầu, mấy hôm nay cậu vẫn gọi điện cho Lư Châu, lên Weibo cũng gọi nhưng đều chẳng được trả lời.

Ngày mừng Một tháng Tư sẽ bắt đầu ghi hình, ngày mừng Năm phát sóng, chỉ là đấu vòng loại, thế nên những thí sinh được chọn đều phải có mặt, tổ chương trình nhận được danh sách đăng ký của thí sinh từ khắp nơi trên toàn quốc, cuối cùng chọn được sáu mươi người, trong sáu mươi người này sẽ có ba mươi hai người bị loại luôn từ đầu.

Trong đó các công ty giải trí cũng nhét vào không ít người, mà cho dù chưa ký kết với ai, khi qua được vòng loại, cũng sẽ được các công ty tài trợ cho chương trình tự liên hệ ký kết hợp đồng. Lúc đó nếu vẫn không có công ty nào chịu ký, vọng tưởng dựa vào năng lực ca hát đi thẳng tới chung kết là không thể.

Trên thực tế lần này cả chủ nhiệm chương trình cũng phải than vãn, vòng đấu loại có quá nhiều người chưa có công ty, gần tới mười lăm người.

Nhưng để chương trình có vẻ thật hơn một chút cũng đành phải chấp nhận.

Ngày mừng Một tháng Tư, khán giả đều đã về chỗ, tổ chương trình đưa cho Tiêu Nghị không ít vé, bảo cậu tìm bạn bè đến xem, Tiêu Nghị biết tìm ai chứ?

Đành phải nói, “Em không có bạn, không cần đâu.”

Đỗ Mai gọi điện đến, Tiêu Nghị nói lại tình hình, Đỗ Mai nói, “Sao lại không có bạn? Cậu thật là, ai... Đợi đã.”

Thế là cùng ngày, Đỗ Mai kéo một đám fan của Tiêu Nghị đến trường quay, đa số là bỏ tiền ra thuê, lấp đầy mấy hàng ghế.

Tiêu Nghị ngồi trong hậu trường, chưa đến lượt cậu, thợ trang điểm còn đang make up cho những người khác, Tiêu Nghị không khỏi nhớ đến lần đầu tham gia thi tuyển, căng thẳng đến nổi suýt nữa tè ra quần, năm đó mấy người Đỗ Mã đều có mặt cổ vũ cho cậu, Tiêu Nghị còn không ngừng giục thợ trang điểm nhanh lên một chút, mãi đến khi trước khi lên sân khấu ba phút mới make up xong...

Bây giờ Tiêu Nghị không sốt ruột, mà ngồi lướt Weibo.

“Cảnh Luật.” Tiêu Nghị cười nói, “Cố gắng lên, cậu sẽ nổi tiếng.”

Cảnh Luật có chút căng thẳng, gật đầu.

Tiêu Nghị thiết lập Weibo không nhận tin nhắn từ người lạ, như vậy những người cậu không follow sẽ không thể gửi tin nhắn cho cậu nữa, thế giới vậy là yên tĩnh, nhưng kéo xuống vẫn thấy có một tin nhắn từ Weibo lạ.

@lfqlz009: Chào anh.

@TuzkiM: Bạn là ai?

@lfqlz009: Em là fan của anh, lần trước anh theo dõi em rồi, quên rồi sao? ‘3

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị căn bản không nhớ mình có follow người này, tìm hiểu thông tin, phát hiện là một Weibo mới tạo gần đây.

@lfqlz009: Anh muốn tham gia thi “Giọng hát mới” sao?

@TuzkiM: Đúng vậy, hôm nay bạn tới xem sao?

@lfqlz009: Không có, cố gắng lên, em thích ca khúc của anh nhất đó.

@TuzkiM: Cảm ơn nha.

Tiêu Nghị bật cười, vừa xem Weibo của fan này, phát hiện toàn là đăng ảnh troll các kiểu, có những cái rất buồn cười.

@lfqlz009: Anh ơi, chờ anh nổi tiếng, có thể ký tên cho em không?

@TuzkiM: Tôi sẽ không nổi tiếng đâu, nhưng cho dù không nổi tiếng vẫn sẽ ký tên cho bạn, được không?

@lfqlz009: Anh sẽ nổi tiếng mà, em rất thích những MV trước đây anh làm (mặt cười) Ngay lần đầu tiên xem tác phẩm của anh, em đã biết là anh sẽ nổi tiếng!

@TuzkiM: Cảm ơn.

Tiêu Nghị nhớ ra rồi, hôm đó lướt Weibo, cũng chính fan này đã nhắc đến bài “Niên hoa”, lúc đó cậu còn cảm động đến suýt khóc.

@TuzkiM: Bạn cũng cố lên nha.

@lfqlz009: Vâng, anh thi tốt nha! Moa moa ~ ‘3

@TuzkiM: Moa moa.

Mặt Tiêu Nghị nổi sọc đen, đã bao nhiêu năm không dùng giọng này để nói chuyện với fan rồi, không để ý thì thôi, bây giờ trong đầu toàn vang lên moa moa moa moa moa... Moa moa moa... Tiêu Nghị sắp hát theo bài “Súy Song Ca” đến nơi rồi.

“Số bảy.” Thợ trang điểm gọi.

Tiêu Nghị đi tới để make up, thấy thí sinh cùng nhóm còn có quà của fan.

“Cậu rất đẹp trai.” Thợ trang điểm cười nói.

“Cảm ơn.” Tiêu Nghị nói.

Tiêu Nghị trong gương thật như có kỳ tích, đẹp trai hơn trước nhiều. Theo Lư Châu một thời gian, bị bắt chạy bộ, rèn luyện, mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, ngủ sớm dậy sớm, Lư Châu hết như một người có

năng lượng không bao giờ cạn vậy. Tiêu Nghị lúc này nhìn giống như một chàng trai vừa mới tốt nghiệp đại học.

Trong đầu toàn là giai điệu moa moa, Tiêu Nghị phát hiện một chuyện vô cùng nghiêm trọng, cậu không thể loại hai chữ này ra khỏi đầu.

“Được rồi.” Thợ trang điểm nói, “Cố gắng lên!”

“Cảm ơn.” Tiêu Nghị nói, chủ động tiến lên ôm thợ trang điểm một cái, lúc đi quay phim cùng Lư Châu, hẳn thấy mỗi khi Lư Châu được trang điểm xong, hay là làm tóc xong, đều sẽ chủ động nói cảm ơn với nhân viên, so với rất nhiều diễn viên được make up xong thì đi thẳng ra ngoài, Lư Châu được yêu quý hơn nhiều.

Lư Châu cũng đã dạy cho Tiêu Nghị, cho dù là lúc nào, cũng phải khách sáo với thợ trang điểm và stylist, đầu của cậu là nằm trong tay họ, nếu gây thù chuốc oán, họ chỉ cần tùy tiện chơi cậu một chút thôi cũng coi như xong đời.

Tiêu Nghị đứng trong hậu trường, hít sâu một hơi.

Cảnh Luật vẫn đang ở trên sân khấu, đã hát xong.

“Em đến từ Thẩm Dương, Thẩm Dương trong Tiểu Thẩm Dương.” Cảnh Luật nói, “Từ nhỏ đã thích hát Qua Khẩu...”²

² *Qua Khẩu: Một loại hình văn nghệ truyền thống của miền Bắc Trung Quốc.*

Dưới sân khấu bèn bật cười, chị mập mập hỏi, “Không tệ! Hát Qua Khẩu là cái gì?”

Vì vậy các huấn luyện viên bắt đầu giải thích về Qua Khẩu, cười một hồi, Vương Cảnh hỏi, “Đã tốt nghiệp đại học chưa?”

Tiêu Nghị nhìn kịch bản, biết là lên sân khấu thì dựa vào kịch bản nói, không có gì để thể hiện hết, có điều thế nào Tiêu Nghị vẫn thấy hồi hộp.

“Cắt!” Đạo diễn hô lên.

“Chỉnh lại make up, đồ nhiều mồ hôi quá.” Đạo diễn nói.

Tê Toàn cười an ủi, “Đừng căng thẳng quá.”

Cảnh Luật gật đầu, thợ trang điểm chạy lên dặm phấn, các huấn luyện viên uống nước, một lát sau lại tiếp tục.

“Chuẩn bị xong chưa?” MC hỏi Tiêu Nghị.

“Xong rồi.” Tiêu Nghị đáp.

MC nói, “Đừng căng thẳng, nói sai hay quên lời thì làm lại, chúng ta ghi hình trước nên không sao.”

Tiêu Nghị ôm MC một cái, chuẩn bị lên sân khấu.

Trên màn hình lớn đang chiếu đoạn phim quay trước của Tiêu Nghị.

“Tôi là Tiêu Nghị.”

Mùa xuân ở Bắc Kinh, sợi bông bay đầy trời.

“Tôi đến từ Hồ Bắc, học đại học ở Bắc Kinh bốn năm, phiêu bạt ở đây chín năm rồi.”

Dòng người qua lại như nước chảy, cùng với Tiêu Nghị mang balo trên lưng, ngẩng đầu nhìn màn ảnh trên tòa nhà Hoa Mậu.

“Không xe, không nhà, tương lai mờ mịt.” Giọng nói của Tiêu Nghị vang lên, “Công việc của tôi là làm hậu kỳ, tôi thích âm nhạc, thích MV,

thích tất cả những gì khiến cho người ta cảm thấy tốt đẹp, tôi muốn là một con người bình thường, nếu như tôi có thể vào vòng trong, đứng trên sân khấu, vậy thì tôi sẽ...”

Ông kính máy quay chậm rãi hướng về phía mặt trời đang lặn xuống, bóng lưng của Tiêu Nghị cô đọng trên một con đường của Bắc Kinh.

“Tôi muốn, nói với một người, một câu.”

Khung cảnh rất đẹp, nhưng Tiêu Nghị không biết tại sao, lúc nghe tới câu “Nói với một người một câu” thì trong đầu lại tự động tấy não thành “Moa moa!”

Đèn trên sân khấu tắt đi, MC nhỏ giọng nói, “Mic bật rồi, nhớ đừng có thử mic nha.”

Tiêu Nghị mặt nổi sọc đen, trong đầu vẫn còn vang vọng “Moa moa”, đi lên sân khấu.

Cậu cầm mic, đứng trong bóng tối, hít sâu một hơi.

Chương 37

"Don't cry for me Argentina -!" Giọng hát của Tiêu Nghị vừa cất lên, cả khán phòng chấn động, giọng hát của cậu rất dày, hơn nữa lại chọn ca khúc kinh điển này, so với giọng nữ của bài hát, giọng nam của Tiêu Nghị lên hoàn toàn không chút khó khăn, hơn nữa còn đem lại một cảm giác khác hẳn của Madonna, trong giọng hát của cậu có sự bi thương, trĩu nặng và thể lương, vừa thể hiện được kỹ năng, vừa truyền tải được cảm xúc.

Nghe thấy câu hát đầu tiên, Vương Cảnh lập tức bấm nút, quay lại, lớn tiếng ủng hộ.

"The truth is I never left you..." Tiêu Nghị hát, giọng hơi rung, mắt nhắm lại, "All through my wild days..."

Cho đến khi cậu hát đến câu, "I love you and hope you love me..." Âm thanh dần nhỏ lại, kết thúc với đoạn "Yeah hey...", cả khán phòng vỗ tay, nhưng âm nhạc vẫn chưa kết thúc, trong nháy mắt chuyển tông, nối vào nhạc của một bài hát khác, hai đoạn nhạc tiếp nối nhau vô cùng mượt mà, không chệ vào đâu được, ngay sau đó tiết tấu cũng nhanh hơn, chuyển đến đoạn điệp khúc.

Cả khán phòng ồ lên, vỗ tay âm ỉ.

"You know I can't smile without you."

Tiêu Nghị khẽ nhướn lông mày, hướng về phía ba huấn luyện viên hát, đèn thứ hai sáng lên, chị mập quay lại.

Sau đó Tiêu Nghị lại theo sự thay đổi của tiết tấu, chuyển sang một bài hát khác, “Send someone to love me -!”

“I need to rest in arms! Keep me safe from harm...” Tiêu Nghị buông giọng thỏa sức hát, thần thái hào hứng, vào thời khắc đó, ánh đèn xoay tròn, cả sân khấu như thành của riêng cậu, giai điệu càng lúc càng nhanh.

“To be a better man -”

Tiêu Nghị thu mic cực đẹp, cuối cùng cả Quý Tử cũng quay lại, chỉ có Tề Toàn là còn đưa lưng về sân khấu.

Khán phòng bật sáng đèn, khán giả vỗ tay điên cuồng, fan do công ty thuê đã hét muốn điên rồi.

“Bạn thật sự rất đẹp trai!” Chị béo nói, “Tôi chưa từng thấy thí sinh nào đẹp trai như vậy, bạn có biết bạn rất đẹp trai không?”

Tiêu Nghị nói, “Không biết... Đẹp trai thực ra cũng không có tác dụng gì lắm.”

“Sao lại không?” Vương Cảnh nói, “Đẹp trai thì sẽ có ngựa cưỡi, có xe ngồi, có tương sĩ yêu thầm, còn có pháo nổ, thật tốt, đúng không?”³

³ Từ đẹp trai trong tiếng Trung còn có một nghĩa khác là “chủ tướng”, ở đây chơi chữ, ám chỉ quân tướng trong cờ tướng.

Cả khán phòng cười vang, Tề Toàn nói, “Ai da, anh Vương anh thật là đáng ghét quá đi ha ha ha!”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị mặt nổi sọc đen.

“Giới thiệu bản thân đi.” Quý Tử nói, “Ba vị huấn luyện viên đều chọn bạn, đây là lần đầu tiên bạn dự thi?”

“Năm năm trước em từng tham gia vòng tuyển chọn ‘Nam sinh xuất sắc nhất’.” Tiêu Nghị nói.

“Ồ...” Bốn vị huấn luyện viên đều như suy nghĩ gì đó.

“Sao lại không thi tiếp?” Vương Cảnh hỏi, “Bạn rất có tài, có thể đem ba bài hát tiếng Anh ghép lại làm một không chỗ hở, rất ít thấy ai hát như thế.”

Chị mập nói, “Cô Đại Kê từng hát rồi, là liên khúc.”

Tiêu Nghị cười nói, “Đúng vậy, là liên khúc, em nghĩ đây là... Ba giai đoạn của tình yêu, từ bài thứ nhất đến bài thứ hai rồi bài thứ ba, nói về ba cảm nhận của tình yêu.”

“Ồ? Ba cảm nhận gì?” Vương Cảnh hỏi.

Tiêu Nghị đáp, “Sự phiền muộn của lúc mới thích còn ngây ngô chưa hiểu gì, khi rơi vào bể tình rồi thì lo được lo mất, cuối cùng là dâng hiến tất cả và khát khao được đáp lại.”

Cả khán phòng đều nhìn Tiêu Nghị, bốn huấn luyện viên nhất thời không biết nói gì, Vương Cảnh hỏi, “Bạn thích người nào đó sao? Hôm nay người đó có tới đây không?”

“Cắt!” Đạo diễn hô, “Anh Vương, hôm nay cậu ấy đến đây một mình.”

Tạm dừng, đạo diễn đi tới chỗ bốn huấn luyện viên thương lượng, thợ trang điểm lên dặm phấn cho Tiêu Nghị, Tiêu Nghị cười nói, “Moa moa.”

Thợ trang điểm, “...”

“Moa moa.” Thợ trang điểm cười đáp.

Tiêu Nghị cuối cùng cũng thốt được ra miệng cái câu tởm não này rồi, cảm giác như trút được gánh nặng, quay lại, đạo diễn nói, “Bắt đầu đi.”

Tề Toàn cười chỉ Tiêu Nghị, “Có biết tại sao tôi không chọn bạn không?”

Các huấn luyện viên đều mỉm cười, Tiêu Nghị cười không đáp.

“Khả năng hát của bạn tôi không thừa nhận.” Tề Toàn nói, “Có điều tài năng thì bạn có, bạn rất biết sáng tạo, tôi nghĩ bạn nên thử theo con đường sáng tác và biên soạn ca khúc.”

“Huấn luyện viên nói đúng.” Tiêu Nghị nói, “Em cũng cảm thấy vậy.”

“Hy vọng sẽ nhìn thấy biểu hiện tốt hơn của bạn ở vòng sau.” Chị mập nói, “Đến đây, tôi cài băng cho bạn.”

Tiêu Nghị tiến lên, ôm bốn huấn luyện viên, chị mập nói, “Chàng đẹp trai, cố gắng lên!”

Tiêu Nghị hôn cô một cái, đeo băng, hướng về lối ra.

Sau khi ra ngoài, mọi người nghỉ ngơi một lát, Quý Tử cười nói với Vương Cảnh, “Không biết bài tiếp theo của cậu ta có phải là liên khúc nữa không, tôi vẫn muốn nghe xem ca khúc gì sẽ xuất hiện.”

Wương Cảnh nói, “Lần đầu tiên tôi thấy biểu diễn liên khúc trong một chương trình tuyển chọn tài năng, rất tốt.”

Tiêu Nghị trở về hậu trường, ôm MC một cái, camera đưa tới, cậu cười nói vào ống kính, “Tôi thành công rồi!”

Tiêu Nghị quay về phòng trang điểm, nhìn Cảnh Luật hỏi, “Đi thôi?”

Cảnh Luật nói, “Anh hát hay quá.”

Tiêu Nghị nói, “Thật ra là thường thôi, về nhà tôi phân tích cho cậu nghe, đến lúc đó cậu có thể nhận biết ai hát tốt ai hát dở rồi.”

Tiêu Nghị trở về công ty, tháo băng ra ném lên bàn, ngủ một lúc, com tới thì gọi ở ngoài mang đến, vừa ăn vừa chọn ca khúc cho Cảnh Luật vào vòng bán kết.

Qua vòng bán kết thì Tiêu Nghị hết nhiệm vụ, vào bán kết, cậu sẽ phải theo kết quả bốc thăm, cùng Cảnh Luật hát một bản tình ca, cuối cùng căn cứ theo sắp xếp, Tiêu Nghị thấp thỏm chờ các huấn luyện viên đánh rớt.

“Chúng ta chọn bài gì để hát vòng đôi đầu?” Tiêu Nghị hỏi.

“Em không có ý kiến.” Cảnh Luật nói, “Thầy Tiêu cứ quyết định đi.”

“Đừng gọi tôi là thầy Tiêu.” Tiêu Nghị cười, “Công ty có mời giáo viên thanh nhạc cho chúng ta, tới lúc đó chúng ta sẽ cùng tập luyện, bây giờ tôi là cộng sự của cậu.”

Cảnh Luật bây giờ đã sùng bái Tiêu Nghị tới sát đất, Tiêu Nghị nhìn cậu ta một cái, trong lúc vô thức nghĩ, Cảnh Luật có chút kì lạ.

Cậu ta đồng tính sao? Có một chút khả năng, Tiêu Nghị nghĩ Cảnh Luật có chút hướng nội, trên sân khấu cũng ít nói, điều này không hay lắm, Tiêu Nghị càng không ngừng cổ vũ, giúp cậu ta tự tin hơn. Nhưng Tiêu

Nghị đột nhiên phát hiện, giọng điệu Cảnh Luật nói chuyện với mình, cảm giác giống như lúc mình nói chuyện với Lu Châu.

“Để vài hôm nữa rồi nói.” Tiêu Nghị nói, “Mấy hôm nay nghỉ ngơi đã, có thiếu tiền không? Thiếu tiền thì để tôi đi nói với tổng giám đốc xem sao.”

Cảnh Luật quả thật cũng hơi thiếu tiền, nhưng không biết làm sao mở miệng, giáo viên thanh nhạc đã tới, đưa cho họ chương trình luyện tập rất bài bản. Tiêu Nghị cho rằng Cảnh Luật kinh tế khó khăn, hơn nữa còn đến mức ăn không đủ no, bèn tìm Đỗ Mai phê duyệt trước cho cậu ta sinh hoạt phí, Đỗ Mai nói, “Hôm nay quay rất khá, vòng sau phải chú ý.”

Tiêu Nghị gật đầu, biết Đỗ Mai đang nhắc nhở mình vòng sau đừng hát quá high, đẩy Cảnh Luật xuống, nhưng Tiêu Nghị biết thật ra sẽ không, tuy rằng hát rất phiêu nhưng trên thực tế kỹ năng của cậu không tốt, âm vực bẩm sinh không tốt, ngược lại điều kiện bản thân của Cảnh Luật lại rất tốt, tuy không phô bày kỹ năng nhưng thực tế để hát vững như vậy lại rất khó. Tiêu Nghị vì thế cũng không chuyên tâm tập luyện, ngược lại chỉ lo đốc thúc Cảnh Luật, không được bỏ luyện thanh mỗi ngày.

Tiêu Nghị về đến nhà, thở phào nhẹ nhõm, đi tắm, tắm xong đi ra vẫn thấy cặp A và B ngồi trên sofa xem tivi. Tiêu Nghị thầm nghĩ, đủ rồi đấy, Đỗ Mai rút cuộc ký hợp đồng với hai người này về làm gì, không có việc gì chỉ ngồi ở nhà xem tivi thế này á?

“Anh Tiêu.” Cậu A gọi.

Tiêu Nghị chủ động nói, “Hôm nay biểu diễn không tệ, ngày mai mời hai người đi ăn.”

Tiêu Nghị nói xong thì đi vào phòng, bên ngoài vọng vào tiếng nói phát ra từ tivi, Tiêu Nghị nằm trên giường chơi điện thoại, up Weibo báo cáo với fan: Hôm nay tham gia so tài, tất cả đều thuận lợi, tuần sau mọi người nhớ xem tivi nha!

Mới vừa đăng lên thì lfqlz009 đã nhắn tin tới.

@lfqlz009: Moa moa, Tiêu Nghị, thi đấu thế nào rồi?

@TuzkiM: Tuần sau có thể xem rồi! Hy vọng em sẽ thích!

Tiêu Nghị muốn block người này dễ sợ, khó khăn lắm quên được moa moa, kết quả lại tới nữa, thế là lẩn qua lẩn lại, trong đầu cứ quanh đi quẩn lại moa moa. Tiêu Nghị gần như phát điên, ngồi trên giường, vào Weibo của người này xem, phát hiện đối phương lại comment trên Weibo của mình.

Mọi người đều nói chờ mong thể hiện tiếp theo của Tiêu Nghị, người này lại nói đừng quá mong chờ, Tiêu Nghị thật ra hát không được tốt, dù sao mọi người đừng mong đợi quá là được.

Người ta nói Tiêu Nghị hát rất hay, lfqlz009 lại khiêm tốn nói: Nào có nào có, thực ra giọng của Tiêu Nghị như giọng sành võ ấy mà~~~

Đậu xanh rau má người này có bị bệnh không vậy! Tiêu Nghị thật muốn block thẳng cho rồi. Thấy có người nói Tiêu Nghị tài hoa, lfqlz009 lại nói: Hấn có gì tài hoa chứ, các người chưa từng thấy tài hoa thật sự rồi, ca từ hấn viết căn bản là chẳng ra cái gì.

Tiêu Nghị bắt đầu hiểu tại sao Lư Châu muốn tạo hai mươi nick ảo để đi chửi người rồi, thật là quá đáng ghét! Đây rốt cuộc là cái gì, bị tâm thần phân liệt?! Cái thứ này rốt cuộc là fan hay anti-fan?! Người ta khen tôi mợ ở đây khiêm tốn cái gì?! Mặc mớ gì tới mợ?!

Tiêu Nghị không chịu tha, bắt đầu tìm cách bóc trần thân phận thực sự của đối tượng này.

Đầu tiên là cậu vào Weibo của người này, xem cả buổi cũng không phát hiện được gì, phân tích từng câu từng chữ, người này add một đồng nick bán hàng, nhìn qua giống như một nick clone, với lại cũng không để hình avatar, rốt cuộc là muốn gì chứ?!

Hơn nữa mình follow người này bao giờ, hoàn toàn không có ấn tượng, Tiêu Nghị lật lại xem, phát hiện là follow gần đây.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị bắt đầu có linh cảm không lành, vào Weibo của hắn, hắn đã quên mất không ấn email đăng ký, vì vậy Tiêu Nghị bèn sao chép email đó, bỏ lên baidu tìm kiếm.

Tiêu Nghị thâm nghĩ, mình biến thái thật đấy, tại sao lại phát rồ đi stalk⁴ fan làm gì chứ? Làm thế này không đúng đâu, cơ mà chỉ xử lý hắn một chút thôi mà, dù sao thì một người với cả bầu trời nhân cách như mình sẽ không làm gì hắn đâu...

⁴ *Bám đuôi, theo dõi, điều tra.*

Không tìm ra gì hết.

Tiêu Nghị bỏ mấy con số phía sau email, đem đi tìm lại lần nữa, lần này tìm ra một đồng thứ, trong số đó có cả một số Weibo. Tiêu Nghị lại lên Weibo lục soát, thâm nghĩ đúng là quá biến thái mà, hay là quên đi... Mi đùa tau hả?!

Tiêu Nghị cả người biến thành Sparta mất rồi.

Trong lúc tìm tòi, cậu tìm thấy một nick clone, comment vô cùng rành mạch, rõ ràng trong một topic bơi đen Lư Châu, “Bạn nói vậy là không đúng, anh Châu của tôi căn bản không phẫu thuật thẩm mỹ...”

Không đúng! Đây không phải là mình sao? Tiêu Nghị lục soát cả buổi, kết quả tìm ra tài khoản của mình, cả người như trong cơn bão luôn, với chỉ số thông minh hữu hạn của mình, Tiêu Nghị không có cách nào hiểu được huyền cơ ở đây, mãi năm phút sau mới nghĩ ra.

Đây là nick clone của Lư Châu! Cái lfqlz009 kia... Còn có cái gì 008007 nữa?

Tiêu Nghị lại tìm kiếm, phát hiện ngoại trừ 008 ra, còn lại đều có.

Lư Châu còn có những nick clone này sao?! A a a a! Tiêu Nghị muốn điên rồi!

Tiêu Nghị nhìn cái nick lfqlz009, quả thật muốn quỳ lạy, thậm chí đây là viết tắt của cái gì? Là Lư phát tài Lư Châu sao? Nhưng Lư phát tài không phải là lft sao? Lfq là cái quỷ gì! Lúc đăng ký bấm sai sao?

Tiêu Nghị thử chọt lfqlz009.

@TuzkiM: Moa moa.

@lfqlz009: Moa moa.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị thấy không ổn lắm, trong đầu nháy mắt hiện lên hình ảnh Lư Châu nói moa moa, cậu đã không còn sức để tự hỏi tại sao Lư Châu muốn dùng nick ảo ra vẻ dễ thương để giám sát mình nữa, nằm vật ra giường cười đến đau cả bụng.

“Hahahahaha!” Tiêu Nghị ôm Lư Châu nhồi bông cười to, “Moa moa moa moa, anh đáng yêu chết được, anh Châu!”

Tiêu Nghị rất muốn hỏi hấn, rốt cuộc tại sao anh lại nhẫn tâm bỏ em ở lại, nhưng nếu cậu lật bộ mặt thật của Lư Châu, hấn chắc chắn sẽ lờ cậu luôn, cho nên nhất định phải bảo vệ đóa hoa moa moa này, ngàn vạn lần đừng dọa người ta chạy mất.

@TuzkiM: Em là nam hay nữ vậy?

@lfqlz009: Nam.

Tiêu Nghị: Ha ha ha ha ha, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế này? Anh Tiêu Nghị của em sắp hết chịu nổi rồi.

@TuzkiM: Em có bít mình rất đáng iu hôn?

@lfqlz009: Bít ‘3

Tiêu Nghị: Ha ha ha ha ha, không được rồi, cứu...

@TuzkiMRunRầy: Em ở đâu thía?

@lfqlz009: Em phải đi ngủ rồi, moa moa anh Tiêu Nghị, đi ngủ sớm nha, chú ý giữ sức khỏe (gồng tay)

Tiêu Nghị sắp khóc rồi, không chơi nữa sao? Đừng mà! Nói chuyện lát nữa đi, em yêu anh mà, moa moa...

@TuzkiM: Có thể nói chuyện với anh một lát nữa không?

Vị Lư Châu bị tiêm nhầm dung dịch nuôi cấy khiến toàn thân biến dị ấy không nói năng gì nữa, Tiêu Nghị thâm nghĩ, được rồi, cũng một giờ sáng rồi, cả hai cùng đi ngủ đi.

Cả đêm trong đầu Tiêu Nghị chỉ toàn là Lu Châu moa moa, hôm sau cậu vẫn muốn chọt tài khoản Lu phát tài kia, có điều sợ Lu Châu phát hiện, đành cố kiềm chế không để ý tới nó nữa.

Tối thứ Sáu “Giọng hát mới” phát sóng.

Tiêu Nghị đang uống bia, ăn vịt do mẹ gửi bưu điện lên, nhân tiện xem tivi với A và B.

“Chương trình hân hạnh được tài trợ bởi Cự Hắc với Cự Hắc tóc bạn sẽ được chăm sóc và phục hồi bởi các hoạt chất đặc biệt giúp mái tóc của bạn trở nên chắc khỏe đen bóng...”

Ngậm bia trong miệng Tiêu Nghị lập tức bị phụt ra ngoài.

“Xin mời bốn vị huấn luyện viên!” MC đọc câu quảng cáo trọo hàm xong hô.

Bốn huấn luyện viên quay ghé lại.

Tiêu Nghị nhận được điện thoại của Cảnh Luật, cười nói, “Ừ đang xem, không tệ.”

Cảnh Luật ở trên sân khấu dường như biến thành người khác, A và B nhìn cậu ta đầy ghen tị, tiếng lòng to tới độ Tiêu Nghị còn nghe thấy.

Dựa vào cái gì mà cậu ta lại được lãg xê chứ!

Tiêu Nghị cười nhìn Cảnh Luật hát trong tivi, cậu chọn cho hắn bài “Ánh nắng phi trường” của Hứa Như Vân, giọng hát của Cảnh Luật như bay lơ lửng trên bầu trời, khi thì trầm thấp, lúc lại xa xôi, dường như toàn bộ sân khấu đều thuộc về cậu. Cảm giác này mỗi một nghệ sĩ thành công đều có, giống như đối với Lu Châu, cả phim trường đều là thế giới của hắn.

Nếu Cảnh Luật được đầu tư cẩn thận, thì sân khấu sẽ trở thành địa bàn của cậu.

Địa bàn của ta, ta làm chủ.

Cảnh Luật hoàn toàn không phô bày kỹ xảo, hoặc có thể nói rằng, bản thân bài hát này từ đầu đến cuối đã thể hiện kỹ thuật của người hát, hát rất khá, Tiêu Nghị chỉ có thể nói vậy, người ta đi tiếp là phải, mình thoái vị cũng là đúng.

Đợi đến đoạn Tiêu Nghị bước lên sân khấu, cậu suýt chút nữa thì nghẹn chết bởi cổ vịt.

Nhìn sao mà chuối thế a a a!!! Tiêu Nghị lần đầu tiên nhìn thấy bản thân trên tivi, quả thật thấy chuối cả nải, vẻ mặt, động tác, tất cả đều chuối, lại còn say sưa như vậy chứ, muốn chết quá!!!

Tiêu Nghị hận không thể cầm tivi ném xuống lầu, nhưng chương trình cũng phát sóng rồi, hình tượng của mình... đã không còn cứu vãn được nữa.

“Anh Tiêu hát tốt quá!” A và B nhất trí nói.

B nói, “Rất ăn ảnh, trên màn ảnh so với người thật đẹp trai hơn nhiều!”

A nói, “Quá đẹp trai! Anh Tiêu, anh xem, anh nổi tiếng rồi!”

A lên Weibo, chương trình còn chưa phát xong, tin tức về Tiêu Nghị đã tràn lan trên các trang mạng. Tiêu Nghị nước mắt giàn giụa, nói, “Để cho tôi yên tĩnh một chút...”

Tiêu Nghị rút cuộc cũng hiểu tại sao Lư Châu không thích xem phim của bản thân rồi, nhất định cũng vì nghĩ nó quá là chuối, tự xem chính mình, nhìn thế nào cũng thấy chuối, Tiêu Nghị lệ rơi đầy mặt quay về

phòng, khóa trái cửa, ôm Lư Châu nhồi bông lăn qua lăn lại trên giường, than vãn, “Sau này mình sao có thể gặp ai nữa!!”

Ban đêm, có một người gọi điện tới.

“Ông nổi tiếng rồi.” Đỗ Mã nói, “Ông tham gia thi hồi nào thế? Sao không nói với tôi một tiếng?”

Tiêu Nghị nói, “Ông cũng xem rồi? Ôi tôi không sống nổi nữa.”

“Thế hiện tốt lắm mà!” Đỗ Mã nói, “Thực sự rất tốt!”

Tiêu Nghị nói, “Đừng an ủi tôi.”

Đỗ Mai nói, “Lần sau tôi nhất định đi cổ vũ cho ông!”

Tiêu Nghị nói, “Còn cổ vũ cái gì! Không có lần sau đâu!”

Quản lý đoàn phim của bộ phim đầu tiên cậu tham gia gọi điện tới.

“Cậu nổi tiếng rồi !!” Chị An nói, “Chương trình còn chưa chiếu xong mà có người đã post bài về cậu đó!!”

Tiêu Nghị khóc không ra nước mắt, “Vâng...”

“Lần sau nhất định phải cho vé đi xem nha!” Chị An nói.

Cả buổi tối, Tiêu Nghị nhận được vô số cuộc gọi và tin nhắn từ những đoàn phim trước, kể cả Ninh Á Tình, Kỳ Ái cũng gọi tới, Weibo của cậu trong nháy mắt đã có năm mươi ngàn người theo dõi.

Tiêu Nghị sợ đến suýt tè ra quần, gọi điện cho Đỗ Mai, Đỗ Mai nói, “Không thành vấn đề, không phải lo lắng.”

Được rồi.

Thực ra Tiêu Nghi thấy có nhiều fan thích mình cũng rất vui, cầm điện thoại lướt mạng tới nửa đêm.

@lfqlz009: Anh Tiêu Nghi, hôm nay anh hát rất tốt.

@TuzkiM: Cảm ơn! Em chưa ngủ hả?

@lfqlz009: Không nói với anh nữa, mẹ em kêu em đi làm bài tập rồi. Moa moa, cố gắng lên!

Tiêu Nghi, “...”

Tiêu Nghi thiếu chút nữa ném điện thoại đi, thầm nghĩ, làm bài tập cái con khi ấy! Từng ấy tuổi đầu rồi còn giả học sinh tiểu học!

Hôm sau, tin về Tiêu Nghi lan truyền khắp nơi, lượng fan trong nháy mắt tăng lên một triệu, còn có người cắt hình từ đoạn video của Tiêu Nghi ra, bảo cậu đẹp ba trăm sáu mươi độ không có góc chết, quả thực là một đại mỹ nhân.

Tiêu Nghi nước mắt giàn giụa, thầm nghĩ thế là ý gì đây, cậu vừa tự thấy chuỗi đến muốn thăng thiên làm Phật ngay, vừa không tìm được mở mấy tấm hình đó lên xem, có người còn ghép đôi cậu với Quảng Nhan, bảo là couple xứng đôi, liếc mắt đưa tình, thế giới của Tiêu Nghi hoàn toàn sụp đổ.

Tiếp đó, trên Tianya bắt đầu có người buôn chuyện, anh chàng Tiêu Nghi nổi tiếng chỉ trong một đêm đó chính là người đã từng được Lê Trường Chinh và Lư Châu tranh giành, cuối cùng Lư Châu chiến thắng.

Vì vậy vô số chuyện cũ ngày xưa tuột tuột được lôi ra hết, kể cả đoạn Lư Châu vượt thiên lý xa xôi theo đuổi Tiêu Nghi, cuối cùng có fan mắng, dìm gì mà dìm, người ta có bạn gái rồi! Sau đó lôi MV Tiêu Nghi

làm cho bạn gái và cả các bài hát mang âm hưởng truyền thống cậu đã thu trước đây ra, các thể loại lịch sử đen tối đều bị lôi ra hết.

Sau đó là một trận hỗn chiến, có người nói Tiêu Nghị là kẻ đồng tính đi lừa gạt tình cảm, Tiêu Nghị thâm nghĩ, khôn kiếp, dù ông đây bây giờ đồng tính nhưng ngày xưa không phải nhá, ai có kiên nhẫn đi lừa gạt tình cảm suốt năm năm trời mà không kết hôn chứ?! Tên lừa đảo này cũng quá có tâm rồi!

Kế đến chính là fan của Lư Châu liên thủ với fan của Tiêu Nghị đi đìm anti-fan của Tiêu Nghị.

Anti-fan của Tiêu Nghị điên lên, bắt đầu chê cậu lỗ mũi to, mặt méo, răng không đều, mắt hình tam giác, tai nhọn, Tiêu Nghị quả thật nghi ngờ bọn họ đang miêu tả người hay miêu tả Bát Giới thế, sau đó thì lên baike mà fan làm cho Tiêu Nghị đìm cậu, bảo Tiêu Nghị lùn tịt, nhìn dáng cùng lấm cao 1m65 thôi.

Tiêu Nghị thâm nghĩ, không biết nhìn làm sao mà ra 1m65, cái đám anti-fan này, cái gì gọi là “nhìn ra”, “tối đả”, “1m65” chứ hả? Bộ mắt mấy người là thước cặp cơ sao?!

Còn có người bắt đầu nói Tiêu Nghị phát âm tiếng Anh không chuẩn, còn mang “Not at all” của giáo chủ ra nói, vì vậy, fan của giáo chủ và anti-fan của Tiêu Nghị, fan của Tiêu Nghị, fan của Lư Châu, fan của Lê Trường Chinh hỗn chiến, trong đó, giáo chủ và tứ nương bị trúng đạn vô số lần. Cuối cùng còn cuốn cả Trương Hân Nhiên, Ninh Á Tình, Ô Hằng Cổ vào, Tiêu Nghị cuối cùng không xem nổi nữa.

Tiêu Nghị chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, hơi thở thoi thóp, thâm nghĩ, đúng là cái này không chơi được đâu, cảm giác chẳng khác nào bị voi giày,

đành phải tắt Weibo đi, không để ý đến nó nữa.

“Kiểm cho cậu một trợ lý nhé?” Đỗ Mai cũng không ngờ sau chương trình Tiêu Nghị lại nổi tiếng như vậy.

“Không cần.” Tiêu Nghị nói, “Tôi không chơi nữa... Lướt tới hát xong là tôi đi rồi.”

Đỗ Mai nói, “Chúng tôi cũng không nghĩ cậu đột nhiên có thể bùng nổ.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, bộ tôi là bong bóng chắc? Cái gì mà đột nhiên bùng nổ chứ!

Lâm Nghiêu còn đang xem đánh giá trên mạng, “Chuyện về cậu được tích lũy trong một thời gian dài, cuối cùng tạo thành sự bùng nổ hôm qua, những đề tài về cậu trước đây đều được chúng tôi đề xuống. Tiêu Nghị, không nghĩ đến chuyện ở lại công ty phát triển sao?”

“Không.” Tiêu Nghị lắc đầu.

“Thật đáng tiếc.” Lâm Nghiêu nói.

Đỗ Mai, “Muốn hủy hợp đồng thì chặt một chân đây.”

Mặt Tiêu Nghị lập tức xanh lè.

Đỗ Mai cười nói, “Đùa chút thôi, tôi càng muốn giữ cậu lại, viết ca khúc cho ca sĩ của công ty.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị suy nghĩ một lúc, nói, “Nếu sau này có cơ hội, tôi đồng ý, à ờ... giám đốc, chị không giận chứ?”

“Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu.” Đỗ Mai nói, “Giới giải trí không phải xã hội đen, đâu ra lăm chém chém giết giết như thế... Đồng ý thì ở lại, không muốn nữa thì đi, Lư Châu tôi cũng thả rồi, làm khó cậu làm gì?”

Tiêu Nghị thấy có lỗi với Đỗ Mai, tuy công ty không bỏ ra quá nhiều để nâng đỡ cậu, nhưng ít nhất trong khoảng thời gian ở công ty, Đỗ Mai luôn rất tử tế với cậu, có lẽ là nể mặt Đỗ Mã, cũng có lẽ là quý Tiêu Nghị thật.

“Trở về chuẩn bị đi.” Lâm Nghiêu nói, “Cậu và Cảnh Luật PK nên biểu hiện thế nào để không quá lộ liễu, chúng ta còn phải bàn bạc.”

“Không thành vấn đề.” Tiêu Nghị nói, “Tôi nhất định nghe theo chỉ thị, tuyệt đối sẽ không làm bừa trên sân khấu.”

Một tuần sau, Tiêu Nghị tới chỗ của tổ chương trình để quay một đoạn video, đoạn video này sẽ được dùng khi cậu bị loại, Tiêu Nghị nghiêm túc ghi hình, trở về công ty, bàn bạc với Cảnh Luật.

Ô Hằng Cổ vừa mới đến để tìm người, nhìn thấy Tiêu Nghị thì cười chào:”Anh Tiêu Nghị!”

“A! Xin chào xin chào!” Tiêu Nghị vội vàng cười nói.

Ô Hằng Cổ nói, “Anh hát hay quá!”

Tiêu Nghị cười đáp, “Hát bừa thôi mà.” Trong lòng thì nghĩ, chúng đấng trí của cậu chữa khỏi rồi hả? Chờ tôi bị loại rồi chúng ta lại vui vẻ chơi đùa cùng nhau nha.

Ô Hằng Cổ nói xong mấy câu xã giao bèn rời đi.

Cảnh Luật hỏi, “Anh Tiêu, anh bị loại xong thì sẽ làm gì?”

“Viết ca khúc cho các cậu.” Tiêu Nghị cười nói.

Cảnh Luật hỏi, “Có thể làm người quản lý cho em không?”

Tiêu Nghị đáp, “Tôi không được, công ty sẽ phái người quản lý tốt hơn cho cậu, nghe tôi, chỉ cần cậu nghiêm túc hát, công ty sẽ không bạc đãi cậu, chị Đỗ, anh Lâm, bọn họ thật sự rất tốt.”

Cảnh Luật không nói gì, lật lật nhạc phổ trong tay, Tiêu Nghị im lặng một lát, nói với Cảnh Luật, “Cậu biết không? Lư Châu từng nói với tôi, giới giải trí chính là chốn giang hồ, tàn sát khốc liệt, lắm ân nhiều oán, nâng cao đạp thấp, vận thế xoay vần.”

Cảnh Luật ừm một tiếng, nhìn Tiêu Nghị.

“Nhưng cũng có rất nhiều người nghĩa khí.” Tiêu Nghị nói tiếp, “Không phải ai cũng đạp người khác để đi lên, không phải ai cũng chỉ chăm chăm vào tiền, cho nên đừng lo, chỉ cần cậu làm tốt là được. Thế nào cũng sẽ có những người chịu kết bạn với cậu, sẽ có những người, chẳng cần báo đáp cũng bằng lòng giúp đỡ cậu, nếu như không đợi được những người đó đến, vậy thì cứ làm tốt phần việc của mình, đừng đánh mất phương hướng là được.”

Cảnh Luật gật đầu, Tiêu Nghị lại nói, “Chúng ta tập bài này đi, cố gắng hát ra một cảm giác khác cho cái bài chuỗi củ này.”

Vòng bán kết là vào tháng Sáu, trong thời gian này Tiêu Nghị ngày nào cũng chọt cái tài khoản moa moa kia, kết quả moa moa mấy ngày không trả lời, Tiêu Nghị có chút thất vọng, nhưng hoàn thành chuyện hiện tại là quan trọng nhất.

Bắc Kinh đã nóng dần lên, Tiêu Nghị nằm trên ban công, mấy hôm nay thời tiết rất tốt, cậu yên lặng nhìn bầu trời đêm.

Những chòm sao dường như hóa thành hình dáng của Lư Châu, giữa bầu trời bao la rộng lớn, nói với cậu, “Moa moa.”

Tiêu Nghị, “...”

Chương 38

Ngày mùng Năm tháng Sáu, một ngày trước khi vòng bán kết bắt đầu.

Tiêu Nghị vẫn cùng Cảnh Luật đến tổ chương trình báo cáo, thảo luận lần cuối về bài hát họ chọn, sau khi kết thúc, chủ nhiệm chương trình nói, “Tiêu Nghị, lát nữa phiên cậu ở lại một lát nhé.”

Tiêu Nghị biết chủ nhiệm chương trình có việc muốn tìm mình thương lượng nên ngồi ngoài hành lang chờ, để Cảnh Luật về trước, mình thì lên Weibo, thấy fan đều nhắc nhở: Sắp thi rồi, Tiêu Nghị anh phải nghỉ ngơi cho tốt nhé!

Tiếp đó bắt đầu có người gọi Tiêu Nghị là, “Nghị của tôi”.

Tiêu Nghị quả thật không biết nên nói gì về cách xưng hô này, trong lòng vừa chua xót vừa cảm động, vả lại còn thấy vô cùng có lỗi với fan hâm mộ. Tất cả mọi người đều chờ đợi thành tích tốt của cậu, vậy mà cậu thì lại chủ định để mình bị loại.

Fan của cậu đã lên đến hơn hai triệu.

Chủ nhiệm chương trình mở cửa, gọi Tiêu Nghị vào.

“Chúng tôi đã xem một chút video của cậu.” Đạo diễn nói, “Cái này... Tiêu Nghị, cậu chắc chắn đã nói rõ với tổng giám đốc của cậu rồi phải không, không có vấn đề, đúng không?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nghị hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Tiêu Nghị để ý ngay cả phó đạo diễn cũng có mặt, cậu gật đầu chào, còn có tuyên truyền, quản lý trường quay... đều ở trong phòng họp.

“Có chuyện gì xin cứ nói thẳng.” Tiêu Nghị nói, “Không sao hết.”

“Là như thế này...” Chủ nhiệm chương trình nói, “Hôm qua có người liên hệ tới, gửi cho cậu một khoản tiền tài trợ, là chuyên thẳng tới.”

Tiêu Nghị, “...”

“Bao nhiêu?” Tiêu Nghị có thể cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Không nhiều lắm.” Chủ nhiệm chương trình nói, “Một triệu, nhưng tôi không rõ tình hình lắm nên muốn hỏi cậu trước, có cần tìm tổng giám đốc của cậu bàn bạc không?”

Tiêu Nghị trong nháy mắt hiểu ra, đây là bạn của cậu gửi tiền, nhưng chuyện này không phải do công ty phụ trách hết sao? Cậu hỏi, “Là ai gửi tới?”

“Trịnh Tiểu Thông Studio.” Chủ nhiệm chương trình nói.

Tiêu Nghị lập tức hiểu ra, nhất định là tiền của Lư Châu!

“Tôi đi liên lạc với bên đó một lát.” Tiêu Nghị nói, “Xin chờ khoảng năm phút.”

Tiêu Nghị ra ngoài gọi điện thoại, gia đình Trịnh Tiểu Thông là gia đình có máu mặt, hơn nữa còn rất chọn phim. Nếu Lư Châu nhờ hẳn nhúng tay vào sắp xếp, nói không chừng cậu có thể được vào thẳng vòng trong.

“Alo...” Tiêu Nghị có số điện thoại của Trịnh Tiểu Thông, trước đây làm trợ lý cho Lư Châu lâu như vậy, mạng lưới giao thiệp cậu vẫn có, “Anh Tiểu Thông?”

“Alo, Tiêu Nghị, có chuyện gì vậy?” Trịnh Tiểu Thông bên kia rất từ tốn.

Theo Tiêu Nghị biết, Trịnh Tiểu Thông là người ít nói nhưng rất nghĩa khí, bình thường hay chơi với đám con quan, bản thân Lư Châu nợ hẳn ân tình cũng chưa bao giờ trả nổi. Lư Châu nói với Tiêu Nghị, giao thiệp với loại người như thế, chỉ cần sùng bái hẳn là được rồi, đừng ra vẻ mạnh ở trước mặt hẳn.

“Là anh gửi tiền tài trợ cho em sao?” Tiêu Nghị nói, “Nhưng em bàn với chị Đỗ xong rồi.”

Trịnh Tiểu Thông cũng có chút bất ngờ, “Lâm Thành Thư nói với cậu à?”

Lâm Thành Thư là tên của phó đạo diễn, Tiêu Nghị nói, “Vâng, thật ra em không muốn được nâng lên, tham gia chủ yếu là vì muốn giúp đỡ người mới trong công ty thôi.”

“Thế thì chẳng sao.” Trịnh Tiểu Thông ngậm điều thuốc, nói không rõ chữ, “Lư Châu chi cho cậu, sợ cậu bị Đỗ Mai gây khó dễ, hẳn chắc không biết tính toán của hai người. Tôi thấy thế này đi, cậu thích thì thi tiếp, không muốn chơi nữa thì thôi, mấy trò thi tài năng này đều như nhau cả...”

“Cái này...” Tiêu Nghị nói, “Hay là em chuyển tiền lại cho anh, tài khoản của anh là gì?”

“Không sao.” Trịnh Tiểu Thông nói, “Cậu gặp Lư Châu trả cho hần cũng được.”

Tiêu Nghị hỏi, “Anh Châu đang ở chỗ anh sao?”

“Không có, tôi đang chơi với bồ, không nói nữa.” Trịnh Tiểu Thông nói, “Cúp nha.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị cúp điện thoại, trở về phòng họp, một đám người nhìn cậu.

* * *

Cùng ngày, Tiêu Nghị giải quyết xong mọi chuyện, về đến nhà, hít một hơi, bấm vào nick clone của Lư Châu, muốn nói gì đó lại không biết làm sao mở miệng.

Tiêu đề hot trên Weibo hôm đó là: Lư Châu xuất hiện ở Macau, đánh bạc thua mười triệu.

Theo tin tức của người biết chuyện, thứ Tư tuần trước Lư Châu và Trịnh Tiểu Thông qua Macau chơi, thua mười triệu ở sòng bạc.

Tiêu Nghị đóng Weibo, hôm sau đến công ty như bình thường.

Thời gian cậu và Cảnh Luật ghi hình là vào buổi chiều, vì thế hẹn nhau buổi sáng lên công ty, Đỗ Mai đang xem tin tức trên Weibo hôm nay, đúng vào thứ Hai, tin Lư Châu xuất hiện khiến dư luận xôn xao, nhưng dù sao cũng đã hết thời, không còn là tiêu điểm chú ý nữa, so với mấy trăm nghìn lượt chia sẻ của năm ngoái thì thua xa.

Lê Trường Chinh ngược lại đang trong đỉnh cao của sự nghiệp, vừa nhận một bộ phim truyền hình mới, xem ra có vẻ muốn nhảy sang phim truyền hình.

Ô Hằng Cổ cũng đến, Đỗ Mai cho hẳn bốn kịch bản để chọn, đều là phim lớn năm nay.

Tiêu Nghị chỉ cảm thấy, thoáng cái mà trong giới phim truyện đã xảy ra rất nhiều chuyện, bản thân cậu cũng không còn quan tâm nữa. Lúc này mới tháng Sáu, cách thời gian Lư Châu bị thương năm ngoái chưa tới một năm, tất cả đã thay đổi rất nhanh.

“Hôm trước Lư Châu tới công ty.” Đỗ Mai nói.

“Anh ấy có nói gì không?” Tiêu Nghị vội hỏi.

Đỗ Mai nói, “Không có gì, bàn bạc thủ tục thôi.”

Tiêu Nghị hỏi, “Dạo này anh ấy có khỏe không?”

“Trông hơi tiều tụy.” Đỗ Mai nói, “Tổng thể thì vẫn ổn.”

Tiêu Nghị lại hỏi, “Còn nói gì nữa không?”

Đỗ Mai nói, “Cậu ta nói cậu không tệ, có thể thành công như hôm nay, cậu ta thật lòng mừng cho cậu.”

Tiêu Nghị, “...”

Mắt Tiêu Nghị đỏ lên, Đỗ Mai lại nói, “Cậu ta còn nói, hy vọng cậu hát thật tốt, đi thẳng vào chung kết, công ty cũng muốn vậy, cậu thật sự không suy nghĩ lại sao?”

Tiêu Nghị lắc đầu.

“Chúng tôi đi đây.” Tiêu Nghị nói với Đỗ Mai.

Tiêu Nghị đưa Cảnh Luật đến trường quay tham gia ghi hình, hai người ngồi trong quán Mc Donald ăn hamburger, có fan rất ngạc nhiên khi nhận ra hai người, Tiêu Nghị lại mỉm cười, chào hỏi bọn họ.

“Có thể ký tên cho em không?” Fan lờ thẳng Cảnh Luật, nhờ Tiêu Nghị ký tên cho mình.

“Là tuyệt bản đấy...” Tiêu Nghị nhướn mày, cười nói với fan, “Giữ cẩn thận nhé.”

Tiêu Nghị ăn xong, gọi Cảnh Luật, “Đi thôi.”

Hôm nay đã quá quen với việc ghi hình, Cảnh Luật lên trước, Tiêu Nghị quay sau.

Bài hát tự do hôm nay của Tiêu Nghị chính là bài “Niên hoa” do cậu sáng tác, lúc ở phía sau hậu trường chuẩn bị, đột nhiên cả phòng nghỉ âm lên.

“Để tôi coi, tới thật sao?” Không ít người chạy ra ngoài xem.

“Vụ gì vậy?” Cảnh Luật chẳng hiểu gì, xoay đầu nhìn xung quanh.

Tiêu Nghị nói, “Kệ bọn họ, lo nhớ thoại đi.”

Ngoại trừ bài hát, hai người còn có một đoạn thoại đã chuẩn bị từ trước đó, Tiêu Nghị nói với Cảnh Luật, “Còn lại giao hết cho cậu, thua cậu, tôi cam tâm tình nguyện.”

Cảnh Luật nói, “Em... em chỉ biết hát...”

Tiêu Nghị lại nói, “Mang theo lời chúc phúc của tôi, Cảnh Luật, đánh bại bọn họ.”

Cảnh Luật bỏ kịch bản xuống.

“Được rồi.” Tiêu Nghị nói, “Không phải diễn viên chuyên nghiệp, phiên phiên thôi là được, để biên tập cắt nối sau.”

Tiêu Nghị hít một hơi, bọn họ là nhóm quay đầu tiên vào buổi chiều, Tiêu Nghị xoay đầu lại nhìn, cả phòng trang điểm chẳng còn ai hết.

Tiêu Nghị, “???”

“Người đâu?” Tiêu Nghị trầm nghĩ, chắc không bị mình với Cảnh Luật dọa cho chạy hết rồi chứ, Cảnh Luật ra ngoài gọi người, quay lại càng thêm hoảng sợ, “Anh Tiêu, có rất nhiều người tới! Toàn là sao nổi tiếng!”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị ra ngoài nhìn thử, thiếu chút nữa thì phát điên.

Ninh Á Tình, Kỳ Ái, Trịnh Tiểu Thông, Hồ Dương, Ô Hằng Cổ, Lô Mân... Một đám sao tai to mặt lớn, còn có cả... Lê Trường Chinh! Lê Trường Chinh và Đỗ Mã ngồi riêng, đang nói chuyện phiếm.

Má ơi mấy người tới đây làm gì vậy! Có muốn để người ta hát không! Cái này thì có gì đáng xem đâu chứ hả! Tiêu Nghị muốn quy đến nơi, còn thấy đám bạn trên Wechat cũng có mặt hết nữa chứ: Quản lý đoàn phim, thư ký trường quay, tuyên truyền... Tiêu Nghị trầm nghĩ, lẽ nào mấy người không phải đi quay phim sao?!

“Anh Lư hình như chưa đến...” Cảnh Luật nhìn xung quanh, Tiêu Nghị cũng không phát hiện Lư Châu. Trong lòng hơi thất vọng, nhưng lại thấy

cũng may, không đến càng tốt...

Thợ trang điểm hóa trang cho hai người, thí sinh dự thi ra ngoài hết, tìm nhóm ngôi sao xin chữ ký, Tiêu Nghị thầm nghĩ, mấy người thật là... Lát nữa quay lại phải cảm ơn ông đây mới đúng. Trong nhóm người đến xem Tiêu Nghị biểu diễn có diễn viên có nhân viên đoàn phim, có thể đập luôn trường quay đi xây lại cái mới, quay được luôn năm sáu bộ phim.

Trước khi lên sân khấu Tiêu Nghị quả thực vô cùng căng thẳng, đã rất nhiều năm rồi không có cảm giác như vậy.

Cảnh Luật hát trước, chủ nhiệm chương trình lại đến.

“À ờ...” Chủ nhiệm chương trình nói, “Tiêu Nghị, bạn của cậu đều tới rồi.”

“A.” Tiêu Nghị nói, “Vâng... Hình như là vậy.”

Chủ nhiệm chương trình nói, “Hay là tôi tìm các huấn luyện viên thương lượng lại xem sao nhé?”

Tiêu Nghị lập tức nói, “Không cần, bọn họ đến hóng hớt thôi ấy mà.”

“Được.” Chủ nhiệm chương trình nói, “Biểu diễn cho tốt nhé.”

Tiêu Nghị thầm nghĩ, bình thường mấy người tới hóng chuyện không ngại chuyện lớn đâu, chủ nhiệm anh tốt nhất là nên gọi thêm mấy bảo vệ tới, nếu không đến lúc đó lỡ xảy ra chuyện gì sẽ không hay đâu. Đạo này Ninh Á Tình và Trương Hân Nhiên đấu nhau dữ dội, cẩn thận bọn họ so tài xong oánh vỡ đầu Tề Toàn...

Cảnh Luật hát xong, đi xuống sân khấu, Tiêu Nghị vỗ tay hoan nghênh, Tiêu Nghị cầm mic, đi lên.

“A!!” Ninh Á Tình hét to, “Tiêu Nghị!!!”

“Tiêu Nghị Tiêu Nghị!” Lê Trường Chinh cười hô.

Tiêu Nghị suýt nữa thì vấp té, Kỳ Ái cũng bắt đầu gọi, một đám ngôi sao ngồi ở ghế khán giả cùng hô lên, ngay sau đó khán giả do chương trình mời tới phát hiện ra chuyện kinh khủng này, tất cả đều đứng dậy, nhìn về phía hàng ghế khán giả phía sau, sau đó thét lên chói tai.

“Má ơi! Lê Trường Chinh!!!”

Trong nháy mắt cả khán phòng hỗn loạn, Tiêu Nghị lập tức nói, “Dừng lại!”

Tiêu Nghị cầm mic, sắc mặt Tề Toàn đen thui, bốn huấn luyện viên đứng dậy quay đầu lại nhìn, một đám người đều là ngôi sao phim truyền hình phim điện ảnh, hết như tới để phá đám.

“Các vị huấn luyện viên, các vị khán giả.” Tiêu Nghị nói, “Xin chào, tôi là Tiêu Nghị, chờ tôi hát xong rồi mọi người xin chữ ký các nam thần, nữ thần có được không?!”

Khán phòng bấy giờ mới yên tĩnh trở lại, Trịnh Tiểu Thông cười cười, nói với Ninh Á Tình bên cạnh, Ninh Á Tình không thèm để ý.

Ninh Á Tình đang đấu với Trương Hân Nhiên, mọi thủ đoạn đều đem ra hết, lúc Tề Toàn thấy Ninh Á Tình, trong nháy mắt chỉ hận không thể kéo bra của nữ khách mời bên cạnh ra, rồi tự tay siết chết Ninh Á Tình cho Trương Hân Nhiên.

Có điều hán không thể đắc tội Trịnh Tiểu Thông, tất cả chỉ biết cười gượng.

“Nước chảy vạn dặm, chảy vào mảnh ruộng trái tim...” Tiêu Nghị ôm đàn ghita, thấp giọng hát, “Vì một tâm nguyện của em, được gặp lại anh...”

Sau hai câu này, nhạc dạo của “Niên hoa” vang lên, giọng của Tiêu Nghị rất trong, cả khán phòng yên tĩnh, bàn bè cầm que sáng, đung đưa theo tiếng đàn của Tiêu Nghị.

“Nơi đây chúng ta đã chia lìa nhau, cách xa muôn sông nghìn núi, khó có thể tiếp tục...”

“Em vẫn nhớ lời mình từng hứa, anh thì đã lạc bóng từ lâu...”

Tiêu Nghị đưa tay quét qua những sợi dây đàn, âm thanh vang dội, sau một vài giây yên lặng...

“Tình yêu của em xuyên qua bầu trời...” Tiêu Nghị cao giọng hát, “Tình yêu của em như dòng nước chảy mãi không ngừng, người yêu đau ơi!”

“Người yêu của em! Đến lúc nào mới có thể gặp lại anh!”

“Cho dù năm tháng trôi qua, thanh xuân tàn úa, em vẫn mãi yêu anh...”

“Em vẫn mãi yêu anh, như ngày xưa!”

Tiêu Nghị hát lại bài hát này, nhớ tới Lu Châu, nhớ những ngày họ ở bên nhau, và nhớ tới những ngày còn phiêu bạt, nghèo khó, sau đó được bước lên sân khấu này.

Câu dồn hết tình cảm và sức lực hát đoạn điệp khúc, giọng còn có chút nghẹn ngào, cả khán phòng lặng ngắt như tờ, tất cả đều nhìn cậu.

Mắt của Tiêu Nghị ăng ạng nước, gần đến cuối bài hát, cậu nhìn thấy một người, hàng cuối cùng trên khán đài, một người ngồi bên trái.

Người kia cầm chai nước, mặc bộ quần áo thể thao màu đen, đeo kính râm, im lặng nhìn Tiêu Nghị, chân nhịp theo tiết tấu bài “Niên hoa”.

Tiêu Nghị lập tức bỏ cây đàn xuống, chạy về phía đó, khán phòng lần thứ hai hỗn loạn, người kia lách người, chạy ra ngoài bằng cửa sau.

Tiêu Nghị không dám gọi, cậu sợ nói ra khán giả sẽ nghe thấy, đuổi theo ra hành lang, chỉ đạo ghi hình cũng đuổi theo phía sau.

“Tiêu Nghị!” Chỉ đạo ghi hình gọi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

Tiêu Nghị thần thờ đứng trong hành lang, hành lang vắng ngắt, không có một ai.

“Không có gì.” Tiêu Nghị đáp.

Tiêu Nghị đi theo chỉ đạo ghi hình quay lại khán phòng, Lư Châu dựa sau cửa thoát hiểm, thở một hơi.

* * *

Tiêu Nghị quay lại sân khấu, gật gật đầu.

Tề Toàn cười hỏi, “Hát xong rồi?”

“Tôi nghĩ bạn sẽ lại hát liên khúc.” Vương Cảnh cười nói.

Tiêu Nghị cầm đàn ghita, đứng giữa sân khấu, “Đây là bài do em tự viết khi còn trẻ.”

“Rất hay.” Quý Tử nói, “Vô cùng hay.”

Chị mập hỏi, “Hát lại một đoạn có được không?”

Tiêu Nghị xua tay, “Không được.”

Lư Châu đã về, bây giờ cậu chỉ muốn mau chóng kết thúc cuộc thi này, chạy đi tìm hấn, ngay cả tiết mục kế tiếp cũng không có tâm trạng quay, có điều có nhiều người đang xem, cũng không thể qua quýt, Tiêu Nghị bèn hít sâu một hơi, không để nén được tâm trạng kích động của mình.

“Có hay không?” Tiêu Nghị cười hỏi khán giả.

Mọi người lúc này mới vỗ tay, Tiêu Nghị cười nói, “Tôi yêu mọi người, cảm ơn bạn bè đã đến xem tôi thi hôm nay.”

Cả khán phòng hét lên, Trịnh Tiểu Thông vỗ tay, đứng dậy đi trước, Ninh Á Tình hôn gió về phía cậu, cũng đứng lên lui ra, tất cả các ngôi sao đều ra về trước, tránh fan gây rối, bảo vệ vừa chắn trước Lê Trường Chinh, vừa che sau lưng hấn, không để xảy ra thảm án trường quay bị sập.

“Hai người đều hát rất tốt.” Chị mập nói, “Tôi cũng không biết nên chọn ai.”

Quý Tử tiếc nuối cười nói, “Tôi có thể không chọn không?”

“Không thể.” Tiêu Nghị cười đáp.

Nhóm huấn luyện viên đều mỉm cười, Vương Cảnh nói, “Còn bài PK nữa, hay là để chúng ta xem PK ngẫu hứng đi, thế nào?”

Tề Toàn nói, “Bắt đầu đi ~!”

Bốn huấn luyện viên cùng nhún nút, trong nháy mắt cả khán phòng tối om.

“Ladies and Gentleman!” Một giọng nam đã được thu từ trước, “Phần thi chọn ca khúc ngẫu nhiên bắt đầu, đến lúc karaoke rồi! Xin mời theo dõi!”

Trên màn hình lớn bên xuất hiện hình cái đầu của một ngàn ca sĩ, bốn ô vuông điện tử loáng loáng di chuyển, Vương Cảnh nhân nút trước, hô, “Vương Phi!”

“Quan Mục Thôn!” Quý Tử nhân nút.

Chị mập cười nói, “Trần Tuệ Lâm!”

Tiêu Nghị thâm nghĩ, mấy người diễn sâu thật, thì ra làm giám khảo cũng phải biết diễn... Tề Toàn cười nói, “Thái Y Lâm!”

Bốn bảng điện tử đứng doong dừng lại, đều hiện lên hình khuôn mặt của ca sĩ mà bốn người gọi tên, hình thành tứ giác, sau đó, hai đường chéo hình thành, cắt với nhau ở một điểm, điểm đó rơi vào hình ảnh của ca sĩ thứ năm.

“Dương Mịch!” Giọng nam hùng hồn vang lên, “Cung dưỡng ái tình!”

Cả khán phòng nổ tung, mọi người đều cười to, Tiêu Nghị cười cười, liếc nhìn Cảnh Luật.

Cảnh Luật hỏi, “Tiêu Nghị, anh biết bài này không?”

“Biết một chút.” Tiêu Nghị giơ ngón cái với Cảnh Luật, “Cố gắng lên!”

Khán giả ở trường quay chuẩn bị điều khiển từ xa, Tiêu Nghị và Cảnh Luật từ hai bên sân khấu đi vào giữa, đằng sau hai người đều hiện cột thống kê lượt bình chọn của khán giả.

“Tôi hát câu đầu tiên.” Tiêu Nghị nói.

Cảnh Luật làm động tác “Mời”, nhạc dạo vang lên, màn ảnh phía sau bắt đầu hiện lời, đồng thời chiếu MV.

“Ôm người trong tay, thành kính dâng nén hương ~” Giọng hát của Tiêu Nghị trầm thấp, mang theo chút run rẩy.

Cảnh Luật, “Cắt lấy một ánh nến, thấp sáng kinh luân...”

Cảnh Luật và Tiêu Nghị đứng đối diện nhau, hai người song ca, Tiêu Nghị lui ra sau một bước, nhìn màn hình, lại nhìn về phía ghế khán giả.

“Không cần rung động đến tận tâm can, chỉ mong được yêu một lần...”

“Tình yêu đến phút cuối lại nhận lấy đau thương, khóc trong tuyệt vọng...”

Cả Tiêu Nghị và Cảnh Luật đều dừng lại, phần điệp khúc bắt đầu.

“Anh dùng cả cuộc đời này để nuôi dưỡng em, chỉ mong ánh mắt đang rời đi của người dừng lại, xin cho anh sức mạnh vô hạn của yêu và được yêu!”

Vương Cảnh nhăn nút, đing doong một tiếng, cột bình chọn phía sau Tiêu Nghị tăng lên 100 điểm, khán giả bèn hô to, ngay sau đó, Tề Toàn cũng cười nhăn nút, lần này là cho Cảnh Luật.

Khán giả bắt đầu cổ vũ cho hai người, đồng thời bấm nút chọn, mỗi người chỉ có thể cho một điểm, cũng chỉ có thể chọn một người, huấn luyện viên thì được cho 100 điểm.

Tiêu Nghị vẫn luôn nhìn hơn Cảnh Luật một chút, mọi người đều đang hô tên, ai hô idol của người nấy, ngay sau đó chị mập cho Cảnh Luật 100 điểm, Cảnh Luật trong nháy mắt đảo ngược tình thế, cả khán phòng hô to, điểm của Tiêu Nghị lại từ từ tăng lên.

“Trong biển khổ vẫn thấp thoáng bóng hình của người lúc xưa...” Tiêu Nghị cố gắng hát câu này lệch một chút, tạo thành điểm trừ cho mình.

Đing doong, điểm cuối cùng của Quý Tử dành cho Cảnh Luật.

Hai chàng trai trẻ trung ưa nhìn cùng hát bài này rất hay, Cảnh Luật bắt đầu chuyên âm, mà Tiêu Nghị thì wo o o hát bè.

Tất cả phiếu bình chọn đã hết, khi bài hát kết thúc, cả khán phòng rào rào vỗ tay.

“Phối hợp rất tốt.” Vương Cảnh nói, “Lần đầu tiên tôi thấy đối thủ cạnh tranh còn phối hợp như thế.”

Vương Cảnh nhìn các huấn luyện viên còn lại, Quý Tử nói, “Tại sao lúc bài này được chọn, mọi người phản ứng dữ vậy?”

Cả khán phòng bật cười, Quý Tử không hiểu gì hết, Tề Toàn nói, “Tôi phát hiện Tiêu Nghị rất dẹt dẹt.”

“Cảm ơn.” Tiêu Nghị đáp.

Chị mập nói, “Hay là hai bạn cùng vào vòng trong đi, sau này có thể làm thành một nhóm.”

Tất cả mọi người đều cười, Vương Cảnh nói, “Tôi thấy điểm cũng sít sao, phải làm sao đây?”

Cả khán phòng yên tĩnh, Tiêu Nghị và Cảnh Luật quay lại nhìn, điểm của hai người không chênh lệch nhiều, Tiêu Nghị là 430, còn Cảnh Luật là 450.

“Tiêu Nghị! Tiêu Nghị!” Dưới khán đài hô.

“Tôi thua.” Tiêu Nghị nói với Cảnh Luật, “Câu cuối của điệp khúc tôi hát không tốt.”

“Tôi biết.” Quý Tử nói, “Nhưng bạn vẫn còn cơ hội trở lại.”

Cảnh Luật xoay về phía Tiêu Nghị nói, “Anh hát rất tốt, Tiêu Nghị.”

Tiêu Nghị mỉm cười, xua tay, “Cảm ơn các vị huấn luyện viên.”

Đạo diễn hô, “Cắt!”

Bốn huấn luyện viên đều uống nước, Tiêu Nghị và Cảnh Luật nghỉ ngơi một lát, Vương Cảnh hỏi, “Nhóm ảnh để về rồi?”

“Ừ.” Quý Tử cười đáp.

Đạo diễn cười nói, “Các vị huấn luyện viên nghỉ ngơi một lát, chúng tôi còn vấn đề cần giải quyết.”

Đạo diễn bước nhanh lên sân khấu, Tiêu Nghị và Cảnh Luật đứng lên, đạo diễn nói, “Lúc này điểm số sai rồi, hậu kỳ sẽ phải sửa một chút, không thể để chênh lệch quá thấp như thế, có được không?”

“Đương nhiên.” Tiêu Nghị nói, “Sửa đi, có cần quay lại không?”

Đạo diễn cũng có chút đau đầu, bắt mọi người đều phải có tình cảm mãnh liệt như thế lần nữa, cậu đùa tôi chắc?

Tiêu Nghị nói, “Hay là như vậy đi, cứ quay xong hôm nay, sau đó quay riêng mấy cảnh có cột điểm số ghép vào, được không?”

Đạo diễn suy nghĩ một chút, “Kế hoạch cũng nói như vậy, cứ như thế trước đi, nếu hiệu quả không tốt, còn phải gọi hai người đến quay lại lần nữa, các huấn luyện viên không cần đến, được không?”

Tiêu Nghị đáp, “Không thành vấn đề.”

Sau khi các huấn luyện viên nghỉ ngơi, đạo diễn chuẩn bị bắt đầu lần thứ hai, “Lần này một lần qua, mọi người cực khổ rồi, bắt đầu.”

Tiêu Nghị và Cảnh Luật đứng giữa sân khấu, Cảnh Luật nhìn Tiêu Nghị, rất lâu không lên tiếng.

Tiêu Nghị trái lại rất rộng lượng, hai người đều không nói gì, Tiêu Nghị tiến lên, ôm cậu ta một cái.

Đạo diễn làm động tác tay, cả khán phòng vỗ tay điên cuồng, mọi người đứng lên.

Vương Cảnh lắc đầu, thở dài, camera quay về phía hắn, Vương Cảnh sụt sùi vỗ tay.

Trên sân khấu:

“Anh là một người rất dịu dàng.” Giọng của Cảnh Luật hơi run, “Cảm ơn anh, Tiêu Nghị, trong những ngày quen biết với anh, em đã học được rất nhiều.”

Tiêu Nghị nói, “Cậu hát hay hơn tôi, tốt hơn tôi. Đây là lời thật lòng, tôi dịu dàng ngoài mặt, còn sự dịu dàng của cậu, là trong tiếng ca.”

Cảnh Luật nhìn Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị nói, “Còn lại giao hết cho cậu, thua về tay cậu, tôi cam tâm tình nguyện.” Tiêu Nghị lấy băng đeo lên cánh tay áo Cảnh Luật.

Cảnh Luật nói, “Em... em chỉ biết hát...”

Tiêu Nghị còn nói, “Mang theo lời chúc phúc của tôi, Cảnh Luật, đánh bại bọn họ.”

Cảnh Luật đi xuống sân khấu, Tiêu Nghị huýt sáo về phía cậu ta.

“Nhất định phải cố lên!” Tiêu Nghị nghiêm túc nói, “Hiểu không!”

Cả khán đài điên cuồng vỗ tay, Cảnh Luật ngân ngấn nước mắt, đi xuống ôm các huấn luyện viên, Quý Tử lấy cái băng thứ ba cài lên cổ áo Cảnh Luật, camera đi theo cậu, đặc tả gương mặt, Cảnh Luật lau nước mắt, giơ ngón cái về phía camera.

Tiêu Nghị thì vẫn đứng trên sân khấu.

“Cậu nói một chút về mình đi.” Vương Cảnh nói.

“Tôi phát hiện, mỗi mùa...” Chị mập nói, “Đều có một người rất khác biệt với các thí sinh còn lại, các bạn có đề ý không?”

Chị mập khoa khoa tay, chỉ về phía Tiêu Nghị, cười nói, “Lần trước, tôi nhớ có một thí sinh cao gầy, không nói gì, chỉ hát thôi, lần này thì có một người như cậu ấy.”

Tiêu Nghị mỉm cười, không nói gì.

Quý Tử nói, “Tính tình cậu ấy rất tốt, ai nói cái gì cũng cười.”

Tề Toàn nói, “Lúc hát cũng rất nhập tâm.”

Tiêu Nghị nói, “Tham gia cuộc thi này có thể quen biết được rất nhiều bạn, là khoảng thời gian vui vẻ nhất của em.”

“Thật ra.” Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, “Em tới tham gia cuộc thi này là vì muốn nói với một người, một câu nói. Có một vài lời, em không thể nói với người ấy, có thể vì người ấy xa xôi vạn dặm, giống như lời bài hát, tình yêu của tôi xuyên qua chân trời...” Tiêu Nghị nói xong lại hát, “Tình yêu em như dòng nước chảy mãi không ngừng, người yêu của em ơi!”

“Người yêu của em! Đến khi nào mới được gặp lại anh...” Tiêu Nghị mỉm cười, vừa ngọt ngào vừa có chút đau khổ.

“Cho nên cậu đến đây để tỏ tình?” Vương Cảnh hỏi, “Cô gái nào vậy? Có ở đây không? Xin mời đứng dậy!”

Mọi người cười vang, Vương Cảnh nói, “Á á, tôi quên mất, là câu gì, cậu còn chưa nói mà?”

“Là...” Tiêu Nghị nói, “Em yêu anh. Em-yêu-anh. Chính là thứ tình yêu đó, đúng vậy, là thứ tình yêu anh đang nghĩ bây giờ.”

Cả khán phòng ồ lên, Tiêu Nghị nghiêm túc nhìn vào camera, “Yêu trong yêu đương, yêu trong người yêu. Tuy rằng em đã nói rất nhiều lần, nhưng anh đều cho là em nói đùa, em muốn nói ở đây, anh nhất định tin, anh sẽ tin.”

“Một chàng trai dịu dàng.” Quý Tử lắc đầu cười, “Tôi nghĩ chắc nên để bạn vào vòng chung kết, như vậy thì lời tỏ tình sẽ có nhiều người nghe thấy hơn.”

Vương Cảnh nói, “Bạn gái của bạn hôm nay có đến không?”

Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, “Người đó không ở đây.”

Quý Tử hỏi, “Tên là gì?”

Tiêu Nghị nói, “Không cần phải nói, người đó nghe sẽ biết.”

“Nhưng cũng phải nói nghiêm túc.” Tề Toàn cười nói, “Bạn vượt năm cửa ải, chém sáu tướng, mở đường máu đến đây tỏ tình, có nghĩ tới sau này phát triển thế nào không?”

Vương Cảnh cười nói, “Sau khi tập này lên sóng, bạn sẽ nổi tiếng chỉ trong một đêm thôi.”

Tiêu Nghị cười nói, “Vâng, nhưng có thể em sẽ không hát trước mặt mọi người nữa... Đầu tiên cảm ơn fan đã ủng hộ, cho dù tôi ở đâu, tôi hứa, tôi sẽ chỉ biến mất trước màn ảnh, thật ra tôi vẫn luôn ở đây.”

“Về phần tương lai của tôi.” Tiêu Nghị nói, “Chương trình đã quay cho tôi một video clip, nếu như bị loại, sẽ phát lên, tôi nghĩ những gì muốn nói đều đặt trong đoạn phim đó, tạm biệt!”

Tiêu Nghị cuối cùng cũng thuận lợi diễn xong kịch bản của mình, chạy xuống sân khấu, mọi người đứng dậy vỗ tay, các huấn luyện viên nhìn theo Tiêu Nghị, cậu chạy ra khỏi trường quay, xuyên qua hành lang, camera vẫn đuổi theo.

Tiêu Nghị hôn gió về phía camera, nói, “Moa moa!” Cậu đã không còn kiên nhẫn chờ ở đây nữa, chạy một mạch ra ngoài.

Các huấn luyện viên trở về vị trí, đạo diễn bắt đầu mở đoạn phim của Tiêu Nghị, đoạn phim này Tiêu Nghị đã xem qua, đạo diễn và nhân viên cũng xem rồi, nhưng khán giả ở trường quay và các huấn luyện viên thì chưa.

“Tôi là Tiêu Nghị.”

Bác Kinh đầu hạ, Tiêu Nghị khoác balo, đứng dưới bóng cây, lời thuyết minh vang lên, giọng nói của cậu nhẹ nhàng, bình thản, tựa như làn gió nhẹ nhàng không chỗ nào là không có mặt.

“Tổ chương trình hỏi, nếu tôi bị loại, có lời gì muốn nói với khán giả không.”

Tiêu Nghị ngồi trên lan can bằng đá ở Shichahai, nhìn về phía camera cười cười, “Tôi không cho rằng mình có thể đi tiếp, có lẽ trước vòng chung kết, tôi đã dừng lại.”

“Về phần sau đó...”

Tiêu Nghị mặc somi trắng sạch sẽ, tóc cắt ngắn, lúc nói chuyện lông mày hơi nhướng lên, giống như một chàng sinh viên sáng sủa gọn gàng.

“Tôi sẽ đến một nơi.” Tiêu Nghị nói, “Buông hết tất cả lo ngại, làm chuyện tôi muốn làm, đã từng có một người dạy tôi, bảo tôi phải mạnh dạn đi hát.”

“Nhưng so với đi hát, tôi còn thích một công việc mà cho dù thế nào tôi cũng không thể bỏ được, sau khi rời khỏi nó, không biết có bao nhiêu ngày đêm tôi đã dằn vặt. Tôi nghĩ điều tôi học được từ nó, chính là theo đuổi mong muốn của mình, khi tôi hiểu được mình, cho dù là chuyện gì cũng không thể ngăn được bước chân của tôi.”

“Nếu bạn là fan của tôi.” Tiêu Nghị chỉ vào camera, lại chỉ vào mình, cười nói, “Xin cho tôi sức mạnh, sau khi tôi bị loại, tôi sẽ rời khỏi mạng internet, theo đuổi sự nghiệp và tình yêu của tôi, tôi sẽ không xuất hiện

trước mặt công chúng nữa, nhưng tôi hứa với mọi người, có một ngày, mọi người sẽ lại được nghe bài hát do tôi viết.”

* * *

Dưới ánh đèn đường, Bắc Kinh.

Tiêu Nghị ngồi trên bậc thang, gọi điện cho Đỗ Mai.

Đỗ Mai nói, “Tôi đã xem đoạn quay buổi chiều, tổ chương trình nói tự bạch của cậu dài quá, phải cắt bớt.”

Tiêu Nghị nói, “Sao cũng được, những lời này là tôi tự nói với mình thôi.”

Đỗ Mai nói, “Tôi sẽ cố gắng bảo bọn họ giữ lại, Cảnh Luật bị cậu tạo áp lực rất lớn, trận kế từ mười sáu chọn tám, nếu cậu ấy không thể bùng nổ thì phiền rồi.”

Tiêu Nghị nói, “Cậu ấy có thể, đến lúc đó mọi người sẽ tập trung vào cậu ấy, fan của tôi cũng sẽ ủng hộ cậu ấy. Lời chào của tôi càng huy hoàng, cậu ấy sẽ càng được chú ý trong các vòng sau hơn, bởi vì nhìn thấy cậu ấy tham gia thi đấu, những fan hâm mộ sẽ nhớ tới tôi, cậu ấy đang thi cả phần của tôi.”

Đỗ Mai nói, “Đúng là đau đầu, có điều đúng là như vậy, thằng bé đó cần nỗ lực một chút.”

Tiêu Nghị cúp máy, trầm nghĩ, phải nói với Đỗ Mai chuyện từ chức thế nào. Mùa hè chỗ nào cũng có muối, đốt cho cậu u từng cục từng cục, Tiêu Nghị vừa đập muối chan chát, vừa lướt Wechat Weibo.

Bạn bè cậu dường như đã có hẹn với nhau, không ai đề cập đến chuyện này, tất cả hẹn Tiêu Nghị ra ăn cơm, Tiêu Nghị vừa đập muỗi, vừa nói được được, đưa điện thoại đến bên miệng nhỏ giọng nói, trong đêm tối, ánh sáng điện thoại hắt lên mặt làm biến cả khuôn mặt thành màu xanh.

“Á á á á á!!” Lư Châu trong nháy mắt điên cuồng gào lên.

Lư Châu cầm chìa khóa xe, về đến nhà, bất thành linh thấy gương mặt xanh lè của Tiêu Nghị, mỉm cười đầy quỷ dị, còn ngược mắt trắng lên nhìn hắn, suýt nữa bị dọa cho đứt mạch máu mà chết.

“Anh Châu! Là em là em!!” Tiêu Nghị gào lên, xông đến phía trước, ôm chầm lấy Lư Châu, thiếu chút nữa thì bật khóc.

Lư Châu vịn vào lan can, bị dọa cho không ngừng thở dốc, lát sau mới hồi phục tinh thần, “Già rồi, già rồi... Có thể dừng hành tôi...”

Lư Châu đi lên mở cửa, bỗng nhiên phát hiện có gì đó sai sai, mặt biến sắc, sau đó cả người đều có chút mất tự nhiên.

“Cậu tới đây làm gì!” Lư Châu nói, “Ra ngoài cho tôi!”

Tiêu Nghị nói, “Vào nhà trước đi, đừng giăng co bên ngoài, vào trong rồi tính. Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài...”

“Cậu... cậu cũng biết là việc xấu trong nhà sao!” Lư Châu giận dữ hét, muốn đuổi Tiêu Nghị đi, Tiêu Nghị lại mặt dày không chịu, ôm chân hắn, chìa bộ mặt gian xảo thả Tuzki ra, bị Lư Châu lôi vào trong.

Chương 39

Nhà của Lư Châu vẫn như vậy, so với lúc Tiêu Nghị đi còn lộn xộn hơn, đồ đạc vứt lung tung, Tiêu Nghị bật đèn lên, hỏi, “Anh uống nước hoa quả không?”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị nói, “Em gọt vỏ hoa quả cho anh ăn.”

Tiêu Nghị đã quen việc quen đường, cởi giày, thay dép lê đi vào bếp, không có gì thay đổi, chỉ có bát đĩa thì thiếu rất nhiều, chắc là bị Lư Châu ném. Lư Châu vẫn mặc bộ quần áo thể thao lúc chiều đi xem Tiêu Nghị thi, vào đến trong nhà là ngồi xuống sofa, không nói gì, cầm điều khiển từ xa lên, mở nhạc.

Tiếng nhạc vang lên trong phòng, Tiêu Nghị bung đĩa hoa quả ra, hỏi, “Có đi tắm không?”

Lư Châu hỏi, “Cậu rốt cuộc định làm gì?”

“Không làm gì cả.” Tiêu Nghị nói, “Về nhà thôi, nhiệm vụ của em hoàn thành rồi.”

“Về nhà?!” Lư Châu hỏi, “Cậu không thi nữa?”

Tiêu Nghị đáp, “Không, thua rồi.”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị dọn dẹp phòng khách, Lư Châu nói, “Cậu đi khỏi đây cho tôi.”

“Đây là nhà em!” Tiêu Nghị nói, “Anh mới phải ra ngoài!”

Lư Châu hoàn toàn không ngờ Tiêu Nghị lại nói vậy, thiếu chút nữa thì tức tới bật cười, Tiêu Nghị nằm sấp trên ghế sofa, giọng mềm nhũn, “Anh đuổi em đi, kêu bảo vệ tới đi, ngày mai anh lại có thể lên trang nhất nữa...”

“Cậu...” Lư Châu quả thật bó tay với Tiêu Nghị, “Tại sao cậu lại không thi nữa? Đỗ Mai đã bày sẵn đường đi cho cậu...”

“Em có lý tưởng của mình.” Tiêu Nghị từ trong gói hé một mắt ra, nhìn Lư Châu nói, “Em có nói lý tưởng của mình là nổi tiếng sao? Em chỉ muốn sáng tác, không muốn lộ diện trước mặt công chúng, không được à?”

“Lý tưởng cái mông!” Lư Châu bực mình, “Cậu rốt cuộc có biết hiện thực là gì không?”

“Nói chung em đã quyết định rồi.” Tiêu Nghị nói, “Em từ chức. Với lại ban đầu em và chị Đỗ đã giao hẹn rồi, không phải lãng xê em làm gì, em thật sự không hát được, giọng của em không bằng Cảnh Luật, so với mấy người hát hay thì càng kém xa.”

Lư Châu thiếu chút nữa bị Tiêu Nghị chọc cho tức chết, “Cậu là cái thứ không có tiền đồ!”

Mặt Lư Châu đen sì, không thèm nói với Tiêu Nghị nữa, đứng dậy đi tắm.

Tiêu Nghị ở bên ngoài hỏi, “Anh Châu, em nghĩ xong rồi, ngày mai em sẽ tìm chị Đỗ từ chức, việc em đồng ý giúp chị ấy làm xong rồi, em về làm bảo mẫu cho anh được không?”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị nói, “Moa moa ~!”

Lư Châu, “!!!”

Trong phòng tắm, Lư Châu trượt cái rằm, Tiêu Nghị càng thêm hoảng sợ, định đi vào thì Lư Châu loạng choạng đứng lên.

“Cậu ra ngoài cho tôi.” Giọng nói của Lư Châu trong nháy mắt nhỏ đi, Tiêu Nghị vui vẻ đi ra.

Lư Châu tắm rửa xong ra ngoài, Tiêu Nghị nói, “Vậy chúng ta quyết định nhanh lên, em trở về với anh, dù sao em cũng không có chỗ nào để đi.”

“Cậu rốt cuộc có coi tôi ra cái gì không hả!” Lư Châu vừa lau tóc vừa giận dữ hét.

Tiêu Nghị cười ha ha, Lư Châu không để ý tới cậu nữa, đi về phòng ngủ, thế là Tiêu Nghị mở tủ quần áo của mình ra, đồ của cậu cũng chưa đem đi hết, còn lại mấy cái quần lót sạch, để mấy ngày nữa về nhà trọ lấy đồ.

Tiêu Nghị tắm xong, qua gõ cửa phòng Lư Châu, “Anh Châu, anh có lên Taobao không?”

“Cậu lại làm cái gì vậy?” Lư Châu nói, “Cho cậu ở một ngày, ngày mai tôi ra ngoài, cậu rút đi cho tôi.”

“Anh bảo em rút đi đâu chứ...” Tiêu Nghị tội nghiệp nằm lì trên giường.

Lư Châu liếc Tiêu Nghị một cái, không nói gì, hậm hực lên Taobao. Tiêu Nghị lăn hai vòng trên cái giường lớn của Lư Châu, gác đầu lên đùi Lư Châu, Lư Châu lập tức đẩy cậu ra, trùm kín chăn.

“Anh không nhớ em sao, moa ~ moa ~!” Tiêu Nghị nói.

“Điên hả.” Lư Châu dờ khóc dờ cười nói.

“Anh không nhớ em thật sao?” Tiêu Nghị hỏi, “Anh thật nhẫn tâm, không nói câu nào đã đuổi em đi.”

Lư Châu nhìn iPad trong tay, mắt không thèm liếc Tiêu Nghị một cái.

Tiêu Nghị nói, “Anh nhất định rất nhớ em, nếu không hôm nay cũng không đến xem em thi.”

Lư Châu im lặng.

Tiêu Nghị hỏi, “Anh ở Macau thua mười triệu thật hả?”

Lư Châu hỏi lại, “Cậu có thấy phiền không?”

Tiêu Nghị nói, “Vậy chúng ta đổi chủ đề, hôm nay chị Á Tình tới là do anh gọi?”

Lư Châu đáp, “Không phải.”

Tiêu Nghị, “Ồ.”

Lư Châu không nhịn được nói, “Ninh Á Tình tự muốn tới, bạn của cô ta có hợp tác với phó đạo diễn, Trịnh Tiểu Thông đi với tôi, Tiểu Thông tiện thể bàn chuyện với lãnh đạo ở đó, Lê Trường Chinh là cháu của Đỗ Mai dất tới.”

“À...” Tiêu Nghị thâm nghĩ, thảo nào, Lư Châu nói tiếp, “Nhóm bạn làm trong đoàn của cậu, đều là tự đến cổ vũ cho cậu cả.”

Tiêu Nghị sau khi trở về đã nhắn tin cảm ơn bạn bè, hẹn bọn họ hôm nào rảnh ra ngoài ăn cơm, Lư Châu nhắn một cái tin đi, hỏi, “Đỗ Mai cho cậu bao nhiêu?”

“Cái gì?” Tiêu Nghị không hiểu gì hỏi.

Lư Châu nói, “Cậu giúp chị ấy nâng đỡ người mới, chị ấy chưa gửi tiền cho cậu?”

“Em không biết.” Lư Châu đáp, “Chắc phải có.”

“Cái gì cũng không biết.” Lư Châu quả thật hết cách với Tiêu Nghị, Tiêu Nghị nói, “À đúng rồi, tiền anh Tiểu Thông gửi tài trợ cho em em lấy lại rồi, lúc nào anh gửi lại cho anh ấy.”

Lư Châu không nói gì, tập trung tinh thần lên Weibo.

Tiêu Nghị hỏi, “Trên Weibo nói gì?”

“Chửi tôi.” Lư Châu lạnh lùng nói.

Tiêu Nghị nói, “Đừng nghĩ ngợi làm gì, làm chuyện khác đi, lướt Taobao nhé?”

Tiêu Nghị đã lâu không gặp Lư Châu, thật ra rất muốn nói chuyện, nhưng Lư Châu không lên tiếng, cậu đoán lúc Lư Châu thấy mình nhất định là rất vui, bèn lẩn lộn cạnh hần lải nhải, một lát sau không thấy Lư Châu đuổi mình nữa, thế là được đăng chân lân đăng đầu, ôm lấy chân Lư Châu tiếp tục tía lia.

Lư Châu đập Tiêu Nghị mấy cái, muốn đẩy cậu ra, Tiêu Nghị lại không buông tay, Lư Châu đành phải để mặc cậu tiếp tục ôm đùi.

“Em phát hiện bây giờ em nhiều fan lắm...”

Tiêu Nghị ôm đùi Lư Châu, vừa hát vừa thừa dịp chậm rãi nhích lên trên.

Lư Châu, “...”

“Cậu còn như vậy nữa tôi sẽ báo cảnh sát.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị bèn nằm im, duy trì tư thế ôm bắp đùi Lư Châu, “Em định mấy bữa nữa, chờ tập này chiếu lên, em sẽ xóa Weibo.”

Lư Châu nói, “Tùy cậu, fan của cậu sắp điên hơn fan của tôi rồi, đi mắng chửi người lung tung.”

“Haizz.” Tiêu Nghị tiếc nuối nói, “Chịu thôi, một fan bằng mười anti mà.”

Tiêu Nghị có chút mệt mỏi, nằm bò lên gối, cả ngày hôm nay buồn nhiều vui nhiều, kích động quá mức, bây giờ lại trở về bên cạnh Lư Châu, buồn ngủ đến không nói được nữa, đầu óc mơ mơ hồ hồ, có điều vẫn muốn nói chuyện với Lư Châu.

“Buồn ngủ rồi?” Lư Châu hỏi, “Cút về phòng ngủ đi.”

Tiêu Nghị mơ mơ màng màng đi về phòng, đặt mình xuống là ngủ.

Nửa đêm, cậu cảm giác Lư Châu qua, tắt đèn cho mình.

Hôm sau, Tiêu Nghị dậy rất sớm, chủ động làm đồ ăn sáng cho Lư Châu, phát hiện bát đĩa gần như mất hết, chỉ còn cái bát trước đây cậu

thường dùng, một bộ cốc mấy chục nghìn tệ cũng vỡ hết chỉ còn hai cái.

Bác giúp việc từ mỗi ngày đến một lần giờ thành một tuần đến một lần, Tiêu Nghị sắp xếp lại tài liệu của Lư Châu, hầu hết đều ở chỗ cũ. Cậu ăn cơm trước, nhân tiện đăng nhập vào tài khoản hằng ngày của Lư Châu xem chi tiêu của hắn.

Nội dung của khối tài sản khổng lồ kia Lư Châu không nói cho Tiêu Nghị biết, Tiêu Nghị chỉ quản phần chi tiêu hằng ngày của hắn, hai cái thẻ, một cái để chi tiêu ăn uống, một cái để trả tiền mua đồ trên mạng. Tiêu Nghị biết tất cả mật mã, Lư Châu cũng không đề phòng, số tiền hơn trăm triệu, cho dù muốn trộm cũng không trộm được, với thân phận của Lư Châu, chỉ cần báo án là cho dù có ở chân trời góc biển cũng có thể tìm được.

Tiền ăn còn mấy triệu, Tiêu Nghị thoáng yên tâm, lại nhìn tài khoản Taobao của hắn, hình như vẫn thường xuyên dùng, mua cả một đống đồ.

Lư Châu ngáp ngáp dài đi xuống, Tiêu Nghị hỏi, “Hôm nay anh muốn đi đâu?”

Lư Châu nhàm chán nhìn Tiêu Nghị, “Sao còn chưa đi?”

Tiêu Nghị nói, “Em về làm việc cho anh.”

Lư Châu nói, “Đừng nghĩ đến chuyện về kiếm tiền ở chỗ tôi, một đồng cũng không trả đâu.”

“Không cần.” Tiêu Nghị cười nói, “Em nuôi anh, thế nào? Nuôi nam thân của em dễ lắm.”

Lư Châu trừng mắt với Tiêu Nghị, Tiêu Nghị bê đồ ăn sáng tới cho hắn, Lư Châu cũng không thay quần áo, đi lòng vòng mấy vòng trong nhà

rồi ngồi lên sofa chơi game.

“Sao bác giúp việc không đến nữa?” Tiêu Nghị hỏi.

“Không muốn để ai vào nhà.” Lư Châu lạnh nhạt nói, “Đổi thành một tuần đến một lần.”

Tiêu Nghị hỏi, “Vậy anh ăn cái gì?”

Lư Châu nói, “Ăn Ứt, đừng có hỏi nữa.”

Tiêu Nghị nói, “Ồ.”

“Dạo này không nhận phim sao?” Tiêu Nghị lại hỏi.

“Không.” Lư Châu lạnh lùng đáp.

Tiêu Nghị cũng không hỏi nhiều, ngồi bên cạnh Lư Châu lên mạng với hấn, Lư Châu chơi game tới trưa, Tiêu Nghị lướt Weibo cả buổi chiều.

“Trên mạng nói gì?” Lư Châu hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Nghị nói, “Đang chờ em.”

Lư Châu nói, “Giờ cậu hiểu tâm trạng của tôi rồi chứ?”

Tiêu Nghị cười ha ha, “Em xem bọn họ cãi nhau rất thú vị.”

Tiêu Nghị mở xem mấy bài hot, trong đó có một bài nói về Lư Châu, kể lại chuyện trước khi Lư Châu tới

Macau đánh bài thua, rằng nói sau khi chia tay Trương Hân Nhiên, phim của hấn càng ngày càng tệ, sự nghiệp liên tục xuống dốc.

Bài viết còn đính kèm chòm sao, ngày sinh của Lư Châu, sau đó đưa ra đủ loại suy đoán.

“Sinh nhật năm nay anh muốn đi đâu chơi?” Tiêu Nghị hỏi.

“Cậu đang xem cái bài bói ngày sinh của tôi à?” Lư Châu hỏi.

“Ừm.” Tiêu Nghị ngẩng đầu nhìn Lư Châu, hần cười nhạt nói, “Nếu thầy bói nói trúng thì sinh nhật năm ngoái tới Thái Lan bái thần, kết quả sẽ không như thế này.”

“Họa phúc khôn lường, còn chưa biết là họa hay phúc mà.” Tiêu Nghị nói, “Em bị đuổi, lại bị bạn gái đá, cũng tưởng đời người coi như xong rồi, nhưng sau đó gặp anh mà, anh Châu. Mọi việc nhất định sẽ tốt hơn.”

Lư Châu cười nhạt nói, “Thôi đi.”

Lư Châu đứng dậy đi thay quần áo, Tiêu Nghị bèn đi dọn dẹp, cầm chìa khóa nhà và chìa khóa xe, vẫn lái xe cho hần như trước.

“Đi đâu?” Tiêu Nghị hỏi.

Lư Châu vừa gọi điện thoại, vừa nói tên một nhà hàng, Tiêu Nghị lái xe đến nhà hàng đó, đây là một nhà hàng khá đắt tiền, trước đây Lư Châu cũng từng dẫn cậu đến ăn, bình thường thì hay hẹn Trịnh Tiểu Thông bàn chuyện ở đây.

Hôm nay, Lư Châu chọn một bàn sát cửa sổ, gọi món, Tiêu Nghị định ra ngoài ăn, Lư Châu nói, “Cậu ngồi trong này ăn.”

Tiêu Nghị bèn chọn mấy món Lư Châu thích, một lát sau đồ ăn đã mang lên, nhưng người vẫn chưa đến.

Lư Châu nói, “Ăn đi.”

Tiêu Nghị, “...”

“Không có ai tới sao?” Tiêu Nghị hỏi.

“Không, tôi tự ra ngoài ăn thì sao? Không được hả!” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị và Lư Châu cùng ăn cơm, giữa chừng Tiêu Nghị nhận được điện thoại của Đỗ Mai, bảo cậu ngày mai tới công ty. Lư Châu lại hỏi vài câu về tình hình công ty, sau đó không nói gì nữa.

Sau khi ăn cơm xong, Tiêu Nghị lái xe đưa Lư Châu về nhà, trong lòng nghĩ, anh chỉ là đưa em ra ngoài ăn bữa cơm sao? Lúc về nhà Lư Châu đi tắm, Tiêu Nghị mới hiểu ra Lư Châu đúng là chỉ đưa cậu ra ngoài ăn cơm, quả thật là giật mình.

Hôm sau, Tiêu Nghị đến công ty, thương lượng với Đỗ Mai, Tiêu Nghị chuẩn bị sau khi chương trình phát sóng sẽ chính thức rút lui khỏi giới giải trí, xin từ chức.

Đỗ Mai mặc dù có chút bất ngờ, hợp đồng ba năm còn hơn bốn tháng nữa mới hết, nhưng cũng không miễn cưỡng, bảo cậu kết thúc mọi việc thì đi.

Trong ngày hôm đó, Tiêu Nghị bàn giao hết mọi việc trong công ty, thờ phào nhẹ nhõm, lại gặp Ô Hằng Cổ, Ô Hằng Cổ hiển nhiên đã biết chuyện Tiêu Nghị bị loại và từ chức.

“Chào anh Cố!” Tiêu Nghị tươi cười, nịnh nọt.

Ô Hằng Cổ đáp, “Ồ.”

Tiêu Nghị cười như điên trong lòng, ôm búp bê Lư Châu về nhà.

“Tại sao cậu lại về nữa?!” Lư Châu ở nhà đợi Tiêu Nghị cả ngày, kết quả thấy Tiêu Nghị xách bao to bao nhỏ về nhà.

Tiêu Nghị ngẩn ngơ nói, “Em từ chức rồi.”

“Tôi đồng ý thuê cậu bao giờ?” Lư Châu không khách sáo nói.

“Không mà.” Tiêu Nghị nói, “Anh không cần thuê em, em phục vụ miễn phí, nam thân!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị nói, “Anh muốn mua gì em mua cho, à, chị Đỗ tổng kết sổ cho em được hai trăm nghìn tệ, thế là bây giờ em có ba trăm rồi.”

Lư Châu sắp bị bệnh tim đến nơi rồi, Tiêu Nghị còn rất vui vẻ, chạy lên chạy xuống khiêng đồ, thu dọn đồ đạc, tối đến làm cơm cho Lư Châu. Lư Châu không đề cập tới việc định làm gì, Tiêu Nghị cũng không hỏi, chỉ cần hằng ngày được ở bên hắn như vậy là đủ.

Đêm đến, Tiêu Nghị đăng ký một đồng tài khoản, lên Weibo cãi nhau vì đám anti-fan của Lư Châu, Lư Châu nói, “Cậu đi lấy cho tôi...”

“Đừng có ồn, đang cãi nhau đây.” Tiêu Nghị nói.

“Lại chửi ai?” Lư Châu nhin không được nói, “Tôi đã không chửi nữa rồi, cậu chửi làm gì? Có thấy phiền không?”

Tiêu Nghị nói, “Em phát hiện có mấy người rất kì lạ, anh nhìn người này đi.”

Hắn đưa Weibo của người kia cho Lư Châu xem, “Anh xem người này đi, rõ ràng là fan của anh, cũng rất thích anh, nhưng ngày nào cũng chê anh, bảo anh diễn xuất tệ chọn phim dở mặt còn xấu... Chẳng được điểm gì hết, còn tiên đoán anh sẽ xuống dốc, nói sự nghiệp của anh nhất định sẽ gặp trắc trở, sao lại có người như vậy chứ?”

“Ngụy anti.” Lư Châu nói, “Quen rồi, đừng chửi nữa.”

Hóa ra là gọi như vậy sao? Tiêu Nghị thầm nghĩ lần trước anh cũng y chang, vừa nói xấu em vừa moa moa... Cậu nhìn Lư Châu như muốn nói gì đó, Lư Châu lập tức đoán được suy nghĩ của cậu, “Không cần cậu quan tâm, mấy ngày nữa tôi cũng xóa Weibo, mắt không thấy thì tâm không phiền.”

Tiêu Nghị lập tức nói, “Đừng mà!”

Trái tim thủy tinh của Lư Châu tất nhiên vẫn chưa lành hẳn, Tiêu Nghị hỏi, “Năm nay có nhận phim đóng không?”

“Không ai tìm tôi.” Lư Châu nói, “Tìm thì có lẽ tôi nhận.”

Tiêu Nghị nói, “Em vẫn làm trợ lý cho anh nhé.”

Lư Châu nói, “Không có tiền trả cậu, nghèo rồi. Trang trại rượu nho chẳng khác nào cái động không đáy.”

“Không sao.” Tiêu Nghị lập tức nói, “Không cần trả tiền lương cho em, bao ăn ở là được.”

Hôm sau, chương trình Tiêu Nghị tham gia được phát sóng, Lư Châu không đòi xem, Tiêu Nghị thì căng thẳng gần chết, giờ cậu nhớ lại lúc đó liều mạng chạy tới chương trình tỏ tình, lúc ấy đầu óc nóng lên, với lại cũng không thấy Lư Châu, giờ đã gặp được rồi, không biết Lư Châu xem xong đoạn đó sẽ nghĩ thế nào!

Lúc Tiêu Nghị quyết định, còn nghĩ là Lư Châu đang ở Canada, nhưng bây giờ bọn họ ở chung một nhà, nếu Lư Châu thấy cậu ghê tởm, xem xong lập tức đuổi cậu đi... thì coi như xong đời.

Nhưng nghĩ lại, lỡ như Lư Châu có thể chấp nhận thì sao? Trước đây hẳn cũng từng cùng đàn ông ấy ấy mà? Tiêu Nghị cho rằng mình kém cỏi đến đâu thì cũng được mấy phần đẹp trai cứu vớt, với lại Lư Châu đã nói rất nhiều lần, tỏ tình với hắn có cả nam lẫn nữ... Chắc là hắn đã quen với việc đó từ lâu rồi.

Nhưng cho dù thế nào Tiêu Nghị vẫn rất căng thẳng, cậu sợ lúc cùng xem chương trình với Lư Châu, đến đoạn tỏ tình, cả hai sẽ xấu hổ, vì vậy ăn cơm xong bèn trốn lên phòng.

Lư Châu đi lên gõ cửa, “Cậu không xem mình thi sao?!”

Tiêu Nghị ở trong phòng nói, “Không xem! Nhìn chuối lắm!”

Lư Châu, “...”

“Cậu cũng biết nữa hả!” Lư Châu lớn tiếng, “Đi xuống gọt hoa quả!”

Tiêu Nghị không lên tiếng, Lư Châu mắng một câu, “Thần kinh!”, rồi đi xuống, thuận tay mở tivi, xem chương trình hôm nay.

“Đi xuống đây!” Lư Châu quát.

Tiêu Nghị khóa trái cửa, đẩy tủ đầu giường và ghé ra chặn, mặt đầy căng thẳng lo lắng, cậu mở iPad ra bắt đầu xem tivi trực tuyến, bắt đầu xóa từng status trên Weibo, vừa xem chương trình, vừa xóa Weibo không để lại gì, thậm chí, hãy để cho thời gian đẹp nhất lưu lại trong khoảnh khắc huy hoàng nhất của cuộc đời tôi đi.

Biên tập chương trình cắt nối rất khá, quả nhiên là siêu nhân có bàn tay vàng, ngay cả đoạn Tiêu Nghị bỏ ngang chạy ra ngoài cũng nối được, sau khi bài “Niên hoa” kết thúc, màn ảnh quay cận vào mặt Tề Toàn, sau đó là cười cười nói nói, hết như giữa chừng không có chuyện gì xảy ra.

Trong đó có một cảnh quay cận mặt Lê Trường Chinh.

Tiêu Nghị lên Weibo, phát hiện trên đó đang sôi sục.

Lập tức có người bàn tán, Tiêu Nghị sau khi xóa Weibo bèn không để ý đến chuyện đó nữa, xem xong mình với Cảnh Luật hát, giọng được chỉnh rất tốt, mặc dù thua nhưng thua trong quang vinh, không thể không nói là có thể người diễn không thấy gì, nhưng người xem thì rất cảm động. Sau khi Cảnh Luật xuống sân khấu, Tiêu Nghị vẫn còn đứng đó.

Tim của Tiêu Nghị muốn văng ra ngoài.

Trong chương trình:

“Vâng.” Tiêu Nghị nói, “Tham gia cuộc thi này em đã quen biết được rất nhiều bạn, là khoảng thời gian vui vẻ nhất của em.”

Ông kính quay về phía Tề Toàn.

“Nhưng cũng phải nói nghiêm túc.” Tề Toàn cười nói, “Bạn vượt năm cửa ải, chém sáu tướng, mở đường máu đến đây, có nghĩ tới sau này phát triển thế nào không?”

Màn ảnh chuyển về phía Vương Cảnh.

Wương Cảnh cười nói, “Sau khi tập này lên sóng, bạn sẽ nổi tiếng chỉ trong một đêm.”

Màn ảnh lại quay về Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị cười nói, “Vâng, nhưng có thể em sẽ không ca hát trước mặt mọi người nữa... Đầu tiên cảm ơn fan đã ủng hộ, cho dù tôi ở đâu, tôi hứa, tôi sẽ chỉ biến mất trước màn ảnh, thật ra tôi vẫn luôn ở đây.”

Tiêu Nghị, “...”

Giời ơi!!! Phần tỏ tình của tui đâu!! Trả phần tỏ tình lại cho tui!! Mấy người thất đức quá đấy!! Cắt hết phần tỏ tình của tui luôn!!!!

Tiêu Nghị thiếu chút nữa chạy tới trước cửa tổ chương trình treo cổ, sao có thể như vậy được chứ a a a a!!! Mấy người... mấy người... Tui... Ai mau tới cứu tui đi...

Tiêu Nghị ngã vật xuống giường như bị trúng độc, trong chương trình phát đoạn phim sau khi cậu chạy ra ngoài.

“Khi tôi hiểu được mình, cho dù là thứ gì cũng không thể ngăn bước chân của tôi.”

“Nếu bạn là fan của tôi, xin cho tôi sức mạnh!”

Tiêu Nghị bỗng nhiên như bị thần kinh ngồi bật dậy, mặt đỏ dẫn đi mở cửa sổ, chuẩn bị nhảy lầu, phát hiện đây là lầu hai, nhảy xuống cũng không chết được.

“Này!” Lu Châu ở ngoài giận dữ hét.

Lu Châu vô cùng tức giận, cả căn nhà rung lên bần bật.

Tiêu Nghị mang cái mặt troll đi ra, đứng trên cầu thang nhìn Lu Châu.

Lu Châu hỏi, “Cậu có thái độ gì đây? Cậu xóa hết Weibo rồi?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nghị đáp.

Lư Châu mắng, “Có bị điên không! Cậu rớt cuộc đang nghĩ cái gì thế? Có thể bình thường một chút không?”

Tiêu Nghị không nói lời nào, Lư Châu quả thật đã bị Tiêu Nghị chọc cho tức điên, “Không có tiền thì lấy gì thực hiện lý tưởng? Bây giờ ngay cả đi thi cũng không đi, muốn theo đuổi cái gì?! Cậu đi đi! Còn ở lì đây làm cái gì?!”

Lư Châu tức giận, đi ngang qua Tiêu Nghị, đập văng cửa, sau khi vào phòng thì... Rào rào, toàn bộ đồ đạc trên bàn bị hất hết xuống đất.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu ngồi trên giường, hệt như một con sư tử nổi giận, Tiêu Nghị biết hẳn đang xót thay cho mình, cũng có thể đang nghĩ cậu là bùn nát không đắp nổi thành tường.

Tiêu Nghị đi vào, thấy một cái cốc nữa lại vỡ, tám cái ly bốn mươi nghìn tệ, một cái năm nghìn tệ, năm nghìn tệ vỡ một cái là toi, đành phải đi lấy chổi quét.

Tiêu Nghị quét dọn mảnh vỡ dưới đất, Lư Châu nằm trên giường, “Giờ cậu nói đi, rớt cuộc cậu muốn cái gì? Có cơ hội ca hát thì không đi, cậu muốn theo đuổi cái gì?”

“Làm trợ lý cho anh.” Tiêu Nghị ngẩng đầu nhìn Lư Châu, mỉm cười.

Lư Châu ngẩn ra, vẻ mặt không thể tin nổi, “Fan của cậu gần ba triệu, thi xong là lập tức nổi tiếng, ở đây nói nhảm cái gì thế?! Cậu có biết tôi lăn lộn bao nhiêu năm mới được ra mắt không hả?”

Tiêu Nghị không nói gì, cầm chổi quét rác, Lư Châu không kịp được nói, “Cậu rớt cuộc có âm mưu gì?”

“Em yêu anh mà.” Tiêu Nghị nói.

“Mẹ nó đừng nói câu này nữa!” Lư Châu quát, “Tình yêu có thể làm ra cơm ăn không? Tôi đã hết thời rồi, cũng không đóng phim được nữa, yêu cái gì mà yêu! Cậu muốn chọc cho tôi tức chết à? Ông đây bày sẵn đường đi cho cậu, cậu lại rút lui! Cậu sùng bái thần tượng tới độ tương lai cũng không cần à! Cậu yêu tôi như thế à! Sức mạnh tình yêu có thể lớn thế cơ à?! Gánh cả trời rồi đây!”

“Không phải tình yêu của fan với thần tượng...” Tiêu Nghị nói, “Mà là tình yêu đó, loại tình yêu...”

Lư Châu, “...”

Giọng nói của Tiêu Nghị nhỏ dần, có chút giống như tự nói với mình, “Là... là loại tình yêu đó, yêu trong người yêu... Trên chương trình em cũng đã nói rồi, mà bị cắt mất, có thể là họ cảm thấy... không thích hợp.”

Tiêu Nghị cúi đầu, mặt đỏ bừng, tim đập thành thịch, không dám nhìn Lư Châu.

Lư Châu mặt đầy kinh ngạc, mãi không nói được lời nào.

“Anh... anh Châu... anh đừng... Cảm thấy có gánh nặng gì trong lòng...” Tiêu Nghị nói, “Ừm, là như thế.”

Tiêu Nghị đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, lúc đi ra đến ngoài, mém chút nữa thì quy xuống.

Trời cao ơi, đất rộng ơi... Con nói ra rồi!!

Tiêu Nghị khóc không ra nước mắt, nằm sấp phủ phục như cung nữ bò về phòng, khó khăn lắm mới bò được lên giường, vớ lấy cái gối bịt kín mặt, lăn lộn mấy vòng.

Xong rồi, nói ra rồi... Lư Châu không nói gì, chẳng lẽ sợ? Chắc không bị mình dọa tới tè ra quần chứ... Kệ đi, nói cũng nói rồi... Đẳng nào cũng khó xử thế này rồi.

Tiêu Nghị lấy lại bình tĩnh, cầm điện thoại lên nhìn.

Làm sao bây giờ? Mặc dù mình đã sớm nghĩ đến chuyện tỏ tình, nhưng lỡ như Lư Châu không có cảm giác gì, vậy thì mình tự đi tìm đường chết rồi. Tiêu Nghị một lần nữa khắc sâu chân lý không làm bậy sẽ không chết vào đầu, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, cung đã bắn không thể quay đầu, cùng lắm ngày mai gặp Lư Châu, cả hai làm như không có chuyện gì xảy ra, trong giới điện ảnh chắc cũng có rất nhiều gay thích hẳn... Lư Châu có lẽ cũng quen rồi, chỉ cần không có phản ứng gì, sau này không bao giờ đề cập tới nữa là được.

Tiêu Nghị lướt lướt điện thoại, nói ra hết những lời trong lòng, trái lại cậu cảm thấy rất nhẹ nhõm hết như đã hoàn thành một nhiệm vụ lớn trong cuộc đời.

Xóa sạch Weibo, Tiêu Nghị thầm nghĩ tối nay chắc mình là trọng tâm của những lời bàn tán, không ai ngờ được, lần này một ca sĩ vô danh lại chiếm tất cả các tit lớn, ông đây rốt cuộc cũng được vang danh thiên hạ một lần.

Cậu mở xem mấy diễn đàn giải trí, đột nhiên thấy một bài.

[Hãy nói về những thí sinh đã lướt qua cuộc thi] Hãy là chính mình! Chàng trai dịu dàng, Tiêu Nghị, chúc anh theo đuổi được lý tưởng của

mình, fan chúc anh là một Tiêu Nghị mạnh mẽ.

Tiêu Nghị thầm nghĩ, lý tưởng của tôi sắp bị tôi tự tay bóp chết rồi... Nhưng mở bài post kia lên, trong nháy mắt cậu đã bị cảm động, bên dưới bài viết là ảnh chụp lúc cậu đang hát, thần thái đầy hào hứng.

Đương nhiên bên dưới còn có một đồng anti vào chửi, có người nói: Hắn đang tạo scandal, qua mấy tháng nữa lại xuất hiện thôi, các người có tin không? Sau đó bị fan chửi cho chết, bảo: Weibo của người ta cũng xóa rồi người còn chưa chịu nữa hả!

Bên dưới ngoài những lời chửi cũ rích ra, còn lại đều là những fan hâm mộ Tiêu Nghị, chúc cậu hạnh phúc, thậm chí có không ít người nói phải sống cùng Lư Châu cho vui vẻ nha, Tiêu Nghị thiếu chút nữa thì sợ tè ra quần, thầm nghĩ mấy người này thần thông quá đi.

Tiêu Nghị lại nhớ đến Lư Châu ở phòng bên cạnh... Không biết có ổn không, không bị mình dọa chứ?

Lư Châu gửi tin nhắn tới.

“Lúc này cậu nói có thật không?”

Tiêu Nghị nhìn bài post trên iPad, vô số lời chúc phúc và ủng hộ, hãy là chính mình!

“Thật.”

Tiêu Nghị đang gõ chữ: Anh Châu, anh đừng để trong lòng, em sẽ kiểm chế mình, anh coi như em nói linh tinh là được, thì Lư Châu lại nhắn tới.

“Anh cũng yêu em.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị lập tức ném điện thoại đi, cuống quýt mở cửa, vặn cả buổi không ra, nghe thấy tiếng cửa phòng bên cạnh đang mở, cậu vất vả lắm mới ra ngoài được, đứng trong hành lang, kinh ngạc nhìn Lư Châu, Lư Châu vẫn còn chưa hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Tiêu Nghị.

...

Tiêu Nghị, “Vào phòng anh đi.”

Lư Châu, “Đến phòng em...”

Tiêu Nghị bật cười, Lư Châu kéo cậu vào phòng mình...

Chương 40

Tắm rửa sạch sẽ xong, Lư Châu khoác áo choàng ngồi uống nước đá, Tiêu Nghị chợt nhớ ra điều gì, nói, “Anh hoàn toàn bình thường mà.”

“Anh vốn dĩ bình thường.” Lư Châu nói, “Cảm ơn em đã xác nhận.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị nghĩ trong lòng, muahahahaha... Cậu và Lư Châu nằm trên giường, Lư Châu đang xem tivi, giống như không có chuyện gì xảy ra, rất nhanh đã quen với trạng thái này, Tiêu Nghị thì rất vui, lăn qua lăn lại mãi.

Không biết vì sao, suy nghĩ duy nhất lúc này của Tiêu Nghị không phải là tiếp tục ôm Lư Châu, mà là muốn tìm người để khoe, hahahaha! Ha ha ha ha tui với nam thân yêu nhau nè!

Tiêu Nghị thật muốn lao lên Tianya đăng bài, hét lên rằng, nam thân của mấy người là của tui!! Cậu chỉ hận không thể dán tờ giấy lên đầu Lư Châu, trên đó viết “Của riêng Tiêu Nghị”, hoặc là chụp một tấm hai người thân mật đăng lên Weibo.

Đương nhiên đây là điều không thể... Cho đến khi Tiêu Nghị tắt đèn đi ngủ, cậu vẫn còn chưa trở về bình thường, cảm giác như mình đang mơ, không ngờ...

Tiêu Nghị hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu này, vừa nghĩ mình tại sao lại biến thành thế này cơ chứ... Nhưng cậu rất hạnh phúc, Lư Châu lại

càng không phải bàn. Gần một tuần sau, cảm giác mới mẻ qua đi, họ mới dần dần trở về bình thường.

Thế nên sinh hoạt cũng không có nhiều biến chuyển lắm, mỗi ngày vẫn thế, Tiêu Nghị chợt nhận ra, không biết từ khi nào, cuộc sống của bọn họ thật ra đã như yêu nhau từ lâu rồi, hằng ngày ở cạnh nhau, đọc sách, lên mạng, tùy tiện nói mấy câu, đi mua đồ ăn... Có thể chính vì vậy mà họ mới ỷ lại vào nhau.

Vốn Lư Châu cũng không có bí mật gì với Tiêu Nghị, Tiêu Nghị bây giờ còn có thể công khai xem điện thoại của hắn.

Đương nhiên, xem điện thoại của người yêu là không tốt, có điều Tiêu Nghị thề là chỉ xem một chút thỏa mãn lòng hiếu kỳ thôi, xem hắn bình thường nói chuyện với ai, tuyệt đối sẽ không nói ra trước mặt Lư Châu.

Danh sách bạn bè trong Wechat của Lư Châu có rất nhiều bạn, nhưng thường chỉ nói chuyện với mấy người, một trong số đó là bạn thân, còn lại hầu hết đều là các loại nam thần điện ảnh. Lôi Mân, Trịnh Tiểu Thông, còn có một MC rất nổi tiếng tên là Dịch Nhạc, cùng với một ký giả làm việc ở nước ngoài, là nữ tên là Dịch Tiểu Mễ.

Cộng thêm Lư Châu, một nhóm có năm người.

Tuần trước lúc mới yêu Tiêu Nghị, Lư Châu nhắn tin vào nhóm.

“Ha ha, ông đây cuối cùng cũng cua được bé thỏ rồi! Mau chúc mừng đi!”

Tiêu Nghị, “...”

Bên dưới là các lời chúc mừng, Lôi Mân nói, “Lư phát tài, tôi nói rồi, cậu có hứng thú với đàn ông mà cậu không chịu tin, giờ thấy rồi chứ?”

“Khôn, là cậu ta dụ dỗ ông đây!” Giọng của Lư Châu vang lên trong cuộc thảo luận.

Tiêu Nghị xỉ vả điên cuồng trong lòng, anh nói lại coi là ai dụ ai hả! Anh không được tranh thủ đương sự không có mặt rồi muốn nói gì thì nói!

Trịnh Tiểu Thông, “Về rồi? Về rồi thì tốt, sống cuộc sống yên bình đi, đừng có giày vò nhau nữa ngài ạ. Máy anh sắp bị cậu hành hạ tới chết rồi.”

Địch Nhạc hỏi, “Phát tài huynh, phát tài huynh, anh tính thế nào?”

Lư Châu, “Không biết, cậu ấy còn cha mẹ, chắc là không ổn, ở bên nhau trước xem sao rồi tính tiếp, coi coi sau này có thể tìm chỗ nào kết hôn không.”

“Tôi hỏi là có định quay phim tiếp không.” Địch Nhạc nói, “Ai hỏi chuyện kết hôn chứ? Tham gia ‘Nghệ thuật nhân sinh’ không? Tôi liên hệ cho anh, mấy ông thầy trong đài đang lo không có khách mời.”

Lư Châu, “Để sau đi, lo yêu đương trước đã, không có thời gian, vất vả lắm mới gặp được người mình thích. Tôi bỏ tiền, cậu tuyên truyền cho tôi, tôi cũng phải có phim để đóng mới được chứ.”

Tiêu Nghị kéo lên, lật xem đoạn chat lúc mình vừa trở về.

“Cậu ấy quay lại rồi, năm trăm anh em đâu! Giờ làm sao?!”

Giọng nói của Lư Châu có chút lo lắng.

Trịnh Tiểu Thông, “Làm sao cái gì mà làm sao, thật trước rồi tính.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị gầm lên trong lòng, mấy người cấu kết với nhau hãm hại tui! Thì ra đã bàn tính với nhau hết rồi!

Lư Châu, “Lỡ cậu ta không thương tôi thì làm sao?”

“Sao có thể không thương cậu được.” Lôi Mân nói, “Ánh mắt của thằng nhóc đó giống y hệt Hoàng Tiểu Tịnh trước đây nhìn tôi.”

Lư Châu, “Là yêu sao? Sao tôi không cảm nhận được! Ai tới nghĩ cách cho thằng bạn này đi! Giả bộ bị thương được không? Cái này liên quan đến hạnh phúc cả đời của ông đây, dám anh em mấy người có thể đáng tin một chút không?!”

“Nói nhảm cái gì nữa.” Một ID tên là Dịch Tiểu Mễ vang lên giọng nữ, “Lư phát tài cậu có phải đàn ông không? Là đàn ông thì đê ra quất đi, còn không thì mượn rượu mà quất? Bắt cóc giam cầm bỏ thuốc mê... Làm sao quất được thì làm! Người ta vì cậu, đến ngôi sao cũng không làm, chạy về làm chó con cho cậu, sao còn sợ người ta chạy nữa? Cậu làm kim chủ, bàn tay vàng cũng mở cho cậu rồi, không yêu cậu thì cũng phải yêu thôi đúng không... Tiểu thuyết trên mạng đều viết vậy mà, đúng không?”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “Quyển nào? Giới thiệu cho tôi đọc đi.”

Dịch Tiểu Mễ, “Trời ơi đừng có đọc ngôn tình, đọc đam mỹ đi, đợi chị đây gửi cho bản word của mấy bộ hay hay. ‘Tiểu Bạch và Đại thiên vương’ của Tô Du Bính vui lắm, nửa đêm chế đọc cười như con chó.”

Tiêu Nghị tiếp tục kéo lên trên xem, thầm nghĩ, dù mợ, chat còn tranh thủ quảng cáo nữa, đọc bản word thật sự không sao chứ nữ thần, có thể ủng hộ bản quyền một chút không?! Chị còn là người Mỹ nữa đấy!

Tin nhắn vào tháng trước, Lư Châu nói.

“Cuộc sống của ông đây sao thất bại quá vậy?” Giọng nói của Lư Châu mang theo hơi rượu, “Sự nghiệp không có, tình yêu thì vô vọng, sắp thành một thằng vô dụng rồi.”

Trịnh Tiêu Thông, “Sén sảm.”

Lôi Mân, “Sén sảm.”

Địch Tiểu Mễ, “Sén sảm +1.”

Lư Châu, “Tiêu Nghị cũng chạy rồi, phim không thể diễn, ai nghĩ cách cho tôi đi.”

Địch Nhạc, “Tiêu thụ không phải bị cậu đuổi đi sao?”

Lư Châu, “Tôi hối hận được chưa!”

Tiêu Nghị nghe đến đó thấy hơi xót xa, không biết Lư Châu hôm đó uống rượu tâm trạng thế nào, nhất định là rất nhớ mình giống như mình nhớ Lư Châu.

Lại kéo lên trên nữa, kéo tới đêm Ba mươi.

Lư Châu nhắn một tin, tiếng gió thổi ở Bắc Kinh rất to, giọng nói nghẹn ngào.

Lư Châu, “Tiêu Nghị, anh yêu em.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị nghĩ trong lòng, em cũng yêu anh lắm anh Châu, sao anh yêu em mà em không biết gì hết, lúc đó em cũng đau khổ lắm! Nhưng sao

giờ em biết lúc đó anh thảm vậy mà em vui thế này! Làm sao đây!!!

Trịnh Tiểu Thông, “Khóc cái đầu á khóc!”

Lôi Mân, “Năm mới rồi, bạn phát tài đừng có khóc tang như thế, điềm xấu đó.”

Địch Nhạc, “Tôi tôi tôi đang phải dẫn đêm xuân! Mấy người... ít nhất còn được nghỉ!”

Lư Châu, “Mấy người là đám bạn không có lương tâm!”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị bây giờ mới phát hiện, rình xem đám bạn heo của Lư Châu nói chuyện còn vui hơn rình Lư Châu, vì vậy cậu tiếp tục lén nghe tin nhắn thoại.

Dịch Tiêu Mễ, “Thích thì gọi điện cho người ta đi, người ta moi tim moi gan ra cho cậu, cậu lại đuổi người ta đi, nương nương đối xử với cậu lạnh nhạt như vậy, cậu lại cứ xông vào, cậu nói thử coi, có phải cậu là một tên M không?”

Trịnh Tiểu Thông, “Cậu làm gì thế, Lư phát tài! Bị cửa kẹp đầu rồi phải không! Muốn quen người ta thì mau đi tỏ tình đi, nếu không thì tôi cho cậu mượn máy bay?”

Lư Châu, “Bỏ đi bỏ đi.”

Địch Nhạc, “Ai da, Phát tài huynh, sao khổ thế? Có cần tới mười hai giờ chèn lờ tỏ tình hộ anh không? Tiểu thụ Tiêu Cường thân mến, Lư phát tài yêu cậu, nếu cậu đang xem chương trình đêm xuân, làm ơn gửi câu ‘em cũng yêu anh’ tới số điện thoại của biên tập.”

Lư Châu, “Người ta tên là Tiêu Nghị! Tiêu Cường là em trai cậu ấy!”

Lôi Mân, “Địch Áp Tử bị lãnh đạo bắt đi rồi.”

Năm phút sau, Địch Nhạc trở lại.

Địch Nhạc, “Chịu thôi, họa từ trong nhà, ấn tượng khắc sâu quá mà.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị đã hoàn toàn không thể nhìn nổi đám người điên này nữa rồi, thoát ra ngoài kéo lên xem, thấy tin mình nhắn cho Lư Châu, tất cả đều đã nghe chỉ không trả lời.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, đây là loại bệnh thần kinh gì thế! Trước đây anh nói rõ ràng luôn không được hả?!

Nếu như cuộc đời là một bộ phim, Tiêu Nghị đoán hành vi này của Lư Châu chính là câu giờ... Có điều đôi khi Tiêu Nghị nghĩ lại, nếu bản thân không đi một lần như thế, có lẽ đến giờ sẽ vẫn là một tên trợ lý bảo sao nghe vậy.

Người khiến cậu thay đổi tích cực như vậy, chính là Lư Châu.

Tiêu Nghị lại xem Wechat, phát hiện tin nhắn gần đây là nhắn cho Trịnh Tiểu Thông.

Lư Châu, “Anh Thông, tôi muốn đóng phim.”

Trịnh Tiểu Thông, “Cậu được đó, tìm người quản lý chưa? Có cần đi hỏi cho cậu không?”

Lư Châu, “Đề tôi nghĩ, già rồi hay quên lời thoại, sợ lại xảy ra chuyện.”

Tiêu Nghị để điện thoại của Lư Châu về chỗ cũ, cẩn thận điều chỉnh góc độ, khiến nó nhìn như chưa từng bị chạm vào, sau đó chỉnh lại móc điện thoại một chút, để chân của bút bê hương về phía cạnh bàn, sau đó làm bộ như không có gì, ngâm nga hát, đi lên lầu.

Mấy hôm nay tâm trạng của Lư Châu rất tốt, đang cười lướt Taobao, Tiêu Nghị vừa đi qua Lư Châu lập tức ngưng cười, cảnh giác hỏi, “Chuyện gì?”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, bây giờ anh còn ra vẻ nam thần làm gì! Cười với em mất giá lắm sao?!

Tiêu Nghị nằm xuống giường.

Lư Châu, “???”

Lư Châu hỏi, “Em lại làm sao rồi?”

“Em không vui...” Tiêu Nghị nằm sấp xuống gối.

Lư Châu không kìm được nói, “Sao yêu nhau một cái là dè dặt như vậy! Có gì không thể nói thẳng sao?”

Tiêu Nghị ngẩng đầu lên, hỏi, “Anh mua gì vậy?”

Lư Châu nói, “Liên quan gì tới em.”

Tiêu Nghị nói, “Hôn em một cái đi.”

Lư Châu nói, “Qua đây.”

Tiêu Nghị bò tới, lén nhìn màn hình của Lư Châu, phát hiện Lư Châu đang mua xe, Tiêu Nghị nghĩ thầm, Taobao bây giờ cũng bán luôn xe hơi rồi hả, ngẫu quá đi.

“Anh còn chưa tặng quà sinh nhật cho em.” Tiêu Nghị nói.

“Bây giờ không phải đang mua quà cho em sao?” Lư Châu nói, “Không muốn thì thôi.”

Tiêu Nghị nghĩ trong lòng, thì ra là mua cho mình sao? Mình cần xe làm gì?

“Em không muốn cái này.” Tiêu Nghị lại nằm lì trên giường nói.

Lư Châu nói, “Vậy thì thôi.”

Tiêu Nghị kêu thảm thiết, “Sao anh không theo kịch bản gì hết vậy! Bạn trai người ta không phải tiếp theo sẽ hỏi ‘Vậy em muốn cái gì’ sao?!”

Lư Châu đáp, “Kịch bản cái méo, ông đây chính là kịch bản.”

Buổi chiều, Tiêu Nghị đang chuẩn bị cơm tối, Lư Châu đi xuống gọi điện thoại, hỏi, “Em rốt cuộc muốn cái gì, nói đi.”

Tiêu Nghị nói, “Có thể quay một bộ phim điện ảnh làm quà cho em không?”

Lư Châu, “...”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị nói, “Cầm kịch bản tới đây.”

Tiêu Nghị nhún vai, Lư Châu nói, “Phim nhỏ? Liên lạc với đạo diễn chưa?”

Tiêu Nghị nói, “Phim lớn, giống ‘Hồi đầu tiên’ ấy.”

Lư Châu nói, “À, loại chiếu trong Imax ấy hả?”

“Có thể sao?!” Tiêu Nghị hét lên, “Chiếu trong Imax?!”

Lư Châu nhin không được nói, “Imax thì có gì đâu? Đầu tư là được, ‘Tiêu thời đại’ còn lên được màn ảnh lớn, còn cái gì không thể lên?”

Trong nhận thức của Tiêu Nghị, lên màn ảnh lớn phải là loại bá chủ nổ tung trời lóa mắt kiểu “Pacific Rim”, hoặc là rực rỡ hoa lệ có nội hàm như “Thiếu niên phái”, Tiêu Nghị nói, “Là phải hợp tác với Hollywood sao?”

“Hợp tác làm gì?” Lư Châu thuận miệng nói, “Trong nước cũng quay được, anh liên hệ một nhà làm phim đặc biệt, bao hết rạp cho em nhé?”

“Không không không.” Tiêu Nghị lập tức nói, tuy rằng cậu có chút kinh ngạc vì sự đăi ngộ này, yêu nhau có thể đến mức đó thì cũng chẳng khác gì ngồi trên trục thăng rải hoa xuống tỏ tình rồi, có điều mong muốn của cậu không phải là vậy.

“Em muốn xem phim của anh.” Tiêu Nghị nghiêm túc nói, “Bây giờ anh còn quên thoại không?”

“Không biết.” Lần này Lư Châu nói thật, ánh mắt của hắn dời khỏi Tiêu Nghị, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã vào hạ, cả thế giới xanh mướt bùng bùng sức sống, ánh nắng chiếu xuống khiến cả vườn hoa trở nên vô cùng rực rỡ.

“Nếu đóng phim điện ảnh...” Tiêu Nghị nói, “Nếu là phim hành động hoặc mạo hiểm, lời thoại tương đối ít, mọi người không cần chạy deadline, quay đi quay lại một cảnh được, có thể khá hơn không?”

“Không biết.” Lư Châu đáp.

Tiêu Nghị nói, “Em muốn xem một bộ phim điện ảnh của anh, vai chính hay vai phụ đều được.”

Lư Châu không đáp lại, hấn như nghĩ ngợi gì đó, ngồi xuống sô pha, nhìn hết một tổng giám đốc, tay khoác lên lưng ghế, nhìn cảnh sắc trong vườn.

Lúc ăn cơm, Lư Châu nói, “Em làm người quản lý cho anh nhé?”

Tiêu Nghị suýt nữa phun cơm trong miệng ra, Lư Châu nói, “Giờ anh không trực thuộc công ty nào, không có người quản lý, không có người đại diện, trong trạng thái ba không, anh cũng từng nghĩ rồi.”

“Nghĩ cái gì?” Tiêu Nghị nói, “Đóng phim sao?”

Lư Châu gạt đầu, “Trước đây tâm trạng không tốt, không muốn nghĩ nhiều.”

Tiêu Nghị lập tức mỉm cười, “Anh định tái xuất giang hồ?”

Lư Châu nói, “Anh ngã ở đâu sẽ đứng lên ở đó, không phải bình thường sao? Em cho là anh giống em, vô dụng vậy à.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu nói, “Bỏ đi, bỏ đi, em thật ra cũng không vô dụng, em cứ giữ như bây giờ là được.”

Tiêu Nghị hỏi, “Anh có lòng tin không?”

Lư Châu nói, “Thử xem, anh vẫn muốn đi diễn.”

Tiêu Nghị vui như nở hoa trong lòng, thì ra Lư Châu vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này, ngay lập tức cậu lại càng sùng bái hấn hơn. Lư Châu nhìn Tiêu Nghị một hồi, hình như đang nghĩ nên móc mĩa cậu thế nào. Đúng lúc

Tiêu Nghị cho rằng Lư Châu định mắng mình thì hấn lại gấp đồ ăn cho cậu, nói, “Ăn nhiều vào.”

Tiêu Nghị biết Lư Châu muốn đóng phim lại, từ lúc mới ra mắt đến giờ, lần này là lần té ngã thứ hai, mười năm trước Lư Châu là một tên vô danh tiểu tốt, lần đầu được nổi tiếng là nhờ diễn vai Trương Thuận trong “Hồi đầu tiên”, sau khi đóng xong bộ đó, để giữ giá bản thân, Lư Châu không nhận quay quảng cáo và phim truyền hình, cũng không tham gia các buổi hoạt động thương mại.

Vì vậy hấn bèn bắt vô âm tín, sau một năm vô danh, không có tiền, cũng không nhận được bộ phim nào tốt hơn, cùng đường chỉ có thể nghĩ cách khác, đây là lần thất bại đầu tiên.

Nhờ đôi mắt tinh tường của Đỗ Mai, chị tìm ra hấn, đưa hấn lên, nhờ vậy mà Lư Châu nhanh chóng nổi tiếng trở lại, đồng thời sự nghiệp xuôi chèo mát mái cho đến bây giờ. Cơ hội không dễ đến, Lư Châu bởi vậy cũng chú ý đến đánh giá về mình, từ mấy năm trước đó cho đến trước một năm quen biết Tiêu Nghị, sự nghiệp vẫn nằm trên đỉnh cao.

Nước đầy thì tràn, trăng tròn sẽ khuyết, mọi việc lên đến đỉnh sẽ bắt đầu tuột dốc, Lư Châu dần nhận ra sự thật này, đồng thời bắt đầu tích cực tìm cách chuyển hình tượng, hấn muốn tự chọn phim, nhưng vì hợp đồng với công ty nên không làm được, tiếp đó, tình trạng của hấn bắt đầu trượt dốc, cuối cùng gặp phải vụ của Trương Hân Nhiên, rồi bị thương do quay phim, trong nháy mắt tất cả tuột dốc không phanh.

Từ lúc ban đầu lừng lẫy tám phương, fan không ai bì nổi, thay hấn đắc tội với rất nhiều kẻ thù, thậm chí tin tức Lư Châu xuống dốc vừa xuất hiện, là đã có công ty khác mạnh tay đẩy, cũng không có trang giải trí nào giúp

hắn định hướng lại dư luận, đến nay đi cùng với Lư Châu chỉ toàn là những tin tức mặt trái.

“Thật ra cho dù không bị thương.” Lư Châu nói, “Sau bộ ‘Cầm mao thủ và Phi thiên miêu’ anh cũng phải chuyển đổi hình tượng.”

Tiêu Nghị nằm xem người ta bàn tán về Lư Châu, Lư Châu giờ đã mặc kệ, muốn mắng thì mắng đi, Tiêu Nghị lật xem mấy bài post cũ, thậm chí thật ra có anti-fan cũng tốt, thậm chí là ngay cả anti-fan cũng không thêm tới chửi, cái đó mới thực sự là hết thời.

“Sao anh không đóng phim điện ảnh.” Tiêu Nghị hỏi, “Em thích xem anh đóng phim điện ảnh lắm.”

“Tiền ít.” Lư Châu nói, “Cái loại chỉ lo đóng phim truyền hình như anh, đạo diễn nghĩ anh không có giá, quay một bộ chỉ có mấy triệu.”

“Mấy triệu?” Tiêu Nghị hỏi.

“Bốn triệu.” Tiêu Nghị vừa chạy bộ vừa thở dốc, nói, “Nhanh thì cũng phải quay ba bốn tháng mới được bốn triệu. Đóng một bộ phim truyền hình là được hơn mười triệu, nếu không xảy ra chuyện này, đóng xong ‘Cầm mao thủ và Phi thiên miêu’, bây giờ anh có thể nhận được thù lao một bộ là mười tám triệu, em nghĩ đi... Đỗ Mai muốn anh đóng phim truyền hình hay phim điện ảnh?”

“Lê Trường Chinh chẳng lẽ rất nghèo sao?” Tiêu Nghị lại hỏi.

“Hắn không nghèo, ngoại trừ tiền thù lao, hắn còn có thể nhận quay quảng cáo cho các sản phẩm xa xỉ, làm người mẫu đại diện.” Lư Châu nói, “Đỗ Mai không giỏi phát triển theo hướng này, quay một quảng cáo, mười triệu đã vào tay.”

Tiêu Nghị gật đầu, Lư Châu nói, “Anh liên lạc với Trịnh Tiểu Thông, nhờ hắn hỏi giùm anh, chúng ta tạm thời trực thuộc phòng làm việc của hắn.”

Tiêu Nghị hỏi, “Chị Đỗ có giận không?”

“Chị ấy không dám.” Lư Châu tắt máy chạy bộ, khom người thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn Tiêu Nghị nói, “Nếu anh nổi tiếng, chị ấy không dám tức giận, nếu anh thất bại, chị ấy lại càng không cần phải tức giận. Tới em, nửa tiếng, không chạy xong không được ăn.”

Tiêu Nghị kêu thảm thiết, “Cái này liên quan gì tới em chứ!”

“Rèn luyện!” Lư Châu nói, “Em xem em suốt ngày ru rú trong nhà kết quả thế nào! Lần nào làm em chưa tới năm phút đã thở gần chết rồi.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, thở hổn hển không có liên quan tới vấn đề thể lực biết chưa, anh thử xuống nằm dưới xem có hổn hển không... Lư Châu lại nói, “Lại rửa thảm cái gì thế?”

“Không có không có.” Tiêu Nghị nói.

Chương 41

Mấy hôm sau, Trịnh Tiểu Thông bảo Lư Châu đi họp, đưa kịch bản cho hắn chọn, công ty của Trịnh Tiểu Thông nằm trong một ngôi biệt thự, trên danh nghĩa trực thuộc một công ty điện ảnh lớn nhất trong nước, nhưng thực tế thì có con đường riêng.

Trịnh Tiểu Thông không có mặt, phó giám đốc và Lư Châu nói chuyện một lúc, Lư Châu giới thiệu Tiêu Nghị là người quản lý của mình, phó giám đốc cười nói, “Đây chẳng phải là...”

“Vâng vâng.” Tiêu Nghị bắt tay hắn, “Tiêu Nghị.”

“Không tệ.” Phó giám đốc cười nói, “Cậu rất tinh mắt.”

Tiêu Nghị mỉm cười, Lư Châu đã dặn đi dặn lại, nếu còn khúm núm nữa thì sẽ... Tiêu Nghị phát hiện bây giờ Lư Châu đã hết cách với cậu rồi, trước đây thì còn lôi đui việc ra để dọa cậu, bây giờ thì đòn sát thủ cũng không có hiệu quả, đành phải chuyển thành dạng đặt câu “Nếu.. thì...” của học sinh tiểu học, về phần “thì” ra sao, hắn treo lơ lửng ở đó để cho Tiêu Nghị tự đi mà nghĩ.

Lư Châu đang xem kịch bản, phó giám đốc và Tiêu Nghị nói chuyện, cười nói, “Nghỉ ngơi một thời gian, cũng phải làm việc lại.”

“Doanh số doanh thu phòng vé năm nay không tốt.” Phó giám đốc nói, “Nói thật, không ngờ Lư Châu lại muốn đóng điện ảnh.”

“Cường độ quay phim truyền hình quá cao.” Tiêu Nghị nói, “Sợ anh Châu không thể đảm nhiệm được.”

Lư Châu nói, “Thế này đi, tôi cầm kịch bản về nhà xem, mấy hôm nữa sẽ cho anh câu trả lời.”

Phó giám đốc nói, “Cứ liên hệ bất cứ lúc nào.”

Tiêu Nghị cầm ba kịch bản về, nghe nói đều là phim phải quay trong năm nay, đương nhiên mấy thứ như điện ảnh với truyền hình, các công ty điện ảnh đều nói đó là tác phẩm lớn của mình, chẳng ai đi nói là chúng tôi sẽ quay một bộ phim dở cả, thế nên có thấy họ tự tăng bóc thế nào cũng không thể tin, có điều cả ba kịch bản đều có một điểm chung đó là: Thiếu nam phụ.

Công ty nào cũng muốn nâng đỡ người mới của mình, kiêu của Lư Châu không ký hợp đồng bán thân thì đừng có vọng tưởng, cho nên, hẳn chỉ có thể làm nam phụ cho những người mới của các công ty đó.

Nếu là ngày xưa, Tiêu Nghị sẽ tức chết, trái lại Lư Châu thì thấy không sao.

“Đến cả thi thể anh cũng từng đóng rồi.” Lư Châu nói, “Diễn một vai phụ thì có vấn đề gì? Còn chưa biết người ta có cần anh hay không.”

Tiêu Nghị nói, “Nhưng ba vai phụ thì cũng quá... Mà thù lao bao nhiêu?”

Lư Châu nói, “Tám trăm, trước mắt sẽ không vượt quá một triệu.”

“Cái gì?!” Tiêu Nghị giận dữ hét.

Mọi người trong phòng ăn đều nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị lập tức dùng thực đơn che mặt, bây giờ ra đường không những phải che chắn trùm đầu cho Lư Châu mà Tiêu Nghị cũng phải trang bị đầy đủ, bởi vì dạo gần đây cậu rất nổi tiếng, cũng không phải do sợ fan bu vào, mà là cẩn thận đám phóng viên.

Bây giờ Lư Châu không có công ty bảo bọc, không đào Lư Châu thì đào ai? Nếu như bắt gặp hắn và Tiêu Nghị đi chung, nhất định sẽ dậy sóng, Tiêu Nghị có mấy lần đề nghị về nhà nhưng Lư Châu lại chẳng hề sợ sệt chút nào, “Ông đây làm rùa rụt cổ bao nhiêu năm như vậy, khó khăn lắm mới có cơ hội tự bơi đen, em sợ cái quái gì?”

Vì vậy Tiêu Nghị và Lư Châu đều đeo kính râm, một người đội mũ lưỡi trai, một người mặc quần áo thể thao, ngồi uống trà chiều đọc kịch bản trong nhà hàng cao cấp. Nếu như chỉ có mình Lư Châu thì không vấn đề gì, nhưng cả hai đều cùng cái trang thì sẽ bị nghi ngờ, còn đeo kính đôi, mặc quần áo cùng một hiệu, nhìn đúng như một tổ chức ngầm nào đó đang đối chiếu ám hiệu với nhau.

May là người ở đây ít, hầu hết đều là những sếp lớn của các công ty tài chính, cho dù có người phát hiện ra Lư Châu, mấy ông chú năm sáu chục tuổi cũng sẽ không bám quần Lư Châu xin chữ ký.

Tiêu Nghị núp sau chậu hoa xem kịch bản. Bộ thứ nhất là phim cổ trang “Hoài Nam Tử”, theo phong cách tường thuật, kể về một thư sinh gặp Tây Vương Mẫu, bỏ trốn với người hầu của bà là một tiên nữ. Bối cảnh câu chuyện rất bao la và rất nhiều cảnh huyền huyền, thư sinh là nam chính, Lư Châu diễn vai hiệp khách giữa đường giúp đỡ họ.

Kịch bản thứ hai là về tình yêu đô thị tên là “Ly hôn”, kể về một cặp vợ chồng vì mua nhà nên kết hôn giả, vốn là hôn nhân hình thức, không

ngờ sau khi kết hôn, muốn ly hôn thì lại xảy ra quá nhiều vấn đề, bố mẹ, lãnh đạo hai bên đều tới khuyên nhủ, cả một đống rắc rối, không làm sao ly hôn được, càng thốn hơn là sau đó nữ chính mang thai, trong bụng là đứa con của người yêu thực sự. Vòng vèo một hồi, hóa ra bạn trai thật thà chất phác mình một mực tin tưởng, muốn lấy làm chồng là một thằng khôn nạn, người chồng cà lơ phớt phơ ngược lại là người tốt, vì vậy nữ chính chia tay bạn trai, yêu người chồng giả của mình.

Tiêu Nghị vừa đọc vừa cười, thấy biên kịch thật biết đùa, đoạn mua không nổi nhà còn không có hộ khẩu Bắc Kinh, gia đình nhà gái góp tiền mua nhà cho cô, muốn cho cô an cư ở Bắc Kinh, vừa hài hước vừa đau lòng. Trong câu chuyện này nam chính là người chồng, mà Lư Châu thì đóng một vai nhìn qua là phượng hoàng, cuối cùng hóa ra lại là một tên đàn ông khôn nạn.

Kịch bản thứ ba là một bộ phim hành động của

Hongkong, một cảnh sát mất tích nhiều năm xuất hiện lại lần nữa, đánh cắp hồ sơ đã bị chôn vùi của mình trong Cục cảnh sát, những đồng nghiệp điều tra vụ án này đều đã bị phía cảnh sát giết hết, số người bị cuốn vào vụ án càng ngày càng nhiều, vì thế một gã thần thám ra tay, cuối cùng tìm được người cảnh sát, người cảnh sát năm xưa bây giờ là trùm buôn lậu, hai bên đấu đá một phen, đương nhiên, cuối cùng trùm buôn lậu ngỏm.

“Ba kịch bản đều tốt.” Tiêu Nghị nói, “Hai nhân vật phản diện, một hiệp nghĩa.”

Lư Châu và Tiêu Nghị đổi cho nhau đọc, cùng xem xong, Lư Châu nói, “Không cần cân nhắc bộ thứ nhất.”

“Tại sao?” Tiêu Nghị hỏi.

Lư Châu nói, “Bộ thứ nhất có thể sẽ tìm Lê Trường Chinh diễn vai nam chính Kiều Ngộ, anh không muốn diễn vai phụ cho hắn, hơn nữa sẽ lại bị công ty bọn họ lôi ra lãng xê.”

“Chẳng phải muốn nâng đỡ người mới sao?” Tiêu Nghị lật xem kịch bản, lại hỏi.

Lư Châu nói, “Bọn họ nói vậy thôi, có Lê Trường Chinh, có thể sử dụng người mới sao? Lê Trường Chinh sẽ đóng nam phụ cho người mới? Máy công ty hùn vốn, chắc chắn sẽ nhét Lê Trường Chinh vào.”

Tiêu Nghị nói, “Vậy còn hai bộ diễn vai phản diện.”

Lư Châu im lặng một lát, “Em thích vai nào? Đều là mấy thằng khốn.”

Tiêu Nghị đáp, “Thật ra cả hai đều có điểm đáng thương, bộ thứ nhất thì chi phí thấp, nói không chừng doanh thu phòng vé sẽ ổn...”

“Em nói em thích vai nào là được.” Lư Châu nói.

“Trịnh Trường Vinh.” Tiêu Nghị nói, “Em thích Trịnh Trường Vinh.”

Lư Châu nói, “Vậy chọn ‘Cuộc chiến bình minh’.”

Tiêu Nghị nói, “Bởi vì Trịnh Trường Vinh tuy hai tay dính đầy máu, nhưng tình cảm của hắn chân thật, cảnh ngộ cũng khiến người ta đồng cảm...”

Lư Châu vung tay, “Không cần nói. Tính tiền!”

Tiêu Nghị nói nốt đoạn còn lại trong lòng, nếu như người khác đóng em chắc cũng không xem phim này đâu, nhưng tưởng tượng cảnh anh mặc

quân phục, mặc áo khoác đen, mặc quân trang Kazakhstan, làm một tay sát thủ buôn súng ống đạn dược trở về thì...

A! Thế giới thật là đẹp quá đi!

Tiêu Nghị đưa Lư Châu đi ký hợp đồng, Lư Châu nói ra chút yêu cầu với kịch bản, kết quả biên kịch không thay đổi, một tháng sau, nam chính đã quyết định xong, đối phương là một người không được nổi tiếng lắm, trước đây từng diễn vài bộ, cũng có chút danh tiếng, ký bộ phim này Lư Châu được tám trăm nghìn tệ thù lao, so với trước đây chỉ bằng một nửa tiền quay phim truyền hình, còn phải quay những một tháng, đúng là nay không bằng xưa.

Sau khi vào đoàn, đạo diễn đến Bắc Kinh mở cuộc họp, Lư Châu quen biết ông, mặc dù chưa từng hợp tác, nhưng hần và biên kịch, giám chế cùng nhà sản xuất đều có quen biết, giới giải trí cũng chỉ to đến thế. Cả cuộc họp tràn ngập trong tiếng Quảng Đông với tiếng Quan thoại kiểu Hongkong, Tiêu Nghị nghe mà đầu óc quay cuồng, căn bản không biết phụ trách bối cảnh, chỉ đạo võ thuật với quản lý đoàn phim đang nói cái gì.

Đóng phim điện ảnh phức tạp hơn phim truyền hình nhiều, nhìn biên kịch và đạo diễn, giám chế, hình như đã cãi nhau tới mức đường ai nấy đi rồi, Tiêu Nghị lúc nào cũng sợ bộ này không quay được, may mà vị đạo diễn họ Hoàng kia vẫn rất khách sáo.

“Qua đây qua đây.” Đạo diễn nói, “Ai da Lư Châu, không ngờ cậu sẽ nhận vai này, tốt quá rồi, có cậu ở đây, tôi yên tâm vô cùng, bỏ được tảng đá nặng trong lòng rồi.”

Lư Châu cười nói, “Cũng nên quay phim thôi, dạo này tôi có chút vấn đề về lời thoại, đến lúc đó có gây phiền phức xin hãy thông cảm.”

“Không thành vấn đề! Không thành vấn đề!” Đạo diễn Hoàng khoát tay, “Cậu đồng ý đóng, tôi cầu còn không được!”

Trong khoảng thời gian chờ khởi quay, Lư Châu và Tiêu Nghị ở nhà xem kịch bản, Trịnh Trường Vinh không có nhiều thoại, hầu hết đều tập trung vào các loại nham hiểm, thủ đoạn và những câu đùa lạnh lẽo. Tiêu Nghị vừa xem vừa suy nghĩ, thế giới quan với nhân sinh quan của nhân vật này có phải hơi lệch lạc không nhỉ, hình như là có đó. Có thể nhìn ra rõ ràng biên kịch thích kiểu nhân vật phản diện biến thái thế này, tuy rằng xuất hiện không nhiều, nhưng khi xuất hiện đều tung chiêu hoành tráng và điên cuồng. Nhưng một tên buôn lậu súng ống mà lại tẩy trắng kiếm đồng cảm của khán giả, thế này không sao chứ biên kịch...

Lư Châu vẫn không nhớ được lời thoại như trước, nhưng hắn có vẻ rất tự tin, bởi vì lời thoại trong phim điện ảnh ngắn gọn mà chặt chẽ, không giống phim truyền hình phải nói ra một đống thứ, tiết tấu chậm gần chết, Tiêu Nghị thỉnh thoảng đi xem phim điện ảnh lại có chỗ không hiểu, rất nhiều câu nói mang hai ba ý nghĩa, nhất là những câu hai nghĩa, cậu phải dừng lại hỏi Lư Châu, tại sao lúc này nhân vật lại nói như vậy.

Lư Châu đọc, “Tôi từng định ninh mình đã rời khỏi chốn giang hồ, nhưng quay lại, vẫn thấy giang hồ ở nguyên đó.”

Tiêu Nghị hỏi, “Nghĩa là sao?”

Lư Châu nói, “Ý là ra vẻ ngẫu lòi nhưng làm không tới, ngay cả em cũng nghe ra.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu ngồi suy nghĩ, Tiêu Nghị không làm phiền hắn, Lư Châu nói, “Thê lương, muốn trốn tránh, nhưng không tránh được, muốn đi lại đường

ngay, hiện thực lại ép hẳn không thể ngừng chạy, cảm giác về số mệnh chìm trong sa mạc.”

Tiêu Nghị xem kết cục, trình sát Hồ Ứng truy đuổi Trịnh Trường Vinh, Trịnh Trường Vinh bị lật xe, trồn vào sa mạc cát mênh mông, Hồ Ứng vẫn đuổi theo, hai người đuổi bắn trong sa mạc, cuối cùng Trịnh Trường Vinh chết dưới tay của Hồ Ứng.

“Có đến Italy quay không?” Tiêu Nghị hỏi, “Có nhiều cảnh đẹp lắm đấy! Em còn chưa đến đó bao giờ!”

Lư Châu nói, “Italy? Đến Bảo Định thì có phần em.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu nói, “Đầu tư có hai trăm sáu mươi triệu, đi Italy cái gì, cũng đâu phải vai chính, em còn định đi ăn sung mặc sướng sao.”

Lư Châu suy nghĩ một lát, nói với Tiêu Nghị, “Tôi biết từ khi đi bước đầu tiên, sẽ không bao giờ quay đầu lại được, không phải chết trong tay anh, mà tôi tự chết trong tay mình.”

Lư Châu im lặng nhìn Tiêu Nghị, trong mắt mang theo bi thương và bất lực.

“Tốt!” Tiêu Nghị điên cuồng gào lên, “Anh chẳng phải là nhớ lời thoại rồi sao!”

Lư Châu nói, “Cảm giác sai sai.”

Tiêu Nghị nói, “Cứ diễn theo cách anh hiểu nhân vật là được, tốt rồi!”

Cậu vừa cảm nhận được khí chất mà Lư Châu mới bộc lộ ra, đây chính là Lư Châu! Là Lư Châu! Nhưng không phải Lư Châu mà cậu biết trước đây!

Lư Châu đứng dậy, lắc đầu, không nói gì, đi rót nước, Tiêu Nghị nói, “Thần thái vừa nãy của anh, đơn giản là em thấy còn thương... Không không, nhất định sẽ khiến người ta yêu hơn cả nam chính.”

“Đừng nói như vậy!” Lư Châu nói, “Vai phụ không thể đoạt cảnh của vai chính, nếu em một mực muốn bản thân nổi tiếng, lờ đi tổng thể, em cố gắng thể hiện khả năng diễn xuất tốt hơn cả vai chính, đây là một chuyện thiếu đạo đức nghề nghiệp. Người thường nhìn em sẽ thấy em đẹp, em nổi, nhưng người trong nghề sẽ nhìn ra, bọn họ sẽ thấy em rất đáng ghét.”

“A.” Tiêu Nghị hỏi, “Vậy sao?”

Lư Châu uống một ngụm nước, dựa vào bàn ăn, trầm ngâm một lúc, Tiêu Nghị nói, “Em phát hiện anh vừa nãy, không phải là anh trước đây.”

Lư Châu nói, “Bởi vì lần này em đang xem Trịnh Trường Vinh diễn anh, Lư Châu, trước đây lúc em xem anh diễn, là Lư Châu đi diễn người khác.”

Tiêu Nghị không hiểu lắm, chỉ mơ hồ hiểu được tâm trạng của Lư Châu, từ trước tới giờ hắn diễn ai, đều là lấy linh hồn của mình đi thay đổi thành người khác để phù hợp nhân vật, mà hắn bây giờ, là lấy bản sắc vốn có của mình, kéo linh hồn của vai diễn chồng lên mình.

“Đạo diễn Quách từng nói.” Lư Châu nói, “Có ba cách diễn, thứ nhất là giả thiết em là nhân vật. Thứ hai là giả thiết nhân vật là em.”

“Còn cách thứ ba?” Tiêu Nghị hỏi.

“Cách thứ ba là gọt giữa nội tâm.” Lư Châu nói, “Em là em, nhân vật là nhân vật, em và nhân vật dung hòa với nhau, đồng thời sản sinh ra một nhân vật không nhất định là giống với kịch bản, mà là một người độc lập.”

Chiều hôm đó, Lư Châu vẫn im lặng, cũng không xem kịch bản, đi tới đi lui trong nhà, Tiêu Nghị đối chiếu kịch bản, Trịnh Trường Vinh có tổng cộng hai mươi bảy cảnh, phần lớn là cảnh đánh đấm, lời thoại chưa tới tám câu.

“Nhiều đây chắc quay vài ngày là xong.” Tiêu Nghị nói, “Đỡ hơn quay ngoại cảnh chạy tới chạy lui phiền phức.”

Lư Châu nói, “Em nằm mơ hả, chúng ta tối thiểu phải quay hai tháng.”

“Hai mươi bảy cảnh mà quay tới hai tháng?” Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười, “Hai ngày còn thấy dư nữa.”

Lư Châu nói, “Có những phim có ba trăm cảnh thôi mà quay mười năm đó, đạo diễn bảo một tuần quay một cảnh em nói được gì? Có thể đem ra so sánh với phim truyền hình một ngày đêm quay mười cảnh, ba tháng quay hơn một ngàn cảnh sao?”

Tiêu Nghị thấy thật ra như thế càng tốt, vậy thì Lư Châu cả ngày chỉ quay một cảnh, lời thoại có thể từ từ thuộc, Lư Châu đọc tới đọc lui lời thoại, vẫn hơi quên một chút, nhưng lần này hẳn không hề phiền não.

Chạng vạng tối, bên đầu tư gọi điện tới, Tiêu Nghị nghe xong lý do, trong lòng trĩu xuống.

“Phải sửa nhân vật.” Bên kia nói, “Nhất là Trịnh Trường Vinh.”

Tiêu Nghị hỏi, “Sao lại phải sửa?”

“Tân Hồng Khai yêu cầu.” Quản lý đoàn phim nói, “Có thể lời thoại và cảnh đều phải sửa, cảnh của diễn viên chính cũng sửa một phần, vì thay đổi nên vai phụ cũng phải điều chỉnh theo.”

Tiêu Nghị liếc nhìn Lư Châu, Lư Châu còn chưa biết bọn họ nói chuyện gì, dừng lại nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị có một dự cảm không hay.

Tiêu Nghị nói, “Cái này chúng tôi phải bàn bạc rồi mới quyết định được.”

Quản lý đoàn phim, “Cái này...”

Tiêu Nghị nói, “Kịch bản vốn đã viết xong, bây giờ kêu sửa, có phải địa vị của Tân Hồng Khai lớn hơn Lư Châu nhà chúng tôi không? Lư Châu đã diễn vai phụ cho anh ta rồi, mọi người phải tôn trọng lẫn nhau chứ?”

Lư Châu, “...”

Quản lý đoàn phim nói, “Như vậy đi, anh Tiêu, xin đừng tức giận, tôi và biên kịch bàn bạc một chút, anh biết đấy, giờ đòi tăng thêm một vai nữ phụ, chúng tôi cũng rất khó khăn.”

Tiêu Nghị nói, “Chất lượng của phim điện ảnh là ở đó, đúng không? Mọi người đều đi làm thuê cả, hy vọng không nên sửa tới sửa lui, một khi có tiền lệ rồi sẽ rất phiền phức.”

Quản lý trường quay là nam, nghe xong câu này cũng không nói gì, vâng dạ nói, “Hiểu hiểu, tôi sẽ cố gắng nói chuyện với họ.”

Tiêu Nghị cúp điện thoại, nhìn Lư Châu, mặt đầy lo lắng.

“Có phải đắc tội với ai rồi không?” Tiêu Nghị hỏi.

“Không.” Lư Châu có chút bất ngờ, “Rất tốt, không ngờ em lại trả lời như thế.”

Tiêu Nghị đáp, “Ừ... Nếu như không có vấn đề gì, sau này em diễn vai phản diện, anh diễn vai chính diện đi.”

Lư Châu mỉm cười, không nói gì, Tiêu Nghị hỏi, “Gặp tình huống này thì phải làm sao?”

“Không làm sao cả.” Lư Châu nói, “Kệ thôi, đợi anh gọi điện cho giám chế, em không cần lo.”

Tiêu Nghị nói, “Tại sao giữa chừng lại đòi sửa?”

Lư Châu nói, “Nếu ký với anh để anh trở lại, đương nhiên không thể để vai của anh nổi bật, tốt nhất là đã đen lại còn ngu, như thế mới có thể nâng anh hùng lên.”

Sau bữa cơm chiều, Tiêu Nghị làm kem cho Lư Châu ăn, Lư Châu gọi điện cho giám chế.

“A, anh Tiểu.” Lư Châu cười nói, “Tôi Tiểu Lư đây, a ha ha đúng vậy, người quản lý của tôi mới vào nghề, không hiểu chuyện, tôi đã dạy dỗ cậu ấy rồi!”

Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười, dứt miếng kem lớn cho Lư Châu, Lư Châu lạnh lùng cả mình, “Được được, tôi xem trước kịch bản sửa thế nào, mấy hôm nay tôi nghỉ ngơi vậy, chờ biên kịch đi!”

“Ừm.” Lư Châu nói.

Lư Châu cúp điện thoại, “Mẹ nó.”

Tiêu Nghị hỏi, “Phải sửa sao?”

Lư Châu nói, “Giậu đồ bìm leo thôi.”

Tiêu Nghị hỏi, “Tìm anh Tiểu Thông không?”

Lư Châu nói, “Trình Tiểu Thông chỉ đầu tư mấy triệu để lấy tiếng thôi, tìm hắn cũng vô dụng.”

Tiêu Nghị hỏi, “Chúng ta cho tiền để được đóng?”

Lư Châu nói, “Vai phụ còn là vai phản diện, cho tiền làm cái gì!”

Tiêu Nghị và Lư Châu nhìn nhau một lúc, Tiêu Nghị hỏi, “Có người nào từ chối sửa kịch bản không? Kẻ thù của kẻ thù thì là bạn mà, em đoán biên kịch cũng không muốn sửa.”

Lư Châu suy nghĩ một chút, gọi điện cho người của công ty Trình Tiểu Thông, hỏi số điện thoại của biên kịch, Tiêu Nghị liền gọi điện cho biên kịch, biên kịch là một cô gái, nóng nảy hơn bất kì ai, nghe thấy giọng của Tiêu Nghị là nói, “Đừng gọi cho tôi nữa! Chưa sửa xong! Còn giục tôi không viết nữa!”

Tiêu Nghị lập tức nói, “Đừng kích động! Chúng ta là đồng đội! Chúng tôi cũng không muốn sửa, có thể không sửa thì cố gắng đừng thay đổi, tôi là Tiêu Nghị, trợ lý của Lư Châu...”

Biên kịch cắt ngang, “A? Chờ đã, cậu là Tiêu Nghị kia hả?”

Tiêu Nghị đáp, “Đúng vậy.”

“A!!!” Biên kịch hét to, “Cậu đáng yêu lắm đó! Tôi rất thích bài hát của cậu!”

Trên đầu Tiêu Nghị có hoa đào rơi, “Cảm ơn cảm ơn, thật là ngạc nhiên quá...”

Lư Châu, “...”

Thế là Tiêu Nghị và biên kịch bắt đầu tám về chuyện thi hát, nói một hồi rõ lâu, cuối cùng cúp máy, Lư Châu hỏi, “Chuyện kịch bản thì sao?”

Tiêu Nghị hoàn toàn quên mất, lập tức cầm điện thoại định gọi lại, Lư Châu chớp lấy, quát, “Em là đồ não tàn!”

Tiêu Nghị, “...”

Có điều không bao lâu, biên kịch cũng tự nghĩ ra, gọi điện lại cho Tiêu Nghị bàn bạc, hẹn hôm sau tới công ty họp, Tiêu Nghị sợ nhất là họp, nhưng liên quan đến kịch bản, không thể không đi.

Hôm sau, đạo diễn và giám chế đều có mặt, người quản lý của nam chính không đến, Tiêu Nghị thì lại đi, trong lòng nghĩ, quả này thì đắc tội với gần hết mọi người rồi, kẻ yêu cầu sửa kịch bản thì không tới, không muốn sửa thì đều có mặt. Lư Châu tuy không được như ngày xưa, nhưng vẫn còn chút tiếng tăm trong giới, hơn nữa còn nói về vai của hắn, giám chế cũng không tiện nói gì.

Biên kịch ngồi xuống là nói, “Sửa nữa thì tôi không làm nổi đâu, không thì mời người khác đi.”

Tiêu Nghị, “...”

Đạo diễn nói, “Đừng phản ứng quá lên như thế, tôi có cách gì chứ? Đừng cứ lấy ông chủ ra đàn áp tôi.”

Biên kịch nói, “Tôi không có đem ông chủ ra chèn ép ai, anh kêu sửa phần trước, phần sau làm sao cho tròn? Hoàn toàn chẳng ăn khớp với nhau gì cả!”

Tiêu Nghị nghĩ thầm mới đầu đã phùng phùng như vậy không tốt lắm đâu... Có thể ôn hòa một chút không?

Đạo diễn nói, “Nào nào, chúng ta thảo luận lại từ đầu.”

Biên kịch nói, “Tôi sửa hoàn toàn dựa theo yêu cầu trong buổi họp, ra cái thứ đến tôi cũng còn chẳng nhận ra. Giờ còn muốn thảo luận lại từ đầu?”

Đạo diễn nói, “Thêm cảnh cho nữ phụ vào, cảnh của Tân Hồng Khai chưa bàn đến.”

Hai bên anh đến tôi đi, cò kè mặc cả ồn ào nửa ngày, Tiêu Nghị phát hiện đạo diễn cũng không muốn sửa lắm, cuối cùng vẫn là nhét người vào, may mà nội dung về Lư Châu phần lớn không thay đổi gì, chỉ sửa lại sau khi tình ngộ tự sát thành bị nam chính bắn chết mà thôi.

Sau khi họp xong, Tiêu Nghị lại cùng biên kịch ăn cơm, nói chuyện một hồi, mở kịch bản ra xem, phát hiện phim điện ảnh quả thật không thể sửa lung tung giữa chừng, hầu hết đều là cảnh này móc với cảnh kia, sửa đi sửa lại, cảnh phía sau sẽ không vẹn toàn, nam chính muốn sửa, bên đầu tư muốn thêm người vào, kết quả biến thành nam nữ chính như một đồng não tàn.

Biên kịch nói, “Đúng không, Tân Hồng Khai cái tên mặt ngựa đó, đóng cái gì bẻ cái đó, lúc nghe tên đó đóng vai chính, mịa nó chứ chế muốn bỏ viết luôn.”

Tiêu Nghị nói, “Vai này nên để cho Lư Châu nhà chúng tôi diễn.”

Biên kịch nói, “Đúng vậy! Cậu bảo hắn có lên, tôi hy vọng hắn có thể điều chỉnh được trạng thái của mình, hắn rất hợp để đóng vai chính, mặt đã đẹp rồi, diễn xuất còn tốt nữa.”

Biên kịch và Tiêu Nghị ngồi nói xấu nam chính, sau cùng còn trao đổi số điện thoại, nói sau này rảnh thì ngồi buôn nữa, Tiêu Nghị ăn cơm với biên kịch xong, về nhà liền báo cáo, Lư Châu chỉ ừ, tiếp tục tập diễn.

Tiêu Nghị nói, “Biên kịch của đoàn này tốt thật.”

Lư Châu nói, “Bọn họ có lợi ích riêng của họ, không cần phải quá cảm ơn cô ta.”

Tiêu Nghị nói, “Nhưng cô ấy rất thích anh.”

Lư Châu gấp kịch bản lại, “Biên kịch và đạo diễn, cảm giác của họ đối với diễn viên, không giống với nhà đầu tư, nhà sản xuất và fan, nhà đầu tư sẽ nhìn doanh thu, fan sẽ xem em nổi tiếng hay không. Bên giám chế không quan tâm em ra sao, đánh giá duy nhất về em là có diễn tốt không, có tố chất chuyên nghiệp không.”

“Có tố chất chuyên nghiệp tốt, em chỉ cần đừng quá đáng, bọn họ sẽ không quan tâm nhân phẩm của em là tốt hay xấu, nhất là biên kịch, bọn họ yêu nhất là nhân vật mà mình viết ra, hy vọng tìm được diễn viên hợp với nhân vật của mình.” Lư Châu nói, “Thật ra xét đến cùng đều là thế, diễn viên có nhiều scandal đến thế nào, bị đìm đến thế nào, chỉ cần hắn diễn tốt, vai diễn có thể đánh động lòng người, cưới mấy người bắt cá mấy tay, fan đều có thể tha thứ cho hắn. Đương nhiên bắt cá hai tay là không tốt... Đừng có làm ra vẻ mặt ấy, em tự mà xem... Diễn tốt và bắt cá hai tay có liên quan

đến nhau không? Ha ha logic của em hỏng hết rồi. Nhân phẩm kém thì cũng khó có tác phẩm hay, Châu Châu nhà em nhân phẩm là tốt nhất đấy...”

“À ờ... Anh có nhớ được kịch bản không?”

“Không biết, để xem đi, hy vọng ông trời không chơi anh.”

“...”

Gần một tháng sau đó là họp không ngừng, cho đến ngày khởi quay, Lư Châu cũng đến tham gia nghi thức khởi quay. Nghi thức khởi quay của “Cuộc chiến bình minh” không quá rườm rà, chỉ có công ty quản lý của nam chính tổ chức cho fan đến cổ vũ, Tiêu Nghị lần đầu thấy Lư Châu đóng vai phụ, Lư Châu mặc áo somi, quần soóc, mang giày da, đeo kính râm, đứng trong góc, chốc chốc lại cúi xuống trò chuyện với Tiêu Nghị, nam chính Tân Hồng Khai và nữ chính ra chủ trì buổi lễ.

Fan hâm mộ cầm bảng tên của Tân Hồng Khai đứng phía trước gào tên, Lư Châu và Tiêu Nghị đứng giữa trời nắng chang chang, cả người vã mồ hôi, toàn thân dính dính, Lư Châu dường như đã bị người ta hoàn toàn quên lãng.

“Không có fan của anh.” Tiêu Nghị nói.

“Đều là dùng tiền mua thôi.” Lư Châu nhỏ giọng nói.

Tiêu Nghị lên Weibo, Lư Châu không ký với công ty nào, tạm thời trực thuộc Studio của Trịnh Tiêu Thông, cũng không có ai thay hấn PR, trên báo chỉ toàn là chuyện mới của Trương Hân Nhiên.

Nhưng tag Lư Châu mấy hôm nay tăng lên nhiều, có tin nói hấn sắp đóng một bộ phim cổ trang được đầu tư lớn, đóng cặp với Trương Hân Nhiên, Tiêu Nghị chẳng hiểu gì, “Ừa đâu có ai tìm em?”

Lư Châu nói, “Kéo anh vào tạo scandal thôi, không cần xen vào, mượn chuyện cũ của anh và Trương Hân Nhiên xào lại com nguội.”

Tiêu Nghị hỏi, “Có cần trả lời không?”

Lư Châu xua tay, có vẻ đã quen với chuyện này rồi. Cùng ngày hôm đó khởi quay, Tiêu Nghị còn tưởng sẽ được tới Hongkong, tiện thể tranh thủ đi mua sắm luôn, nhưng Lư Châu không có cảnh quay ở Hongkong, toàn bộ hành trình đều là trong trường quay và mấy cảnh quay ngoài trời, bao gồm dưới xa lộ của Bảo Định ở Hà Bắc, thành điện ảnh Thiên Mạc của Long Bảo Sơn, cùng với mấy ngoại cảnh rải rác khác.

Mãi đến một ngày trước khi quay, Lư Châu vẫn còn xem kịch bản.

Mấy ngày nay hắn không làm gì, ngay cả lướt Taobao cũng không, tự giam mình trong phòng, lầm nhảm lời thoại, lần nào thuận miệng đọc cũng đều thuộc lầu lầu, nhưng cứ tập trung cảm xúc, nhập tâm vào nhân vật là lại ngắc ngứ.

“Tao vì lão đại bán mạng bao nhiêu năm nay!” Lư Châu giận dữ hét, “Đổi lại là một thân hình đầy vết thương, một cái tên không được thấy ánh mặt trời! Còn mày! Mày...”

Lư Châu chỉ tay vào Tiêu Nghị.

“Mày mày mày...”

“Mày cho là mình có vị trí đặc biệt trong lòng hắn?!” Tiêu Nghị tiến lên giận dữ hét, “Mày chẳng qua cũng chỉ là một con chó khác hắn nuôi mà thôi!”

Lư Châu, “...”

“Em sắp tốt hơn anh rồi.” Lư Châu bắt lực ngồi xuống sô pha.

“Tao vì lão đại bán mạng bao nhiêu năm nay!” Lư Châu đột nhiên xuất hiện trong bếp giận dữ hét.

Tiêu Nghị thiếu chút nữa bị Lư Châu hù cho rớt tim, nhàm chán thái rau, gương mặt kiêu “Thế cơ à”, miệng co giật.

“Tao vì lão đại...”

Lư Châu rút cuộc cũng bật cười, lắc đầu.

Tiêu Nghị không có cách nào nói thoái thay cho Lư Châu, chỉ có thể diễn cùng hắn, nói thoái giống trong kịch bản.

“Không phải tôi đánh bại anh.” Tiêu Nghị nói, “Trịnh Trường Vinh, là anh hủy diệt chính mình. Anh không thoát ra được, anh mãi mãi chỉ có thể đứng trong bóng tối.”

“Chiến thắng chính mình?” Lư Châu cười lạnh nói, “Nói nghe dễ quá nhỉ? Mà có biết bao nhiêu năm nay tao trải qua những gì không? Tao...”

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, cảm thán nói, “Lên voi xuống chó, từng huy hoàng chẳng ai bì lại, cũng từng vất vưởng như bùn!”

“Thuyền chìm bên cạnh nghìn buồm lướt, cây bệnh xuân quanh vạn khóm dày!”⁵ Tiêu Nghị nói, “Có giống lời thoái phim điện ảnh không?”

⁵ Đây là hai câu thơ của Lưu Vũ Tích, bản dịch thơ của Đỗ Đình Tuân. Chữ Châu trong tên Lư Châu nghĩa là thuyền.

Lư Châu ha ha cười, “Ba anh đặt tên cho anh là Lư Châu, nhất định cũng từ câu này mà ra.”

“Anh Châu, lần đầu đọc hồ sơ của anh trên Douban, biết tên của anh.” Tiêu Nghị nói, “Em đã thấy rất hay, nghe đầy tự do tự tại, tựa như một con thuyền, xuôi dòng ngược sóng, ngàn cánh buồm đi qua, sẽ bình thản cười nhìn thế thái, không sợ hãi sóng to gió lớn.”

“Tâng bốc vừa thôi.” Lư Châu dờ khóc dờ cười, “Trong mắt em cái gì cũng đẹp hết.”

Lư Châu lắc đầu, Tiêu Nghị ngồi trước bàn ăn pha trà cho hắn, Lư Châu cầm lấy uống một hớp, trầm ngâm một lát, bỗng nhiên trầm giọng nói, “Vận mệnh thật bất công, cho hắn quá nhiều, tao không cam lòng, bao nhiêu năm nay, tao trải qua những gì? Tao bán mạng cho lão đại bao nhiêu năm nay! Đổi lại là một thân hình đầy vết thương và một cái tên không dám ra ánh sáng mặt trời! Còn mày? Mày cùng lắm chỉ là một con chó khác hắn nuôi mà thôi! Sau khi tao chết, mày sẽ là người tiếp theo...”

“Tốt quá!...” Tiêu Nghị nói.

“Còn chưa đúng.” Lư Châu nói, “Nhớ được lời thoại, nhưng anh không nhập vai, thật ra sau khi bị ngã, không phải hoàn toàn không nhớ lời thoại, mà là anh không hiểu được cách tư duy của nhân vật khi nói câu đó... Bỏ đi, ngày mai rồi tính, cuối cùng cũng thuộc, hy vọng sẽ ổn.”

* * *

Tiêu Nghị không kìm được xót xa, Lư Châu vốn có trí nhớ rất tốt, diễn cái gì cũng một lần là qua, sau khi trí nhớ bị tổn thương, lời thoại ngắn ngủi vài ba câu cũng phải học cả tuần, lần nào nhập vai cũng ngắc ngư.

Lư Châu nói, “Anh đi tắm, buổi tối có muốn làm không?”

Tiêu Nghị nói, “Ngày mai quay rồi, nghỉ ngơi trước đi. Em không sao, sợ anh mệt thôi.”

Lư Châu nói, “Tắm xong nằm trên giường chờ anh.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu lại hỏi, “Tắm chung không?”

Tiêu Nghị nói, “Em đi thu dọn đồ đạc trước.”

Tiêu Nghị đi rửa bát, Lư Châu đi tắm ở dưới nhà, Tiêu Nghị lên trên tắm, sau khi tắm xong, xuống xem kịch bản, lúc đi qua cây đàn để ở phòng khách, cậu liếc mắt nhìn.

Lư Châu mua cây đàn này về chỉ đơn thuần là để trang trí, hẳn không biết chơi bất kì loại nhạc cụ nào, cũng không học nhạc lý, hằng ngày chỉ đi diễn thôi cũng đủ bận rồi, cây đàn này tốn hơn một triệu, trước đây cũng không biết mua về để làm gì, Tiêu Nghị xỉ vả hẳn không biết bị bệnh thần kinh gì, mấy kẻ có tiền cứ thích ném tiền cho mấy sở thích kì lạ.

Cậu mở cây đàn lên, sau khi mua về chưa được chỉnh âm, Lư Châu cũng không đụng vào, Tiêu Nghị không biểu diễn, chỉ thử âm, không có cảm giác gì, thấy cũng được, nhớ lại hình dáng Lư Châu lúc nãy, vừa chăm chú vừa buồn cười, ấn một phím đàn.

Lư Châu thường ngày ghét âm ã, bảo Tiêu Nghị không được đàn, Tiêu Nghị theo thói quen không đụng vào nó, nhưng hôm nay cậu đột nhiên muốn đàn.

Tiêu Nghị ấn ba phím một lúc, một hợp âm vang lên.

Ngay sau đó, hợp âm ba phím như gốc cây không lồ, bùng bùng sức sống, trong bóng đêm nầy mằm, điên cuồng phát triển, như sấm sét và sự phấn nộ trong cơn cuồng phong, âm vang, chấn động... Giữa màn đêm vắng lặng, cả căn phòng chìm trong nhạc khúc của bi thương và phấn nộ.

Lư Châu tắm xong, tóc còn chưa lau, mặc áo choàng tắm, đi ra phòng khách.

Tiêu Nghị đã hoàn toàn chìm đắm vào nhân vật Trịnh Trường Vinh, cậu muốn vì nhân vật này viết một bản nhạc, bất kể đoàn phim có cần hay không.

Đó là cảm giác vô vọng, rơi vào vực sâu đen tối, hấn mang theo linh hồn và số phận của Lư Châu, chỉ trong một đêm cuộc đời đã rơi vào bi kịch, cuối cùng phải chịu đày đọa trong ngọn lửa địa ngục, đau khổ vì mặc cảm tội lỗi dày vò.

Tựa như đối mặt với một phán quyết không công bằng, hấn bước đi dưới ánh nắng rực rỡ, nhưng trong tâm hồn run rẩy và sợ hãi, hấn muốn tiêu diệt bản thân của mình lúc này, kể cả linh hồn ô uế, hấn điên cuồng gào thét trong dòng xoáy của vận mệnh, giơ tay bầu vuu nhưng không có cách nào chạm đến bờ.

Lư Châu hít sâu một hơi, tất cả những âm phù đó dường như đang dội mạnh vào nội tâm hấn. Cùng với đôi tay lướt trên phím đàn của Tiêu Nghị, ma lực của âm nhạc trong nháy mắt đã hình thành nên một cây cầu.

Trong thế giới xám xịt này, bàn tay khổng lồ của tâm ma lại vươn ra, đẩy sập những hy vọng đã từng có trước đây, đồng thời bóp nát tương lai còn đang rất xa xôi. Trịnh Trường Vinh sợ hãi, hấn biết linh hồn của mình đã sa ngã, sẽ bị trừng phạt bất cứ lúc nào. Hấn xoay người bỏ chạy, nhưng

không có nơi nào để trốn, hấn chạy điên cuồng trong bóng đêm, đồng thời ra sức gào thét. Đó là sự giãy giụa phản kháng đến kiệt cùng trong cơn giông tố. Cùng với bản nhạc được đẩy lên cao trào, âm thanh vang dội cũng như khi bình minh xuất hiện, giữa mịt mù sa mạc, Hồ Ưng đuổi theo Trịnh Trường Vinh, đồng thời bắn phát súng kết thúc tất cả.

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị không thể tin được, sau đó mỉm cười.

Tiêu Nghị vẫn không biết Lư Châu đã tới sau lưng mình, vẫn chìm đắm trong thế giới nội tâm của Trịnh Trường Vinh. Phát súng kia vang lên làm cả thế giới chân động rồi đổ sụp trong tích tắc, tia nắng đầu tiên của bình minh xuất hiện.

Sóng biển âm nhạc dịu dàng rút lui, cuốn đi tất cả dấu vết, Tiêu Nghị dần bình tĩnh lại.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị lơ mơ, “Đi ngủ hả?”

Lư Châu giận dữ hét, “Quý thần thiên địa ơi em rốt cuộc là người gì thế?! Em là thiên sứ ông trời phái xuống để cứu vớt anh đúng không?!”

Tiêu Nghị, “???”

Chương 42

Âm nhạc là một loại ngôn ngữ, giống như số học cũng là một loại ngôn ngữ, ngôn ngữ của số học mang người ta đến thế giới huyền diệu của tính toán, ngôn ngữ của âm nhạc thì cho người ta nhìn thấy nội tâm kỳ diệu và huyền ảo mà bên ngoài không thể thấy được. Tiêu Nghị nghe Lư Châu lấp bắp nửa ngày, mặt thộn ra chẳng hiểu gì, chỉ ừ à biết rồi, tốt... hoàn toàn chẳng nghe được thứ gì vào tai.

“Đây là tầng thứ hai.” Lư Châu nói, “Tầng thứ hai của nhân vật, nội tâm của hắn, em đã dùng âm nhạc trình bày ra nhân vật này, biết không?!!!”

Tiêu Nghị chẳng hiểu gì, “Biết.”

Lư Châu hỏi, “Đây là bài em tự viết?!!!”

Tiêu Nghị nói, “Bài gốc là của Strauss... Em chỉ, phát huy thêm thôi.”

Lư Châu hỏi, “Lấy làm bài chủ đề cho nhân vật Trịnh Trường Vinh thế nào?”

Tiêu Nghị nói, “Đừng đừng, sẽ bị chửi đó, đâu phải em viết đâu. Thật ra em không quen nhạc của phương Tây lắm, em nghĩ mình am hiểu âm nhạc dân tộc hơn.”

Lư Châu nói, “Em đàn lại bài này lần nữa đi, có nhớ không?”

Tiêu Nghị gật đầu, lại đàn lần nữa, lần này Lư Châu đưa lưng về phía Tiêu Nghị, đứng bên cửa kính, nhắm mắt lại, trầm mặc nghe hết ca khúc.

“Lần thứ hai không chán động lắm.” Lư Châu nói, “Lần đầu rất chán động, chán động đến nỗi mém chút nữa thì tè ra quần.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị cười nói, “Em cũng không biết mấy anh làm cách nào mà có thể dùng giọng điệu truyền cảm thế để nói đi nói lại một câu thoại, nhưng với em thì lần đầu tiên là tình cảm bộc phát, lần thứ hai là sẽ yếu đi.”

Lư Châu gật đầu, “Cho nên tất cả những đoạn phim hay nhất đều là lúc bắt đầu diễn. Muốn đóng phim tốt thì trực giác chiếm bảy phần, cảm giác đúng, đó mới là bộ phim hay nhất”.

Tiêu Nghị hỏi, “Hay em đàn lại lần nữa? Lần này nhập tâm một chút?”

Lư Châu nói, “Lần nữa đi.”

Tiêu Nghị nghĩ về Trịnh Trường Vinh, đưa tình cảm vào, lần này cậu gần như dùng kiệt sức lực để đàn, Lư Châu xem kịch bản, giận dữ hét trong tiếng nhạc, “Tôi không cam lòng!!”

Tiêu Nghị nghĩ thầm nếu cảnh này bị người ta nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ hai người bị bệnh thần kinh đang hợp...

Sáng hôm sau, Tiêu Nghị mang đôi mắt gấu trúc lái xe, tinh thần Lư Châu thì đầy hưng phấn, mặt rất thoải mái.

“Em nghĩ lúc biên kịch viết nhân vật này, căn bản cũng không nghĩ nhiều tới vậy.” Tiêu Nghị nói, “Anh nói cái gì mà tầng trong tầng ngoài, chỉ ấy thế nào cũng nghĩ ‘Đây là cái gì thế? Hai người nghĩ quá nhiều rồi’ cho coi.”

“Biên kịch không nghĩ như vậy...” Lư Châu nói, “Là chuyện rất bình thường, cô ta viết dựa theo trực giác, cộng thêm kinh nghiệm sáng tạo kịch bản, viết nhân vật cho dù tốt, cũng chỉ là một nhân vật 2D, diễn viên mới là người đưa linh hồn vào nhân vật, thể hiện nhân vật, mở rộng nội tâm nhân vật từ cái gốc. Nhân vật không có quá khứ, ngoại trừ những gì kịch bản nói qua, còn lại đều là trống rỗng, nhưng diễn viên thì có, diễn viên chính là người lấp đầy chỗ trống cho nhân vật.”

Tiêu Nghị nói, “Có thuộc lời thoại không?”

“Thoại là chuyện nhỏ.” Lư Châu nói, “Xem ảnh để thể hiện đi.”

Tiêu Nghị bật cười, dừng xe, rút chìa khóa, cùng Lư Châu đi vào phim trường.

Hôm nay cũng không phải quay cảnh, “Tao bán mạng cho lão đại đã bao nhiêu năm”, chỉ đến trước để làm nóng, mọi người đều đã có mặt, Lư Châu đã trang điểm xong, cảnh này là Trịnh Trường Vinh lên vào trong tòa nhà, đánh cắp hồ sơ tuyệt mật, cảnh này thường sẽ quay cảnh bên ngoài cả tòa nhà rồi chuyển sang cảnh bên trong.

Cái cảnh quay tòa nhà không liên quan đến Lư Châu, hẳn chỉ phụ trách cảnh giết bảo vệ, trộm văn kiện thôi.

Xung quanh dùng tấm chắn sáng che dày đặc, bài trí thành bối cảnh phòng trực, đèn từ bốn phương tám hướng chiếu tới, loang loáng treo trên đầu Lư Châu.

Trong phòng trực, một diễn viên gạo cội đang ngồi.

Máy lạnh đã mở tới đa mà cảm giác vẫn như không mở, Tiêu Nghị nóng đến ngồi xồm cạnh tổ quay phim, thè lưỡi thở. Hôm nay Bắc Kinh gần

bốn mươi độ, Lư Châu còn phải mặc đồ đen, quần cảnh sát, giày cảnh sát...

Má ơi, diễn kiểu này chắc chết.

Đạo diễn Hoàng mặc áo ba lỗ, quần soóc, cầm quạt giấy quạt quạt.

Lư Châu có một cảnh quay, phải quay mồ hôi chảy xuống gò má, còn là đặc tả.

Trước khi vào quay, Lư Châu uống một chai nước lớn, lúc đi lên, đứng trên hành lang, nghiêng người sang, mặt hướng về camera.

Đạo diễn hô cắt, không được.

Thế là Lư Châu đành phải chịu nóng cho ra mồ hôi, quay đi quay lại cái cảnh đó.

Nếu dùng nước thì sẽ không thật, chỉ có đổ mồ hôi tự nhiên thì nét mặt và làn da mới cho ra cảm giác đó.

Tiêu Nghị nghĩ thầm, cảnh này đúng là không phải cho người quay mà, cũng may không có nhận bộ cải biên từ “Hoài Nam Tử” kia, trong đó có cảnh đại hiệp thổ huyết, so với đổ máu thì cậu thà để Lư Châu vật vã đổ mồ hôi ở đây còn hơn.

Tiêu Nghị vừa theo dõi vừa tiện tay lướt Wechat của Lư Châu, xem xem hẳn lại nói gì trong nhóm chat.

Lư Châu: Năm trăm anh em! Tôi cho anh em mượn bà xã viết bài hát! Một bài bốn trăm ngàn!

Trịnh Tiêu Thông: Cút!

Tiêu Nghị, “...”

Cả một ngày chỉ quay được nửa cảnh, vào ban đêm, những tấm chắn sáng được tháo hết ra để chinh lại ánh sáng, Tiêu Nghị ngồi một bên đập muỗi, đầu óc Lư Châu đã hơi mụ mị, hấn nói với đạo diễn, “Nghỉ ngơi một lát đi, đạo diễn Hoàng, nóng quá.”

Đạo diễn không hài lòng lắm về hiệu quả đồ mờ hôi, thế nên đổi thành mở cửa, mở rồi đóng lại, trước khi đóng sẽ tập trung nhấn vào ánh mắt thâm trầm của Lư Châu, hấn sắp trở lại nơi mình từng làm việc nhiều năm, đồng thời giết hết những người đã từng là cấp trên và đồng nghiệp của mình, ánh mắt đó vô cùng phức tạp, đạo diễn Hoàng giải thích.

“Cậu tưởng tượng, Trịnh Trường Vinh là một con chó.” Đạo diễn Hoàng nói, “Cái kiểu ánh mắt hung ác của chó dữ, hấn đã hạ quyết tâm, không thể quay đầu lại. Cậu đã từng thấy vẻ mặt của con chó trước khi cắn người chưa?”

Tiêu Nghị thật sự thua ông đạo diễn này luôn, Lư Châu suy nghĩ một chút, “Có thể hiểu được.”

Đạo diễn Hoàng nói, “Rồi, thử đi xem nào.”

Tiêu Nghị bây giờ suy nghĩ, bỗng nhiên thấy đạo diễn nói đúng, nhưng muốn diễn thành chó, cái này đã không còn là vấn đề diễn xuất nữa mà là giao tiếp xuyên giống loài rồi đúng không?

Càng khiến Tiêu Nghị kinh ngạc hơn là, với cái quay đầu đó, Lư Châu thật sự diễn ra được!

Tiêu Nghị cả người tan tác trong gió, đây là cái gì chứ a a a, thì ra một con người có thể diễn được ánh mắt của một con chó sao?!!!

“Cắt!” Đạo diễn Hoàng hô, “Còn thiếu một chút nữa.”

Tôi cảm thấy tốt lắm rồi!! Tiêu Nghị thật muốn cầm cái clapboard kẹp chết đạo diễn, vậy còn không được là sao! Còn bắt người ta phải thế nào nữa!

Đạo diễn lại bắt đầu diễn giải, Lư Châu nghiêm túc nghe, sau khi thảo luận xong, diễn lại thì lần này qua.

Tiêu Nghị, “...”

Hai lần không khác gì nhau, Tiêu Nghị đã hoàn toàn không thể hiểu nổi tư duy trên giới của mấy người này nữa rồi. Lư Châu diễn rất nghiêm túc, Tiêu Nghị đã quen rồi, có điều những người khác trong đoàn lại vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng bàn tán, đều nghĩ Lư Châu diễn rất tốt, rất nhiều người mặt đầy vẻ sùng bái.

Lư Châu quay phim hết cả một ngày đêm, mệt đến sắp lả, Tiêu Nghị liền rót cho hắn chén canh đậu xanh giải nhiệt, lại sợ bị tiêu chảy nên không dám làm quá lạnh, nấu bát cháo cho hắn ăn ở nhà. Lư Châu chẳng ăn được mấy, húp chút cháo, ăn chút rau xong liền đi nằm.

Quả nhiên đi quay sẽ gây xuống liền, quá cực khổ.

Hôm sau, Tiêu Nghị lại chở Lư Châu đi, bận tới bận lui chờ đến lượt hắn quay, lại chạy đi mua miếng dán giảm nhiệt, dán lên người hắn.

Cảnh này là cảnh thăm vấn, nam chính thăm vấn Lư Châu, trong cảnh mờ tối, Lư Châu ngẩng đầu lên, lời thoại gần như không có, hầu hết đều diễn bằng ánh mắt, vẻ mặt, động tác, cùng với nụ cười nhạt, còn có một câu thoại ngắn gọn. Nam chính có tra hỏi thế nào cũng đều không moi được thông tin gì có ích.

Tiêu Nghị không thể không phục biên kịch sát đất, đồng thời rất thích cô, bởi vì cô viết thoải mái, như vậy Lư Châu cũng sẽ không bị ngắc ngứ.

“Tôi yêu Lư Châu chết đi được.” Biên kịch đi tới, nhỏ giọng nói, “Hắn diễn tốt quá.”

“Nói!” Một nam phụ giận dữ hét, ngay sau đó tát Lư Châu một cái.

Đầu Lư Châu vẹo sang một bên, Tiêu Nghị đau hết cả lòng, đánh thiệt hả?!

“Cắt!” Đạo diễn hô, “Không được, diễn lại.”

Lư Châu đeo còng tay, ngồi trên ghế, mồ hôi đầm đìa, áo ướt đầm, thợ trang điểm tới dặm phấn, mặt mũi hấn bầm dập, cả người dính đầy vết máu, áo dính sát vào cơ thể, hiện ra đường cong hoàn mỹ của cơ bắp.

Tân Hồng Khai đứng dậy uống nước, cầm mũ quạt, Tiêu Nghị cầm chai nước tới cho Lư Châu uống.

Đạo diễn cứ quay đi quay lại từng cảnh một, Lư Châu và Tân Hồng Khai đóng tay đôi, lập tức thể hiện ngay cao thấp. Tân Hồng Khai không được nổi tiếng lắm, trước đây cũng từng làm mưa làm gió ở Đài Loan và Hongkong, nhưng từ khi ngành phim truyện của Hongkong xuống dốc, Tân Hồng Khai bèn chuyển hướng, nhắm vào Đại lục.

Lư Châu toát ra sức hút của một người đàn ông trưởng thành thâm hiểm ngoan độc, biết kiềm chế và vô cùng biến thái, quả thật làm người ta không thể chống đỡ nổi. Cũng may vai phụ lần nào cũng không đánh mạnh lắm, chỉ vừa đủ là được.

* * *

Lư Châu nói với anh ta, “Đánh thật đi, lần này chúng ta quay một lần qua.”

Bắt đầu rồi.

“Nói!” Vai phụ giận dữ hét.

Lư Châu bị tát, đầu ngoẹo sang một bên, bọng máu trong kẽ răng vỡ ra, bắn ra ngoài.

“OK!” Đạo diễn hô, “Cắt!”

Lư Châu đi ra, Tiêu Nghị lập tức chạy tới nhìn mặt hắn, Lư Châu nói, “Không sao, có nước lọc không...”

“Đau bụng sao?” Tiêu Nghị hỏi.

“Hơi hơi...” Lư Châu đáp.

Tiêu Nghị hỏi, “Cần đi vệ sinh không?”

Lư Châu khoát tay, uống nước xong lại vào diễn, lần này diễn rất tốt, Tiêu Nghị hoàn toàn tự động làm mờ Tân Hồng Khai, chỉ nhìn Lư Châu.

Nét mặt của Lư Châu méo mó vắn vẹo, đó là cảnh Hồ Ứng thâm vấn Trịnh Trường Vinh, quả thật đã thể hiện tới mức cực điểm bầu không khí áp lực, sự khốn khổ và nguy hiểm nơi phòng giam. Sắc mặt Lư Châu trắng bệch, mặt đầy vết thương, khóe miệng chảy máu, nhưng ánh mắt lại đầy nguy hiểm.

“Nói cho cậu biết một chuyện.” Môi Lư Châu khẽ nhúc nhích.

Tân Hồng Khai, “Nói đi.”

Tân Hồng Khai cảnh giác nhìn Lư Châu, đạo diễn hô, “Cắt!”

“Ánh mắt của Hồ Ung không đúng.” Đạo diễn nói.

Tiêu Nghị lập tức mở cờ trong bụng, cậu nhìn ra được, Tân Hồng Khai mắt kiểm soát, hẳn bị Lư Châu kéo vào cảnh diễn! Hẳn đang sợ Lư Châu, cảm giác của Hồ Ung lúc này đáng ra phải là đồng cảm, thế nhưng Tân Hồng Khai lại có cảm giác vừa sợ hãi vừa muốn giết chết Trịnh Trường Vinh.

“Đây là chính là giao chiến.”

Buổi chiều lúc kết thúc công việc, Lư Châu mệt mỏi dựa vào ghế sau xe, nói, “Mỗi một bộ phim, thứ em nhìn thấy trên màn ảnh, chính là giao chiến.”

“Trước đây em chưa từng cảm nhận ra.” Tiêu Nghị nói, “Quá thần kỳ, tựa như anh và Tân Hồng Khai đang đấu với nhau vậy!”

“Cảnh diễn tay đôi...” Lư Châu nói, “Nếu không thì tại sao lại gọi là diễn tay đôi chứ? Tất cả các cảnh tay đôi mà em nhìn thấy, trừ các phim rửa làm để rửa tiền không tính, thì đều đúng là kẻ thù so chiêu. Anh phải tiếp được chiêu của tôi, truyền đạt tình cảm lại. Bên ngoài phim, là nam chính với nam phụ, nhưng trong phim thì không phải như thế, trong cảnh phim họ là hai con người được viết trên kịch bản, đó là chính là cuộc sống.”

“Hiểu rồi.” Tiêu Nghị hoàn toàn bái phục, gật đầu nghe lời chỉ dạy.

Một tháng này, là những ngày vất vả nhất trong số những lần Tiêu Nghị đi quay cùng Lư Châu, vất vả hơn cả đóng phim truyền hình, trước đây cậu nghĩ cái gì Lư Châu cũng làm được, nhưng bây giờ cậu lại suốt

ngày lo lắng thấp thỏm, sợ Lư Châu không thể làm nổi, nhưng rồi cậu dần dần nhận ra, Lư Châu đối với điện ảnh dường như là cá gặp nước.

Phim truyền hình dựa vào thoại để thể hiện tính cách nhân vật, điện ảnh thì dựa vào ngôn ngữ màn ảnh, Tiêu Nghị dần hiểu được kiểu diễn viên này, thỉnh thoảng sẽ hỏi đạo diễn sao lại quay như thế, đạo diễn phần lớn thời gian đều sẽ giải thích cho Tiêu Nghị nghe.

“Quay phim có rất nhiều thứ để học hỏi.” Tiêu Nghị nói với Lư Châu.

Lư Châu giải thích, “Anh thì thấy những người sáng tác nhạc như em mới thần kỳ, ba hợp âm cùng lên, còn có thể kết hợp với nhau thành điệu nhạc, sao mà lại làm được vậy.”

Tiêu Nghị nói, “Sur huynh của em làm được, cùng một lúc ấn xuống ba âm, sau đó để cho cả ba âm cùng tiếp tục phát triển, em thì không làm được.”

Lư Châu hỏi, “Nhạc giao hưởng cũng được viết như vậy à?”

Tiêu Nghị lắc đầu, “Hầu hết đều viết từng nốt từng nốt.”

Lư Châu nói, “Em chưa bao giờ nói về ngành của em.”

“Nói về ngành của em chán lắm.” Tiêu Nghị vừa nhìn Lư Châu cầm súng vừa lui ra sau.

Dựa theo quy định, tất cả các phim điện ảnh chiếu ở trong nước, đều không thể xuất hiện mấy thứ như súng ống, đạn dược trong phạm vi Trung Quốc Đại lục, nếu không sẽ bị cấm chiếu, chỉ có phim kháng chiến thì được.

Nhưng “Cuộc chiến bình minh” là phim Hongkong, chỉ cần báo cáo là có thể vào Đại lục quay, nhưng lúc quay ở Đại lục cũng không được nói chỗ này là Đại lục, ngầm thừa nhận chỉ là ở Hongkong hoặc nước ngoài.

Thế là nhà sản xuất chơi trò lách luật, Tiêu Nghị không thể không bội phục ý chí và trí tuệ của nhân dân và Cục điện ảnh Hongkong, có thể khiến cậu trong lúc sinh thời được tận mắt nhìn thấy cây súng đạo cụ mượn được của xưởng Mồng Một tháng Tám.

Cậu trước giờ vẫn cho rằng cảnh bắn nhau chính là mọi người cầm súng không có đạn khoa tay múa chân, còn lại để hậu kỳ xử lý, không ngờ đoàn phim dùng súng thật đã chỉnh sửa lại, thậm chí còn dùng đạn rỗng, diễn viên Đại lục không thích nhận phim điện ảnh đấu súng, hơn nữa rất ít có cảnh bắn nhau, ngoài phim kháng Nhật và phim Dân Quốc ra, hầu hết minh tinh trong nước đều không quen với mấy cảnh bắn nhau.

Nhưng Lư Châu thì quen, trước đây hẳn làm việc vất trong đoàn và nhận vai phụ có từng học cách diễn cảnh bắn nhau, cầm súng lên nhìn cũng ra dáng phết. Chỉ đạo súng ông giải thích một hồi, hẳn không cần ai đi theo, tự luyện tập.

“Cho em chơi một tí.” Tiêu Nghị ở bên cạnh vẫy đuôi.

“Chơi cái đầu em ấy chơi!” Lư Châu cầm súng giận dữ quát, “Cái này mà có thể cầm chơi à?! Em có biết dễ bị cướp cò lắm không hả!”

Tiêu Nghị gào thảm thiết, “Sợ cướp cò thì đừng có chìa súng vào người ta! Lỡ cướp cò phát thì sao!”

Lư Châu lập tức nói, “Xin lỗi xin lỗi...”

Tiêu Nghị đành phải đứng bên cạnh nhìn, chỉ đạo súng ống nói, “Trợ lý tránh xa một chút, đừng đứng gần quá.”

Nhìn Lư Châu thử súng, lắp súng, muốn sử dụng thành thạo phải mất một tuần, tiếp đó là chỉ đạo võ thuật và đạo diễn hành động thiết kế động tác.

Tiêu Nghị hỏi, “Vai có khó chịu không?”

Lư Châu khoát tay, chỉ đạo súng ống đi xa, Lư Châu ngoắc Tiêu Nghị, “Qua đây.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu để cậu đứng phía trước mình, mặt hướng về bia ngắm, “suyt” một tiếng, bàn tay to lớn nắm lấy tay Tiêu Nghị, hai người thân mật ôm nhau, Lư Châu nói, “Em thử bắn một phát xem, có thể ngắm trúng rồi.”

Lư Châu lại xoay đầu nhìn đạo diễn, hết một đĩa con nít sợ bị người lớn bắt gặp đang làm bậy, Tiêu Nghị chỉ thấy rất kích thích rất mới mẻ, giữ cò súng, nổ “pằng” một tiếng.

“Được rồi.”

“Chơi nữa đi...”

“Em còn chơi nữa là anh bị đuổi luôn đấy, không được chơi nữa!”

“Pằng!”

“Đủ rồi!”

“Một phát nữa thôi...”

“Em... dừng lại!”

“Em la lên đó.”

Lư Châu, “...”

“Hết đạn rồi!” Lư Châu nghiền răng nghiền lợi, “Em có biết đạn này bao nhiêu tiền không hả!”

Tiêu Nghị bị Lư Châu xách vào trong góc bắt đứng ở đó, hê hê cười.

Chương 43

Lư Châu nghỉ ngơi vài ngày, rốt cuộc cũng có thể mặc quần áo thoải mái hơn, da hắn bị phơi nắng thành màu đồng, đội mũ beret, mặc áo may ô rằn ri, quần lính, giày lính, trên mặt dán băng urgo, tóc ngắn bết mồ hôi, trên mắt kính phản chiếu hình ảnh của Tiêu Nghị.

“Muốn làm à?” Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Thì ra em thích thể loại chế phục hả?”

Tiêu Nghị, “...”

“Anh chịu xuống làm thợ mặc chế phục sao?” Tiêu Nghị nói, “Hay là muốn vừa làm vừa mở nhạc ‘Hoàng Hà đại hợp xướng’?”

Lư Châu nói, “Em càng ngày càng giỏi cái, ông đây chiều hư em rồi.”

Phụ trách bối cảnh đang bố trí lại, hai người ngồi ngay bên dưới trêu chọc nhau, Tân Hồng Khai đi tới, đưa tay ra, Lư Châu nắm tay hắn, đứng dậy.

“Anh đi đây.” Lư Châu nói.

“Cố gắng lên!” Tiêu Nghị cổ vũ.

Tiêu Nghị rất sợ Lư Châu quay phim bị thương, đặc biệt chuẩn bị mọi thứ, bây giờ cứ quanh cảnh đâm đá là cậu lại sợ, sợ Lư Châu bị rơi từ trên cầu vượt cao tốc xuống.

Hai bên dừng xe ở lề đường cao tốc, Lư Châu xuống xe, tay cầm khẩu súng ngắn, đeo kính râm, sập cửa xe cái rầm, lập tức là cả một bầu trời khí phách.

Tiêu Nghị cảm thấy mọi người đều bị chấn động, Tân Hồng Khai từ bên kia đi tới, rút súng lục ở thắt lưng ra, tay chân của Lư Châu và cảnh sát dưới trướng Tân Hồng Khai đều lên sàn diễn.

Hai bên bắt đầu bắn nhau, cảnh tượng có thể nói là kinh thiên động địa, quảng cáo Toyota được nhét vào, ba chiếc xe Toyota ngừng lại, chiếc xe này được tổ đạo cụ đặc biệt lắp ráp lại, phụ trách đạo cụ cầm điều khiển từ xa, kíp nổ nhỏ gắn trên xe phát nổ, trong nháy mắt vụn thủy tinh bắn đầy đất.

“Cắt!” Đạo diễn hô.

Phụ trách đạo cụ chạy tới bố trí hiện trường, hai bên tạm dừng, Lư Châu ngậm điều thuốc, nhìn Tiêu Nghị ở phía xa, lông mày nhướng lên. Tiêu Nghị lại vô cùng lo lắng, vỗ vỗ vai mình, ý bảo cẩn thận lực đàn hồi của súng.

Cảnh hai bắt đầu, bốn camera từ bốn hướng tiến lại, phụ trách âm thanh giương mic, kíp nổ bên trong chiếc xe khởi động, phụ trách đạo cụ nhấn nút.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Bốn tiếng, trên cửa xe Lư Châu đang núp xuất hiện bốn lỗ đạn.

Cái này thật ngẫu quá đi! Quả nhiên chuyên nghiệp có khác a a a!! Tiêu Nghị quả thật không biết phải hình dung thế nào. Lư Châu cắn đạn, thay đạn, camera đặc tả khuôn mặt hắn, ngay sau đó, Lư Châu im lặng, gác

súng lên trước đầu xe nã một phát đạn, phụ trách đạo cụ rung đui đặc ý, lại tiếp tục nhấn nút.

Đùng một tiếng thật to vang lên, thiếu chút nữa dọa Tiêu Nghị hồn bay phách tán, cửa xe bị nổ văng ra ngoài.

Camera chuyển hướng xuống đất, đạo diễn nói, “Những người còn lại nghỉ ngơi.”

Camera bắt đầu quay cảnh Lư Châu đập thủy tinh vỡ tiến lại, đặc tả đôi mắt quân đội.

“Cắt!” Đạo diễn hô, “Chậm rồi!”

Vì vậy Lư Châu lui ra sau làm lại, cảnh quay một bước chân, phải thể hiện được Trịnh Trường Vinh hạ quyết tâm lấy mạng Hồ Ứng, không có một chút chần chừ, tình cảm đồng đội cùng nhau vào sinh ra tử đến đây là kết thúc, lần này, Trịnh Trường Vinh ra tay không lưu tình nữa. Phải dùng cảnh một bước chân để miêu tả bao nhiêu hàm nghĩa như thế, đồng thời diễn tả cái chết đang cận kề, quả thực rất khó. Đang giữa tháng Tám, ánh mặt trời gay gắt, Lư Châu ngay cả sinh nhật cũng không tổ chức, quyết tâm tập trung cho bộ phim này.

Tiêu Nghị chợt phát hiện ra, yêu cầu của đạo diễn với nam chính rất thấp, phần lớn thời gian dùng để quay đi quay lại Lư Châu.

“Làm lại!” Đạo diễn hô.

Lư Châu vác súng lên, đi lại một lần nữa, lần này qua. Tổ đạo cụ lập tức chạy lên bố trí, chuyển ra sau xe, Lư Châu tiến lên, đầu tiên là đặc tả vẻ mặt của Tân Hồng Khai, hấn ôm lấy cánh tay trái, Lư Châu chĩa súng vào đầu hấn.

Hồ Ung, “...”

“Cắt!” Đạo diễn hô, “Ánh mắt không đúng.”

Tân Hồng Khai gật đầu, “Xin lỗi.”

“Không có đạn.” Lư Châu nói, “Đừng căng thẳng quá.”

Cho dù là ai, khi bị súng chĩa vào đầu thì đều sẽ sợ, đó là cảm giác căng thẳng xuất phát từ bản năng, ánh mắt của Tân Hồng Khai mãi vẫn không đúng, đạo diễn để bọn họ nghỉ ngơi một lát, sau hai mươi phút vẫn không nói gì, nữ chính từ bên cạnh đi ra, tay cầm súng, chĩa thẳng vào sau gáy Lư Châu.

Khóe miệng Lư Châu hơi nhếch lên, nheo mắt lại.

Nữ chính nói, “Bỏ súng xuống!”

“Đi mau!” Tân Hồng Khai hô.

“Cắt!” Đạo diễn lập tức hô, “Động tác tiếp theo!”

Lư Châu xoay người lại, chân trái nhấc lên, chân phải cũng lên theo, tung ra một cú đá liên hoàn, vô cùng thành thực đẹp mắt, một chân xoạt xoạt quạt qua, nữ chính ngã ra phía sau, được nhân viên đỡ lấy, Tân Hồng Khai lập tức từ bên hông xe vọt lên, gương súng, Lư Châu lác mình ra phía sau xe, trái tim Tiêu Nghị bỗng chốc như thót lên tận cổ họng, Tân Hồng Khai bóp cò.

“Cắt!” Đạo diễn hô, “Hoàn hảo.”

Mọi người đều đã mệt nhoài, Lư Châu mồ hôi đầm đìa, súng máy rất nặng, lúc bước đi hơi loạng choạng, Tiêu Nghị lập tức đưa hẳn lên xe, cho

hắn uống nước, hai cây quạt cùng chĩa vào hắn thổi điên cuồng.

Đến buổi trưa, mọi người đều lên xe ăn cơm, xung quanh đây không có quán ăn nào, chỉ có thể ăn cháo đậu xanh lạnh ngắt mang theo từ sáng, Lư Châu miễn cưỡng ăn vài muống, buổi chiều lại tiếp tục quay cảnh chạy trốn.

Bốn ngày ròng rã quay ở cầu vượt, mới quay xong được hai cảnh quan trọng, Tiêu Nghị bị phơi đen cả người, cánh mũi Lư Châu thì còn tróc cả da.

Cuối cùng, là cảnh trên sa mạc Thiên Mạc.

Năm giờ sáng, tất cả mọi người đều đang đợi mặt trời mọc, mỗi ngày chỉ có thể quay vào lúc này, đây cũng là cảnh mà Tiêu Nghị lo nhất, bởi vì lúc biên kịch viết cảnh này, mọi người đã tranh luận rất gay gắt, đạo diễn cho rằng đây là lỗi mà chỉ có người mới mới phạm phải, bởi vì cảnh này chỉ có thể quay vào lúc trời tờ mờ sáng, nếu chẳng may phải quay lại, mặt trời đã lên thì chỉ có thể đợi sang ngày hôm sau.

Nếu như thời tiết không tốt, mà Bắc Kinh lại thường xuyên có sương mù, hiệu quả mặt trời mọc không được lý tưởng, cả đoàn phim đều sẽ bị biên kịch hại chết.

Nhưng biên kịch kiên quyết cho rằng không thể sửa, trong lúc hai bên đang tranh chấp không thỏa hiệp được, cuối cùng đạo diễn bèn đi hỏi nam chính và nam phụ, Lư Châu nói có thể, hôm nay không quay xong thì ngày mai quay.

Tiêu Nghị rất lo Lư Châu sẽ quên thoại, bởi vì lời thoại ở cảnh cuối này rất nhiều, hơn nữa nam chính giết nam phụ, đòi hỏi thể hiện cảm xúc phải vô cùng phức tạp và mãnh liệt.

Lư Châu bảo Tiêu Nghị đừng lo, hai giờ sáng xuất phát từ Bắc Kinh, sau khi đến Thiên Mạc, Lư Châu ngồi ghế sau, nhìn bầu trời vẫn đang tối đen.

Trong xe mở điều hòa hơi lạnh, Tiêu Nghị và Lư Châu đắp chăn, dựa vào nhau, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hôm nay là một ngày nắng ráo.

“Đừng căng thẳng.” Tiêu Nghị thật ra còn căng thẳng hơn cả Lư Châu.

Lư Châu nói, “Không sao, anh diễn được, âm nhạc của em đã cứu anh.”

“Vậy sao?” Tiêu Nghị mơ màng hỏi.

Lư Châu nhắm mắt lại, ngón tay gõ lên đầu gối theo tiết tấu, miệng ngâm nga giai điệu của bài hát chưa đặt tên mà Tiêu Nghị vô tình đàn ra, Tiêu Nghị nói, “Sớm biết như thế thì em thu âm lại cho anh rồi.”

Lư Châu không nói gì, trong ánh sáng mờ mờ của màn đêm, gương mặt nghiêng đầy kiên định, điềm tĩnh, sự tự tin của hấn lớn đến thế, vậy nên tình cảm của Tiêu Nghị dành cho hấn không thể kiềm chế được.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Action!” Tiếng đạo diễn vang lên từ xa.

Tiêu Nghị cười, Lư Châu ngồi dậy, “Anh đi đây.”

“Cố gắng lên.” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu đứng dưới những tia nắng nhàn nhạt của bình minh sắp tới, hệt như đang nghênh đón một giai đoạn mới trong sự nghiệp diễn xuất của

mình. Khi Tiêu Nghị thấy hắn đã make up xong, cầm súng trong tay, đứng giữa sa mạc, nhìn về phía dãy núi xa xa, cậu biết Lư Châu đã trở lại.

Lư Châu bây giờ còn mạnh mẽ hơn trước, cả linh hồn như tái thế từ cõi niết bàn.

“A!!” Lư Châu hét điên cuồng giữa sa mạc.

Hắn ôm lấy hông, kéo theo vệt máu dài, lao đảo bước đi trong sa mạc.

Trịnh Trường Vinh chết cũng không đền hết tội, nhưng không có cách nào buông xuống, Hồ Ứng đuổi theo phía sau, hắn biết mình không thoát được, nhưng vẫn tập tễnh bước đi, hướng về những tia sáng của bình minh.

Tân Hồng Khai bước chậm lại, Lư Châu loạng choạng khụy xuống trên sa mạc.

Phụ trách đạo cụ khoác vai Tiêu Nghị, cầm điều khiển trong tay, hai người đều im lặng, ngậy người nhìn Lư Châu phía xa.

“Không phải tôi đánh bại anh.” Tân Hồng Khai cao giọng nói, “Trường Vinh, là anh hủy diệt chính mình. Anh không thoát ra được, chỉ có thể vĩnh viễn ở trong bóng tối.”

“Chiến thắng bản thân?” Lư Châu nhìn Tân Hồng Khai, cả miệng đầy máu, run rẩy nói, “Nói nghe dễ thế? Mà biết mấy năm nay tao trải qua những gì không? Tao vì lão đại bán mạng bao nhiêu năm nay! Đổi lại là một thân hình đầy thương tích và một cái tên không dám ra trước ánh mặt trời! Còn mà! Mà cho là mà có vị trí đặc biệt trong lòng hắn sao?!”

“Mày chỉ là một con chó khác hắn nuôi mà thôi!” Lư Châu giận dữ hét.

“Anh tới bây giờ vẫn không hiểu sao?!” Tân Hồng Khai cầm súng tiến lên một bước, gào lên với Lư Châu, “Hồ sơ của anh lão đại đã hủy từ lâu rồi!”

Lư Châu bỗng chốc ngẩn ra, chấn động, kinh ngạc, Tiêu Nghị bỗng thấy vô cùng căng thẳng.

“Không... Tao không cam tâm!” Lư Châu gầm lên giận dữ.

Ngay sau đó hai người rút súng.

Động tác này phải làm cùng một lúc, Trịnh Trường Vinh vào phút cuối vẫn kiên quyết không từ bỏ, có điều Hồ Ưng nhanh hơn, Hồ Ưng vừa bóp cò, Tiêu Nghị cầm điều khiển nhấn một cái đày dứt khoát.

“Pằng” một tiếng, túi máu ở ngực Lư Châu vỡ ra, máu tóe ra, bắn đầy đất.

Phụ trách đạo cụ, “...”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, biết ngay là anh xem tới quên nhấn nút điều khiển mà, phụ trách đạo cụ lau mồ hôi, gật đầu với Tiêu Nghị tỏ vẻ cảm ơn, nếu mà quên ấn thật, đạo diễn nhất định sẽ bắn nát đầu hẳn.

Lư Châu nằm trên cát, mở to mắt, nhìn về đường chân trời.

Mặt trời đã mọc.

“Hồ Ưng!” Nữ chính chạy vào.

Đạo diễn hô, “Cắt! Tình cảm không đúng!”

Tiêu Nghị nghĩ, không phải chứ! Đừng có đùa nha! Quay lại lần nữa là chết người đó!

Nữ chính lùi ra sau, lại chạy đến, tiếp đó Tân Hồng Khai xoay người lại mấy lần, nữ chính nhào tới ôm mấy lần, trong thời gian đó Lư Châu vẫn không nhúc nhích, nằm trên cát đóng thi thể.

Cuối cùng đạo diễn nói, “OK!”

Lư Châu nghe thấy thế lập tức đứng dậy, chạy về phía Tiêu Nghị, hai người hết như cặp nam nữ chính vừa rồi, hoàn thành thêm một cảnh lao tới ôm lấy nhau.

Lư Châu cười lớn, hắn chưa từng vui đến thế, Tiêu Nghị thiếu chút nữa thì bật khóc, ôm chặt lấy hắn, hai người đứng dưới ánh bình minh.

“Đừng quay đừng quay! Haizz!” Lư Châu nói với camera, “Làm gì vậy! Chừa cho tôi chút mặt mũi chứ!”

“Behind the scene.” Đạo diễn nói, “Làm món quà bất ngờ cho khán giả cũng không tệ, nào nào, mọi người tiếp tục. Tình cảm quá mãnh liệt, mọi người tiếp tục đi! Cảnh khó nhất đã xong rồi!”

“Lư Châu khoan hãy tẩy trang.” Đạo diễn nói, “Có thể phải quay lại, để tôi xem lại vài lần, lát nữa thông báo cho cậu.”

Tiêu Nghị như sét đánh ngang tai, dừng mà, như vậy không được đâu, đạo diễn...

Lư Châu gật đầu, tạm thời không có việc của hắn nữa, cả hai tựa người trên xe, Tiêu Nghị nói, “Thật ra rất nhiều chỗ có thể dùng lồng tiếng để hoàn thành mà.”

Lư Châu phát tay, “Phải nhờ lồng tiếng thì tệ rồi, bao nhiêu người đánh nhau sứt đầu mẻ trán để được lên màn ảnh lớn, không có chút tài thì làm sao được chứ?”

Tiêu Nghị nghĩ cũng phải, bên ngoài bảo Lư Châu ra tẩy trang, nói có thể qua rồi. Nam nữ chính còn đang quay cảnh đi bộ trên sa mạc, hai người mở điều hòa hết cỡ, ngồi trên xe nói chuyện. Tiêu Nghị bóp vai cho Lư Châu, Lư Châu nói, “Hôm nay trở về ăn mừng! Ha ha, ông đây đã đứng dậy rồi!”

Doanh thu phòng vé của bộ phim này chưa chắc đã cao, nhưng Lư Châu đã tìm được phong cách phù hợp nhất cho mình, cuối cùng hắn cũng đã hồi sinh. Nửa tháng sau, đoàn phim đóng máy, mọi người ăn bữa cơm chia tay, buôn đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, hẹn sau này nếu có cơ hội, nhất định phải hợp tác.

Lư Châu tuy đóng tay đôi với Tân Hồng Khai, nhưng trừ lúc quay phim thì gần như không nói chuyện gì mấy, có điều hắn trước giờ vẫn vậy. Sau khi mọi người giải tán, Lư Châu lại dành ra ba ngày đi thu âm lại, lúc này Tiêu Nghị mới phát hiện, Lư Châu quả thật rất giỏi, cho dù là lời thoại hay diễn xuất đều rất nghiêm túc, ngay cả đến lồng tiếng, Lư Châu cũng có thể hoàn toàn theo được tâm trạng của nhân vật.

Khi hắn hít sâu một hơi, cầm mic bổ sung nốt vài đoạn lồng tiếng, chất giọng trầm thấp mà khàn khàn, mang theo thù hận và phẫn nộ, kết hợp với hình ảnh nhân vật trên màn ảnh, Tiêu Nghị gần như có cảm giác trái tim co thắt lại.

“Em có thể đừng bày ra cái bộ dạng chết vì giai như thế có được không?” Lư Châu nói với Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị lòi hết tất cả các mỹ từ đã tích lũy được trong đời ra để ca ngợi Lư Châu, Lư Châu nghe mà nổi hết cả da gà da vịt, Tiêu Nghị ôm chặt hông hắn, vẻ mặt đầy kích động.

“Em bị điên hả!” Lư Châu quát lên, sau đó đẩy Tiêu Nghị xuống sô pha, bắt đầu hành hạ cậu.

* * *

Cuối tháng Tám, Bắc Kinh trải qua một trận mưa giông sấm chớp, chiều tối Tiêu Nghị và Lư Châu ra ngoài dạo phố, hai người không lái xe, lội nước đi bộ về. Tiêu Nghị nhớ năm ngoái cũng thế này, Lư Châu vừa mắng không lo viết bài hát đi, vừa ôm cậu đi về nhà.

“Đừng có đi vào chỗ đấy!” Lư Châu quát, “Toàn nước là nước! Em không cách xa cái lề đường ra một chút được à!”

Tiêu Nghị, “...”

Một chiếc xe phóng qua làm Lư Châu ướt sũng, Tiêu Nghị cười phá lên.

“Anh càng ngày càng giống ba em!” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu trừng mắt với Tiêu Nghị, “Đi mau đi mau!”

Tiêu Nghị hỏi, “Không có phim đóng nữa, còn tiền ăn không?”

Lư Châu nói trong sấm rền chớp giạt, “Hết rồi! Còn có hai mươi nghìn thôi!”

Tiêu Nghị tin là thật, “Vậy giờ làm sao?!”

Lư Châu nói, “Không biết! Anh sẽ không phát tiền lương cho em nữa đâu! Em xài hết tiền tiêu vặt là hết rồi đó!”

Tiêu Nghị biết Lư Châu đang chơi mình, “Vậy em lấy quần lót của anh đi bán được chứ? Nhân lúc anh còn chưa hết thời, ít ra cũng bán được cho

mấy ông chú biến thái!”

Lư Châu, “...”

Mưa gió quét qua toàn thành phố, nhưng trong nhà của họ thì vô cùng ấm áp, bồn tắm xả đầy nước nóng, Lư Châu dựa trong bồn, Tiêu Nghị ngồi giữa hai chân hắn, dựa lưng vào ngực hắn, cùng ngâm trong nước ấm.

Cảm giác da cọ vào da thật là dễ chịu, Lư Châu vừa uống rượu Rum, vừa cho Tiêu Nghị xem ghi chép tài sản trong iPad.

Lư Châu nói, “Nhà mua hai mươi bảy triệu, mấy năm nay tăng 40%, tiền lưu động là năm mươi lăm triệu, tiền lãi hằng năm dao động vào khoảng 17%, em nhớ cho kỹ, không có chuyện không còn cái gì ăn đâu.”

Tiêu Nghị hoa cả mắt, tiền gửi định kỳ vào ngân hàng hằng tháng của Lư Châu là hơn mười triệu, gửi vào một ngân hàng tư nhân, sau khi thương lượng thì lãi là 12% một năm, ngân hàng tư nhân còn cung cấp đủ các thể loại dịch vụ kỳ quặc như giúp bạn mời bảo mẫu, dọn vệ sinh.

Ngoại trừ cái đó ra, Lư Châu còn hùn vốn đầu tư vào một trang trại rượu ở Bồng Lai, năm nào cũng lỗ, đến giờ vẫn chưa có lợi nhuận.

“Cái này ít nhất phải mười năm mới có lợi nhuận.” Lư Châu nói, “Mặc kệ nó đấy đã, em nhìn cái này đi.”

“Không cần đâu.” Tiêu Nghị quả quyết nói, “Em không có đầu óc kinh doanh, mất công lại khiến anh tan gia bại sản, những cái này đều là mời cố vấn tài chính phụ trách sao?”

“Cố vấn không làm thay em đâu.” Lư Châu nhấc chân lên, cọ cọ bên hông Tiêu Nghị, Tiêu Nghị bèn giúp hắn vuốt tới vuốt lui, Lư Châu nói, “Mấy hôm nữa anh dẫn em tới ngân hàng làm chứng nhận, sau này em cần

tiền thì cứ rút thẳng từ tài khoản của anh là được, em muốn mua nhà ở Bắc Kinh?”

“Không không.” Tiêu Nghị lập tức nói, “Kiên quyết không.”

Lư Châu nói, “Nhớ người nhà thì cứ mua đi, rồi tìm cho em trai em một công việc.”

“Thật sự không cần đâu.” Tiêu Nghị biết Lư Châu kiếm tiền vất vả, đều là tiền mồ hôi nước mắt cả, mua nhà ở Bắc Kinh ít cũng bảy tám triệu, nhà đẹp thì đến chục triệu, Lư Châu chắc chắn sẽ đồng ý chi, nhưng cho dù thế nào cũng không được mua, bỗng chốc phải chi hơn mười triệu, cho dù là với Lư Châu thì đó cũng là khoản tiền lớn.

“Em giúp ba mẹ trả xong tiền nhà hiện giờ là được.” Tiêu Nghị nói, “Ừ, cầm hai trăm ngàn của em đi trả là được.”

Lư Châu hỏi, “Ba mẹ có giục em kết hôn không?”

Tiêu Nghị vội nói, “Không có.”

“Không có.” Lư Châu cười nhạt, “Lần trước đã giục em bao nhiêu lần rồi.”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, anh đã biết rồi còn hỏi làm gì, chuyện liên quan đến ba mẹ dường như là một rào cản không thể vượt qua.

“Em vì tình yêu với nam thần có thể phản bội gia đình sao?” Lư Châu hỏi.

“Với nam thần thì không.” Tiêu Nghị nghĩ một lát rồi nói, “Nhưng anh là người yêu của em, thân là đàn ông, em sẽ chịu trách nhiệm với anh, cho

dù thế nào, em cũng sẽ nói chuyện với ba mẹ, nhưng phải đợi thời cơ thích hợp.”

“Em không sợ anh bỏ em sao?” Lư Châu hỏi.

“Sẽ không đâu.” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu nói, “Sao em biết anh sẽ không? Cho dù là nam hay nữ, người theo đuổi anh nhiều vô số kể.”

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu cười, “Em cảm thấy anh sẽ không.”

Tiêu Nghị lúc này thâm rủa trong lòng, mỉa nó, đến cả chuyện em xem lén Wechat nhiều lần rồi còn không biết, còn nhắn với Trịnh Tiểu Thông là em chữa được bệnh bất lực cho anh rồi, nhưng chỉ đối với em mới vậy, còn với người khác thì không biết... Xem ra bị trói cả đời rồi phải làm sao...

Người sợ bị bỏ rơi là anh mới đúng chứ, nhưng Tiêu Nghị không dám nói, nếu nói ra chắc chắn bọn tám sẽ nổi sóng thần mất.

“Em đang nghĩ phải làm sao giải quyết chuyện gia đình.” Tiêu Nghị suy nghĩ một lúc rồi nói, “Nhưng em chắc chắn sẽ giải quyết được.”

“Em có giải quyết được cái méo!” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị thâm nghĩ: Chết tiệt.

Lư Châu nói, “Tới lúc đó, cho em ra nước ngoài tìm người mang thai hộ, xem xem có kỹ thuật gì có thể sinh một cặp song sinh không, thụ tinh riêng, em một đứa anh một đứa, cùng một mẹ, là hai anh em. Sinh ra được quốc tịch Mỹ, ngay cả hộ khẩu cũng miễn luôn, không như đẻ thuê trong nước, đẻ nhiều còn bị phạt tới bảy triệu.”

“A!” Tiêu Nghị mừng như mở cờ trong bụng, nghĩ thâm, được rồi, chuyện này đối với Lư Châu quả thật không thành vấn đề, lại hỏi, “Mang thai hộ tốn bao nhiêu tiền?”

Lư Châu ngẫm nghĩ rồi nói, “Trước đây anh từng có ý định này, sợ không sinh được con, thế nên có hỏi qua bạn bè xung quanh về vụ này, chắc tầm trên dưới một triệu.”

Tiêu Nghị nói, “Vậy em phải nói với ba mẹ thế nào?”

Lư Châu nói, “Em nói với ba mẹ là tìm được bạn gái, sinh con ra nhưng cô ta không cần nữa, trả lại cho em nuôi là được!”

Tiêu Nghị thâm nghĩ, đây là con đường cứu quốc tốt nhất, Lư Châu huênh hoang, “Cho nên mới nói, phải kiếm tiền, có tiền mới có ước mơ, tiền có thể giải quyết mọi vấn đề, ánh trắng và sáu penny, biết không? Ánh trắng là lý tưởng, sáu penny là tiền dưới chân, chỉ mãi nhìn trắng sẽ không thấy tiền.”

Tiêu Nghị thâm nghĩ, ánh trắng và sáu penny của người ta không phải ý này, thôi bỏ đi, vâng, đã biết, thừa bệ hạ, quả nhiên biệt danh Lư phát tài không phải là đặt bừa.

Lư Châu quay xong “Cuộc chiến bình minh”, vẫn muốn nhận phim tiếp, nhưng gần đây không có ai tìm hắn, hơn nữa vai vì lực đàn hồi của súng, lại bắt đầu có dấu hiệu tái phát, Tiêu Nghị kiên quyết không cho hắn nhận nữa, vừa hay có thể nghỉ ngơi một thời gian, nhân tiện qua châu Âu làm tuần trăng mật, sau khi trở về suốt ngày chui trong nhà nghỉ ngơi.

Mãi cho đến Tết Âm lịch, Tiêu Nghị gọi điện về, sắp xếp chuyện nhà cửa và gửi tiền cho ba mẹ, đây là năm đầu tiên sau khi chính thức xác nhận

quan hệ, đèn hoa rực rỡ, người đến kẻ đi, buổi chiều hai người ăn lẩu, buổi tối tham gia buổi công chiếu đầu tiên của “Cuộc chiến bình minh”.

Tiêu Nghị ngồi trong rạp, xem bộ phim đầu tiên Lư Châu đóng sau khi quay lại.

Cảnh của Trịnh Trường Vinh bị cắt rất nhiều, gần như từ một nhân vật phản diện lấy được sự thông cảm của khán giả, thành một tên biến thái không thể tẩy trắng được, Tiêu Nghị mới đầu thấy rất khó chịu, bộ phim này bọn họ phải quay dưới cái nóng gần bốn mươi độ ròn rã suốt hai tháng trời, dãi nắng, dầm mưa, bị cảm nắng, cảm lạnh, sáu giờ sáng phải dậy, hai giờ đêm mới được ngủ, cái gì cũng làm, cuối cùng phần của Lư Châu bị cắt còn chưa tới mười lăm cảnh.

Nhưng xem một lúc, Tiêu Nghị hoàn toàn bị cuốn vào bộ phim, quên mất cả tức giận.

Tân Hồng Khai diễn xuất không hay cũng chả dở, chỉ có thể nói là ở mức trung bình, thế nhưng Lư Châu vừa xuất hiện, Tiêu Nghị có cảm giác, cả rạp phim không hên mà cùng ngồi thẳng dậy.

Cậu nghiêng đầu nhìn Lư Châu, lại phát hiện Lư Châu không xem phim mà chỉ lo nhìn mình.

Tiêu Nghị mỉm cười, nắm tay hắn, ngón tay đan vào nhau, nhìn lên màn hình lớn.

“Em không nói gì sao?” Lư Châu hỏi.

Tiêu Nghị nói, “Cảnh đó có sạn hay sao ấy, em hình như nhìn thấy một chữ giản thể kia.”

Lư Châu, “...”

Đến cảnh đấu súng, Tiêu Nghị hoàn toàn bị chấn động.

Lúc quay căn bản không có hoành tráng đến thế mà a a a! Quá hung tàn, bây giờ cả giàn âm thanh lập thể, thêm vào đó là đủ các loại hiệu ứng, rồi động tác kết hợp với nhau, Tiêu Nghị trong nháy mắt cả người đờ đẫn. Hiệu ứng đặc biệt bây giờ làm tốt quá, Lư Châu và Tân Hồng Khai bắn nhau, đạn bay qua bay lại, hết như đang xẹt ngang xẹt dọc trong rạp phim, Lư Châu quả thật là cỗ máy chiến đấu của phe phản diện, nhất là khi súng đạn ngừng lại, khi cả thế giới trở nên yên tĩnh, rồi ống kính đột nhiên đảo xuống đất, Lư Châu bước tới từng bước, cả rạp phim dường như run rẩy.

Chương 44

Bình thường Tiêu Nghị rất ít xem phim bắn nhau, nhưng Lư Châu thật sự diễn quá hay, mãi cho đến khi bộ phim kết thúc, cảnh thứ tư từ dưới lên, lúc Lư Châu chết trong sa mạc, “pằng” một phát, tiếng súng vang lên, quả thực chấn động lòng người, kết hợp với âm nhạc, mặt trời mọc, Tân Hồng Khai một mình đứng giữa sa mạc.

“Cảnh anh chết không nhắm mắt diễn tốt quá...” Tiêu Nghị nhỏ giọng nói.

Lư Châu, “Em mới chết không nhắm mắt ấy...”

Tiêu Nghị, “...”

Nữ chính chạy tới ôm Tân Hồng Khai, màn ảnh kéo ra xa, sa mạc, đường chân trời, núi sông, gió mây phân tán...

Cả rạp phim vỗ tay, Tiêu Nghị còn chưa định thần lại, Lư Châu nhỏ giọng hỏi, “Em nghĩ trong những tiếng vỗ tay này, có bao nhiêu là cho anh?”

Tiêu Nghị xoay đầu nhìn, cả rạp phim không có ghế nào trống.

“Em cho rằng tất cả đều là dành cho anh.” Tiêu Nghị nói.

“Tại sao?” Lư Châu nhướn mày, vừa vỗ tay vừa nghiêng đầu, hệt như một đứa trẻ chăm chú nhìn vào mắt Tiêu Nghị.

“Bởi vì bọn họ không cười.” Tiêu Nghị nói, “Tất cả đều có chút bi thương, nếu như là vì nam chính, bọn họ sẽ cười, cho rằng nam chính cuối cùng cũng thành công. Nhưng bởi vì bị cảm động bởi Trịnh Trường Vinh, thế nên có cảm giác đau lòng, cho dù nam chính thành công, kết quả cũng chỉ là tiếc nuối, tiếc nuối về sự không hoàn mỹ.”

Lúc chạy credit, mọi người vẫn còn vỗ tay.

Lư Châu vừa vỗ tay vừa lên mặt, “Haizz, ông đây đã rất chú ý không cướp ống kính của nam chính rồi, chịu thôi biết sao giờ.”

Tiêu Nghị, “...”

Tranh thủ lúc đèn còn chưa được bật lên, Tiêu Nghị nhón chân hôn lên môi Lư Châu một cái thật nhanh, đèn sáng, credit đã chạy xong, đến phần behind the scene.

Cảnh đầu tiên chính là cảnh Lư Châu bật dậy trên cát, mặt đầy hưng phấn lao về phía Tiêu Nghị, cả hai nhào tới ôm nhau.

Trong nháy mắt bầu không khí của rạp phim bị đẩy tới đỉnh điểm, mọi người đầu tiên là bật cười, sau đó cùng hô lên, tất cả mọi người đều quay sang nhìn về phía bọn họ, mặt Lư Châu đỏ bừng, cười đến toét cả miệng đến nơi, liên tục xoa tay, ý bảo lát nữa sẽ giải thích cho mọi người.

Sau khi phim chiếu xong, MC phỏng vấn Lư Châu, câu đầu tiên chính là, “Lư Châu, tôi thấy ở behind the scene cậu rất vui, tại sao vậy?”

“Quả thật rất vui.” Lư Châu nói, “Đây là bộ phim đầu tiên sau khi tôi quay lại, trợ lý của tôi đã dùng một nghệ thuật khác, giúp tôi hoàn thành việc nắm bắt nhân vật này.”

“Nghệ thuật gì?” MC ngẩng đầu nhìn lên màn ảnh, trên đó đang chiếu lại cảnh Tiêu Nghị lao vào, ống kính quay lưng của cậu, mọi người đều không thấy rõ đó là ai, camera quay lại, nhưng Tiêu Nghị đã mỉm cười đứng lên, đi ra ngoài từ cửa hông phòng chiếu.

Lư Châu gật đầu, đưa tay làm động tác mời, ý bảo MC mau đi phỏng vấn nhân vật chính, đừng lãng phí thời gian trên người mình nữa.

“Cuộc chiến bình minh” là phim chiếu Tết, phải tranh suất chiếu với ba bộ phim khác, Tiêu Nghị rốt cuộc cũng thấy được uy lực của đại chiến phòng vé, trước đây không chú ý tới những việc như xếp giờ chiếu, rating hay doanh thu phòng vé, bây giờ chứng kiến từ đầu, thấy đâu cũng là gió tanh mưa máu, mùi thuốc súng tràn ngập nhân gian.

“Cuộc chiến bình minh”, “Hoài Nam Tử”, “Ly hôn không ly thân”, ba phim lần lượt được chiếu, “Ly hôn không ly thân” cuối cùng mời được Trương Hân Nhiên, Tiêu Nghị toát mồ hôi lạnh, cũng may lúc đầu không nhận bộ này, nếu không sẽ khó xử chết.

Lư Châu bắt đầu chế giễu, “Không đóng ‘Ly hôn’ nữa à? Cũng đúng, năm mới năm me ai lại đi xem ‘Ly hôn’ chứ.”

Tiêu Nghị, “...”

“Ai da, tôi cũng định đi ủng hộ cô ta mà.” Lư Châu vờ vịt, gọi điện cho bạn, “Dạo này bé Tuzki nhà tôi không cho ra ngoài, nói người Trung Quốc năm mới phải ở nhà đón giao thừa... Chịu thôi. Không có không có, ông nói thế nào, sao tôi lại muốn cô ta dính phốt chứ? Hai người chia tay, ai vui của người nấy mà, quân tử tuyệt giao, bắt xuất ác ngôn mà có đúng không?”

Tiêu Nghị, “...”

Doanh thu phòng vé ngày đầu tiên, “Cuộc chiến bình minh” được ba mươi ba triệu, “Ly hôn không ly thân” được bảy triệu chín trăm ngàn.

Lư Châu mới nhìn lướt qua liền nói, “Không ngờ Trương Hân Nhiên lần này vẫn lấy mặt đề câu doanh thu phòng vé, xếp lịch chiếu thế kia là không được rồi, chiếu vào lễ tình nhân thì may ra còn hy vọng.”

“Lễ tình nhân cũng không được.” Tiêu Nghị nói, “Lễ tình nhân có chiếu bộ ‘Em cũng yêu anh’ của Trịnh Tiểu Thông với Ninh Á Tình, Ô Hằng Cô cũng có một bộ ‘Nhật ký chữa lành tình yêu’.”

Lư Châu nhớ ra, hậu phương của Ninh Á Tình quá mạnh, ngay cả Trịnh Tiểu Thông cũng kéo đến được, nói vậy thì phim của Trương Hân Nhiên không cứu được rồi.

“Có thể hồi vốn không?” Tiêu Nghị hỏi.

“Mới ngày đầu đã được ba mươi ba triệu.” Lư Châu nói, “Chắc chắn có thể, thời buổi này chỉ cần biết xếp lịch chiếu là ngay cả ‘Phú xuân sơn cơ đồ’ còn kiếm được hai trăm triệu, có gì mà không thể hồi vốn.”

Mùng Tám, “Hoài Nam Tử” cũng được công chiếu, bộ phim này được xem là tác phẩm tiên hiệp lớn, nhân viên đoàn phim đều là mời từ Hollywood về, nếu có thể Tiêu Nghị cũng rất muốn đi xem để mở mang kiến thức, nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của Lư Châu nên đành phải bỏ qua.

Ngày đầu tiên của “Hoài Nam Tử” thu được hai mươi triệu rưỡi.

“Hahaha!” Lư Châu không ngừng hả hê, gọi điện cho bạn nói, “Ai da, thời buổi này làm phim về đồng tính nữ thì có ai xem chứ, Lê Trường

Chinh và Cổ Tiểu Thanh, thử nghĩ coi hai chị em gái với nhau thì diễn cảnh yêu đương kiểu gì?”

Tiêu Nghị đã hoàn toàn có thể nhìn thẳng vào khả năng thiên phú trong việc mĩa mai người khác của Lư Châu, con người này cộng hết điểm thiên phú vào mấy cái kỹ năng tà đạo gì đâu không biết.

“Ai da, không phải là dìm hấn.” Lư Châu vừa nói chuyện điện thoại vừa liếc nhìn Tiêu Nghị, “Tuzki nhà tôi không biết sự nguy hiểm của giới giải trí, cần lắm đấy, bên cạnh có một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất thế này, sao phải đi làm fan của cây nấm kim châm Lê Trường Chinh đó chứ?”

Tiêu Nghị lệ rơi đầy mặt, trong lòng nghĩ, anh bài xích người khác quá rồi đây, đừng có đắc ý vênh váo quá như thế được không!

Phim của Lê Trường Chinh vừa ra, điểm số trên Douban tăng vọt lên tới chín điểm, “Cuộc chiến bình minh” bắt đầu tụt điểm, trên các diễn đàn lớn, Weibo như ong vỡ tổ share bài về phim.

Tiêu Nghị đại loại đã biết chuyện gì xảy ra, “Đây là thủy quân PR?”

Lư Châu vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, “Hahaha! Phim hấn bỏ tiền đầu tư có phim nào không lỗ đâu chứ! Ông nói gì cơ? Thủy quân, ừ chắc chắn rồi! Lê Trường Chinh không thuê thủy quân thì mặt trời mọc ở đằng tây...”

Tiêu Nghị giận dữ hét, “Vậy thì thuê thủy quân tự quét phim của hấn chứ! Quét của chúng ta làm gì!”

“Haizz.” Lư Châu trong lúc bận buôn chuyện vẫn bỏ chút thời gian xỉ vả một câu, “Em có thể đừng ngây thơ như thế không, có hai bộ phim, của

Trương Hân Nhiên thì đã nát bấy như thế rồi, chẳng lẽ bảo hắn đi quét Trương Hân Nhiên?”

Tiêu Nghị ôm cả một bụng tức, trong lòng vô cùng phẫn nộ với thủy quân của Lê Trường Chinh, không đúng, thật ra chắc cũng không phải Lê Trường Chinh thuê người làm, mà là công ty thuê, không chỉ kéo cho mình, mà còn lôi kéo Lư Châu, bây giờ Lư Châu không có công ty quản lý, cùng lắm chỉ là trực thuộc, Đỗ Mai cũng không quản hắn nữa, vì vậy Lư Châu đành phải chịu cảnh bị người người giẫm đạp, cái gì cũng lôi hắn ra làm đệm.

Lư Châu vẫn còn đang hưởng thụ vinh quang của người chiến thắng, mặc dù chỉ là một vai phụ, nhưng chẳng khác nào bản thân đóng vai chính, đặc ý tới sắp bay lên trần nhà rồi.

Tiêu Nghị hỏi, “Có cách liên lạc với thủy quân không?”

Lư Châu nói, “Ha ha! Chúng ta không cần phải ra tay, mình Trịnh Tiểu Thông cũng có thể cho hắn tèo rồi...”

“Có cách liên lạc với thủy quân không?!!!” Tiêu Nghị giận dữ hét.

Lư Châu nói, “Sao em không tự xem sổ sách thu chi đi! Không có gì, Tuzki muốn giúp nam thần thuê thủy quân bao hết doanh thu phòng vé, ông nói xem Lê Trường Chinh sao mà tốt số thế, haizz, nào như Lư Châu tôi, chỉ có thể lót đường cho người ta...”

Tiêu Nghị bây giờ đã hoàn toàn tự động bỏ ngoài tai những gì hắn nói, cậu dần cảm thấy, sau đêm tỏ tình chính thức xác nhận quan hệ, tình cảm của cậu với Lư Châu đã có sự thay đổi. Nếu tình yêu trước kia đơn thuần là sự sùng bái của fan với thần tượng, thì bây giờ, tình cảm ấy càng giống niềm tự hào của người thân dành cho người thân, khiến cậu nghĩ Lư Châu

thật sự rất tài giỏi, nhưng có đôi khi lại rất buồn cười, hết như một đứa con nít chờ được khen ngợi, nhưng sự khen ngợi của fan vẫn còn chưa đủ sao? So với fan, Lư Châu hình như còn mong chờ sự sùng bái của Tiêu Nghị hơn.

Lư Châu nói, “Đúng vậy, cậu ấy muốn quà sinh nhật, chỉ có thể quay bộ này tặng thôi, già rồi già rồi... Sang năm? Chưa nghĩ tới...”

Tiêu Nghị mở sổ sách ra, nghĩ thầm, chưa nghe Lư Châu nhắc đến chuyện này bao giờ, thậm chí ngay cả hẳn cũng thuê người đẩy lướt xem sao? Nhưng cái này chẳng phải do Đỗ Mai phụ trách à?

Cậu tìm thấy ghi chép về số tiền PR gửi cho thủy quân, phút chốc trở mắt.

Trong sổ có ghi lại chi phí mời người lập chiến lược đẩy lướt xem trên Weibo năm ngoái, tất cả đều là về Tiêu Nghị, tuy rằng năm ngoái việc Tiêu Nghị được quan tâm lúc đầu không phải do Lư Châu làm, nhưng vào đêm Tiêu Nghị thi vòng loại, trong nội dung tin tức ở Weibo, Lư Châu quả thật đã thuê thủy quân tới đẩy, mất một trăm nghìn tệ, sau đó còn dự trù ba trăm nghìn, đợi công ty mạng báo giá.

Nhưng đêm đó Lư Châu chỉ đẩy một lần, hôm sau thấy không cần bỏ tiền cũng nổi, bèn không xen vào nữa, chỉ bảo công ty để ý tình hình.

Lư Châu gọi điện thoại, đột nhiên nhớ ra cái gì, vội vàng cúp máy, Tiêu Nghị nghe Lư Châu nói, “Không nói nữa.”, thì gấp vội sổ lại, giả bộ mới lật lên xem.

“Em mời thủy quân làm gì?” Lư Châu nói, nhanh chóng giật lấy cuốn sổ, Tiêu Nghị còn chưa kịp giở ra, ngăn người nhìn, nghĩ thầm anh có thấy kỹ thuật diễn của em tốt không? Anh còn không nhìn ra là em diễn...

Thế rồi Tiêu Nghị đáp, “Kéo phim của chúng ta lên.”

“Không cần.” Lư Châu nói, “Doanh thu phòng vé đủ cho hai người đó muối mặt rồi, không cần mời thủy quân.”

Tiêu Nghị đành phải thôi, nhưng nhìn đám người trên Douban mắng “Cuộc chiến bình minh”, hận đến nghiến răng nghiến lợi, sau cùng nhịn không được tự mình ra trận, lên viết mộ bài phân tích tỉ mỉ về Trường Vinh, nội dung đại khái trình bày Lư Châu diễn tốt cỡ nào, siêu đẳng ra sao, phim thế mà dở chỗ nào chứ?

Nhưng cậu hoàn toàn không ngờ, mục tiêu của thủy quân không phải là dìm Lư Châu, tất cả đều đồng lòng nói, đúng vậy, diễn xuất của Lư Châu đã cứu bộ phim dở tệ này, thế nên doanh thu mới được hơn hai trăm triệu, nhưng không thể thay đổi sự thật là bộ phim này quá tệ, thế là tất cả ủa vào xỉ vả diễn xuất của Tân Hồng Khai, chê nữ chính là bình hoa di động, khiến cho Tiêu Nghị không biết nên khóc hay nên cười, hệt như đấm vào cái gối bông chẳng có tác dụng gì.

* * *

Tiêu Nghị cũng lười chả buồn xem nữa, cuối cùng “Cuộc chiến bình minh” ngừng chiếu, công khai doanh thu, được hai trăm năm mươi triệu, tuy cậu nghe nói về sau chi phí cuối cùng đã vượt dự trù ban đầu, xấp xỉ bốn mươi triệu, không quá ăn khách nhưng vẫn lời to.

“Hoài Nam Tử” thu được ba trăm triệu, nhưng số tiền phải chi lên tới một trăm bốn mươi triệu, phải thu được khoảng sáu trăm triệu thì mới hồi vốn.

Phim của Trương Hân Nhiên thu được bốn mươi triệu, tiền vốn ít, nếu không mời cô ta thì có thể kiếm thêm được một chút, Tề Toàn suốt ngày

khoe khoang Trương Hân Nhiên cân doanh thu phòng vé, lần này thì sắp mặt, Tiêu Nghị không khỏi buồn cười.

Tết Nguyên Tiêu, đoàn phim “Cuộc chiến bình minh” đãi tiệc buffet ăn mừng ở một nhà hàng năm sao, Tiêu Nghị nghĩ trong lòng, a a a a nhà hàng này là chỗ họp của Boss với chủ biên trước đây của tui đó!! Là nhà hàng cao cấp đó!!!

Ăn cá hồi thoải mái đó a a a a!

Tiêu Nghị còn nhớ trước đây rất muốn tới đây ăn, cô sòng cô chết lấy được hai coupon dùng bữa từ tay đồng nghiệp, định dẫn bạn gái đến đó ăn, kết quả rất bất hạnh là tối đó bị bắt phải làm thêm, hơn tám giờ tối mới xong, đưa bạn gái tới đó thì phát hiện trên đĩa chỉ còn lại mấy miếng thanh long trang trí, ra ngoài còn bị bạn gái mắng một trận tự đón xe về...

Vừa vào đến đây là Tiêu Nghị giống hệt như con chó hoang chạy lung ta lung tung, Lư Châu ghé vào tai cậu uy hiếp, “Nếu em làm anh mất mặt, hôm nay anh sẽ bỏ em.”

Bây giờ câu uy hiếp của Lư Châu đã từ “cuốn gói” thành “bỏ em”, Tiêu Nghị hoàn toàn miễn dịch với mấy câu đe dọa kiểu miệng hùm gan sứa của Lư Châu, chỉ cần lừa được hắn là được, mới vừa đi vào, Lư Châu đã “Ai yo!” một tiếng, tươi cười bắt tay nhà sản xuất.

“Đây là...” Lư Châu quay đầu lại, định giới thiệu Tiêu Nghị với nhà sản xuất, Tiêu Nghị đã chạy đi đâu mất tiêu, Lư Châu đành phải mặt nổi sọc đen giả lả, “Người quản lý của tôi hay chạy lung tung...”

Tiêu Nghị đang chuẩn rinh hết đồng cá hồi trên đĩa đi thì Lư Châu đã dùng lăng ba vi bộ xuất hiện sau lưng cậu.

Tiêu Nghị đành phải đứng thẳng lên, làm như không có chuyện gì xảy ra gắp hai miếng nhỏ, mỉm cười nhìn Lư Châu, “Ăn không?”

Lư Châu nói, “Em ăn đi, anh đứng đây nhìn em ăn.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu nắm áo Tiêu Nghị, lôi cậu ra khỏi bàn cá hồi, trên đường gặp giám chế, trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt, cả hai cùng nhiệt tình gật đầu, mỉm cười chào hỏi giám chế.

Sau khi giám chế đi rồi, Lư Châu lại nắm áo Tiêu Nghị lôi tới bàn ăn, cơ mặt của vị khách bên cạnh giật giật.

Tiêu Nghị, “...”

“Ăn đi ăn đi.” Lư Châu nói.

“A!” Lư đại hiệp!” Một người trung niên ngồi kế bên cười nói.

“Xin chào xin chào!” Lư Châu bắt tay với người nọ, Tiêu Nghị biết trong đầu Lư Châu lúc này đang nghĩ “Đây là ai?”, đối phương vội vàng lấy danh thiếp ra đưa, Tiêu Nghị nhận lấy, người nọ cười hỏi, “Xin chào, anh là...”

“Tôi là Tiêu đại hiệp.” Tiêu Nghị thành khẩn gật đầu, “Tên chỉ có một chữ Phong, người giang hồ xưng là Tuzki khoác áo gió đỏ.”

Lư Châu, “...”

Người nọ, “...”

Tiêu đại hiệp ăn cá hồi, Lư đại hiệp chằm mù tạt cho Tiêu đại hiệp, búng tay một cái, mù tạt hết rồi, vì vậy Lư Châu đứng dậy, nói với Tiêu

Nghị, “Em ngồi đây chờ.”

Lư Châu căn bản không có hứng thú nói chuyện với người kia, gật đầu với đối phương tỏ vẻ khách sáo, đứng dậy bỏ đi luôn.

“Lư Châu nhìn gầy hơn trong tivi.” Người kia nói, nhận ra Tiêu Nghị nhìn mình, vội nói, “Tôi họ Đặng, Đặng Hiểu Xuyên.”

“Xin chào.” Tiêu Nghị nói, “Tôi là người quản lý của Lư Châu.”

Tiêu Nghị rất sợ cái người họ Đặng này nói câu gì kì lạ, ví dụ như không biết Lư Châu và Tiêu Nghị có quan hệ gì, vô ý xỉ vả mấy câu, đến lúc đó hai bên đều xấu hổ, liền cười cười tự giới thiệu.

“Tôi là nhà sản xuất.” Người nọ nói, “Lư Châu gần đây có nhận phim gì không?”

Tiêu Nghị lần đầu tiên gặp người nói chuyện kiểu này, vừa vào đã hỏi có nhận phim không, thông thường sẽ quanh co lòng vòng tâm sự dạo này phim ảnh ra sao, tặng bốc đối phương vài câu, rồi hỏi thăm kế hoạch năm nay của studio Trịnh Tiểu Thông thế nào... Một nhà sản xuất có quan hệ và hậu phương tốt thường trước khi mời diễn viên sẽ hỏi thăm hết mọi thứ, làm gì có ai mới vào đã hỏi rảnh không, tôi có một bộ muốn mời anh diễn, đây là mời dân công dời gạch à!

Tiêu Nghị khó xử muốn chết, trả lời cũng không phải, mà không trả lời cũng không xong, hướng chỉ cậu còn là người quản lý, không thể trả lời, “Tôi không biết.” Cuối cùng đành phải nói, “Chúng tôi cũng đang bàn về vấn đề này, trước mắt tôi muốn để cho anh ấy nghỉ ngơi đã, vết thương ở vai vẫn chưa lành hẳn.”

Đặng Hiểu Xuyên đưa danh thiếp cho Tiêu Nghị, Tiêu Nghị liếc một cái, trực thuộc một công ty nhỏ, Lư Châu hiển nhiên chưa từng nghe đến, tuân theo nguyên tắc cao đạp thấp trong giới giải trí, lúc này Tiêu Nghị nên phải chuyên tâm xử lý cá hồi mới đúng.

Nhưng Đặng Hiểu Xuyên vẫn rất thành khẩn nói về hạng mục của mình, Tiêu Nghị đành phải đặt đĩa xuống, mặt đầy thành khẩn lắng nghe, trong lòng thì nói, Lư Châu anh làm ơn quay lại nhanh lên đi. Đặng Hiểu Xuyên là một nhà sản xuất của một hạng mục nhỏ, hạng mục của hắn thậm chí có thể coi như không có, tình hình này Tiêu Nghị thấy nhiều rồi, mỗi lần tới dịp liên hoan phim truyền hình hay điện ảnh, đều có rất nhiều đạo diễn và nhà sản xuất vô danh mang theo câu chuyện của mình đến, hy vọng có thể khiến cho ông chủ hoặc minh tinh nào đó có hứng thú.

Nhưng phần lớn ngay cả biên kịch cũng chưa tìm được, cốt truyện cũng chỉ là cấu tứ bước đầu, tới khi bắt đầu viết vào chi tiết sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề, đầu tư không đúng chỗ, đội chế tác không ổn, bên sản xuất không có quen biết, thù lao thì không đưa ra được giá hợp lý nhưng lại vọng tưởng ngôi sao sẽ thích câu chuyện của mình mà chấp nhận xuống giá đóng phim... Vì thế 99% những người này đều là kẻ ngốc nói mớ mà thôi.

Đặng Hiểu Xuyên cũng mang tới câu chuyện của hắn, Tiêu Nghị xem kịch bản thì còn được chứ nghe thì sẽ không mấy tập trung, nhất là trước mặt còn có đồ ăn ngon, vào tai trái ra tai phải, hoàn toàn không biết người này đang nói cái gì.

“Tôi muốn liên lạc với một đạo diễn tốt.” Đặng Hiểu Xuyên nói, “Nhìn tới nhìn lui, thấy chỉ có Lư Châu mới có thể đóng vai Vương Căn Bảo.”

“Đội chế tác tốt rất khó mời.” Tiêu Nghị đáp, Vương Căn Bảo đó là cái quỷ gì, anh muốn cho Lư phát tài đóng Vương Căn Bảo là vì vai diễn đó

nghe giống bản thân hẳn sao. Đặng Hiểu Xuyên lại nói thêm mười phút nữa, Lư Châu đã quay lại, vừa thấy vẻ mặt của Tiêu Nghị là hiểu ngay xảy ra chuyện gì.

“Có kịch bản không?” Lư Châu hỏi.

“Kịch bản còn đang viết.” Đặng Hiểu Xuyên đáp.

Lư Châu nói, “Có kịch bản thì gửi cho tôi xem.”

“Tôi thấy câu chuyện khá tốt.” Tiêu Nghị nói, “Rất thu hút.”

Đặng Hiểu Xuyên cười nói, “Cậu cũng thấy vậy đúng không?”

Tiêu Nghị ừm một tiếng, Lư Châu nói với Tiêu Nghị, “Qua đây, anh dẫn em đi làm quen với người này. Hẳn nói cái gì thế?”

Tiêu Nghị đáp, “Không biết...”

Lư Châu nói, “Sau này bớt lãng phí thời gian với mấy người như thế đi.”

Tiêu Nghị đi theo Lư Châu tới chào hỏi ông chủ bên đầu tư, Trịnh Tiểu Thông bỏ vào bốn triệu, cũng đến tham gia cho náo nhiệt, cầm ly rượu vang, gọi Tiêu Nghị, “Tiêu Nghị!”

Tiêu Nghị cười gọi “anh Tiểu Thông”, một đám ông chủ giàu có đứng nói chuyện phiếm, đa số đều có quan hệ dây mơ rễ má với nhau, ví dụ như A là ông chủ của Tụ Hoa, B là phó giám đốc của Lợi Tinh, C trước đây có quen biết với Đỗ Mai, còn có quan hệ lâu dài với Lý Diệp, còn mấy nhà sản xuất của tập đoàn điện ảnh Trung Quốc, tất cả đều tranh thủ lúc này ra mặt để xây dựng quan hệ.

Lư Châu cười cười nói nói với bọn họ, cơ bản đều là về kế hoạch sau khi trở lại màn ảnh, chờ mong các kịch bản hay, vân vân mây mây... Một nhà sản xuất nói với Tiêu Nghị, “Các cậu có thể chuẩn bị kế hoạch tuyên truyền rồi ha ha ha!”

“Hả?” Tiêu Nghị cười có hơi gượng, nghĩ thầm Đặng Hiểu Xuyên cũng là nhà sản xuất, quả nhiên giữa các nhà sản xuất có sự khác biệt quá lớn. Tiêu Nghị hỏi, “Tuyên truyền việc anh ấy tái xuất sao?”

“Phong Phiêu Như.” Người kia nói, “Khả năng là có thể lấy được giấy phép rồi.”

Tiêu Nghị lập tức như mở cờ trong bụng, vui vẻ nói, “Thật vậy sao?”

Lư Châu vội vàng bổ sung, “A! Cảm ơn anh Lâm!”

Nhà sản xuất đó nói, “Ấy có gì đâu, tôi cũng chỉ là nghe nói thôi, bạn của đạo diễn Quách giúp rất nhiều, ‘Thiết mã băng hà’ có lẽ cũng có thể thông qua, Lư Châu, năm nay bùng nổ các tác phẩm của cậu nhé! Lúc nào tới làm khách mời cho chúng tôi đi ha ha ha!”

“Không thành vấn đề!” Lư Châu cười nói, “Ha ha ha...”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, cảnh này quả là quá giống một đám diễn viên dở tệ đi quay phim thương mại... Nhưng “Thiết mã băng hà” và “Phong Phiêu Như” có thể phát sóng, vẫn là chuyện rất đáng mừng. Cậu không hy vọng xa vời rằng Lư Châu có thể dựa vào hai bộ phim đó để lật mình, bởi vì Lư Châu gần như không tính đóng phim truyền hình nữa, nhưng cậu rất thích hai bộ này, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của Lư Châu trên màn ảnh nhỏ.

“Phải chuẩn bị phối hợp tuyên truyền hả?” Trên đường lái xe về nhà, Tiêu Nghị hỏi.

“Chưa có thông tin gì chính thức đâu.” Lư Châu nói, “Bọn họ chỉ tùy tiện nói vậy thôi, em đừng tin.”

Tiêu Nghị nói, “Hả? Làm em mừng hụt.”

Lư Châu như suy nghĩ gì đó, nói, “Nhưng tin tức chắc là đúng, bên đài truyền hình chắc cũng sốt ruột.”

Tiêu Nghị ngày nào cũng chăm chăm canh Weibo của các đài truyền hình, Lư Châu lại không có kế hoạch gì, doanh thu phòng vé của “Cuộc chiến bình minh” khả quan, bắt đầu có người tìm Lư Châu đóng phim, hơn nữa đều là nam chính. Phó giám đốc của Studio Trịnh Tiểu Thông gọi điện tới, bảo Tiêu Nghị tới lấy kịch bản.

Tiêu Nghị nhận ba kịch bản điện ảnh, một bộ thời chiến quốc, về Mặc Gia và Công Thâu Ban, vai chính là Công Thâu Ban. Bộ thứ hai là về tình yêu đô thị, bộ còn lại là về Tiểu Phượng Tiên và Thái Ngạc, Tiêu Nghị có chút dao động, thấy bộ về Thái Ngạc tốt, khí chất của Lư Châu diễn vai Thái Ngạc nói không chừng sẽ nổi đình nổi đám.

Nhưng lời thoại quá nhiều, sau khi thương lượng, Lư Châu quyết định chờ thêm một chút, chuyện này không thể gấp, hấn chấp nhận chờ một năm cho một bộ phim hay, đạo diễn giỏi, chứ không muốn nhận phim điện ảnh lung tung.

Mùa xuân đến, ánh nắng ấm áp khiến lòng người cũng nhộn nhịp, hiếm khi Bắc Kinh không có sương mù như năm nay, Tiêu Nghị nằm trên sofa đọc sách, không làm gì hết, cũng không có công việc, mỗi ngày chỉ cần tập

thể hình, lên mạng, đọc sách, ăn ngủ là được rồi, quả nhiên là có tiền tốt thật.

Cậu chuẩn bị chọn các ca khúc của mình, nhân tiện kêu người nhà gửi cây đàn nhị lên, sau này có thể viết bài hát cho Lư Châu.

Mùa xuân, hoa bay ngập trời, Lư Châu định đổi sang một căn biệt thự có hồ bơi, đang nhờ người tìm kiếm.

Tiêu Nghị bắt đầu từ từ quen với quan hệ hiện tại của mình và Lư Châu, đồng thời dần dần biết được một Lư Châu hoàn toàn khác, quan hệ của bọn họ từ fan và idol, chuyển thành vợ chồng, tuy rằng Tiêu Nghị vẫn sùng bái hắn, nhưng càng nhiều hơn là muốn chăm sóc hắn. Lư Châu lúc trước với nhiều người mà nói, chỉ là một thần tượng.

Còn trong lòng Tiêu Nghị, hắn là một người bình thường, có vui buồn tức giận, có khuyết điểm, cũng có những hành vi kỳ cục của một người đàn ông ở độ tuổi ba mươi, cũng giống như Tiêu Nghị trong mắt Lư Châu là một người bạn trai biết nghe lời vậy. Tiêu Nghị bắt đầu không sợ hắn nữa, còn thường xuyên hành hạ hắn, hết như đối với những người bạn thân trước đây. Lư Châu cũng rất ít khi nổi cáu với Tiêu Nghị, dường như rất trân trọng tình yêu không dễ dàng có được này.

Tiêu Nghị thường xuyên quan sát Lư Châu, thầm nghĩ, được ở cạnh nam thần của trái tim bao nhiêu người thế này, không xài cho đã thì chẳng phải rất phí sao? Vì vậy cậu đem Lư Châu ra làm búp bê, hằng ngày lên kế hoạch chọn đồ cho hắn mặc. Lư Châu mới đầu quả thật bị Tiêu Nghị làm cho dở khóc dở cười, về sau quen rồi còn rất phối hợp.

Thế là vest, đồ bơi, quần phục, đồ thể thao, đồ ngủ, đồ lót... Phàm là đồ Tiêu Nghị có thể tìm ra, đều sẽ mua cho Lư Châu mặc, Lư Châu cuối cùng

cũng không thèm khách sáo nữa, nói luôn yêu cầu với Tiêu Nghị.

“Em em em... Em có chút việc.” Tiêu Nghị nói, “Em ra ngoài một lúc.”

“Ồ.” Lư Châu nói, “Không làm à?”

Lư Châu vừa đi bơi về, để thân trần, mặc một cái quần bơi tam giác, đi giày thể thao, lười nhác ngồi dựa vào sô pha.

“Hay là thôi đi.” Tiêu Nghị mồm nói vậy nhưng cơ thể thì không nghe theo điều khiển, bước lại...

“Đi pha nước đi.” Lư Châu nói, “Tắm chung, em có đói không?”

Tiêu Nghị đáp, “Không... không đói lắm.”

Tiêu Nghị mang giày đứng giữa phòng khách, nhìn xung quanh.

Lư Châu bỗng nhiên ngoắc tay, ra hiệu bảo cậu lại đây, Tiêu Nghị bèn bước lại. Đúng lúc này điện thoại reo lên.

Tiêu Nghị đi bắt điện thoại, nhất thời còn chưa định thần lại.

“Kịch bản hả?” Tiêu Nghị còn chưa hoàn hồn, “Hả? Kịch bản gì, à à, cái đó hả, không đúng, cái đó hình như chưa viết xong mà? Được được, đã gửi tới chưa?”

Lư Châu, “...”

Lư Châu nhận điện thoại, bảo Tiêu Nghị rút đi tắm, nói chuyện một hồi, sau cùng nói, “Gửi tới hết đi, cả tư liệu nội dung hạng mục, fax qua đây.”

* * *

Cuối tháng Chín, trên bàn có sáu kịch bản.

Hai phim truyền hình, bốn phim điện ảnh.

Mấy kịch bản điện ảnh xem hồi tháng Tư thì đến giờ đã có hai phim làm ra thất bại, cái còn lại cũng khó nói, giờ lại thay một đồng này.

“Phim truyền hình thì thôi nhé?” Tiêu Nghị hỏi.

“Nhận phim truyền hình thì kiếm tiền nhanh.” Lư Châu nói, “Nhưng mà đóng không nổi nữa rồi, haizz.”

Tiêu Nghị cất hai tập kịch bản phim truyền hình đi, “Phim truyền hình lời thoại nhiều quá, điện ảnh đi.”

Lư Châu gật đầu, vui vẻ cầm bốn kịch bản còn lại, bây giờ đã sắp vào tháng Mười, Lư Châu năm nay có hai phần ba thời gian không làm việc, nếu giờ không nhận thì từ nay đến hết năm là không nhận nữa. Có điều Tiêu Nghị thấy ít nhất một năm phải có một tác phẩm, thể loại nào cũng được.

Lư Châu đã thay đổi, càng ngày càng nam tính hơn, có lẽ là do tình yêu, ánh mắt và thần thái, thậm chí là nước da và ngũ quan của hắn bây giờ đều chín chắn hơn trước, tuy không còn dáng dấp của tiểu sinh, nhưng hình tượng mới này lại khiến Tiêu Nghị rất thích.

Nếu nói Lư Châu trước đây là một thanh niên đẹp trai không tì vết, vậy thì bây giờ hắn đã có thể đảm nhiệm những nhân vật trầm lắng, từng trải, Tiêu Nghị có dự cảm bộ phim tiếp theo sẽ vô cùng quan trọng, nó liên quan đến sự thay đổi hình tượng của Lư Châu, mà Lư Châu cũng rất tự tin.

Bốn bộ đều là nam chính, cũng có đủ thể loại, tình yêu đô thị, lịch sử, kháng chiến, cùng với một bộ hành động thám hiểm.

Trong nước có vẻ đang bắt đầu phát triển thể loại thám hiểm, bắt đầu từ trào lưu phim về đề tài trộm mộ. Tiêu Nghị xem một hồi, phát hiện bộ tình yêu đô thị chẳng phải chính là kịch bản lần trước được sửa lại sao, biên kịch cũng đổi rồi, sửa lại hoàn toàn khác, có điều đọc vẫn thấy cảm giác của phiên bản trước.

“Em muốn xem cái nào?” Lư Châu hỏi.

Tiêu Nghị thật ra rất muốn xem Lư Châu diễn phim đồng tính, nhưng phim đề tài đồng tính bị cấm chiếu trong nước, hơn nữa đối tượng người xem ít, bản thân Tiêu Nghị thì không thể đóng vai chính, nhìn Lư Châu ôm hôn một người đàn ông khác, chắc chắn cậu sẽ muốn xông lên đánh người, cho nên tốt nhất là bỏ đi.

“Cái nào cũng được.” Tiêu Nghị nói, “Phim thám hiểm nói không chừng sẽ rất hay, nam chính rất chuẩn men, hơn nữa còn nói về mộ Thành Cát Tư Hãn.”

Lư Châu tiện tay lật xem, “Cũng chỉ được mỗi thế, chủ nghĩa anh hùng cá nhân, học theo lối làm phim của Hollywood, cho người mới vào nghề thì không tệ, nhưng không gian phát huy không nhiều.”

“Ừm.” Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, quả thực đối với lý giải và khắc họa nhân vật, phim thám hiểm không đào sâu vào nội tâm nhân vật như phim đòi thường, trừ khi Lư Châu muốn đi theo con đường võ thuật

“Cái gì reo hoài vậy?” Tiêu Nghị hỏi.

“Điện thoại của em.” Lư Châu đáp.

Tiêu Nghị lục tung khắp nơi tìm điện thoại của mình, phát hiện để trên gác, lúc chạy lên lấy thì bên kia đã cúp máy, là một số lạ.

“Kệ nó đi.” Lư Châu nói, “Hay là chọn phim lịch sử, anh muốn xem thử bộ này, đã lâu rồi không đóng.”

“Em gọi lại cho người ta đã.” Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gọi lại, bên kia là giọng nói nghe quen quen.

“Anh Tiêu, xin chào.” Người kia nói, “Tôi là Đặng Hiểu Xuyên, nhà sản xuất, đã gặp mặt lần trước ở bữa tiệc mừng công ‘Cuộc chiến bình minh’.”

“A!” Tiêu Nghị nói, “Xin chào xin chào, có chuyện gì không ạ?”

“Chúng tôi nghe nói gần đây Lư Châu muốn nhận phim, anh nhớ lần trước tôi có nói với anh về hạng mục kia không?” Đặng Hiểu Xuyên nói, “Kịch bản đợt một đã viết xong rồi, nếu Lư Châu đang trống lịch thì tôi muốn mời anh ấy xem thử.”

“Được.” Tiêu Nghị nghĩ thêm, lại nói, “Để tôi gửi địa chỉ email cho anh.”

Tiêu Nghị cúp điện thoại, Lư Châu nói, “Đừng phí lời với hắn nữa, làm sao kéo được nhà đầu tư chứ?”

Tiêu Nghị nói, “Chưa chắc, xem trước đã rồi tính.””

Tiêu Nghị in kịch bản thứ năm ra, lại gọi cho Đặng Hiểu Xuyên, “Phim này chừng nào sẽ bắt đầu triển khai?”

“Bây giờ phiền nhất là không có nam chính.” Đặng Hiểu Xuyên nói, “Tôi đã thử liên lạc với Lê Trường Chinh nhưng anh ấy nhận bộ khác rồi nên từ chối, chúng tôi muốn bắt đầu càng sớm càng tốt, hiện đang liên lạc với đạo diễn, mấy ngày nữa sẽ có tin tức... Kịch bản này mười năm trước đã

viết một bản, vị biên kịch đó đã qua đời, bây giờ chúng tôi lại nhờ người khác hoàn thiện nó...”

Mười năm trước! Tiêu Nghị nghĩ thậm ngay cả biên kịch cũng đi rồi, cái này thật là trâu bò nha, kịch bản mười năm trước bây giờ còn quay được không?

“Lê Trường Chinh từ chối mới tìm tới anh!” Lư Châu vừa nghe đã khó chịu, “Không nhận!”

“Hàng từ mười năm trước đó.” Tiêu Nghị nói, “Xem thử đi đã.”

Lư Châu nói, “Mười năm thì giỏi lắm sao, anh từng nhận một bộ viết kịch bản hai mươi năm kia, biên kịch về hưu rồi, con của ông ta tiếp tục sửa.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị lật vài tờ, đột nhiên cảm thấy kịch bản này cũng rất lôi cuốn.

“Anh tiếp tục đi.” Tiêu Nghị ôm kịch bản qua một bên miễn cho Lư Châu quấy rầy, “Em xem thử.”

Lư Châu, “...”

Lư Châu thật sự bó tay với Tiêu Nghị, Tiêu Nghị lật xem kịch bản, chỉ cảm thấy vừa không thể tưởng tượng nổi, lại vừa hợp tình hợp lý, nhưng cái bộ này, căn bản không có ai quay được đúng không? Ai mà quay ra được chứ!

Bộ phim này tên là ‘Tàn Sơn’, cải biên từ một chuyện có thật vào sáu mươi năm trước, xảy ra ở cao nguyên Hoàng Thổ, một câu chuyện rất đổi

bình thường, nam chính của câu chuyện là một người mù kéo đàn nhị kiếm tiền nuôi sống gia đình, tên là Vương Căn Bảo.

Vương Căn Bảo có một người vợ tên là Viên Hoa, Viên Hoa sinh ra một người con gái tên là Tú Tú.

Công việc hằng ngày của Vương Căn Bảo là xách đàn nhị ra ngoài kéo đàn xin tiền, thỉnh thoảng thì đàn cho đoàn kịch, kiếm được ít tiền, đem về nuôi vợ con.

Nhà nghèo, con gái thích ăn kẹo, Vương Căn Bảo mỗi lần ra ngoài đều sẽ tới sạp hàng tạp hóa mua kẹo cho con gái, bởi vì ông ta là người mù, nên rất hay bị côn đồ bắt nạt. Một hôm nọ, Vương Căn Bảo ra ngoài kiếm tiền, trong thôn có một người bán hàng rong đến bán kẹo.

Buổi tối, Lư Châu vừa nấu cơm vừa nghe Tiêu Nghị kể lại.

“Thật ra người bán kẹo đó là một tên lừa đảo.” Tiêu Nghị nói, “Chính là loại chuyên lừa bán con nít.”

“Ừ.” Lư Châu đang xử lý một con cá tráp giã tới giã lui, hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó con gái của Căn Bảo đi theo hắn ra ngoài, thế là bị bắt cóc mất.” Tiêu Nghị nói, “Căn Bảo cầm cây gậy, ra ngoài tìm khắp nơi, tìm cả trong nhà lẫn mấy thôn xung quanh.”

“Không đúng.” Lư Châu nói, “Vợ ông ta không mù, tại sao không để người vợ đi tìm?”

“Bởi vì người vợ không có quần.” Tiêu Nghị nói, “Nhà bọn họ rất nghèo, chỉ có một cái quần thôi.”

Lư Châu nói, “Ừ, tiếp tục đi.”

Tiêu Nghị nói tiếp, “Cho dù Căn Bảo đã tìm rất lâu nhưng vẫn không tìm thấy con, vợ ông ta vì quá đau buồn, nhất thời nghĩ quẩn, treo cổ tự tử.”

Lư Châu, “...”

“Căn Bảo chôn vợ, mang theo cây đàn nhị, tới từng nhà tìm, sau đó rời khỏi thôn, bắt đầu đi tìm con gái mình, tìm ròng rã suốt hai mươi năm.”

“Ông ta đi qua rất nhiều thôn làng, bắt đầu từ thôn Vương Quan, cầm theo tấm hình hồi nhỏ của con gái, đáng tiếc trên đường bị người ta chơi xỏ, mất tấm hình. Rồi ông ta tới Thiểm Tây, sau đó vào Tần Lĩnh, sau cùng tìm được một ngôi làng ở sâu trong Tần Lĩnh. Quá trình đó gian nan thế nào không nói nữa, ở cảnh... Để em xem, cảnh 45, tìm được cô gái nghi ngờ là con của mình.”

“Thế nhưng đã qua hai mươi năm, cô gái đó cũng là bị lừa tới, song đã không nhớ gì về chuyện năm đó nữa. Cô cũng sinh một đứa con gái, chồng cô ta thường xuyên đánh đập vợ, suốt ngày say rượu... Vương Căn Bảo muốn đưa cô và con gái đi, ông ta nghĩ đây chính là con của mình.”

Lư Châu nói, “Người trong thôn không cho đúng không?”

“Ừm.” Tiêu Nghị xem mà lòng trĩu xuống, “Bởi vì Căn Bảo bị mù từ nhỏ, ông ta không biết con gái mình có bót ở đâu, cũng chẳng biết con mình trông thế nào, chỉ có thể dùng tay sờ mặt.”

Lư Châu mổ cá xong liền bỏ vào nồi hấp, chuẩn bị làm tôm rang.

“Người trong thôn đuổi theo.” Tiêu Nghị kể tiếp, “Bắt bọn họ lại, lột sạch quần áo treo lên cùng nhau, Vương Căn Bảo giải thích, bọn họ không tin. Đòi giết người đàn bà dâm dăng.”

“Mẹ nó.” Lư Châu nói, “Ai viết vậy, dã man thế!”

“Viết theo sự thật đấy.” Tiêu Nghị nói.

Lư Châu hỏi, “Kêu anh diễn Căn Bảo? Sao diễn được, thể hình của anh...”

“Hậu kỳ có thể chỉnh sửa mà.” Tiêu Nghị nói, “Giống như ‘Captain America’ đó, trước khi được cải tạo nhìn gầy như thế, toàn bộ đều dùng kỹ xảo, nhưng nếu như hóa trang tốt thì em nghĩ vẫn được mà, bởi vì Căn Bảo là một người mù cao to, ông ấy cũng rất lợi hại, rất khỏe, chỉ vì bị mù nên mới hay bị bắt nạt thôi.”

“Sau đó thì sao?” Lư Châu hỏi.

“Sau đó con gái của ông ấy bị đánh chết.” Tiêu Nghị nói, “Bị bọc trong bao tải, bị đánh chết ngay trước mặt ông ấy, Căn Bảo nghe tiếng con gái mình kêu rên, nhưng không thể làm được gì.”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị lại nói, “Buổi tối có một ông già, thấy Căn Bảo đáng thương, nói rằng nghe tiếng đàn của ông ấy, biết ông ấy không phải là người xấu, bèn thả ra, bảo ông ấy đi đi, mau trốn đi. Căn Bảo thừa dịp đêm khuya vắng người, trộm khẩu súng, bắn chết con rết, mang theo cháu gái bỏ chạy. Chạy được nửa đường, cháu gái lại bị mất, bị Quốc Dân Đảng bắt đi, Căn Bảo đi tới kéo đàn cho tướng lĩnh Quốc Dân Đảng nghe, xin giúp tìm cháu gái, trải qua bao nhiêu khó khăn đau đớn, cuối cùng cũng tìm được.”

“Thế là sống vui vẻ hạnh phúc hả?” Lư Châu lại hỏi, “Sau đó giải phóng? Trung Quốc mới, mọi người đều có một cuộc sống tốt?”

“Không phải.” Tiêu Nghị nói, “Sau đó Căn Bảo già, bị bệnh rồi chết, cháu gái lập gia đình, sinh mấy đứa con, cảnh cuối vang lên tiếng đàn nhị hồ, trong nhà, Căn Bảo ngồi trên ghế đặt ở gian nhà chính, bọn nhỏ chạy xung quanh cưỡi đùa, mắt của Căn Bảo đã nhìn được, vừa đàn vừa cười, ống kính kéo ra xa, trong vườn nở đầy hoa, hết.”

“Ừ.” Lư Châu mới bóc được nửa con tôm, đứng nghe Tiêu Nghị nói gần nửa tiếng đồng hồ.

“Hơi giống bộ ‘Còn sống’.” Lư Châu nói.

“Ừm.” Tiêu Nghị gật đầu nói, “Viết rất tốt.”

Lư Châu đáp, “Các bậc tiền bối ngày xưa đều có yêu cầu rất cao, bộ này tên gì?”

Tiêu Nghị nói, “Tên là ‘Tần Sơn’, em đoán ý nói cao nguyên Hoàng Thổ, phía bắc Thiểm Tây là Tần, cho nên gọi là Tần Sơn.”

“Tình thương của cha như núi.” Lư Châu nói, “Đàn ông là núi, đàn bà là nước, để anh xem kịch bản, em đi làm tôm đi.”

Tiêu Nghị đứng dậy làm thay Lư Châu, hỏi, “Bộ này liệu có ăn khách không?”

Lư Châu đáp, “Phải xem đạo diễn thế nào, kịch bản tốt phải có đạo diễn giỏi, nếu không sẽ thất bại, anh gọi điện hỏi Đặng Hiểu Xuyên thử. Phim này nếu được duyệt, doanh thu phòng vé không phải là vấn đề cần quan tâm, những người đồng ý đóng đều sẽ không quan tâm tới chút tiền đó. Chỉ sợ lại bị Cục cấm thôi.””

Tiêu Nghị bỏ tôm vào chảo xào, “Cục điện ảnh quản rộng vậy sao?”

Lư Châu nói, “Quy định nhiều, chịu thôi, cho nên đạo diễn dở không cho ra được phim hay, bèn đổ hết lên đầu Cục điện ảnh. Cái này phải xem người, không nói trước được, có cốt truyện hay, đạo diễn giỏi, có thể khiến mấy ông già thẩm định cảm động, bảo em cắt xén chút xíu rồi cho qua. Chỉ sợ quay dở mà cứ nghĩ mình là đệ nhất thiên hạ, em cũng biết đấy, mấy ông già trong nhóm thẩm định trung bình cũng sáu mươi tuổi, xem tác phẩm của mấy người ba bốn chục tuổi, sẽ thấy giống như xem phim của con nít làm, đạo diễn không có chút bản lĩnh không qua được con mắt của bọn họ đâu.”

Tiêu Nghị làm cơm tối xong, lúc ăn cơm hai người không nói chuyện. Sau bữa cơm, Lư Châu gọi điện cho Đặng Hiểu Xuyên, bên kia cũng chưa tìm được đạo diễn, chỉ cần nghĩ cũng biết ngay là căn bản tìm không ra đạo diễn, Lư Châu quả thật cảm nín với Đặng Hiểu Xuyên, thiếu chút nữa gào lên anh là đồ vô dụng, cuối cùng Tiêu Nghị chọn vài số điện thoại, đưa cho Đặng Hiểu Xuyên, bảo hắn tự đi tìm đạo diễn quen biết Lư Châu nói chuyện.

“Bỏ đi, hay là không nhận nữa.” Lư Châu nói, “Nhà sản xuất này nhìn thế nào cũng thấy không đáng tin cậy.”

Tiêu Nghị hỏi, “Anh muốn nhận không?”

Lư Châu nói, “Diễn một người mù, cái này anh phải suy nghĩ nghiêm túc, không biết diễn thế nào. Lê Trường Chinh xem kịch bản cũng biết vấn đề này, cho nên mới từ chối.”

Tiêu Nghị nói, “Anh làm được mà.”

Lư Châu nói, “Đó không phải vấn đề chỉ nói mồm là xong đâu, phản ứng cơ thể và thần thái của người mù không giống với người thường, chỉ dựa vào diễn xuất, không có cách nào diễn ra được.”

Tiêu Nghị hỏi, “Anh không thấy đóng một người mù chính là một thử thách sao? Lê Trường Chinh không đóng được nhưng anh đóng được. Chính anh cũng từng nói với em, không dám thử thì là đồ vô dụng.”

Lư Châu nói, “Em còn bắt đầu giáo huấn anh cơ đây!”

Tiêu Nghị cười nói, “Lần đầu tiên anh bảo em viết nhạc cũng đã nói như vậy còn gì.”

Lư Châu im lặng.

Một lát sau Lư Châu lên tiếng, “Anh và nhân vật này hoàn toàn, hoàn toàn không có một chút liên hệ nào, không thấu hiểu được tình cảm của ông ta, anh không mù, không biết kéo đàn nhị, cũng không có con gái, không thể nào cảm nhận được cảm xúc của ông ta.”

“Cách diễn thứ ba mà đạo diễn Quách nói...” Tiêu Nghị nói, “Lấy anh và nhân vật cùng hòa trộn, nhào nặn làm thành một linh hồn mới.”

Lư Châu nói, “Anh không làm được, cách diễn thứ ba đến tận bây giờ anh vẫn chưa lĩnh ngộ được.”

“Ồ.” Tiêu Nghị nói, “Vậy từ chối đi.”

Tiêu Nghị định đi gọi điện, Lư Châu lại nói, “Chờ chút, để anh suy nghĩ thêm.”

“Anh vẫn muốn diễn.” Tiêu Nghị vui vẻ cười nói.

“Đoàn phim nhất định sẽ mời thầy dạy đàn nhị.” Tiêu Nghị an ủi.

Lư Châu nói, “Học sỏi thì không giống, mỗi ngày phải dạy anh hai tiếng, đảm bảo nhìn tay kéo phải không có gì sai sót.”

Tiêu Nghị mặt đầy nghiêm túc chỉ chỉ vào mình, Lư Châu nhìn cậu.

Cả một tháng trời, Đặng Hiểu Xuyên vẫn đang tìm cách liên lạc đạo diễn, Lư Châu nói, “Thôi bỏ đi, mười năm còn chưa quay được, lần này cũng không có khả năng. Em nghĩ mà xem, nếu như được thì mười năm trước đã quay rồi, còn chờ đến bây giờ sao?”

Tiêu Nghị không nói gì, đang lướt Weibo, bỗng nhiên hét toáng lên, “Oa a a a a a!!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị gào lên, “‘Thiết mã băng hà’ với ‘Phong Phiêu Nhứ’ được phát sóng rồi a a a a a!!”

Tiêu Nghị trong nháy mắt giống hệt một cuộn giấy theo gió bay trong không trung, trôi về phía trời xanh, rồi biến mất không còn dấu vết.

Lư Châu hỏi, “Đài nào? Để anh xem... Khôn kiếp, có thể chơi khăm người ta hơn nữa không?! Hai đài vệ tinh, chiếu cùng một giờ, còn là giờ hoàng kim! Đây là bảo anh tự đấu với mình hả!”

“Có thể phát sóng là được rồi.” Tiêu Nghị vội nói, cậu không có yêu cầu nào cao xa, nhưng hai bộ cùng phát sóng một lúc thì xem làm sao đây? Vì vậy Tiêu Nghị nghĩ ra một cách, tivi ở phòng khách bật “Phong Phiêu Nhứ”, lại kết nối iPad với một cái màn hình khác, mở ‘Thiết mã băng hà’.

“Em ôn nó vừa vừa thôi!” Lư Châu gần như không thể chịu nổi, “Em không thể xem một bộ trước xong lên mạng xem bộ kia sau hả?!”

“Anh đừng có ôn!” Tiêu Nghị tức giận nói, “Để em tập trung tinh thần!”

Lư Châu đầu đá nhau vào giờ hoàng kim trên hai kênh vệ tinh, Tiêu Nghị cũng hết nhìn trái lại nhìn phải, đầu óc đã bắt đầu rối loạn, cộng thêm Lư Châu ở hai bên cùng đang gào thét, trong nháy mắt có cảm giác hoành tráng như gió đang gào ngựa đang tung vó Hoàng Hà đang cuộn chảy, ồn tới mức chính Lư Châu cũng thấy đau đầu chóng mặt, cuối cùng đành phải tạm thời tắt một bên đi, xem “Phong Phiêu Như” trước, xem được chút xíu Tiêu Nghị lại muốn mở sang kênh kia xem “Thiết mã băng hà”, cuối cùng Lư Châu chịu hết nổi, tịch thu điều khiển.

“Xem phim Dân Quốc trước đi.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị hoàn toàn không muốn xem Hồ Dương chút nào, Lư Châu quá cuốn hút, cậu vừa thấy Hồ Dương là muốn chuyển kênh, vai đó của Lư Châu... quả đúng là tình nhân trong mộng của mọi người mà. Vừa dịu dàng vừa nhẫn nhịn, còn mặc quân phục, nghiêm nghị cẩn trọng lại đầy mưu mô tính toán, diễn thật sự là quá đạt.

“Nam thần của em ơi hu hu hu hu...” Tiêu Nghị rên rỉ.

“Ngay bên cạnh em đây.” Lư Châu mặt không chút biểu cảm nhai đồ ăn vặt.

Tiêu Nghị xoay đầu nhìn, ánh mắt đầy khinh bỉ kiểu “Anh là ai chứ”, Lư Châu cầm đống đồ ăn vặt ném lên đầu Tiêu Nghị, giận dữ hét, “Tôi biết rồi! Thật ra em chỉ yêu cái người trên tivi đó thôi đúng không?! Căn bản không phải tôi!”

“Không không không.” Tiêu Nghị vội vàng trấn an, “Đó là nam thần của em, còn anh là người yêu của em, Lư Châu gì gì đó, làm sao đẹp trai bằng anh chứ, em nói thật đấy.”

Lư Châu tự ghen với mình cả buổi, cuối cùng phát hiện có gì đó sai sai, Tiêu Nghị cứ mặc kệ cho hấn ôm, Lư Châu mặt hậm hực hệt như khoai tây Coach Potato, ngày nào cũng ngồi ôm Tiêu Nghị xem phim mình đóng.

Xem xong “Phong Phiêu Như”, Tiêu Nghị lại vội vàng đổi qua xem “Thiết mã băng hà”, tỷ suất của “Thiết mã băng hà” tăng vọt, Ninh Á Tình đóng cũng khá, còn có Ô Hằng Cổ đang nổi nữa.

Vào lễ tình nhân, Ninh Á Tình và Trịnh Tiểu Thông có một scandal nho nhỏ, trong nháy mắt trở nên vô cùng nổi tiếng, lúc quay “Thiết mã băng hà” Lư Châu thuộc hạng ngôi sao lớn, giờ phát sóng thì lại biến thành Ninh Á Tình và Ô Hằng Cổ nổi hơn. Quả nhiên phong thủy luân phiên.

Có điều nhờ có Ninh Á Tình và Ô Hằng Cổ làm nền, Lư Châu có vẻ càng khiến người ta thích hơn, ánh mắt và khí chất vương giả ấy, hôm nào trên mạng cũng có hình cap của Lư Châu, đoàn phim “Thiết mã băng hà” cũng nhân tiện đẩy Lư Châu lên, nhóm chat trong Wechat vô cùng sôi nổi, nhà sản xuất còn hẹn mọi người rảnh thì gặp nhau ăn uống, lần sau công ty bỏ tiền, mời mọi người tới Sri Lanka uống trà.

“Thiết mã băng hà” có tỷ suất xem vượt 2%, Lư Châu lại lần nữa nổi tiếng.

Tiêu Nghị ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng, Lư Châu lại nhờ vào hai bộ phim bây giờ mới được phát sóng này làm một cú lội ngược dòng ngoạn mục. Tianya, Weibo chỗ nào cũng nói về hấn, thần kỳ hơn là, không cần dùng tới thủy quân! Không có ai mời hết!

Lư Châu lại không có chút hứng thú nào, bởi vì hấn không thể đóng phim truyền hình được nữa, thu được tỷ suất xem cao đối với hấn không

quan trọng, trải qua khoảng thời gian yên lặng, hắn đã bắt đầu không quan tâm đến đánh giá của người ngoài về mình nữa.

“Chỗ này diễn không tốt lắm.” Lư Châu nói.

“Ừm, có một chút.” Tiêu Nghị nói, “Em còn nhớ hôm đó anh bị sỗ mũi, hắt xì lên mặt Ninh Á Tình.”

“Đều là do em hại cả!” Lư Châu giận dữ nói.

Tiêu Nghị trầm nghĩ liên quan gì tới em chứ... Được rồi, tùy anh.

“Vẫn còn phải tiếp tục cố gắng.” Lư Châu nói, “Chỉ nổi được một thời gian là hết thôi, không được quá ba tháng đâu, phải cho ra tác phẩm hay mới được.”

Tiêu Nghị gật đầu, cậu biết trước đây Lư Châu giữ được trạng thái nổi tiếng, ba phần dựa vào tác phẩm, bảy phần dựa vào Đỗ Mai khổ tâm tuyên truyền, tạo scandal để duy trì độ nóng của tên tuổi. Marketing trong giới giải trí là như vậy, không có cách nào khác. Việc “Thiết mã băng hà” thu được tỷ suất xem cao dường như càng khiến Lư Châu quyết tâm thay đổi hình tượng, bởi hắn buộc phải tự lên kế hoạch cho mình, tự kinh doanh, không thể dựa vào vẻ ngoài và scandal để kiếm cơm nữa.

“Đặng Hiểu Xuyên vẫn chưa có tin gì à?” Lư Châu hỏi, “Đúng là một tên vô dụng, giống hệt em.”

Tiêu Nghị nói, “Em phát hiện anh rất hay chiêu cổ mấy người vô dụng.”

Khóe miệng Lư Châu giật giật, “Đổi là người khác, đều là nhà sản xuất, giám chế, đầu tư thúc giục ngôi sao, cầu cạnh mong người ta mau ra quyết định, tới chúng ta thì phải đi giục nhà sản xuất, hệt như mấy diễn viên

hạng ba cầu cạnh vai phụ vậy. Em hỏi hẳn xem, có phải định dùng quy tắc ngầm với anh rồi mới chịu khởi quay hay không vậy.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị phát hiện Lư Châu tuy rằng xấu tính muốn chết, nhưng dường như hẳn lại có một sự kiên nhẫn kỳ diệu với mấy người vô dụng.

Mà căn cứ theo lời Lư Châu dạy và cả sự hiểu biết của cậu, thể loại phim này thường sẽ tìm đạo diễn trước rồi mới tính đến những thứ khác, trước giờ chưa từng thấy quay phim kiểu gì mà chỉ mới tìm mỗi nam chính, còn lại không có gì hết như thế này.

Muốn quay tốt bộ này, cần một đạo diễn lớn có con mắt nhìn thật độc đáo về điện ảnh, đây là phim thuộc loại hình nào, Tiêu Nghị không rõ lắm, ngay cả Lư Châu cũng không cách nào xếp loại được nó.

Lư Châu giới thiệu vài đạo diễn cho Đặng Hiểu Xuyên, Đặng Hiểu Xuyên cũng không thuyết phục được họ, muốn đi lên nữa, nhờ đạo diễn đã từng có giải thì chỉ dựa vào mạng giao thiệp của Lư Châu không được. Thế nên phim này đành phải dở dở dang dang để đấy, bản thân Lư Châu cũng không tìm được cách.

“Chiếu theo kết quả cuối cùng.” Lư Châu nói, “Hoặc là sẽ không quay, hoặc là tìm một đạo diễn mới tới quay, mẹ nó, hay thôi chúng ta tự sản xuất luôn cho rồi.”

Tiêu Nghị, “...”

“Không không không, không được...” Tiêu Nghị kêu lên thảm thiết, “Em là người mới, mới gia nhập có ba năm, cái gì cũng không biết, làm nhà sản xuất cái gì?!”

“Treo biển nhà sản xuất liên hợp, Lư Châu Studio, thế nào?” Lư Châu hỏi.

Cái này khiến Tiêu Nghị có chút dao động, nhưng suy nghĩ một chút, khác nghề như cách núi, tốt nhất là đừng. Lư Châu muốn tham gia, Đặng Hiểu Xuyên nhất định sẽ bị đẩy ra phía sau, với lại sức ảnh hưởng của Lư Châu cũng không lớn, dù sao tiếng nói của hắn trong giới điện ảnh cũng chưa có.

Lư Châu bèn gọi cho Trịnh Tiêu Thông, nhờ bạn bè giúp đỡ, Tiêu Nghị bèn gọi cho Trịnh Tiêu Thông, nhờ bạn, một tuần sau, một thanh niên trẻ tuổi gọi điện tới, Lư Châu đang chạy bộ, Tiêu Nghị thở hồng hộc bắt máy.

“A... lô... học học...” Tiêu Nghị nói.

Giọng nói ở đầu bên kia rất êm tai, mang theo từ tính, Tiêu Nghị nghe mà thấy cả người muốn nhũn ra, cảm giác cứ như tên đó gọi điện tới để tán tỉnh vậy.

“A...a... Anh ấy ở... dưới.”

“Lư Châu ở dưới hả?” Người nọ có chút bất ngờ, bật cười, “Tôi vẫn cho là anh ta ở trên chứ, hai người đang chơi điện thoại à?”

Tiêu Nghị, “...”

“Anh ấy đang tập thể hình!” Tiêu Nghị dùng hết sức hô lớn, kiệt sức nằm gục trên sô pha.

“Phương pháp tập thể hình này thật hiếm thấy.” Đầu dây bên kia nói, “Có thể hiểu, nhưng chẳng phải người bên dưới thường không hay phải vận động sao?”

“Anh ấy đang ở trong phòng tập... thể thao... ở dưới nhà.” Tiêu Nghị nằm úp sấp trên ghế sofa, cậu bắt đầu cảm thấy người này là cao thủ xỏ xiên.

“À à!” Người kia nói, “Tôi là Địch Nhạc, cậu là Tiêu Tuzki phải không?”

“Địch Áp.” Tiêu Nghị nói, “Là tôi đây, tôi có nghe giọng cậu rồi, chỉ là không nhớ ra.”

Địch Nhạc nói, “Giúp tôi nói với Lu Châu một tiếng, tôi đã giúp anh ấy hỏi thăm rồi, có một đạo diễn đang có hứng thú. Bây giờ đã kéo được nhà đầu tư chưa?”

“Không có một đồng nào.” Tiêu Nghị nói, “Bây giờ chỉ có Lu Châu.”

“Cốt truyện rất hay.” Địch Nhạc nói, “Tôi có quen lão Tần, câu chuyện này chính là cuộc đời của ông ông ta. Trước đây lúc làm phóng sự có nghe nhắc tới, cái này không ai nhận sẽ không có người quay, vừa có người quay tất cả đều muốn nhúng tay vào, anh Phát tài đã nhận bộ này rồi, thì tiếp đó sẽ như quả cầu tuyết, người đầu tư vào càng lúc càng nhiều, đừng lo, có thể thành công.”

“Được rồi.” Tiêu Nghị nói, “Xin nhận câu nói này của cậu...”

Tiêu Nghị ghi lại số điện thoại của đạo diễn, cậu nhắn qua cho Đặng Hiểu Xuyên, bảo hắn liên hệ, đó là một đạo diễn họ Sài, từng quay không ít phim điện ảnh hay, có điều bây giờ phim thương mại đang lên ngôi, phim của đạo diễn Sài được khen rất nhiều nhưng không ăn khách, phiền phức hơn nữa là người khen cũng chỉ là đám làm công tác văn hóa, không giành được giải của nước ngoài.

“Đạo diễn hết thời.” Lư Châu nói, “Diễn viên chính đã hết thời, đạo diễn cũng hết thời, biên kịch còn qua đời rồi, đây là cái phim gì chứ, mợ nó!”

Tiêu Nghị, “...”

“Chỉ là biên kịch ban đầu qua đời thôi!” Tiêu Nghị nói, “Biên kịch bây giờ còn sống, anh đừng nguyên rủa người ta...”

Ba ngày sau, bên Đặng Hiểu Xuyên đã sắp xếp xong xuôi, sau khi nói chuyện với đạo diễn, hẳn gọi Lư Châu đến họp.

Tiêu Nghị cho rằng đạo diễn quay loại phim này nhìn sẽ rất bê bối, đeo kính râm, mặt đầy râu, vừa vào đã kêu người ta tắt đèn, sau đó nói mấy từ chuyên môn khó hiểu, không ngờ đạo diễn Sài là một người mập mạp, rất vui vẻ, mặt mũi phúc hậu, vác cái bụng bia, mặc quần áo màu trắng còn đeo cà vạt, trông gọn gàng và rất có tinh thần. Xem ra khí chất của đạo diễn không liên quan tới phim ông ta quay, chỉ liên quan đến chuyện ông ta cưới ai làm vợ.

“Ai da, Lư đại tài tử.” Đạo diễn Sài cười ha hả, “Bình sinh chỉ có một nguyện vọng duy nhất, chính là hợp tác với cậu, đạo diễn Quách khen cậu đến tận trời xanh rồi.”

Lư Châu vội cười nói, “Không dám không dám, có thể hợp tác với đạo diễn Sài là vinh hạnh cả đời, tôi nói thật đấy, tôi còn phải học hỏi nhiều.”

Nhà sản xuất Đặng Hiểu Xuyên, đạo diễn Sài, Lư Châu, Tiêu Nghị, cùng với mấy nhân viên chủ chốt của đội đạo diễn Sài, mọi người xúm lại bàn về kịch bản, biên kịch cũng được gọi đến, đó là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, đạo diễn Sài không chút hoang mang, bình thản uống

trà ăn bánh, còn bảo trợ lý đi mua bánh đậu xanh, mọi người chậm rãi ngồi trò chuyện về kịch bản y như mở tiệc trà.

“Kịch bản còn rất nhiều chỗ cần phải sửa.” Đạo diễn Sài ngẫm nghĩ một lát rồi nói, “Thế này đi, hôm nay các đồng chí thử nói suy nghĩ của mình xem, nghĩ gì cứ việc nói, trong tuần này chúng ta sẽ chia xong cảnh để cho Tiểu Đặng còn lòi kéo nhà đầu tư.”

Tiêu Nghị nghĩ thầm, mấy đoàn phim điện ảnh này đúng là đủ thể loại kì quặc, không loại nào không có, có điều Lư Châu nói, “Nhân vật của cậu là linh hồn của bộ phim, suy nghĩ của cậu là quan trọng nhất.”

Lư Châu đành phải nói, “Tôi sợ mình không diễn tốt được nhân vật này.”

Mọi người đều bật cười, biên kịch nói, “Anh Lư, cả anh cũng không diễn nổi vai này thì tôi cũng không biết tìm ai diễn được nữa.”

Lư Châu nói, “Muốn tìm sẽ có, chỉ là thù lao cao thôi.”

Thật ra lời Lư Châu nói không sai, hiện tại trong nước có mấy ảnh đế năm sáu chục tuổi, muốn chuyên tâm nghiên ngẫm, rất có thể họ sẽ nhận một bộ thể này.

Đạo diễn Sài nói, “Không biết thì học thôi, mọi người đều thế mà, nhưng Lư Châu, cậu tham gia đoàn của tôi, thì phải nghe theo lời của tôi, tôi không đảm bảo được phim này quay xong sẽ ăn khách, nhưng qua khoảng thời gian chúng ta làm việc với nhau, tôi tin cậu có thể tôi luyện cho linh hồn của mình, nâng cao tố chất nghề nghiệp của bản thân lên một bậc.”

Lư Châu gật đầu, nhìn Tiêu Nghị, Tiêu Nghị cười nói, “Đạo diễn Sài đúng là thánh.”

Đạo diễn Sài cười nói, “Tôi trước giờ là người có sao nói vậy, Lư Châu diễn có chút xúc nổi, cần tĩnh tâm lại mới có thể cảm nhận sâu hơn về nhân vật được.”

Lư Châu đối với người giỏi hơn hẳn hoặc người có tài hoa vẫn luôn rất khiêm tốn, hẳn nói cách hiểu của mình về nhân vật này, cuối cùng tổng kết, “Bi thương, nhưng Vương Căn Bảo cũng rất mạnh mẽ, tình thương của cha sùng sững vững chãi như ngọn núi.”

“Đây ông ta rơi vào vũng bùn của số phận...” Đạo diễn Sài nói, “Chính là một hoàn cảnh bi kịch, một thời đại bi kịch, nhưng ông ta vẫn chiến đấu.”

“Tôi chỉ cho cậu một cách.” Đạo diễn Sài nói, “Về nhà, mỗi ngày hãy bịt mắt mình lại, làm một người mù, đi trải nghiệm thế giới của người mù.”

Lư Châu, “...”

Hôm đó sau khi họp xong, hai người về nhà.

Lư Châu bịt mắt lại, cầm gậy, đi tới đi lui trong nhà, Tiêu Nghị hỏi, “Muốn lấy cái gì? Em lấy cho.”

Lư Châu xua tay, mò vào bếp, rót nước, nước đổ đầy bàn.

Tiêu Nghị thấy như này thật là vui quá đi, Lư Châu lại lọ mọ, cầm lấy ly nước, ngồi trở lại sô pha, một lát sau sờ kiếm iPad, sau đó nhận ra không lên Taobao được, đành phải ngồi như vậy.

Tiêu Nghị vừa thái rau vừa nói, “Trước đây anh từng diễn người mù chưa?”

“Hồi học đại học từng diễn một lần.” Lư Châu nói.

“Một người mù đẹp trai.” Tiêu Nghị nói, “Che mắt còn đẹp trai hơn mới chết chứ, làm sao bây giờ?”

Lư Châu dùng miếng vải đen bịt mắt, nghe Tiêu Nghị nói thế thì bật cười, một anh chàng đẹp trai bị che mắt mỉm cười, Tiêu Nghị bỗng nhiên thấy hoa đào nở khắp phòng.

Chương 45

"Không nhìn thấy gì hết." Lư Châu nói, "Cũng không thể lên Taobao, không thể đọc sách."

"Mỗi ngày luyện tập một lúc là được rồi." Tiêu Nghị nói.

Lư Châu đáp, "Anh suy ngẫm một chút về nhân sinh vậy."

Thế là Lư Châu bắt đầu ngồi suy ngẫm về nhân sinh, chuyện này thỉnh thoảng ngồi nghĩ nửa tiếng thì không sao, nếu ngồi nghĩ cả ngày, cả người sẽ rất phiền muộn, lúc ăn cơm, đèn trong phòng ăn chiếu xuống, Tiêu Nghị mang theo nụ cười hả hê khi thấy người gặp nạn, nhìn Lư Châu bị che mắt cầm đũa, chọt tới chọt lui.

Lư Châu không tìm ra đồ ăn để ở đâu, Tiêu Nghị sắp bị hấn chọc cho cười chết, Lư Châu hỏi, "Em cười cái gì?"

Lúc Lư Châu hỏi câu này, khóe miệng mang theo nụ cười, khuôn mặt anh tuấn bị che đi đôi mắt, tỏa ra sức hút khiến người ta không thể cưỡng lại được.

"Không có gì." Tiêu Nghị nói, "Anh đột nhiên trở nên rất dịu dàng."

"Vậy sao?" Lư Châu nói, "Có thể là do tâm yên tĩnh."

"Em dứt anh ăn nhé?" Tiêu Nghị hỏi.

Lư Châu nói, "Không cần, người mù mỗi lần ăn chẳng lẽ đều chờ người dứt?"

Tiêu Nghị ừm một tiếng, Lư Châu nghĩ một lát rồi nói, “Đút anh một lần đi, để anh cảm nhận thử.”

Trước đây Tiêu Nghị từng đút cho Lư Châu, đó là lúc hắn bị thương nằm trên giường, nhưng bây giờ cảm giác không giống, cậu xúc thức ăn, đưa tới miệng Lư Châu.

Lư Châu bất ngờ bị đút, miệng còn chưa mở, Tiêu Nghị đã đưa thìa tới, thế là bị com dính vào mặt.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị cười đến sắp điên, Lư Châu đỏ khóc đỏ cười, “Nhất định là em cố tình phá anh.”

“Ha ha ha ha ha!!” Tiêu Nghị bò lên bàn cười, Lư Châu lại mò mẫm tìm giấy lau mặt, Tiêu Nghị bèn lau cho hắn, Lư Châu hết như một đứa trẻ ngoan ngoãn, ngồi dưới ánh đèn âm áp, hắn đột nhiên nắm tay Tiêu Nghị, trái tim Tiêu Nghị hẫng một nhịp.

“Anh yêu em.” Lư Châu nói.

Lư Châu vươn tay sờ mặt Tiêu Nghị.

“Căn Bảo chưa từng nhìn thấy gương mặt vợ ông ta.” Lư Châu nói, “Bọn họ ở nhà, anh đoán cũng giống như chúng ta.”

“Em cũng yêu anh.” Tiêu Nghị nói, “Đúng vậy, bọn họ giúp đỡ lẫn nhau. Vợ chết, Căn Bảo nhất định rất đau lòng.”

Lư Châu không nói gì, ngồi trước bàn, Tiêu Nghị, “A~”

Tiêu Nghị dứt cơm cho Lư Châu, bọn họ ăn bữa này rất chậm, dứt xong cho hẳn Tiêu Nghị mới ăn bát của mình.

“Để anh rửa bát.” Lư Châu nói.

Hắn sờ soạng, thu dọn bát đĩa trên bàn ăn, Tiêu Nghị đeo tạp dề cho hắn, đồng thời lấy con dao đi, tránh Lư Châu vô ý chạm vào rồi dứt tay, đứng bên cạnh nhìn hắn rửa bát.

Buổi tối, Lư Châu ngồi trên ghế sofa, Tiêu Nghị nằm trong lòng hắn lên mạng, Lư Châu không nhìn thấy gì cả, Tiêu Nghị hỏi, “Nghe tivi không?”

“Không.” Lư Châu đáp.

“Có cảm giác thế nào?” Tiêu Nghị hỏi.

“Cô đơn.” Lư Châu nói, “Không nhìn thấy gì rất cô đơn, không có cảm giác an toàn, khát khao có một người làm bạn. Đạo diễn Sài đúng là dân chuyên nghiệp, bảo anh dùng cách này để hiểu được tâm lý nhân vật.”

Tiêu Nghị ừm một tiếng, hôm đó Lư Châu gần như sống với hình thức bị che mắt, trải nghiệm cả ngày.

Hôm sau, Lư Châu che mắt, ngồi trong phòng họp, tất cả mọi người đều nhìn hắn chăm chăm.

Đạo diễn Sài nói, “Trong một mức độ thích hợp, cũng nên bỏ ra để mắt nhìn bình thường.”

Lư Châu gật đầu, “Mọi người cứ tiếp tục nói đi.”

Ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Thứ Hai tuần kế tiếp, Đặng Hiểu Xuyên đi trao đổi với nhà đầu tư nên không đến họp, đạo diễn Sài nói, “Hôm nay chúng ta đến để thảo luận về bộ phim này, hôm qua tôi có nói chuyện với đạo diễn Quách, chúng tôi đã xem một vài phóng sự, tôi có một ý kiến hoàn toàn mới.”

Tiêu Nghị trước đây sợ nhất là câu, “Tôi có một ý kiến hoàn toàn mới” của đạo diễn, mỗi lần nghe thấy câu này, mọi người đều bị hành hạ đến khổ sở, biên kịch bị hành cho phải nằm viện, phụ trách ngoại cảnh bị hành tới mức phải nhảy lầu, diễn viên thì bị hành tới mức phải vào viện tâm thần...

Tiêu Nghị làm bộ hứng thú muốn nghe, Lư Châu hỏi, “Đạo diễn nói thử xem?”

“Tôi đang suy nghĩ.” Đạo diễn Sài nói, “Có thể dùng nhạc cụ dân tộc là đàn nhị, để thể hiện âm nhạc xuyên suốt cả bộ phim, biến nó thành một phim âm nhạc có phong cách vừa truyền thống lại vừa đặc biệt?”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu, “...”

“Lư Châu, cái này yêu cầu với cậu vô cùng cao.” Đạo diễn Sài nói, “Nhưng cậu cũng nói, trợ lý của cậu có thể viết nhạc.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị gào lên trong lòng, má ơi, làm ơn tha cho tui đi!

Chiều hôm đó, thầy dạy đàn nhị tới, trước tiên kéo cho đạo diễn Sài, Tiêu Nghị và Lư Châu nghe một đoạn, khóe miệng Tiêu Nghị giật giật, suýt nữa quỳ xuống lạy thầy mình.

“Thầy Trần.” Tiêu Nghị nói, “Thầy còn nhớ em không?”

“A.” Thầy Trần ngẩng đầu, nhìn Tiêu Nghị chừng mười phút, rồi lại nhìn Lư Châu đứng bên cạnh.

“Em là cái cậu...” Thầy Trần nói, “Tối ký túc xá nữ đánh trống, đàn ghita, bị đánh dấu một lỗi nặng.”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

Thầy Trần râu tóc đã bạc, nhìn đầy vẻ cao nhân, “Em tên gì ấy nhỉ? Đỗ Mã đúng không?”

Tiêu Nghị không biết nên nói gì nữa, “Đỗ Mã là bạn cùng phòng với em, lần đó là giúp cậu ấy, ai dè cậu ấy chạy mất...”

Thầy Trần nói, “Tốt tốt, bây giờ em khá lắm đúng không! Đạo diễn Sài ra sức đề cử em.”

Thầy Trần này năm đó dạy khóa tự chọn, Tiêu Nghị thấy ông tới thì rất yên tâm, nhưng bảo cậu viết nhạc, nhất là cho đàn nhị thì không thấy yên tâm chút nào.

May mà thầy Trần có một đội làm nhạc, nhận chế tác nhạc và cắt nối biên tập cho “Tần Sơn”, Tiêu Nghị theo bản năng biết rằng, đi theo ông sẽ học hỏi được rất nhiều. Vì vậy tạm thời ném Lư Châu qua một bên, bắt đầu đi theo thầy Trần thảo luận về việc sáng tác.

Đạo diễn Sài sửa lại ý kiến đưa cho thầy Trần xem, mọi người thảo luận tới thảo luận lui suốt mấy ngày, trong đó Tiêu Nghị đảm nhiệm vai trợ lý từ đầu đến cuối, tổng hợp lại cảm nhận của Lư Châu, của đạo diễn Sài, cùng với sự hiểu biết của mình về đàn nhị, chỉnh sửa lại cho thầy Trần.

Lư Châu vẫn bịt mắt, hàng ngày cứ đi tới đi lui trong nhà.

Tiêu Nghị kéo một khúc nhị hồ, nhìn Lư Châu.

“Không tệ.” Lư Châu ngâm nga giai điệu, “Tự em sáng tác?”

Tiêu Nghị nói, “Hơi giống ‘Mặt trời vẫn mọc’ của Hisashi Joe, lấy linh cảm từ đó nhưng không thể dùng được, nhiều đoạn giống nhau quá, ngay cả cảm giác cũng tương tự.”

Lư Châu ừm một tiếng, Tiêu Nghị lại bắt đầu suy nghĩ, Lư Châu hỏi, “Sao em không nói gì nữa thế?”

Tiêu Nghị nói, “Hả? Sao thế? Anh không vui?”

Lư Châu nói, “Em không nói gì, cảm giác như em không có ở đây, tâm trạng rất bất an.”

Tiêu Nghị nói, “Căn Bảo nhất định rất cô độc.”

Lư Châu lẩm bẩm, “Người cô độc nhất là người mạnh mẽ nhất. Đây chính là nội tâm của Căn Bảo.”

Tiêu Nghị lập tức bị chấn động, “Siêu ghê.”

“Henrik Ibsen nói đấy.” Lư Châu cầm gậy đứng lên, đi đến trước mặt Tiêu Nghị, Tiêu Nghị đặt cây đàn xuống định đứng lên, Lư Châu lại nói, “Em cứ ngồi đi.”

Lư Châu vươn tay sờ tóc cậu, sờ đôi mắt nhắm, sau đó quỳ một gối xuống, cầm tay Tiêu Nghị, áp lên mặt mình.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu hỏi, “Có cảm giác gì?”

“Cứng rồi.” Tiêu Nghị đáp.

Lư Châu, “...”

Lư Châu như biểu diễn ảo thuật biến ra một chiếc nhẫn, “Em có đồng ý gả cho một người mù như anh không?”

Chiếc nhẫn kia chính là cái trước đây Tiêu Nghị đeo vào tay búp bê Lư Châu.

“Em đồng ý a a a a!” Tiêu Nghị gào lên gần như tung cả óc nhà.

Lại một ngày trôi qua, sau khi Tiêu Nghị về nhà, “Qua đây đi.”

Tiêu Nghị kéo ghế qua, để Lư Châu ngồi xuống, xếp tư thế kéo đàn nhị, nắm tay hắn, đặt lên dây đàn, bắt đầu dạy hắn kéo nhị.

Liên tiếp nửa tháng, Tiêu Nghị và thầy Trần bàn về vấn đề giai điệu và ca khúc chủ đề, tranh luận tới lui vô số lần, lần nào Lư Châu đứng nghe bên cạnh đều nói, “Tôi nghĩ bài của Tiêu Nghị hay.”

Buổi chốt nhạc chủ đề hôm đó, mọi người thảo luận rất lâu cũng không chốt được giai điệu chính. Bản của thầy Trần rất hay, mà của Tiêu Nghị cũng hay không kém; bản của thầy Trần trầm lắng, bản của Tiêu Nghị tươi sáng; bản của thầy Trần mang đến cảm giác tang thương hơn, còn bản của Tiêu Nghị về mặt này lại kém một chút, thiếu đi cảm giác bi thương lạnh lẽo, thay vào đó là cảm giác khoáng đạt bao la.

Lần này, Lư Châu muốn dùng bản mà Tiêu Nghị viết, hắn nghiêm túc nói với thầy Trần, “Tôi thích bản thứ hai mà cậu ấy viết, núi non như họa, nó mang đến cho người ta cảm giác có hy vọng về tương lai. Cuộc sống cho

dù có khôn khéo đến mức nào, thì hy vọng cũng giống như những dãy núi sừng sững phía trước kia, trùng trùng điệp điệp, nhìn thấy nó là có hy vọng.”

Mọi người đều biết Lư Châu căn bản không phải người trong nghề, nhưng hắn là diễn viên chính ký tên đầu tiên, nếu đã kiên trì đến vậy thì thầy Trần cũng chẳng có cách nào, đành phải nhượng bộ, quyết định dùng bản nhạc của Tiêu Nghị làm nhạc chủ đề. Dù sao cả tổ âm nhạc cũng là một thể thống nhất nên không đặc biệt phải nêu rõ cậu là tác giả, chọn của ai cũng được, miễn là đạo diễn Sài cảm thấy hài lòng.

Đạo diễn Sài nói: “Cá nhân tôi cho rằng cả hai bản cùng hay, tôi cũng nghiêng về phía bản của Tiêu Nghị hơn, nhưng chúng ta cứ dùng cả hai, để cho bên hậu kỳ cắt ghép quyết định đi, bản nào là nhạc chủ đề, bản nào là nhạc nghỉ cũng được.”

Tiêu Nghị lại nói, “Em cho rằng kết thúc cảnh 42, chèn bản nhạc chủ đề, chơi bằng kèn túi Scotland thì hợp hơn.”

“Kèn túi.” Thầy Trần nghĩ, đứng dậy đi uống nước, “Cảm giác không hợp, nhưng biến tấu đi thì được.”

Tiêu Nghị nói, “Sau khi được hậu kỳ xử lý sẽ không thể hiện ra chất nhạc phương Tây, mà chỉ có cảm giác càng thê lương hơn thôi.”

Thầy Trần nói, “Như thế cũng là một cách, nhưng cách của em quá hỗn tạp, đàn dương cầm, đàn organ, kèn túi, đàn tranh... tất tần tật nhét hết vào, sao mấy người viết nhạc các em cứ thích những thứ đa dạng thế nhỉ? Sao không yên tâm dùng mỗi đàn nhị thôi?”

Tiêu Nghị không phản bác, thầy Trần nói, “Tôi đi hỏi ý kiến giám chế, chơi lên nghe thử rồi bàn tiếp.”

Đặng Hiểu Xuyên mang về một tin tốt, đầu tư gần như đã kéo được đủ, mảng tài chính chỉ còn thiếu hơn mười triệu, Tiêu Nghị nghe báo cáo xong, nghĩ nhất định sẽ vượt dự chi cho mà xem. Nữ chính bên Đặng Hiểu Xuyên đang liên hệ, bởi vì có cảnh trần trụi, hơn nữa đạo diễn Sài khăng khăng đòi giữ, thù lao lại thấp, mọi người không muốn nhận lắm.

Lễ Giáng Sinh và năm mới sắp đến, bộ phim này từ lúc lên kế hoạch cho đến giờ đã là hơn bốn tháng, bây giờ cảm giác vẫn xa vời.

Đạo diễn Sài nói, “Tôi thấy tình hình này, trước Tết chắc sẽ không có tin tức gì mới, Lư Châu, nếu cậu có thời gian, tôi khuyên cậu nên đến Tân Trịnh ở Hà Nam, hoặc là Loa Hà, tìm một thôn nhỏ, trải nghiệm cuộc sống của Vương Căn Bảo.”

Lư Châu ừm một tiếng, “Để tôi bảo Tiêu Nghị sắp xếp.”

Tiêu Nghị và Lư Châu tới Cam Túc đón năm mới, đồng thời tới nơi đạo diễn Sài sắp đến xem địa điểm quay, đi vòng vòng xem thử, thời tiết rất lạnh, gió buốt thổi thấu xương, hầu hết đều là những thôn nhỏ, đá xếp thành nhà, người dân cũng rất nghèo.

Lúc quay về bọn họ đi qua Sơn Tây Đại Đồng, cuối cùng cũng có chút hơi người. Tiêu Nghị thuê một nhà ở nhỏ có hai phòng ngủ một phòng khách trong thôn, chuẩn bị ở tới tháng Một thì về.

Ở đây không có lò sưởi, không có bình nóng lạnh, chỉ có thể đốt lò than sưởi ấm, Lư Châu hằng ngày đều bận bịu, bịt mắt nhóm lửa, tuy rằng hoàn cảnh tốt hơn so với Vương Căn Bảo, nhưng mọi người ra ra vào vào, sống trong bầu không khí nông thôn, cũng hơi giống miêu tả trong phim ảnh.

Chăn lạnh ngắt, hằng ngày đều không có gì làm, ngồi trong sân phơi nắng qua mùa đông, cách đó không xa có một cánh đồng lúa mạch.

Lư Châu vẫn che mắt, mặc áo len, tạm thời không ai phát hiện ra thân phận của hắn. Có rất nhiều việc cần làm, hắn phải gánh nước, đun nước, tuy có bếp gas nhưng muốn tắm vẫn rất phiền hà, phải mang lò than lên lầu. Tiêu Nghị chỉ lo vết thương trên vai Lư Châu trở chứng, nhưng Lư Châu lại gạt đi, nói vai mình không sao cả.

Vì vậy hai người sống trong thôn như một cặp vợ chồng nhỏ, mỗi ngày mặt trời mọc lên thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ, buổi tối Tiêu Nghị đọc sách cho Lư Châu nghe.

“Cảm giác như hai kiếp khác nhau vậy.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị nói, “Em cũng cảm thấy... Cuộc sống này thật thần kỳ.”

Lư Châu cảm gậy, đứng đầu thôn nghe một người mù khác kéo đàn nhị, nhỏ giọng nói, “Người đó kéo không hay bằng em.”

Tiêu Nghị nói, “Đây là nhạc dân gian thuần túy, chúng ta không giống họ, cách đàn của em đã không còn thuần túy nữa rồi, mang theo cảm giác của nhạc thịnh hành.”

Lư Châu nghe một lát vẫn chẳng thấy có gì đặc sắc, lại tiếp tục đi mua thức ăn với Tiêu Nghị. Tiêu Nghị mua một con gà, Lư Châu đi mua tỏi ở sạp khác, lúc trả tiền phải lần mò cả buổi, khi nhận tiền thừa cũng mò mãi không xong.

Trở về nhà, Tiêu Nghị tìm được linh cảm, ngồi trong sân kéo đàn nhị, người xung quanh bị tiếng đàn thu hút tới xem. Lúc Tiêu Nghị kéo đàn, Lư

Châu im lặng đi vào, lúc đi ra cầm cái chén ăn cơm trắng men, bung hai tay nâng nâng, đứng bên cạnh Tiêu Nghị biên vài lời hát.

Tiêu Nghị, “...”

Keng keng, bắt đầu có người bỏ tiền xu vào. Tiêu Nghị thâm nghĩ đạo diễn bỏ lỡ cảnh đặc biệt thế này chắc sẽ tiếc lắm đây... Cuối cùng Tiêu Nghị ngừng kéo, Lư Châu kiếm được hai đồng, đều mang đi mua kẹo cho trẻ con hết.

Có một hôm Tiêu Nghị về nhà, thấy Lư Châu đứng ngoài vườn, đang chơi nhảy ô với con bé năm sáu tuổi nhà hàng xóm.

“Sai rồi sai rồi!” Con bé nói, “Chú qua bên kia mới đúng! Con nói bắt đầu mới nhảy!”

Lư Châu đáp, “Được được.”

Tiêu Nghị lập tức cầm máy quay, ở bên cạnh len lén ghi hình.

Con bé nắm tay Lư Châu kéo về vị trí xuất phát, mẹ nó đi ra mắng đừng làm phiền chú. Lư Châu vội vàng xoa tay bảo không sao, dựa theo chỉ đạo của nó, chơi nhảy ô với một đám con nít.

Vài hôm sau lại thêm mấy đứa trẻ đến tìm Lư Châu, bảo hẳn diễn một vai phản diện. Không đứa nào chịu diễn vai này hết nên Lư Châu lại biến thành nhân vật phản diện, bị súng gỗ chĩa vào bắn pằng pằng, Lư Châu chịu trách nhiệm ngã xuống đất hô to, “Đại vương tha mạng!”

Tiêu Nghị vừa quay Lư Châu, trong đầu tự động ngâm nga: Keng keng keng, bang bang bang, đừng gọi ta là đại vương, hãy gọi ta là nữ vương...

Qua Tết, hai người trở về Bắc Kinh, đạo diễn Sài xem đoạn phim Tiêu Nghị quay, cười đến sắp đứt cả ruột.

“Tiêu Tiêu giỏi lắm!” Đạo diễn Sài nói, “Có khiếu làm đạo diễn đó!”

Lư Châu đỏ mặt, vẫn bịt mắt, cười nói, “Cậu ấy là trợ lý hạng sao của tôi.”

“Ngày nào cũng trôi qua như thế.” Đạo diễn Sài cảm khái, “Đúng là có lý tưởng, có theo đuổi, phong phú quá! Qua đây Lư Châu, cậu xem tình hình, mấy ngày tới không cần bịt mắt nữa, bây giờ còn thiếu bốn triệu, nữ chính tìm được rồi, là một người mới có diễn xuất rất tốt.”

Ngày Mười lăm tháng Giêng, vào Tết Nguyên Tiêu, Lư Châu cuối cùng cũng tháo bịt mắt xuống, mấy hôm trước nữ chính lại chạy mất. Tiêu Nghị hoàn toàn thua cái đoàn này rồi, cảm giác lúc nào cũng có thể bị chơi cho một đao bất ngờ, đạo diễn Sài thì lại rất bình tĩnh, “Không sao, chúng ta chuẩn bị khởi quay trước, vừa quay vừa từ từ tìm nữ chính.”

Tiêu Nghị nghe câu ấy thiếu chút nữa thì ngất ra đấy, đạo diễn Quách cũng tới, vừa vào đã nói, “Ha ha, chúng ta chính là đội hình vàng.”

Tiêu Nghị vội vàng rót trà cho đạo diễn Quách, cậu rất thích đạo diễn Quách, vì ông chính là người đầu tiên biến cậu từ một trợ lý thành người sáng tác cho đoàn phim, thảo nào Lư Châu kính trọng ông như vậy. Mỗi một đạo diễn tốt, đều có thể giúp mọi người trong đoàn hoàn thành một quá trình rèn đúc lại tư tưởng của mình.

Đầu tiên đoàn phim thuê một căn nhà hai chục ngàn một tháng ở Bắc Kinh để làm chỗ ở tạm thời, mọi người cuối cùng sửa lại kịch bản lần thứ N. Đạo diễn Quách và đạo diễn Sài cùng đi xem địa điểm quay, đạo diễn Quách làm giám chế, đạo diễn Sài làm đạo diễn, Trịnh Tiểu Thông Studio

và Lư Châu Studio bỏ ra bốn triệu, còn lại thì để các nhà đầu tư bỏ vốn, Đặng Hiểu Xuyên vẫn làm nhà sản xuất, từ lần đầu Tiêu Nghị cầm kịch bản tới bây giờ đã sửa hai mươi lần, biên kịch rớt cuộc cũng nằm viện, không đến được nữa.

Vì vậy đạo diễn Quách mở cuộc họp mời ba biên kịch khác, cầm kịch bản sửa lại lần cuối, cộng thêm ba biên kịch trước đó thì kịch bản phim này đã trải qua N biên kịch.

Bên ngoài đã giải quyết được địa điểm, mời một nhóm diễn viên của Trung Ảnh đóng vai quần chúng, những người này đều là diễn viên chuyên nghiệp, Trịnh Tiểu Thông và Hồ Dương cũng tham gia đóng vai khách mời cho Lư Châu. Tiêu Nghị hỏi có muốn tìm Ô Hằng Cổ không, Lư Châu phát tay bảo dẹp đi.

Tháng Hai, cả đoàn lên máy bay đến Thái Nguyên, lại từ Thái Nguyên đổi xe tới Lâm Phần, cuối cùng từ Lâm Phần lái xe đi Cát Huyện, đến một thôn đã thuê trước, lúc quay phim, người dân trong thôn đều bị chính phủ đưa đến chỗ khác, đổi thành diễn viên.

Tiêu Nghị thâm nghĩ cái này cũng ghê gớm quá đi, vốn ở thành điện ảnh Trác Châu hoặc Trung Ảnh vẫn có chỗ quay, tự nhiên kéo một đồng người đến đây... Người bên đầu tư bỏ tiền ra không xót ruột sao, nhưng nhìn cách tiêu tiền của giám chế Quách thì không giống mà, ngay cả trà cũng mang từ nhà theo, bình thường dùng tiền rất tiết kiệm, chưa bao giờ ăn vào tiền công, mọi người ăn chung cũng đều là đồ ăn tự mang đến.

Thế nhưng ngày hôm sau khi tới địa điểm được dựng làm trường quay, khi camera bắt đầu bố trí, Tiêu Nghị cảm thấy đến chỗ này... quả là quá chính xác.

“Nói xem có đúng không?” Đạo diễn Quách cười nói với Tiêu Nghị, “Tiểu Tiêu, thấy thế nào?”

“Đúng.” Tiêu Nghị gật đầu, “Đây mới là cảnh.”

“Ừ.” Đạo diễn Sài đồng tình, “Đây mới là cảnh.”

Gió cát mênh mông, những dãy núi nối nhau nơi cao nguyên Hoàng Thổ, cùng với những con đường hoang vu, bụi vàng mù mịt, đây là cảnh mà cho dù là dùng đạo cụ hay phong nền thế nào cũng không thể tạo ra được. Trong ngày hôm đó tổ đạo cụ bắt đầu dựng lều, cải tạo tất cả mọi thứ, thiếu cái gì bèn gọi điện thoại, bảo nhóm thứ hai ở Bắc Kinh mang tới.

Máy phát điện nổ âm âm, nhiên liệu chờ tới, Lư Châu và Trịnh Tiểu Thông đang ngồi ăn cơm với nhau, Trịnh Tiểu Thông khen, “Em dâu nấu món gà xào ngon ghê.”

Tiêu Nghị, “...”

Trịnh Tiểu Thông đeo kính râm chắn gió, “Lâu rồi không ăn món này.”

Tiêu Nghị dở khóc dở cười, không tiện chỉnh cách xưng hô của ảnh đế. Lư Châu ngồi kế bên cười ha hả, “Nào, lại đây, mọi người uống rượu nào.” Đạo diễn Quách và đạo diễn Sài chơi oản tù tì uống rượu, đạo diễn Quách nói, “Thôi thôi, Tiểu Sài à, tôi uống không lại ông. Còn uống nữa chắc tôi uống sạch tiền dự toán mất.”

“Sợ cái gì chứ!” Đạo diễn Sài mặt đỏ bừng, “Hai bát cơm to bụng đang ở trong đoàn chúng ta, ra sức mà uống, vượt dự chi thì để Trịnh lăm tiền với Lư phát tài chi!”

Lư Châu, “...”

Trịnh Tiểu Thông, “...”

Tiêu Nghị cười lăn cười bò, Trịnh Tiểu Thông lúc nghe mình bị Lư Châu liên lụy, có biệt danh là Trịnh lảm tiên, thì vẻ mặt lúc đó quả là... Không thể làm ảnh để được nữa. Đêm hôm ấy, mọi người uống xong rượu, ăn xong cơm, làm một bữa no nê thì coi như đã xong lễ khởi quay. Tiêu Nghị hỏi có cần lên Weibo tuyên truyền không, đạo diễn Sài vung tay, “Chúng ta không làm ra vẻ, quay cho hay tốt hơn tất cả!”

Đương nhiên vẫn phải bái thần, ngay cả đạo diễn Quách cũng không ngoại lệ, ban đêm đi lạy thổ địa, đồng thời kính rượu.

Thế nên sáng hôm sau, các thành viên trong đoàn dậy từ sớm tinh mơ, mở máy, Lư Châu dậy từ bốn giờ để hóa trang làn da khô đen, toàn thân bụi bặm, chân trần, dưới chân có thêm vết nứt, đi đôi giày cỏ rách tả tơi.

Lư Châu đầu rối như tổ quạ, cầm đàn nhị chụp ảnh tạo hình nhân vật, tóc hấn bết lại với nhau như cỏ khô, thoát nhìn giống như nửa tháng không gội đầu, cực kỳ bẩn thỉu, dưới chân còn hóa trang thêm một vết thương hở thịt.

“Chụp một tấm tạo hình đi.” Quản lý đoàn phim nói.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, định biến cái này thành ảnh tạo hình xấu nhất trong lịch sử của Lư Châu hả! Cái này có gì đẹp để chụp chứ!

Trịnh Tiểu Thông hóa trang thành đen thui, mặt giống hệt như vừa mới thổi lò xong, chân trần, nhìn như người điên, cười đi tới, khoác vai Lư Châu chụp ảnh. Nữ chính tên Anh Trú, chuyên đóng phim Tây Tạng, một mình

diễn hai vai, vợ và con gái của Vương Căn Bảo, da cũng được hóa trang thành thô ráp, mặc quần áo rách tả rách tơi.

Ba người cùng đứng vào chụp chung một tấm ảnh, Tiêu Nghị thăm nghĩ, quá đủ rồi đây.

Anh Trú nói, “Anh Tiêu, anh cũng qua đây chụp đi!”

“Tới đây tới đây, mọi người tới đây!” Trịnh Tiểu Thông làm động tác tập hợp, mọi người chụp chung một tấm.

Cảnh quay ngày hôm đó là cảnh Vương Căn Bảo tìm trong thôn, hầu hết các cảnh quay đều là trong thôn này. Lư Châu bắt đầu sẽ vừa đi vừa hát, việc này vô cùng khó, nhưng thầy Trần đã tập hợp rất nhiều bài ca dao lại, thậm chí còn về trường xin chỉ giáo của một vị giáo sư già, dạy Lư Châu thuộc nhuần nhuyễn tất cả ca từ.

Lư Châu cầm đàn nhị, từ bên ngoài thôn đi vào, camera đẩy tới, Tiêu Nghị không khỏi hồi hộp, ban đầu giọng Lư Châu rất nhỏ, sau đó lớn dần.

“Trang điểm không ai ngắm... Ai, khổ thân.” Giọng Lư Châu trầm thấp khàn khàn, cố thể hiện ra giọng nói khàn đặc, ngồi trên cọc gỗ ngoài thôn làng.

Lư Châu trợn mắt, hấn đeo kính áp tròng đặc biệt, lúc này cũng thực sự không nhìn thấy gì, run run lần mò cây đàn nhị.

Tiêu Nghị ngồi đối diện hẳn, thu âm cầm mic tới, đoàn phim mời nhạc sĩ đàn nhị và Tiêu Nghị cùng chuẩn bị, nhạc sĩ bắt đầu trước, cùng với động tác này, đôi mắt trắng của Lư Châu nhìn lên trời, nhân viên đạo cụ ở phía xa thả quạ đen, bầy quạ phát ra tiếng kêu “quác quác”, bay về phía bầu trời.

Nếu chỉ xem mỗi cảnh này thì sẽ thấy rất buồn cười, nhưng Tiêu Nghị gần như không có thời gian suy nghĩ, cậu căng thẳng nhìn Lư Châu điều khiển cây nhị, nhạc sĩ dừng lại, cậu lập tức đàn tiếp.

Giữa khoảng thời gian này, có một sự gián đoạn, sự gián đoạn ấy lại vừa đúng ngay vào lúc tay Lư Châu ngừng lại.

Đạo diễn Sài không hô cắt, chăm chú nhìn, Lư Châu tiếp tục kéo đàn, hé miệng, đôi môi đã nứt nẻ, vừa kéo đàn vừa hát, một trận gió thổi qua, lá cây rơi xuống đất, bụi vàng bị cuốn lên.

Cuối cùng đạo diễn nói,, “Quay lại một lần từ đầu.”

Thư ký trường quay gõ clapboard, Lư Châu đi qua đi lại, mặt trời ló ra từ sau đám mây đen. Tiêu Nghị lấy kính áp tròng của Lư Châu đeo thử, rất khó chịu. Tổ đạo cụ bôi chút mật đường trên vết thương dưới chân Lư Châu, đám ruồi từ hồ ủ phân phía sau thôn đánh hơi thấy mùi đường bèn bay ra, o o bay quanh chân Lư Châu.

Một cảnh quay cả buổi sáng, buổi trưa sau khi ăn xong, gió càng lúc càng lớn, lều vải cũng bị thổi tung, Lư Châu đứng dưới tàng cây, Tiêu Nghị nhận ra hẳn đã rất mệt.

“Cái này tốt!” Đạo diễn Sài nói, “Cảm giác đúng rồi! Tới đây, vẫn tiếp cảm giác vừa nãy, làm lại lần nữa!”

Tiếng đàn nhị vang lên, bay xa theo gió, hai đứa con nít vừa chạy tới, tiếng đàn của Lư Châu đã dừng lại.

“Cảnh của trẻ con khó diễn lắm.” Đạo diễn Quách nói.

“Ông vào đây! Vào đây!” Trịnh Tiểu Thông mặt say không biết trời đất là gì, lao đảo đi tới, “Đây là cái gì?!”

Trịnh Tiểu Thông cầm cây đàn nhị lên, Lư Châu không nói lời nào, giơ tay, hơi hé miệng.

“Ông kéo đi.” Trịnh Tiểu Thông diễn một tên lông bông, cười nói.

Kể từ sau khi xem Lư Châu và Lê Trường Chinh đóng tay đôi trong “Cầm mao thử và Phi thiên miêu” xong, Tiêu Nghị đã không còn thấy ai có thể đóng cùng với hắn mà không bị diễn xuất của hắn cuốn đi, ngược lại còn cùng hỗ trợ cho nhau như thế, quả nhiên Trịnh Tiểu Thông đã giành được giải thưởng quốc tế có khác, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Trịnh Tiểu Thông hướng ngoại hơn, con đường của hắn cũng không giống như Lư Châu. Hắn hơi hơi nhếch miệng, ra hiệu bảo Lư Châu tiếp tục kéo đàn.

Lư Châu nhấn một dây, nhạc sĩ lại đàn lên, trình độ của Tiêu Nghị không đủ, chỉ khi nào đến đoạn biểu thị nội tâm kích động của Lư Châu, đồng thời có cả nhạc phụ thì mới đến phiên cậu.

Cảnh này quay từ sáng tới tối, mãi đến đoạn Trịnh Tiểu Thông đưa Lư Châu về nhà, chiều đãi hắn ăn cơm mới kết thúc.

Tiếp theo là cảnh đêm, đoàn phim ăn cơm xong bèn chuyển sang cảnh trong nhà, xếp máy để ngoài sân, tháng Hai ở Sơn Tây rất lạnh, mọi người phải mặc áo lông, lạnh đến phát run, bên ngoài mở quạt sưởi, quay vào thổi hai tiếng đồng hồ, Trịnh Tiểu Thông và Lư Châu mới ngồi lên giường, bắt đầu diễn cảnh ăn cơm. Tổ đạo cụ bày bánh lên, Trịnh Tiểu Thông bắt đầu hỏi Lư Châu học kéo đàn nhị bao lâu rồi, lại bảo hắn kéo vài bài nghe.

Thế nên Lư Châu ăn xong bát mì do vợ của Trịnh Tiểu Thông bung tới, ngồi trong nhà kéo đàn nhị.

Tiếp theo quay biểu cảm của nữ chính.

Nếu nói cảnh đầu chỉ là hành hạ bình thường, vậy thì cảnh đêm này quả thực là hành mọi người đến thăm. Dưới cái lạnh âm 10 độ, tất cả mọi người run cầm cập đứng ngoài khoảnh sân lạnh ngắt chờ Lư Châu diễn, vách tường đỡ xuống treo đủ các loại đèn lên, trợ lý ánh sáng quỳ trước giường, dùng thân mình đỡ tấm phản quang.

Tiêu Nghị lần đầu tham gia cảnh đêm như thế này, cậu lạnh đến hai tay đỏ lựng, run rẩy kéo đàn, gió thổi lạnh thấu xương, trong sân gió lùa bốn phía, mãi đến mười giờ mới kết thúc công việc.

Hôm sau quay lại cảnh đầu, Lư Châu bước vào trong làng.

Liên tục quay ba ngày, cuối cùng đạo diễn Sài mới cho qua, cảnh quay vẻ mặt của nữ chính ngồi trong bếp nghe Lư Châu kéo đàn, càng hành đoàn phim tới phát điên.

Chương 46

Giữa chừng khi không có cảnh quay, Tiêu Nghị sẽ lái xe ra ngoài mua đồ ăn vặt, bổ sung dinh dưỡng cho mọi người. Khoảng một tuần sau, khách mời Trịnh Tiểu Thông hết cảnh, mang theo bệnh cảm trở về Bắc Kinh, trước khi đi còn rỏ nước mũi rùng rùng, nói với Tiêu Nghị, “Chăm sóc Lu Châu cẩn thận, phim này chỉ sợ nửa năm còn chưa quay xong.”

Tiêu Nghị lòng lo ngay ngáy, mỗi ngày kéo đàn nhị kiểu này, chỉ sợ Lu Châu chưa gục cậu đã gục trước rồi.

Có điều trong những ngày quay “Tần Sơn”, sức ăn của Tiêu Nghị cũng tăng vọt so với trước đây, trước đó ăn sơn hào hải vị gì cũng chẳng có cảm giác, giờ chỉ cần thấy thịt mỡ thì hai mắt cũng sáng lên. Lu Châu càng ăn như hổ đói.

Đạo diễn Sài mỗi ngày uống một chút rượu, còn đạo diễn Quách không uống rượu, chỉ uống trà với đạo diễn Sài.

Qua một tháng, mùa xuân kết thúc, Lu Châu dần dần vào trạng thái, há miệng là hát dân ca, cái cảm giác vừa điên cuồng vừa tuyệt vọng ấy khiến Tiêu Nghị nhìn đến thất thần.

Vào tháng Tư, mọi người đang chờ quay cảnh cơn mưa xối xả. Một hôm sấm chớp rền vang, Tiêu Nghị vô cùng sợ hãi, rất sợ không có cột thu lôi sẽ xảy ra sự cố, đội ánh sáng lại còn cột mấy cái đèn lên cây, lỡ như bị sét đánh một phát thì mọi người cùng đừng mong sống nữa.

Nhưng cảnh trượt chân ngã xuống khe suối trong mưa, Lư Châu lại gần như chỉ một lần là qua, cảnh đó mọi người đều dầm mưa quay hấn.

Sau đó là cảnh hấn lội trong bùn lầy tìm kiếm tấm ảnh con gái mình. Tấm ảnh thật ra đã bị tên côn đồ trên đường cướp tiền thuận tay ném đi, Lư Châu tìm mãi trong con mưa tối tăm trời đất, người dính đầy bùn, vừa tìm vừa gọi, “Tú Nhi, Tú Nhi!”

Tiêu Nghị khóc, trong đoàn có rất nhiều người xem cũng khóc, giọng Lư Châu nghẹn ngào, gần như hoàn toàn chìm vào nhân vật, trong bóng tối u ám, sét đánh xẹt qua núi sông, nước mưa ào ào xối xuống mặt đất.

Đó là cảnh mà Tiêu Nghị khó quên nhất cuộc đời mình, dưới ánh đèn lóe lên tạo ra hiệu quả như tia chớp, giống như ánh sáng chói lòa giữa đêm dài vô tận, linh hồn đó tự thiêu trong luồng ánh sáng mạnh mẽ, sau đó hồi sinh từ cõi Niết bàn!

Tiêu Nghị miết dây đàn, kéo một khúc nhạc, âm thanh vang vọng trong đêm, cả thế giới lại lần nữa chìm vào sự tĩnh mịch đằng đẵng, Tiêu Nghị vừa run vừa khóc, tiếng đàn xen lẫn tiếng mưa, đó là âm thanh run rẩy phát ra từ nội tâm.

Tối hôm đó.

“Em khóc cái méo gì!” Lư Châu quát.

Tiêu Nghị, “...”

Cảm xúc của Tiêu Nghị còn chưa dịu lại, Lư Châu dờ khóc dờ cười, quán chần ngồi trên giường gấp run lấy bẫy trong căn nhà một tầng tối thui. Cả thôn đều bị cúp điện, máy phát điện ầm ầm nổ bên ngoài, Tiêu Nghị đun nước nóng cho Lư Châu rửa chân.

“Em gầy rồi.” Lư Châu xót ruột nói.

Tiêu Nghị ngồi bên cạnh hắn, vẫn còn hơi nức nở, sau đó nhào vào lòng hắn, Lư Châu an ủi Tiêu Nghị, “Được rồi được rồi, là giả, đều là giả thôi mà.”

Tiêu Nghị vuốt mặt Lư Châu, trong mắt toàn là nước, cậu đã không thể biểu đạt nỗi tình cảm của mình bây giờ nữa, ôm lấy cổ Lư Châu, hôn thật mạnh lên môi hắn. Lư Châu chân còn chưa rửa sạch, xoay người ôm lấy cậu, đặt xuống giường.

Cả căn nhà chỗ nào cũng dột, nhân viên ở lầu bạt bên ngoài càng khổ hơn, hôm sau tỉnh dậy, người thì cảm, người thì sốt, mọi người chia nhau nước gừng uống, lại có người bị đau họng, vẫn cố gắng quay. Thành viên của tổ đạo diễn Sài trước đây toàn quay phóng sự, người nào người nấy anh dũng can trường, chút bệnh vặt này thì có là gì.

Cuối cùng còn lại cảnh nam nữ chính bị treo lên, sau khi Lư Châu hóa trang thì bị lột sạch chỉ còn mỗi cái quần rách. Lúc mới quay, Tiêu Nghị còn lo vóc người Lư Châu quá đẹp, không quay ra được cảm giác gầy gò của Vương Căn Bảo, nhưng bây giờ cậu nhận ra mình không cần lo nữa.

Trong một tháng vừa rồi, để quay cảnh này cho tốt, Lư Châu mỗi bữa chỉ ăn có một bát cơm, đến cuối cùng, khi hai tay bị treo lên, đã nhìn thấy xương sườn xếp hàng rồi.

Tiêu Nghị nhìn mà muốn phát điên, tuy bất kể vóc dáng ra sao, với tư thế treo đó thì kiểu gì cũng sẽ thấy xương sườn rất rõ, nhưng nhìn tới cảnh quần chúng ném đá Lư Châu và Anh Trú, cậu vẫn hơi khó chấp nhận.

Anh Trú rất trắng, cộng thêm hóa trang, cảnh quay lỏa thể này quả thật rất cảm động. Cảm giác vừa đẹp đẽ lại vừa đau đớn tàn bạo, cùng với

những vết máu bầm trên da, đây đã trở thành điểm nhấn của bộ phim.

Hôm đó Lư Châu bị treo một tiếng, quay xong thả xuống, rồi lại treo tiếp một tiếng, rồi lại thả xuống, cứ như thế quay đi quay lại.

Nhóm quần chúng quay cảnh ném đá lần thứ N, Tiêu Nghị nói với đạo diễn Sài, “Vai của Lư Châu bị thương, không thể bị treo nữa.”

Đạo diễn Sài nói, “Cậu hỏi cậu ấy xem có thể cố gắng được không.”

Lư Châu nói, “Không sao! Tiếp tục!”

Quay mãi rồi cũng xong, vai Lư Châu đã đỏ rần. Tiêu Nghị sợ gần chết, một bên tay Lư Châu gần như không nhắc nổi nữa, thế mà hắn chỉ yêu cầu nghỉ ngơi một lát. Tiết trời đã chuyển nóng, Lư Châu để trần cánh tay ngồi ở đầu thôn, Tiêu Nghị cẩn thận bôi thuốc cho hắn.

“Có cần đi bệnh viện không?” Tiêu Nghị hỏi.

“Không cần.” Lư Châu nhăn mặt vì đau, “Nghỉ ngơi một chút là được.”

Tiêu Nghị biết Lư Châu rất coi trọng bộ phim này, nhưng thân thể là quan trọng nhất, cậu không muốn lại xuất hiện chuyện quay đến nửa chừng phải bỏ, nhưng Lư Châu nói, “Trong lòng anh biết rõ, đừng căng thẳng quá. Lại đây, kéo đàn cho anh nghe.”

Tiêu Nghị thở dài, ngồi xuống lấy đàn nhị ra kéo.

Đoàn phim đang nghỉ ngơi, tất cả đều nghe thấy tiếng đàn của Tiêu Nghị. Ánh nắng chói chang phủ khắp bầu trời và mặt đất, trời xanh, đất khô, từ những thân cây xám xịt bật lên những mầm mới, chim bay ngang qua bầu trời, một khúc nhạc vang vọng giữa trời và đất, bao nhiêu là xót xa, bao nhiêu là tang thương...

“Tiêu Nghị kéo đàn càng ngày càng hay.” Đạo diễn cười nói.

Mọi người đều vỗ tay, Lư Châu thức đêm lâu ngày, mắt mỗi tối đỏ lên, da dẻ bị gió thổi đến thô ráp, cả người bị nắng ăn đen nhem, còn gầy đi nữa. Trên vai vắt một chiếc khăn lau mồ hôi, mặc quần dài rách rưới, nhìn hết ông nông dân, nhìn Tiêu Nghị mỉm cười.

Tiêu Nghị cũng gầy đi rất nhiều, vừa gầy vừa đen, mặc quần áo màu kem, bắt đầu dĩ lắc đầu cười cười, nhìn Lư Châu.

Cảnh cuối là cảnh rượt đuổi, Lư Châu ôm cháu gái bỏ chạy vào lúc trời tờ mờ sáng, phải đập nát cây đàn nhị đạo cụ, sau đó đổi thành cảnh trên đường, lúc đưa tang nhận được một cây đàn nhị khác từ một cụ già, Lư Châu bèn xách cây đàn nhị của Tiêu Nghị, hoàn thành sứ mệnh gian khổ này.

Cảnh ở Sơn Tây rốt cuộc cũng quay xong, mọi người quay về Thái Nguyên trước, thu dọn xong, Tiêu Nghị cuối cùng cũng có cảm giác trở về với xã hội hiện đại, với những tòa nhà chọc trời và ngựa xe như nước. Sống trong thôn gần bốn tháng, tất cả giống như ở một thế giới khác. Việc đầu tiên của cậu là lôi Lư Châu đi kiểm tra, cũng may không có vấn đề lớn, không cần nằm trên giường dưỡng bệnh, sau đó cả hai ra biển ăn một bữa no nê.

Rốt cuộc cũng có tín hiệu 3G, Tiêu Nghị lên mạng, phát hiện trong bốn tháng qua, thế giới mạng vẫn vậy, dân sinh, chính trị, giải trí, tiêu điểm tổng hợp... Bây giờ không chỉ có phim được chia ra nhiều loại hình mà tin tức cũng có nhiều loại, lấy tin một năm trước ra, thay đổi chủ ngữ, hầu hết lại có thể dùng tiếp.

Tiếp theo là cảnh ở Thiềm Tây, nơi khó quay nhất đã qua, Tiêu Nghị cảm thấy sau này mình sẽ rất nhớ bộ phim quay cực gần chết này, đây là thử thách lớn nhất của cuộc đời. Thịnh thoảng đi tìm đạo diễn Sài, thấy ông đang lẳng lẳng ngồi xem đoạn phim một mình, Tiêu Nghị cũng sẽ ngồi xuống, chăm chú xem.

Mỗi một góc quay, đều có sự tham gia của những người như cậu, tuy rằng chưa bao giờ xuất hiện trên màn ảnh, nhưng bọn họ vẫn luôn đứng ở vị trí này vị trí kia.

“Cảm giác thế nào?” Đạo diễn Sài cười ha ha, vỗ vai Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị thấy vô cùng cảm động, nhưng những cảnh này vẫn cảm giác có chút thô ráp, nếu nói là phim điện ảnh thì chi bằng nói là phóng sự, cuối cùng phải xem hậu kỳ và đạo diễn Sài làm cách nào thay đổi diện mạo cho nó.

“Rất có sức rung động.” Tiêu Nghị sau khi xem cảnh quay, đã hoàn toàn bỏ qua sắc thái của nó, âm thanh, hiệu quả ánh sáng... Hoàn toàn bị Lư Châu hấp dẫn.

“Buổi công chiếu nhất định phải tới nhé.” Đạo diễn Sài nói.

Tiêu Nghị gật đầu.

* * *

Sau đó một tháng, cảnh quay ở Thiềm Tây hoàn thành, đạo diễn Sài dẫn đội trở về Bắc Kinh, về đến nơi coi như cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng vẫn chưa xong, tất cả các cảnh quay lớn đều quay ở phim trường, bởi vì nơi đây là nhà ban đầu của Vương Căn Bảo.

Lư Châu diễn vai này gần nửa năm, cộng thêm thời gian tìm hiểu về Vương Căn Bảo từ năm ngoái và lúc bắt đầu tiếp xúc với kịch bản, hẳn đã diễn vai này sắp được một năm.

Về đến Trung Ảnh, Trịnh Tiểu Thông đích thân đến thăm, gần như không nhận ra nổi Lư Châu và Tiêu Nghị, Tiêu Nghị giống như một anh chàng nông dân sống trong núi sâu, cười với hắn, lộ ra hàm răng trắng bóng, cả người thì đen thui.

“Anh Tiểu Thông, ký tên ký tên.”

* * *

Poster tạo hình đã ra, theo yêu cầu của đạo diễn, tất cả diễn viên chính và nhân viên của đoàn đều phải ký tên vào mặt sau của ảnh, Tiêu Nghị có linh cảm nhất định cái này có thể coi như báu vật gia truyền. Khi ấy, Ninh Á Tình cũng quay một bộ gián điệp Dân Quốc ở ngay gần đó, qua đây chào hỏi bọn họ, lúc thấy Lư Châu quả thật dở khóc dở cười.

Hôm đó Lư Châu và Anh Trú diễn cảnh thất cổ, Ninh Á Tình nghe thấy âm thanh bạo phát của Lư Châu lúc ấy, vô cùng chấn động.

“Đây là kịch bản gì?” Ninh Á Tình hỏi.

“Buổi tối gửi mail cho chị xem.” Tiêu Nghị nói, “Nói về một người mù.”

Lúc Ninh Á Tình xem cảnh Anh Trú treo cổ trên xà ngang, Lư Châu mò mẫm đi vào, sờ soạng khắp nơi tìm thi thể của vợ, sau cùng ôm lấy đôi chân lơ lửng của cô, khóc lên thành tiếng, nước mắt cũng trào ra.

“Chuyện này là có thật phải không?” Ninh Á Tình nức nở hỏi.

“Đúng vậy.” Tiêu Nghị nhỏ giọng nói, “Con gái của cô ấy bị lừa đi, hy vọng duy nhất trong cuộc sống của cô ấy chính là đứa con gái.”

“Một người mù.” Ninh Á Tình xót xa nói, “Cuộc sống có lẽ rất khó khăn.”

Lư Châu đóng xong cánh cửa, bây giờ hẳn gần như có thể nửa ngày là qua được một cánh, đi ra chào hỏi Ninh Á Tình, Ninh Á Tình có mang theo điếm tâm, chia cho nhân viên ăn, cười nói với Lư Châu, “Hai người chừng nào thì kết hôn thế ~”

Lư Châu ngân ra.

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu nói, “Sau này giành được ảnh đế thì sẽ đi châu Âu chơi, nhân tiện kết hôn luôn.”

Ninh Á Tình nghe vậy thì bật cười, Lư Châu lại hỏi, “Còn cô chừng nào thì kết hôn?”

Ninh Á Tình nói, “Đã có ai đâu mà kết, đàn ông tốt như các anh tiêu thụ nội bộ với nhau hết rồi, làm sao bây giờ? Thôi tôi phải đi đây.”

Tiêu Nghị nhìn cô rời đi, vẫn còn đang cười, xoay sang nhìn Lư Châu.

Lư Châu nói, “Không phải nể mặt anh thì em không có điếm tâm mà ăn đâu!”

Tiêu Nghị vội vàng gạt đầu, “Đúng đúng Lư đại hiệp. Nhưng Ninh nữ hiệp cũng thật sự rất tốt.”

Lư Châu nói, “Vì anh từng dìm dặt cô ấy, đoàn phim ‘Thiết mã băng hà’ cũng giống như băng đảng xã hội đen vậy đó, rất tai quái mà cũng rất đoàn kết.”

“Ừm.” Tiêu Nghị thấy cũng đúng, đoàn phim đầu tiên cậu tham gia chính là một tiểu đội phá phách, thảo nào bây giờ vẫn còn trò chuyện đủ thứ trên trời dưới đất với nhau, lần trước thu được tỷ suất cao, đoàn đúng là vênh mặt lên mà đi luôn, trong nhóm hơi chút là, “Đám vô dụng Đài XX”, “Cái tên flop Lê Trường Chinh đó”...

Sau khi trở về Bắc Kinh, tuy rằng vẫn phải rời giường lúc trời chưa sáng, tối mịt mới về đến nhà, nhưng sướng hơn là sống ở nông thôn nhiều. Thấm thoát tất cả các cảnh quay đã xong, khi lá cây trên các con phố ngã vàng, Lư Châu quay xong cảnh cuối.

Từ tháng Ba quay tới tháng Mười, đúng bảy tháng, Tiêu Nghị thấy mình như được hoán đổi xương cốt, tạo thành một sinh mạng mới. Lư Châu cũng trở nên điềm tĩnh hơn, sau khi quay về Bắc Kinh hai người đều bồi bổ cho lại da lại thịt, không còn bộ dạng ăn không đủ no nữa, lúc đạo diễn Sài quay mấy cảnh cuối, ông bắt đầu không hài lòng lắm.

Nhưng đạo diễn Quách nói, ở đầu và cuối phim tinh thần của Vương Căn Bảo tốt hơn là chuyện hiển nhiên, vì đầu phim là cảnh Vương Căn Bảo sống trong nhà, có vợ con chăm sóc, gia đình đầm ấm. Mà đến gần cuối phim ông ấy lại về quê với cháu gái, sống một cuộc đời mới, hai giai đoạn này không cần quá kham khổ. Đạo diễn Sài nghe ông nói vậy mới chịu cho Lư Châu ăn uống điều độ.

* * *

Ăn xong bữa cơm chia tay, ngày cuối cùng, Lư Châu về đến nhà, cùng Tiêu Nghị nhìn xung quanh, tất cả đều rất quen thuộc, cũng rất xa lạ.

“Rốt cuộc...” Tiêu Nghị đã hoàn toàn không thể nào hình dung cảm giác của mình.

Lư Châu nói, “Có thể phải quay bổ sung, đừng vui mừng quá sớm.”

Tiêu Nghị nói, “Em còn phải đi xem chế tác hiệu ứng âm thanh.”

Lư Châu hỏi, “Có cần thu âm bài hát không?”

Tiêu Nghị xua tay, “Em nghĩ không có ca từ nào có thể đưa vào bộ phim này, phối thể nào cũng thấy dư thừa, chỉ cần âm nhạc hay là được rồi, nhạc không thôi.”

Lư Châu bèn im lặng, đi tắm rửa thay quần áo, làm salad hoa quả cho Tiêu Nghị ăn, Tiêu Nghị bỗng nhiên nhận ra quan hệ của hai người sắp thay đổi hoàn toàn đến nơi rồi, trước đây là cậu chăm sóc Lư Châu, bây giờ thì Lư Châu chủ động chăm sóc cậu nhiều hơn. Bình thường rửa bát hai người sẽ giành nhau, cuối cùng Lư Châu sẽ giận dữ gầm lên, “Đi ra ngoài kia ngồi!” Tiêu Nghị đành phải nhượng bộ.

Mấy hôm sau, Đỗ Mai gọi điện tới, Tiêu Nghị hơi ngại nói chuyện với chị, sợ sơ ý dùng từ không thỏa đáng đắc tội chị. Lư Châu lại bảo đừng để ý, cứ tự nhiên.

“Hai người mở Studio à?” Đỗ Mai hỏi, “Tôi thấy cũng đừng chạy sang bên Trịnh Tiểu Thông làm gì, về trực thuộc bên tôi đi.”

“Cái này...” Tiêu Nghị có chút do dự, “Tôi muốn bàn bạc với anh Châu một chút.”

Lư Châu gật đầu, ý bảo có thể, Tiêu Nghị lập tức hớn hở, “Anh Châu bảo có thể... suy nghĩ.”

Đỗ Mai nói, “Vậy hai người chọn thời gian, đến công ty bàn chuyện đi?”

Tiêu Nghị nói, “Vâng.”

Lư Châu tự mở Studio, không cần dựa vào Đỗ Mai nhận phim nữa, hắn cũng nói rõ mình bây giờ không thể đóng phim truyền hình, Đỗ Mai hứa sẽ tìm phim điện ảnh cho hắn đóng, nhận một số quảng cáo với làm người mẫu đại diện. Lâm Nghiêu đi vào nhìn thấy Tiêu Nghị lập tức cười nói, “Yo! Giám đốc Tiêu, giám đốc Tiêu!”

Tiêu Nghị cũng mặc bộ đồ vest, cười bắt tay Lâm Nghiêu, rồi ôm một cái, “Tôi nay tôi mời cậu đi uống rượu, đi.”

Lư Châu dờ khóc dờ cười, nói chuyện với Đỗ Mai tới buổi chiều, cuối cùng ký hợp đồng, bây giờ Studio của Lư Châu chỉ mới có hai người là hắn và Tiêu Nghị, nhìn kiểu của Đỗ Mai, có vẻ muốn nhét người vào, Lư Châu bèn nói tới lúc đó cứ bàn chuyện với Tiêu Nghị là được.

Cùng ngày, Đỗ Mai sắp xếp cho Lư Châu trả lời phỏng vấn của một tạp chí dành cho nam, lên trang bìa với nội dung “Người đàn ông của gia đình, Lư Châu - thân sĩ thời thượng”. Nhân tiện tuyên truyền phim điện ảnh mới của hắn, đồng thời để Tiêu Nghị viết bài về quá trình quay “Tần Sơn”, đăng trong tạp chí. Đây đúng là làm khó Tiêu Nghị, cậu đành phải đi tìm biên kịch hỗ trợ.

“Chùng nào mới được chiếu?” Tiêu Nghị hỏi, “Có thể lên Imax không?”

“Năm mơ đi.” Lư Châu nói, “Phim làm có hơn ba mươi triệu, phim nhựa còn không phải là dùng loại đặc biệt.”

Cuối cùng số tiền vượt dự chi lên đến ba mươi triệu, Tiêu Nghị vẫn có thể chấp nhận được, nhưng bộ này muốn hồi vốn thì phải thu về một trăm hai mươi triệu. Đạo diễn Quách và Đặng Hiểu Xuyên đi tìm mấy nhà đầu tư thương lượng, nhưng cuối cùng vẫn chưa xếp được lịch công chiếu.

Lư Châu mỗi lần quay xong một bộ là mệt muốn chết đi được, nhất là bộ này, Tiêu Nghị thâm nghĩ quả nhiên điện ảnh, phim truyền hình đều là đem tuổi trẻ ra để đổi lấy miếng cơm, không nói đến những thứ khác, chỉ riêng tinh thần tập trung cao độ để làm việc là dân văn phòng kém xa. Năm nay không nhận thêm phim gì nữa, hai người bèn ở nhà nghỉ ngơi, mãi cho đến trước Tết Âm lịch, Tiêu Nghị rốt cuộc cũng nhận được tin tức của “Tần Sơn”.

Lấy được giấy phép công chiếu, nhưng xem thời gian ra rạp thì rất dở. Các mối quan hệ của Đặng Hiểu Xuyên không mạnh, đạo diễn Sài đạo diễn Quách cũng không thân thiết với mấy ông sếp của công ty điện ảnh, với lại mấy tập đoàn lớn cũng không đầu tư, không giành được vị trí ngon. Tiêu Nghị đi hỏi Đỗ Mai, Đỗ Mai cũng bó tay, Lư Châu mới nghỉ ngơi không lâu, lúc nghe thấy tin này thật sự muốn nổ phổi.

“Cậu rốt cuộc có làm được không thế!” Lư Châu không khách khí quát vào điện thoại, Đặng Hiểu Xuyên bên kia liên tục xin lỗi.

“Có phải là ngay cả vị trí tôi cũng phải xếp cho cậu thì mới được coi là phục vụ đến nơi đến chốn không hả?!” Lư Châu gần như là gầm lên, “Quan hệ gì cũng không có! Cậu làm nhà sản xuất kiểu gì vậy? Muốn ôm đùi người ta phải không!”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị thâm nghĩ thật sự quá độc mồm, hét như thế, người khác nhất định sẽ hận hấn chết. Lư Châu cúp điện thoại, tức đến phát điên, đành phải đi gọi điện thoại. Cuối cùng vẫn định được lịch: Vào tháng Tư lúc thi trường âm đạm nhất, lễ tình nhân vừa qua, mà hè thì chưa đến.

“Có ổn không?” Tiêu Nghị hỏi.

“Không biết.” Lư Châu nói, “Tuyên truyền còn không bằng chúng ta lên Weibo của mình chơi trò bốc thăm tặng vé xem phim, mới có hơn tám mươi ngàn lượt chia sẻ.”

Lư Châu đã hoàn toàn bó tay, tuyên truyền phát hành cũng không ra sao, đạo diễn Sài gọi điện tới, nói: Tiểu Lư cậu đừng tức giận, chúng tôi không rành mấy cái này... Lư Châu dở khóc dở cười, chỉ đành gật đầu nói được được, nhưng Tiêu Nghị vẫn rất lạc quan, dù sao trước đây bản thân đã thất bại nhiều năm như thế, bây giờ cậu không quan tâm bộ phim có nổi hay chìm, chỉ cần được chiếu, không thẹn với lương tâm là được.

Ngày mừng Một tháng Tư, “Tần Sơn” ra rạp.

“Ai chọn ngày vậy hả!” Lư Châu gần như muốn nổi khùng, “Chọn ngày Cá tháng Tư làm ngày công chiếu, ai mà đi xem!”

Tiêu Nghị dở khóc dở cười, hôm đó cậu phải tới công ty họp, bàn về bộ phim điện ảnh mới sắp tới, buổi công chiếu không thể đi, Lư Châu tự đến buổi công chiếu, Đỗ Mai đưa bốn kịch bản cho Tiêu Nghị chọn, buổi tối Tiêu Nghị mang về nhà, hỏi Lư Châu thế nào.

Lư Châu ngồi trên ghế sofa, hiển nhiên còn chưa lấy lại tinh thần, “Ngày mai dẫn em đi xem, anh bao rạp.”

Tiêu Nghị nói, “Không không, không cần, cùng xem với khán giả là được rồi. Hôm nay chị Đỗ đưa cho em bốn kịch bản, muốn anh nâng đỡ Ô Hằng Cổ, cậu ta đóng vai phụ, anh đóng vai chính.”

“Anh sẽ không nâng đỡ hẳn.” Lư Châu nói.

“Tại sao?” Tiêu Nghị thấy lạ hỏi.

Mặc dù Ô Hằng Cổ thông thạo kỹ năng trở mặt thật đấy, nhưng người là một chuyện mà công ty lại là chuyện khác chứ. Studio của Lư Châu trực thuộc công ty Đỗ Mai, ăn hoa hồng giảm thành 5%, giúp Đỗ Mai nâng đỡ người mới là chuyện đương nhiên. Hơn nữa khả năng lăng xê và phát hành của Đỗ Mai vẫn luôn rất mạnh, mạng lưới giao thiệp lại rộng, nếu như “Tần Sơn” được chị đầu tư, chắc chắn bây giờ đã không bị xếp lịch vào tháng Tư, mỗi ngày chỉ có bốn suất.

“Không sao giảng gì hết.” Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, “Không muốn hợp tác với Ô Hằng Cổ.”

Tiêu Nghị nói, “Nhưng em đã đồng ý rồi.”

Tiêu Nghị mới nói ra khỏi miệng đã trầm nghĩ, thôi xong rồi, chuẩn bị nghe mắng. Thế nhưng Lư Châu lại không nổi giận, cười nói, “Anh gọi lại từ chối là được, em nghe anh nói thế nào, lần sau cứ thế mà học nhé.”

Lư Châu quả thật đã trở nên điềm tĩnh hơn rất nhiều. Sau khi quay “Tần Sơn” xong, Tiêu Nghị cảm giác cả con người Lư Châu trở nên trầm tĩnh, bình thản vô cùng. Mặc dù thi thoảng cũng vẫn gào lên, nhưng bây giờ đã không còn nổi nóng với Tiêu Nghị nữa.

“Alo, chị Đỗ.” Lư Châu nói, “Là như vậy, tôi không nâng đỡ Ô Hằng Cổ được, đóng với hẳn, Tiêu Nghị sẽ không vui.”

Tiêu Nghị nháy mắt thấy sét giạt đùng đùng, suýt nữa thì thừa kế linh hồn gào thét của Lư Châu, thăm nghĩ chuyện này liên quan gì tới em chứ!

Lư Châu nói, “Aha đúng vậy, lúc đó cậu ấy không nói, về nhà thì khóc lóc, chị xem đi đều tại lần trước đi tung hint...”

Tiêu Nghị thấy hình tượng của mình lần này coi như xong rồi, Lư Châu lại nói, “Phải lấy hạnh phúc gia đình làm đầu thôi, ha ha được, không thành vấn đề, không thành vấn đề, ngoại trừ Ô Hằng Cổ, ai tôi cũng nâng.”

Lư Châu cúp điện thoại, nhìn Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị nhào tới tấn công hấn, Lư Châu lập tức cầm gói làm bia đỡ, “Em nghe anh nói! Em tạo phản à... em...”

Lư Châu nói với vẻ thích thú, “Đỗ Mai thật ra hiểu hết, chỉ là mượn có nói thẳng ra để chị ấy biết anh không muốn hợp tác với Ô Hằng Cổ thôi.”

“Được rồi.” Tiêu Nghị lật kịch bản xem, “Phim điện ảnh lần này... Chọn bộ tình yêu đô thị đi, nhất định không được đóng mấy phim hành xác nữa.”

Lư Châu nói, “Ừ, cái này đi, ‘Cầu hôn’, thế nào?”

Tiêu Nghị xem kịch bản, là một phim về tình yêu đô thị, nói về chuyện một người đàn ông đi cầu hôn, nhiều lần trải qua trăm núi nghìn sông, tìm bạn mượn nhà, mượn xe, cầu hôn một cô gái mình ngưỡng mộ.

“Được.” Tiêu Nghị nói, “Cái này đi, thù lao bốn triệu tám.”

“Tần Sơn” Lư Châu chỉ lấy hai triệu, rồi còn bù vốn tiền đầu tư, nhân tiện hoàn thành bước đi đầu tiên để tiến lại gần các vai chính. Tiêu Nghị nhận bộ này, kết quả là bận tới chân không chạm đất, một tuần sau mới thay

Lư Châu bàn xong, đoàn đội của Đỗ Mai tham gia. Lư Châu bỗng chốc như đã có mẹ, hình tượng mới thiết kế đo ni đóng giày cho bản thân, hợp tác giúp hắn chuyển đổi hình tượng, đi theo hướng người đàn ông trưởng thành.

Đỗ Mai lại chuẩn bị kế hoạch tuyên truyền cho Lư Châu, cha mẹ của Lư Châu đều ở nước ngoài, vì vậy phái thủy quân đi viết bài, tuyên truyền, giả bộ nói Lư Châu là công tử nhà giàu, tạo ra cảm giác hắn có rất nhiều tiền, thân sĩ, phong độ còn lãng tử.

Công tử nhà giàu ngày nào trải qua bao thăng trầm trong giới nghệ sĩ, giờ đây đã không còn quan tâm hơn thua, sống cuộc sống của người đàn ông sắp bước sang quãng mười năm lần thứ tư của cuộc đời, chín chắn, trưởng thành, điềm tĩnh, lắng đọng bản thân, tôi luyện kỹ năng diễn xuất.

“Nói y như anh sắp thành Phật vậy.” Lư Châu dở khóc dở cười, đọc bài tuyên truyền của Đỗ Mai.

Tiêu Nghị cũng thấy nói hơi quá, lên Tianya xem, bên dưới nói, “Vớ vẩn, mẹ của Lư Châu chẳng phải mở tiệm tạp hóa ở Canada à?”, sau đó hỗn chiến bắt đầu.

“Mẹ anh... Không, mẹ mở tiệm tạp hóa sao?” Tiêu Nghị hỏi.

Lư Châu nói, “Người Hoa ở Canada, tiệm tạp hóa thì thôi đi, là siêu thị đồ Trung Quốc. Lần sau dẫn em tới đó, muốn lấy gì thì lấy.”

“Vâng vâng!” Tiêu Nghị lập tức nói, cậu chưa từng được vào siêu thị muốn lấy gì thì lấy bao giờ, mặc dù bây giờ dạo phố với Lư Châu cũng muốn mua gì thì mua, nhưng cảm giác vẫn không giống nhau.

“Tần Sơn” công chiếu ba tuần sau sẽ ngưng, Tiêu Nghị xem doanh thu phòng vé, tuần đầu chỉ thu được hai triệu tư, trên Douban thì bôi đen vô

cùng hào hứng, có người nói bộ này doanh thu phòng vé thảm rồi, có người nói xem phim là để giải trí, ai muốn xem một bộ đau buồn như thế chứ.

Thất bại. Tiêu Nghị không nói gì, Lư Châu cũng không nói, bọn họ có mấy triệu tiền đầu tư ở trong này, nhưng Tiêu Nghị thấy đáng. Một tuần sau Lư Châu đưa Tiêu Nghị đi xem “Tần Sơn”, suýt tám giờ tối, lúc chọn chỗ ngồi gần như không có ai, chỉ có hai ba người.

Mọi người hầu hết đều xem phim 3D “Tinh Không Chiến Cảnh 3” ở rạp bên cạnh, ngay cả Tiêu Nghị nhìn thấy poster còn muốn xem, nhìn thật sự rất kích thích!

“Muốn xem bộ này?” Lư Châu hỏi Tiêu Nghị.

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, sao lại thần kinh như thế chứ?

“Không, xem ‘Tần Sơn’ đi.”

Lư Châu có thẻ VIP, xem phim không cần trả tiền, chọn hai vị trí tốt nhất, Tiêu Nghị nhìn xung quanh, còn năm phút nữa là phim chiếu, trong rạp chỉ có bảy người.

Mở màn là một khúc đàn nhị, lúc tiếng nhạc vang lên, Tiêu Nghị căn bản không thể tin nổi, đây chính là bài chủ đề do mình kéo vô số lần, cùng với tiếng nhạc vọng lại, ống kính quay lên bầu trời xanh nhạt và dãy núi hoàng thổ trùng trùng điệp điệp.

Màu sắc trải qua xử lý hậu kỳ, có vẻ bao la hùng vĩ hơn, đối lập cực kỳ rõ ràng, cảm giác giống như đập thẳng vào mắt, như mang linh hồn của con người kéo về thế giới cao nguyên Hoàng Thổ sáu mươi năm trước.

Tầm nhìn của ống kính rất rộng, khiến người ta có cảm giác tươi sáng, khoáng đạt, hàng chữ đầu tiên xuất hiện là.

Diễn viên chính: Lư Châu.

* * *

Lúc Tiêu Nghị nhìn thấy dòng chữ này, trong lòng vô cùng kích động, cảm xúc không thể khống chế được bộc phát.

Lư Châu mỉm cười, kéo tay vịn lên, vươn tay ôm Tiêu Nghị, hai người dựa vào nhau xem phim.

Cảnh đầu qua đi, chuyển về hướng nông thôn hoang vu, âm nhạc hướng về cây đàn nhị trên tay Vương Căn Bảo, cùng với sân khấu trong thôn, cộng thêm câu chuyện mà Tiêu Nghị đã đọc vô số lần trong kịch bản, nó là như thế nhưng cũng hoàn toàn khác biệt, là từng khoảnh khắc mà cậu và Lư Châu đã cùng nhau trải qua mỗi sớm chiều, vẫn là những cảnh ấy nhưng lại mang cảm giác hoàn toàn mới.

Sau khi con gái bị bắt cóc, Lư Châu tay cầm đàn nhị tay chống gậy, mò mẫm bước vào trong nhà. Ống kính quay ra ngoài sân, một lát sau, trong nhà vang lên tiếng hét tan nát cõi lòng.

Cảnh tiếp theo là phần mộ, Lư Châu đàn một bài tặng người vợ nằm trong lòng đất của mình.

Lư Châu và Tiêu Nghị đều khóc, Lư Châu lắc đầu nói, “Hôm công chiếu, mọi người ai cũng khóc nức nở.”

Trong phim, giọng nói của Vương Căn Bảo đã khàn, bắt đầu hành trình đi tìm con gái.

Cả câu chuyện xúc động và gay cấn, từ lúc hấn mắt tấm ảnh - chỗ dựa tình cảm duy nhất, đến khi phát hiện ra con gái của mình, thế nhưng chẳng ai nói, đó là con gái của hắn. Anh Trú hóa trang hoàn toàn khác với vợ của Vương Căn Bảo.

Đến cảnh cuối, bọn họ rút cuộc cũng về nhà, sinh sống trong ngôi nhà cũ, Vương Căn Bảo qua đời.

Sau đó không lâu, con cháu đầy đàn, linh hồn của Vương Căn Bảo và vợ ngồi trên chiếc ghế trước cửa nhà, nhìn cháu trai cháu gái chạy xung quanh.

* * *

Tiêu Nghị xoay đầu nhìn, trong rạp tính cả hai người họ, còn lại năm người, một cặp tình nhân đã bỏ về.

Credit xuất hiện, những khán giả còn lại dụi mắt, đứng dậy đi ra, Tiêu Nghị và Lư Châu lẳng lặng ngồi đó, cái tên thứ hai xuất hiện trong đoàn đội âm nhạc là Tiêu Nghị, xếp sau thầy Trần.

“Không tệ.” Lư Châu nói.

Tiêu Nghị suy nghĩ một chút, nói, “Được tham dự bộ phim này, cuộc đời em thế là mãn nguyện rồi.”

Sau khi credit chạy xong, Tiêu Nghị định đứng lên, Lư Châu lại ấn cậu xuống.

After credit! Có after credit!

Tiêu Nghị mỉm cười, chỉ tiếc mọi người đã đi hết rồi, chỉ còn hai dì lao công dọn vệ sinh.

Trên màn hình chiếu lại cảnh Lư Châu chơi nhảy ô với cô bé nhà hàng xóm, hai người xem lại đều cảm thấy ấm áp, sau đó lại đến cảnh Lư Châu ra chợ mua đồ, còn có cảnh mặc cả. Những cảnh này đều do Tiêu Nghị quay, được đạo diễn Sài đưa cho hậu kỳ cắt nối biên tập lại.

Hình ảnh Vương Căn Bảo dường như sống lại trên thân thể Lư Châu, tiếp đó là cảnh mọi người trong đoàn, có cả Trịnh Tiểu Thông, đứng chụp hình với bộ mặt đen thui.

“Có nhắm được giải gì không?” Tiêu Nghị hỏi.

Nếu doanh thu phòng vé không tốt, vậy thì đành mượn giải thưởng để an ủi thôi, Lư Châu suy nghĩ, lắc đầu, “Chắc là không, trong câu chuyện còn thiếu một chút, không để lại nhiều điều để người ta suy nghĩ, chú trọng đến lấy nước mắt người xem quá.”

Tiêu Nghị im lặng, cậu biết Lư Châu bây giờ đã không còn quan tâm đến những thứ đó nữa, thậm chí ngay cả những bình luận trên mạng về hắn, hắn cũng không quan tâm, Lư Châu đuổi người, “Đổi bộ mới nào! Bộ tiếp theo sẽ tốt hơn.”

Tiêu Nghị tràn đầy ý chí chiến đấu, nhưng hôm sau lại bị Đỗ Mai dội một gáo nước lạnh lên đầu.

“Cái gì?” Tiêu Nghị thấy không tin nổi.

Đỗ Mai bất đắc dĩ nói, “Bên đầu tư yêu cầu, tuy rằng rất quá đáng, nhưng... Tôi đang suy nghĩ phải làm thế nào từ chối bọn họ, hay là chò xem?”

Vai chính của “Cầu hôn” bị yêu cầu đổi người, đổi thành diễn viên do bên đầu tư đưa vào, Lư Châu lại phải diễn vai phụ. Tiêu Nghị nói, “Chuyện

này không thể được...”

“Doanh thu của ‘Tần Sơn’ không ổn.” Đỗ Mai nói, “Không thể tính là tác phẩm tiêu biểu của cậu ta.”

“Chị xem chưa?” Tiêu Nghị hỏi.

Đỗ Mai gật đầu, “Xem rồi, quay rất khá, diễn cũng tốt, nhưng bên đầu tư không chấp nhận điều này, hoặc họ chấp nhận nhưng sợ khán giả không chấp nhận.”

Cuối cùng doanh thu phòng vé của “Tần Sơn” chỉ được hơn mười ba triệu, hoàn toàn thất bại, Tiêu Nghị đọc bình luận, người xem lác đác, mọi người đều muốn xem phim vui vẻ, không ai thích dùng tiền đi mua nỗi buồn, chỉ có số ít người mới thích xem loại hình này.

“Tôi về bàn bạc lại.” Tiêu Nghị nói, “Nhưng tôi nghĩ khả năng không cao, nếu bên đầu tư không thừa nhận thực lực của anh ấy, tôi thà chờ còn hơn.”

Đỗ Mai nói, “Tôi sẽ cố gắng thương lượng với họ.”

Chương 47

Tiêu Nghị trở về nói chuyện, Lư Châu bèn nói, “Bỏ đi, dù sao cũng không thiếu tiền.”

Tiêu Nghị nghĩ một hồi vẫn thấy giận, hôm nay lúc tới công ty, lại bị người quản lý của Ô Hằng Cổ nói móc suốt. Nếu bây giờ Lư Châu trở lại một cái, địa vị của Ô Hằng Cổ nhất định sẽ khó bảo toàn, năm ngoái nhận phim điện ảnh, doanh thu phòng vé cũng bình thường thôi, đánh không lại Trịnh Tiểu Thông, năm nay Lư Châu trở về còn hồi sinh, Ô Hằng Cổ lập tức phải lo rồi, sợ Lư Châu giành mảng phim truyền hình với mình.

Tiêu Nghị nói, “Đề em đi hỏi lại tình hình xem sao.”

Hôm sau Tiêu Nghị đến công ty, bên Đỗ Mai vẫn chưa có tin tức gì, Đỗ Mai nói, “Nếu không thì nhận phim truyền hình?”

Tiêu Nghị nói, “Đề suy nghĩ.”

Ô Hằng Cổ đi vào, bây giờ cậu ta cũng có quyền ra vào phòng làm việc không cần xin phép, thấy Tiêu Nghị ở đây, theo bản năng muốn ra ngoài, nhưng lại nhớ ra mình là sao lớn nhất ở đây, hoặc là gần lớn nhất, bèn nở nụ cười âm áp như gió xuân với Tiêu Nghị.

“Anh Tiêu Nghị.”

“Ừm.” Tiêu Nghị cười, dời vị trí, “Ngồi đi.”

Đỗ Mai nói, “Cậu xem trước đi, Tiêu Nghị.”

Tiêu Nghị nhận kịch bản phim truyền hình, quay phim truyền hình thì thu tiền nhanh, Lư Châu tuy rằng không thiếu tiền ăn, nhưng trang trại rượu của hắn thì như cái động không đáy, thỉnh thoảng lại có cuộc gọi đến cần mấy triệu, Lư Châu nói có thời gian thì sẽ đưa Tiêu Nghị đến trang trại chơi, nhưng đến giờ vẫn chưa có cơ hội.

Tiêu Nghị vừa xem kịch bản vừa nghe điện thoại, là người phụ trách quỹ công ích hợp tác với Lư Châu gọi tới, cần một khoản chi.

“Được, cần bao nhiêu?” Tiêu Nghị đứng dậy ra hành lang nghe điện thoại, “Sắp tới có hoạt động à?”

Lư Châu đã đồng ý rồi, Tiêu Nghị nói, “Quảng cáo công ích lần này chúng tôi phải xếp lịch, đến lúc đó sẽ cho anh biết thời gian, đúng vậy, không thể tới Tứ Xuyên được, dạo này anh ấy bận quá.”

Người quản lý của Ô Hằng Cổ đến, nghe Tiêu Nghị nói chuyện điện thoại xong bèn hỏi, “Dạo này Lư Châu bận lắm à?”

Câu hỏi không hề có ý tứ khách sáo, Tiêu Nghị cười nói, “Đúng vậy.”

“Phải dưỡng thương cho tốt vào.” Người kia nói, “Đừng quay mấy bộ vất vả quá, lớn tuổi rồi không chịu nổi đâu.”

“Cảm ơn.” Tiêu Nghị nói, “Còn gì cần phân phó không?”

Người kia cười vỗ vai Tiêu Nghị, “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, về nói với Lư Châu, biết điều về nhà nghỉ hưu đi.”

“Ô Hằng Cổ nhà anh.” Tiêu Nghị lại gằn nói, “Có một ngày cũng sẽ như vậy, rồi sau này cũng có người quản lý của hậu bối, nói với anh, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, Ô Hằng Cổ nên về đi, đến lúc đó phải kiểm chế bản thân nha, đừng có tát người ta.”

“Chờ xem.” Người kia nhỏ giọng đáp.

Ô Hằng Cổ đi ra.

Tiêu Nghị nhìn cậu ta, lại nhìn người quản lý, lông mày khẽ nhướng lên, “Tôi là người như thế, có sao nói vậy, chưa bao giờ lòng vòng, có đắc tội chỗ nào thì đến mà đánh tôi này!”

Người kia, “...”

Tiêu Nghị quay về phòng làm việc, nói với Đỗ Mai, “Chị Đỗ, tôi suy nghĩ rồi, cứ chọn phim điện ảnh đi, chúng tôi bỏ tiền vào đầu tư. Tôi về bàn bạc với anh Châu, không được thì đổi nhà đầu tư.”

“Tiền thù lao của Lư Châu quá cao.” Đỗ Mai hơi nhức đầu, “Những mười triệu, máu chót là bộ cậu ấy đóng vai phụ thì thành công, ‘Tần Sơn’ lại đuối, tôi nói lời này cậu đừng giận...”

“Không đâu.” Tiêu Nghị cười nói, “Bây giờ chị nói anh Châu hết thời anh ấy cũng không giận chị, anh ấy nói chuyện với Trịnh Tiểu Thông còn nói là mình đã khiến Tiểu Thông vất vả.”

Đỗ Mai cười ha ha, “Nhờ cậu uốn nắn đây.”

Tiêu Nghị suy nghĩ, lát sau nói, “Hay vẫn là mười triệu, thù lao là năm triệu, còn năm triệu coi như tiền góp cổ đông?”

Đỗ Mai nói, “Để tôi hỏi, cậu chờ một lát.”

Tiêu Nghị thầm nghĩ quả nhiên là chê tiền thù lao của Lư Châu đắt, chuyện này hôm qua hắn và Lư Châu vừa bàn xong, máu chót Lư Châu bây giờ là nhà sản xuất, trong nhà có hai người, rồi tiền xe tiền nhà, một năm

phải chi tiền triệu, nhìn tài sản bị ăn mòn từng chút một, ít nhiều Tiêu Nghị cũng thấy bất an.

Đã quen cuộc sống một năm thu nhập hơn mười triệu, muốn xuống giá kiêu gì cũng không được, Lư Châu tuy ngoài miệng nói sao cũng được, nhưng cũng không thể bán xe đời mấy trăm nghìn chứ? Nếu không dám truyền thông sẽ bu vào thọt cho chết. Bản thân Lư Châu cũng mong mình có thể đóng nhiều phim điện ảnh, một công đôi việc.

“Cầu hôn” là bộ hợp với hần nhất bây giờ, cũng phù hợp với đường đi thay đổi hình tượng của Đỗ Mai.

Đỗ Mai hỏi, “Bên kia hỏi các cậu còn muốn đầu tư không?”

“Tài chính năm triệu.” Tiêu Nghị nói, “Tính luôn tiền thù lao, tổng cộng mười triệu.”

Đỗ Mai hớn hờ nói, “Lư Châu quả nhiên còn hào phóng hơn tôi, hôm qua tôi vẫn còn đang do dự.”

Tiêu Nghị nói, “Tôi về bàn lại với anh ấy, mấy ngày nữa ký hợp đồng sau.”

Đỗ Mai suy nghĩ một lúc, nói, “Tiêu Nghị, cái này... Chuyện này tôi chỉ kể cho cậu nghe, không kể với Lư Châu. Bộ này hôm qua người quản lý của Ô Hằng Cổ tìm tôi đòi diễn rất lâu.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, hèn chi muốn đốp chát thẳng vào mặt tôi, vai nam chính của “Cầu hôn” rất tốt, vừa dịu dàng vừa thắm thiết, lại thân sĩ phong độ, còn lễ phép, thật ra nếu nói lựa chọn hàng đầu thì phải là Lê

Trường Chinh mới đúng, bởi vì Lê Trường Chinh là thụ... Lư Châu là công, được rồi, công cũng được.

Nhưng Lư Châu nếu đóng được bộ này, năm sau phát sóng vào lễ tình nhân, hẳn có thể kết giao với bọn họ hạ gục hết những người khác, đạo diễn giỏi còn có biên kịch trứ danh, không thể thất bại được.

“Tôi biết rồi.” Tiêu Nghị đáp.

Tiêu Nghị về nhà, bàn chuyện chuẩn bị tiền đầu tư với Lư Châu, bảo hẳn mấy ngày nữa chờ gọi đi ký hợp đồng. Tiêu Nghị bây giờ đã thành thạo công việc, tiền của Lư Châu đều qua tay cậu, cách Lư Châu trượt từ đỉnh cao xuống dốc đã hai năm, cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của họ không tốn nhiều lắm, nhưng các loại đầu tư thì thiếu hụt đi nhiều, tính luôn đầu tư bộ “Tần Sơn”, rồi bên trang trại rượu, đầu tư bên công ích, tài sản của Lư Châu bị bào đi gần hai chục triệu. Chỉ có một phiếu thu duy nhất là tiền thù lao tám trăm ngàn của bộ “Cuộc chiến bình minh”, và hơn hai triệu tiền thù lao của “Tần Sơn” do là diễn viên chính.

Hai chục triệu không phải con số nhỏ, tuy rằng Lư Châu có chuẩn bị đường lui cho mình, nhưng nếu sang năm doanh thu phòng vé không khởi sắc thì tốt nhất là chuẩn bị tinh thần dựa vào Tiêu Nghị sống qua ngày.

Đạo này số người nhờ Tiêu Nghị viết ca khúc tăng lên rất nhiều, Đỗ Mã đã lâu không gọi điện tới.

“Lúc trước sợ hai ông lại cãi nhau...” Đỗ Mã nói, “Vẫn không dám gọi điện cho ông.”

Mấy lần Tiêu Nghị có tìm Đỗ Mã, xin lỗi hẳn chuyện mình từ chối Lê Trường Chinh, lần nào Đỗ Mã cũng cười nói không sao, chuyện làm ăn không có liên quan gì đến tình cảm, sau này có thể tiếp tục hợp tác mà.

Ngày ấy Tiêu Nghị rời công ty tự tạo lập vị trí riêng, bây giờ mới trở lại, Đỗ Mã nói, “Về là tốt rồi, Lư Châu gần đây có dự định gì không? Lần trước Lê Trường Chinh còn bảo ‘Tần Sơn’ rất cảm động, hấn tiếc hùi hụi vì bỏ lỡ bộ phim này.”

Tiêu Nghị nói, “Mà thất bại mất rồi, haizz, phim hay mà chẳng ai xem.”

Đỗ Mã nói, “Tôi đoán nhà sản xuất với giám chế không thềm để tâm đâu.”

“Đúng là không để tâm thật.” Tiêu Nghị dờ khóc dờ cười.

Đỗ Mã nói, “Lê Trường Chinh đóng một bộ phim mới, muốn tìm người đáng tin cậy nhờ viết bài hát, ông làm không?”

“Không.” Lư Châu đáp không chút nghĩ ngợi: “Báo tin, đây là điều hấn phải làm, món nợ hấn nợ chúng ta lớn lắm.”

Tiêu Nghị đáp, “Để tôi suy nghĩ.”

“À.” Đỗ Mã nói, “Có chuyện tôi phải nhắc nhở ông.”

“Chuyện gì?” Tiêu Nghị hỏi, cậu có dự cảm Đỗ Mã gọi đến là có chuyện muốn nói, bên kia đầu dây dường như đang suy nghĩ điều gì.

“Người quản lý của Ô Hằng Cổ.” Đỗ Mã nói, “Và người quản lý của Trương Hân Nhiên, muốn hợp lại đối phó với hai người.”

“Không phải chứ.” Tiêu Nghị theo bản năng nghĩ tới cái chuyên mục khai chuyện của sao “Sáng thứ Hai”. Đỗ Mã nói, “Ông giành phim của Ô Hằng Cổ, giờ hấn hận ông gần chết, lúc ông với Lư Châu ở chung thì cẩn thận chút, đừng để người ta tuôn tin ra.”

“Ừ.” Tiêu Nghị đang suy nghĩ phải làm sao nói với Lư Châu, đáp, “Cảm ơn cảm ơn.”

Đỗ Mã nói, “Đừng khách sáo, là Lê Trường Chinh kêu tôi nói với ông, hồi đầu tôi cũng không biết chuyện này, Tề Toàn và Thường Thế Thanh còn muốn mượn hơi hấn đôi phó Lư Châu, nhưng bị hấn cười đùa cho qua.”

Tiêu Nghị luôn miệng nói cảm ơn, cúp điện thoại đi xuống dưới nhà, thầm nghĩ nguy hiểm thật. Cậu nói với Lư Châu chuyện này, hấn cười nhạt, có vẻ muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi.

Tiêu Nghị hỏi, “Có viết nhạc cho Lê Trường Chinh không?”

“Không.” Lư Châu đáp không hề nghĩ ngợi, “Mặt báo, đây là điều hấn phải làm, hấn nợ chúng ta rất nhiều.”

Tiêu Nghị ừ, “Vậy trong khoảng thời gian này chúng ta hạn chế ra đường đi, tránh cho chó săn chụp hình, em cũng không muốn lên đầu trang giải trí ‘Sáng thứ Hai’ đâu.”

Lư Châu nói, “Đỗ Mai có thể ém tin này đi, em yên tâm, bên Lê Trường Chinh cũng sẽ tìm người ém đi cho chúng ta. Chạy tới Tân Quang Thiên Địa để làm cái gì kia còn chả bị tung tin, em sợ cái méo gì. Ông đây vì cứu cái mạng nhỏ của hấn, suýt nữa đã tèo đời luôn.”

“Được rồi.” Tiêu Nghị nói.

“Được rồi.” Lư Châu liếc mắt nhìn Tiêu Nghị.

“Sao?” Tiêu Nghị hỏi.

Lư Châu nói, “Thôi bỏ đi.”

Tiêu Nghị, “???”

Lư Châu vừa rung đui đắc ý lướt iPad, vừa ngâm nga.

Tiêu Nghị hô, “Chuyện gì chứ!!! Nam thần! Em tò mò chết được! Moa moa!”

Lư Châu, “...”

“Em còn như vậy nữa.” Lư Châu nói, “Anh sẽ... sẽ...”

“Bỏ em.” Tiêu Nghị thành khẩn nói.

Lư Châu nói, “Đúng vậy, bỏ em.”

“Có tin gì tốt hả?” Tiêu Nghị hỏi.

“Cũng không có gì.” Lư Châu nói, “Nhìn em rất muốn biết như vậy, anh sẽ nói cho em biết, là về chuyện kết hôn, anh liên hệ được rồi.”

Tiêu Nghị hỏi, “Phải đi dân sao?”

Lư Châu đáp, “Không cần, đi du lịch rồi kết hôn là được, không sao hết.”

Tiêu Nghị như nở hoa trong lòng, Lư Châu lại nói, “Nhưng cũng chưa chắc đâu, anh cảnh cáo em, phải tranh thủ biểu hiện cho tốt vào.”

Tiêu Nghị đáp, “Vâng vâng, em nhất định sẽ cố gắng! Bao giờ?”

Lư Châu nói, “Còn có buổi họp phải tham gia nữa cơ, tới Hàng Châu họp xong rồi đi.”

“Hả?” Tiêu Nghị hỏi, vẫn còn chưa phản ứng kịp, “Buổi họp gì? Gần đây có hoạt động gì à?”

“Chưa chắc sẽ thuận lợi.” Lư Châu nói, “Không thuận lợi sẽ không kết hôn nữa.”

Tiêu Nghị, “???”

Lư Châu chăm chú xem iPad, thuận miệng nói, “Liên hoan phim Kim Kê Bách Hoa.”

Tiêu Nghị: “...”

Lư Châu nói, “Haizz, anh đã bảo không muốn đi rồi nhưng vẫn đề cử anh.”

“Đề cử cái gì?” Tim Tiêu Nghị đập như trống đánh.

“Tần Sơn.” Lư Châu ném iPad qua một bên, “Một là nam chính xuất sắc nhất, một là nhạc phim hay nhất, còn lại không có liên quan tới chúng ta... Ê, bà xã! Em đừng làm anh sợ!”

Tiêu Nghị ngất xỉu rồi.

Tiêu Nghị nhìn danh sách đề cử, “Hoài Nam Tử” của Lê Trường Chinh, “Không kịp từ biệt” của Trịnh Tiểu Thông, “Ứng Phi” của Hồ Dương và “Tần Sơn” của Lư Châu. Trịnh Tiểu Thông và Lê Trường Chinh hai ảnh đế PK, Hồ Dương là thảm nhất, nhưng nói không chừng Hồ Dương lại đoạt giải, bởi vì doanh thu phòng vé của “Tần Sơn” thật sự rất thê thảm.

Lư Châu nhận bộ “Cầu hôn”, tham gia vào đoàn phim, lần này thời gian quay không dài, hơn nữa còn quay chủ yếu ở Thiên Tân, bên tàu và tô giới của một thời xa xôi đó khiến người ta có một cảm giác rất khác. Vào đoàn xong, Tiêu Nghị ngày nào cũng ăn ăn uống uống, điều kiện cũng thoải mái, chẳng hề cực khổ.

Lư Châu so với lúc trước càng nam tính hơn, đôi mắt của hắn rất sâu, không còn dáng vẻ non nớt của tiểu sinh, “Tần Sơn” giúp hắn thoát xác hoàn toàn, từ một thần tượng thành một nghệ sĩ có thực lực, lần này Tiêu Nghị lựa chọn một loại nhạc cụ phù hợp với vai chính Hoàng Đại Vĩ - Kèn Harmonica.

Buổi chiều không có cảnh quay, Lư Châu và Tiêu Nghị sẽ ra bến tàu đi dạo, Tiêu Nghị ngồi trên ghế băng ngắm mặt trời lặn, thổi kèn cho Lư Châu nghe, Lư Châu như một người đàn ông dịu dàng, khoác vai cậu giữa chiều mùa hè, đeo kính râm, như đang suy nghĩ điều gì, tranh thủ trải nghiệm tâm trạng của nhân vật luôn.

Cuối tháng Mười, sắc thu chính thức trở lại, buổi lễ trao giải Kim Kê Bách Hoa khai mạc ở Hàng Châu, trong bốn ngày đó, vì còn phải quay phim, Lư Châu chỉ có thể nhờ quản lý đoàn phim xếp lại thời gian biểu lại. Tiêu Nghị bỏ lại nhóm trợ lý ở đoàn, mua vé máy bay cùng Lư Châu bay đến Hàng Châu.

Cho đến trước khi lên máy bay, bọn họ vẫn chưa biết ai sẽ được nhận giải, giải thưởng lần này được quản lý rất nghiêm, những chuyên gia trong tổ hội đồng đều không tiết lộ ra ngoài, Đỗ Mai đã đi nghe ngóng nhiều lần, cuối cùng đối phương chỉ nói: Cứ kêu Lư Châu đến là được.

Đỗ Mai lại đi hỏi thăm, kết quả ba người khác trong tổ cũng nói vậy, lúc này thì đành chịu. Ô Hằng Cổ cũng được trúng tuyển vai nam phụ xuất sắc, nhưng giải này thì được trao cho nhiều người, không có tác dụng gì to tát.

Cho dù có được nhận giải hay không, thì các chương trình tập trung ngôi sao, nhà sản xuất, các nhà đầu tư, các ông chủ công ty điện ảnh... thế này thì phải đi. Lư Châu muốn tồn tại được trong giới điện ảnh, nhất định

phải đến kết giao với bọn họ, cho dù cả buổi trao giải bị ghê lạnh cũng phải chấp nhận.

Tiêu Nghị xuống sân bay bèn đi lấy xe, người đón khách đi tới, đưa chìa khóa cho Tiêu Nghị, rồi ở lại sân bay chờ Ô Hằng Cổ.

“Còn tới hơn bốn tiếng nữa.” Lư Châu nói, “Tuyệt đối phải bình tĩnh, đừng có căng thẳng.”

“Còn phải trang điểm!” Tiêu Nghị kêu thảm thiết, “Thay quần áo nữa!”

Lư Châu nói, “Một tiếng là đủ rồi...”

Kết quả Tiêu Nghị vừa xuống cao tốc thì bị mắc trên đường đến Hàng Châu vì kẹt xe.

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị, “...”

“Còn bao lâu?” Lư Châu hỏi.

Tiêu Nghị nói, “Hai tiếng rưỡi.”

Bọn họ đã bị kẹt ở đây nửa tiếng, Lư Châu nói, “Bỏ đi, xoay đầu xe lại, không đi nữa, anh dẫn em tới chùa Linh Ân bái Phật.”

“Bây giờ không quay đầu xe được.” Tiêu Nghị xoay đầu nhìn ra sau.

Lư Châu đành phải ngồi chờ, Tiêu Nghị mở điện thoại, đặt trên chỗ sạc điện, Lư Châu kéo vài cái, thấy bảng vote ảnh đế, số phiếu của Hồ Dương rất cao.

“Không đi nữa.” Lư Châu nói, “Quay phim vì bản thân thấy vui, doanh thu phòng vé, giải thưởng gì gì đó, không hứng thú lắm.”

“Anh nhất định được.” Tiêu Nghị nói.

“Không được.” Lư Châu liếc Tiêu Nghị, “Em có biết tại sao điểm vote của Hồ Dương cao như thế không?”

Tiêu Nghị hỏi, “Tại sao?”

Lư Châu đáp, “Người quản lý của hắn đã biết tin tức nội bộ, giải nam chính xuất sắc nhất lần này nhất định là hắn, em xem dư luận mấy hôm nay xem, chính là do quản lý của công ty hắn làm ra để lãng xê đó.”

“Chưa chắc.” Tiêu Nghị nói, “Kết quả chưa công bố, chị Đỗ chẳng phải cũng nói rồi sao, lỡ bên Hồ Dương nhận sai tin thì sao?”

“Ba hắn là người của chính phủ.” Lư Châu nói, “Hỏi thăm một kết quả giải thưởng có gì khó?”

Tiêu Nghị và Lư Châu bị kẹt trong xe, cả hai đều im lặng, Tiêu Nghị lên tiếng, “Trước đây em đã xem lần đầu tiên anh tham gia lễ trao giải Bách Hoa, khi đó Kim Kê và Bách Hoa còn chưa được sáp nhập.”

Lư Châu ngồi suy nghĩ, “Đây là bộ thứ hai được đề cử giải nam chính xuất sắc nhất.”

“Ừm.” Tiêu Nghị nói, “Lần trước em thấy anh cứ đinh ninh mình được giải, kết quả lại không, điên lên bỏ về luôn, cũng không cho phóng viên chụp ảnh.”

“Lúc đó có người muốn chơi anh.” Lư Châu nói, “Anh thật sự nghĩ mình được, khoảng thời gian đó anh còn trẻ mà đã thành danh, nghĩ trên đời

không ai bì nổi, con mắt lúc nào cũng ngược lên trên, nịnh bợ Trịnh Tiêu Thông, đập Lê Trường Chinh, bên cạnh không có lấy một người bạn. Càng không có em.”

Tiêu Nghị và Lư Châu nhìn nhau, Lư Châu suy nghĩ một chút, “Bây giờ thì thật sự không sao, vất vả mới tới Hàng Châu một lần, chi bằng dẫn em đi chơi một vòng.”

Lư Châu mỉm cười, Tiêu Nghị nói, “Thật ra giải nhạc phim hay nhất em cũng chưa chắc có được, nhưng em muốn đi, đã lâu không gặp chị Á Tình với anh Tiêu Thông rồi, chị Đỗ cũng ở đó.”

Lư Châu không nói gì, Tiêu Nghị lại nói, “Nếu quả thật không sao, thì anh càng phải đi, Hồ Dương nhận giải, chúc mừng hấn, không phải tốt sao? Với lại em cứ cảm thấy, lỡ như giải nam chính xuất sắc nhất là anh thì sao?”

“Đúng vậy.” Lư Châu gật đầu nói, “Đi thôi.”

“Không đi được.” Tiêu Nghị bó tay nói, “Tắc đường.”

Lư Châu, “...”

Hai người bỗng nhiên cười phá lên, Tiêu Nghị gục lên tay lái, cười tới chảy nước mắt, Lư Châu ôm Tiêu Nghị, hôn lên môi cậu.

“Đời người giống như một bộ phim.” Lư Châu cười nói, “Bộ phim cũng giống như đời người, em mãi mãi chẳng biết một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì, tựa như mười hai năm trước, lần đầu tiên được đề cử, anh không ngờ mình sẽ được đề cử lần thứ hai, ngồi ở đây, và cùng người yêu của anh, bị tắc đường.”

“Đi thôi.” Tiêu Nghị nhún ga, “Có thể đi rồi.”

Dòng xe di chuyển như rùa bò, bọn họ tắc hai tiếng, rốt cuộc cũng bò đến nơi, Tiêu Nghị dừng xe trước cửa sau, “Anh xuống xe trước đi, em đi đỗ xe rồi tìm chị Đỗ luôn, lát nữa tìm anh.”

“Có đói không?” Lư Châu nói, “Đói thì kiếm đồ ăn trước đi, tiện thể mua ít lương khô luôn.”

Sau khi trang điểm thì không được ăn, nhưng hai người ở trên máy bay ăn rất ít, Tiêu Nghị lái xe vào bãi, bảo vệ nói đã hết chỗ, bảo Tiêu Nghị đến tòa nhà bên cạnh tìm chỗ.

Tiêu Nghị đành phải xoay đầu xe tìm đường, trời đã tối, mọi người chen chúc bên ngoài hội trường Hàng Châu, cậu một mình lái chiếc xe to vào hầm, thấy không ít người đi bộ hai bên, bèn chú ý tránh người.

Tiêu Nghị còn đang miên man suy nghĩ về chuyện Lư Châu, bỗng hơi chán nản không muốn đi, để Lư Châu ngồi ở dưới, khoảnh khắc nghe Hồ Dương nhận giải, nhất định sẽ rất buồn.

Lúc Tiêu Nghị xuống xe, một người đi về phía cậu, Tiêu Nghị cầm chìa khóa, ngẩn ra mắt mấy giây.

Người kia vung tay đâm cậu một cái, Tiêu Nghị hô lên một tiếng, bị đánh văng lên cửa xe, sau đó có năm sáu người chạy tới, Tiêu Nghị còn chưa ý thức chuyện gì xảy ra đã bị đá một cước, cú đá đó nhằm trúng vào dạ dày, cả người Tiêu Nghị co giật.

Bị người chơi đều rồi, suy nghĩ đầu tiên của Tiêu Nghị chính là bỏ chạy, trong hai ba giây ngẩn ngui, cậu vừa chạy được một bước đã bị người phía sau đạp vào lưng, Tiêu Nghị đập đầu xuống đất.

“A!” Tiêu Nghị hét lên, xoay người lao vào tên cầm ống nước đang xông tới, túm lấy hấn đấm mạnh, không biết đã chịu bao nhiêu quyền cước, Tiêu Nghị dùng hết sức mình nhè vào mặt hấn mà đấm, sau gáy lại bị đánh một cái, cảm giác như mình sắp bị đánh chết đến nơi, cậu ọc một cái ói ra khắp người tên đó, ngay sau đó xoay người bắt đầu chạy.

“Lư Châu!! Lư Châu –!!” Tiêu Nghị điên cuồng hét, nhóm người kia đuổi theo phía sau, chưa đến nửa phút ngắn ngủi, Tiêu Nghị chạy bằng cả ý chí và sức lực, cậu chỉ biết mình phải chạy ra khỏi tòa nhà này mới sống được, nếu không với đám người này, cậu chỉ có nước chết mà thôi.

Nếu như cậu chết ở đây, Lư Châu nhất định sẽ phát điên!

Tiêu Nghị lôi hết sức bình sinh ra chạy, toàn thân đau nhức, lúc chạy ra khỏi cửa hầm, có một chiếc xe lao đến, đèn xe rọi vào mặt Tiêu Nghị, Tiêu Nghị lập tức che mắt theo phản xạ nhào qua một bên, nhóm người kia đuổi theo phía sau, Tiêu Nghị thầm nghĩ, toi rồi.

Nhưng cửa xe mở ra, một tiếng hét phẫn nộ cùng cực vang lên, Lư Châu đến rồi!

Tiêu Nghị không kịp nghĩ Lư Châu làm cách nào tìm được chỗ này, tên cầm ống nước đang định đánh vào gáy cậu, Lư Châu nổi giận gầm lên, túm lấy thắt lưng hấn, vác lên vai ném đối phương vào chiếc xe khác, tiếng kính vỡ ào ào vang lên.

Khắp nơi là tiếng còi cảnh báo âm ã, Lư Châu một tay kéo Tiêu Nghị lên xe, sau đó cửa xe khóa lại, Tiêu Nghị dựa vào cửa sổ thở dốc, thấy một người đàn ông khác xuống xe, cất điều khiển từ xa, tháo kính đen xuống ném qua một bên, chính là Trịnh Tiêu Thông mình mặc bộ vest, một cú liên hoàn cước, đá đối phương văng ra xa.

Kính râm của Lư Châu không biết đã văng đi đâu, hấn xông lên, vớ lấy ống nước, hét lên một tiếng, đánh cho một tên đang xông tới mặt mũi nở hoa.

“Đi!” Trịnh Tiểu Thông chạy tới giữ Lư Châu, kéo hấn về.

Đôi phương có năm sáu người, bị Lư Châu đánh cho lãn lóc, Lư Châu lui về trước xe, Trịnh Tiểu Thông dùng điều khiển mở cửa, hai người lập tức leo lên, Lư Châu cầm lái, đạp chân ga, bánh xe phát ra tiếng rít chói tai, lao về phía đám người nọ.

Trịnh Tiểu Thông quát lên, “Dừng lại!”

Đám người kia đỡ đồng bọn bị thương chạy thoát qua lối đi an toàn, cơn giận của Lư Châu không kiềm chế được, hấn nắm vô lăng thờ dốc, đâm một quyền lên đó.

“Đi!” Trịnh Tiểu Thông mắng, “Nồi điên cái gì!”

Lư Châu đành phải quay xe lại, Trịnh Tiểu Thông ngồi phía sau xem xét Tiêu Nghị, Tiêu Nghị bị đánh sưng mắt, mặt trầy xước, dưới lỗ tai còn chảy máu.

“Em không sao.” Tiêu Nghị nói.

“Có bị đánh vào đầu không?” Trịnh Tiểu Thông lạnh lùng hỏi.

“Không.” Tiêu Nghị đáp.

“Về tìm trứng gà lãn đi.” Trịnh Tiểu Thông tựa vào lưng ghế, đưa lời khuyên như lão đại, “Nam tử hán, bị thương coi như cơm bữa, bị đánh mãi sẽ thành quen.”

Mắt Lư Châu còn ầng ậng nước, liếc nhìn Tiêu Nghị, hết như một đứa trẻ đang đau khổ.

“Khóc cái méo gì.” Trịnh Tiểu Thông nói, “Cậu có phải đàn ông không hả!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị cười ha ha, hỏi, “Hai người sao lại tìm được em?”

Trịnh Tiểu Thông nói, “Phát tài tìm cậu cả buổi chẳng thấy, tôi nói có thể là sang hầm đậu xe bên này.”

Lư Châu nói, “Tới bệnh viện đi.”

“Đi bệnh viện cái gì chứ!” Tiêu Nghị và Trịnh Tiểu Thông đồng thanh nói.

Tiêu Nghị lại cười ha ha, Trịnh Tiểu Thông nói, “Tới hội trường ngồi cho tôi! Đợi nhận giải xong tôi kéo Tề Toàn và Thường Thê Thanh công ty của các cậu ra, ba mặt một lời, để xem hai người họ dám không ra không!”

Lư Châu lái xe đến bên ngoài hội trường, trợ lý của Trịnh Tiểu Thông vẫn đang chờ ở đó, một đám ký giả chú ý muốn qua chụp ảnh, Trịnh Tiểu Thông ném mũ qua, “Tiêu Nghị đội nón vào, đừng nói gì hết, che một bên mặt, lướt qua bọn họ đi vào trong.”

Tiêu Nghị dùng khăn ướt lau mặt, kéo thấp vành mũ, Lư Châu dừng xe lại trước thảm đỏ, xuống xe trước, sau đó đi đến chỗ ghế phụ mở cửa xe ngay trước mặt mọi người.

Trợ lý mở cửa cho Trịnh Tiểu Thông, Trịnh Tiểu Thông gật đầu chào ký giả, ngậm điều thuốc, đi dọc theo thảm đỏ, Lư Châu khoác vai Tiêu

Nghị, Tiêu Nghị kéo mũ che gần hết mặt, nghiêng đầu, khẽ cười gật đầu chào, lộ ra bên má trái không bị thương, quay sang phóng viên cười cười dưới sự che chở của Lư Châu.

Đèn flash điên cuồng chớp, đi vào hội trường, Đỗ Mai vội vã chạy tới, đón cậu vào phòng nghỉ ngơi.

“Tôi vừa mới nghe được tin tức.” Đỗ Mai nói, “Giải nam chính xuất sắc nhất là Hồ Dương, nữ chính xuất sắc nhất là Ninh Á Tình. Nhưng có một tin tốt, ‘Tần Sơn’ cầm giải nhạc phim hay nhất, tôi và đạo diễn Sài bàn bạc rồi, lát nữa để Tiêu Nghị thay mặt cả đoàn lên...”

Lư Châu chẳng nói gì, sắc mặt cực kì tệ, Đỗ Mai còn giật mình hơn, “Sao lại thành ra thế này? Xảy ra chuyện gì thế?!”

Một nam sinh đi tới, “Đề tôi xem.”

Tiêu Nghị để hẳn xem, nghe giọng thì nhận ra là Dịch Nhạc, Dịch Nhạc tìm thuốc bôi cho Tiêu Nghị, một lát sau mọi người trong công ty đều ra khỏi phòng nghỉ, Dịch Nhạc đưa lại thuốc cho Lư Châu.

Mắt Lư Châu đỏ hoe, cẩn thận bôi thuốc cho Tiêu Nghị.

“Bất cần quá.” Tiêu Nghị nói, “Xin lỗi...”

Lư Châu ôm lấy Tiêu Nghị, nức nở trong im lặng, sau đó ôm cậu thật chặt, vuốt vuốt mái tóc, Tiêu Nghị thì lại cười, “Giải nhạc phim hay nhất nè.”

“Lê Trường Chinh nói cho anh biết.” Lư Châu nức nở, “Lúc anh nghe được tin, mừng như điên, cho nên anh... Một giây cũng không kìm được, muốn đi tìm em, báo cho em tin vui. Không ngờ, không ngờ...”

“Anh thay em lên nhận đi.” Tiêu Nghị nhỏ giọng nói, “Em không ra, anh đi.”

Bên ngoài gõ cửa, Đỗ Mai đi vào, đạo diễn Sài cũng đi cùng.

Hai người đều không nói gì, đạo diễn Sài suy nghĩ, “Hay là Tiểu Lu lên nhận đi.”

Đỗ Mai nói, “Địch Nhạc giúp cậu chuẩn bị bản thảo rồi, tới lúc đó Lu Châu thay Tiêu Nghị lên nhận giải.”

Chương 48

"Đi thôi." Tiêu Nghị nói, "Đưa bản thảo cho em xem, không sao hết, tới lúc đó em và đạo diễn Sài tới hàng ghế cuối nhìn anh."

Lư Châu không nói gì, Đỗ Mai cầm bản thảo tới, Tiêu Nghị sợ Lư Châu lên sân khấu sẽ quên lời, hỏi, "Có thể nhớ hết không?"

"Được." Lư Châu nói.

Tiêu Nghị nói, "Chuyện của chúng ta về nhà rồi nói, em được anh nâng đỡ, nên người nhận giải thay em không ai hợp hơn anh cả."

Lư Châu bị chọc cười, "Đây là giải của cả đoàn mà dám nói vậy trước mặt đạo diễn Sài, em không thể khiêm tốn một chút sao?"

Đạo diễn Sài cười ha ha, khoát tay nói không sao không sao. Thấy hai người trò chuyện say sưa, ông và Đỗ Mai ra ngoài trước. Tiêu Nghị ngượng ngùng, "Đúng, là tác phẩm của thầy Trần."

Lư Châu nhìn Tiêu Nghị, rồi lại nhìn bản thảo trong tay.

"Hãy chờ anh trả thù cho em." Lư Châu nói, "Không dạy cho Tề Toàn và Thường Thế Thanh một bài học thì anh sẽ bỏ luôn giới giải trí."

Tiêu Nghị nói, "Ừm, nhưng vẫn phải học bản thảo trước đã."

"Vẫn ổn mà." Lư Châu và Tiêu Nghị ngồi đối diện nhau trên sô pha, Lư Châu nói, "Em có nghe Lê Trường Chinh nói gì không?"

“Không nghe.” Tiêu Nghị nói, “Chẳng qua em thấy hôm nay mình đến đây nhất định sẽ gặt hái được gì đó, không hiểu sao lại cảm thấy vậy, có lẽ là trực giác... Quay một bộ phim vất vả nhưng nào, tuy không được nhiều tiền, nhưng hàng tốt vẫn là hàng tốt... Cho nên...”

Tiêu Nghị có chút áy náy, bộ phim này không thể giúp Lư Châu lấy ảnh đế, ngược lại người được thành tựu là mình.

Nhưng đời người còn dài, sau này bọn họ còn rất nhiều thời gian, rất nhiều cơ hội, có thể cùng nhau nỗ lực.

Ánh sáng chiếu xa muôn dặm, đèn hoa rực rỡ, buổi lễ trao giải bắt đầu.

Lư Châu và Lê Trường Chinh ngồi chung, Lê Trường Chinh nhỏ giọng hỏi, “Không sao chứ?”

Lư Châu nói, “Bị đánh.”

Lê Trường Chinh thấp giọng nói, “Để tôi tìm người tấn lại.”

Lư Châu hạ giọng đáp, “Đừng, tôi muốn chơi bọn họ đến chết thì thôi.”

Tiêu Nghị ngồi một hồi, đầu còn hơi choáng, lấy nước súc miệng, Dịch Nhạc gõ cửa đi vào, “Đi, tôi dẫn cậu đi xem. Á Tình sắp sửa lên nhận giải.”

Tiêu Nghị đi theo Dịch Nhạc, đứng ở hàng cuối cùng của hội trường, ở đây tất cả đều là phóng viên.

“Giải nữ chính xuất sắc nhất...”

Tiếng trống dày đặc vang lên.

“Ninh Á Tình!” Khách mời đọc lên ba chữ này, “Chuyện cũ ở Lâm Chi!”

Cả hội trường vỗ tay điên cuồng, không ít người kích động hô lên, Ninh Á Tình đi lên sân khấu, vẻ đẹp dưới ánh đèn quả thật không ai bì nổi, thần thái rạng rỡ.

“Năm nay là năm bùng nổ của cô.” Vị giáo sư già cười nói, “Có khen có chê, nhất là trong ‘Chuyện cũ ở Lâm Chi’, nhân vật Trác Mã của cô, tôi thấy đều được cư dân mạng khăng định, đương nhiên cũng có nhiều người tỏ ý kiến bất đồng. Á Tình, cô có gì muốn nói với mọi người không?”

“Có người nói.” Ninh Á Tình mỉm cười đáp, “Giới giải trí cũng giống như giang hồ, đao quang kiếm ảnh, ân đền oán trả.”

“Lần này.” Ninh Á Tình nói, “Tôi chỉ muốn nói, cố gắng sẽ luôn được hồi đáp, người trong giang hồ, chính là tự do tự tại. Được diễn tự do tự tại, cuộc sống tự do tự tại, thời gian sẽ thay bạn chứng minh tất cả.”

Bên dưới bắt đầu vỗ tay điên cuồng.

“Cảm ơn tất cả bạn bè đã ở cạnh tôi.” Ninh Á Tình nói, “Cảm ơn công ty quản lý của tôi, cũng cảm ơn tất cả các fan.”

Ba năm trước, Ninh Á Tình được diễn vai nữ chính đầu tiên, “Thiết mã băng hà”, Tiêu Nghị nhìn Ninh Á Tình, nhất thời cảm khái muôn vàn, chẳng biết nói thế nào, lúc mới bắt đầu, còn phải cẩn thận dè dặt xin lỗi Lưu Châu, không ngờ trong ba năm nay, ký được với đạo diễn tốt, lại có nhà đầu tư mạnh làm hậu thuẫn, cô đã trở thành một diễn viên có thực lực.

“Có cảm giác nhìn thấy học sinh xuất sắc của mình trưởng thành không?” Đạo diễn Sài cười hỏi.

“Có một chút.” Tiêu Nghị nhin không được cười ngây ngô, quả thật có một chút, tuy rằng cậu chưa từng giúp Ninh Á Tình cái gì, nhưng chứng

kiến sự trưởng thành của cô, cảm giác này cũng rất tốt đẹp.

Có người sau khi thành công sẽ quên mất nguồn cội, có người sẽ nhớ tình bạn cũ, Ninh Á Tình chính là kiểu người thứ hai, sau khi ra mắt, ai đối xử tốt với cô, cô đều nhớ. Năm đó trong đoàn, Lư Châu có một chút ân tình với cô, cùng với vài lần Tiêu Nghị rộng lượng không so bì, cô đều ghi lòng tạc dạ.

Địch Nhạc nói, “Tôi nghe nói anh Phát tài với cô ấy từng có scandal, suýt nữa thì trở mặt đúng không?”

“Đúng vậy.” Tiêu Nghị nói, “Thật ra trong bộ phim đầu tiên anh Châu không hợp với cô ấy lắm, có thể là vì tôi chơi với cô ấy nên anh Châu mới không nói gì. Đương nhiên, cô ấy đóng phim rất nghiêm túc, anh Châu rất tôn trọng những người tài hoa và nghiêm túc, dù có phải là người mới hay không.”

“Cảm ơn Á Tình.” MC nói, “Tôi có thể hỏi là ai đã nói những lời này không?”

Ninh Á Tình nhìn vào camera cười thản nhiên, đi xuống sân khấu, không trả lời vấn đề này. MC còn nói, “Xin dừng bước, còn một giải thưởng ‘thuận tiện’ mời cô công bố.”

“Thật ra tôi nghĩ Hồ Dương diễn không tốt.” Tiêu Nghị nói.

Địch Nhạc nói, “Có người nâng đỡ hấn, hấn lại cẩn thận, chưa bao giờ đắc tội với ai...”

“Giải nam chính xuất sắc nhất.” Vị giáo sư già mở tờ giấy, nhìn một hồi, lại nhìn lướt qua hàng nam diễn viên.

Lư Châu cười bất đắc dĩ, nhìn về phía Hồ Dương, chuẩn bị sẵn sàng, thân thể hơi nghiêng về trước, muốn đứng lên ôm Hồ Dương, chúc mừng hắn được giải.

Hồ Dương còn chưa phát hiện, đang nói chuyện với Trịnh Tiểu Thông.

“Lư Châu!” Ông nói, “Với tác phẩm ‘Tần Sơn’!”

Giáo sư già vừa dứt lời, cả hội trường vang lên bài hát chủ đề của “Tần Sơn”, trên màn hình là hình ảnh cao nguyên Hoàng Thổ rộng lớn mênh mông.

Vương Căn Bảo quỳ một gối trước mộ, bóng lưng kéo đàn nhị thể lương, gió cuốn lá bay tan tác. Cả hội trường bị hiệu ứng đặc biệt khiến cho trở nên hiu quạnh, bầu trời đầy lá rơi, cùng với trời cao đồng rộng vô biên!

Thu lai trường thiên khoát, nhất khứ cửu vạn lí!⁶

⁶ Trời đất rộng mênh mông, một bước có thể đi chín ngàn dặm!

Không khí cả hội trường bùng nổ, ngay cả Tiêu Nghị và Dịch Nhạc đang nói chuyện cũng ngậy ra, Dịch Nhạc há miệng, một lát sau mới phục hồi tinh thần.

Lư Châu thì còn chưa định thần lại được, nhất thời quên cả đứng dậy, camera quay về phía hắn.

“Vai nam chính xuất sắc nhất, Lư Châu! Tác phẩm ‘Tần Sơn’!” MC vừa cười vừa lặp lại.

Lư Châu đã hoàn toàn choáng váng, vẻ mặt hệt như một đứa trẻ không biết phải làm sao, Lê Trường Chinh lập tức đẩy hắn, bảo hắn đứng lên. Lư

Châu ngẩn ngơ đứng dậy, hành động đầu tiên là xoay đầu lại, nhìn về phía bóng tối ở cuối hội trường.

Tiêu Nghị ôm Địch Nhạc, òa khóc.

Trịnh Tiểu Thông đứng lên, ôm Lu Châu, sau đó là Lê Trường Chinh, Hồ Dương lập tức trấn tĩnh lại, mỉm cười, đứng dậy ôm Lu Châu, Lê Trường Chinh vỗ vai Lu Châu, ý bảo hãy nhanh lên sân khấu.

Lu Châu lấy lại bình tĩnh, cảnh sắc trên màn hình thay đổi, cả hội trường là hiệu ứng hoa bay, hiện ra hình ảnh trong sân nhà Vương Căn Bảo, con cháu đầy đàn.

Gương mặt anh tuấn của Lu Châu xuất hiện, nhìn bọn nhỏ cười.

Lu Châu đi lên sân khấu nhận giải, mắt ngân ngấn nước, âm nhạc dừng lại, cả hội trường im lặng.

“Nhận giải như vậy thật mất mặt.” Địch Nhạc đứng dưới hội trường nói.

Tiêu Nghị từ từ nhắm mắt, dựa vào tường, nhin không được bật khóc, nhất thời không thể dừng lại.

“Lu Châu.” MC cười nói, “Chúng ta trao giải trước đi, mời thầy.”

“Đây là một giải thưởng được trao trẻ.” Khách mời nói, “Năm đó em là sinh viên ưu tú nhất của khoa, cũng là sinh viên chăm chỉ nhất. Sau bộ phim “Hồi đầu tiên”, em đã vắng bóng trên màn ảnh rộng ròng rã mười năm, nay đã quay về.”

Hội trường nổ một tràng pháo tay điên cuồng, ai nấy đều xôn xao.

Giáo sư già nói tiếp, “Mong em sau này có thể kiên trì đi trên con đường diễn viên.”

Lư Châu vội vàng cảm giải, theo bản năng nói, “Cảm ơn thầy.”

Cả hội trường cười vang, giáo sư già cười nói, “Á Tình nói không sai, không thẹn với lương tâm, tự do tự tại, cố gắng nhất định sẽ được hồi đáp.”

MC làm tư thế, nói, “Lư Châu có gì muốn nói với mọi người không?”

Lư Châu rớt cuộc cũng trấn tĩnh lại, đưa mắt nhìn toàn hội trường.

“Đến chưa?” Lư Châu cầm cốc, hơi lúng túng nâng lên, “Có nhìn thấy không?”

Hắn nhìn khắp hội trường cứ như đang tìm người, camera quay gương mặt điển trai rung rung nước mắt.

Địch Nhạc ngồi ở khán đài, nắm tay Tiêu Nghị phát tay với hắn.

Lư Châu nói, “Ừm.”

Cả hội trường đều quay lại, Địch Nhạc lập tức kéo Tiêu Nghị ngồi xuống.

Lư Châu trấn tĩnh lại, suy nghĩ một chút, “Câu Á Tình nói khi nãy là của tôi.”

Camera quay về phía Ninh Á Tình, cô mỉm cười, nụ cười rất ngọt ngào.

Lư Châu mỉm cười, mỗi khi hắn thực sự mỉm cười, trong mắt là gió xuân phơi phơi.

“Khi quay ‘Thiết mã băng hà’.” Mất Lư Châu đỏ lên, cười nói, “Tôi và cô ấy từng có chuyện xấu, Á Tình là người mới vào nghề nên muốn gây chú ý, sau đó có đến xin lỗi tôi.”

Là như vậy à? Bây giờ Tiêu Nghị mới biết.

Lư Châu lấy lại tinh thần, mỉm cười, “Tôi nói với cô ấy không sao, đừng để tâm người khác đánh giá mình thế nào, cứ diễn tốt vai của mình, làm tốt phần việc của mình, không thẹn với lương tâm là được, mọi cố gắng đều sẽ được hồi đáp, còn đâu cứ chờ thời gian kiểm chứng.”

Cả hội trường vỗ tay nhiệt liệt, Lư Châu nâng cốc lên, “Cảm ơn Tiêu Nghị, không có cậu ấy tôi đã chẳng thể đứng trên đây.”

Cả hội trường ồ lên.

Lư Châu nói, “Cũng cảm ơn công ty quản lý, cùng với Trịnh Tiêu Thông Studio, cảm ơn fan hâm mộ đã đi cùng và cổ vũ tôi, cùng với những kẻ thù đã giúp tôi có động lực cố gắng.”

Cả hội trường bật cười, Lê Trường Chinh thì sắp phát điên, vừa cười vừa vỗ tay.

Tiêu Nghị trầm nghĩ, đủ rồi đây, sao anh lại cứ đi nhớ tới kẻ thù của mình vậy, còn tưởng anh cuối cùng cũng trưởng thành rồi chứ.

“Tôi sẽ tiếp tục đi tiếp.” Lư Châu nói xong câu này, cười cười, “Còn lại thì để thời gian chứng minh đi, tôi không thẹn với lương tâm, cảm ơn mọi người. Lúc chìm khi nổi, lúc thành danh, khi thất bại, đó chính là giang hồ của chúng ta.”

Tiếng vỗ tay ào ào vang lên, Lư Châu đi xuống, lại ôm Lê Trường Chinh lần nữa, Lê Trường Chinh giờ ngón cái, gật đầu với hắn.

Lâm Nghiêu vội vã đi tới, vừa nói chuyện với đạo diễn Sài, vừa dẫn ông vào chỗ ngồi.

Camera quay đạo diễn Sài, Lư Châu đã hơi bồn chồn muốn rời khỏi đây, muốn chia sẻ giải thưởng với Tiêu Nghị, lại bị Đỗ Mai dùng ánh mắt giữ lại.

Bản nhạc phối cho ‘Tần Sơn’ lại vang lên trong hội trường, giải này do đạo diễn Sài lên nhận, theo lệ thường cảm ơn tất cả nhân viên, đồng thời nói vài câu tình cảm gửi gắm vào bộ phim, đạo diễn Sài đã lãnh rất nhiều giải thưởng, không quan tâm hơn thua.

Cuối cùng cũng kết thúc buổi lễ trao giải, Lư Châu chụp ảnh với mọi người mà cứ thấp thỏm không yên, để ký giả chụp ảnh, ảnh để ảnh hậu chụp chung, rồi chụp ảnh với nhà sản xuất Đặng Hiểu Xuyên, đạo diễn Sài, đạo diễn của ‘Thiết mã băng hà’... Sau khi chụp một vòng rồi mới thoát được.

Tiêu Nghị nhìn Lư Châu cười.

Lư Châu chạy đến ôm luôn lấy cậu, hai người đứng trong hành lang, ôm nhau thật chặt, không nói gì.

Tiêu Nghị hơi nhúc nhích, Lư Châu bèn buông cậu ra.

“Tới bệnh viện khám trước.” Lư Châu nói, “Coi chừng chấn thương sọ não.”

Tiêu Nghị vội nói không sao đâu không sao đâu, một lát sau Trịnh Tiểu Thông gọi Lư Châu, cùng với Lê Trường Chinh ba người đứng trong hành lang thương lượng, Đỗ Mai thấp giọng hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Tìm Tề Toàn.” Tiêu Nghị nhỏ giọng nói.

Đỗ Mai hít sâu một hơi, suy nghĩ một hồi, cười nói, “Hôm nay chúng ta toàn thắng, chờ mở tiệc ăn mừng đi!”

Mọi người đều nói được, ba đại ảnh đế nói mấy câu, Tiêu Nghị nhớ tới lời Trịnh Tiêu Thông nói, trầm nghĩ, Tề Toàn đã chạy, người quản lý của Ô Hằng Cổ cũng không thấy đâu, ba người các anh định trút giận lên Ô Hằng Cổ hay sao vậy? Kéo vào WC đánh một trận à?

May mà không phải thế, Lư Châu nói xong cũng rút lui, hẹn thời gian với Đỗ Mai, rồi đưa Tiêu Nghị tới bệnh viện chụp X-quang, chỉ sợ não bộ bị thương tổn. Tiêu Nghị cũng đã ổn, chỉ là đầu hơi đau, mặt còn sưng.

Lư Châu nói, “Thương lượng xong rồi, mấy ngày nữa cùng ra tay bắt Ô Hằng Cổ và Trương Hân Nhiên, chơi chết hai người họ.”

Tiêu Nghị nói, “Ô Hằng Cổ có lẽ không biết xảy ra chuyện gì, vừa nãy còn hỏi thăm em.”

Lư Châu nói, “Thằng nhóc đó là diễn viên, có thể không biết diễn sao? Dịch Nhạc mới thấy nó trốn ở đường thoát hiểm hút thuốc gọi điện thoại, căng thẳng đến tay run bần bật, chuyện này nó chắc chắn có phần.”

“Cùng công ty.” Tiêu Nghị nói, “Anh trị người quản lý, tạm thời đừng đụng vào cậu ta, để chị Đỗ còn ăn nói được.”

“Anh biết chừng mực.” Lư Châu nói, “Em rút cuộc là theo phe ai!”

Tiêu Nghị mỉm cười, Lư Châu nói, “Không được cử động! Đi chụp X-quang!”

Tiêu Nghị đi chụp X-quang, Lư Châu lại nhận điện thoại, “Alo, đang đi chụp.”

“Chăm dữ vậy?” Bên kia lên tiếng, “Mới nhận giải xong đã đi đóng phim tiếp?”⁷

⁷ Trong tiếng Trung, đóng phim - chụp ảnh - chụp X-quang đều là pāipiān.

Lư Châu nói, “Ồ bệnh viện! Bà xã bị đánh! Đang chụp X-quang!”

Lư Châu nói to muốn chết, giờ đã là mười giờ, cả hành lang đều nghe thấy, Tiêu Nghị vội vàng nhìn hẩn ý bảo đừng lớn tiếng quá, chắc là Dịch Tiểu Mễ gọi điện tới chúc mừng.

Tiêu Nghị không sao, nhưng Lư Châu thì rất lo lắng, quay qua nhìn bác sĩ với thái độ “Có biết tôi là ai không, tôi là ảnh đế, nếu như cậu ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ bắt mấy người đèn mạng, đương nhiên nếu cậu ấy không sao thì tôi sẽ thưởng cho mấy người!”, cuối cùng bác sĩ phải đảm bảo là về tới nhà não cũng không chảy máu mà ngoẻo, Lư Châu mới mặt đầy phần nộ kéo Tiêu Nghị đi.

Tiêu Nghị thầm nghĩ, nếu Đỗ Mai không gọi điện giục ba lần, chắc ám ảnh sau lần bị chấn thương sọ não kia, anh sẽ bắt em ở đây quan sát ba tháng luôn quá.

“Ai bảo em lần trước nhốt anh trong bệnh viện.” Lư Châu vừa lái xe vừa nói.

“Để em lái cho.”

“Không được!”

Tiêu Nghị đành phải ngồi uống trà sữa, xem bình luận trên mạng, Lư Châu hỏi, “Anti-fan nói gì?”

“Nói anh ngủ với tổ hội đồng.” Tiêu Nghị mặt không biến sắc, “Cho nên mới được cầm giải ảnh đế.”

“Ha ha ha ha!” Lư Châu thiếu chút nữa lao xe xuống hồ Tây, “Ai da, đám anti-fan vẫn hài hước như vậy, chịu thôi, ông đây cũng không biết đi tới tận đâu rồi, anti-fan vẫn giậm chân tại chỗ.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu nói, “Anh quyết định sửa lại tên Weibo.”

“Hả?” Tiêu Nghị đang đăng Weibo cho Lư Châu, “Sửa lại sẽ mất dấu chính chủ đó, anh muốn đổi thành cái gì?”

Lư Châu đáp, “Đổi thành ‘Ta là ảnh đế Lư Châu’, được không?”

Tiêu Nghị nói, “Danh trở về với đúng người.”

Lư Châu, “Ha ha ha ha!!”

Tiêu Nghị nói, “Anh sửa thật à?!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị sắp bị Lư Châu chọc cười chết, ban đêm mở tiệc ăn mừng, Tiêu Nghị vẫn đội nón, nghiêng mặt sang một bên, chụp ảnh với Lư Châu, Đỗ Mai sắp xếp tuyên truyền, đăng lên mạng, công ty rớt cuộc cũng có một ảnh đế, chuyện này đủ để cho cả công ty high tận một năm, đi ra ngoài cũng thấy vẻ vang.

Ô Hằng Cổ cũng cầm một giải nam phụ xuất sắc nhất, Lư Châu uống say vỗ vai hắn, “Cố gắng lên nha, giải này sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về cậu.”

Ô Hằng Cổ cảm động đến rơi nước mắt, lại hỏi Tiêu Nghị đỡ chưa, còn muốn tặng phòng mình đã đặt cho Tiêu Nghị ở, người quản lý cũng hết sức quan tâm, Tiêu Nghị cười ha hả, thầm nghĩ ba người kia mấy ngày nữa có phải định vất một chân của Ô Hằng Cổ đi không? Như thế cũng làm ảnh hưởng được hả.

Trở về khách sạn:

“Có được ngày hôm nay, tôi phải cảm ơn trợ lý của tôi, Tiêu Nghị...”
Lư Châu say khướt nằm trên giường, cà vạt cũng không tháo, miệng cứ lặp đi lặp lại mấy câu này.

Tiêu Nghị thầm nghĩ, má ơi, đây không phải mấy câu mình hay nói lúc nằm mơ sao?! Đứng dưới ánh đèn chói lóa nói cảm ơn phụ tá của tôi, Lư Châu mới đúng chứ! Tại sao bây giờ mình vẫn méo ra gì vậy! Rốt cuộc có thiên lý hay không chứ hả!

“Alo.” Tiêu Nghị nghe điện thoại của Lư Châu.

Trịnh Tiểu Thông hỏi, “Tiêu Nghị hả? Nói với Phát tài, Dịch Nhạc đã sắp xếp xong xuôi, mọi người thứ Hai gặp nha.”

Tiêu Nghị, “...”

Hôm sau là Chủ nhật, Tiêu Nghị còn đang ngủ, sáng sớm bốn giờ, Lư Châu hôn lên mặt cậu một cái.

“Dậy đi.” Lư Châu ngồi trên giường, lay lay Tiêu Nghị, hai người ngay cả quần áo cũng chẳng thèm thay, cứ vậy mà ngủ cả đêm.

Tiêu Nghị đang ngủ say, ngay cả đồng hồ báo thức cũng không nghe thấy.

“Bà xã.” Lư Châu nói, “Dậy đi, hay anh gọi cho đạo diễn, chúng ta ở đây nghỉ ngơi thêm mấy ngày?”

Tiêu Nghị mơ màng mở mắt ra, Lư Châu nhìn kỹ gương mặt cậu, “Hết sung rồi.”

“Thuốc của Dịch Áp tốt thật.” Tiêu Nghị ôm Lư Châu, hoàn toàn không muốn nhúc nhích.

“Do cậu ta ở bên ngoài lúc đi thu thập thông tin ở mấy mỏ than của xã hội đen thường xuyên bị đánh thành đầu heo.” Lư Châu nói, “Bị đánh trầy da tróc vảy cứ dùng thuốc của hắn là được, người chết cũng có thể cứu sống.”

Tiêu Nghị, “...”

Tiêu Nghị cười ha hả, đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Đổi vé sang mấy giờ?” Lư Châu hỏi.

“Chết rồi!” Tiêu Nghị nói, “Bây rưỡi... Còn may còn may, chạy kịp.”

Lư Châu ôm Tiêu Nghị, đi đánh răng tắm rửa, chỉ sợ chạm vào vết thương, tắm xong Tiêu Nghị thu dọn đồ đạc, qua gõ cửa phòng Đỗ Mai, Đỗ Mai khoác áo ngủ đi ra, tạm biệt bọn họ, Lâm Nghiêu lái xe đưa hai người ra sân bay, cùng ngày còn phải về Thiên Tân quay phim.

“Cúp của hai người!” Đỗ Mai đuổi theo, Lư Châu cũng không thèm cầm, đi thẳng, Tiêu Nghị vội vàng quay lại lấy, lại cuống cuống chạy. Cùng ngày hôm đó quay về đoàn phim, sau khi trở về mọi người đều chúc mừng Lư Châu, bên đầu tư vô cùng vui vẻ, bởi vì điều này có nghĩa là phim của bọn họ được chiếu ở lễ tình nhân sang năm nhất định sẽ đại thắng.

Thứ Hai.

Trên trang đầu của các báo đều là tin về Ô Hằng Cổ làm trai bao, người quản lý mới trở về công ty, đã bị tổ điều tra mang đi, lý do là trốn thuế, bị xử năm năm.

Trịnh Tiểu Thông gọi điện thoại đến, chuẩn bị chờ bên kinh tế thả ra sau đó nghĩ cách khác tổng hấn vào tiếp, xử hấn thêm mười năm, tổng cộng mười lăm năm là đủ rồi.

Đỗ Mai ngược lại không hé răng câu nào, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, chuẩn bị để Ô Hằng Cổ hủy hợp đồng với người quản lý. Nhưng đề tài trai bao được thảo luận cả một tuần trên mạng, Ô Hằng Cổ đã có biệt danh mới là hoa cúc, quả thật khiến Tiêu Nghị không thể nhin được, không muốn nhìn thấy mặt hấn nữa.

Hai tháng, cuối cùng cũng quay xong ‘Cầu hôn’.

Ngày quay cảnh cuối của ‘Cầu hôn’, Tề Toàn bị người ta đánh gãy xương, nằm trong bệnh viện một tuần, Trương Hân Nhiên vốn đã gần hết thời, doanh thu phòng vé của mấy phim đều thất bại, cộng thêm đã có tuổi, các tiết mục giải trí đều ngại mặt mũi của Trịnh Tiểu Thông và Ninh Á Tình, nên chẳng ai dám mời.

Sau khi quay về Bắc Kinh, Lư Châu lên ảnh bìa của “Điện ảnh đại chúng”, mùa xuân, hấn và Tiêu Nghị nằm trên ghế sofa trong phòng khách.

Cúp Bách Hoa bị bỏ trong góc, Lư Châu đối với nó đã không còn cảm giác, ánh nắng ấm áp rọi vào phòng.

“Nhân vật ảnh bìa tháng này!” Tiêu Nghị cười đọc, “Lư Châu!”

“Đoạt giải nam chính xuất sắc nhất của Kim Kê Bách Hoa, nhờ bộ phim ‘Tần Sơn’ leo lên ngôi vị ảnh đế.”

“Lư Châu đến năm ba mươi tư tuổi đã trải qua ba lần thăng trầm. Lúc mới ra mắt, Lãng Lý Bạch Điều Trương Thuận gần như đã đẩy anh lên vị trí huy hoàng nhất của làng điện ảnh. Thế nhưng, trong ánh hào quang rực rỡ, anh vẫn lỡ duyên với ảnh đế. Từ đó trở đi anh bước lên con đường đóng phim truyền hình dài đằng đẵng.”

“Người đàn ông kiên định, đơn giản và tràn ngập năng lượng này đã từng cố chấp chỉ gắn bó phim điện ảnh, nhưng vào lúc vấp phải trắc trở, nhận ra muốn theo đuổi giấc mơ thì trước tiên phải sống, vừa phải chấp nhận hiện thực, vừa không được từ bỏ lý tưởng...”

“Anh từng chạy vọt trong đoàn phim, từng đóng vai quần chúng, từng làm trợ lý chỉ đạo võ thuật cho Trịnh Tiểu Thông, cuối cùng nhờ vào vai nam chính Chu Trường Xuân trong bộ ‘Thương Sơn Tình’ nổi tiếng chỉ trong một đêm. Đây là bộ phim truyền hình đầu tiên của anh, từ đó anh trở thành cái tên đảm bảo tỷ suất người xem của phim truyền hình, ngay lúc sự nghiệp ở đỉnh cao, đột nhiên lại gặp chuyện, một lần nữa tuột dốc.”

“Sự cố khi quay ‘Cầm mao thử và Phi thiên miêu’, khiến Lư Châu phải ở nhà tịnh dưỡng, có trợ lý làm bạn, vượt qua những ngày tháng gian nan nhất, cuối cùng dựa vào ‘Cuộc chiến bình minh’, nghênh đón mùa xuân thứ hai trong đời.”

“Theo tiết lộ của nhân viên trong đoàn ‘Tần Sơn’, khi quay bộ phim này, Lư Châu và trợ lý đã cùng nhau đi khắp Tây Bắc, sống ở Sơn Tây ba tháng, cam tâm tình nguyện làm người mù nửa năm...”

“Nhưng doanh thu phòng vé của ‘Tần Sơn’ lại không khả quan, bộ phim này vì không được tứ đại tập đoàn coi trọng, mà chỉ được Studio của Lư Châu, Trịnh Tiểu Thông và nhiều công ty điện ảnh khác đầu tư, nên thậm chí chỉ thu được một phần tám doanh thu dự trù, Lư Châu gặp phải lần thất bại thứ ba. Đã từng có một thời gian dài không ai tìm anh đóng phim, chỉ có thể dựa vào trợ lý, nhàn rỗi nhốt mình trong nhà.”

“Mãi cho đến khi bộ phim này đem lại cho anh thành công ngoài mong muốn. Khi bài nhạc phối cho ‘Tần Sơn’ vang lên ở buổi trao giải Kim Kê Bách Hoa, diễn viên phái thực lực đến tuổi ba mươi tư mới thách thức ngôi vị ảnh đế, thần tượng của cả mảng điện ảnh và truyền hình ấy thậm chí đã ngẩn ra không biết phải làm sao...”

“Giống như cái tên của mình, dứt khoát từ bỏ cơ hội và vinh quang khi tham gia cuộc thi một bước lên trời, lui lại phía sau màn ảnh, một nhạc sĩ luôn ở bên cạnh anh, trợ lý riêng của Lư Châu, Tiêu Nghị... Nhắc em kìa! Nhắc em kìa! A a a a!” Tiêu Nghị gào lên như điên, “Em nè em nè! Em cũng được nhắc tên trong tạp chí nè!”

Lư Châu, “...”

Tiêu Nghị hai chân đạp loạn xạ, hai tay co quắp, toàn thân run rẩy, “A a a a!!”

“Em đừng có điên nữa được không!” Lư Châu giận dữ hét, “Đọc tiếp cho anh!”

“Cậu đã đo ni đóng giày viết bài hát này cho Lư Châu.” Tiêu Nghị nghiêm túc đọc, “Đàn ông như ngọn núi, đàn bà như dòng sông, Lư Châu bước vào quãng đường mười năm lần thứ tư của cuộc đời mình, một lần

nữa nghênh đón đỉnh cao mới, hình tượng cũng từ đó lột xác, trưởng thành, chín chắn, thân sĩ...”

“... Lột bỏ đi ánh hào quang, anh sẽ đích thân xuống bếp, sẽ tìm trợ lý học dương cầm, sẽ nghe nhạc, cũng lên mạng. Siêu sao thiên vương cũng giống như tôi và bạn, cũng là một người bình thường, cũng có thất tình lục dục, cũng có tình yêu như người bình thường...”

Tiêu Nghị trầm nghĩ, giọng điệu bài này có cái gì đó sai sai, mạch văn cũng không thông, chắc không phải do Lư Châu tự viết chứ...

“Bài này viết tốt ghê.” Tiêu Nghị giả vờ sùng bái nói.

Quả nhiên, Lư Châu nói, “Cái này là anh tự viết, chỉ để biên tập sửa lại thôi, kêu hắn sửa lại chính tả.”

Tiêu Nghị, “...”

Lư Châu hỏi, “Thế nào?”

“Anh tài hoa quá!” Tiêu Nghị từ tận đáy lòng tán dương, “Em thật sự yêu anh, anh Châu.”

“Ừ.” Lư Châu nghiêm túc nói, “Anh cũng yêu em, mãi mãi yêu em, Tiêu Nghị.”

Ngoại truyện

Bangkok, San Phra Phrom.

Tiêu Nghị và Lư Châu bái thần, lúc đi ra, Tiêu Nghị nói, “Không ngờ lại thành sự thật, gặp bao nhiêu kiếp nạn như vậy.”

“Haizz.” Lư Châu nói, “Không trải qua sóng gió, làm sao thấy cầu vồng, anh không hề hối hận.”

Tiêu Nghị và Lư Châu tay nắm tay đi trên đường phố ở Bangkok, nhìn nhau mỉm cười. Ở đây có vô số đoàn du lịch, hình như có người nhận ra Lư Châu, Tiêu Nghị vội vàng buông tay anh, trốn ra đằng sau thò đầu thò cổ ra xem.

* * *

Một năm sau, trang nhất các báo giải trí đều đưa một tin nóng.

Lư Châu đưa trợ lý về nước, dắt theo một cặp song sinh, có khả năng là con ngoài giá thú.

Trong hình là Lư Châu ra khỏi sân bay, Tiêu Nghị đội mũ lưỡi trai che kín mặt, đẩy xe nôi bên trong có hai đứa bé đắp chăn.

“Ba mẹ em tới đón.” Lư Châu nói, “Đừng căng thẳng, cứ nói theo kịch bản chúng ta bàn trước là được.”

Ba mẹ của Tiêu Nghị chạy đến, không ngừng an ủi đứa con “bị bỏ rơi”, Tiêu Nghị đành phải gật đầu lia lịa, vờ như bị tổn thương tình cảm, cả cuộc

đòi sẽ không yêu ai nữa, quyết định cùng sinh sống với Lư Châu. Vừa hay Lư Châu cũng mới sinh một đứa, có thể chăm sóc cho nhau.

Mẹ Tiêu và ba Tiêu vô cùng cảm kích sự quan tâm chăm sóc của Lư Châu. Tiêu Cường phát hiện hai đứa trẻ trông rất giống nhau, nhưng vì chiếc xe BMW và căn nhà mới ở Vũ Hán nên chẳng dám mở miệng.

Lư Châu hào phóng để Tiêu gia đặt tên cho hai đứa trẻ, dù sao tên trên giấy khai sinh Lư Châu cũng đặt rồi.

“Không cần phải trông mấy đứa nhỏ đâu.” Tiêu Nghị nói, “Bữa nào rảnh rồi ba mẹ lên Bắc Kinh chơi đi.”

“Hai đứa bé này.” Ba Tiêu cười nói, “Sau này có thể giao cho Tiểu Lư bồi dưỡng, tiến quân vào làng giải trí!”

“Làng giải trí phức tạp lắm ạ.” Lư Châu vội nói, “Người của công chúng rất cực khổ, làm một người bình thường khỏe mạnh là được rồi.”

* * *

Một năm sau, Bắc Kinh, Đỗ Mã đến thăm, chơi với hai đứa trẻ.

Đỗ Mã hỏi, “Bây giờ còn có kỹ thuật này cơ à? Có thể lấy tinh trùng của từng người thụ tinh thành song sinh? Đứa nào của ông, đứa nào của Lư Châu thế?”

Tiêu Nghị dở khóc dở cười, “Ai mà biết, song sinh khác trứng cùng một mẹ, đến chúng tôi cũng chịu chết không phân biệt nổi.”

Đỗ Mã nói, “Con lai xinh thật, ít bữa nữa tôi cũng muốn tìm một cô dâu ngoại. Chắc không bé nhảm con người ta đâu nhỉ?”

“Ông thấy đây, với tính cách của Lư Châu.” Tiêu Nghị hạ giọng thì thào, “Bé nhảm con chắc anh ấy quậy tung cái bệnh viện lên luôn.”

Đỗ Mã nghĩ cũng phải, chuyện này nhất định sẽ làm giám định người thân, Lư Châu không thể nhận bừa được.

“Qua ký hợp đồng đi.” Đỗ Mã nói, “Tôi có thể về báo cáo thành quả.”

Tiêu Nghị đáp, “Nói trước tôi chỉ ký hợp đồng trên danh nghĩa, thi thoảng viết bài hát chứ không đi làm chính thức. Chăm sóc cho hai đứa này đã ngốn sạch thời gian của tôi, trước khi chúng nó lên năm tuổi, mỗi năm Lư Châu cũng chỉ nhận đóng một bộ phim thôi.”

Đỗ Mã nói, “Không thành vấn đề, Lê Trường Chinh còn nói để mấy bữa nữa tới thăm ông, có nhận cha nuôi không?”

Tiêu Nghị nói, “Nhận Trịnh Tiểu Thông làm cha nuôi rồi.”

Lư Châu ngồi trên ghế sofa, nói với vẻ mất hứng, “Còn thiếu một mẹ nuôi, hay là về hỏi Tiểu Lê xem cô ấy có chịu làm không?”

Đỗ Mã, “...”

Tiêu Nghị, “...”

* * *

Hai năm trôi qua, châu Âu, Italia.

Tám poster Lư Châu quảng cáo quần lót được dán chình ình bên ngoài tòa nhà, da thịt màu đồng, quần lót tam giác hiệu CK.

“Nhìn cái gì mà nhìn!” Lư Châu xoay người lại, nổi giận với Tiêu Nghị, “Sao không chờ đến tối về nhà nhìn người thật ấy?”

Tiêu Nghị nhìn tấm poster đèn chầy nước miếng, “Sao em thấy người thật chẳng giống quảng cáo gì hết vậy?”

“Quảng cáo mà!” Lư Châu nổi giận, “Quảng cáo đó em hiểu không? Người ta sẽ chỉnh sửa!”

Mấy người nước ngoài quanh đó đều quay sang nhìn họ, Lư Châu kéo Tiêu Nghị đi.

“Thật ra em thích nhãn hiệu của Pháp hơn...” Tiêu Nghị nói, “Rẻ lắm.”

“Hàng hạ giá chỉ có nhà nghèo mới mua!” Lư Châu điên tiết, “Mua hàng Ý! Đi!”

“Daddy.” Cặp song sinh ngồi trong xe đẩy chỉ vào bảng quảng cáo.

“Ừ.” Tiêu Nghị nói, “Daddy không biết xấu hổ, mặc quần lót đóng quảng cáo.”

Lư Châu, “...”

Ba năm sau, tại buổi lễ trao giải Cannes.

“The best actor.”

“Zhou Lu!”

“Giải nam chính xuất sắc nhất, Lư Châu!” Giọng của người phiên dịch vang lên, “Tác phẩm tiêu biểu ‘Hồi đầu tiên’, ‘Tàn Sơn’, ‘Đoạn lưu’, ‘Nhật ký máy bay giấy’.”

Cả hội trường đứng dậy, tiếng vỗ tay rào rào vang lên, Lư Châu đi lên sân khấu, cầm giải thưởng, hít sâu.

“Cảm ơn Tiêu Nghị.” Lư Châu nói, “Cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc đời anh, không xa không rời, mãi mãi bao dung con người anh. Cảm ơn cục cưng của ba, mãi mãi yêu các con...”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Tiêu Nghị cười, nghiêng người sang, hươ ngón tay trước mặt hai đứa con trai. Hai nhóc ngơ ngẩn chả hiểu gì, suýt nữa sợ quá mà khóc.

“Vỗ tay.” Tiêu Nghị bảo, “Daddy lại được ảnh đế, mau lên, vỗ tay cho daddy.”

Camera quay lại, Tiêu Nghị cười với ống kính, giơ tay làm động tác “Yeah”.

* * *

Thêm một năm nữa, Canada.

Lư Châu bị hai đứa con hành cho mệt rũ, Tiêu Nghị gần như không thể nhịn nổi.

“Lư phát tài!” Tiêu Nghị nói, “Không được cho con ăn nhiều kẹo quá!”

Lư Châu chân tay luống cuống, ra hiệu cho hai đứa nhỏ đừng ồn, một nhà bốn người thoải mái nhặt đồ trong siêu thị của mẹ Lư Châu, giữ được thẳng lớn lại chạy mất thẳng bé. Trán Lư Châu nổi gân xanh, gào lên thảm thiết, “Hai đứa tha cho ba đi mà!”

“Em thấy anh nên từ chối lời mời tham gia chương trình ‘Bố ơi, làm gì thế?’ đi.” Tiêu Nghị quả thật cũng bị ba cha con hành cho mệt lử rồi, “Ba cha con sẽ biến chương trình thực tế của người ta thành một cái show khủng bố!”

“Con cũng là của em mà!” Lư Châu bất mãn cãi lại, “Một đứa... là con em.”

“Đứa nào?” Tiêu Nghị hỏi, “Anh nhìn ra được thì là của anh, em nhận ra được thì là của em.”

Lư Châu căn bản không phân biệt được trong hai đứa con lai song sinh này đứa nào là của mình, đứa nào là con của Tiêu Nghị, trán nổi sọc đen. Xung quanh lại có người nước ngoài nhận ra Lư Châu, a đây chẳng phải là Lư Châu đóng quảng cáo quần lót đó sao? Thân hình đẹp quá... Lư Châu đành phải đứng vậy đứng vậy, mím cười thân thiện, muốn chụp chung hả, được được... Thế là Lư Châu bị một nhóm đồng tính da trắng kéo ra chụp hình, nhìn lại thì Tiêu Nghị đã bế hai đứa con đặt lên xe đẩy, không biết đẩy đi đâu mất rồi.

* * *

Một năm nữa trôi qua, mùa xuân lại đến.

“Ba.” Cặp song sinh hỏi, “Vì sao ba với daddy đều là đàn ông?”

Tiêu Nghị đang lên Weibo của Lư Châu, liếc nhìn cặp song sinh.

“Bởi vì ba là trợ lý của daddy.” Tiêu Nghị nói, “Không có ba, daddy sẽ không biết tự chăm sóc cho mình.”

“Trợ lý?” Cặp song sinh lại hỏi.

“Ừ.”

“Trợ lý là cái gì ạ?”

Tiêu Nghị đáp, “Trợ lý là...”

“Có việc trợ lý làm.” Lư Châu mặc vest, đeo đồng hồ bước xuống cầu thang, “Không việc ‘làm’ trợ lý.”

Cặp song sinh, “???”

Tiêu Nghị la, “Không được nói với con nít mấy câu này!”

“Anh đến công ty đây.” Lư Châu nói.

Ngoài vườn hoa nở rộ, gió xuân thổi qua khu vườn, thời gian vô tận như dừng lại ở khoảnh khắc này. Ánh sáng trên màn hình biến ảo, kim đồng hồ chạy tích tắc, năm tháng trôi qua, trên màn ảnh vẫn là hình dáng Lư Châu cương nghị, nghiêm túc, bi thương, cô độc, giống như ánh đèn kéo quân, lập lòe soi lên mặt nước thời gian, chớp mắt là tan biến.

Tiếng đóng cửa vang lên, kèm theo tiếng hát của Tiêu Nghị.

“Tình yêu của em xuyên qua bầu trời.”

“Tình yêu của em như dòng nước chảy mãi không ngừng.”

“Cho dù năm tháng trôi qua, thanh xuân tàn úa.”

“Em vẫn sẽ yêu anh như xưa.”

Ông kính kéo ra xa, rời khỏi biệt thự của họ, hướng về phía bầu trời rộng lớn.

Mờ dần.

Hết

Để download thêm nhiều ebook ngôn tình khác, hãy truy cập facebook.com/ebookngontinhmienphi

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://fb.com/ebookngontinhmienphi)